

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DİJİTAL ÇAĞIN YENİ FENOMENİ

ARTEMIS

GECE YARISI VALİSİ

MATTHEW SWIFT SERİSİ İKİNCİ KİTAP

KATE GRIFFIN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

GECE YARISI VALİSİ

MASUM BİR LANETİN GÜCÜ YOK EDİCİDİR

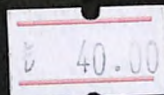
Kuzgunlar Londra Kulesi'ni terk ettiğinde, kadim bir kehanet kulaktan kulağa fısıldanmaya başladı. Önce Kule, sonra krallık yerle bir olacaktı. Ve görünen o ki bu söylentiler gerçek olmaktan o kadar da uzak değildi...

Önce şehri koruyan büyüler birer birer etkisini yitirdi. Ardından Londra Duvarı şifreli bir grafitiyle kirlentildi, derken Kule'deki kuzgunlar ölü bulundu ve Londra Taşı parçalandı. Bunların hepsi büyük bir felaketin habercisi. Günümüzde her biri turist mıknatısı olan eserler ve mekânlar, aslında bin yıllardır şehri doğaüstü güçlere karşı koruyorlar. Ama kimse Londra'nın kime ya da neye karşı korunması gerektiğini ya da nedenini bilmiyor.

Oysa yıkımın ayak izleri çok yaklaştı. Londra'nın gönülsüz büyücüsü Matthew Swift şimdi de bu soruların cevabını bulmak ve şehrin üstüne çöken karabasandan kurtulana kadar sağ kalmayı başarmak zorunda...

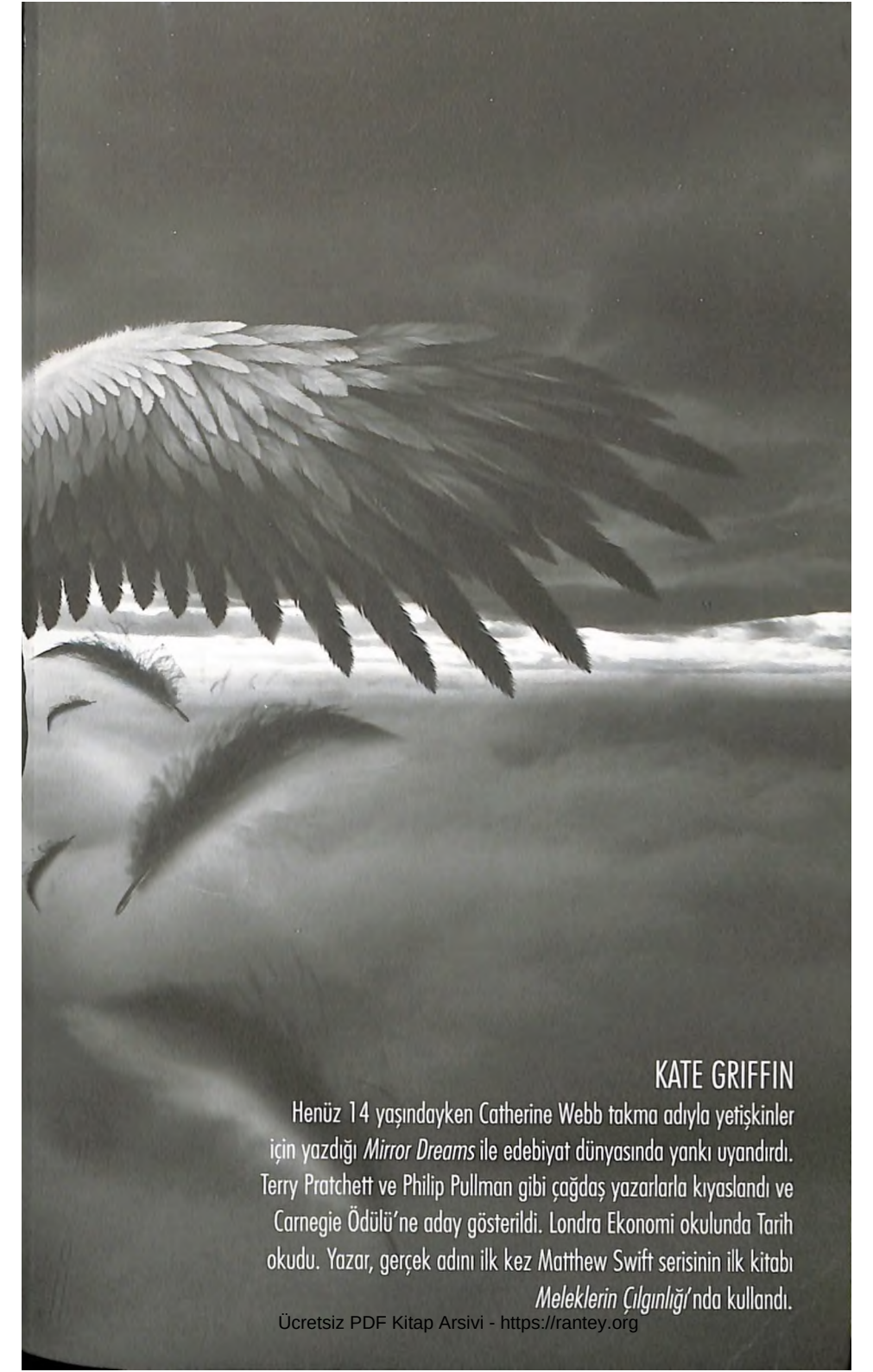
MATTHEW SWIFT SERİSİ KİTAPLARI

Artemis Severler
artemiskitap
artemisayinlari

KATE GRIFFIN

Henüz 14 yaşındayken Catherine Webb takma adıyla yetişkinler için yazdığı *Mirror Dreams* ile edebiyat dünyasında yankı uyandırdı. Terry Pratchett ve Philip Pullman gibi çağdaş yazarlarla kıyaslandı ve Carnegie Ödülü'ne aday gösterildi. Londra Ekonomi okulunda Tarih okudu. Yazar, gerçek adını ilk kez Matthew Swift serisinin ilk kitabı *Meleklerin Çılgınlığı*'nda kullandı.

YAYIN NO: 2060

GECE YARISI VALİSİ

Kate Griffin

Orijinal Adı: *Midnight Mayor*

İngilizceden Çeviren: Deniz Arı

Ediör: Meral Aslankaya

Kapak Tasarım: Asmin Ayşe Gündoğdu

Sayfa Tasarım: Merve Ece Aras

1. Basım: Ekim 2019

ISBN: 978 - 605 - 304 - 506 - 9

Sertifika No: 43949

CATHERINE WEBB © 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com ~ www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiğdemhıvuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşı / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

KATE GRIFFIN

GECE YARISI VALİSİ

İngilizceden Çeviren: Deniz ARI

ARTEMİS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bazıları Gece Yarısı Valisi'nin bir insan olduğunu, ruhunu esir eden şehri koruma düşüncesiyle bazen ayakları olduğunu bile unuttuğunu, güvercinlerin gözüyle görebildiğini ve iki katlı otobüslerin egzoz dumanını sanki ambrosia'ymış gibi içine çektiğini anlatır. Vekiller ona hizmet eder –Yönetici Vali'ye hizmet eden, partilere katılan, onunla bununla tokalaşan Vekiller değil, ama diğer Vekiller; büyü topluluğunun koca şapkalı, silahlı kış delikleri. Ve işte böylece, şehir uyurken Gece Yarısı Valisi etrafta dolaşır ve bizi kapımızın dışındaki kötülüklerden korur.

Elbette bunların bir kelimesine bile inanırsanız. Normal şartlar altında, ben asla inanmadım.

Ama ilginç şartlar altındayız.

Biz ışıgız, biz hayatız, biz ateşiz!

Alevli mavi kanımızı akıtır, neon ışıyla şarkılar söyler,

Cennetle dans ederiz!

Gel benimle ol ve özgürleş

Mavi elektrik meleşiyim ben.

- Old Caddesi, eski bir grafiti

*Gece Yarısı Valisi hakkında anlatılanlar tamamen saçmalıktan**

* Yunan mitolojisinde tanrıların ölümsüzlük yemeği –çn.

ibaret. Bana şehrin koruyucusu olarak seçilmiş özel birinin var olduğunu mu söylüyorsunuz? Şehir bir fikir olarak var olduğu sürece ölmeyecek olan, elinde şehrin mührünü taşıyan, taşların gördüğü rüyaları işitebilen birinin var olduğunu mu söylüyorsunuz? Gerçekten de Gece Yarısı Valisi'nin var olduğuna ve bizi midesine indirmek isteyen kötülüklerden koruduğuna inanmamı istiyorsanız, önce bana bu söz konusu kötülüklerin neler olduğunu anlatmak zorundasınız.

*–M. Swift, “Gece Yarısı Valisi ve Diğer Mitler”
Şehrin Büyüsü Dergisi, Sayı 37, Haziran 2003*

Başlangıç: Heavy Metale Hortlaklar

Bir büyücünün kendini lanetlenmiş, kavrulmuş, damgalanmış, kovalanmış, belirsiz bir sebeple suçlanmış ve bir başkasının ayakkabıları içinde bulduğu bir ânı düşünün.

Telefon aldı.

Cevap verdim.

Ve sonra...

... anlatması zor.

Acı.

Başka hiçbir şeye yer yok.

Sadece acı.

Zaman akıp gitti.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Kolumdaki saat kor hâlini alarak erimiş ve bileğimi yakmıştı. Etrafta başka bir saat yoktu. Cep telefonum çantamın içindeydi, ama çantam o sırada omzumda değildi. Kuruyan kanım çıtırdayarak dağıldı. Ayaklarıma baktım. Bir başkasının ayakkabıları içindeydim. Nedenini hatırlamak bir dakikamı aldı.

Başımı hafifçe kaldırdım.

Çantam yerdeydi. Biraz uzağı düşmüştü, boya kutuları ve eski çoraplar ortalığı saçılmıştı. Çantamın hemen üstünde, kordonundan sarkan bir telefon sallanıyordu. Bir parça kan ahizeden süzölerek yere damladı. Bu benim kanımdı. Etrafta kanın ait olabileceğı benden başka kimse yoktu.

Başımı yere yasladım ve gözlerimi kapattım.

Daha fazla zaman akıp gitti.

Yağmur başladı. Bu, rüzgârın soğukluğunu taşıyan ve aslında kar olarak inmeyi düşleyen bir gece yarısı yağmuruydu. Sol kolumun, yani telefona cevap vermemiş olan kolumun basit hareketleri yerine getirebildiğini fark ettim. Kıpırdatmaya çalıştım ve kıpırdadı. Vücudumda kırık var mı diye kontrol etmesini istedim ve öyle yaptı. Kırığım yoktu. Ensemden aşağı süzülen kan bile aslında önemli değildi. İki tür kafa yaralanması vardır; görüldüğünden daha kötü olan ve öldüren türden. Henüz ölmemiştim; en azından bir kez daha değil.

Sol kolumu dinlenmeye bıraktım.

Rüzgâr, yağmuru kırk beş derecelik bir açıyla savuruyordu. Yağmur damlaları sadece bomboş betondan zeminin kenarındaki beyaz renkli sokak lambasının önünde belirgindi. Damlalar çatıları dövüyor, üç haftadır su yüzü görmemiş oluklarda birikmiş kir ve çöpler tıkırdayarak yerdeki mazgallara iniyordu. Bu yağmur bir lütuftu. Titreyen elimizi serin damlalara uzattık ve parmaklarımızdaki kanın akıp gitmesini sağladık. Sonra yağmur paltomdan içeri sızmaya başladı ve yakıcı acının yerini kemiklerimi donduran bir soğuk aldı.

Yağmurdan uzaklaşmaya karar vermek, yerden kalkmam gerektiği anlamına geliyordu.

Herkül bizden daha güçlü değildi; Muhammet Ali ise bizi hayranlıkla seyrederdi.

Ayağa kalktık.

Doğrulmaya çalışırken, dizim ıslak zeminde kaydı. Sağ elimle yerden destek aldım ve neredeyse bir çılgılık savuruyordum.

Terminatör çoktan pes etmiş ve evindeki yatağına dönmüş olurdu; ortaçağ şövalyeleri bugünlük paydos eder, kalelerine çekilirdi.

Doğrulдум. Dünya gözlerimin önünde kan kırmızısı ile safır mavisi tonlarında döndü. Ampulü titreşen bir sokak lambası, sivrisinek gibi vızıldadı. Ampulü çevreleyen plastik koruyucunun dibinde ufak bir su birikintisi oluşmuştu ve gümüş ile siyah tonlardaki sokakta oynayan gölgelerin savrulmasına sebep oluyordu. Sendeleyerek telefona doğru yürüdüm. Yünmüş gibi görünen plastik elyaftan yapıma rengi solmuş çantamı aldım ve omzuma attım. Telefon başıboş bir şekilde kordonundan sallandı. Ahizeden dünyanın en yalnız sesi yükseliyordu:

Biiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiip...

Telefon cihazı ile duvar arasındaki boşluğa çeşitli kart ve posterler yerleştirilmişti:

!!!SEKSSEKSSEKSSEKS!!

Veya:

****ETİNE DOLGUN, OYUNCU SARIŞIN****

Ya da:

**DETLERDEN KURTULMAK MI İSTİYORSUNUZ?
MERHAMETLİLERİ ARAYIN.**

Boynumda sarılı atkının bir ucunun yanık olduğunu fark ettim. Atkıyı çekiştirdim ve yanık ucunu paltomun cebine tıktım. Uçuk bej rengindeki paltom yağmurda ıslanıp kahverengine dönmüştü. Başımız ağrıyordu. Her yanımız acıyordu; tedavi edilmeyi bekleyen o kadar çok yerimiz vardı ki tekini bile diğerlerinden ayırmak mümkün değildi. Çantamda yıllanmış olduğu görünüşünden belli bir ilkyardım kutusu taşıyordum. Kutunun içinden bir sargı bezi çıkardım ve sağ elimi sardım. Görebildiğim tek şey kan, yağmur ve avuç içimle parmaklarımı ayırt etmemi imkânsız hale getirecek kadar şişip morarmış elimdi. Sargının yerinde durması için elime parmak uçları kesik, siyah bir eldiven geçirdim. Eldivenin baskısı elimin daha

da fazla acımasına sebep oldu; ama daha fazla acı iyiydi. Daha fazla acı, o tek bir bölgede duyulan rahatsızlık hissini artırır ve böylece acıyan diğer yerlerimizin farkında bile olmamamızı sağlardı.

Etrafıma bakındım.

Bir otoparktaydım. Bunu rahatça anlayabilmemin tek sebebi ise karşımdaki sokağa bakan, üstü lekelerle kaplı açık çay rengine bir pankarttı: “ARABA YIKAMA VE YEDEK PARÇA”. Bunun dışında, nerede olduğuma dair başka hiçbir işaret yoktu. Gökyüzünün altında sadece geniş bir beton alan, kıvrımlı demirlerden örülü parmaklıklar ve giriş kapısının önüne çekilmiş bir zincir. Görebildiğim tek teçhizat, telefon ve başıboş bırakılmış birkaç kovaydı. Yerdeki çatlaklarda otlar yeşermişti ve bir zamanlar bir tür tavan olduğunu sandığım yırtık bir parça plastik örtü rüzgârla beraber sallanıyordu.

Sokaktan bir kamyon geçti. Suyun üstünden geçen tekerlek sesleri her zaman daha uzaktanmış gibi gelir. Gecenin -veya sabahın- bu saatinde, raflarda dünden kalan gıdaların üstüne yerleştirilecek yemek paketi siparişlerini götüren kamyonların sesi, sokaklardaki tek sestir. Kamyonlar ve gece otobüsleri; sadece uyanık olduğu için bir başkasının gözünde şüpheli duruma düşen insanlar ve boş gördüğü her sokakta beşinci vitesin kendisine seslendiğini sanan çılgın şoförler.

Başımız zonkladı. Bedenimdeki her arter damarın basınçla şiştiğini hissedebiliyordum. Kendimizi hiç iyi hissetmiyorduk. Telefon ahizesine baktım, sonra parmak uçlarıma güvenemediğim için elimin tersiyle ahizeyi tutmaya davrandım. Ve o ses -veya sesin yokluğu- elimi geri çekmeme sebep olmasaydı, tutmayı başarabilirdim de.

Biiiiiiiiiiiiip diye bağırın çevir sesi durmuştu.

Elimi içgüdüsel bir hareketle geri çektim. Ahize, kordonundan ölü bir mürekkep balığı kadar gevşekçe sallanıyordu. Kulak kabarttım. Yağmurun sesi, yanıp sönen lambanın vızıltısı... Gözlerimi telefondan ayırmadan, sağ elimi ovuşturarak birkaç adım geriye çekildim.

Yağmurun sesi, lambanın vızıltısı, uzaktan gelen araba sesleri...

Ya başka?

Gözlerimizi hafifçe kapatıp etrafımıza kulak verdik.

Yağmurun sesi; lambanın vızıltısı; araba sesleri; sokakların altını tırnaklarıyla aşındıran farelerin sesi; yolların kralı bir şehir tilkisinin sızlanışları; yolun üstündeki bir olukta kanatlarını çırpıp bir güvercin; ya başka? Şehir şebekesinden yükselen, zar zor işitilebilen elektrik uğultusu; sadece birkaç dakikalığına bile olsa havayı kir ve tozdan arındıran yağmurun o inanılmaz temiz kokusu; çarpılan bir kapının sesi; açık bırakılmış bir radyonun cızırtısı; bir araba alarminin çığlığı; bir sirenin alçalıp yükselen melodisi; çok uzaklardan gelen ve Willesden Bölgesi'ne doğru uzaklaşan bir trenin *cufcufcufcuf* sesleri ve... ve...

Ve işte gariplik tam da orada, tüm bu seslerin hemen ötesindeydi.

Şöyle bir sest:

Şi-şişi şi-şişi şi-şişi bam bam şi-şişi şi-şişi şi-şişi bam bam...

Bu sesin ne olduğunu çıkaramadım. Bu bilgisizliğimiz bizi tedirgin etti. Bir silaha ihtiyaç duyduk.

Şi-şişi şi-şişi şi-şişi diye devam etti ses. *Şi-şişi şi-şişi şi-şişi.*

Sesi işitmek için gözlerimizi kapamaya bile gerek görmedik. Ses yükseliyor, bize doğru yaklaşıyordu. *Şi-şişi şi-şişi...*

Vızıldayan lamba sonunda pes ederek söndü ve turuncu bir parlaklıktan mavi bir ışıltıya geçtikten sonra nihayet karanlığa

teslim oldu. Bu şehirde karanlığın gerçekten de ne kadar koyu bir renge sahip olduğunu unutmak işten bile değildi.

Yürümeye başladım. Zincirin üstünden aştım. Sokağa adım attım.

Birkaç yüz metre ileride, sokağın diğer ucunda gölgelerin arasında birileri vardı.

Bana bakıyorlardı.

Diğer tarafa döndüm. Ayağımdakiler kendi ayakkabılarım olsaydı, koşmaya başlardım.

Willesden'deydim.

Tanrı aşkına.

Willesden başka hiçbir yere benzemezdi.

Burası ne Londra'nın merkezine dahil olacak kadar yakın ne de banliyö sayılacak kadar uzakta bir yerdi. Belli bir insan sınıfını barındırmaya yetecek kadar şatafatlı bir yer değildi, ama doğrulukçu yerel yönetim tarafından "müdahale edilmesi gereken bölge" olarak nitelendirilecek kadar pislik içinde bir yer de değildi. Kendine has bir etnik karakteri yoktu; bunun yerine Fransa'nın güneyini hayal eden onuncu nesil İngiliz beyefendilerinden, yüzü asla ekvator güneşi görmemiş üçüncü nesil Afrikalı-Karayiplilere kadar herkesi barındıran bir bölgeydi. Çoğu çok daha iyi bir yere uzanan tren yolları ve kanallardan örülü bir ulaşım ağının tam ortasında yer alıyordu. Willesden'in nerede başlayıp nerede bittiğinden kimse tam olarak emin değildi.

Willesden'de özellikle bulmaya istekli olmadığınız her türlü şeyi bulabilmek mümkündü.

Bir tercih hakkım olsaydı, Willesden'i seçmezdim. Ama bir söz vermiştik ve verdiğimiz söz bizi buraya getirmişti. Sonra park yerindeki telefon çalmış ve biz de cevap vermiştik...

... ve şimdi de gecenin bu saatinde sokaklarda başka bir şey kol geziyordu.

Onu hissedebiliyordum.

İşitebiliyordum.

Bir kavanozun içine hapsolmaktan duyduğu öfkeyle başını monoton bir ritimle cama çarpıp duran bir arıyı hatırlatan o ses.

Şi-şişi şi-şişi şi-şişi...

Şüpheciler buna kader der, romantikler alın yazısı, avukatlar ise kötü niyet. Kimse “rastlantı” kelimesini kullanmaz. Ben de kullanmadım. Başınızın üstünde uçuşan akbabalar görüyor ve uzaklardan atılan bir top sesi işitiyorsanız bunu bir rastlantı olarak nitelendirmezsiniz ve bu şehir, geceleri kan kokusuyla çığına dönen leşçilere ev sahipliği yapar. Üstelik bizim kanımızın kokusu normal bir insanınkinden çok daha dikkat çekicidir.

Cesur olmayı düşündük, dövüşmeyi düşündük, kaçmayı düşündük. Bu defa için bu gecenin gurur yapmaya uygun olmadığına karar verdik. Koşma vakti.

Denedim ve başaramadım. Ayağımdaki ayakkabılar da verdiğimiz sözün bir parçasıydı. Ama fazla büyüklerdi ve onları ayağıma uydurabilmek amacıyla giydiğim iki kat çorap da yağmur suyuyla ıslanmış haldeydi. Sağ elim bir köpekbalığı avlama yarışında yem olarak kullanılmıştı, yarışma ödülü olarak başım omuzlarımdan ayrılmış ve sonra bir zimba tabancasıyla yeniden yerine tutturulmuştu. Ve bu konuda düşünmeye cesaret edemsek de içimizde bir yerlerde biliyorduk ki tüm bunlar bu geceki işimizin sadece yüzeysel sonuçlarıydı. Bir telefona cevap vermekle yanık bir elden çok daha fazlasına sahip olmak mümkündü.

Sonuçta yağmur altında elimden geldiğince hızlı adımlarla ilerledim. Başımı ara sıra kaldırarak bir güvercin gibi ileriye baktım, yağmura karşı gözlerimi kırptıştırarak tekrar indirdim.

Sonra aynı işlemi tekrarladım. Posta kutuları, sokak lambaları, yağmur damlaları, bahçeli evler, ucundaki trafik lambasının turuncu ışıklarından biri çok uzun zaman önce patlamış olan bir yaya geçidi. Pek çokları gibi uykuya yenik düşmüş yaşlı bir kadının evindeki televizyonun yaydığı titrek ışık dışında, evlerin hepsi karanlıktaydı. Bir evin arka bahçesinden seks ya da ölümle ilişkili olabilecek bir kedi çığlığı yükseldi.

İlerideki yol ayrımında, bir gece otobüsü duruyordu. Parlak pencerelerinin arkasında oturan insanlar birer gölgeden ibaretti. Otobüs, yaşlı insanların emekli maaşını almak için kullandığı ve her fren ve gazlamada içinde boş bira kutularının yuvarlandığı türden tek katlı bir şehir içi otobüsüydü. Üstündeki numarayı göremedim ve bunu pek umursamadım. O anda ihtiyacım olan tüm korumayı sağlayacak dört kırmızı duvar ve bir dizi tekerlek benim için yeterliydi.

Kendi ayaklarımın ritmiyle yarı yürüyüp yarı sendeleyerek hızlandım. Artık buradan uzakta olduğum sürece ıslak veya kuru olmak umurumda bile değildi. Yolun her iki yanında rengi yağmurla siyaha çalmış, gri betondan tek katlı sosyal konutlar yükseliyordu. Kapı eşiklerinden dışarıya sızan ışıklar, tek katlı binaları yoldan ayıran alçak duvara vurdu ve nükteci bir şahsiyetin beyaz boyayla karaladığı şu kelimeleri aydınlattı:

ŞAPKAMI BANA GERİ VER

Yüzümü tekrar otobüse doğru çevirdiğimde görebildiğim tek şey, bir köşeden dönerek yitip giden stop lambalarının ışığı oldu. Hemen yakınımnda bir çınar ağacının dibine konuşlanmış bir otobüs durağı olduğunu fark ettim. Durağa yöneldim. Sokak lambalarının altından geçip giderken gölgem bir güneş saatindeki gibi bir ileri bir geri düşüyordu.

Otobüs durağında bekleyen biri daha vardı. Ya onu daha

önce fark edememiştim ya da yeni gelmiş olmalıydı.

Tabii bundan başka, daha tekinsiz olasılıklar da söz konusu olabilirdi. Onları düşünmemeye çalıştık.

Adam, kırmızı renye boyanmış, olabildiğince rahatsız hissettirmek için tasarlanmış daracık bir banka oturmuştu. Dizlerinin arası sanki biri pantolonundan içeri bir frizbi tıkıştırılmışçasına açıktı, göğsünde kavuşturmuş olduğı kollarıyla hiçbir şeyin umurunda olmadığının sinyali veriyordu. Daha iyilerine kavuşmuş ağabeyinden ona kalmış gibi görünen üstündeki soluk gri pantolon kendisine en az üç beden büyüktü ve apış arası neredeyse dizinden başlıyordu. Bunun dışında motosikletçilerinin andıran siyah eldivenleri, sahte marka spor ayakkabıları ve kapüşonlu bir eşofman üstü giyinmişti. Gri kapüşonu yüzüne o kadar çekilmişti ki adamın burnunu bile net olarak göremedim. Kapüşonlu eşofman belli bir tarzı yansıtan veya -Tanrı korusun- yağmurdan koruyan bir giysi gibi değil de daha çok kukuletalı bir cübbe gibi duruyordu. Adamın başı kulaklarından sarkarak eşofmanın içine doğru uzanan bir çift kulaklıktan yayılan ritimle beraber hafifçe sallandı. Kulaklıklardan duyabildiğim tek ses, oldukça monoton bir ritimdi:

Şi-şişi şi-şişi şi-şişi...

Bir süredir kulaklarıma çalınan bu ses kızgın bir arının değil, ama oldukça yüksek sesle dinlenen bir şarkının bas ritmiydi. Şarkının ahenkli bir melodisi varsa bile, ritmin altında yitip gitmişti. Bu devirde delilik artık kendi kendine konuşmakla yapıştirılan bir yafta değildi; teknolojiyle beraber çok şey değişmişti.

Ne var ki hepsi bu da değildi.

Birileri otobüs durağının tavanına ufak bir plastik tornavidayla yağmur ve karanlığın etkisiyle rengi pembeden kirli griye dönmüş gibi görünen çocuk ayakkabısına benzer bir şey fırlat-

mıştı. Durağı aydınlatan beyaz lambanın plastik yüzeyi, ışığa ulaşma çabasıyla içeri doluşmuş ama kanatlarını yakan bir ısıyla karşılaşmış yüzlerce böcekte nokta nokta olmuştu. Sağ kalan tek böcek, kanatlarını beyhude bir çabayla çırparak plastik yüzeye çarpıp duran bir pervaneydi.

Kapüşonlu baş, duyulmaz ritimle beraber sallanmaya devam ediyordu.

Otobüs bekleyen yabancıları sorgulamak pek medeni bir davranış sayılmazdı. Özellikle de sabahın erken saatlerinde. Sol elimle yanık elimi ovuşturarak otobüs sefer no ve saatlerinin yazılı olduğu tabloya doğru yaslandım.

Rastlantı kelimesi genellikle sadece iyi bir şeyler gerçekleştiği zaman kullanılır. Kötü bir durum söz konusu olduğu zamanlarda herhangi birini veya bir şeyi suçlamak çok daha kolaydır. Biz bu dünyada benden daha yeniyiz, ama rastlantıları sevmeyiz. Bedenim sahiplenilmiş, eskiden ben olan artık biz olmuşken, bu kadar çok sayıda büyücünün nasıl olup da kinizm eksikliğinden ölüp gitmiş olduğunu anlamamız oldukça kısa sürmüştü. Ben de oldukça dar kafalı bir büyücüydüm ve bu yüzden hayatımı kaybetmiştim. Bedenimde tekrar doğan bize gelince, aynı hatayı yapmaya hiç de niyetli değildik. mavi elektrik meleklerinden, yeni bulduğumuz bu fani hayattan, güven içinde hissedemeyeceğimiz kadar çok insanın haberi vardı.

Şi-şişi şi-şişi şi-şişi...

Ve rastlantılara inanmadığım için başımı otobüs seferlerinden kaldırdım, kırmızı banktaki kapüşonluya döndüm ve “Baksana, saatin var mı?” dedim.

Hiçbir tepki vermedi.

“Ateşin var mı arkadaşım?”

Bu sefer etrafına bakındı. Onun türünden insanların hep

yaptığı gibi işini ağırdan alıyordu. Bir adım geriledim ve içgüdüsel bir hareketle sargılı elimi en yakındaki ışığa, cılız bir elektrik akımına doğru uzattım.

Bir defa olsun, yanılmış olmak hoşuma gidebilirdi.

Ve o “adam” aslında bir “şey”di ve bir yüzü yoktu. Bu şey boşlukta oturan bir yığın kıyafetten, olmayan kulaklara iştirilmiş bir çift beyaz kulaklıktan ibaretti. İnsan hatları verecek şekilde duran kıyafetleri, yer çekimini hiçe sayan ve hava basıncına hakaret eden bir tavırla tamamen havayla şekillendirilmişti. Hiçbir şey ve bir şey, uçuşan gölgeler ve kıpırtılı bir boşluk, bir eşofmanın içine hapsedilmişti. Bu aslında bir adam değil, bir hortlaktı.

Bir defasında, henüz küçük bir çocukken, bir falcıya götürülmüştüm. Adı Khan’dı. Eski alışveriş torbalarının kıvrımlarına ve gökyüzündeki bulutlara bakarak geleceği okurdu. Bana pek çoğu yılbaşı hikâyelerinden alıntı gibi gelen pek çok yorumda bulunmuş ve en sonunda şöyle demişti; “İşte böyle evlat... ha, bir de... bilirsin işte... öleceksin.”

Ben de ona, “Evet, ben de öyle tahmin etmiştim,” gibisinden bir yanıt vermiştim. Büyücüler, özellikle de şehirli büyücüler, fazla uzun bir hayat beklentisi içinde olmazlardı.

“Hayır, evlat. Beni anlamadın!” diye yanıt vermişti Khan. “Sen... öleceksin. Ama işler işte o noktadan sonra karışacak.”

O sırada Khan’ın yapmacık bir gösteriş sergilediğini düşünmüştüm.

Kehanet yeteneğine genelde iki şekilde yaklaşılr. İlk teori şöyledir; kâhin geleceği görür= kâhinin görebileceği türden, önceden belirlenmiş bir alın yazısı mevcuttur= kader= seçim şansı diye bir şey yoktur= Tanrı her şeye muktedir, oldukça alaycı bir varlıktır. Bu da hayat döngüsünde “papa”dan aşağı bir varlık ol-

duğunuz sürece bu teorinin hiç de hayra alamet olmadığı anlamına gelir.

İkinci teoriye gelince; kâhin geleceği görür= kâhin insanın seçim şansına göre değişen, beklenmedik durumlar ve insanın tercihlerine göre şekillenebilecek gelecekler içinden en olası olanı müthiş bir yetenekle, isabetli bir şekilde görebilen biridir= her şeye muktedirdir= Tanrı'nın ete ve kemiğe bürünmüş hâlidir. Khan gözüme hiç de Tanrı gibi görünmemişti, ama Bay Bakker'in da hep dediği gibi; büyücüler açık görüşlü olmak zorundadır. Yoksa birileri kafanıza kocaman bir çekiç indirmeye çalışabilir.

Ah, o eski günler.

Bay Bakker'in inme geçirmesinden önceki zamanlar. Bay Bakker'in ölmemeye ant içtiği o günler. Kendisinin bir gölgesi hâline gelmişken, bir çift azı dişine kavuşup kana susamasından önceki günler. Kule'nin, şehirdeki büyücüleri Bay Bakker adına öldürmeye başlamasından önceki zamanlar. Nehir kenarında kasvetli bir akşamda, sonsuza kadar yaşamak adına sahiplendiği bitmek bilmez görevi sırasında Bay Bakker'in gölgesi tarafından öldürülmemden önceki günler. Mavi elektrik meleklerinden, dövüşlerden ve intikam seferlerinden, telefon kablolarına teslim edilen hayatlardan önceki zamanlar.

Bu ölümlü dünyaya gelmemizden önceki günler.

Hayati organları ölüm döşegindeki bir büyücünün sergilediği öfkeli bir irade gösterisi sırasında -ya da herhangi bir başka keskin aletle- parçalara ayrılan bir kişinin sağ kalma imkânı yoktur. Ve var olmaya devam ediyor oluşum bu tıbbi gerçeğe ters düşüyor olsa bile, aynaya baktığım her seferinde gözlerimin bir zamanlar şimdiki gibi elektrik mavisi renginde değil, kahverengi olduğunu hatırlıyorum.

sökölüp alınmış bir bisiklet zincirlenmişti.

Bisikletin hemen yanında bir başka hortlak duruyordu. Önce onun sıradan bir çocuk olduğunu sandım. Ama başını kaldırdığında, kapüşonunun altında bana dikebileceği bir çift göz olmadığını gördüm. Ve o olmayan gözler, o hiçlik doğrudan bana baktı. Otobüs durağındaki hortlakla benzer kıyafetler içindeydi; ama hiçbir şey bu kadar hızlı hareket edemezdi ve bu hortlağın kulaklıklarından yayılan ritim, kalp atışı monotonluğunda bir *damdamdamdamdamdamdamdam* sesiydi. Bir an için birbirimizi süzdük; ben korkmuş görünemeyecek kadar yorgundum, o ise herhangi bir şey gibi görünemeyecek kadar boşluktan ibaretti. Sonra başını arkaya attı ve haykırdı. Haykırışı her an kopmaya hazır eskimiş frenlerin buzla kaplı bir yoldaki son çığlığını, paslı bir yüzeyde gezdirilen keskin kenarlı bir metal parçasını, bir anda kopan gitar tellerinin sesini andırıyordu. Sesten kaçınabilmeyi umarak çömeldim ve ellerimle kulaklarımı kapadım. Etrafımdaki her pencere sesle beraber titreyerek çatladı ve parktaki salıncaklar huzursuzca ileri geri sallandı.

Hortlaklar daima beraber avlanırlar ve birbirlerine seslenişlerini bir çığlıkla karıştırmak oldukça normaldir. Sol kulağımı omzuma yapıştırdım ve elimi çantama attım. Bir süre karıştırdıktan sonra aradığımı buldum; kırmızı renkte bir spreyci boya. Kutuyu salladım ve olduğum yerde dönerek etrafıma iki kırmızı halka çizdim. Boya yağmur altında hafifçe bulandı ve dağılır gibi oldu. Bir an için halkaların kalıcı olmayacağından korktum, ama en kötü havalarda bile ikili halka oldukça güçlü bir korunma büyüsüdür ve halkaları tamamladığım anda, kırmızı halkalar parıltılar saçarak sabitleşti.

Çığlık son buldu. Belki de hortlak, çığlığının benim yere çizdiğim korunma büyüsüne karşı pek de etkili olamayacağını fark

etmişti. Ya da o bomboş göğsünün içindeki havayı tamamen tüketmiş olabilirdi. Somut olmayan bir yaratığın fizyolojisi, üzerinde çalışılması zor bir konuydu. Hortlağın haykırışıyla beraber etraftaki arabaların alarmları çalmaya ve henüz yeni çatlamış pencerelerden bazılarının ışıkları yanmaya başlamıştı. Kısa süre içinde tüm sosyal konut ahalisi ayağa kalkmış olacak, sonra polis ve ardından ölümler ve neredeyse ölümler ve ölü olması gereken varlıklar üstüne bir sürü soru gelecekti. Bu tür teferruatlarla kaybedecek vaktimiz yoktu.

Hortlak bana yöneldi. Yere vuran bir gölgesi yoktu ve kulaklıklarından yayılan *damdamdamdamdamdam* sesi haricinde herhangi bir ses çıkarmıyordu.

Arkamdan ise otobüs durağındaki yaratığın *şi-şişi şi-şişi şi-şişi* sesi yükseldi ve araba alarmlarının arasından bir başka bas ritmi kulağıma çalındı:

Boom boom boom boom-dı- boom boom boom boom boom-dı-boom

Kırmızı halkanın içinde çömeldim ve parmaklarımı toprağa bastırarak havayı kokladım. Yanımda bu çeteyi yavaşlatmaktan fazlasını başarabilecek bir teçhizatım yoktu. Çantamın içini karıştırırken bile hortlaklar amansızca ilerlemiş ve bu bana yirmi metrelik bir mesafeye mal olmuştu. En yakınımındaki hortlak, ayak parmakları kırmızı halkama değdiğinde durakladı. Eldivenli elini gri tulumunun kocaman cebine attı ve sustalı bir bıçak çıkardı. Bıçak gümüşü metaldendi ve siyah plastikten tutacağındaki bir dizi çentik büyük ihtimalle zaten çirkin bir bıçağı daha da çirkin hale getirerek ona “havalı” bir imaj katmaktan başka bir işe yaramıyor olmalıydı. Bıçağın metalden kısmı on santimden daha uzun değildi; ama on santim, bileğinizin genişliği olan beş santimden hâlâ beş santim daha büyükken bunun

pek bir önemi yoktu. Büyülenmiş gibi, gözlerimizi bıçaktan ayıramadık.

Hortlak bıçağı tutan elini havaya kaldırdı ve yüzümüze doğru bir darbe indirdi. Bıçak kırmızı halkanın tam üstündeki boşluğa denk geldiğinde sanki kalınca bir köpük tabakasına batmış gibi durdu ve durduğu noktanın hemen altında, halkanın boyası bir tıs sesi çıkararak köpürdü. Buna rağmen, hortlak bıçağı iki eliyle birden itirmeye devam etti. Kısa süre sonra, bıçak yavaş yavaş bana doğru ilerlemeye başladı.

Arkamdan gelen yanık plastik kokusu ve havayı inleyen bir tıslama sesi ikinci hortlağın da bıçağıyla saldırıya geçtiğinin habercisiydi. Çöp tenekelerinin bulunduğu köşeden gelen üçüncü bir hortlak ise sakince salınarak yaklaşıyordu. Acele etmesine gerek olmadığını farkındaydı.

Parmaklarımı katranlı makadam zemine iyice ittirdim. Mısır gevreği gibi soğuk, çıtırtılı bir yapıya sahip olan makadam zemin parmaklarımın baskısına bir süre direndikten sonra nihayet yol verdi. Parmaklarımı, bileğimi, sonra da kolumu dirseğime kadar makadamdan içeri ittirerek toprağın derinlerine uzanmaya çalıştım. Yeterli gelmediği için bir küfür eşliğinde iyice eğildim, yanağımı zemine yasladım ve kolumu omzuma kadar zeminin derinlerine doğru ittirdim. Erişmek isteğim şey hâlâ uzaktaydı ve onu zar zor hissedebiliyordum, ama yine de parmaklarımı ona sürtebilecek kadar yaklaşmıştım ve daha da önemlisi, kokusunu alabiliyordum. Gaz boruları mantıklı bir önlem olarak her zaman oldukça derinlere yerleştirilirdi.

Parmaklarımı, arkasında parça parça siyah makadam kırıntıları bırakarak geri çektim. Kolum kil rengi ıslak toprakla kaplanmıştı. Sonunda kolumu tamamen geri çektiğimde, yerde geniş bir yırtık kalmıştı ve yırtığın hemen üstündeki hava çöl se-

rapları gibi dalgalanıyordu. Gaza kokusu fabrikalarda sonradan karıştırılır ve bu burnunuzu sızlatan, boğazınızı kaşındıran türden belirgin bir kokudur. Doğrudum, gazın etrafıma yayılmasını, ayaklarımın altında birikmesini izledim ve çizdiğim halkanın boyası erimeye ve şeklini kaybetmeye başladığında ellerimi havaya kaldırarak gazın daha da yukarılara çıkmasını sağladım. Havadaki bulanıklık etrafıma yayılır, gözlerimi yaşırtır ve ciğerlerimi acıtırken elimi çantama attım ve daha önce bir kere bile sigara yakmak için kullanılmamış olmasına rağmen bir hayli eskimiş çakmağımı çıkardım. Çakmağı sargılı elime geçirdim, paltomu yüzümü doğru kaldırdım ve omuzlarımı düşürüp olabildiğince küçük bir hedef teşkil edecek şekilde durmaya çalıştım.

Koruyucu halkanın kırılması ani oldu. Üçüncü hortlak, Bay *Boom boom boom boom-dt-boom* hâlâ birkaç metre uzağımdaydı. Ayağımın dibinde köpüren boya nihayet siyaha döndü ve bir cesedin ölü derisi gibi kıvrılarak soyuldu. *Şi-şişi şi-şişi şi-şi* tüm ağırlığını bıçağına verdi ve boynumu hedefleyerek hızla bir darbe savurdu. Gözlerimi kapadım ve çakmağımı çaktım.

Köprücük kemiğim civarında beliren acının farkındaydım, ama o anda bunu önemseyecek halde değildim. Gözlerimi sıkıca yummuş olmama rağmen, aniden alev alan gazın parıltısı retinalarımı parlak yaz güneşine doğrudan bakmışım gibi yaktı. Paltomun içine sığınmış ve tüm irademi alevleri kendimden uzak tutmaya adanmış olmama karşın, ortaya çıkan ısı ciğerlerimin her köşesini kuruttu, burnumun için kavurdu, dilimi eskimiş bir deri parçasına döndürdü, kaşlarımı tütsüledi ve saçlarımdan siyah dumanların yükselmesine sebep oldu. Yerin derinlerinden yayılan bu sızıntı, evdeki ocağınızı yakarkenkinden benzer bir tıslama eşliğinde alevlenmiş, ortası parlak mavi dış tarafı ise sarı alevlerden oluşan büyük bir ocak alevi gibi etra-

fımdan yükselmişti. Hortlağın haykırışıyla kırılmamış pencere camları, gazın parlamasıyla içeri doğru parçalandı, perdeleri delik deşik ederek duvarların cam parçalarıyla kaplanmasına sebep oldu. Geridönüşüm noktasına dizilmiş çöp kutuları patlamanın şiddetiyle açıldı, içindekiler aniden alev aldı. *

Patlama ânı uzun sürmedi, geriye ayağımın dibindeki asfalta ufak bir mum gibi yanan ve yağmurla iyice küçülen hafif bir gaz sızıntısı kaldı. İşitebildiğim tek ses, kulaklarımdaki çınlamayı aşabilen seslerdi; görüşümdeki her şey ise gözlerimi her hareket ettirdiğimde beyaza çalan, solgun bir bulanıklıktan ibaretti. Saçlarım ve paltomdan tropikal iklimlere özgü buhar dalgaları yükseliyordu. Bağcıkları kömürleşmiş ayakkabılarımdan tabanları asfalta yapışmış, hâlâ kızgın olan zeminde derin izler bırakmıştı.

Hortlaklar patlamanın şiddetiyle geriye savrulmuştu ve ikisi hâlâ alevler içindeydi. Yağmur altında debelenerek giysilerini kavuran alevleri söndürmeye çalıştılar. Lime lime olmuş kol yenleri ve kararmış bol pantolonlarının altından görünen şey bir hiçlikti. Kulaklıklarından hâlâ her bir hortlağı diğerinden ayıran o tekdüze ve değişmez ritim sesleri yükseliyordu. Kızgın bir fili bile durdurabilecek şiddetteki patlama bu yaratıkları ancak bir parça tütsülemiş ve bana istediğim kadar fazla zaman kazandıramamıştı. Ruhumun derinlerinden okkalı bir küfür savurdum. Koşmaya başladım ve yağmurla ıslanmış soğuk asfaltla buluştuğunda, ayak tabanlarımdan bir tıslama sesi yükseldi.

Nefes nefese kaldığım ve bedenimdeki alev alev yanan her bir kas beni yavaşlamaya zorladığında henüz iki sokak öteye ulaşabilmiştim. Zihnim de sonunda bedenime yetişebildi ve beni uyararak yeni bir hisle, sol omzumun hemen altından yükselen kaşıntılı bir sıcaklıkla tanıştırdı.

Yürümeye devam ederken bir yandan da sorunun ne oldu-

ğunu görebilmek için paltomu ve atkımı sıyırdım ve gömleğimin yağmur suyu ve kanla pembeleşmiş olduğunu gördüm. Hortlağın savurduğu bıçak hedefini ıskalamış olmasına rağmen, yine de iş görmüştü. Köprücük kemiğimden sol omzumun altına kadar kanlı bir kesik vardı. Attığım her adımla bıçak yarası da müstehcen bir fıkra anlatırmış gibi bir açılıp bir kapanıyordu. Yüzümüzü başka yana çevirerek, sargılı elimizi yaranın üstüne bastırdık ve gözlerden gizledik. Arkamızda çok da uzak olmayan bir yerlerden hortlakların tekrar haykırdığını ve cam parçalarının çıtırtısını işittik. Koşmaya çalıştık, ama bacaklarımız bizi ölümün büyük ihtimalle hızlı hareket etmeye yeğlenebileceği konusunda uyardığında, henüz sadece birkaç adım atabiliştik.

Bir köşeyi döndüğümde sıra sıra dizilmiş dükkânlarla dolu bir sokağa vardım. Dükkânlar, sahiplerinin hemen üstünde oturduğu türden ufak binalardı ve hepsinin perdesi çekilmiş, pencereleri karanlıktaydı. Bunlar yıllar önce şehrin merkezinden buraya sürülmüş sıradışı, garip eşya ve hizmetler sunan türden dükkânlardı; plastik kutular ve çamaşır askılarından başka bir şey satmayan indirim mağazaları, rasta üstüne uzmanlaşmış kuaförler, Jamaika baharatları satan toptancılar, hem anahtarcılık yapan hem de yağmurluk satan ustalar, Zambiya'ya dakikası beş pound'a telefon görüşmesi imkânı sunan şüpheli bilgisayar-cılar. Pazarlığa tabi giysi dükkânlarının vitrinlerinde bel çevreleri benim boynum kadar olan garip, anoreksik mankenler çatık kaşlarla dışarıyı seyrediyordu. Dolup taşmış bir sosyal yardım masasının üstündeki bedava gazeteler ve yemek kutuları, falafel delisi bir şehir tilkisi tarafından ortalığa saçılmıştı. Sokaktan dakikada ancak bir araba geçip gidiyordu ve trafik ışıklarının kırmızı-sarı-yeşil ve tekrar kırmızı göz kırpması sadece bana ve yağmura yönelikti.

Kulak kabarttım...

... hâlâ oldukça gerilerden geliyordu, ama kulaklarıma çalınan sesleri inkâr etmem artık mümkün değildi. Hayal gücümü suçlayabileceğim noktanın ötesine geçeli çok olmuştu...

Damdamdamdamdamdamdam

Şi-şişşi şi-şişşi şi-şişşi şi-şişşi

Boom boom boom boom -dı- boom

Şhhhhşhhşşhhşhhşhhha şhhhhşhhşşhhşhhşhhha şhhhhşhhşşhhşhhşhhha

Hortlaklar her zaman sürü şeklinde avlanırdı. Sürüler normalde dört ya da beş hortlaktan oluşurdu, ama bazı şehirlerde on iki hortlaklı sürülere rastlandığına dair bir yazı okuduğumu da hatırlıyorum.

Sokak boyunca sendeleyerek ilerledim ve yanından geçtiğim sokak lambalarının sıcak ışığını kaparak yumruk yaptığım ellerimin arasında biriktirdim. Huzur verici sarı ışığı yüzüme ve göğsüme tutarak korku ve soğuğu bedenimden uzaklaştırdım. Tenim bir süre sonra turuncu-pembe bir haleyle parıltıyordu. Sağ tarafımda bir okul; bahçe kapısı kilitli, duvarları yüksek ve tırmanmayı engellemek için özel bir boyayla boyanmış. Uyuşturucunun kötü olduğunu ve süper kahramanların aile sevgisiyle dolu olduklarını resmeden bir tür mozaikle kaplı bir başka duvar. Bir doktor kliniği; girişi asma kilitle mühürlenmiş, yerini çamura bırakmış seyrek çimenli bir bahçenin sonunda ki bir bina. Sol tarafımda bir çamaşırhane; uykudaki kocaman çamaşır makinelerinin önüne dizilmiş, turuncu renkte, plastik sandalyeler. Oldukça eski kafalı bir hedef kitleye sahip olacak kadar nadir bulunan türden bir vinil dükkânı. Bir bilardo kulübüne uzanan basamakların sonunda kilitli bir çift metal kapı. Mütevazı bir akupunktur kliniğine çıkan merdivenlerin sonunda kilitli bir çift ahşap kapı. Çocuk oyuncakları ve doğum günü

kartları satan, kapalı bir postane. Daha İYİ bir bedene kavuşacağınızı vaat eden bir eczane. Görkemli kahramanlarla dolu aksiyon filmlerinin ve sırtı çıplak zarif kadınlar tarafından sürülen parfümlerinin reklamını yapan *billboard* lar.

Benim kendi sırtıma gelince, gece sona ermeden önce bir bıçakla tanışması hâlâ mümkündü.

Şhhşhhşhhşhhşhhha şhhşhhşhhşhhşhhha şhhşhhşhhşhhşhhha...

Sesin sahibini gördüğümde, neredeyse her şey için çok geç olacaktı. Hiçbir ayak sesi çıkarmadan bir kapı eşiğinden fırladı ve bıçağını kaburgalarımın doğru savurdu. Tamamen içgüdüsel bir hareketle bileğini yakalayıp geriye doğru bükтім. Ama bükebildiğim tek şey içi boş bir kumaş parçası oldu, çünkü kumaşın içinde dokunabileceğim bir beden mevcut değildi. Ve bıçak kaburgalarımın doğru inmeye devam etti. Yana doğru kaçındım ve fark ettim ki olağan tepkilerim tamamen faydasızdı. Ortada tekmlenecek bir somutluk, incitebilecek bir beden, şok edilebilecek, hırılanabilecek veya herhangi bir zarar verilebilecek hiçbir şey mevcut değildi. Hortlağın yüzüne baktım ve yüzünün olması gereken yer bir an için dalgalanır gibi oldu, sonra hortlak üstüme sıcak kül ve siyah kurumdan bir bulut püskürttü. Yüzümüzü kapattık, küllerin kol yenlerimizi yaktığını ve tenimizin kalın bir kurum tabakasıyla kaplandığını hissettik. Gerilemeye çalışırken ısı ve tozdan dolayı yarı körleşmiş bir halde sendeledik ve çaresizce yere serildik. Gözlerime dolan yaşlar arasından, hortlağın bir bulanıklık hâlinde bana doğru atıldığını gördüm. Ellerimi kaldırdım ve bir kez olsun, duyduğum acı bana yardımcı oldu ve kararlı bir şekilde yapılması gereken şeye odaklanmamı sağladı. Altındaki kaldırım güneşte genleşen metal gibi çıtırdadı, çatladı ve parçalandı. Gri kablolar birer sarmaşık gibi toprağın içinden yukarı fıskırdı. Kabloları çekiştirdim, kaldırımdan yo-

lun ortasına doğru sürünürken bile iradem ve hissettiğim korkuyla onları daha da uzamaya teşvik ettim. Tıpkı belgeselerde görülen türden, bir bitkinin binlerce kez hızlandırılmış büyüme görüntülerini andıracak şekilde kablolar büyüdü, bölündü, ortadan ikiye ayrıldı ve sonra tekrar uzadı, ortalığa yayıldı ve dikenlerden oluşan çiçekler açtı. Kabloları hortlağın ayaklarının dibine savurdum ve onlara hortlağın ayaklarına tutunmalarını, ayak bileklerinden yükselerek dizlerine sarılmalarını emrettim.

Kabloları hiç umursamadan üstüme yürümeye devam eden hortlağın parçalanmış pantolonunun altından beliren şey bir hiçlikti. Ama ayakkabıları onun için daha zorlu bir engel oluşturdu; dikenler o son moda spor ayakkabıların içine gömüldü ve bana doğru sendeleyerek adımlar atmaya devam ederken zorlanan, ama yine de kopmayan bağcıklarına dolandı. Yerde yüzüstü uzanacak şekilde yuvarlandım, sonra ellerim ve dizlerimden güç alarak ayaklarımın üstünde doğruldum. Bu sırada ayakkabıları yüzünden duraklamak zorunda kalan hortlak bir kez daha başını kaldırarak haykırdı. Kulaklarımı ellerimle kapatarak sesin altına doğru çömelmek zorunda kaldım ve sonra paslanmış kutular içinde kilitlenen binlerce fren pedalı sesi eşliğinde sokağın sonuna doğru koşmaya başladım.

Koşmakla sendelemek arasında bir ritimle yanından geçtiğim sırada bir kilisenin kapısı önünde uyuyakalmış dilencinin teki başını kaldırdı. “Buradan uzaklaş!” diye bağırdım ona ve koşmaya devam ettim. Dilenci sadece bana bakmakla yetindi. Yukarıdaki bir pencerenin ışığı yandı ve bir kadın sesi duyuldu, “Orada neler oluyor...”

Belediyenin “kamusal yeşil alan” olarak adlandırdığı, çerçöp- le dolu ufak bir çimenliğe vardım ve iki yanında kocaman yaşlı ağaçların dizili olduğu bir yola girdim. İleride bir yol bakım ara-

cı park etmiş, turuncu platformunu bir sokak lambasına doğru yükseltmişti. Platformun üstünde yağmur altında üşümüş ve acı çeker gibi görünen, fosforlu ceket giymiş bir adam lambayı değiştirmekle meşguldü. Aracın yanından geçip gittim ve geceleri üstü başı kan içinde olan yabancılara sorular sormanın hiç de akıllıca olmadığını bilen adam beni tamamen görmezden geldi.

Arkama bakmama gerek yoktu; peşimde olduklarını biliyordum. Köprücük kemiğimin hemen altındaki yara, ilk açıldığı andaki şokun etkisi geçince artık kendini iyice hissettirmeye başlamıştı. Attığım her adımda etimin, ağzını monoton bir şekilde açıp kapayan bir Japon balığı gibi açılıp kapandığını hissedebiliyordum. Garip bir şekilde, bunun üstümde canlandırıcı bir etkisi vardı; sanki bedenim bize ait değilmiş de yanımızda taşıdığımız bir şey ve ıstırabımız pasif sigara içiciliği gibi, başkası üzerinden katlanmak zorunda olduğumuz bir şey gibiydi. Zaman içinde bu hissiyatımız değişebilirdi ve yakında yüzleşmek zorunda olduğumuz şeylerin düşüncesi gücümüzü daha da tüketti, midemizin kasılmasına sebep oldu. Sağ tarafımda kare şeklinde bir ışık gördüm, önce önemsemedim ama sonra tekrar baktım ve o anda ağlayabilir veya kahkahalar atabilirdim.

Işıktan kare, gösterişli yeşil zemin üstüne parlak turuncu harflerle “Moladiyari” yazılı bir tabelaydı. Vitrini aydınlık olan dükkânın önü, iplerle asılmış ve sularını kaldırıma damlatan bildiğimiz çürümüş elma ve fosilleşmiş balkabağından oluşan garip bir meyve sebze mezarlığıydı. Dükkânın kapısında son derece ilginç çok sayıda ürün ve hizmetin reklamını yapan ufak tabelalar asılıydı. Ufacık bir dükkânın bunca işleve sahip olması gerçekten de inanılmazdı: Bir bilet bayisi, cep telefonu bayisi, Mahalle Bekçileri üyesi, Suça Dur Diyenler Derneği üyesi, yerel mesaj ve iş ilanları için bir reklam merkezi, *Evening Standart* gazetesi

bayisi, *Willesden Enquirer* dergi bayisi, dürüst ticaret sunan bir helal ürünler satış noktası ve son olarak, pencerede yanıp sönen LED ışıklarıyla belirtildiği şekilde, günde yirmi dört saat, haftanın yedi günü açık bir dükkân.

Sendeleyerek bu mucizevî dükkâna daldım.

Tezgâhın arkasında duran adam, Urdu'dan yayın yapan korsan bir radyo istasyonunu dinliyordu. Adam kendi eko-sistemini yaratmış, arasına aklar karışmış bir sakala, ay kadar pürüzsüz ve parlak bir kele ve kafatası üstünde dengersizce kurumuş balmumunu andıran koyu renk bir tene sahipti. Başını kaldırıp bana baktı ve benim belalı bir tip olduğuma karar verdi. Elimden geldiğince tatlılıkla gülümsedim ve kolumun yeniyle yüzümdeki kurum ve tozları biraz olsun sildim. Adam yüzüne sonradan yapıştırılmış gibi duran bir ifadeyle bana gülümsemeyle karşılık verdi. Normal bir şekilde nefes alıp vermeye çabalayarak, geniş camlı soğutucu dolaba doğru yürüdüm ve en ucuzundan dört şişe birayı kaptım. Ödülümle beraber tezgâha yöneldim ve “Bir paket de sigara lütfen,” dedim.

“Hangi markadan istersiniz efendim?” diye sordu adam. Muhtemel katillere nazik davranmakta her zaman fayda vardır; yirmi dört saat açık olan tüm dükkânların temel felsefesi işte buydu.

“En ucuzu hangisiyse. Bir de elinizdeki en güçlü ağrı kesicilerden istiyorum.”

Sigarlardan en ucuzu 5.99 pound'du. Paketin arkasında rengi siyaha çalan kanserli bir akciğer fotoğrafı vardı. Ağrı kesiciler ise kimyasal bileşenleriyle değil de canlı yeşil rengiyle ve son teknoloji ürünü görünümünde olmalarıyla satış yapmayı hedefler gibiydi.

“Ve selobandınızı da istiyorum,” dedim.

“Ne?”

“Selobant.” Para kasasının hemen yanında, kolay kullanım için yerleştirildiği plastik haznesinde bir rulo bant duruyordu.

“O satılık değil, beyefendi.”

Tezgâha doğru eğildim. Bu basit hareket ensem acıyla yanmasına ve baldırlarımın titremesine sebep oldu. “Selobant için size yirmi pound veririm.”

Adam düşünmeden cevap verdi. Bu kadar iyi bir teklifle karşılaştığı zaman en masum insan bile karşısındaki kişiden şüphelenirdi. “Üzgünüm beyefendi, ama...”

“O selobandı bize vermezseniz,” dedik, sıkılı dişlerimiz arasından, “öleceksiniz. Geriye kalan tek soru onların elinde mi, yoksa bizim elimizde mi can vereceğiniz olacak.”

Adam gözlerimizin içine baktı. Bir zamanlar gözlerim de saçımla aynı koyu kahverengi tonundaydı. Ama bu eskidendi. Gözlerim artık açık bir yaz günündeki gökyüzü rengindeydi ve bir kedinin gözleri gibi ışığı aksettiriyordu. Adam selobandı tezgâhın üstünden bana doğru ittirdi. Cüzdanımı çıkardım ve bu sırada kolumdan ince bir çizgi kanın parmaklarıma doğru aktığını fark ettim. Lekelenmiş banknotlarımdan kırk pound saydım, parayı tezgâha koyarak adama doğru ittirdim; biramı, sigaramı, ilacımı ve selobandımı alarak dükkândan dışarı yöneldim. Arkamı döndüğüm anda adam 999’u aradı. Kırk pound bugünlerde bazı şeyler için yeterli bir meblağ sayılmazdı.

Artık ihtiyacım olan şey, işe koyulabileceğim sakin bir mekândı. Yerel bir geridönüşüm noktası hâline getirilmiş dar bir sokak arası buldum. Tekerlekli bir geridönüşüm kutusunun üstüne oturdum ve aldığım biraların kapaklarını açtım. Bozuk olmadıklarından emin olmak için bir tanesinden bir yudum aldım ve sonra her şeyi baş aşağı tutup boşalttım. Yağmura

“Vay adamım,” dedim, “saygılar.”

Sorduğunuz her büyücü size kelimelerin belli bir güce sahip olduğunu söyler.

Herhangi bir şehirli büyücü ise, gücün en iyi ifadesinin ancak karşınızdaki herifin sizi anlayabildiği kadarıyla sınırlı olduğunu söyleyecektir.

Bu sebeple, ben konuşmaya başladığım anda bir tür bağlama büyüsüne başladığımı fark eden hortlak, belki o havada asılı gri kapüşonu arkasındaki var olmayan yüzünün ardındaki var olmayan beyniyle neyle karşılaşmak üzere olduğunu fark edip bir an için durakladı. Ama bunun için geç kalmıştı. Artık herhangi bir merhamet gösteremeyecek kadar kızmış haldeydik. Sanki bu bir savaşmış ve elimdeki de aslında bir mızrakmış gibi, içi duman dolu bira şişesinin ucunu o kapüşon altındaki boşluğa doğru uzattım. Sanırım hortlak bir çığlık atmaya çalıştı, ama sesi dumanlı şişenin içine doldu; ellerini kaldırıp havayı pençeledi. Ama bunun için artık çok ama çok geçti ve o çırpınır ve çabalarken, olmayan-yaşam özü bir inilti ve ısıklı sesiyle dumanlı şişenin içine doldu. Olmayan-kafatasının yokluğuyla gri kapüşon büzüştü, şişeden hücrenin üstüne doğru süzüldü ve sonra omuzları da çöktü, göğsü yağmurlu rüzgârla sallandı, eldivenleri artık onları tutamayacak kadar zayıflamış olan bileklerden sıyrıldı, kolları içi boş düz birer kumaş parçası hâlini aldı, pantolonu belinden yere indi, ayakkabıları sanki büzüşerek küçüldü.

Bir saniye, hatta bir saniyeden de kısa süre içinde, hortlaktan geriye kalan tek şey yerde gri kıyafetlerden oluşan bir yığındı. Baş parmağımla bira şişesinin ağzını kapadım ve içine baktım. Sigara hâlâ kor bir ışıkla tütüyordu ve geri zekâlarının teki şişeyi bulup da parçalamadığı sürece bir on bin yıl kadar bu şekilde tütmeye devam edecekti. Sigaranın dumanı, içi gemili bir he-

diye şişesinin içindeki minyatür bir okyanus gibi, şişenin oval kıvrımları içinde bir o yana bir bu yana savruluyordu.

Diğer hortlaklarsa şaşkındı. Şişenin ağzını bir parça selobantla kapadım ve bir başka şişeyi elime alarak hortlaklara doğru salladım. “Gelin bakalım!” dedim. “Sonraki on bin yılı bir çöp tenekesinin dibinde geçirmek istemez misiniz?”

Hortlaklar tereddüt etti. “Hadi durmayın!” diye bağırdık. “Gölgeler ve belirsizlikle bize zarar verebileceğinizi sanıyorsanız, hiç tereddüt etmeyin! Ama bu hareketinizin sonuçlarından biz sorumlu olmayacağız.”

Sesimiz yağmur altında giderek boğuklaşan bir fısıltı hâlinde yankılandı. Hortlaklar gerilemeye başladı. Bir kahkaha attık, içine az önceki hiçliğin hapsedildiği bira şişesini salladık, selobant altındaki dumanın kıvrılışını, sigaranın turuncu turuncu parlayan ucunun kızgın bir kırmızıya dönüşmesini izledik ve hortlakların arkasından haykırdık, “Hiç durmayın!”

Ve bir an sonra, hortlaklar gitmişti.

Görünen o ki hiçlik bile hayatta kalma içgüdüsüne sahipti.

Biraya bulanmış ve çöple dolu kaldırımda dikilirken ağlamak, gülmek veya her ikisini birden mi yapmak üzere olduğumuzdan emin değildik. Sonuçta hiçbir şey yapmadık; tüm böbürlenmemize rağmen, başladığımız işi bitirmek için hortlakların peşinden gitmeye niyetimiz yoktu. Hortlaklar onlara bir tehdit oluşturduğumuzu açıkça görmüştü. Ayaklarımın altında duran gri eşofman, bir kâhinin ayininde açığa çıkardığı kokuşmuş iç organlar gibi rüzgârla sallanıyor, yağmurla beraber giderek daha koyu bir renge bürünüyordu.

Hortlağın yüzüne tuttuğum bira şişesini elime aldım, kulağımı şişeye dayayıp dinledim. Hayal gücüm bana oyun mu oynuyordu? Sanki şişenin içinden şu sesin yükseldiğini duyar gibiydim:

Boom boom boom boom -dı- boom

Şişeyi iyice salladım ve dumanlı ağzını yarım santim kalınlığa gelene kadar katbekat selobantla kapladım. Bu sırada sağ elimdeki yaradan sızan kanların, sargı üstünden geçerek kol yenimin derinliklerine yapış yapış sızdığını fark ettim. Birilerinin yardımına ihtiyacım olduğu düşüncesi, içimizin arsız bir çocuk gibi ağlama isteğiyle dolmasına sebep oldu.

Hiçbir yerden-her yere giden bir gece otobüsü yakalayıp buradan bir başka yere gitmek için harekete geçtim.

Nereye gideceğimizi, yoldayken düşünmeye karar verdik.

Otobüs alt kısmında 36, üst kısmında 48 ve ayakta 23 yolcu kapasitesine sahip olduğunu iddia eden iki katlı bir otobüstü. İçerde içki içilip içilemeyeceği veya piyano çalan bir adamın olup olmadığı konuları ise muammaydı.

Alt katta iki, üst katta ise üç yolcu daha vardı. Otobüse bindiğimde şoför bana baktı ve “Yüce Tanrım!” dedi.

Elimizi köprücük kemiğimizin hemen altındaki yaranın üstüne bastırdık. “Ne oldu?” diye terslendik.

“Sen iyi misin, dostum?”

“Hayır,” diye cevapladık. “Bir yere gidiyor muyuz, yoksa duracak mıyız?”

“Ambulansı arayabilirim...”

“Hayır.”

Şoför omuz silkti. Gece otobüsü şoförleri fazla soru sormamayı kısa zamanda öğrenirdi. “Peki. Sen nasıl istersen.”

Bir yolculuk kartım vardı. Kadim zamanlarda *druid*’ler, birine gönül rızasıyla verilen unicorn boynuzundan daha büyük bir güç nesnesinin var olmadığını söylerdi. Şehirde ise, 1-6 Bölgeleri arası yolculuk kartından daha büyük bir güç nesnesi mevcut

olamaz. Bu kart insana her yere gidebilme ve her yeri görebilme özgürlüğü sağlıyor ve bedeli sadece aylık gelirinizin büyük bir kısmı. Buna rağmen kabul etmek gerekir ki unicorn boynuzuna sahip olmanın yolu genellikle türlü maceralar ve iblislerle savaşmaktan geçiyordu; yani zamanın getirdiği bu değişim o kadar da kötü sayılmaz. Yolculuk kartımı, kart okuyucuya bastırdım ve minnettar bir bip sesiyle ödüllendirildim; şoför ise bir kart sahibi olduğuma şaşırmış olduğunu belli etmeyecek kadar nazikti. Sendeleyen adımlarla basamakları çıktım ve en arkadaki koltuklara kuruldum. Üst katın arka koltukları, okuldan çıkan çocukların şamatasına tabi, bir tür yaramazlık mevkiidir. Yerler bira ile yapış yapıştı ve yüzde 40 patatesten yapılmış bir avuç yağlı cipsle süslüydü. Her üç koltuk sırasından birinde dünün yarım yamalak okunmuş, sudoku bulmacaları çözülmüş, kenarları yırtık bir gazete vardı.

Arka koltuklara boylu boyunca uzanırsam, bir daha kolay kolay kalkamayacağımın farkındaydım. En az aydınlanan, en karanlık köşeye kuruldum, başımı serin pencere camına yasladım ve pek çok sokağı hızla arkamızda bırakırken, ışıklı reklam tabelaları ile sokak lambalarının gelip geçişini izleyen mavi gözlü-gri yüzlü yansımamı seyrettim. Yansıma sahibinin cebinden birkaç ağı kesici çıkardım ve ağzımda toplayabildiğim son birkaç damla tükürük eşliğinde yutarak, parmaklarımı kanamaya devam eden göğsüme iyice bastırdım ve izlemeye devam ettim.

Otobüsün en ön tarafında, tahminen henüz ergenlik çağında genç bir çift el ele oturuyordu. Öpüşmekten çekindikleri belliydi ve sessizliklerine bakılacak olursa, bunun için can atıyorlardı. Merdivenlerin hemen başındaki, içeri girip çıkan hemen herkesi gözleyebileceğiniz koltukta ise kafatasındaki bir düzine beyaz yara izini açıkça belli edecek kadar kısa saçlı bir adam

oturmuştu. Ensesindeki taze dikişlere bakılacak olursa, kısa süre önce iyi hedeflenmiş kısa bir bıçak, adamın hayati bir damarını yarmaya çalışmış olmalıydı. Adamın şakağında bir akrep dövmesi vardı ve bileklerine bakılacak olursa, kot ceketinin kolları altında da buna benzer daha bir sürü dövmesi olmalıydı. Adama akrep dövmesi yapılırken şakağına saplanan iğnelerin acıtıp acıtmadığını, ensesindeki dikişleri atarak hayatını kurtaran kişinin kim olduğunu ve bu kadar genç bir yüzde neden bunca yara izi bulunduğunu sormak istedik. Bunca dövme ise onun büyük ihtimalle bir hapishane müdavimi olduğuna işaret ediyordu.

Yağmurla bulanık görüşümüz, parlayıp kaybolan lambaların ışığıyla dolu. Kasvetli duvarlar arkasında kapkaranlık uzanan bir mezarlığın yanından geçtik. Sonra sis lambaları hâlâ açık olan, yerel bir takımın futbol sahası; gece yolculuğu içinde gıcırtilarla ilerleyen yük trenlerinin arşınladığı, sonsuza uzanan rayların; depoların ve çalışma alanlarının ve parçalarına ayrılan arabalardan arta kalan metal aksamalar ve motor parçalarının sosyal konut binalarından bile yüksek yığınlar oluşturduğu sahaların yanından geçip gittik. Üst geçitlerin çirkinlikte gökdelenler ve BBC binasıyla yarıştığı White City'nin eteklerine doğru ilerliyorduk. Birbirinden ayrılmayan dar sokakları, yoğun bir anayol etrafında konuşlanmış benzer binaları; video dükkânları ve Hint giyimi konusunda uzmanlaşmış tuhafiyecilerin üstünde yükselen büyük alışveriş merkezleri; sosyal konutların arkasında kalan, daha kibar sokaklarda medya yöneticilerinin komşularının park alanını sahiplenmeye çalıştığı White City'de kaybolmak işten bile değildi. Buraları bilmeyen bir yolcu için, kuzey ve güney ayrımı yapmak oldukça zordu ve etraftaki yaşam koşullarına bakarak yön bulmak ise neredeyse imkânsızdı. Bu özellikleri White City'ye rahatsız edici bir düzensizlikle örülü, kendine has

bir büyü katıyordu ve bu şehir insana elini bir noktada büyüye daldırması için meydan okurken, iki sokak ötesinde bu büyü buhar olup havaya karışıyordu. Bu, tuğlalarla neon ışıklarının, somutla soyut maddenin, aralarındaki fark unutulmuş gibi birbirine karışmasından doğan bir büyüydü.

White City.

Beyazlar.

Ve burada olmak hoşumuza gitsin veya gitmesin, giysilerimiz giderek daha fazla kana bulanıyordu ve yardıma ihtiyacım vardı.

Sonuçta, zaten otobüs de o yöne doğru ilerlediği için, Long White City Klanı'nı ziyaret etmeye karar verdim.

Long White City Klanı'nın ne zaman kurulduğunu bilmiyorum. Bu sorunun cevabını bulmak için grafiti tarihine ciddi bir bakış atmak gerekir ki bu benim oldukça zayıf olduğum bir alandır. Ayrıca bu sanat dalı, kendi doğası gereği pek kayıt altına alınmaz. Belki yalnızca polisler tarafından bazı kayıtlar tutulmuştur, ama onlar da bu konuda pek konuşkan sayılmazlar. Bildiğimse şu; 1960'ların sonunda, bu tür şeyleri takip etmeyi seven bazı insanlar, çeşitli ressam ve büyücülerin Londra'nın White City olarak bilinen bölgesinde bir araya gelmeye başladığını ve yeni ve ilginç bir büyü tarzı yarattıklarını gözlemlemiş. Büyü sanatının bu şehrsel evrimi içerisinde hayata gelen yeni büyü sembollerinin araştırılması konusunda öncülük yapan grup ise Whites olmuştu. Güç sembolü olarak altı köşeli yıldız şeklinin yerini kırmızı "dur" beşgeni almış; Viking tarzı mistik semboller, boş bir duvara resmedilen gümüşten dairelere bırakmıştı. Korunma amaçlı kullanılan gargoye heykellerininse mermerden oyulmaktan ziyade boya ile resmedilmesinin çok daha ekonomik olduğu ve aynı işlevi gördüğü keşfedilmişti. Clapham Junction

istasyonunun 14. Platformunun sonuna boyanmış olan koca göz resminin, geleneksel civalı kâsedan çok daha kullanışlı ve faydalı bir uzaktan gözlem aracı olduğu ve hiçbir şeyin araçların park edilmesini, toprağa kimyasal olarak işlenen iki kırmızı park çizgi kadar iyi önleyemediği artık bilinen bir gerçektir. Bütün bu gelişmeler sırasında, gece vakti oraya buraya karalanan kelimelerle resimlerin büyüsunü keşfeden insanlar, bir grup olarak var olmanın kendileri için en iyisi olduğuna karar verdi.

Böylece Whites grubu doğmuş oldu. Egoistler, büyücüler, sanatçılar ve her telden çalan mistik hokkabazlar tek bir vücut oluşturacak şekilde birleşti. Kullandıkları yöntemleri ben de bir süre araştırmıştım, çünkü ancak bir aptal bu yöntemlerin gücünü inkâr edebilir, ama yine de genel olarak asıl ilgim hep başka yönde olmuştu.

White City’de yeni bir “Mega-AVM” projesi, klan üyelerinin büyük bir bölümünün evlerini başka bir bölgeye taşımasına sebep oldu. O günlerde şehirdeki en güçlü mistik oluşum olan Kuleyle yaşadıkları savaş, klanın Kingsway Telefon Şirketi’ne ait eski yeraltı tünellerine çekilmesiyle sonuçlandı. Tüm bunlar Bay Bakker’ın zamanında gerçekleşmişti; yaşayan gölgelerin, ölü büyücülerin ve tutulmamış vaatlerin zamanında. Bu, benim daha başladığından bile haberim yokken benim ölümüne yol açmış bir savaştı. Hayata geri döndüğümüzde, ben ve biz, biz ve ben, aynı vücutta birleşmiş ve bize saldıranlara karşı koymuştuk. Bay Bakker sonunda ölmüştü. Gölgesi de öyle. Tıpkı...

... diğerleri gibi.

Ölümlüler hayata o kadar kolayca veda ediyor ki...

Savaşın sonunda Whites Klanı, öncekinden çok daha az sayıda üyesiyle tekrar yeryüzüne çıktı. Savaşın sona ermesini ve bu savaştan sağ çıkmalarını büyük oranda bize borçlular ve bu

akşam bu gerçeği hatırlamalarını umuyoruz.

İşaretleri aramaya koyuldum.

Bir otobüs durağının çatısına atılmış boş bir spre y boya kutusu.

Bir evin duvarına boyanmış, kocaman bir trombon çalan ve hortumuyla güne y işaret eden bir fil resmi.

Üstüne dört pencere ve bir kapı resmi boyanmış, kapıda duran bir çocuğun elinde kırmızı balonuyla az ötedeki otobüs durağına bakarken resmedildiği bir duvar.

Otobüsten inip bir başka otobüse bindim.

Otobüsün camına bir yazı kazınmıştı –YOLUN SONU.

Bu mesaj Whites klanından olamazdı; onlar bu türden bir mesajı fazlasıyla tehditkâr ve açık bulurdu. Yazıyı önemsemedim.

Yeşil bir telefon hattı kutusunun yanına boyanmış bir fare; pençeleri arasında bir kutu fıstık ezmesi var, diğer elinde ise üstünden sarı ezmenin damladığı, ucu batı y gösteren bir bıçak.

Otobüs değiştirmedim.

Üstüne bir sürü güvenlik kamerası yerleştirilmiş, çevredeki evlerden daha yükseğe uzanan bir direk; üstüne beyaz bir el işareti boyanmış. Birkaç bina ötede bir başka beyaz el izi ve sonra başka izler giderek sıklaşıarak görünmeye devam etti. Sonunda üstüne binlerce farklı renkte el izi boyanmış bir okul duvarına vardık. Binlerce renkte el izinden sadece bir tanesi beyazdı ve parmağı bir kapıya işaret ediyordu.

Otobüsten indim.

Başım bir kurutma makinesinin içindeydi ve boğazım sıcak hava borusuydu. Birileri statik elektrikle birbirine yapışmış eski çorapları göğsümdeki bir yarıktan içeri bandırıp duruyordu. Ellerim elektrik akımını taşıyan tellerden örülmüştü, dizlerim içinde inşaat malzemelerinin karıştırıldığı dev bir kazanın altın-

daki titreşim süspansiyon yaylarıydı.

Karanlıktaki vitrinin arkasında pembe kristalden lambalar satan bir organik gıda marketiyle kötü yatırımlara iyi oranlar veren bir ganyan bayii arasında duran bir kapı gördüm. Üstünde bir isim veya başka bir işaret yoktu. Sadece asma kilitli parmaklıklarla korunan bir dizi dükkân arasında yer alan, sağlam bir metal kapıydı. Üstüne, öfkeyle alev almış gözlerle kükreyerek çerçeveden çıkacakmış gibi duran bir kaplan resmi boyanmıştı. Kaplana baktım, sonsuza kadar havada atlar pozisyonunda kalmaya mahkûm kaplan da bakışlarıma karşılık verdi. Normalde de herhangi bir resimdeki gözleri, size bakıyormuş gibi algılırsınız. Ama bu defa, gerçekten de doğrudu.

Kapıyı yumrukladım.

Açan olmadı.

Daha sertçe yumrukladım.

Üstümde bir pencere açıldı ve mahallenin huzurunu bozmak istemeyenlere özgü melodik, yüksek bir fısıltı bana seslendi. “Kim var orada?”

Sesin sahibini daha iyi görebilmek için kaldırımda bir adım geriledim, ama görebildiğim tek şey beyaz neon ışığı önünde duran bir karanlık bir kadın figürü oldu.

“Vera’yı ziyarete geldim!” diye bağırdım, sokaklara gece yarısından sonra hâkim olan aynı yüksek fısıltıyla.

“Kimsin?”

“Ben Swift! Matthew Swift!”

“Yani?”

“Yardıma ihtiyacım var!”

“Seni tanımıyorum!”

“Vera’ya Swift’in onu görmeye geldiğini söyle!”

“Defol git!”

Midemiz kurumuş kemiklerin eritilerek zâmk hâline getirildiği bir kazandı. Kanımızdaki her hücre birer kırkayak hâlini almış, kaşındıran bir tempoyla damarlarımızda sürünüp duruyordu.

“Yardıma ihtiyacım var,” diye tekrarladım.

“Lanet olası polise başvuru o zaman!”

“Ben bir büyücüyüm...”

“Tabii tabii.”

Sonunda yüzümü kadına doğru kaldırdım ve şöyle söyledim; “Biz melekleriz. Yardım et bana.”

Ve pencere önündeki karanlık figür tereddüde düştü. Elimizi ona doğru kaldırdık ve parmaklarımızın arasından akan kan bir solucan gibi oynadı. Kırmızı nehirler yerini derimizin üstünde birbirleriyle gürleşen ve soğuk mavi elektrik kıvılcıklarıyla tenimizi yakan şişman kurtçuklara bıraktı. “Biz...” diye seslendik sıkıştığımız dişlerimizin arasından, yüzümüz kanımızın ışığıyla elektrik mavisine bürünürken, “biz mavi elektrik melekleriyiz. Lütfen... yardım edin.”

Penceredeki kadın, “Kahretsin,” dedi.

Kapı açıldı

İçeri girdik.

Kapının ardındaki basamaklar bir bodrum katına uzanıyordu.

Bodrum katı bir kulübe dönüştürülmüştü. Duvarlarda dans eden ve çoğu fazlaca çıplak insan figürleri boyalıydı.

Figürler her bir duvar ve tezgâha işlenmiş, her bir kolondan yukarı uzanarak tavana kadar yayılmıştı. İçeriye boya, büyü, bira, sigara ve ter kokusu hâkimdi. Birkaç saat önce, bu figürler muhtemelen diğer insanlarla birlikte dans ediyordu; zemin yüksek topuklar, spor ayakkabıları, botlar, sandaletler ve nasıl eğlenileceğini bilen her türlü ayakkabının boya izleriyle doluy-

du. İzlerden bazıları hâlâ ıslaktı ve biz yürürken ayakkabılarımız -hayır, aslında ayağımızdakiler bizim ayakkabılarımız değildi- yerde mavi izler bırakıyordu. Yukarısı aşağısı olmaya, renkler ses hâline bürünmeye, sesler görünür olmaya çalışıyor ve içerideki her şey insanın zihnine oyunlar oynuyordu. Ağrı kesiciler acının kesip attığı narin bir örümcek ağından başka bir şey değildi.

Aşağıda beni karşılayan bar fedaisinin teni, üstündeki dövme-ler yüzünden neredeyse tamamen mora dönmüştü. Otobüsteki hapishane kaçkınının dövmelelerinden farklı olarak, bu adamın dövmeleleri tene işlenmiş ham, terli bir güç kokusu yayıyordu. Adam kokuşmuş, sessiz ve belirsiz bir loşluk içindeki kulübün ortasından bana baktı ve şöyle dedi: “Bu taraftan.”

Hiçbir şey söylemeden onu takip ettim ve barın arkasından geçerek bu defa azı dişlerinden gümüş salyalar damlayan, teni buz renginde ve gözlerini benden bir saniye bile olsun ayır-mayan bir kutup ayısının koruduğu metal bir kapıya vardık. Kapının ardındaki koridorun yüzde sekseni boş bira şişeleriyle kaplıydı. Tavanda beyaz ışıklar sinir bozucu bir sesle titreşerek uğulduyordu. Koridorun sonunda bir ofise vardık; ofiste deri bir koltuk ve üstü kahve fincanları ve daha fazla boş bira şişe-siyle dolu bir masa duruyordu. Fedai eliyle koltuğa işaret etti ve “Şuraya geç,” dedi. Ben de ona itaat ederek koltuğa yerleştim, ayaklarımı koltuğun bir ucuna uzattım, kafamı ise diğer ucuna yasladım. Daha fazla ağrı kesiciye ihtiyacım vardı. Yattığım yer-den sarı pirinçten bir kahve makinesini, adını hatırlayamadığım önemsiz bir ünlünün fotoğrafını ve yekpare bir beton parçasını görebiliyordum. Beton parçasının aslında ne olduğunu anlamak için, betondan yayılan büyü kokusunu duymaya ihtiyacım yok-tu; büyücüler her zaman güç nesneleri biriktirmeye heveslidir. Whites’ın bu beton parçasına ne kadar para bayıldığını veya para

bayılıp bayılmadığını merak ettim. Berlin Duvarı'ndan parçalar bugünlerde oldukça yüksek fiyata gidiyordu ve bu beton parçalarının aslında nasıl bir önem taşıdığını bilen çok az insan olsa da bu yüksek fiyatların oldukça iyi bir sebebi vardı.

Duvar parçasının üstünde hâlâ okunabilen bazı sloganlardan parçalar yer alıyordu.

—ISTIAN LIEBE FANCK—

Veya:

Şapkamı geri ver!

Bir de çiçek desenleriyle çerçevelenmiş bir CND (Nükleer Silahsızlanma Kampanyası) logosunun yarısı.

Sinir sistemimi kavuran alevler ve vücudumun geri kalanını ağırlaştıran soğuğa rağmen merakıma yenik düştüm ve koltuğun diğer ucuna doğru süründüm. Elimi uzatarak beton parçasına dokundum, parmaklarımı parlak boyaların üstünde gezdirdim ve... ağızdaki gri tozun, midedeki bir kasılmanın, kulaklardaki bir çınlamanın, enseye inen bir darbenin, parmak uçlarında beliren yakıcı bir ağırlığın, mavi gözlerdeki hüznün -sonsuza kadar düşebileceğini ve asla dibini göremeyeceğiniz türden bir hüznün- tadını aldım. Bu beton parçasının sahibi, kendini korumak için büyüye başvurmak zorunda değildi. Betonun büyü-sünün bir parçası, deneyimli katilleri bile iç geçirerek evlerine dönmeye zorlardı.

Parmaklarımı geri çektim. Arkamdaki kapının açıldığını işittim ve adamın biri bana seslendiğinde şaşırmadım, ama bana seslenene kadar ona kulak da vermemiştim. "Beğendin mi?"

Gözlerimizi beton parçasından ayırmadık.

"Evet."

"Dört bin beş yüz euro değerinde. İnanabiliyor musun? Üstü boyalı bir beton parçası için tam dört bin beş yüz lanet olası

euro verdim. Bu şimdiye kadar yaptığım en kârlı alışverişti. Bir şey içer misin?”

Gözlerimi beton parçasından ayırmak, yardım dileyen ölüm döşesindeki bir adama sırtımı dönmek gibiydi. Odaya giren adama baktım. Neredeyse kelmiş gibi görünecek kadar kısa kesilmiş saçları yanlardan hafifçe kırlaşmıştı, sakalsızdı ve üstünde dikkatlice eskitilmiş ve çeşitli yerlerinden yırtılmış siyah deri ceketiyile olduğundan yaşlı görünmeye çalışıyordu. Çok şey görüp geçirmiş ve artık hiçbir şeye şaşırmayan, ama yine de bazı durumları eğlenceli bulmaya hazır adamlara özgü rahat bir tavırla masanın kenarına yaslandı. Sezgisel bir güdüyle, adamdan hiç hoşlanmadık.

“Vera’yı görmem gerekiyor,” dedim.

“Adın Swift, değil mi?”

“Evet. Vera ile görüşmek istiyorum.”

“Sabahın beşinde biraz meşgul sayılır, bilirsin. Sana ben nasıl yardımcı olabilirim?” Aynalı disko toplarının baş döndürücü beyazlığında bir gülümseme sundu.

“Vera’yı buraya getirerek.”

“Pek iyi görünmediğini söylemek zorundayım.”

“Bana yardım et. Bir... doktora ihtiyacım var. Vera’yı görmeliyim.”

“Bense Matthew Swift’in, bilirsin, çetin ceviz olduğunu sanıyordum.”

“Çetin ceviz sayılmam,” diye cevapladım, sıkıttığım dişlerimin arasından. “Ama şanslıyım. O kadar şanslıyım ki sokaklarda dolaşan bir gölge tarafından öldürüldükten sonra üstümde tek bir yara izi bile olmadan hayata geri dönebiliyorum. Öylesine berbat bir şekilde şanslıyım ki bir hortlak çetesi tarafından saldırıya uğrasam bile tüm uzuvlarım hâlâ yerinde. O kadar şanslıyım ki

ben demek biz, biz demek ben anlamına geliyor ve sana şunu söyleyebilirim; biz gözlerini oyabilir ve onları hemen şu an sana yedirebilir ve sabah olduğunda buraya uğramış olduğumuzu bile unutabiliriz. Sence sen de benim kadar şanslı olabilir misin? Şimdi, Vera'yı çağır!"

Ben onu izlerken, adam da bir telefon görüşmesi yaptı.

Görüşme şu şekildeydi:

"Hey, selam. Evet, bu saatte aradığım için üzgünüm... evet, bunun senin için uygunsuz olduğunu biliyorum... bir saniye dinle... hayır, yanımda biri var ve... adının Swift olduğunu söylüyor... Ne? Eee... mavi. Parlak mavi renginde. Evet. Hayır, fena görünüyor. Bilirsin işte... kanlar falan. Evet. Elbette. Evet, anladım. Hayır, ben... tamam... ona söyledim."

Görüşme bu kadardı.

Kadının adı Vera'ydı.

Whites klanının usulüne neredeyse uygunca seçilmiş lideriydi. Neredeyse uygunca diyorum, çünkü genel görüş herhangi bir seçim yapılsaydı bile, bu seçimi Vera'nın kazanacağıydı ve bu teoriyi test etmenin ne anlamı vardı ki?

Vera bana borçluydu.

Bize borçluydu.

Vera, beni ölü ilan eden ölüm sertifikasındaki bilgilerin pek de yeterli detaylara sahip olmadığını bilen Londra'daki sayılı insandan biriydi.

Vera çıkıp geldiğinde duvardaki saat sabahın 5.45'ini gösteriyordu. Üstünde ufak bedeninin en az iki katı genişliğinde ve neredeyse yere değen, kocaman pofuduk bir palto vardı ve saçları darmadağınktı. Gümüşü buzdağı misali paltosunun altında parlak yeşil deri çizmeleri, ellerinde ise pembe yüzlü eldivenleri

vardı. Bana şöyle bir baktı ve “Tanrı aşkına, bok gibi görüyorsun,” dedi.

“Saldırıya uğradım,” dedim.

“Saldırının arkasında kimin olduğunu biliyor musun?”

“Hayır.”

“Saldırganları öldürdün mü?”

“Birini bir bira şişesine hapsettim,” diye cevapladım.

“Dalga geçiyorsun.”

“Hayır,” dedim ve sonra, sabahın beş buçuğu olduğu ve çok ama çok uzun süredir uyumamış olduğumuz, her yanımız yanıklar, kesikler ve acılar içinde, giysilerimiz kan ve kirle bedenimize yapışmış hâlde olduğumuz için, gülmeye başladık.

Beni bir arabanın içine tıktırdılar. Whites Klanı’nın liderine göre şaşırtıcı derece basit ve sıkıcı bir arabaydı. Kurumuş yara kabuğunun karizmasına sahip ufak bir Volkswagen. Vera sürmeye başladı ve boş sokaklarda ilerleyerek sabahın erken trafiğine karıştık.

“Güvenli bir yere gitmem gerekiyor. Kendimize gelebileceğimiz güvenli bir yer...” dedim.

“Kendini yorma. Bunu biliyorum.”

“Bir doktora ihtiyacım var.”

“Her şey ayarlanıyor.”

“... polise bildirmeyecek biri olmalı... herhangi bir kayıt almamalı...”

“Biliyorum biliyorum. Her şey kontrol altında.”

Pembe neon ışıklar yanıp söndü, geldi ve geçti. Yağmur hafif bir çiselemeye döndü. Sokaklar yukarılardaki ışıkları her ayrıntısıyla yansıtan simsiyah, mükemmel bir aynaya dönüştü. Gece için açık bırakılmış ofis ışıkları binaların karanlık yüzeylerinde bembeyaz kareler oluşturunuyordu ve mavi şapkalı adamlar yeral-

tı metrosunun giriş kapılarını açmaya başlamıştı. Vera'nın giderek hızlanan arabasının tekerleri, yol kenarında birikmiş suları etraftaki dükkânların tertemiz vitrinlerine sıçratarak onları kahverengi lekelerle tanıştırdı. Erkencilerin mutfak pencereleri birer birer aydınlanıyor, kalın sabahlıkları ve pofuduk terlikler içindeki kadınlar çay suyu kaynatmaya, pijamaları içindeki erkekler titreyerek evlerinin ısıtma sistemini açmaya davranıyordu. Günün ilk kamyonetleri sokaklarda dolaşmaya başlamış, dikkatlerini çekebilme becerisini göstermiş şanslı bir azınlığa paket ve koli siparişlerini ulaştırmak üzere çalışmaya başlamıştı; otellerin önünde, turistler onları bekleyen taksilere koştururken günün ilk ışıklarıyla selamlaşıyordu. Uyumak istiyorduk, ama artık kendi aklımızı çalışmaktan alıkoyamayacak kadar yorgunduk.

White City'nin yerini Çoban Çalılığı Kavşağı aldı. Burası her yere uzanan ada kavşaktı ve tam ortasında uzun zaman önce bozulmuş kocaman bir barometre veya termometre ya da para suyunu çekmeden önce ne olarak tasarlanmışsa işte öyle bir şey duruyordu. Eskiden, belki de bin yıl önce, herhalde bu ada kavşak aslında bir çobanın çalılığına ev sahipliği yapmıştı. Şimdi ise alt geçitler ve trafik ışıkları ve aynalı kara camlar ardından tüm manzaranın keyfini çıkartabileceğiniz mor-kahverengi otellerle doluydu.

Çoban Çalılığı Kavşağı yerini Bayswater'a bıraktı, Bayswater'ın yerini ise hızla baronlar ve veliahtlarına uygun şekillerde bölümlendirilmiş, krallar ve hizmetkârlarına yaraşır şaşıaada kocaman evlere ve çalıdan parmaklarını sarı ışıklı sokak lambaları üstünde sarkıtmış üç yüz yıllık kocaman ağaçlara bıraktı. Sokağın altından uzanan Ana Elektrik Şebekesi'nin üstünden ilerledik ve araba yoluna devam ederken, ben şehrin büyümlü fısıltısının giderek değiştiğini, şehir yeni bir güne uya-

nırken sabahın erken saatlerinin uykulu mırıldanmasından hızla bir homurtu hâline dönüştüğünü, göğsümden içeri girerek kanıma karıştığını ve beni istemediğim ve o sırada kullanamayacak olduğum bir enerjiyle doldurduğunu hissedebiliyordum. Buna rağmen gülümsedim. Bayswater yerini içinde yaşayanların rahat edemeyeceği kadar dar sokaklarla örülü, saat başına ödeme yaptığınız türden otellerle büyük malikâneler ve etrafta dolaşan insanlarla dolu olan Paddington'a bıraktı. Savaşa yenik düşmüş birkaç malikâne yerini, aralarında çimenlik bahçeler serpiştirilmiş, taştan burunları hâlâ kaldırımın üstüne eğilen beyaza boyalı sosyal konut binalarına bırakmıştı.

Güneş henüz yükselmemişti. Kış ayları geldiğinde Londra ahalisi, ne kadar da az güneş ışığıyla yaşadıklarına şaşırmış görünürdü. Gün ışığı, yedi buçuk ve sekiz civarında, yani şehirde yaşayanların çoğunun farkına varamayacağı kadar uykulu veya yeraltı metrolarında olduğu zamanlarda utangaç bir tavırla varlığını belli etmeye başlar, daha sonra saat 3.30 gibi, çoğu insanın günün karardığını bile fark edemeyecek kadar yoğun çalıştığı sıralarda Londra'ya veda ederdi. Güneşin gökyüzünde asılı durduğu zaman dilimi temel alınır, kış ayları sanki sonsuza kadar devam edecekmiş gibi gelirdi.

Vera arabayı ancak Paddington'da olduğumuza işaret eden temiz, beyaz binalarla dolu bir sokaktaki beyaz bir evin önüne park etti. Emniyet kemerini çözerek arabadan indi. Ben de elimi kapı koluna atıp kendi kemerimi çıkardım ve arkasında çirkin bir kan lekesi bırakarak kaymasını izledim. Vera benim tarafımdaki kapıyı açtı ve dışarı çıkmama yardımcı oldu. Bacaklarım sanki bedenimden yüzlerce kilometre uzaktaydı ve isteklerimi yerine getirmede bir gecikme sorunu yaşıyorlardı. Vera bir kolu mu kendi omzuna attı ve beni güçten düşmüş bir ihtiyarmışım

gibi beyaz evin siyaha boyalı ön kapısına uzanan merdivenlerden yukarı sürüklledi. Elini cebine attı, anahtarını buldu ve kapıyı açtı. Kapının ardında çıplak duvarlar ve taş karolardan oluşan yankılı bir koridor uzanıyordu. Koridorun sonunda şişman bir adamın tabutu büyüklüğünde bir asansöre ulaştık. Asansör sanki verdiği hizmetten nefret eder bir tavırla yukarı hareket etti ve bizi üçüncü katta bıraktı. Başka bir siyah kapı ve yeni bir anahtar. IKEA'dan alınmış polyester ve kontrplaktan yapılma eşyalarla dolu bir daire. Duvarlarında herhangi bir resim veya kişisel hiçbir dekorasyon yok. Tek bir şey haricinde; kapının arkasına spreyci boyayla boyanmış, şapkası gözlerinin üstüne düşmüş, elinde çocukların karşıdan karşıya geçmesine yardımcı olmak için bir “dur” işareti taşıyan bir kadın trafik polisi resmi. Whites Klanı nasıl güzel bir koruma büyüğü çizceklerini iyi biliyor.

Aynı zamanda mutfak görevi gören bir oturma odası, banyo küvetini ancak barındırabilecek kadar ufak bir banyo, üstünde çarşaf olmayan bir yatağa sahiplik yapan bir yatak odası. Vera çarşaf isteyip istemediğimi sorma zahmetine girmeden beni yatağın üstüne bıraktı. Pencerede, dışarıdaki sokak lambalarının aydınlıklarını bulanıklaştıran, ama sarı ışığın hâlâ yerde ve duvarda geniş gölgeleri oynatacak kadar içeri sızabildiği tül perdeler asılıydı.

“Doktor...” diye geveledim.

“Biri yolda,” dedi Vera nazikçe.

Başımı salladım, sonra yırtık pırtık giysilerimi çıkarma zahmetine bile girmeden yatağa uzanarak gözlerimi kapadım.

“Tanrı aşkına, Matthew,” diye mırıldandı Vera. “Başına neler geldi böyle?”

“Saldırı,” diye geveledim. “Saldırıya uğradım. Telefon çaldı, ben de açtım ve... telefon beni yaktı. Başımı çarptım. Telefon çaldı ve... o yaratıklar geldi. Bizim için geldiler. Telefon bizim

için çaldı. Sadece güvenli bir yere ihtiyacım var...”

“Ben biraz su kaynatayım,” dedi Vera.

Veya belki de biz öyle söylediğini düşündük.

Gözlerimizi kapadık.

Şafak gri ve kasvetliydi.

Bileğimdeki saati çekiştiren her kimse, bu işi yatağımın yanındaki lambanın ışığı altında yapıyordu. Saatimin plastik kayışı tenimden ayrılırken cırcırtıları andıran hışırtılı bir ses çıkardı. Gözlerimi açtım. Vera yatağımın ucunda ayakta durmuş, elindeki kupadan kahvesini yudumluyordu. Kupanın üstünde büyük pembe harflerle “Londra’yı Seviyorum” yazılıydı. Kalın paltosunu çıkarmıştı ve altında hâlâ pijama ve sabahlığı içinde olduğunu gördüm. Garip ve ani bir dürtüyle, içimizden çığlıklar atarak ağlama isteği yükseldi.

Gözlerimizin açıldığını gören Vera, “Devam et,” dedi.

Bu komutun bana yönelik olmadığını anlamam uzun sürmedi.

Bileğimi kasıp kavuran ani bir acı komutun verildiği kişinin emre itaat ettiğini anlattı ve saatimin kalıntıları aniden çekilen bir yara bandı gibi bileğimden sökülüp ayrıldı. Etimin üstünde toplu iğne deliğinden fışkırırcasına yüzlerce ufak kan kabarcığı belirdi ve bu görüntüden tiksinierek yüzümüzü başka yöne çevirdik.

Acımın kaynağına bakma riskine girdim.

Saatimi bileğimden ayıran işkenceci yaratığın boyu, ancak boydan boya açılmış bir stetoskop kadardı. Yuvarlak, neşeli bir yüzü, bir şekilde aynı anda hem düz hem de kıvrık olmayı beceren kısa siyah saçları vardı ve benim acılı hâlime karşı rahat ve neşeli tavrı onu bir sağlık görevlisi olarak mimliyordu. Kadını bir yerlerden tanıyor gibiydim. “Başını belaya mı soktun?” dedi.

“Seni tanıyorum,” dedim.

“Gerçekten mi? Biliyor musun? Aynı şeyi başkalarından da sıkça duyuyorum.”

Yanındaki bir çantayı açtı. Çantanın içi ancak hiçbir etik anlayışına sahip olmayan bir dâhinin icat etmiş olabileceği şeylerle doluydu. Bir şırınga çıkardı. Bazı şeyler sizin başınıza geliyorsa, perspektif size garip oyunlar oynayabilir: Yedi santim iğneli bir şırınga başka birinin damarına girecekse sadece yedi santim iğneli bir şırıngadır, ama sizin damarınıza girmek üzereyse gözünüze otuz santim boyunda görünür.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Cevabı Vera verdi. “Bu bayan, Doktor Seah. Ona güvenebilirsiniz.”

“Bunu yapmayı düşünüyor olamazsın...” diye başladım.

Dr. Seah bir itirazı daha ilk sestem tanıyor ve işini yapmanın sırrının kelimeler henüz dillendirilmeden harekete geçmekte yattığını biliyordu. Şırıngayı hiç ses çıkarmadan dirseğindeki damara saplayıp ittirdi. Şırınga içindeki sıvı her neyse, vücudumuza zerkedildiği sırada damarlarımızın patlayacağını sandık, ama öyle olmadı. “Kıpırdama,” dedi Dr. Seah ve iğne deliğine bir parça pamuk yerleştirdi. Vera da pamuğu sabit tuttu.

“Bize ne verdiniz?” diye fısıldadık.

“Acını dindirecek. Yani... bir anlamda. Şöyle ifade edeyim; acını daha sonra hatırlamakta güçlük çekeceksin ki kelime anlamlarına fazla takılmazsan bu da aynı şey sayılır, değil mi?”

“Ben... saldırıya uğradım,” dedim. “Beni buldular ve üstüme saldırdılar. Telefonu cevapladım ve sonra geldiler. Beni bir defa buldular, yine bulabilirler. Ayık kalmam gerekiyor ve...”

“Burada herhangi bir yerde olabileceğinden çok daha güvendesin,” dedi Vera. “Seni burada bulabilirlerse, her yerde bu-

labilirler ve bulsalar bile en azından sen aşırı kanamadan ölüp gitmeden önce seni kendi elleriyle boğup hızlı bir ölüm sunabilirler.”

Damarına doğrudan ilaç verilmişti. Başımı kaldırmakta bile zorlandım ve kendi sesim sanki suyun altından geliyormuş gibi kulaklarıma boğuk bir homurtu hâlinde ulaşıyordu, konuşmaya çalışırken dudaklarım sanki bir başkasına ait kocaman birer et parçasıydı.

Çılgılık atma yetisinden yoksun plastik mankenler üstünde denenerek tedavi etmek üzere uzmanlaşmış parmaklar, köprücük kemiğimin hemen altındaki kesigi kurcaladı. “Şanslı bir adamsın,” dedi Dr. Seah sonunda. “Uzun ve yüzeysel. Kötü görünüyor, ama tıbbi açıdan tamamen önemsiz bir kesik.”

“Evet,” diye mırıldandım. “Böyle şanslıyımır işte.”

“Hiç morfin yedin mi?”

“Bir kere vermişlerdi. Hasta olmuştum.”

“Seni anlıyorum, çılgın bir kimyasal, değil mi? Hey Vera, senden biraz daha su kaynatmanı rica edebilir miyim?”

“Onu temizlemek için mi ihtiyacın var?” diye sordu Vera, sunacağı yardıma karşı göreceği minnettarlık düzeyini önceden rahatça tahmin eden birinin heyecanıyla.

“Çay için,” diye cevapladı Dr. Seah

Tüm olası cevaplar içinde bu, Whites Klanı’nın neredeyse uygunca seçilmiş liderini hayal kırıklığına uğratan bir cevap olmalıydı ki Vera hiçbir yardımda bulunmayacak kadar kibirli olmayan, ama sıradan ayak işlerine koşmaya da alışkın olmayan birinin vakur tavrıyla odadan çıktı.

Dr. Seah o uzaklaşana kadar bekledi, sonra bana doğru eğildi. “Eh, önce neyi duymak istersin? İyi haberi mi yoksa parlak haberi mi?”

“Parlak” haberden ne kastettiğinden emin olmadığımız için, ilk olarak iyi haberi duymayı tercih ettik. “Yaşayacaksın,” dedi Dr. Seah.

“Harika,” diye mırıldandım, nemli süngerden yapılmış gibi hissettiğim dilimle.

“Parlak haberi duymak ister misin?”

“Elbette.”

“Şunu saymazsak,” çelikten parmaklar göğsümde, onları izleyen beynimden sanki binlerce kilometre uzakta gezindi, “bir şeyin yok. Birkaç dikiş atılması gerekecek ve sırf bunun için seni uyutmak oldukça seksi olsa bile, uyutulmak için bir anestezi uzmanıyla ellerinde sargılar ve bilirsin; genel anestezi için gereken ıvır zıvırı tutan adamlara gerek var. Bu yüzden lokal anestezi yapacağım ve bu da canını anal seksin on türü kadar fazlaca yakacaktır. Oranda buranda birkaç yanığın var, ama bunlar sadece bir süreliğine çirkin görünmene sebep olacaktır ve bence senin gibi bir koca oğlan için bu pek sorun olmaz. Başının arkasındaki kesik biraz kötü, ama onu temiz ve bakımlı tutarsan olabilecek en kötü şey, erkenden grileşmiş bir tutam saç ve yerine konulamayacak birkaç beyin hücresi olacaktır. Tam anlamıyla içimi rahat ettirmeyen tek şey ise şu.”

Dr. Seah’ın kırmızı bir pancara dönmüş olan sağ elimi havaya kaldırmış olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

“Eee?”

“Yani, evet; birkaç saat öncesinde fena halde elektrikle çarptım olduğunu anlıyorum. Ve az önce dediğim gibi, hayat bu kadar mükemmel olsaydı herhangi bir yerinin patlaması ihtimaline karşı seni çoktan bir kalp monitörüne bağlamış olurum.”

“Yatak odası adabı diye bir şeyden bahsedildiğini duydun mu hiç?” diye homurdandım.

“Elbette,” dedi Dr. Seah. “Ama düşündüm ki, bilirsin, kahretsin. Ama bir görüyorum ki elimde bu var.”

Yakından görebilmem için elimi iyice yüzüme doğru yaklaştırdı. Başta sorunun ne olduğunu anlamadım; pancarım birkaç saat öncesine göre hafifçe daha iyi pişmiş ve daha az çiğ görünüyordu. Ayrıca şişkinliği de biraz azalmış gibiydi. Sonra hatırladım; en kötü vakalarda bile, elektrikle çarpılma nadiren kanamaya sebep olurdu.

Bu durumda, sağ kolumun yenini kaplayan kana başka bir şey sebep olmuştu. Şişmiş cildimin kıvrımları arasında neredeyse görünmez olan bu şey, avucumun içine neşterle kazınmış ince hatlı bir kırmızı haçtı.

“Bize ne yaptın?!” diye inledik.

“Kim? Ben mi? Bunu yapan ben değilim!”

“Bunu biz yapmadık... hayır...”

“Bana, birinin avucuna Hristiyanlığın simgesini kazıdığından haberin olmadığını mı söylüyorsun?” diye sordu Dr. Seah. “Bak, kendini yaralamaktan zevk duyanlardan sana kulak ver; bundan vazgeç!”

“Bunu biz yapmadık. Bu daha önce yoktu... ta ki... o telefona cevap verene kadar avucumda hiçbir şey yoktu!”

“Peki. Şimdi, her vaka, bilirsin, kendine özgü olsa da telefon aracılığıyla çarpılma ve avucuna haç işareti kazınması Londra için bile oldukça sıradışı sayılır. Gerçekten de o işaretin avucuna nasıl kazındığı konusunda bir fikrin yok mu?”

Bir fikrim olmadığını söylememiştim. Bu konuda düşünmek de istemiyordum. “Gizle onu,” diye fısıldadık. “Ne yapman gerekiyorsa yap. Lütfen.”

“Onu gizlememi neden?..”

“Sadece yap! Lütfen!”

Dr. Seah tereddüt etti ve bir an için yüzü aslında olması gerektiği gibi ciddi ve biraz da üzgün bir ifadeyle karardı, gülümsemek için yaratılmış hatları gerginleşti. Sonra omuzlarını silketti, neşeyle sırtıttığında sıcak bir yaz gecesinde eriyen sıcak çikolata rengindeki yüzü, parlak beyaz dişlerle aydınlandı ve şöyle söyledi: “Yani işte, her neyse.”

Sağ elimi sardı. Damarlarımıza zerkettiği ilaç her neydiyse, artık gözlerimin bana oyun oynamasına sebep olmaya başlamıştı. Tavan sanki yavaşça uzaklaşıyor, sonra neredeyse burnumuza değecek kadar alçalıyordu. Kendimizi asla bu kadar güçsüz hissetmemiştik. Ama ilaç bizi sakın ve hareketsiz tuttu ve öfkeli duygularımızı geçmişteki bir anıya döndürdü. Sanki kucağımda oturan çocuksu bir kendime, çok ama çok uzaklarda yaşayan acı içindeki bir adamın hikâyesini anlatıyordum.

Acıyla pek cesurca yüzleşemeyiz. Dr. Seah dikiş atmaya başladığında yüzümüzü başka yana çevirdik ve iğne etimize girdiğinde gözyaşlarımızı saklamak için yüzümüzü yastığa bastırdık. Acının kendisinden çok, acının düşüncesi yüzünden; orada olabilecek ama aslında hayal gücümüzden başka bir yerde var olmayan, herhangi bir gerçekten daha kötü olan bir fikir yüzünden. Dudağımızı ısırđım ve eski zamanlardan kalma anlamsız şarkıları, alışveriş listelerini, otobüs duraklarını, yol ayrımlarını, egzotik dillerdeki zor kelimeleri; düşüncelerimizi bedenimizden uzak tutacak ve yapay kelime ve sayılardan oluşan sıkıcı bir kafes içinde tutmaya yarayan herhangi bir şeyi sayıkladık.

Her şey sona erdiğinde, uyku kolayca bastırdı. Gerçek acı yerini sisli bir anıya bıraktı, ailemizin bir üyesi ve eski bir dostumuz olan oyuncak bir ayıcık gibi teselli sundu.

Uyuduk.

*

Uyandığımda dışarısı karanlıktı. Pencerenin dışındaki sokak lambasının ışığı tüm gece boyu yanık olabilirdi, ama kulağıma çalınan sesler saatin kaç olduğu hakkında daha net bir fikir edinmemi sağladı. Gecenin geç saatlerine ait olamayacak kadar yoğun bir trafiğin gürültüsünü, kapısı her açılıp kapandığında dışarı dedikodu ve müzik sesinin yayılmasına sebep olan sokağın diğer tarafındaki bir bardan yükselen sesleri işitebiliyordum. Sokaktan geçip giden arabaların tavana yansıyan farlarını seyrederken, daha fazla uyuma isteğim yoktu; ama yataktan kalkacak gibi de hissetmiyordum. Sonuçta görüntüsüyle bile midemizi kaldıran kendi kan lekelerimizle dolu yataкта uzanmaya devam ettik ve bir durum değerlendirmesinde bulunduk. Sağ elim sarğıdan yapılmış bir iglo gibiydi, sol omzumun ve göğsümün büyük bölümü de sarılmıştı. Başımın arkasındaki yara temizlenmiş ve dezenfekte edilmişti, ama bedenimin kalanı hâlâ önceki akşamın izleriyle doluydu ve benim sanki normalde olduğundan beş santim daha kalındı. Dilim ağzımın içinde kaskatı deriden bir uzuvdu, midem büzüşmüş bir boşluktan ibaretti.

Bu rahatsızlıklar ilk başta neredeyse ilginç tuhafıklardı, ama hızla sinir bozucu hale geldiler ve sonunda sinirle iç geçirerek ayaklarımı yataktan sarkıttım.

Yatağın yan tarafında birinin içinde haplar, diğerinin içinde bir sıvı bulunan iki şişe duruyordu. Bir kâğıda, “<—BU ŞİŞE acı için <—BU ŞİŞE yaraları temizlemek için. İkisini karıştırmasan iyi olur. M. Seah.” Notu yazılıydı.

Başka bir talimat yoktu. Dr. Seah bana o anda sahip olduğumu hissettiğimden fazla zekâ payı biçmiş gibiydi.

Eşyalarımı aramaya başladım. Pantolonum ve çoraplarım hâlâ üzerimdeydi, ama ayakkabılarım -veya daha doğrusu, benim ayakkabılarım değil de o akşam ayağımda olan ayakkabılar-

paltomla birlikte yatağın ucuna yerleştirilmişti. Ne tişörtümle kazağım ne de çantam ortalıkta görünüyordu. Sendeleyerek yatak odasından çıktım ve göz kamaştırıcı bir ışıkla aydınlanmış yan taraftaki oturma odasına geçtim. Vera üstü tozla kaplı bir koltukta oturmuş, bir torba içinden kurutulmuş karides atıştırarak televizyon izliyordu. İçeri girdiğimi iştmedi ve ben de bir yandan ne söylemem gerektiğini düşünürken bir yandan da izleyicilerin tepkilerine göre benim de tanıyor olmam gerekiyormuş gibi görünen bir düzine insanın buz üstünde dans eder ve şarkı söylerken yine tanıyor olmam gerekiyormuş gibi duran hakemlerce değerlendirilmesini izledim.

Konuştüğümde, ben de en az Vera kadar şaşırdım. “Teşekkürler.”

Vera koltuğa karideslerin saçılmasına sebep olacak kadar irkildi, sonra hiçbir şey olmamış gibi davranarak ayağa kalktı ve bana bu konuda söylediği tek bir kelime için bile büyük bir cesaret gösteriyormuş gibi, “Sorun değil. Bakıyorum da ayağa kalkmışsın,” dedi.

“Teşekkürler,” diye yineledim.

“Anladım. Bir şey değil. Sanırım. Hâlâ berbat görünüyorsun.” Aslında söyleyecek daha nazik bir şey bulmaya çalışıyor gibiydi.

“Banyo var mı?”

“Evet. Sıcak su musluğunu ayarlayabilmek için bir kasa hırsızının parmaklarına sahip olman gerekiyor ve sabun da yok, ama bir banyomuz var.”

“Teşekkürler.”

“Bir şey söylemek zorunda değilsin.”

“Biliyorum. Bunun için de teşekkürler.”

“Daha fazla abartmadan banyoya geç artık. Yiyecek bir şeyler ister misin?”

“Evet.”

“Bu iyi. Dr. Seah uyandığında en az iki litre su içmen gerektiğini söyledi. Saldırıya uğradığında kaybettiğin gücünü geri kazanabilmek için... Matthew?”

“Efendim?”

“Şu saldırı hakkında konuşsak iyi olacak. Ama önce bir temizlen. Ben de mikrodalgaya bir şeyler atayım.”

Vera banyo hakkında abartmamıştı. Musluk fazlasıyla hassas bir ayar gerektiriyordu ve ufak bir dokunuşla bile ya donarak veya haşlanarak ölmeniz işten değildi. İki kat aşağıdaki komşunun kendi musluğunu açtığı anlarda basınç düşerek su ince bir iplik gibi akmaya başlıyor, kapattığında ise kavurucu bir sıcaklıkla püskürüyoruyordu.

Sağ elimi ve sargılı yerlerimi sudan uzak tutmayı başarak sol elimle yıkandım. Taze deterjan kokulu, şüpheli lekelerle kaplı havlularla kurulandıktan sonra başımı kapıdan uzattım ve “Giysilerime ne oldu?” diye sordum.

“İğrenç haldeydiler,” diye seslendi Vera. “Birkaç gün içinde konuşmaya falan başlardı. Kan lekelerini temizlemenin ne kadar zor olduğu konusunda erkeklerin hiçbir fikri yok ve dürüst olmam gerekirse, uğraştığıma bile değmezdi.”

“Yani, artık giyecek bir şeyim yok mu?”

“Banyo dolabına senin için bir şeyler bırakmıştım. Sana büyük gelebilirler, ama zaten ayakkabıların da ayağına büyük geliyor.”

Henüz ayakkabılar konusunda açıklama yapma zamanı değildi. Ona teşekkür ettim ve bahsettiği giysileri bulana kadar etrafı karıştırdım. Giyindiğimde upuzun kol yenlerim ve ayağımdan sarkan paçalarımın bir çizgi filmde fırlamış gibi görünüyordum, ama en azından temizdiler.

Yemek yeniden ısıtılmış, midenize kramplar sokmak üzere

tasarlanmış Çin yemeğinden ibaretti. Hayatımızda bu kadar ilahi bir yemek tatmamıştık ve Vera görmeden parmağımızı tabağın kenarlarında gezdirip sosun kalanını yaladık. Vera yemek boyunca sessiz kaldı. Ben tabağımı tekrar masaya koyana kadar bekledikten sonra konuştu: “Evet. Saldırıya uğradın demek.”

Omzumu silktim ve köprücük kemiğimin hemen altındaki kaslar esnerken dikişlerimin gerildiğini hissettim. Parmaklarımı açıp kapadım ve avucuma kazınmış parlak kırmızı haçın sargının altında yakıcı bir duyguyla gerildiğini hissettim. Bu rahatsızlık veren türden bir yanma hissi değildi. Diğer hiçbir şeyi hissetmemenize yol açan türden gerçek bir acıyla kıyaslandığında ilaçlar ve yanma hissi, işleri daha ilgi çekici kılıyordu.

“Bilmek istediğin nedir?” diye sordum.

Vera’nın sorusu doğrudan öncelikli konuya ilişkindi. “Sana saldıranlar, buraya da gelebilirler mi?”

“Bilemiyorum.”

“Sence buraya gelme ihtimalleri var mı?”

“Belki.”

“Benimle aradaki bağlantıyı biliyorlar mı?”

“Bilmiyorum.”

“Sana yardım ettiğimiz için ben veya adamlarım risk altında mıyız?”

“Bilemiyorum. Belki.”

“Peki. Ya bildiklerin nedir?”

Uzun uzun düşündüm. “Hiçbir şey,” dedim sonunda. “Kesinlikle hiçbir şey.”

“Sanırım bundan fazlasını hak ediyorum.”

“Yemin ediyorum ki bildiğim hiçbir şey yok. Kimin saldırdığını, neden saldırdığını ve hatta nasıl saldırdığını bile bilmiyorum. Tek bildiğim; telefon çaldı, cevapladım ve bir an sonra

havada taklalar atıyordum. Bundan bir süre sonra bir hortlak çetesi peşime düştü, ama tekrar geleceklerini sanmıyorum.”

“Neden gelmesinler?”

“Birini yakaladım. Artık onları yakalamanın yolunu bildiğimden haberleri var. Hortlaklar aptal değildir.”

“Bir hortlak mı yakaladın?”

Belki de Vera’nın sesindeki samimi hayret karşısında gururum okşanmalıydı. Yalan söylediğimi düşünüyor değildi, sadece hortlaklar hakkında oldukça bilgiliydi.

“Onu bir bira şişesine hapsettım,” diye ekledim, daha net bir açıklama olarak.

“Gerçekten mi? Bu bira şişesini görmem mümkün mü?”

“Çantamda.”

Vera yatak odasına gitti ve birkaç saniye sonra çantamı onu ısırma ihtimali olan bir yılan gibi bir kol uzaklığında tutarak geri döndü. Çantayı ayaklarımın dibine bıraktı. Eğildim ve bira şişesini çantadan çıkardım. Şişenin içindeki sigara hâlâ donuk bir alevle yanıyordu.

Vera büyük bir dikkatle şişeyi eline aldı.

“Kulağını daya,” dedim.

Vera söylediğimi yaptı ve şişeyi kulağına yaklaştırdı. Gözlerinin şaşkınlıkla açılmasını seyrettim. “Tanrı aşkına,” diye mırıldandı. “Heavy metal tutkunu bir hayalet yakalamışsın.”

Şişeyi ondan geri aldım ve hürmetkâr bir tavırla aramızdaki masanın üstüne koydum. “Evet. Şişeyi açmakta acele etme,” dedim. “Hortlaklar neşeli tavırlarıyla tanınmaz.”

“Neden bira şişesi?”

“Bir cin neden lambanın içinde olur?” diye sordum.

“Bana, benzetme saçmalıkları sayıklama. Basit bir soru bu.”

“Ve benim de basit bir cevabım var. Duruma göre en uygun

olan kap neyse, onu kullanırsın. Bir lamba etrafa ışık saçan değerli bir nesnedir. Bir bira şişesi ise... eh... bir lamba değildir. Sana sosyopolitik şeyler zırvalamak istemiyorum..."

"Lütfen yapma."

"... ama her sorunun bir bira şişesinin dibinde boğulup gidebileceğine dair şu teoriyi bilirsin. Bu teorinin bir aslı olmasa bile, o kadar çok insan buna inanıyor ki sonunda gerçeğe dönüşüyor."

"Fazla felsefi bir açıklama oldu."

"Sen sordun."

"Ben alaycı bir dille espri yapıyordum. Evet, espri yapabiliyorum." Gözlerini şişeden ayırmadan iç geçirdi. "Hortlaklar aptal değildir," dedi usulca. "Ve ortada bir sebep yokken kimseye saldırmazlar. Özellikle senin peşinde olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü rastlantılara inanmam. Telefon çaldı ve..."

"Şu telefon hikâyesi de nedir? Sanırdım ki sen, bilirsin, olduğun kişi... mavi elektrik melekleri; yani telefon tanrılarının, teldeki şarkıların, ışıktaki, hayattaki, statik elektrik taşıyan her şeydeki varlıkların ete bürünmüş hâli. Swift ve melekler, sen ve onlar, siz. Ve şimdi bir telefonu düşünüürken, kaşlarını mı çatıyorsun?"

"Bir tuzaktı," diye mırıldandık ve bunu söylediğimiz anda, öfkeli olduğumuzu fark ettik. "Özellikle bizim için tasarlanmış bir tuzak. Gecenin bir yarısı, ıssız bir yolda telefonun çaldığını işitirsek, cevaplarız. Bu hep böyle olmuştur ve telefon hep bizi bulur. Biz... bu bizim bir parçamız. Birileri bizi hedef almak için telefonu kullandı. Telefon çaldı ve biz de elbette cevapladık. Sonra bize telefon vasıtasıyla saldırdılar ve işimizi bitirmesi için hortlakları gönderdiler."

“Kimler?”

“Bilmiyorum.”

“Neden sen?”

“Bilmiyorum.”

“Hangi sen?” Soruyu sorarken Vera’nın sesinde bir değişiklik olmadı. Ayrıca şişeyi inceleyen gözleri de şaşkınlıkla dolu yüzümüzü incelemek için bize çevrilmedi.

“Sanırım...” diye geveledim. “Bunun bir önemi yok.”

“Senin için bir önemi olmayabilir,” diye düzeltti Vera. “Hangi ‘sen’in peşinde olurlarsa olsun, sonuçta kendini ölü bulacaksın. Ama bu sorunun cevabı onlar için önemli olabilir. Gökyüzünü elektrik aleviyle aydınlatmak isteyen biri için Matthew Swift’in peşine düşmenin hiçbir anlamı yok, ama mavi elektrik meleklerinin peşine düşmenin özel bir önemi var. Diğer yandan, örneğin Matthew Şwift tarafından bir partide görmezden gelinmiş bir kadın onun canını yakmayı amaçlayabilir, ama bu arada mavi elektrik meleklerine de zarar vermiş olacaktır. Senin aynı beyin ve beden içinde yaşayan bir insan ve aynı zamanda melek olman diğer insanların bu ikisi arasındaki ayrıma dikkat edeceği anlamına gelmiyor. Bu durumda asıl soru şu; telefonu açan ve hortlakları yollayan kişiler Matthew Swift’in mi yoksa elektrik meleklerinin mi peşindeydi? Veya belki de ikisinin birden? Sonuçta, bilirsin, artık ikisi aynı şey hâline geldi.”

“İşte *onlarla*,” diye cevapladık, “karşılaştığımızda soracağımız soru da bu.”

Bir sessizlik oldu. Sonra Vera konuştu, “Ayakkabıların neden bu kadar büyük?”

“Bu karışık bir hikâye. Birini arıyorduk.”

“Ve birini arıyor olman, ayağına büyük gelen ayakkabılar giymen gerektiği anlamına mı geliyordu?”

“Bu ayakkabılar aramamıza yardımcı oldu. Evet.”

“Kimi arıyordun?”

“Sadece bir çocuğu.”

“Sana saldıran o olabilir mi?”

“Hayır. Böyle bir saldırı onu aşar. Hortlak çağırılması, telefon vasıtasıyla saldırı; bu işler fazlasıyla karmaşıktır.”

“Evet. Asıl sorun da bu, değil mi? Başına gelenlere sebep olan herhangi bir ahmak olamaz. Birkaç yıl önce sorsaydın, sana bunların arkasında bir ‘büyücü’nün olduğunu söylerdim. Canavar çağırılması, telefon vasıtasıyla alevler gönderilmesi –bunların hepsi çok ciddi bir büyü gücü gerektiriyor. Ama senin dışındaki büyücülerin hepsi ya öldü ya da delirdi ki sen de senin türünün en saf örneği sayılmazsın. Bu da şu soruyu beraberinde getiriyor; peşinde olan kişi bir büyücünden başka kim veya ne olabilir?”

“Eski büyücüler öldü,” diye cevapladım. “Ama bu, onların yerini yeni büyücülerin almayacağı anlamına gelmiyor.”

“Son zamanlarda acemi büyücülerden birine hortlak çağırma’yı öğrettin mi?”

Başımı hayır anlamında salladım.

“Gördün mü? Bu tür şeyler güç ve deneyim gerektirir. Geleceği parlak bir yeni yetme bunları başaramaz. Bu arada, senin aradığın şu çocuk kimdi?”

“Sadece bir çocuk.”

“Hepsi bu mu?”

“Evet. Ona yardımcı olacağıma dair bir söz vermiştim. Çocuğun özel bir durumu yok.”

“Peki. Sen öyle diyorsan, öyledir.”

Sessizlik çöktü. Karnım doymuş, sıcaktan mayışmışım ve kendimi tekrar uykulu hissediyordum. Tenim yakında almam gereken ilaçlar ve olmam gereken işnelerin beklentisiyle karın-

calandı. Göğsüme doğru çektiğim dizlerime sarıldım, çenemi dayadım ve ağaçların sokak lambalarının ışığında sallanan çıplak dallarının gölgelerini seyrettim. “Saat kaç?” diye sordum.

“Dokuz civarı. Oldukça derin uyudun.”

“Sana minnettarım...”

“Matthew?”

Vera’nın sesinde bir tını vardı. Sanki tutulan nefesin aniden ve kendi kendine salıverilmesi gibi. Başımı çevirdim ve Vera’nın gözlerini tavana dikmiş olduğunu gördüm. “Matthew,” dedi tekrar, bu defa daha kontrollü bir şekilde. “Matthew, Matthew, Matthew,” diye yineledi, iç geçirerek.

“Vera?”

“Rastlantılara inanır mısın, Matthew? Bu türden şeylerin... birbirinden bağımsız olduğuna mı inanırsın?”

“Hayır.”

“Hayır demek,” dedi Vera sonunda. “Ben de öyle.”

Daha fazlasını duymak için bekledim, ama Vera’nın bakışları büyülenmişçesine tavana kilitlenmişti ve başka bir yana çevrilmeyeceği belliydi. “Sabaha gitmiş olurum,” dedim.

“Bunun akıllıca olduğuna emin misin?”

“Doktor bana ağrı kesici bıraktı.”

“Bence o da burada olsa, kendini bu kadar zorlamaman gerektiğini söylerdi.”

“Birileri bize saldırdı,” diye cevapladık. “Ve onları bulmaya niyetliyiz.”

“Elbette,” dedi Vera, iç geçirerek. Soluk eliyle ensesini ovuşturdu. “Tabii ki böyle bir niyetin var. Neden olmasın ki?”

Televizyonu tekrar açtı. Söylemek istediği başka bir şeyler daha varmış, ama son anda vazgeçmiş gibi duruyordu ve ben de üsteleyemeyecek kadar yorgundum.

Yatağıma geri döndüm.

Bir telefon sesiyle uyandık. Telefon aslında çalmıyordu, ama uyandığımız anda yakınlarda bir yerde bir telefon görüşmesi yapıldığını içgüdüsel olarak biliyorduk. Telefondan yayılan enerjinin omurgamız boyunca dolandığını hissettik. Dışarısı hâlâ karanlıktı. Büyük ihtimalle sadece birkaç saat geçmiş olmalıydı.

Vera'nın sesi yatak odasının kapısından içeri havada süzülen mırıltı ve homurtular şeklinde geliyordu. Uyuşmuş bedenimi yataktan kaldırdım, sendeleyerek kapıya geçtim ve kulak kabarttım. Neden kulak kabarttığımı bilmiyorum. Kediye öldüren şey merak olabilir, ama bir çuvala tıklıp ıslak çimentoya gömülmesine sebep olan şey paranoyaydı.

Vera'nın şöyle söylediğini işittim; “Evet. Evet, biliyorum. Henüz ona söylemedim. Pek iyi durumda değil... Dinle, nasıl görüldüğünü biliyorum, ama onun... hayır, öyle yapma. Hayır. Elimde olan tek şey onun sözleri ve şişedeki bir hortlak. Onun daha önce bir hortlak çağırdığını gördün mü? Bu onun yapabileceği türden bir şey gibi mi duruyor? Bana martaval okuma. Tanrı aşkına, bu dediğine bir an bile inanmam. Beni dinle, adam gerçekten sarsılmış görünüyor ve bunun doğru zaman olduğunu sanmıyorum... evet. Evet, biliyorum. Bak, ben... Yapman gerekiyorsa yap. Ama bu hoşlarına gitmeyecektir. Böyle söylüyorsun ama henüz onlarla tanışmadın. Tanrı adına yemin ederim ki o tenin altında hâlâ lanet olası bir büyücü yatıyor olmasaydı, sırf eğlence olsun diye bu şehrin altını üstüne getirirlerdi. Hayır, onu demek istemedim... evet. Anlıyorum. Nereye gitmen gerektiğini biliyor musun? Tamam o zaman. Görüşürüz.”

Vera telefonu kapattı.

Odamın karanlığına doğru çekildim ve Vera'nın yaklaşan

ayak seslerini işittim. Hızla, karanlıkta dergilere bakarken yalanan bir çocuk gibi içgüdüsel bir hareketle yatağıma geri uzandık, sırtımızı kapıya döndük ve kendimizi nefes alıp verişimizi yavaşlatmaya, burundan alıp ağzımızdan vermeye zorladık. Vera kapıyı açıp içeri baktığında üstümüze ve karşımızdaki duvara bir parça ışık düştü, sonra kapı kapandı. Ona kadar saydıktan sonra yattığımız yerde doğrulduk ve dışarıdan vuran neon ışıklarıyla loşça aydınlanmış boş odada göz gezdirdik. Bir tarafınıza on iki dikiş atılmışken, paranoya hiç de mantıksızca bir tavır gibi gelmiyor. Çantamı ve ceketimi bulabilmek için bakındım. Aklımda olan şey hemen çekip gitmek değildi; en azından henüz. Ama yanımda olmalarını istiyordum. Ceketim yatağın ayak ucuna asılmıştı. Yırtık yerleri nazik bir el tarafından kırmızı iplikle dikilmişti. İki numara büyük olan ayakkabılarım da kapının yanında duruyordu. Bir sandalyenin üstünde bol kapüşonlu ve kocaman tek cepli bir eşofman üstü asılıydı. Onu üstüme geçirdim, üzerine ceketimi giydim ve çantamı aramaya koyuldum.

Çantam yandaki odada, Vera'nın yanındaydı. Saatim de öyle. Ne var ki kayışı kanla kaplı ve yanık haldeyken, saatimin yokluğu pek de büyük bir kayıp sayılmazdı. Ceketimin cebini kontrol ettim. Aldığım sandviçlere ait birkaç fiş, bir parça tel ve birkaç ufak gevrek paketi buldum. Merlin'in kendisi bile bu malzemelerle herhangi bir şey yapamazdı. Yatağın kenarına oturdum ve ayakkabılarıma uzandım.

Kapı zili çaldı. Vera dahili haberleşme paneline ulaşmadan önce ancak *Oranges and Lemon* şarkısının ilk birkaç notası çınlayabildi. Benim rahatsız olmamı istemediği için hızla kapıya koşan Vera, panele doğru mırıldandı: "Tamam. Yukarı çık."

Sağ elimle faydasızca çabalayarak, sol elimle ise bir parça olsun

becerikli olmaya çalışarak ayakkabılarımı bağladım. Pencereye gidip dışarıda göz gezdirdim. Yolun ortasına sisli camları ve aç bir şekilde güröldeyen motorlarıyla iki siyah araba park etmişti. Adamın biri arabalardan birine yaslanmış, dikiliyordu. Büyük siyah şapkası ve sade siyah pardösüsü altında siyah deriden ayakkabılarıyla ilk bakışta adamın bir rahip olduğunu düşündüm. Ne var ki boynunu çevreleyen beyaz rahip yakası yoktu ve duruşuyla kollarını göğsünde kavuşturmuş şekli bir rahibe ait olamayacak kadar genç ve küstahçaydı.

Sonra başını yukarı kaldırdı ve bize baktı. İçgüdüsel bir hareketle pencereden geriye çekildik. Mantıklı bir şekilde düşündüğümüzde bizi görmesinin imkânsız olduğunu biliyorduk, ama içimizden bir ses gördüğünü söylüyordu.

Yandaki odada, ev kapısının tıklatıldığını ve ardından da güvenlik zincirinin yuvasından çıkarıldığını işittim. Çözüm bulmanız gerektiğinde paranoya size pek yardımcı olmaz. Bir elektrik prizi bulabilmek için gözlerimi odada gezdirdim ve kullanabileceğim bir fiş olup olmamasına aldırmadan bulduğum her bir prizin düğmesini açık hale getirdim. Zor durumlarda bir büyücünün başvurduğu ilk korunma yolu elektrik olduğu için ben de o anda elimin altında bolca bulunmasını istiyordum.

Yan odadan Vera'nın sesi yükseldi. "Uyuyor... Bakın, bu gerekli mi? Demek istiyorum ki... Evet, bunun farkındayım. Hayır, hayır. Ben yaparım."

Yatak odasının kapısı yavaşça açıldı. Arkadan vuran ışığın önünde Vera'nın silueti belirdi. "Matthew?" diye seslendi yumuşak bir sesle, yüzünü yatağa doğru çevirerek.

"Buradayım," dedim. "Uyanıgım."

"Evet," diye mırıldandı Vera, beni baştan ayağa süzerek. "Burada konuşman gerektiğini düşündüğüm birileri var."

“Kim onlar?”

“Sana yardım edebilirler.”

“Kim onlar?”

“Vekiller.”

Vekiller.

Vekillerden nefret ederim. Tombik, kokteyl-sosis ve şampanya düşkünü olanlardan değil; onlar bir sorun oluşturmaz. Diğer Vekillerden. Geceleri ortaya çıkarlar. Şehrin koruyucuları. Şehrin güvende olması için gereken her şeyi yapanlar. Ve asıl sorunda bu işte. “Gereken” her şey, her zaman “doğru” olan anlamına gelmiyor.

Vekillerden korkarım.

Ve Vekiller asla ufak tefek sorunlar için ortaya çıkmazlar.

Üç kişiydiler, ama kimliklerini belli etmiyorlardı. İlk bakışta, kocaman siyah şapkaları ve iri düğmeli siyah paltolarıyla İngiliz İç Savaşı’ndan kaçmışlar gibi görünüyorlardı. Ama paltolarını çıkardıklarında altta yatan gerçek de daha çekici değildi; çizgili gri takım elbiseler, gümüş rengi kravatlar, giyeni diğer insanlardan ayırtırmak için tasarlanmış ve modayı takip eden her gencin işe giderken giydiği türden parlak pembe gömlekler. Adamların gerçek doğasına dair ancak birkaç küçük ipucu mevcuttu, o da bakmayı bilerseniz; birinin sağ eli yüzüklerle doluydu ve yüzüklerden birinin üstüne çift anahtar sembolü işlenmişti. Bir diğerrinin üstünde eski tarz bir ceket vardı ve ceketin göğüs cebinden sarkan ipekten bir mendilin hemen üstüne, önünde kalkan tutan bir kırmızı ejderha broşu iğnelenmişti. Üçüncü işaret ise Londra Loncası’nın amblemi üstüne basılmış, ufak olanı büyük olanın sol üst köşesine iştirilmiş iki kıvıllı haç işaretiydi. Gizli topluluklar, o topluluklara ait sembollerini üstünüzde taşıdığınız

halde tanınmamanın kibrini sunduğunda, insanlara daha bir heyecan verici gelir.

Bana baktılar, ben de onlara baktım. İçimden bir ses onların da bu karşılaşmadan pek mutlu olmadığını söyledi.

Sonra biri konuştu; “Sen hangisisin?”

Vera gözlerini devirdi. Konuşan Vekil, kaderi dünyayı yönetmek olan genç bir erkekti. Koyu sarı, hafifçe dalgalı saçları vardı ve bronz tenliydi. Parlak mavi gözler, belli belirsiz çiller ve ahşaptan bir piyano oyabilmenizi sağlayacak türden bir sıra dış. Vekillerden prensip olarak nefret edişim ayrı bir konu, ama bu adamdan doğrudan gözlemleyerek nefret ettim.

“O kadar basit değil...” diye açıklamaya başladı Vera ve fark ettim ki o da korkuyordu. Vera’yı korkutmak ise hiç de kolay bir iş değildir.

“Elbette değil,” dedi ortadaki adam. Çizgilerle dolu ufak bir yüzü, bariton bir sesi ve son derece çevik görünen elleri olan yaşlıca bir adamdı. Gülümsediğinde yüz hatları öylesine değişiyor ve sesiyle duruşundaki her şey öylesine bir sıcakkanlılığa işaret ediyordu ki bu işaretlerin samimiyetine bir an için bile inanmadım. “Bay Swift,” dedi. “Ben Bay Earle.”

Bir kâğıt inceliğinde damarlarla kaplı elini bana uzattı. Onunla tokalaştım. “Bay Kemsley,” dişlek adamı işaret etti, “ve Bayan Anissina.” Bayan Anissina otuzlu yaşlarının ortalarında bir kadındı. Üstünde daha çok yirmiliklerin giydiği türden parlak renkli kıyafetler vardı ve ölüm döşegindeki bir iblis büyücüsünden çalınmış gibi duran sert bir yüze sahipti. Bunların dışında tam bir ifadesizlikle sarılıydı; ne düşmanca ne arkadaşça, ne mutlu ve üzgün, ne canlı ne de bitkin. Takım elbise içinde bir heykel. Ya fazlasıyla şey gizleyen bir kadındı ya da o mermerden yüzünün arkasında tam bir boşluk yatıyordu.

“Yaralandığınızı duydum, oturmak ister misiniz?”

Gücümün yerinde olmadığı bu kadar açıkça ortadayken rol yapmanın bana hiçbir şey kazandırmayacağını düşünerek başımla onayladım. Odadaki tek koltuk sadece üç samimi arkadaşın oturabileceği büyüklükteydi. Koltuğu tamamen bana bıraktılar ve tek bir seferde birden fazla Vekile doğrudan bakamayacağım şekilde odanın çeşitli yerlerine dağıldılar.

Bay Earle pencerenin yanına konuşlandı. Onu bu şekilde görmek aklıma dürbünlü tüfekleri ve parlak spot ışıklarını getirdi. “Bay Swift, öncelikle bir saldırının hedefi olduğunuz için üzüntülerimi sunmama izin verin.”

Adamın ağzından çıkan kelimeler, gün batımından önce daha üç cenaze törenine katılmak zorunda olan ve migren ağrıları başlamış bir rahibin düz tondan okuduğu ilahileri andırıyordu. Cevap vermedim. Saldırıya uğramış olmam aslında umurunda bile değildi.

“Görevlerimizin içeriğinden ne kadar haberdarsınız, Bay Swift?”

“Vekillerdensiniz,” diye cevapladım lafı dolandırmadan. “Büyüye meyilli, benzer düşünen kişilerden oluşan ve sorumluluğunu *şehri korumak* olarak gören bir topluluksunuz. Tabii bu her ne demekse.”

“Evet. Muğlak bir noktaya parmak bastınız.”

Omuzlarımı silktim.

“Genel olarak haklısınız. Ne var ki görevimiz belli belirsiz bir *şehri koruma* tanımlamasından fazlasını içeriyor ve elbette, özel olarak kabul edilen üyelerimiz *benzer düşünen kişiler* olmanın dışında vasıflar taşıyor; ama sizi bu ayrıntılarla sıkmayacağım.”

Tekrar omuzlarımı silktim. Dikiş yerimi çevreleyen cildim gerildi, sırtımdan aşağı bir acı dalgası indi. “Sağlığım konusun-

da endişelendiğiniz için burada olmadığınızı tahmin ediyorum.”

“Gerçekten de endişelerimizin sebebi bu değil. Otoritemiz konusunda bilgi sahibi olduğunuzu sanıyorum,” diye ekledi Bay Earle, parmak basmak istediği bir noktayı açıkça vurgulamak için.

“Bildiğim şey şu,” diye cevapladım, “Vekiller neredeyse bin yıldır Londra’yı kolluyorlar ve onlara karşı gelen herkes er ya da geç hayata gözlerini yumuyor. Gece Yarısı Valisi’ne, tabii ki gerçekten öyle biri varsa, hizmet ediyorsunuz. Bu vali şehrin her bir taşının kutsal koruyucusu ve kalbi şehirle birlikte atıyor vesaire vesaire.”

“Gece Yarısı Valisi’nin varlığına inanmıyor musunuz?” diye sordu Bay Earle. “İlginç.”

“*Otorite* ile kastettiğiniz bu muydu?”

“Eğer otoriteyi safi güç olarak nitelendirirseniz, evet. Kavramlar üzerine tüm gün tartışabiliriz, ama temelde önemli olan noktaları bildiğinize inanıyorum. Bu bilgilerinizi de göz önünde tutarak, size başka sorular sormama izin verin. Dün gece bir ile üç saatleri arasında neredeydiniz, Bay Swift?”

Adama her an öfkeye dönüşebilme ihtimali olan bir şaşkınlıkla baktım. “Hortlaklar tarafından deşilmekle meşguldüm,” diye yanıtladım.

“Ama nerede, Bay Swift?”

“Willesden.”

“Willesden’de ne işiniz vardı?”

“Size söyledim. Deşilmekle meşguldüm.”

“Bay Swift...” Bay Earle iç geçirdi ve sonra devam etti, “bu saat size mi ait?”

Bir sokak satıcısından 1 pound’a alınmış, parmakları hareketsiz kalmış Mickey Mouse desenli, yanık bir parça metal ve kayıştan oluşan saati havaya kaldırdı. Saati nasıl eline geçirdiğini

sormadım ve saati ona verdiği için Vera'yı suçlamadım. "Evet," dedim.

"Saatin hortlaklarla olan bu... karşılaşmanız sırasında zarar gördüğünü tahmin ediyorum?"

"Saldırıya uğradığımda durdu, evet."

"Sabah iki yirmi beşte mi?"

"O sırada saate pek dikkat etmiyordum."

"Hayır, elbette etmemişsinizdir. Neden edesiniz ki?" Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünürken aniden, "Çay ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler."

"Emin misiniz? Vera hayatım, çay yapabilir misin?"

"Suyu ısıtırim," diye homurdandı Vera.

Duvarların içinden geçen elektriğin uğultusunu hissedebiliyor, havadaki tadını alabiliyordum. Parmaklarımın ufak bir hareketiyle kendimi elektrikle sarmalayabilir, odanın dört bir yanına insan etini patlatacak güçte dalgalar gönderebilirdim. "Belki de bir bardak çay iyi olur," dedim.

"Herkes çay o zaman," diye iç geçirdi Vera.

"Ben kahve alırım," dedi Bay Kemsley. "Eğer varsa kafeinsiz olsun."

Londra sokaklarının altında hüküm süren ressam ve iblis büyücülerinden oluşan, en büyük büyücü topluluklarından biri olan Whites'ın başı, dişlerini sıkarak gülümsedi ve su ısıtıcısına yöneldi.

"Willesden'deki bu karşılaşmaya şahit olan başka biri yoktur sanırım?" diye sordu Bay Earle.

"Tahminime göre çok sayıda insan vardır, ama gördüklerine bir anlam verebildiklerini sanmam."

"Peki ya... alternatif eğilimleri olan herhangi biri?"

“Eğilimden kastınızın seks, biyoloji ya da etik değerler anlamında olmadığını varsayıyorum?”

“Beni affedin, Bay Swift. Ama benim mesleğimde kişi seçtiği kelimeler konusunda dikkatli olmak zorundadır.”

“Bu soruları bana saldıranlar kimse onlara sorabilirsiniz. Neler olup bittiğini size daha iyi anlatırlar.”

“Ah, evet. Size saldıran adamın kim olduğu konusunda bir fikriniz yoktur sanırım?”

“Hayır.”

“Yüzünü görmediniz mi? Veya belki sesini duymuşsunuzdur?”

“Hayır. Saldırı uzaktan yapıldı. Bay Earle?”

“Bay Swift?”

“Bu olayla neden ilgileniyorsunuz?”

Bay Kemsley neredeyse burnundan soluyarak güldü. Gözümüz hızla ona çevrildi, bir an için bakışlarımıza karşılık verdi ve yüzünü buruşturarak başka yöne baktı.

Bay Earle tasasız bir şekilde cevap verdi. “Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsiniz, Bay Swift. Bakker ve Kule olaylarından sonra büyücülerin sayısı oldukça azaldı. Ve söylememin kusura bakmazsanız... sizin gibi ölüm, yeniden doğuş ve telefon sistemlerine hâkimiyet konusunda oldukça rahat tavırlı birinin başına gelen kötü olayların bizi de ilgilendirmesini anlayışla karşılayabilirsiniz sanırım.”

“Yani benim iyiliğim için buradasınız,” dedim, oldukça açık bir alaycı tonlamayla.

“Onun gibi bir şey.”

“Bay Earle?” Burnumuzu ovuşturarak iç geçirdik.

“Evet, Bay Swift?”

Başımızı kaldırıp baktık. Gözlerimizin içine baktı. Biz sadece Bay Swift değildik. Telefon sistemlerine hâkimiyet konusunda

rahat tavırlı olduğum da pek söylenemezdi. “Bay Earle,” dedik, “neden bize saldıran kişiden bir *adam* olarak bahsediyorsunuz?”

Bay Earle akıllıydı; ama gerçekten zeki olsaydı bu soru karşısında tereddüt etmezdi. Ve bir anlığına durakladı. “Sanırım kendi sosya-kültürel eğilimim yüzünden. Kusuruma bakmanın hanımlar,” diye ekledi başını boş bir ifadeyle bakan Bayan Anissina ile kaşlarını çatmış Vera’ya doğru sallayarak.

Çantam sehpanın ayaklarının yanındaıydı. Hortlağın hapsoldüğü bira şişesi ise çantanın en dibindeydi. Odanın içinde üç ışık kaynağı vardı; tavandan sarkan beyaz ışıklı üç ufak lamba. Paltom üzerimde, ayakkabılarım ayağımdaydı. Bay Earle aklımdan geçenleri tahmin etmiş olmalıydı. Bunun için fazla bir çaba sarf etmesi gerekmiyordu.

“Vekillerden hoşlanmıyorsunuz, değil mi Bay Swift?”

“Evet,” diye cevapladım.

“Nedenini sorabilir miyim?”

“Sadece büyük olaylarda ortaya çıkarsınız.”

“Anlayamadım...”

“2. Richard’ın hâkimiyeti sırasında köylüler ayaklandığında, Vekiller yıkım korkusu sayesinde serbest kalan kâbusları tekrar uykuya göndermek için ortaya çıktı. Hıyarcıklı veba sokakları esir aldığıında, Vekiller ortaya çıktı ve ölümlerin ayaklanmasını önledi. Büyük Londra yangını şehri kavururken, Vekiller değerli yadigârların alevlere yenik düşmemesini sağladı; kuledeki kuzgunlar, Londra Taşı -Brütüs tarafından şehrin, hatta ülkenin tam ortasına yerleştirdiği sunak. Almanların hava saldırıları sırasında, harabelerin altında kalanların yeryüzüne çıkıp yürümelelerini engelleyen de Vekillerdi.”

“Ve... bütün bunları olumsuz bir çerçevede değerlendiriyor gibisiniz?”

“Vebalı fareler şehri bastığında, ölülerin ayaklanması Vekiller önledi. Ama insanların ölmesini engellemek için parmaklarını bile kıpırdatmadılar.”

“Ah. Anlıyorum.”

“Sizler taşların koruyucularısınız, Bay Earle. Şehrin yadigârlarının ve yapılarının bekçilerisiniz. İnsanları korumuyorsunuz. Bu yüzden sorumu tekrarlıyorum: Bu konuşmayı neden yapıyoruz?”

Su ısıtıcısından yükselen kaynama sesleri dışında, odaya bir sessizlik hâkim oldu. Bay Kemsley arkasındaki duvara yaslandı. Bayan Anissina yavaşça derin bir nefes aldı. Bay Earle gülümsedi. Kafatasları da gülümser ve mezara girdiğinde Bay Earle sonsuza dek sadece kendisinin anladığı bir şakaya gülümsüyor olacak.

“Açık sözlülüğünüzü takdir ediyorum,” dedi sonunda Bay Earle. Tam da yalancılara yakışan bir ifade. “Siz lafınızı benden esirgemediniz, ben de sizden esirgemeyeceğim. Kişisel durumunuz bir yana, bizi asıl ilgilendiren şey sizin yeniden doğmuş olmanız veya tekrar ölüp ölmeyeceğinizden çok daha fazlası. Size saldırılması veya sizin birine saldırmanız konusu bizi kesinlikle ilgilendirmezdi... Ne var ki bizim dahil olmamızı gerektiren bir takım olaylar söz konusu ve siz Bay Swift, şu anda bu olayların tam merkezinde yer alıyorsunuz.”

“Ne gibi olaylar?”

“Bunlardan bahsederek canınızı sıkmak istemem.”

“Canımı çoktan sıktınız bile.”

“O zaman hepimizi daha fazla rahatsızlıktan kurtarmak için kısaca özetleyeyim. Dün akşam saldırıya uğradığınızı söylemişsiniz. Yaralandınız ve korktunuz; tüm bunlar ampirik olarak açıkça görülebiliyor. Bu şehirde, hatta tüm dünyada mavi elektrik me-

lekleri gibi varlıkları incitebilecek veya korkutabilecek çok az sayıda güç olduğuna inanıyorum. Bu güçlerden birinin Gece Yarısı Valisi olduğunu varsayıyorum. Benim düşünceme göre siz Gece Yarısı Valisi'ne saldırdınız. Bana göre siz, onu öldürdünüz.”

Garip ama o ana dek hayatımızda asla bir başkasını öldürmekle suçlanmamıştık.

Bay Earle'ün gözlerine baktım ama kırışıklıklarla dolu o ufak yüzünde samimi bir dürüstlükten başka bir şey göremedim. Bayan Anissina'ya baktım ve buzdan bir ifadeyle karşılaştım. Bay Kemsley'ye baktım ve ateşi gördüm. Başımı hafifçe çevirdim, Vera'ya baktım ve... bir an için gördüğüm kişi Vera değildi. Bir göz kırpışı süresince, Vera'nın durduğu yerde sanki başka bir şey duruyordu. Gözümü tekrar kırpıttım ve o şey, elindeki kupalar kadar boş bir ifadeyle bakan Vera hâlini aldı.

Gözlerimi Bay Earle'e çevirdim. “Benimle dalga geçiyor olmalısınız.”

“Son derece ciddiym,” diye cevapladı Bay Earle, resmi bir şekilde. “Nokta.”

Bu bir açıklama olduğu kadar bir tehditti de.

“Gece Yarısı Valisi'ni neden öldürmek isteyeyim ki?” diye sordum. “Onun var olduğuna bile inanmıyorum.”

“Hadi ama,” dedi Bay Earle. “Bu hiç de ikna edici bir sav değil. Yaşlı Evsiz Bayan'dan haberiniz var, Dilenci Kral'la tanıştınız, Leydi Neon'un sokak lambaları altında aydınlanan sokaklarda cirit attığını ve Şişman Fare'nin yeraltında dolaştığını biliyorsunuz. Bütün... varlıklar arasında Gece Yarısı Valisi'nin gerçek olduğunu en iyi sizin bilmeniz gerekir.”

“Hayır,” diye cevapladım. “Ayrıca, gerçek olsaydı bile Gece Yarısı Valisi basitçe ölüp gidemez.”

“Elbette hayır! Gece Yarısı Valisi bir fikir, bir konsept, bir un-

van, takdir edilir bir gücü beraberinde getiren bir isimdir. Hayır, hayır. Gece Yarısı Valisi ölmedi. Ama onu sahiplenmiş olan kişi öldü. Şehrin bir yerlerinde uyanmayı ve karbon monoksitin tadına bakmayı bekleyen bir başka Gece Yarısı Valisi var. Siz bile bir fikri öldüremezsiniz.”

Kazmayla sert mermerden oyulmuş gibi duran üç yüz, odanın farklı noktalarından bana baktı. Ağrıyan omzumu ovuşturdum ve kulaklarımdaki vızıltıyı dindirmeye çalıştım. “Daha önce böyle bir şey gerçekleşmişse bile, bu seferinde buna sebep olan kişinin ben olduğum sonucuna nasıl vardınız?” diye sordum, çantama ve hortlakla dolu bira şişesine bakmamaya çalışarak.

“Eh,” diye iç geçirdi Bay Earle, “açıkça ortada olan nitelikleriniz bir yana -ve bununla öldürme becerinizi ve bu konudaki tüm yeteneklerinizi kastediyorum- sizi işaret eden detaylar var.”

“Detaylar mı? Hepsi bu mu?”

“Gerekenden fazlasını söyledim bile,” dedi Bay Earle.

“O detaylar devasa bir şey olsa iyi olur,” diye parladım.

Bay Earle parmaklarından birini kaldırdı. “Bir,” dedi, “Vekillere ve dolayısıyla liderimiz Gece Yarısı Valisi’ne karşı olan açık nefretiniz...”

“Tabii gerçekten öyle biri varsa,” diye ekledim.

“Açıkça vardı, benim arkadaşım ve patronumdu ve dün gece ölü bulundu. İki; Gece Yarısı Valisi’nin ölüm şekli...”

“Ve bu şekil...”

“Büyü,” diye cevapladı, Bay Earle. “Üç; Vali’nin ofisinde bulunan dosyalar. Ve üzüntüyle belirtmek zorundayım ki bu dosyaların yıldızı sizdiniz. Dört; Sizin yaralarınız. Bu yaraları büyük ihtimalle Vali ile karşılaşmanız sırasında aldınız. Beş; Londra şehrinde olup biten bazı olaylar ancak bir büyücü veya daha güçlü bir varlığın sebep olabileceği türden ve sanırım, hâlâ

şehirdeki tek büyücü sizsiniz?”

“Bu, şehir dışından başka büyücülerin gelmediği veya yeteneğini yeni keşfeden birilerinin olmadığı anlamına gelmez,” diye karşılık verdim. “Hayat büyünün kendisidir; ve bu gerçeğin farkına varan yeni birileri er ya da geç ortaya çıkar. Şehirde gerçekleştğini söylediğiniz şu *olaylar* nedir ve bu olaylar sizi neden ilgilendiriyor?”

Bay Earle cevap vermedi. Belki de hangi sayıda kaldığını unutmaktan çekinmişti. “Altı; saatiniz.”

“Saatim mi?”

“Saatiniz,” diye cevapladı, Bay Earle. “Büyü enerjisi olduğunu tahmin ettiğim bir güçle zarar gördüğünde durdu ve akreple yelkovan 2.25’i gösteriyor.”

“Evet. Yani?”

“Ve adli tıp raporuna göre, Vali saat 2.26’da öldü.”

Sessizlik.

Tesadüf diye bir şey yoktur. En azından kötü haberler söz konusu olduğunda. Herkes suçlayacak birini arama eğilimindedir.

“Ben değildim,” dedim.

“Daha önce de öldürdünüz.”

“Beni öldüren bir Gölge’yi öldürdüm! Boğazına kâğıt sıkıştırmış bir yürüyen cesedi öldürdüm! Biz asla...”

“Robert James Bakker’ı öldürdünüz. Öğretmeniniz, akıl hocanız...”

“Robert Bakker kan ve ölümle beslenen bir Gölge’nin iki yıl boyunca dünya üstünde yürümesini sağlayan adamdı! Robert Bakker, Gölgesi benim lanet olası boğazımı deşen ve çırağımı öldüren adamdı, o—”

“Kabaca ifade etmem gerekirse, siz bir insan değilsiniz, Matthew Swift. Bir insan değilsiniz.”

Yavaşça ayağa kalktık. “Biz insanız,” diye cevapladık. “İnsanlığa ait olan her şey ve daha fazlası bizde mevcut. Biz insanlar tarafından yapıldık. Siz ölümlüler düşüncelerinizi, duygularınızı, geçmişinizi, bilginizi ve sahip olduğunuz her şeyi telefon hatlarına akıttınız ve bu akıntı er ya da geç hayata gelecekti. Biz sizin olduğunuz her şey ve daha fazlasıyız. Gece Yarısı Valisi’ni biz öldürmedik.”

Tekrar sessizlik. Sonra Bay Kemsley konuştu; “Söylediklerinizin tek bir kelimesine bile inanmıyorum.”

Bay Earle bir şey demedi. Kalemтіраşı andıran burnunun altındaki dudaklarını üstünde tepinilmiş kar rengini alıncaya kadar sıktı.

Vera sakince bana doğru yaklaşarak konuştu, “Eski Vali ölüyse, o zaman yeni Vali kim? Bir atama falan mı gerekiyor?”

Kimse cevap vermeye yeltenmedi.

Başımızı omzumıza eğdik ve Bay Earle’e baktık. Yanına sarkıttığı elinin parmakları seğirdi. “Hayır,” dedi sonunda. “O veya bu şekilde, elimizden bir şey gelmez.”

Bir büyücüyü büyü yoluyla öldürmek çok kolay değildir. Çünkü her on büyücüden dokuzu büyüyle o kadar doludur ki kendileri üstünde büyülü bir saldırının denendiğinin farkına bile varmazlar. Bir büyücüyü kurşunlayarak öldürmek ise çok daha kolaydır. Biz de herkes gibi ölüp gideriz —çoğu zaman.

Bunu biliyordum. Bayan Anissima’nın eli ceketinin cebine gittiği anda tekrar hatırladım. Sargılı elimi tavana doğru kaldırıp parmaklarımı lambanın etrafına sarmamın, Bayan Anissima ateş etme fırsatı bulamadan önce ortalığı karanlığa boğmamın sebebi tam da buydu işte.

İyi haberse Bayan Anissima’nın eninde sonunda bir Vekil olmasıydı. Yani eğitim aldığı konu büyüydü, silahlar değil.

Karanlığa rağmen ateş etti ve alışmaya çalışan gözlerle dolu bir odayı kör edici bir parıltıyla aydınlattı. Hafif bir “ah” nidasının yükseldiğini işittim. Sesi çıkaran ben değildim. Bir yerinize diken batınca çıkardığınız türden şaşkınlıkla dolu bir sestti. Sonra Bay Kemsley’nin elleri boğazıma sarıldı ve sıkmaya başladığı parmakları artık ölümlü etinden değildi; parmak izinin minicik kıvrımları arasından sızan metalden bir zırhla kaplanan parmakları artık keskin ve soğuk, durdurulamaz ve hepsinin de ötesinde, iletkendi.

Adamın ağırlığı karşısında kendimi geriye doğru attım ve beni itmesine, bu sırada dengesini kaybetmesine izin verdim. Bay Kemsley kendi devinimine yenik düşer ve ben yere yapışırken, elimi en yakındaki elektrik prizine uzattım ve içindeki gücü kavradım. Elektrik ateşi havadan sıçrayarak parmak uçlarıma uzandı. Artık emrime amadeydi ve bir avuç dolusu yıldırımın gücüyle yumruğumu Bay Kemsley’nin başına doğru savurdum, onu üstümden fırlatarak karşı duvara doğru gönderdim.

Elektriğin ışığı Bayan Anissina’ya bir anlığına görebileceği bir fırsat sağlamıştı; şu anda elindeki silahı bana doğru kaldıran bir gölgeydi. Ben de az önce söndürdüğüm lambadan çaldığım aydınlığı, bir futbol topu büyüklüğünde bir küre hâlinde onun yüzüne doğru gönderdim. Bayan Anissina başını yana çevirdi, ellerini gözlerine siper etti ve silah tekrar ateş aldı. Namlunun ucunda bir anlık yıldız parıltısı ve tavanda açılan bir delik.

Ayaklarımın üstüne doğruldum, yerdeki çantamı kaptım ve karanlığın içinde koltuğun arkasına geçtim. Gözlerim sokak lambalarından içeri dolan sarı ışığa ve elimi sarmalayan elektriğin mavi ışığına alışmaya başlarken, bir pençe enseme sarıldı. Beş parmağın ucunda belirmiş siyaha boyalı beş metalden pençe; gümüş rengine bürünmüş bir ten ve insan zayıflığının

yerini alan, omurgamı bedenimin içinden söküp almakla tehdit eden müthiş bir kavrayış. Kimse bu kadar güçlü olamazdı, ama Bay Earle de herhangi biri değildi. Başımı arkaya doğru çektiğinde görebildiğim tek şey tavandı ve sonra sırtım da başımı izleyerek geriye doğru büküldü. Sokak lambası ve elektrik ateşinin titreşen ışığı altında Bay Earle'ün yüzünü gördüm ve gözlerimin önünde tenini kaplayan gümüşü metal, yüzüne de yayılmaya başladı; dudaklarını, gözkapaklarını kapladı ve kulaklarına doğru devam etti. Dili dudaklarının arasından sıyrıldı, ince, kırmızı bir çatalı andırıyordu; nefesi o kadar sıcaktı ki havayı dalgalandırıyordu ve gözlerimdeki nemi kuruttu. Gözleri balıklarınki gibi çıkık birer küre hâlindeydi, içlerinde beyaz bir alev yanıyordu ve Bay Earle belimi iyice geriye doğru bükerken, kırılmak üzere olduğumu düşünmeye başladığım anda, Londra Loncası'nın kızıl haç işaretini taşıyan ceket iğnesinin parıldadığını fark ettim. Oldukça ilginç. Kişisel takılar büyüünün söz konusu olduğu durumlarda bile nadiren parıldarlar, tabii eğer mevcut durumda kötü zevkleri yansıtmaktan başka bir rolleri yoksa.

Sonra Bay Earle diğer elini kaldırdı; bu eli de bir pençe hâlini almıştı. Uçları sivri, kıvrılmış parmakları göz yuvalarımı bulmayı hedefliyordu. Elektrikle yüklü parmaklarımı ona doğru uzatmaya çalıştım, ama Bay Earle beni o kadar güçlü bir şekilde belimden kavramıştı ki neredeyse dengemi yitirip düşüyordum. Bay Earle'ün dudakları dalgalandı; insani bir duyguyu yansıtırçasına değil, hırlayan bir hayvanı andırırcasına.

Ardından Vera'nın sesi yükseldi. "Ah, kahretsin."

Bay Earle başını Vera'ya doğru çevirdi.

Ben de Vera'yı görebilmek için elimden geleni yaptım ve gözümün ucuyla görebildiğim şey, Vera'nın bir elinde su ısıtıcısı,

yüzünde sınırlı bir ifadeyle donup kaldığı ve göğsündeki kurşun büyüklüğündeki delikten sızan kandı.

Sonra Vera gülümsedi.

Sızan kan değildi.

Boyaydı.

Ve Vera'nın teni fazla parlaktı, ışığı fazla yansıtan, akrilik bir ışıltı içindeydi. Saçları ensesinden aşağı damlıyor, eriyerek yağmurla bozulmuş rimel gibi yüzüne akıyordu ve yüzü de erimeye başladı. Yüzünden damlayan soluk pembelik o sırada dalgalanan, baloncuklanan ve birbirine kaynaşan giysilerinin üstüne aktı ve gülümsediğinde, beyaz plastik dudaklarının üstüne yayıldı. Her ikimiz de herhangi bir şey yapacak veya söylemeyecek kadar şaşırılmış bir halde, Bay Earle ile birlikte karşımızdaki bu ürkütücü, akışkan yaratığa bakakaldık. Sonra Vera küçük parmaklarından birini ayaklarının altında biriken pembeliğe düşürerek su ısıtıcısını havaya kaldırdı ve eriyen elinden kalan o uzuvla, ısıtıcıyı Bay Earle'ün yüzüne indirdi.

Bay Earle sessizce yere yığıldı ve ben de dengemi tamamen kaybederek onun üstüne düştüm. Nihayet serbest kalmıştım. Ama Bay Earle bilincini kaybetmemiş, sadece yere düşmüştü ve ben doğrulurken, bir el ayak bileğimi kavradı ve bir çift alev alev göz üstüme dikildi. Bay Earle'ün gümüşü tenle kaplı yüzünden ince bir kan sızıyordu. İyi eğitim, içgüdü ve saf adrenalinle tepki göstererek eğildim ve Bay Earle'ün parıldayan yaka iğnesini kavradım. Soğuktu. Parmaklarım yaka iğnesini kavrarken Bay Earle o ufak çatallı dilini göstererek sırttı ve beyaz dişleri birer azı dışı hâlini aldı. Bir an için kendimden şüphe ettim. Ama sonra, ben yaka iğnesini ve bir parça ipeği ceketinden söküp alırken, Bay Earle'ün sırtışı daha başka bir şeye, daha kötücül ve korku içinde bir ifadeye büründü. Konsantrasyonum bir anlığına dağıldı,

tenimden kıvılcımlar saçıldı ve prizlerden çaldığım elektrik beni sarmaladı.

Bay Earle'ün yüzündeki gümüşü ton anında geri çekilmeye başladı, geldiği kadar büyük bir hızla teninden içeri doğru eriyerek kayboldu ve az önce ince bir sızı hâlinde akan kan, hızla saçlarını yapış yapış yapan yoğun bir akıntıya dönüştü. Sol tarafımda, Vera artık boyadan oluşmuş ve eriyerek etrafa saçılmış bir kardan adamdan fazlası değildi. Yerde giderek büyüyen renkli, üzücü bir yığın hâlini almıştı. Ayağımı Earle'ün aniden zayıflayan kavrayışından kurtardım ve kapıya doğru koştum. Kapının iç tarafına boyanmış olan lolipop bayanın sırtı bana dönüktü ve bir elini diğer taraftaki görünmez bir kamyonndan korunmak istercesine yukarı doğru kaldırmıştı. Bu manzarayı düşünmek için duraklamaksızın kapıyı açtım, bir yandan Earle'ün artık parıldamayan yaka iğnesini cebime atarak koridora daldım ve daha önce arabanın yanında beklerken gördüğüm dördüncü Vekilin yumruğu ile tanıştım. Özellikle sert bir yumruk değildi ve adam yumruğu attıktan sonra ne yapması gerektiği konusunda bocaladı, ama yine de bizi duvara doğru geri sendeletmişti ve içgüdüsel bir hareketle ellerimizi kaldırıp duvar ve tavandan çektiğimiz elektriği öfkeyle yüklü bir patlama hâlinde Vekilin göğsüne göndermemize sebep oldu. Patlamanın etkisiyle Vekilin ayakları yerden kesildi ve sırtı merdiven parmaklıklarıyla buluştu. Elektrik, metal tırabzanlardan aşağı doğru topraklanırken cıvırtı ve tıslama sesleri yükseldi.

Sonra merdivenlerde sendeleyerek ve yarı karanlıkta ellerimle yolumu bulmaya çalışarak tekrar koşmaya başladım. Apartman kapısı açıldı ve dışarıdaki Vekil arabalarından birinin motoru çalışır hâldeydi. Başka bir çıkış kapısı var mı diye bakındım, ama bulamadım. Zemin katındaki dairelerden birinin kapısını yum-

rukladım ve sonunda ekose desenli sabahlığı, önemli insanlara layık sakalıyla ciddi bakışlı bir centilmen kapıyı açtı. “Size nasıl...”

O daha cümlesini bitiremeden önce ben bir tekmeyle kapıyı ardına kadar açtım, doğrudan içeri daldım ve bazen aynı çerçeve içine yerleştirilmiş ölü balıklarla ve ciddi bakışlı akraba fotoğraflarıyla dolu bir koridoru aşarak mutfığa ulaştım. Mutfak penceresi fazla küçüktü ve önü aspiratörle tıkanmıştı. Mutfaktan sonra yatak odasını buldum, yirmi yaş daha genç ve otuz kilo daha zayıf biri için tasarlanmış, minicik dantel çamaşırlar içinde bir kadın beni gördüğü anda çığlık atmaya başladı. Adamla aralarında olup bitenler beni hiç ilgilendirmezdi. Yatak odasının diğer tarafında bulduğum bir pencereyi açtım. Geridönüşüm kutuları, çöp tenekeleri ve imkânsızca açılandırılmış park alanlarıyla dolu, taşla döşeli ufak bir alana açılıyordu. Dışarı çıktım ve pencereyi arkamdan kapattım. Kadın ise sanki ona karşı bir ilgim veya tahmin ettiği şeyi yapmaya enerjim varmış gibi çığlık atmaya devam ediyordu.

Alandan dışarı tek bir çıkış vardı; pahalı arabalarla dolu ve bu arabaları barındırmakta yetersiz kalan bir sokak. Vekillerden bir iz yoktu. Herhangi bir siren sesi yükselmiyordu. Sokağın diğer tarafına doğru koştum ve üstümden siyah renkli taksilerle kamyonlar meşgul bir tasasızlıkla geçip gitti yaya geçitleri ve trafik ışıklarıyla dolu bir yola ulaştım. Özel bir evin bahçesinin loş karanlığı altında yürüyüşümü yavaşlattım ve özellikle gölgeler altında kalmaya çalışarak yürümeye devam ettim. Yürüyen bir adam asla koşan bir adam kadar dikkat çekmez ve bazen gitmek istediği yere daha hızlı gidebilir. Başım acıyor, içeriden dışarıya doğru bir zonklama sanki kafatasıma darbeler indiriyordu. İyi bir Londralının kendinden emin, sağduyulu adımlarıyla yürüdüm. Nerede gittiğiniz hakkında bir fikriniz olmasa bile, bir

fıkriniz varmış gibi görünmek zorundasınız. Yerel ahaliyi yabancıardan ayıran şey işte budur.

Bayswater'daydım. Eninde sonunda büyük bir şehirde küçük bir yer, ama geniş sokaklar üstüne kendine has karakterini oturtmuş. Ayrıntılara fazla dikkat etmezseniz, burası beyaz balkonlu kocaman evleriyle şehrin üst kesiminin yaşadığı bir yerdir. Ayrıntılara biraz dikkat ederseniz, kırık bir pencerenin arkasında perde niyetine asılmış çay lekeli kumaş parçalarının; tek bir evin kapısındaki bir düzine zilin; sosyal konutların arasına sıkışmış, yaşlı bir bayanın yaşadığı sıradan bir evin farkına varabilirsiniz. Londra'da hiçbir yer asla tek bir bağlamda değerlendirilemez. Arapçanın uzun, kıvrımlı hatları da dahil olmak üzere bir düzine farklı dille yazılmış, isim ve tekerlemelerden oluşan grafitilerin yanından geçtim.

RIDAMMI IL CAPPELLO

Veya:

FRANSIZ İHTİLALİNİ DESTEKLEYİN

Veya:

SuPasTARz

Ve anlamını zaten bilen o kişiden başkası için pek bir şey ifade etmeyen türden diğer sloganlarla mesajlar. Çıplak duvarlara veya posta kutularının kenarlarına gizlice çizilmiş şekiller, boyanmış resimlerde bizi rahatsız eden bir şey vardı. Üstüne yıldız şekli kazındığında bir ağacın alev alıp almayacağını denemenin ilginç olacağını düşünen ilk *druid*'in yaşadığı günlerden bu yana, büyücüler takıldıkları ortamlarda iz bırakmanın değerini iyi bilir. Aklıma Bay Earle geldi. Vekiller sadece büyük olaylar sırasında ortaya çıkardı.

Bayswater'ın yüzeysel karakteristiği yerini yavaşça Edgware Yolu'nun binbir şekilli yapılarına bıraktı. Ofis binaları ve yeraltı

parkları; cam kapıların hemen dışına yerleştirilmiş sahte çömler içinde palmye ağaçları; kahve dükkânları ve Arap kültürüne ait her şey. Tüm tabela ve işaretler zarıfçe kıvrılan Arap harfleriyle yazılmıştı. Sağdan sola Arapça bir yazı, altında soldan sağa İngilizce tercümesi. Devasa vitrinlerde halılar, nargileler ve içi fazlasıyla doldurulmuş eşyalar sergileniyordu. Arabalar yoldan hızla geçip gidiyor; ipek kıyafetler içindeki adamlar, üstü yaldızla kaplı bir kutudan çektikleri peçetelerle burnunu silen kahverengi gözlü çocuklar ve kadınların önünden yürüyordu. Edgware Yolu tüketim ve para toplumunun yoluydu. Üstü insanlar, arabalar, CCTV kameralar, restoranlar, kulüpler ve saat 02.00'ye kadar Türk lokumu ile pide servis eden dükkânlarla doluydu.

Bunlardan daha önemlisi, metro güzergâhı üzerindeydi.

Edgware Yolu üzerinde karşılıklı iki metro istasyonu vardı. Bir istasyondan diğerine ulaşmak, bir trene binip dört durak sonra inmek ve başka bir trene geçmekle mümkündü. Bir istasyondan diğerine yürüyerek ulaşmak içinse sadece kısa bir alt geçidi aşmak yeterliydi. İstasyonlardan daha büyük olanını tercih ettim, ulaşım kartımı okuttum ve gözüme çarpan ilk platformdan aşağı uzanan merdivenlere adım attım. Nereye gideceğim önemli değildi. Bir banka çöktüm, acıyan elimi göğsüme bastırdım ve ağrıkesici bulabilmek umuduyla ceplerimi karıştırdım. Sadece iki buçuk pound'a volkanik saflıkta, organik olarak işlenmiş, pek sevilen, serin ve fazlaca seçkin bir şişe su veya 60 küp şekerle tatlandırılmış, kimyasal olarak işlenmiş bir karton meyve suyu alabileceğiniz bir otomat vardı. Bir kamış yardımıyla böğürtlen aromalı vıcık vıcık sıvıyı ağzıma çektim, ağrı kesicileri yuttum ve sonra bir başka otomatı bana bir çikolata sunana kadar tekmeledim.

Karşıdaki platforma bir tren yanaştı. Üstünde yazana göre Barking'e gidiyordu, ama yanaştıktan sonra kapılarını bile kapatmaya tenezzül etmeden mekanik gürültüler eşliğinde öylece durdu. İçerideki birkaç yolcu sessizce bekledi ve bu duruma pek şaşırmış görünmedi.

Oturduğum bankın hemen üstündeki tabela doğu yönüne giden bir ring seferinin yaklaşmakta olduğunu söylüyordu, ama ne zaman geleceği konusunda bir açıklaması yoktu. Eğer Londra yeraltı ulaşım sistemi size bir sonraki trenin ne zaman geleceğini söylemiyorsa, bunu kötü haber olarak nitelendirmeniz gerekir. Meyvelendirilmiş şekerli sudan biraz daha içtim ve bekledim. Rayların uzaktaki bir köşesinde, girişimci bir grafiti sanatçısı çarpılma korkusu duymaksızın duvar kenarına şu yazıyı karalamıştı:

GEEF ME MIJN HOED TERUG

Bedenim koşmaya karar verdiğinde ona ayak uyduramayarak geride kalan düşüncelerim, en sonunda beynimin sunduğu boş araziye geri döndü; bir dükkân açtı, mallarını vitrine dizdi ve benden sağlık ve güvenlik konularında bir değerlendirmede bulunmamı rica etti.

Earle şöyle demişti: Gece Yarısı Valisi.

Bu bile son derece endişe vericiydi, ama Earle bunu bir adım öteye taşımıştı: Gece Yarısı Valisi öldü.

Ve Vekiller onu bizim öldürdüğümüzü düşünüyordu.

Üstelik bu doğru olmasa bile, bizim idam edilmemizi yine de haklı gösteren bir durumdu. Ve biz 02.25'te saldırıya uğramıştık, Vekiller de Vali'nin 02.26'da öldüğünü söylemişti ki bu konuda yalan söylemekle ellerine ne geçebilirdi ki?

Vali gerçek olsa bile.

Vali ölmüş olsa bile?

Edgware Yolu'ndan Baker Sokağına giden ring seferini yakaladım. Baker Sokağına vardığımda Oxford Sirki'ne giden Bakerloo trenine bindim. Oradan anahat trenine atladım, Banka Bölgesi ve Londra şehir merkezine doğru devam ettim. Eski Şehir: Altın Mil. Vekillerin hüküm sürdüğü yer ve Gece Yarısı Valisi'nin evi.

Birinci Bölüm: Gece Yarısı Valisi

Telefonların yapısının tartışıldığı sırada, bir bağlantı kuruldu, bir lanet açığa çıktı ve bir unvan, her şeyden habersiz bir vârise aktarıldı.

Bu, Londra Valilerinin hikâyesidir.

Yılda bir defa, genellikle soğuk ve yağmurlu bir kasım sabahında, altın ve kalın kadifeyle döşenmiş zevksiz bir at arabası, Londra Loncası'nın kalbi sayılan şehrin en eski yerleşim yeri Guildhall'daki istirahatinden çıkarılır. Tozu alınır, beyaz taytlar içinde bir çift uşakla kocaman şapkalı bir sürücü görevlendirilir ve Londra Yönetici Valisi'ni almaya gönderilir. Parlak kırmızı cübbesini giymiş, gülünç bir makam zincirini boynuna dolamış olan bu Vali, arabaya bindikten sonra şehir merkezine doğru yol alır, bir dizi yemin eder, bir sürü eli sıkar ve genellikle şehrin iyiliği için göreve atandığını belirten beyanlarda bulunur. Vali'nin bu geçit töreni sırasında Ludgate Sirki ve Fleet Yolu da kullanıma kapatılır. Aynı şekilde Cheapside, Londra Duvarı ve Londra Bankası da kapatılır, arabalardan arındırılan yollar polisler, turistler ve geçit törenini izlemeye gelen her türlü insanla dolar. Dev gaz bulutları havada uçuşur, dans grupları ile müzisyenler ve hokkabazlar gösteriler düzenler, sosisli sandviç satıcıları etrafında dolaşır ve genelde hafifçe debdebeli olsa da iyi vakit geçirilir. Güneş batarken Yönetici Vali, Thames Nehri'ne, Blackfriars ve Waterloo Köprüsü arasında bir noktaya yanaşmış olan bir gemiye biner ve şehrin büyük şirketleri tarafından finanse edilen çeşitli tekneler, nehrin ortasında demir attıkları noktadan havai fişekler atar. Gemideki yüksek rütbeliler şampanyalarını içer,

karadan izleyen halk da son havai fişegin OXO Kulesi üzerinde patlamasından sonra derhal Fleet Yolu ile Farrigdon Yolu arasındaki arka sokaklarda veya Ulusal Tiyatro arkasında, Gabriel's Wharf ve Southwark'ta gözden ırak birahanelere akın eder. Ve gün böylece bir güzel kutlanarak biter ve Yönetici Vali'nin varlığının akla bile gelmediği bir yıl daha başlar.

Aradaki sürede, Yönetici Vali görevlerini yerine getirmek, şehrin ekonomisi güçlü semtlerini daha da güçlendirmek ve KPMG, Merrill Lynch, PwC ve camdan kuleler arkasında iş gören diğer devlerle anlaşmalar yapmakla meşgul olur. Belediye başkanları, komiteler, sekreterlikler, Vekillerle toplantılar yapar; haftada en az yüz yeni elle sıkıştır, Londra'yı yüceltmek için yurt dışına gideri masraf gösterilen seyahatler düzenler, Yüce Londra Loncası'nı yerel konseyler tarihçesinde bir tür tarihsel kusur olarak gören Londra Şurası ve Şura Başkanı'na gizlice höpürüp köpürür ve belki de iyice kibirli hissettiği anlarda, Magna Carta'nın ona verdiği güçle, Kraliçe'yi şehrin eski Londra duvarları arasında kalan bölümünü ziyaret etmekten men edebileceğine ilişkin hayaller kurar. Müze açılışları gerçekleştirir, şehri temsilen çeşitli partilere katılır ve ara sıra St. Paul's'taki bir evlilik törenine veya Saray'da çaya davet edilir ve sonuçta, genel olarak iyi vakit geçirir ve "ortalama" bir iş görür.

Böylece bir yıl daha geçer; böylece Guidhall bilinmeyen sebeplerle yeni bir Yönetici Vali ve Lonca kadrosu seçer. Bu seçimde şehrin ekonomi devlerinin de etkisi yok değildir.

Gece Yarısı Valisi ise sokağa ancak Yönetici Vali yatağına girdikten sonra iner. Gün ışığındaki meslektaşı gibi, o da bir geçit töreni düzenler. Gölgelemin altında dolaşırken, boynunda makamını temsil eden, bir zamanlar Londra duvarı üstündeki büyük kapıları kilitlemeye yarayan büyük bir siyah anahtar ası-

lıdır. Elinde parke taşlı yollara bir kez vurulduğunda isyanları sona erdiren siyah bir asa taşır, sırtında veba mağdurlarının kefen ve kurumlarından dikilmiş siyah bir pelerin vardır. St. Paul's Katedrali'nin yanından geçerken tüm heykellerin onun geçişini izlemek için başlarını çevirdiği rivayet edilir. Büyük Londra yangınına anıt olarak dikilen Monument'in önünde durduğunda, anıtın tepesindeki altından alevler kıvılcımlar saçarak hayata gelir. Londra'nın eski duvarları çevresinde dolaşırken, gölgeler de peşinden onu takip eder. Yönetici Vali gibi, onun da kendine has görevleri vardır. Mesela Kule'deki kuzgunlar, Londra Taşı ve hatta nehrin kendisi bile onun koruması altındadır. Gece Yarısı Valisi şehri gözler ve... neye karşı koruduğunu kim bilir? Bizi neden koruduğunu asla öğrenmememiz de Gece Yarısı Valisi'nin görevinin doğasında yatıyor, çünkü o bizi güvende tuttuğu sürece, bizi koruduğu şey asla gerçekleşmemiş demektir. Bazı kuramcılar onun aslında bir insan olmadığını, eski kaldırım taşları ve nehir çamurundan hayata gelmiş bir heykel olduğunu söyler. Diğerleri ise bunun nesilden nesle, yaşlı bir hırsızdan bir diğerine aktarılan bir unvan olduğunu söyler. Sanki unvanlar güç taşımazmış gibi. Bazıları Gece Yarısı Valisi'nin bir insan olduğunu, ruhunu esir eden şehri koruma düşüncesiyle bazen ayakları olduğunu bile unuttuğunu, güvercinlerin gözüyle görebildiğini ve iki katlı otobüslerin egzoz dumanını sanki *ambrosia*'ymış gibi içine çektiğini anlatır. Vekiller ona hizmet eder –Yönetici Vali'ye hizmet eden, partilere katılan, onunla bununla tokalaşan vekiller değil, diğer Vekiller; büyü topluluğunun koca şapkalı, silahlı kık delikleri. Ve işte böylece, şehir uyurken Gece Yarısı Valisi etrafta dolaşır ve bizi kapımızın dışındaki kötülüklerden korur.

Elbette bunların bir kelimesine bile inanırsanız. Normal şartlar altında, ben asla inanmadım.

Ama ilginç şartlar altındayız.

Bu da beni iki büyük sorunla baş başa bırakıyor:

1. Gece Yarısı Valisi'nin (eğer gerçekse) ilgisini çekecek kadar kötü olan durum ne olabilir?

2. Gece Yarısı Valisi'nin ölümüne yol açacak kadar kötü olan durum ne olabilir?

Saatim 02.25'te durdu ve Vali 02.26'da öldü.

Sebebini öğrenmek istiyorum.

Bay Earle, "Adli tıp raporuna göre," demişti.

Vekiller hakkında başka ne düşünürseniz düşünün, kesinlikle had safhada' bürokratikler. Patronlarının, Gece Yarısı Valisi'nin ölümü üzerine bir adli tıp raporu aldırması olmaları hiç şaşırtıcı değil. Adli tıp ve geriye gömecek bir şey kaldıysa cenaze işlemlerinin faturası ve hepsi de vergiden düşürülebilir.

Ve söz konusu Londra Loncası civarı olduğunda, nerede bir adli tıp uzmanı bulabileceğim konusunda iyi bir fikre sahibim.

Moorgate'in hemen batısı ve Old Caddesinin güneyi bir zamanlar bombaların düştüğü gri bir boşluktan ibarettir. Sokak isimleri şehrin geçmişi hakkında mimari veya arkeolojik göstergelerden çok daha fazla şeyi anlatır: Londra Duvarı (Eski şehri çevreleyen surlar), Bishopsgate (Rahiplerin kullandığı geçit kapısı), Cheapside (alışveriş sokağı), Poultry (tavukların pazara götürüldüğü bir sokak) ve daha nice. Bu bölgenin adı ise Barbican'dı; bu adı eski Londra şehrine uzanan bir başka geçitten almıştı ve her büyücünün, turistin veya gezginin de size söyleyebileceği gibi, un ufak olmuş betondan ibaret bir uzay-zaman girdabıydı.

Birileri buranın açıkça kendine has bir ütopya alanı olmasını

amaçlamıştı ve gerçekten de, birçok açıdan öyleydi. Merkezinde, bazen umutlu balıkçıl kuşların uğradığı sığ, hafifçe köpüklü bir göl vardı ve bu gölden dışarıya doğru apartmanlar, kafeler, restoranlar, tiyatrolar, sinemalar, konferans salonları, sanat galerileri, okullar, kiliseler, spor salonları, kütüphane ve bahçeler bir labirent hâlinde uzanır; tüm bunlar, kaldırımlar, köprüler, tüneller ve sizi bir yeraltı parkına ulaştırmayı vaat etse de çoğu zaman bir binanın çatısına götüren gizemli sarı çizgilerle birbirine bağlıydı. İlan panolarında Japon mim sanatçıları ve Küba sokak gruplarının reklamını yapan bir tiyatronun arkasına sıkışıp kalmış bir müzik okulu; bir evin özel bahçesinde sessizce ufalanmakla meşgul, eski Roma duvarına ait bir parça taş; konseyin razı gelebileceği en alt standartta bakılan, yarı ölü sardunyalarla süslü balkonlar; kaygan merdivenlerle inilen kapının ardında bekleyen, hafifçe pasaklı tek bir yiyecek ve tedarik dükkânı. Yüksek binalar ve kaldırımlar arasında, minik hortumlar dolaşır ve en iyi şekillendirilmiş saçları bile darmadağın eder. Ve bu bölge sanata eğilimli ve düzenli yaşamı tercih eden orta sınıfın ihtiyaç duyduğu her şeyi sunduğu için, aynı zamanda sessiz, derli toplu bir ölümü sunabilecek potansiyele de sahipti. İşte bu sebeple, dokuz metre aşağıdaki bir sokağa uzanan bir köprünün hemen bir köşesinde adli tıp uzmanının ofisi yer alırdı.

Yerel halkın bu konuda ne hissettiğini söylemek zor. Bizim düşüncemize göre, insanların adli tıp uzmanı hakkındaki tavrı, bir yayanın bir dilenci hakkındaki tavrıyla aynıydı; görülen, fark edilen ve sonra dikkatli ve nazik bir şekilde, kasten görmezden gelinerek unutilan. Çoğu anlamda, “Adli Tıp Uzmanı” yazısının ölümcül bir espri anlayışına sahip biri tarafından yapılan kötücül bir şaka olmadığına inanmak kolay değildi.

Böylece, rüzgâr paltomu uçuşturur ve sağ elim bandajı için-

de zonklarken, Barbican'ın bir köşesinde yer alan ufak mavi bir kapıya yanaştım ve zili çaldım.

Hiçbir şey olmadı.

Zili tekrar çaldım.

Tel örülmüş camın arkasında bir güvenlik görevlisi belirdi. Adamın şehirdeki diğer güvenlik görevlilerinden pek bir farkı yoktu: Kırk beş elli yaşları arasında, grileşmeye başlayan kısa kesilmiş saçlar, koyu renk üniforma, siyah telsiz, cilalı ayakkabılar, fazlaca kavrulmuş kahverengi bir ten. Adam kapıyı açtı, ama içeri girmem için yana çekilmedi. Ölüm orucunda bir hortlak gibi görüldüğünüz zaman, başkalarına güven vermek pek kolay değildir.

“Birini mi arıyorsunuz?” diye sordu güvenlik görevlisi.

Adamı baştan aşağı süzdüm. Prensiplerine bağlı bir adama benziyordu ve o anda görmek istediğim son şey prensiplerine bağlı bir adamdı.

“Dün gece buraya getirilen bir ceset oldu mu?” diye sordum, “Sabahın ikisinden sonra mesela?”

“Kayıtlara bakmam gerekir. Aileden misiniz?”

Kolay cevap “evet” olurdu, ama bu eninde sonunda “aradığınız kişinin ismi nedir?” sorusunu beraberinde getirirdi ve bu konuda hiçbir fikrim yoktu. Tüm o kargaşa içinde, Gece Yarısı Valisi hakkında öğrenebildiğim tek şey sadece Gece Yarısı Valisi olduğuydu.

“Hayır,” dedim.

“Bu kişiyi neden aradığınızı sorabilir miyim?”

Bu sorunun ilk akla gelen cevabı da “gazeteciyim”di, ama bu cevabın karşımdaki adamın gönlünü çeceğini sanmıyordum. “Polis” dersem bu da bir kimlik göstermemi gerektirecekti. “Bir arkadaşım” ise beni nazikçe kapıdan geri döndürmesiy-

le sonuçlanırdı. Bunlar yerine şöyle yanıt vermeyi tercih ettik; “Morgunuzda bulunan adamın ölümünden tam bir dakika önce, birileri bize saldırdı. Arada herhangi bir bağlantı var mı bilmiyoruz, ama bazı insanlar bir bağlantı olduğunu düşünüyor ve bu bağlantının ne olduğunu ve bu adamın neden öldüğünü öğrenmezsek, peşimize düşülecek, saldırıya uğrayacağız ve muhtemelen öleceğiz ve bu her ne kadar korkunç bir hayat olsa da telefon tellerindeki tüm güç için bile ölüp gitmeye niyetimiz yok. Lütfen... cesedi görmeme izin verir misiniz?”

Güvenlik görevlisi gözlerini kırıştırdı. “Ne?” dedi, afallamış bir şekilde.

“Sadece birkaç dakika görmem yeterli.”

“Sen ne?”

Dürüstlüğün değeri bu kadarmış.

“İş arkadaşınızı çağırabilirsiniz,” diye ekledim.

“İş arkadaşım yok...” diye geveledi ve hatasını anladı.

Uzandım ve sağ elimle onu ensesinden kavradım, sol elimin ayasını kaşlarının tam ortasına yapıştırdım ve sıktım. Gecenin sessiz, yalnız ayak seslerinin gürültülü olduğu bu saatlerde uykunun büyüüne kapılmak çok kolaydır; şehirdeki herkes ya en derin rüyalarda ya da gün ışığı tarafından üstü örtülemeyen gölge ve sesleri tedirgin formlara büründüren hayal güçleri ve yalnızlıklarıyla uyanıktır. Güvenlik görevlisinin kendisi de bir gece kuşuydu; gündüzleri araç trafiğiyle dolu olan yolların ortasından yürümek, karanlık sokaklarda dolaşmak, sabahın üçünde şüpheli dükkânlarda kebab yemek, sokaklarda dolanan temizlikçiler, ressam, tamirciler, mühendisler, kuryeler, mezarlık bekçileri ve çiçeği burnunda gece vardiyası hemşirelerini izlemekten hoşlanıyordu. Ama aynı zamanda, içinde onu meşgul etmek için vızıldayan bir lambadan başka bir şey barındırmayan

bu ufak ofiste canı sıkılmıştı ve uzaktaki bir sokaktan geçen her kamyon sesiyle birlikte aklı sokaklara gidiyordu.

Onu uyutmak kolay, beklediğimden çok daha kolay oldu. Rüyalarını sarı neon ışıkları ve gecenin yalnızlıkla dolu ayak sesleriyle doldurdum. Bu basit bir büyüydü.

Daha zor olansa, adamı çalışma masasının arkasına oturtmak oldu. Bedenini son derece dar bir alanda sürükleyip, koltuğunda dik oturacak şekilde yerleştirmem gerekti. Masa üstündeki lambalar dışında tüm ışıkları söndürdüm ve dış kapıyı içeriden kilitledim. Sonra Gece Yarısı Valisi'nin bedenini aramaya koyuldum.

Ölüm, fikir olarak bizi dehşete düşüren bir kavram.

Bir deneyim olarak ise, kimseye tavsiye etmem. Zihin çekilen acıları, fiziksel acıları unutuyor. Dehşeti ise unutmuyor.

Bir kat merdiven indikten sonra dezenfektan kokan bir odaya ulaştım. Karşımda her birinin üstünde isim etiketleri olan, paslanmaz çelikten dolaplar bulmayı bekliyordum, ama böyle bir şey söz konusu değildi. Gri karolarla kaplı morg zemininde, her misafir kendi soğutmalı tabutunda yatıyordu. Metal plakaların ucuna iliştirilmiş isim etiketlerini inceledim ve Gece Yarısı Valisi'nin gerçekten bir adı varsa bile, bunun ne olabileceği konusunda hiçbir fikrim olmadığını tekrar hatırladım. Bu sebeple tabutların kapaklarını açma işine koyuldum. Kadınları es geçtim, çünkü Bay Earle, Vali'den bir adam olarak bahsetmişti ve en azından kontrol etmek zorunda olduğum ifadesiz suratları yarıya indirdiği için ona minnettardım. Tabutlardaki erkeklere gelince; göğsünde omuzlarına doğru açılan bir çiçeği andıracak şekilde üç çizik atılmış Bay Braithwaite, kusmuk ve safrası hâlâ şiş dudakları arasından yoğun bir sarı madde hâlinde sarkan Bay Wang ve son olarak Bay Nair.

Bedeni gördüğümüz anda aradığımız kişinin Bay Nair olduğunu anladık; tabii gördüğümüz şeye hâlâ bir “beden” denilebilirse. Karşımızdaki manzaradan dehşete düşmemiz gerekirdi, ama Bay Nair artık bir kasabın kancalarından sarkan et parçasından başka bir şey değildi. Derisi yüzülmemişti, ama minik, ince bir bıçakla binlerce, on binlerce kesik atılmıştı ve uçaktaki bir pencereden gördüğünüz dağlardaki karlı yamaçlar gibi, Bay Nair’in teni etinin üstünde minik beyaz çıkıntılar hâlinde yükseliyordu. Altta yatan kaslar, tıp kitaplarındaki gibi ipliksi bir doku hâlinde, ama içindeki tüm kan çekildiği için grileşmiş, tavuk etini veya önce haşlanmış sonra zımparalanmış domuz etini andırıyordu. Bedeninin tamamı bu haldeydi ve daha iyi bir fikrim olmasaydı, bunun bir tür hastalık yüzünden olduğunu düşünebilirdim. Saçından kalan siyah tutamlar altında, kafa derisi ince ince doğranmış bir et ve deri tabakasından ibaretti; kesikler göbek deliğine ve hatta en az zarar görmüş gibi duran tırnaklarının altına doğru uzanıyordu.

Filmlerde, etik değerleri güçlü olan insanlar bu tür manzaralar karşısında kusarak tepki gösterirler. Ben kusmadım. Karşımdaki et yığınının insanlıktan kalan hiçbir şey yoktu. Sadece kurumuş, organik bir madde. Bu görüntü karşısında midenizin bulanması, dil peyniri görünce midenizin bulanması kadar saçma olurdu. Bir zamanlar dudakları arasından nefes veren ve yarattığı titreşim ve sesle “Ben Bay Nair,” diye ilan eden bu şeyin üstüne kapağını tekrar örttüm ve kişisel eşyalarını aramaya koyuldum. Her biri ayrı ayrı torbalanmış, beraberce bir kutunun içine yerleştirilmiş, adli tıp uzmanının ofisinin bir kenarına bırakılmıştı. Kişinin görkemli bir duruş sergilemesi için tasarlanmış kocaman bir döner koltuğa yerleştirdim ve eşyaları karıştırmaya başladım.

Ne siyah bir asa ne de makam zinciri veya pelerini yoktu. Per masalları da buraya kadarmış.

Bay Nair'in kıyafetlerinin tamamı kanla yıkanmış, her bir santimi kıvılcıkla boyanmıştı. Üstlerinde tek bir kesik bile yoktu. Başına gelenler sırasında Nair ya çıplaktı ya da üstündeki kıyafetler ona bir koruma sağlamamıştı. Bir anahtar bulamadım; Vekiller almış olabilir miydi? Sprey boya kutuları ve bir büyüciye zanaatı konusunda fayda sağlayan türden seyahat kartı, garip biletler, çakı, albino güvercin tüyleri veya fare kuyruğu gibi gizemli herhangi bir eşya da mevcut değildi. Belki de Vali bu tür şeylerin üzerinde bir varlıktı. Bir cep telefonu buldum, ama açılmadı. Ekranında kanlı bir parmak izi vardı ve normalde parlak, modern tasarımlı minik aletin üstü yanık izleriyle kaplıydı. Telefonu bir köşeye koyup Bay Nair'in cüzdanını aldım.

İçindeki ehliyetle göre bu cüzdan Londra, Lincoln's Inn, New Court 137'de ikâmet eden, 07-08-1953 İngiltere doğumlu Nair Anu'ya aitti. Ehliyet fotoğrafından ağırbaşlı bir ifadeyle beni seyreden yüz, sıcak çikolata rengindeydi, çıkık elmacık kemiklerine, ufak bir ağza ve grileşmeye başlamış kısa düz saçlara sahipti. Cüzdandaki tek kredi kartı, beni adını bile duymadığımı ama Bay Nair'e özel Gold Üyeliği sunmaktan büyük mutluluk duyan bir bankaya aitti ve Bay Nair'in tüm ekonomisinin kaynağı gibi görünüyordu. Başka bir mağaza veya markete ait kartlar mevcut değildi –belki de Nair kendi alışverişini kendisi yapmayan türden bir adamdı. Normalde bir cüzdanı kabartmaya meyilli, insan varlığının döküntülerini oluşturan para, fişler, kütüphane kartları gibi hiçbir şey mevcut değildi. Sadece tek bir iş kartı vardı. Kartın üstünde yazan ismi okuduğumda midemden dizlerime doğru bir panik dalgası yayıldı: D.B. Sinclair. Bir de telefon numarası.

Dudley Sinclair. “Kaygılı vatandaşlar.” Yaşlı Orson Welles’in bile yanında daha Londralı ve temiz yüzlü kaldığı bir adam. Sinclair’e duyduğum saygı, bir aslanın çenesine duyduğum saygıyla aynıydı –uzağımda oldukça. Bakker ve Kule’yi alaşağı etmemde bana yardımcı olmuştu ve ben de ona oldukça büyük bir fayda sağlamıştım. Geriye dönük bir analizle, ben kanımla on bedel ödediysem, o oturduğu yerde iki dosyalama yapmakla yetindi. Ama bu, onu benden daha zeki, kirli işlerini başkalarına yaptırmayı iyi bilen biri yapıyor.

Cüzdanı bir kenara koydum.

Eşyalar arasında kısa, kötü kaleme alınmış ama net bir açıklama sunan bir polis raporu vardı. Rapora göre kuzey Kilburn, Raleigh Court sakinleri saat 02.20’de 999 polis yardım hattını aramış ve olabilecek her türlü garip durum hakkında bildirimde bulunmuştu. Kırılan pencereler, gaz kaçakları, elektrik kaçakları, durmadan çalan telefonlar, dumanı tüten televizyonlar, durduk yerde kaynayan sular. Polis bölgeye yöneldiğinde, şikâyetler devam etmiş ve silahlı iki adam arasındaki bir kavga ve bağırış çağırış sesleri bildirilmişti. Polis bölgeye vardığında öfke içindeki yerel halk ve bir sürü kırık pencere, araba sireni orkestrası ve yüzükoyun bir şekilde yerde yatan derisi yüzülmüş bir cesetten başka bir şey bulamamıştı.

Derisi yüzülmüş kısmı pek doğru sayılmaz.

Adli tıp uzmanının raporu bu hatayı düzeltmişti. Adamın derisi yüzülmüş değildi. On bin ila yirmi bin arasında bir tekrarlar, bir kâğıttan daha kalın olmayan bir bıçak kullanılarak kesikler atılmıştı.

Adli tıp uzmanı raporuna söz konusu suç aletinin bir kâğıt parçası olamayacağını da eklemişti, çünkü adam oldukça hızlı bir şekilde ölmüştü -yaşadığı şokla kalp krizi geçirmişti- ve bir

insan bedeninin her santimetre karesine on bin ila yirmi bin kâğıt kesigi atmak oldukça uzun bir zaman alırdı. Kesiklerin sebebi bir tür kimsayal madde veya...

... veya onun gibi bir şeydi.

Raporu okurken, bir an için Vekillere minnet duydum. Adli tıp uzmanının incelemesi için Vali'nin cesedini bu morga getirmişlerdi. Ben Gece Yarısı Valisi'nin şehir merkezinde, Vekillerin geleneksel bölge sınırları içinde öldüğünü tahmin etmiştim. Yanılmışım. Şansıma, Vali Kilburn'de öldürülmüştü.

Daha açık olarak ifade etmek gerekirse, Kuzey Kilburn'de. Willesden her yer ve hiçbir yerse, Killburn de bu hiçbir yerin içinde yer alan bir bölgeydi.

Bu bağlantıyı Vekillerin de yapmamış olmasını dilerdim.

Nair'in telefonu içindeki sim kartı ve cüzdanını aldım, diğer her şeyi yerine bıraktım. Aklıma gelen gidebileceğim en yakın yer Lincoln's Inn'di, ama Bay Nair'in evinin gözlem altında olmaması ihtimali neydi ki? Polis, Vekiller... hatta belki de katil tarafından? Cesur bir adam için bu çekici bir durum olabilirdi; yüzleşme ve hikâyeyi bir an önce sonlandırma. Ama biz, bir adamın tırnaklarına zarar vermeden altındaki etini bile kesiklerle dolduracak şekilde mistik alevler kullanabilen az, ama çok az sayıda varlığın bu dünya üstünde dolaştığını biliyorduk ve bu varlıkların hepsi bizi korkutuyordu.

Bu sebeple Kuzey Killburn'e, Raleigh Court'a yöneldik.

Goswell Yolu üstünde, bir çamaşırhane ve çürük sebzelerle ucuz bisküviler satan bir dükkân arasına sıkışmış bir internet kafe vardı. Burası yirmi dört saat açık olurdu ve bu türden yerlerde hep olduğu gibi, bilgisayarlar masalara vidalanmış ve masalar da zemine çivilenmişti. Ayaklarını masasına uzatmış, ileri düzey

bir akademik kitabı okumakla meşgul genç bir adam kayıtsız bir ifadeyle yüzüme baktı ve bir saatliğine kullanmam için bana bir bilgisayar verdi. Kafede benden başka yalnızca iki kişi vardı; Erik kuruşu renginde tene sahip ve başının üstünde turuncu renkte devasa kumaş parçası sarılı, güneşin hâlâ parladığı uzak, çok uzak yerdeki biriyle konuşmak için internet telefonunu kullanan bir kadın ve en uzakta kalan, gölgeler altındaki masayı seçtiğine bakılacak olursa interneti ya suç ya da porno amaçlı kullanan soluk tenli bir adam.

Saklayacak hiçbir şeyi olmayan bir adamın gururuyla, fanları uğuldayan aletlerin tam ortasındaki bir bilgisayarın başına oturdum ve Raleigh Court hakkında bir arama yaptım. Killburn bölgesi hakkında genel bilgim iyi olabilirdi, ama söz konusu ayrıntılar olduğunda hiç kimse internetle boy ölçüşemez. Sarı çizgilerle temsil edilen onca sokak arasında bej bir yuvarlak olarak gösterilen Raleigh Court'u buldum ve kimse her şeyi bilemeyeceği için, oraya nasıl ulaşabileceğim konusunda bilgisayara biraz daha işkence yaptım. Metro seferleri yoktu, ama şehrin merkezinden kalkan gece otobüsleri temel görevleri yerine getirme konusunda yeterliydi; yürüyemeyecek kadar sarhoş olanları çevre ilçelere hızla, ucuz bir şekilde ve hiçbir soru sormadan taşımak.

Bu noktadan sonra, internete nadiren bağlandığım için e-postalarımı da kontrol ettim.

****!!HAPLARHAPLARHAPLAR!!****

(Kimden: ikidolarahap@harikailac.com)

konuşmamız gerekiyor. (Kimden: Oda77@gmail.co.uk)

Re: M* 74 M* (Kimden: Bilinmiyor)

“HAPLARHAPLAR” iletisini otomatik olarak sildim. Daha az

yorgun ve daha sinirli bir ruh hâlinde olsaydık, uygunsuz bir dille cevap döşer veya mesajın gönderildiği bilgisayara bir lanet yollardık.

Oda77'den gelen “Konuşmamız gerekiyor” iletisinin içeriği kısa ve netti. Şöyle diyordu:

Büyücü,

Gece Yarısı Valisi öldü, kuzgunlar öldü, taş kayıp, duvar lanetli, şehrin sonu iyi değil. Tabii habislerin gevelemelerine inanırsan. Ben seni bulurum.

Oda

Bir cevap yazdım:

Oda,

Benim de sonum iyi değil. Ben seni bulurum. Kimseyle konuşma, yoksa bana ulaşma fırsatını bulamadan öldürülmüş olurum.

Matthew

Oda ile buluşmak için acelem yoktu. Dişçiliğe ve yozlaşmış Hristiyan teorisine eğilimli, psikopat-fanatik büyücü-katiller sırdaşlık listemde yükseklerde yer almıyordu. Oda sadece bir büyücü olduğum için değil, özellikle de telefon hatlarından ölümlü bedene bürünen bir ucube olduğumu öne sürerek defalarca beni öldürmeye ant içmiş bir kadındı. Dayanağı Tanrı, tercihi silahlardı ve ona ve dişçilik-delisi tarikatı “Mezhep”e faydalı olmaktan çıktığım dakika her ikisiyle de yüzleşmek zorunda kalacaktım. Oda'nın bana yardım etmesinin tek sebebi, benden nefret etti-

ğinden daha fazla, düşmanlarımdan korkuyor olmasıydı.

Ayrıca, bana yardım eden son kişi...

... son kişi...

Vera'ydı.

Bir boya gölüne dönüşen Vera.

Bunu düşünecek zamanımız bile olmamıştı.

Yapmamız gereken çok şey vardı. Fazla can sıkıcı. Fazla... çok fazla, fazla şey.

Bir an bile duraklamamıştık.

Öfkeliydik.

Hasta ve öfkeli. Bir göz kırpması süresinde kendimizi Titanik'e çarpan buzdağından da soğuk bir çift mavi gözle geçmişe bakarken bulmuştuk. Ateşe karşı buz. Öfke. Saldırıya uğramış, yaralanmış, kaçmış, saldırıya uğramış, saldırıya uğramış, saldırıya uğramış, üstümüze ateş açılmış, bana ateş açılmış, bize yardım etmeye çalışan... insanların üstüne ateş açılmıştı.

Öfkeliydik.

Bu konuda ne yapacağımızı bilemedik. Elimizden gelen tek şey öfkelenmekti. Bu yüzden dişimizi sıktık ve kaslarımızı gerdik ve öfkeyle kıvrandık.

Bilgisayara bakmaya devam ettim.

Son ileti belli ki kötü haberdi. Akıllı bir kullanıcı mesajı doğrudan siler ve unuttur giderdi. Biz öyle yapmadık. Belki de internet kafede olmamızdan, kötü bir e-postayla zarar görebilecek bilgisayarın bize ait olmamasından güç almıştık. Belki de sebebi sadece meraklı. Veya bir yerden ilham gelmişti. Belki de bunların hiçbirisi değildi. Sebebi her neyse, bunu yapmamızın iyi bir fikir olmadığının tamamen farkında olarak, iletiyi açtık.

Şöyle yazıyordu:

YOLUN SONU.

Ekran karardı.

Bir küfür savurdum.

Ekranın tam ortasında toplu iğne başı büyüklüğünde beyaz bir nokta belirdi ve parlamaya başladı. Nokta büyüyerek beyaz bir daire hâlini aldı, sonra bu beyaz dairenin içinde siyah bir daire belirdi ve genişleyerek beyaz dairenin içini tamamen doldurdu. Ardından siyah dairenin içinde beyaz dişler belirdi ve bu siyahlık basit bir siyahlık değil, bir boşluktu... Sizi içine çeken ve her şeye, hiçbir şeye, anlamsızca bir mükemmelliğe, özgürlüğe, ölüme, kapana kısılmışlığa, coşkuya, anlamsızlığa, bunlardan birine veya hepsine doğru uzanan bir boşluk–

–ve sonra siyahlık tüm ekranı kapladı ve artık sadece ekranın sınırları içinde değildi. Ekrandan dışarı taşmış, sonsuza uzanan gırtlığını ortaya serercesine açılmış beyaz çene çatırdayarak ve azı dişlerinden kıvrınarak tıslayan solucanlarmış gibi statik elektrikten oluşan salyalar damlayan, yüzüme ulaşmak için çabalayan, patlamak üzere olan soğutucu fanların artan devir sesiyle kükreyen, ölümlü bir insanın kafatasını dişlemeye çalışan aç bir bilgisayar virüsü–

–bilgisayarın fişini çektim.

Görüntü kayboldu. Ekranın camı parçalanarak masaya ve pantolonumun üstüne yağdı, ekranın içinden göz sulandıran ekşi bir siyah duman yükseldi. Öksürerek ve gözlerimi kırıştıtırıp etkisizce elimi sallayarak dumanı dağıtmaya çalıştım. Akademik kitabına gömülmüş olan genç adam ayağa kalkıp üç ayrı dilde ağza alınmayacak sözler haykırmaya başlarken masadan uzaklaştım.

Sonra, genç adam yüzümüzün hâlini gördü ve haykırmayı kesti.

Dışarı çıktım. Arkamdan kimse takip etmedi.

*

Gitmek istediğim yere ulaşmak için iki ayrı gece otobüsüne binmem gerekti. On beş dakikalık bekleme süresine rağmen, pus altında gizlenmiş boş sokaklardan geçtiği için gece otobüsüyle, gündüzleri her-üç-dakikada-bir kalkan otobüslerden daha hızlı yol almak mümkündü. Otobüsün bira ve bayat cipsle ağırlaşmış havasını iyice içime çektim. Bu havanın aşinalığı bana huzur verdi, kemiklerimdeki yorgunluğu biraz olsun azalttı. Neredeyse uyku kadar rahatlatıcı bir iksir gibiydi.

Otobüs Tottenham Court Yolu'ndan Euston Yolu'na döndü, Regent's Park'ın güney sınırı boyunca devam etti ve zincir mağazalar tarafından fethedilmemiş, çoğunlukla balık ve patates kızartması, İtalyan şarabı ve peyniri satılan dükkânların sıralandığı temiz sokaklardan örülü Marylebone'a yöneldi.

Raleigh Court kötü bir fikre verilen güzel bir isimdi. Gri mısırsır gevreği kutusunu andıran evler, betondan bir alan çevresinde dört düz mezar taşı gibi yükseliyordu, kilitli kapılar ardındaki garajlar dışında arabaların park edebileceği hiçbir alan yoktu. Binalar güneşi engelleyecek kadar yüksek, birbirlerinden başka bir manzara sunamayacak kadar alçaktı. Bu unutulmuş, kişiliksiz bölge ölmek için kötü bir yerdi. Havada cep telefonlarının uğultusu ve baskılanmış bir büyü, karanlık gölgeler ve geceleri tıkırtılar çıkaran minik şeylerle alakalı bir büyü enerjisi asılıydı; hayatı sadece bir tür perspektif oyunu gibi gören yaramaz insanların uyguladığı türden, fare çağırma ve hayalet arama gibi yasak büyülerle ilgili bir enerji. Sabahın 00.04'ü olduğu için, polis bantlarını ve görev başında uyuklayan bekçiyi aşmak zor olmadı. Yerdeki asfalt ayak seslerimi yuttu, karanlık bir saatte geçen grili bir arkadaşaya yol açmaya hevesli neon ışıkları üzerime düşmedi. Bu yer kendisinden olanları korumayı, yabancıları ise kaçtırtmayı iyi biliyordu.

Polis kordonu içindeki binalar bir çatışmanın izleriyle doluydu. Camları ya içeri doğru patlamış ya da çoktan süpürülmüş olan pencerelere çöp poşetleri bantlanmıştı. Yeraltından geçen gaz borularının parladığı noktalarda yanık izleri göze çarpıyordu. Gaz parladığı sırada karanlık, gri binalardan oldukça geriye çekilmiş olmalıydı. Elektrik kabloları kabaca tekrar birbirine yapıştırılmıştı, binaların bir yanından sarkan telefon kabloları ise onarılmayı bekliyordu. Garajların metal kepenkleri yamulmuştu ve çöp torbaları parçalanmış, içindekiler etrafa saçılmıştı. Burada bir bomba patlamış değildi. Volkanik bir gaz yeraltından fışkırmış, onu çağıran adamın ellerine kadar yükselmiş ve beton alanın dört bir yanına bir düzine kolunu gönderdikten sonra patlamıştı.

Bütün bu felaket bir polis raporuna kaydedilmiş ve bu rapor büyük ihtimalle D. B. Sinclair ve onun “kaygılı vatandaşlar”ı tarafından, bir yangının kazara kontrol dışına çıktığı sırada yanıp kül olan araç-lisansı merkezinin bir köşesindeki kilitli bir dosya dolabının içine, açılımı “Şeyler” olan “Ş” kodlu dosyalar arasına yerleştirilmiş olmalıydı. Dudley Sinclair ve arkadaşları, keşfedilmesini istemedikleri bilgilerin ortadan kaldırılması konusunda oldukça iyidirler. Sizi yiyip bitirdiği ana kadar, bürokrasi insanın gözüne oldukça masum görünür; ama üstü örtülmesine rağmen, bu kendini parıldayan mistik harflerle açıklayan ve oldukça utanç verici bir kargaşaydı ve birileri mutlaka şahitlik etmiş olmalıydı.

Anlaşılan o ki biri etmişti. Kaldırıma saçılmış çöpler arasında yarısı yenmiş bir kebab ve biraz daha ileride, kenarına kadar kemirildikten sonra atılmış bir pizza buldum. Suçlu kebabçı hemen köşe başındaydı ve toz hâline getirilmiş kartonmuş gibi duran lavaş içine, şişe geçirilmiş et servisi ile yirmi dört

saat boyunca açıktı. İki kebab aldım; biri kendim, diğeri de şahidim için. Sonra Raleigh Court'a geri döndüm ve bir banktan kalan yanık tahtaların üstüne çöktüm. Kebabımı yemeye başladım ve diğerini salatasıyla birlikte açık halde ayaklarımın dibine bıraktım.

Şahidim belli ki gece olup bitenlerden dolayı hâlâ dehşet içindeydi; neşeli adımlarla değil de isteksizce yaklaştı. Sabırla bekledim. Çeneme bulaşan ketçap ve şüpheli bir beyaz maddeyi sildim, kebabçının marul olduğunu iddia ettiği ezik büzük, grileşmiş bir sebzeyi ağzıma tıktım. Her tür yiyeceği, hatta bizi sevmeyen yiyecekleri bile severdik ve sabahın dördünde, dürüm hâline getirilmiş kebab, tanrıların bile ağzına layık bir yemektir.

Şahidim havayı koklayarak biraz daha yaklaştı. Şüpheli sosa bulanmış parmaklarımı ona doğru uzattım ve şakırcasına, "Merhaba, Matthew amcana yaklaş biraz. Gel de konuşalım," dedim.

Ne sinir bozucu bir şekilde havlayıp duranlar kadar küçük ne de korku uyandıran bir güçle havlayacak kadar büyük olmayan, ortalama bir köpek iriliğindeydi. Kürkü sokak lambası altında kızıla çalan turuncu bir renkte parlıyordu, bir adamın kolunu koparacak güçte görünen çenesinin üstündeki siyah burnunun yanlarından bıyıkları sarkıyordu. Kuyruğu bir zamanlar gür olabilirdi, ama kendi cinsinden olanlar ve vahşi kedilerle yaptığı kavgalar, trafikte arabalarla geçirdiği maceralar sonucunda artık parça pinçik bir uzantı hâlini almıştı. Kişisel hijyen önem verdiği konular arasında değildi ve üstünden ıslak çamur, bayat yağ ve kızgın alfa-erkeği kokusu yayılıyordu. Başını kaldırıp bize baktı, biz de ona baktık. Ayaklarımızın dibindeki kebabı yemeğe başladı ve biz de hafifçe başını okşadık.

Büyücülerin bazı hayvanlarla mistik bir dostluk bağı kurması

geleneği oldukça eskilere dayanır. bir zamanlar baykuş veya kurt en fazla tercih edilen hayvanlardı; ama diğer her şey gibi, büyü de zamana ayak uydurmak zorundadır. Benim hatırlayabildiğim kadar uzun süreden beri, dostluk bağı için en iyi hayvan tilkidir.

Tilkinin kulaklarının arkasını kaşıdım. “Sana Bay Tilki diye seslenebilir miyim?”

Pek yaratıcı bir isim sayılmazdı, ama tilkinin itirazı olmadı.

Kebabını bitirmesine izin verdim. Yetersiz besleniyor gibi görünen bir hayvan değildi ve pörsümüş salatayı yememeyi tercih edecek kadar seçiciydi. İşini bitirdiğinde, elimle vurarak oturduğum bankın oynak tahtasını işaret ettim. Tilki bankın üstüne atlayıp meraklı gözlerle beni incelemeye başladı. Başını, çöp kutularındaki sıvılar ve kurumuş kanla tutam tutam olmuş tüylerini okşamaya devam ettim. Bir süre sonra, parmaklarım bu hisse alıştı ve yeni arkadaşım rahatladıkça, ben de kolayca...

tabaktan aşırılan et parçası dili yakan hem de çok yakan kahverengi sos hava küf ve koku

Başımın üstünde, bir güvercin karanlıkta kanatlarını çırpıttı. hemen altımdaki kanallarda dolaşan farelerin ayak seslerini duyabiliyordum. Burunları tıpkı benim burnum gibi titreşiyordu. Tilkiyi okşamaya devam ettim, o da o ıslak burnunu göğsüme sürttü ve ağzıma gelen tat...

*otobüs araba motosiklet scooter karavan kamyon yük
arabası egzozu üstüme sinen hep üstüme sinen
arkada kahverengi bir kokuşmuşluk sis içindeki sokak-
lar havayı ağırlaştıran görünmez bir sis
tuvalet parfümü açık bir pencere kimyasal bir kokuyla
yanan ciğerler
atık su borusundan köpürerek fışkıran deterjan
su oluğunda süzülen duş jeli*

*asfaltüstünde spor ayakkabılar
bayatlamış kan
taze kan*

“Hadi Bay Tilki,” dedim melodik bir tonla. “Dün akşam neler kokladığını göster bize.”

etten ayrıştırılmış yağ tadı ve dondurulmuş tavuktan arta kalan ve tabakta bırakılmış incecik kanlı parçalar ve soluk renkli sıvılar bir kenara fırlatılmış ayçiçeği yağında kızartılmış patatesler dünkü yemekten kalma üstü siyah küfle kaplanmaya başlamış kahverengiye dönmüş bezelyeler kurtçuklar çöp kutularında kurtçuklar et üstünde kurtçuklar soğukta uyuşmuş kurtçuklar kıvrılarak etin içine giren kurtçuklar beyaz insan bedeni

“Hadi ama, Bay Tilki,” dedi bizden çıkmış olabilecek bir ses. “Hadi, devam et...”

kan kokusu. taze. hiçbir şey asla taze değildir taze kan kirli beton üstündeki toz toprağı güzel dairelere çeviren sarmal su fişkırtıcısı ile temizlenen yerdeki taze temiz taze temiz kan sıcak

Bin kilometre ötede, cızırtılı bir telefon hattının diğer ucundan: “Hadi, Bay Tilki...”

insan kanı korku yok insandan korku yok şimşek gök gü-rültüsü insanla alakası olmayan şeyler insan sıradan kamyon yük aracı otobüs motosiklet scooter insan sıradan

insan kanı -sıradan değil

korku, kan kokusu, gümüşten bir mızrak kokusu, açılan gözler, akan beyin, insan kokusu ve

İşte oldu. Bu anıların kokusunu alabiliyor, kötü kokuları gözlerimizle görebiliyor, kokunun uğultusunu kulaklarımızla duyabiliyorduk. İşte karşımdaydı; kürkü toz toprakla kaplı de-

ğerli şahidimin gördüğü her şey...

gece vakti ayakta erkek cinsi bir insan. Bir yerde bir şey arıyor gözleri yukarıya dönük karanlıkta beni görmüyor umurunda değil ve insandan korkmuyor bu insan

... parlak kırmızı bir ateş. fare kokusu. fareler de izliyor yeraltındaki fareler kokuşmuş fare çene içindeki ölü fare yeraltındaki fareler de insanı izliyor yukarıdaki güvercinler tüyleri dişler arasında kalan güvercinler de izliyor ve insanı izliyoruz çünkü

...insan bir insan değil

...eti onu gizliyor seninki gibi bedeni

kokuyor... çiçek (ÇİÇEK!) kokusuyla karışık alkol, sabunla yumuşamış ipek cilalanmış siyah deri buhara tutulmuş takım elbise yağla taranmış saçlar kremle ovalanmış yüz daha hafif duman kokuları hâlâ şehir içinde ama arabaların fazla gitmediği bir yer kapalı ve deri koltuklarla dolu ve arabanın içi gibi katı ve ağır sıcak kapı kolunu sallıyor ter ter sırttan damlıyor saçlarından akıyor korku sesi! ses kalp sesi! korku kokusu! korku tadı!

“Aferin Bay Tilki, aferin Bay tilki...”

Bin kilometre ötede, bir tilkinin başını okşayan bir el büyük ihtimalle bize ait olan bir beyne bağlıydı ve Nair’in üstünden yayılan korkunun kokusunu alabiliyorduk ve kaliteli tıraş losyonunun ve yağlı saçlarının kokusunu, dehşetin de kokusunu aldık ve kalbinin atışlarını işittik ve fısıldadık, “Daha başka, Bay Tilki? Aferin sana Bay Tilki, hadi devam et. Daha başka? Ne kokladığını göster bana.”

eti gizleyen et, insan olmayan insan, kokusu tıpkı...

bir başkası gibi kokuyor!

koşkoşkoş karanlıkta kaybol

*bir başkası bir başkası ve kokusu
kokusu...*

“Nedir, Bay Tilki? Göster bana!”

*hiçlik. hiçbir şey gibi kokan bir yaratık. yaşayan bir şey
gibi hareket eden boş bir hiçlik ve yaşayan bir şey bu hiçliğe
tepki gösteriyor, ondan korkuyor ama o şeyin bir kokusu yok.
yaşayan bir şey değil yaşayan bir şey olamaz kalbi yok kanı
yok kokusu yok ama bir insan gözler bir insanı görüyor gözler
bacakları kolları ve başı görüyor*

“Daha başka?!”

*gözler bacaklar kollar baş saç burun ağız ten görüyor
“İnsanı tarif et!”*

*koku yok, yağlı saç kokulu insan hiçbir şey gibi kokan in-
sana bir ses çıkartıyor ses ses bir kükreme ses bir çığlık ses bir
haykırış ses gök gürültüsü yanık kokusu koş ama koşma fareler
kaçışıyor! fareler kaçışıyor ve güvercinler uçarak uzaklaşıyor
uzaklaş alevler ve yangın ve haykırış ve kaçma isteği kaçma
isteği kaçacak bir yer yok yeraltındaki fareler gökteki güvercinler
ve yanık kokusu ve çığlıklar ve kalp ve dehşet ve korku ve*

Ve bunlar sadece Nair'in korkusu...

... sadece Nair'in korkusunun kokusunu alabiliyoruz...

*koku yok koku yok koku yok eller havada ve koku yok ve
insan çığlık atıyor ve koku yok kollar havada ve insan çığlık
atıyor çığlık çığlık çığlık ve koku*

Kokluyoruz...

*kan taze kan insan kanı burunda kan betonda kan top-
rakta kan*

Görüyoruz...

*insan yerde yatan insan insandan daha azı insandan daha
azı çığlık atıyor insandan daha azı hâlindeki et yığını çığlık*

atıyor çığlık atıyor ve

Ve elinde bir şey var mıydı?

plastik elektrikli plastik

Nair'in elinde ne vardı?

*yarılan beden, yarılan beden, yarılan yüz yarılan gözler
kan insan kanı çığlık yüz et çığlık*

Elinde bir şey var, kulağına doğru tutuyor–

kulak değil kulak değil parçalanmış et çığlık kan

Ne olduğunu anladım. Tilkinin anılarındaki karışıklığa rağmen, plastik şeklin ne olduğunu anladım, Nair'in parçalanmış dudakları

kan kan kan kan kan korku

bu plastik şekle doğru konuşuyordu ve şekli tanıdım, bir zamanlar Nair olan kanlar içindeki parçalanmış et yığınının son nefesiyle cep telefonuna doğru konuştuğunu gördüm.

ölü.

Öylece. Baktık. Ben, biz ve tilki, tilkinin dehşetle puslanmış anılarına baktık ve Nair'in bedenini, siyah ipekten nizami takım elbisesi içinde parçalanmış etlerini, kendi kanı içinde yattığını, parmaklarından arta kalan kanlı uzuvların son dokunduğu şeyin cep telefonu olduğunu gördük. Ve sonra, tilki nihayet başını kaldırma cesaretini göstermiş olduğu için, A. Nair'i, yani Gece Yarısı Valisi'ni öldüren adamı görebildik.

Ve tilki haklıydı. Kesinlikle haklı. Çöp kutularından hâlâ yükselen alevler, yeri kaplamış cam parçaları, sarkan elektrik kabloları ve elektrikten oluşan bir şimşegın cızırtılı kalıntıları, binaların üstünde dökülen parçacıklar ve parçalanmış metal kenpenkler, uflanmış tuğlalar ve kırılmış kaldırım taşları tarafından tek bir hasar bile almamış ince çizgili nizami takım elbise içinde bir adam gördük; adamın üstünde tek bir çizik bile yoktu.

Üstündeki takım elbisenin pantolon belinden ayak bileklerine kadar tek bir kırıksıklığa sahip değildi; siyah deriden ayakkabıları attığı her adımla gıcırdıyordu, ince çizgili ceketinin altına yakası ütülü, üstünde tek bir leke görünmeyen beyaz bir gömlek giymişti. Ceketinin göğüs cebinden ipekten beyaz bir mendil sarkıyordu, geriye doğru taranmış seyrek siyah saçlarından soluk tenli oldukça geniş olan alnına doğru tek bir tel düşmemişi ve yüzündeki ifade...

koku yok

... bir su tesisatçısının başını gereğinden fazla ağrıtan ve sonunda onarmayı başardığı bir kazana attığı bakış gibiydi; aptal bir alete kendi gücünü ispatlayan bir uzmanın aşağılayıcı bakışları.

Ve adamın hiçbir kokusu yoktu. Bu manzaraya şahit olan tilki, Nair bölgeye adım attığı anda üstünden kaliteli temizlik malzemeleri ve tıraş losyonu, dehşet ve korku kokusu almıştı. Ayakkabıları kokuyordu, giysileri kokuyordu, üstündeki her şey farklı bir kokuya sahipti. Ama Nair'i öldüren adam, çizgili takım elbise içinde bir adam gibi görünen, zafer coşkusu veya ölüye karşı acıma duygusundan yoksun bir halde Nair'in cesedi başında duran bu şey hiçbir kokuya sahip değildi. Ona ait tek bir şey bile kokmuyordu. Temizlik kokusu bile yoktu. Tilki'nin hafızasında yürüyen bir boşluktan ibaretti. Ayakkabıları üstünde tek bir toz dahi yoktu. Bir kalp sesi de yoktu ve az önce yaşayan bir adamı öldürmüş olduğu gerçeği dışında, bu adamın yaşayan bir varlık olduğunu gösteren tek bir işaret bile mevcut değildi.

Sonra adam gözlerini tilkiye çevirdi. Ve hayvanın tüm bedenini sarsan dehşet duygusuyla, kaçmadığı takdirde ölümün geleceğini anlatan o hayvani güdünün müthiş etkisiyle neredeyse oturduğumuz banktan yere düşecektik. Ve kaçtık, biz ve tilki, ensemizdeki her tüy diken diken olmuşken gecenin karanlığında koşturduk.

Patilerimiz acıyana ve omurgamız zonklayana ve başımız ağırlaşıp da yere düşene ve kendi korkumuz dışında hiçbir şeyin kokusunu alamaz oluncaya kadar koştuk ve koştuk ve kaçtık.

Dehşet duygusu, yaptığımız büyü'nün bozulmasına sebep oldu. Kendi korkumuzla tilkinin korkusu arasında bir ayırım yapamıyorduk. Yanımızda oturan tilki titreyen bir kürk yığını hâlindeydi ve hayvanın düşünceleri vasıtasıyla paylaştığımız deneyim sonucu tir tir titreyen biz de ondan iyi durumda değildik. Başımız ağrıyordu, bedenimiz ağrıyordu, aslında sahip olmadığımız patilerimiz hâlâ acıyordu ve hepsinin ötesinde, sağ elimiz sargısı içinde ısıtırıp verici bir acı dalgasıyla yanıyordu ve siyah eldivenimizi çıkartıp sargılara baktığımızda, aradan kan sızdığını gördük.

Çantamı karıştırıp ağrı kesicileri buldum, tek seferde üç tanesini yuttum ve titreyen tilkiyi sakinleştirmek için melodik bir şekilde mırıldandım. Tilkinin zihnindeki karışıklığın arasından tutarlı görüntüleri ayıklamaya çalıştım; Nair'e odaklı, onu öldüren adama odaklı. "Hayır beyler, onu ben öldürmedim" iddiasında bulunan birinin şahit olarak şehirli bir tilkiyi göstermesi karşısında Vekillerin suratının alacağı ifadeyi merak ettim.

Her şeye rağmen, Nair'i öldüren adamın yüzünü görebilmiş olmam da bir şeydi. Kokusu olmayan, takım elbiseli bu adam her kimse, önceden ondan korkmuşsam da şimdi haklı bir dehşet içindeydim. Dünya üstünde kalp sesinden ve bir kokudan yoksun halde yürüyen hiçbir canlı yoktur, tabii eğer bu dünya için yaratılmamış bir varlık değilseniz. Ve önünde sonunda, hoşumuza gitsin veya gitmesin, dünyevi varlıkları bağlayan kurallar bizi de bağlıyordu. O adam veya o varlık her neyse, bu kuralların dışındaydı.

Vücudunun sıcaklığından ve sunduğu dostluktan huzur ala-

rak tilkinin başını okşadım. Tilki bana iyice sokuldu ve ben de onu biraz daha okşadım. “İşte, Bay Tilki,” dedim iç geçirerek ve sonra, teselli sunacak hiçbir şey aklımıza gelmediği için aynı lafı tekrarladım, “İşte, Bay Tilki.”

Uzun bir süre öylece oturduk ve elimiz yanıyor olmasaydı daha da otururduk. Tilki yanımızda titreyerek ve inilideyerek yattı ve zamanla titremesi yerini rahatça alınıp verilen nefeslere, rahat nefesler hafif bir uykuya dönüştü ve şahit olduklarını unutmaya başladı. Biz unutmadık.

Bir şeyler...

... yapmalıydık.

Ama ne olduğunu bilmiyorduk.

Bir telefon çalmıştı.

Cevap vermiştim.

Hortlaklar gelmişti.

Sonra Vekiller ortaya çıkmıştı.

Gece Yarısı Valisi ölmüştü.

Ve dokunmadan bile bir adamın etini kemiğinden ayırabilme yetisine sahip birinin, on bin kâğıt kesigi ile öldürebilme gücüne sahip birinin elleri altında can verirken, Gece Yarısı Valisi cep telefonunu kullanmıştı.

Çantama uzandım. Nair'in telefonundan söküp aldığım sim kartını çıkardım. Zarar görmüşe benzemiyordu, ama plastik ve silikondan oluşan ufak bir nesneye bakarak bundan emin olmak kolay değildi. Kartı paltomun cebine koydum, kebabımdan kalanları ufak tilkiye sundum ve ayağa kalktım.

Bundan fazlasını yapabilecek halde değildim.

Kış aylarında şafak ve gün batımı insanı oldukça hazırlıksız yakalar. Gün ışığının ilk izlerini, alacakaranlıktaki ilk parıltıları ve

gölgelerin şekil değiştirmeye başladığını görebilirsiniz; ama güneşin ufukta belirmediği veya battığı nokta, ya binaların arkasında gizlenmiştir ya da o sırada dikkatiniz başka yerededir ve bir göz kırpması süresi içinde o ânı kaçırsınız. Dünya sizi bekleyemeyecek kadar hızla döner.

Primrose Tepesi'ndeki bir banka oturduk ve gün doğumunu izledik.

Çimenleri kaplayan çiğ, sabah koşucuları yanımıza ulaştığında eriyip gitmiş olacaktı ve ağaçların üstüne sinmiş ölüm durgunluğu, günün sıcaklığıyla soğuk bir hayata kucak açacaktı. Londra'daki bir yoldan sadece birkaç yüz metre uzaktaydık ve şehrin gürültüsü kulaklarımıza bin kilometre ötedeymiş gibi, kale surlarını aşındıran hafif bir rüzgârmış gibi geliyordu. Binlerce sokak lambası ışığı ile sarı-turuncu-pembe renklerine bürünmüş olan karanlık, gözün alabildiğince öteye uzanmıştı. İyi bilinen yapılar, teknolojinin sunduğu tüm renklere bürünmüştü; London Eye uzaktaki mor bir leke, Big Ben turuncu, Gherkin yeşil ve siyah, NatWest Kulesi ucunda koyu kırmızı bir kare bulunan bir çıkıntı, ufak kırmızı ışığıyla uçakları uyaran tepesinden ince bir duman ve buhar yükselen Canary Wharfall ise gümüş rengindeydi. Gümüşü yılanları andıran demiryollarına uzanan açık mavi renkte kemeri ve gotik kulesiyle St. Pancras; Barbican'ın üç kulesi, BT Kulesi'nin aydınlatılmış kolonu, Soho ve Great Portland Sokağına yayılmış çatı terasları; bundan çok da uzun olmayan bir süre önce iyi insanların kötü insanların ve arada kalan çoğunluğun üst katına ulaşmaya çalışırken can verdiği Centre Point binasının yan cephesi. O gece Kule'nin düştüğü, Bakker'ın öldüğü geceydi. Dana Mikeda'nın...

... öldüğü gece. Özür dilemeye bile fırsat bulamadığım kadar aniden can verdiği gece...

... bu olay Centre Point'te gerçekleşmişti. Gözlerimizi başka yana çevirdik.

Euston Yolu'nun ana caddesi, doğu ve batı yönünden gidip gelen titreşen far ışıkları; North Downs'ın hafif eğimli yamaçları, sokak lambalarının bittiği ve elle tutulur, korkutucu gecenin hayal gücünü karanlığa boğduğu, gölgelerin bile var olmadığı şehir sınırının başlangıcını belirleyen dar sokaklar.

Gün doğumu karanlığın doğu sınırında soluk bir grilikten ibaretti. Thames Nehri'nin ağızından başlayarak şehre doğru yayılıyordu. Bu bir ışık huzmesinden ziyade, karanlığın üstüne vuran gölgeli bir pus gibiydi. Güneş'in üst kenarı sabah bulutları arasında kaybolup gitmiş ufacık, bulanık bir beyazlıktan fazlası değildi. Şehrin hiçbir kısmı bir diğerinden daha fazla aydınlanmadı, ama karanlık sokaklar diğer yollarla kesiştiklerini belli eden birer kalın çizgi hâlinde ortaya çıktı, binalar farklılaştı ve sonra grilik aniden bir uydu anağıyla bir klima arasındaki ayrımı, şehir merkezindeki binaların tepesindeki süslemelerle bacaları ve kiremitleri aydınlatan solgun bir mavilik hâlini aldı. Sonra kiremitlerin dokusu belirginleşti, sokak lambalarının ısıltısı yıldızlardan ziyade, yıldızların sudan akseden görüntülerini andıracak şekilde azalmaya başladı ve ardından lambalar bir bir titreyerek söndü.

Başımı çevirip şehrin dört bir yanına her bakışımda, daha fazla sayıda sokak aynı anda hem karanlık altında hem de aydınlanmış haldeydi. Gece lambaları yerini günün soluk aydınlığına bırakırken, gün ışığı doğu tarafında kendini daha da fazla belli etmeye başlamış ve gökyüzüne yayılarak geriye çekilen gece bulutlarını arasında kalmış grilikleri doldurmaya başlamıştı. Parlak beyaz-gümüşü bir güneş ışığı ufuktan doğarak sokakları doldurmaya niyetlenir gibi, pusun arasından belki on defa sıyrılmaya

çalışıp, sonra çabalamaktan usanmış gibi geriye çekildi ve nihayet son denemesinde başarıya ulaşarak onu seyreden herkese meydan okurcasına UYANIN TEMBEL İNSANLAR! diye bağırarak sokaklarda hâlâ hüküm süren zayıf gölgeleri de dağıttı.

Kış aylarında ve Londra'da, güneş doğru dürüst yükseldiğinde mağaza ve dükkânlar çoktan açılmış olur.

Nair'in sim kartının kilidini açtırmaya gittim.

Tottenham Court Yolu, Londra ticaretinin kalbi ve pek-de-yasadıışı sayılamayacak pahalılığıyla ünlü bir bölgedir. Kuzeyinde ofislerle dolu Euston Yolu, doğusunda hemen her büyük binayı işgal etmiş olan Üniversite Koleji ve Üniversite Hastanesi, batısında Fitzrovia'nın restoranlarla dolu arka sokakları ve reforme edilmiş Gürcü stili bahçeleri ve güneyinde şehrin alışveriş merkezi konumundaki Oxford Caddesi yer alır. Ve her başarılı alışveriş merkezi gibi, hem Oxford Caddesi hem de Tottenham Court Yolu iki önemli ticari dersi iyi öğrenmiştir:

1. Görünüş her şey değildir, konum her şeydir.
2. Talep varsa sat gitsin.

Tottenham Court Yolu'na giden insanların hedefi genelde elektronik alet edevat almak ve gitmişken yanında bir kahve içmektir.

Sonuçta son moda, pırıl pırıl, güzelce monte edilmiş modelleri bin pound'a veya ninenizin ruhu üzerine bir senetle satan bilgisayar dükkânları, mesaisini bitirdikten sonra grev başlamadan önceki son trene atlamak için çırpınan kalabalığın zarafetiyle, beton yığınları ve antik binalar arasında sıkışmış bir küme oluşturur. Yüksek çözünürlüklü ekranların yanına yerleştirilmiş hoparlörler ve onların yanına yerleştirilmiş oyunlar ve yanında stereo müzik sistemleri yanında mobilyalar yanında televiz-

yonlar yanında cep telefonları yanında yatak şilteleri yanında DVD'ler; hafifçe sinir bozucu ama yasal bir alışveriş deneyimi sunan dükkânların bu sokak içindeki dağılımı işte böyledir.

Neredeyse yasal.

Tottenham Court Yolu'nun arka sokaklarına giderseniz, karşınıza çıkan başka türlü elektronik mağazalarıyla yasal kavramının ne kadar bulanık bir ifade olduğunu rahatça anlayabilirsiniz. Yazıcınız için 25 pound'a bir kartuş değil de 5 pound'a bir mürekkep şişesi ve oldukça güçlü bir şırınga aldığınız türden dükkânlar. Patenti konusunda fazla soru sormayın. Vitrinler sahibi tarafından özenle bakılmış, güzelce temizlenmiş, özel indirimli hard disklerle doludur. Nereye gitmeniz gerektiğini biliyor ve nakit ödemekten çekinmiyorsanız, bir yabancıнын telefonundan aldığınız sim kartı yeni bir telefon içerisinde çalışır hale getirebilir ve tüm sırları ortaya çıkarabilirsiniz.

Bu pek yasal sayılmaz.

Yasalar zaten zamanı hep geriden takip etmiştir.

Seçtiğim dükkân iki adam tarafından işletiliyordu. Birinin başında saç yoktu ve diğerinin saçları öylesine gürdü ki üstüne Etiyopya bayrağı deseni işlenmiş ve orta boylu bir tişört olarak yeniden dikilebilme potansiyeline sahip bir berenin altına sıkıştırılmıştı. Nair'in sim kartını adama verdim ve talebimi belirttim.

Adam soru sormadı, ben de soru sormadım.

“Elbette adamım, yaklaşık... yirmi dört saat sonra gelip alabilirsin. Elli kâğıt, evet. Ve telefon için de yirmi kâğıt.”

“Yüz yirmi kâğıt bayılırım ve iki saat sonra gelip alırım.”

Tottenham Court Yolu çevresinde, içinde beklenilmeyi bekleyen binlerce farklı ve ucuz mekân vardır. Londra Birliği Üniversitesi,

nereye gitmeniz gerektiğini bildiğiniz takdirde bedava tuvaletler veya o anda içiniz biraz pişmanlıkla doluysa ve henüz kendinizi adayacak bir din bulamamışsanız bir spor salonu, çeşitli barlar ve her şeyden önce ortama alışkın görünen birinin asla rahatsız edilmediği ve kötü kahvenin uygun fiyata servis edildiği kafeler gibi hizmetler sunar. Bir dizi bilardo masasının arkasındaki karanlık bir köşede bir bank buldum ve kıvrılarak uyumaya çalıştım.

Düzgün bir uyku değildi, ama zaman normalde olduğundan daha hızlı akıp gitti ve düşüncelerim üst düzey fonksiyonlarını kapatmış bir beynin oradan oraya hoplayan düşünce akışına geçti ve gözlerim kapandı.

Sonra bir kadın sesi yükseldi. “İzin verir misiniz?”

Uykuda olduğumu bile hatırlamayacak şekilde ayıldım, ama kadın sanki birden belirivermişti ve sesi havada süzülen bir fısıltıdan fazlası değildi. Altında canlı pembe deri, üstünde siyah çikolata ile kaplı bir parmak, hemen yan tarafımdaki sandalyeye bırakılmış boş bir sandviç folyosunu işaret etti. Kadın tekrar konuştu. “İzin verirsiniz?..”

“Elbette,” diye geveledim, kafa karışıklığına yol açan bir kibirlilik karşısında verilen olağan bir cevapla.

Kadın sandviç folyosunu bir ucundan dikkatle tuttu ve parlak mavi renkte bir çöp torbasına bıraktı. Bir temizlikçiydi. üstünde soluk renkli gri bir tulum vardı ve üstü plastik şişe ve fırçalarla dolu arabası az ötede duruyordu. Kadının siyah saçları başından geriye o kadar çekistirilerek örülmüştü ki her örgü arasındaki kaçak saçlar sanki gökyüzüne uzanmaya çalışıyordu. Gözleri, burnunun genişliği dışında mükemmel bir ovallikteki yüzünü süsleyen, yine mükemmel ovallikte iki kahverengi amber parçası gibiydi.

Bu kadında farklı bir şeyler vardı –tam olarak kavrayamadığım bir nitelik.

“Merhaba,” dedim.

Şaşkın, belki de bilardo masalarının arkasında sızıp kalmış bu yaşı geçkin öğrenci onu eğlendirmiş gibi bir ifadeyle baktı. “Selam,” dedi. “Rahatsız ettiğim için üzgünüm.”

“Sorun değil,” dedim. “Teşekkürler.”

“Neden?”

“Onun için...” Belli belirsiz mavi çöp torbasını ve sandviç folyosunun üstünden alındığı sandalyeyi işaret ettim.

Kadın omuzlarını silkti. “İşim bu.” Bir an için gülümsedi ve bu, bugüne kadar gördüğüm en zayıf gülümsemeydi. Düşüp de dizini incitmiş ama cesur olmaya çalışan bir çocuğun dudaklarındaki hafif kıvrım gibi. Hayretle bakakaldık ve bir şeyler söylemek üzere ağızımızı açtık; ama kadın çoktan uzaklaşmış, oda içinde dolaşarak yere düşmüş bira şişeleri ve kola kutularını toplamaya koyulmuştu.

Ve işte böylece, o an geçip gitmişti. Ayağa kalkıp onun peşinden gitmek bizi iki kibar yabancından bir takipçi ile bir takip edilene çevirirdi. Olduğum yerde kaldım ve görüş açımdan çıkana kadar onu izledim.

Bir şey... önemli bir şey...

Ama ne olduğunu çözemedim.

Belki daha sonra.

Yüz yirmi pound bana alışverişi seven kadınlar için tasarlanmış, elimize aldığımız anda geri vermek istediğimiz, plastik derinliklerine Nair’in sim kartı yerleştirilmiş çiçekli bir telefon kazandırmıştı.

“Çalışıyor mu?” diye sordum.

“Elbette adamım. Çalışıyor.”

Parayı verdim. Cüzdanım giderek hafifliyordu. Bay Sinclair ile olan bağlantım bana bir tek fayda sağladıysa, o da yumuşak bir yatağa duyduğum ihtiyaç dayanılmaz boyutlara ulaştığında başvurabileceğim, Mount Pleasant posta ofisinde bulunan, içi on pound'luk banknotlarla dolu kasamdı.

Telefonu denemeden önce dükkândan ayrıldım ve bir arka sokağa daldım. Ufak bir oyun parkına bakan bir duvarın üstünde kızgın harflerle şöyle yazıyordu:

ODDAWAJCIE MI MOJ KAPELUSZ

Bu yazı bir metre boyunda beyaz harflerle yazılmıştı. Lehçe: Şehre nispeten yeni girmiş olan bir dil.

Telefonun açılması sanki yıllar sürdü. Açıldıktan sonra sunduğu ilk şey, GSM şebekesinden gönderilen ve beni henüz üye olmadığım pek çok müthiş hizmet konusunda bilgilendiren bir mesaj oldu. Mesajı sildim ve Nair'in sim kartının içeriğini keşfetmeye koyuldum. Keşfedecek fazla bir şey yoktu. Kimse ona bir mesaj göndermemişti ve kendisi de sadece bir defa, birkaç gece önce başka bir cep telefonuna mesaj yollamıştı.

Mesajı okuduğumda canım iyice sıkıldı. Şöyle yazıyordu:

Swift'i bulun.

Hepsi buydu. Nair belli ki az ve öz konuşan bir adamdı, ama sarf ettiği sözleri özenle seçtiği belliydi.

Telefon rehberi biraz daha doluydu. Kayıtlı isimlerden bazılarını tanıyordum: Bu sim karttan gönderilmiş tek mesajın alıcısı, Earle. Kemsley ve Anissina. Canım sıkılarak okuduğum başka isimler de mevcuttu; Sinclair, Vera da dahil olmak üzere Whites'tan birkaç kişi ve -elbette- Bakker.

Robert James Bakker.

Nair ölüp gitmiş insanları telefon rehberinden silmeye tenez-zül etmemiş olmalıydı. Kendime bunun beni şaşırtmaması gerektiğini söyledim. Sadece birkaç ay öncesine kadar, Londra'da Bakker ile bir bağlantınız yoksa, büyüyle de bir bağlantınız olmazdı. Midemizin bulandığını hissettik.

İlgimi çeken bir başka numara daha buldum. Basitçe “Siyah Taksi” olarak isimlendirilmişti ve standart bir 0800'lü arama koduna sahipti. Bu numaraya uzun bir süre boyunca gözlerimi diktim. Gecenin geç saatlerinde, kafası iyiyken ve otobüs ya da metro duraklarına uzak bir yerde bulunduğu zaman önce inadı sonra cüzdanına duyduğu aşkı zayıflayan çoğu insan, evine dönmek için özel bir taksi çağırmaı tercih eder ve bu sebeple telefonuna taksi duraklarının numarasını kaydeden insanların sayısı hiç de az değildir. Ama Siyah Taksiler Londra'da en fazla bulunan taksiler olsa da, bu numara sıradan bir taksiye ait değildi. Bu Siyah Taksiydi.

Bu konuyu zihnimin bir köşesine, “İvır Zıvır”ı temsilen “I” kodu altındaki bilgilerime ekledim ve üstüne düşünmeyi bir başka güne bıraktım.

Bu noktadan sonra Nair'in arama kayıtlarını kontrol ettim. Gelen aramalarda sadece bir numara kayıtlıydı; birkaç gece önce Earle tarafından yapılan bir arama. Bu zaten tahmin edemeyeceğim türden bir bilgi sunmuyordu. Giden aramalarda da bir numara kayıtlıydı ve arama saati 02.25'i gösteriyordu. Telefonun çaldığı ve benim cevap verdiğim gece.

Numarayı aradım. Kalbim göğsümü sıkıştırıyordu.

Çevir sesi modern bir ses efektinden ziyade, sanki çana vurulan çekiç sesini andıran eski usul bir sestti. Belki de gerçekten çok iyi bir ses efektiydi. *Tingalingalingalingalinga...*

Ve sonra, bir ses, çok ama çok temkinli bir tonla cevap verdi.
“Evet?”

“Arabamın yıkanmasını istiyorum,” dedim.

“Elbette. İstedığınız zaman getirin, hallederiz.”

“Ne kadar istiyorsunuz?”

“Standart yıkama için 7 pound, iç-dış ve cila dahil olmak üzere tam bir temizlik için 15 pound. Yaklaşık 25 dakika sürer.”

“Ve istediğim zaman getirebilir miyim?”

“Elbette. Saat ona kadar açığız.”

“Peki, yeriniz tam olarak nerede?”

“Willesden –Dudden Hill Yolu’nu biliyor musunuz?”

“Evet,” diye iç geçirdim. “Dudden Hill Lane’i biliyorum. Teşekkürler. Dükkânınızı bulabilirim.”

“Emin misiniz?”

“Eminim. Oraya daha önce de gelmiştim.”

“Tamam o zaman.”

“Hoşça kalın.”

“Güle güle!”

Telefonu kapadım.

Eh...

kahretsin.

Dakikalar geçip gitti.

Hem de fazlasıyla.

İnsanlar önümden geçip gitti, ben yerimden kıpırdamadım.

Belki bir parça gülmüş, sonra durmuş, ardından tekrar gülmüş olabilirim.

Aslında ağlamak istiyorduk.

Eh...

kahretsin.

koşkoşkoşkoşkoşkoşkoşkoş

Kes şunu.

koşkoşkoşkoşkoşkoş

Kes şunu. Ben aptal değilim. Bundan çok daha fazlasına sahibim. Kes şunu.

koşkoşkoşkoş

Daha iyi mi?

Teşekkürler.

Sırada ne var?

Cevaplar. Ve bu cevapları kimden alacağım gerçekten umurunda değildi.

Bir telefon kulübesi buldum, çalışana kadar yumrukladım ve sonra Nair'in sim kartında "Earle" olarak kaydedilmiş numarayı çevirdim.

0207 ile başlayan bir sabit hat numarasıydı ve şehrin merkezinde bir yerlere ait olmalıydı. Vekillerin teknolojiyle büyüünün gerçekten ama gerçekten iyi arkadaşlar olduğunun farkında olan büyücüler olması ihtimaline karşı, cep telefonunu kullanmak istememiştim.

Telefon neredeyse anında açıldı, ama cevaplayan Bay Earle değildi. Gergin sesli, genç bir erkek her sert sessiz harfte kekeleyerek ve gerisinde de geveleyerek cevap verdi: "H-Harlun ve Phelps. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bay Earle'ü aramıştım."

"Üzgünüm, B-Bay Earle şu an burada değil. B-Bir not almamı ister misiniz?"

"Olabilir. Bay Earle'e Bay Swift'in aradığını söyleyin. Ona yeni Gece Yarısı Valisi'nin kim olduğunu tahmin ettiğimi söy-

leyin –ve bunu aynen bu şekilde ifade edin. Ona Nair’i öldüren adamın yüzünü gördüğümü söyleyin. Adamın bir kokusu olmadığı da ekleyin. Hepsini anladınız mı?”

“B-B-Bay Earle’ü arayan Bay Swift, Vali’nin kim olduğunu biliyorsunuz, N-Nair’i k-k-kimin öldürdüğünü de ve adamın bir kokusu yok. Kokusu olmayan adam Nair mi yoksa Bay Earle mü?”

“İkisi de değil,” diye cevaplayarak telefonu kapattım.

Yeni Gece Yarısı Valisi’nin kim olduğu hakkında bir fikrim vardı ve bu fikir pek çok anlamda hiç de iyiye işaret etmiyordu.

Bir unvan, bir fikir öyle kolayca öldürülemezdi. Bedeni on bin kâğıt keşiği ile lime lime edilmiş olan Nair ölmüş olabildi, ama Gece Yarısı Valisi; şehrin koruyucusu, bir efsane ve bir hikâye öylece ölmezdi. Hatta koruma altına aldığı şehir hâlâ ayaktaiken, hiçbir şekilde ölmezdi. Hayata gözlerini yummuş olan Nair, sadece fikri bedene büründüren kişiydi. Unvan ise bir başkasına devredilmişti ve bir fikir söz konusu olduğunda, her zaman o fikri takip eden bir güç de söz konusu olurdu. Kendini açıkça belli etmese bile.

Elim ağrıyordu. Elim kadar zonkluyor olmasa da başım da ağrıyordu. Sargılar altındaki yanıkların bakım beklerken, elimin acısı diğer tüm duyularımı köreltmmişti.

Şöyle düşündüm: Beni duvarda bir gölge hâline getirin. Kimsenin dokunamadığı bir sır hâline geleyim. Aklıma gelen fikir lütfen doğru çıkmasın.

Gücümüzü topladık ve Lincoln’s Inn’e doğru yöneldik.

Avukatlar.

Yüzlerce ve yüzlerce avukat.

Bir berber ve yargıç cübbesiyle avukat peruğu satan bir dükânın arasına sıkışmış gri, dar bir sokaktan geçerek Lincoln's Inn'e güney kapısından yaklaştım. Duvarlara yakın durdum ve karanlığın altında kalmaya, kış güneşinin parlaklığından kaçınmaya çalıştım ve etrafımdan geçip giden insanları seyrettim.

Londra'nın en güzel mekânlarından birinin nasıl da hukuk ofisleri ve binalarıyla dolu olduğunu anlamak beni aşıyordu. Kocaman eski köşklerle devasa bahçeleri ve aynı yapıların yüksek bacalar ve kalın meşeden kapılarla döşenmiş modern versiyonları, bereketli ve engin çiçek bahçeleri, çimleri aralıklı olarak buraya-adım-atmayın mesajını veren üçgen parçaları şeklinde biçilmiş bahçeler. Çakıl taşlı yollara bakan büyük ve geniş pencereler ardında deri kaplı kitaplarla dolu raflar, çoktan ölüp gitmiş yargıçların resmedildiği tablolar, üstü kâğıtlarla dolu ve elbette arkasında yoğun bir şekilde çalışan veya asık suratlı bir şekilde toplantı yapan avukatların oturduğu masalar.

Bahçe kapısında, üniformalı bekçiler araç trafiğini idare ediyordu. Suyu kavisli bir açıyla havaya püskürten bir havuzun dibine, aşınmış ayakkabılarıyla bahçıvanlar baharda açması için tohum ve çiçek soğanları ekiyordu. Merkez salonunun kırmızı renklerle dekore edilmiş kalbinde, bir öğlen konseri verilirdi. Ortaçağdan kalma bir kilisenin yadigârları dışında, diğer tüm sütunlar ve yüzyıllar boyunca ayakkabılarla aşınarak pürüzsüzleşmiş koyu renkte merdivenler; bu eski yapının tarihini ve öykülerini, ağzı açık bir şekilde etrafına bakınan turistlere anlatmakla meşgul turist rehberleri. Ve elbette, tüm bunların arasında meşgulce dolanıp duran avukatlar.

Herkes neredeyse tek tip giyinmiş gibiydi; hepsi genç olan kadınlar, adımlarını kalçadan değil dizden atmalarına sebep olacak kadar dar takım elbiseler içindeydi ve çok süslü püslü değil,

ama en azından erkeklerle aynı hızda olmalarını sağlayacak kadar yüksek, ince topuklar üstünde yürüyorlardı. Çoğu genç veya orta yaşlı erkeklere gelince, onlar da koyu tonlarda takım elbiseler içindelerdi ve birini diğerinden ayıran tek şey gömleklerinin pembeliği veya kravatlarındaki farklı çizgilerdi. En genç avukatlar içi belgelerle dolu taşıma arabalarını idare ediyordu; köstekli saatleri, kalın paltoları ile en yaşlı avukatlarsa kendilerinden belki on yaş daha genç arabalarına binip iniyorlardı. Ziyaretçiler çoğunlukla kütüphaneden faydalanmaya gelmiş, bol pantolonlu ve saç başı darmadağın öğrenciler veya Londra tarihinde “otantik” olanı belgelemek üzere yaşamaya ait mekânları inceleyen belgeselcilerden oluşuyordu.

Havada taze biçilmiş çimen ve zamanın kokusu asılıydı. Kâğıt keskinliğinde bir zaman. Lincoln’s Inn hayaletlerin oyun alanıydı. Parmaklarını eski taşların üstünde gezdiriyor, burunlarını yıllar önce düşmüş bir bombadan dağılan şarapnel parçalarıyla açılan deliklere sokuyor, kilise kulesi ve ana binanın çatısından bile daha yükseğe uzanan ağaçlara tırmanıyor, güneşin batışını bekliyorlardı.

Kapıların üstündeki isim levhalarına bakılacak olursa genellikle avukat ofislerinden oluşan mülkler arasında birkaç tane de özel ev bulunuyordu: Orada burada Lord veya Lady bir şey-ve bir şey veya Orgeneral X, Sir Şuveyabu’nun üç kapı ötesinde oturan cazibeli Bayan Şubuo. Lincoln’s Inn’de mülk sahibi olmazdınız. Sorun para değildi. Oyunun kurallarını zaman ve gelenekler belirlerdi. Ve söz konusu buyken, Gece Yarısı Valisi’nin bu duvarlar arasında yaşaması hiç de mantıksız değildi.

Parlak kış güneşi çoğu yeri olduğundan güzel gösterir. Eski tuğlalar ve yılanmış taşlar altın tonlarına bürünmüş, gölgeleri gün ışığı altında belirsizleşmişken Lincoln’s Inn İngiliz

Centilmenliğinin timsali gibi duruyordu. Yine de kendime hatırlatmak zorundaydım ki pencerelerin arkasında nahoş pek çok şey saklanıyor olabilirdi ve bunlardan sadece bazıları avukatlardı.

Paltoma iyice sarındım. Amerikan filmlerinden fırlamış herhangi bir özel dedektif size eski püskü, sade bir parkanın şehrin kamuflej kıyafeti olduğunu söyleyebilir. Herhangi bir büyücü ise bunun doğru olmadığını, görünmezliğe benzer bir etkinin basitçe iki detaya bağlı olduğunu söyleyecektir.

Gün ışığına adım attım ve Önemli Bir Yere ulaşmaya çalışan Önemli Birinin emin adımlarıyla New Court 137 A binasındaki bir kapıya doğru yürüdüm ve bu yüzden kimsenin dikkatini çekmedim, çünkü önemli birinin karşısına çıkmak kimsenin can attığı bir şey değildir. Ortada herhangi bir polis bandı veya polis yoktu. Aradığım merdivenlere ulaştığımda, beyaza boyalı tahta üzerine siyah harflerle burada çalışan veya ikâmet eden herkesin listelendiği bir pano buldum. Sargılı elimle tırabzana tutundum, kana bulanmış yün ve pamuk altından bile tırabzanın soğukluğunu hissederek iki kat yukarı çıktım. Merdivenlerin en üst katında, üstünde pirinçten harflerle 137 A yazan kapıyı buldum. Kapının hemen yanındaki duvarda asılı plaketi ise bu kapının ardında gerçekten de A. Nair Esq.'nin yaşadığını doğruluyordu. Başımı çevirip merdivenlere doğru baktım; kimse takip etmemişti. Ortada birilerinin saklanmasına uygun bir yer de yoktu. Çantamı karıştırdım, kör anahtarlarla dolu anahtarlığımı buldum. Kapının kilidine en uygun anahtarı seçtim, kilide soktum ve anahtar bir tıslama sesi eşliğinde kilit içindeki şekli alana dek mırıldandım. Sonra anahtarı çevirdim ve kapıyı açtım.

Bir geyikle yüz yüze geldim.

İçi doldurulmuş bir geyik kafasını ev kapısına bakan duvara

kim, neden koyar ki? Yoksa bu bir tür palto askısı işlevi mi görüyordu? Ancak bir psikolog bu manzaraya bir açıklama getirebilirdi.

Ufak bir hırsız alarmı uyarı sesiyle biplemeye başladı. Hızla alarmın yanına gittim, klavyesinin koruyucu kapağını aşağı indirdim, çaldığım elektrikle çatırdayan yumruğumu tuşların üstüne indirdim. Alarm cihazının içinden siyah bir duman bulutu yükseldi ve biplemeyi kesti.

Bakışlarımı etrafta gezdirdim.

Krem rengi duvarlarla çevrili bir mekânın bu kadar kişisel eşyalarla dolu olması beni şaşırttı. Kaderinde duvarları süslemek yatan tek hayvan geyik değildi. Ona arkadaşlık edenler arasında ağzı kükrer pozisyonda açılmış bir kutup ayısı, birkaç farklı türde geyik ve cam gözlü bir ren geyiği ve uçmaya hazırlanan bir şahin de vardı. Ve elbette, bu galerinin en sonunda, bir tilki. Uzun bir süre hayvanı inceledim. Kürkü temizdi, koyu turuncu rengindeydi ve çenesinin altından beyaz bir şerit uzanıyordu. Komşularının kocaman boynuzları ve açık kanatlarıyla kıyaslanınca başı oldukça ufaktı ve çenesi sanki ölmeden önceki son nefesini tutmuş gibi sıkıca kenetlenmişti. Gözlerimizi tilkiden alamadık ve... üzgün hissettik. Koridordan yürüyüp iç odalara geçerken, tilkinin boş bakışlarını sırtımızda hissediyorduk.

Mutfak terracotta karolar, paslanmaz çelik ve taze baharatlardan ibaretti. Yatak odasının yüzde doksanı kitaplar, yüzde onu yatakla doluydu ve kitapların hepsi de kanun, coğrafya ve Londra üzerine ciddi kitaplardı. Tuvalet duvarları beyaz alçı ve taşla dekore edilmişti ve evde birinin yaşadığına işaret edecek türden tek bir kıl tanesi bile barındırmıyordu. Dış fırçası bile hiç kullanılmamış gibi görünüyordu ve aynada tek bir diş macunu lekesi yoktu.

Oturma odası daha fazla kitapla doluydu; bir TV yoktu ama ekranı parçalanmış, çerçevesi alevlerle kararmış bir bilgisayar vardı. Ekran sanki içeriden parçalanmış gibi öne doğru düşmüş, parçaları bir daire oluşturacak şekilde yere saçılmıştı.

Yolun sonu.

Duvarlarda büyük boy, oymalı ve varaklı çerçeveler içinde tablolar asılıydı; bir elini dünyaya dokunmak istercesine kaldırmış asilzadeler; kuş tüylü şapkalarıyla, kocaman bahçelerde oturmuş keyif yapan önemli leydiler; kocasının üniformalı bir tablosu altında durmuş, üzgün görünen dullar. Oturma odasındaki en çirkin eşya, Londra Loncası'nın ejderhalarından birini temsil eden bir figürdü –donuk gümüş renginde, çatallı kırmızı dili azı dişleriyle kaplı çenesinden dışarı kıvrılmış, pençeleri arasında şehri temsil eden ikiz kızıl hacı ve beyaz bir kalkan tutan, teriyer köpeği boyutunda bir biblo. Yakından bakıldığında, gözlerindeki yabanilik ve kanatlarının küçüklüğü figüre komik bir ifade katıyordu. Üstünü tıklattığımda çıkan hafifçe ekolu sese bakılırsa, içi boş plastiktendi.

Bu ufak canavar, maundan yapılmış ve yeşil deri şeritlerle süslenmiş, neredeyse baş döndürücü bir şekilde cila ve vernik kokan devasa bir çalışma masasının üstünde duruyordu. Masanın arkasında duran deri koltuk üstüne oturan herhangi bir adamı cüceymiş gibi gösterecek kadar büyüktü. Çekmecelerden sadece bir tanesi kilitliydi. Parmaklarımı hafifçe çekmecenin üstünde gezdirdim, kilide fısıldadım ve açılana kadar çevirdim.

Çekmecenin içinde üstü ejderha damgaları ve Londra Loncası'nın kalkan amblemi ile dolu, karton dosyalar içinde çeşitli belgeler vardı. Belgeleri şöyle bir karıştırdım ve çoğunun ne kadar da sıradan konularla ilgili olduğunu keşfederek hayal kırıklığına uğradım: Londra'nın merkezi ve büyük bölgelerinde

egzoz emisyonu raporları. Thames Nehri Barajı bakım çalışmalarına ait notlar. Waterloo Köprüsü yakınlarındaki yol çalışmalarına ait raporlar. Ana su şebekesinin yenilenmesi çalışmalarına ait notlar. Giderek artan bir ümitsizlikle belgeleri karıştırmaya devam ettim. Büyüyle ilgili bir şeyler, Nair'i Gece Yarısı Valisi ile ilişkilendirecek ve gerekirse, Gece Yarısı Valisi'ni bizimle ilişkilendirecek bir şeyler bulmak istiyorduk.

Ve bulduğumda, sabırsızlığım ve gerginliğimle neredeyse gözümünden kaçırıyordum. Doğru gördüğümde emin olmak için sayfaları geriye doğru tekrar karıştırmam gerekti. Diğerlerinden farklı olmayan bir dosya içinde, kâğıt yığının ortalarına gömülmüş bir belgede, benim hayatım not edilmişti.

Belgeyi dosyadan çıkardım, sayfaları masanın üstüne yaydım ve inanamayarak önümdeki kâğıtlara baktım. Varlığıma ilişkin her detay -annem, güvercinlerle konuşmayı pek seven anneannem; şehir büyüyle ilk karşılaşmam, ustam Bay Bakker, çıraklık dönemim, pek ilgi çekici bir büyücü değilken geçirdiğim yıllar- sevgililerimden yıllık gaz faturalarıma kadar her şey bir doysa hâline getirilmişti. Yıllardır görmediğim, görmeye cesaret edemediğim, bendeki değişimleri nasıl açıklayacağımı bilemediğim, tehlikeye atmak istemediğim arkadaşlarımın listesi; neredeyse hiç konuşmadığım akrabalarım, bebeklerini evde bırakıp kocalarıyla gelmiş, cenazeme katılmış eski kız arkadaşlarım...

Ve fotoğraflar! Bunca fotoğrafı nereden bulmuş olabilirler? Dirseğine kadar uzanan plastik eldivenleriyle lavabo temizlemeye hazırlanan annem; terlikleriyle sokakta dolaşırken farelerin mazgalların altından, güvercinlerin çatılardan seyrettiği anneannem. Gözlerimin mavi değil, kahverengi olduğu, yirmi yaş dişlerimin yeni çıktığı günlerden kalma okul fotoğraflarım. Öldüğüm yer-

de güvenlik kamerasınca kaydedilen görüntüler; her taraf kan ve parçalanmış giysilerle dolu ve elbette en önemlisi, bedenim ortada yok. Sadece bir sokak telefonundan sarkan ahizenin üstünde kanlı parmak izlerim görünüyor. Üstümüzde bizden çok daha iri birisine ait kıyafetlerle geri dönmüş, gecenin bir yarısında bir bankta otururken ve ardından bizi öldürmesi için yollanmış bir çöpböceğini yok ettikten sonra boğazımıza kadar böceğin iç organlarına batmışkenki fotoğraflarımız. Üstelik bu fotoğrafta doğrudan kameraya bakıyorduk, ama yemin ederim ki o gece fotoğrafımızın alınmadığından son derece emindik. Fotoğrafı çekecek herhangi biri yoktu!

Daktiloyla nizami bir şekilde hazırlanmış son A4 sayfasında şöyle yazıyordun:

Nihai fikrimiz şudur ki büyücü Swift ve mavi elektrik melekleri olarak bilinen varlıkların telefon hatlarında paylaştıkları süre içinde birleşmesi, son derece tutarsız bir varlığın hayata gelmesine yol açmıştır. Bu Swift-melek varlığı büyük oranda bir insan gibi görünmesine rağmen, özünde travma sonucu ölüp gitmiş bir büyücüyle dünyayı tanımayan bir bebek niteliğindeki canlı alevlerin bir bileşkesidir ve her ikisi de değil tek bir birleşik zihniyet, birbirinden iki ayrı zihniyet hâlinde bile hayatla başa çıkmak için gerekli yeterliliğe sahip değildir.

Swift-melek varlığının bugüne kadar şehre herhangi bir zarar vermemesinden memnun olmamız gerekirse de bu durumun böyle sürüp gideceğini varsaymak bir hata olur. Mezhep istediği zaman Swift-melek birleşimini ortadan kaldırabileceğini iddia ediyor, ama böylesi bir varlığın şehrimize verebileceği olası zararlar sonucunda ortaya çıkabilecek bir yüzleşmeye karşı hazırlıklı olmamızda fayda var.

Sayfanın en altında, düzgün bir el yazısıyla şöyle eklenmişti:
Ayakkabılar Swift'te.

Başka bir açıklama yoktu.

Ayakkabılarıma baktım.

Bunlar benim ayakkabılarım değildi.

Ayağımdaydılar, evet. Bir süredir onları giyiyordum, evet. Ama bu ayakkabılar bana ait değildi. Onları ben satın almamıştım. Birinin evinden almış, belli bir amaçla ayağıma geçirmiş ve yürüyüşe çıkmıştım.

Ayakkabılar Swift'te.

Dosyayı masaya geri koydum. Koca koltukta birkaç defa etrafımızda döndük, yağlı düzeneğinin yumuşakça işleyişini hissettik. Koltuğu arkaya doğru yatırdık ve tavana baktık; öne eğildik ve gözlerimizi yere diktik. Ayaklarımı deri kaplı masanın üstüne doğru uzattım ve ayakkabılarımı inceledim. Kırmızı ve siyah renklerde, aralarda ince sarı çizgiler geçiyor. Zevksiz, gösterişli, pahalı. Yaylana yaylana yürüme deneyimini artırmak için tasarlanmış özel hava yastıklarına girip çıkan havayla attığım her adımda pufluyorlardı. İki boy daha küçük olsalardı, değerlerini daha fazla bilebilirdim. Ama onları giyebilmek için ayağıma geçirdiğim iki çift çorap oldukça terletiyordu. Koltukta birkaç defa daha döndük. Sağ elimin parmaklarını esnettim. Avucumun içindeki yara açıldı, sonra tekrar kapandı. Elektrikle çarpılmak böyle bir yaraya sebep olmazdı. Bunun için de daha fazlası gerekirdi. Varsayımlar, gerçeklerin kanlı elinden tuttu ve odanın içinde çaça dansına başladılar. Plastik ejderha odadaki görünmez rakibine doğru dilini uzattı.

Birkaç defa daha döndüm.

Neden ayakkabılar?

Benim ayakkabım değiller. Sadece ayağımdalar.

Koltuktan kalktım ve odada birkaç adım attım. Sonra birkaç adım daha. Ayakkabıları da bundan sonra yapmaları gereken konusunda en az bizim kadar kararsız görünüyordu. Beyaz tenli ölü adam portrelerinin altında attığım ikinci turdan sonra, gözlerim tekrar plastik ejderhanın gözleriyle buluştu.

Masanın kenarında oturdum. Çılgın bakışlı ejderhanın hemen arkasında bir portre duruyordu. Beyaz sakallı ve dar ceketli, altmışlı yaşlarının sonunda bir adam, hor gören gözlerle onu seyredenlere bakıyordu ve arkasındaki pencerenin ardında Londra Kulesi yükseliyordu. Bir kolunun altına bir tür kucak köpeği sıkıştırmıştı. Köpeğin orantısız hatlarına bakılacak olursa, sanat için bile hareketsiz durmaktan aciz bir hayvan olmalıydı. Adamın diğer eli pencere pervazındaydı, avucu yukarı dönüktü ve parmakları arkadaki şehri işaret ediyordu. Daha yakından baktım. Burnum neredeyse tuvale değecek kadar öne doğru eğildim. Adamın elinde bir işaret vardı. Portrenin gölgesi altında neredeyse belirsiz, ince hatlardan oluşan bu işaret, adamın kırışıklar içindeki eline işlenmiş minicik bir kıvılcık gibi görünüyordu. Sanki biri eline neşter almış ve büyük bir dikkatle adamın eline kıvılcık bir haç çekmişti; hayır, iki kıvılcık haç. Biri diğerinden daha küçüktü, ilk hacın hemen sol üstünde yer alıyordu. Henüz taze bir kesik gibiydi, solgun bir yara izi şeklinde değildi. Ama eli sargılı da değildi ve bu beyaz sakallı yaşlı adamın ufak tefek yaraları gözünde büyüten biri olmadığını tahmin ettim. Gözlerimi plastik ejderhanın çılgın gözlerine ve pençesinde tuttuğu kalkana çevirdim. Üstünde iki kıvılcık haç olan kalkana. Ufak olanı bir haçtan ziyade kılıcı andıran, büyük olan haç işaretinin sol üst köşesine yerleştirilmiş olan iki kıvılcık haç işaretine.

Nair'in koltuğuna bağdaş kurarak oturdum ve kaçınılmaz olanla yüzleşmeye koyuldum. Sağ elimdeki siyah eldiveni çıkar-
dım ve serbest kalıncaya kadar sargımın düğümünü ısırıp ekieş-
tirdim. Pamuklu sargıyı açarken kanla kaplı tenimden ayrılışını
hissettim ve avucumun içine baktığımda neredeyse hiç şaşırma-
dım, ama bir hayli kederlendim.

Katolik bir grafiti sanatçısı tarafından tenime dikkatle oyul-
muş gibi duran, biri diğerinden daha küçük iki kıızıl ha.

Sargıları değiştirdim, kanla kirlenmiş eskisini yaktım ve kl-
lerini yakınımdaki çöp 'kutusuna boşalttım. Eldivenimi elime
tekrar geçirdim, yüzüme biraz soğuk su serptim ve sayaç oku-
maya gelmiş bir gaz memuru kadar sakin bir tavırla Nair'in
oturduğu binayı terk ettim.

Yürüdük. Nereye gittiğimizin bir önemi yoktu, neden sorusu ise
aklımızda bile değildi. Yrmemizin tek sebebi, yürüyebiliyor
olmamızdı. Lincoln's Inn içinden yürüyerek Middle Temple'a
doğru yöneldik, geniş avlulardan ve sokak aralarından geçtik
ve dalgakıranlara vardık. Nehir boyunca yürüdük, kokusunu
içimize çektik, dalgaların yaşlı siyah taşları okşayışını seyrettik
ve sonunda Cleopatra's Needle'a geldik. Kese kâğıdına sarınmış
yağlı sosisli sandviç kokusu durmamıza sebep oldu. Fazladan
ketaplı bir sosisli aldık ve enemizden soslar damlatarak y-
ryşmze devam ettik. Hungerford Köprüsü'nn basamak-
larını tırmandık, karşı tarafa doğru ilerledik. Trenler gürültüyle
yanımızdan geçip gidiyor, nehir huzurla altımızdan akıyordu.
Köprünün ortasında durdum ve yüzümü doğruya çevirerek su,
tuz, martı ve turist gemisi kokularını içime çektim. Köprünün
sonunda, soğuğa karşı iki büklüm olmuş, rzgrlarla savrulan
Londra tozu toprağının rengine dönmüş bir yorgana sarınmış,

üstünde sadece tulum olan bir dilenci oturuyordu. Ona birkaç pound verdim ve alt sokağa inen asansörün başında bekleyen genç bir çift tarafından pis bir bakışla ödüllendirildim. Onları görmezden gelerek köprü altındaki South Bank'ın kare taşlarla kaplı avlusuna uzanan basamakları indim.

Öğle yemeği vakti çoktan geçmişti, ama Royal Festival Hall'ın altında bulunan, parıltılı vitrinleriyle aslında tekdüze olan iç mekânlarını gizleyen restoranlar tıka basa doluydu. Hayward Galerisi ve Ulusal Tiyatro çevresindeki eğimli beton bloklar üzerinde sıçrayan ve dönen kaykaycılar, onların hemen karşısında park etmiş dondurmacılar ve hokkabazlar. Bir süre kaykaycıları seyrettim. Ortalama on altı yaşlarında çocuklardı. Soğuğa karşı kalın eldivenler giymiş, kapüşonlarını başlarına geçirmişlerdi. Yeşil, mavi, siyah ve koyu kırmızı renklerde bol kot pantolonları vardı. Üstü spor logolarıyla dolu ahşaptan kaykaylarının kenarları kullanılmaktan çentik çentik olmuştu. Etkileyici gösteriler yapabilecekleri kadar geniş bir alan yoktu -sadece birkaç basamak, birkaç rampa ve su oluğu- ama bu onları insanlar da dahil olmak üzere önlerine çıkan her şeyle yüzleşmekten alıkoymuyordu. Yeteneklerini sergilerken sadece kaykayın sırlarını bilen birinin anlayabileceği türden zafer naraları atıyorlardı. Hemen arkalarındaki duvar grafitilerle öylesine doluydu ki şehir konseyi büyük ihtimalle duvarı adam etmeyi denemekten vazgeçmiş, grafitinin çevreye zarar veren bir tavır değil bir sanat olduğuna karar vermişti. Defalarca üst üste sürülen boyalar yüzünden duvarın üstü dilbilgisi dersinin işlendiği, sanrılara gebe bir yüzey hâlini almıştı: Sadece onları bilenlerin tanıyacağı, idrak sınırını zorlayan kelimeler. Anlamı kendi detaylı çizimi içinde yitip gitmiş gümüşten şişman harfler veya orada burada daha küçük ve sıradan harflerle çizilmiş “HAVALI B.” veya “7JS'den B.

HERDAİM” ve bunun gibi mistik uyarılar.

Duvarda yer kalmamış olduğu için, bazı grafiti sanatçıları çevredeki sütunlara geçmiş, betondan kolonlar üzerine yılanlar veya zehirli sarmaşıklar ya da dikenli teller çizmişti. Hatta sütunların bir tanesinde, tavandan aşağıya doğru büyük kalın harflerle şöyle yazıyordu:

ŞAPKAMI BANA GERİ VER

Uzun bir süre bu yazıya baktım ve düşündüm. Waterloo Köprüsü altındaki bir sütunu bırakın, bu herhangi bir beton parçası üzerine bile yazılmak için oldukça garip bir cümleydi.

Yürümeye devam ettik. Köprü altına kurulmuş tezgâhlarda kitaplar satılıyordu; bakış açınıza bağlı olarak bu durumu tiyatro dışı sanat, modern sanat veya beton üstü kargaşası olarak değerlendirebilirsiniz. Bir TV stüdyosunun dışında Jamaikalı bir davulcu performansıya coştururken, diğer çalgıcılar Gabriel's Wharf önünde Beethoven'dan eserler icra ediyordu. Turuncu tuğlalar ve demir işlemlerden oluşan Oxo Kulesi; şehrin en güzel yerinde betondan sevimsiz daireler, ön pencereleri dergiler, dergi kapakları, içerikler, fotoğraflar ve bunun gibi şeyler hakkında tartışmalara mahal veren açık ofisler. Üstünden yol geçmeyen Blackfriars Köprüleri –nehirin ortasındaki kütükten sütunlu geçitleri de sayarsanız her üçü de. Tate Modern (Daha fazla sanat/beton kargaşası), Globe Tiyatrosu, restoranlar, Southwark Köprüsü, ofisler; köprüler arasına yerleştirilmiş siyah isli camlar, bir inşaat alanı ve Cannon Sokağı, unutulmuş bir istasyon; yukarıdan geçip giden trenlerin takırtısı, Southwark Köprüsü'nden geçen otobüslerin gürültüsü. Birahaneler, restoranlar, kafeler, Arnavut kaldırımlı yollar, oteller, elinde bira şişesi tutan adamlar ve gülünç ayakkabılı kadınlar; yine sokak sanatçıları, hokkabazlar, alev yutan adamlar, henüz Tanrı ile tanışmadı-

ğını ve artık bunun tam zamanı olduğunu vaaz eden hoparlörlü palavracılar, köri kokusu, patates kızartması kokusu. Aklınıza gelebilecek her türlü şeyi normalin iki misli fiyata satan minik büfeler; korsan şapkası ve plastik kılıçlar dışında neredeyse hiçbir şey satmayan bir dükkânın yanına konuşlandırılmış, kısa boylu insanlara yönelik ufak bir teknenin -müze olan Golden Hinde- sonundaki fazladan “e” harfi tarihsel bir hava katması için yapıştırılmış. Banliyö pazarını ziyarette gelen alışverişçilerin yaz günlerinde fûme ve çikolatalı pasta yemek için hemen önünde durakladığı Southwark Katedrali.

Londra Köprüsü.

Gerçeği söylemek gerekirse, trafik keşmekeşi ve aşınmış betondan başka bir özelliği olmayan, sevimsiz bir köprü. Geceleri ise son derece güzel görünür. Boylu boyunca gökkuşağı renklerinde aydınlatılır. Köprü üstündeki kaldırımdan baktığınızda, bir turistin görmek isteyebileceği türden her şeyi görebilirsiniz. Batı yönünde London Eye, Charing Cross İstasyonu, BT Kulesi ve Centre Point yer alır. Doğu yönünde ise Tower Köprüsü, Butler’s Wharf, HMS Belfast ve Belediye Başkanı tarafından gerçekleştirilen ünlü açılışı sayesinde Londralılar tarafından sonsuza dek “Ken’in Taşakları” olarak anılacak olan belediye binasını görmek mümkündür.

Londra Köprüsü üstünde durduk, yüzümüzü rüzgâra çevirdik ve kemiklerimizdeki sızıyı dindirmesine izin verdik. Buradayken kendimizi güvende hissediyorduk.

Bir ses yükseldi. “Gece Yarısı Valisi.”

Ses, benim sesimdi.

Birkaç defa daha tekrarladım, kulaklarımı alıştırmaya çalıştım. “Gece Yarısı Valisi.”

Tekrarlamanın hiçbir faydası olmadı, bu yüzden sustum.

Yürümeye devam ettim.

Tam bir kısır döngü.

Nereye gittiğimi bilmiyordum, ama oraya vardığımda ayaklarımın kesinlikle en iyisini bildiğini anladım.

Londra Müzesi, Barbican'ın güney sınırlarında yer alıyordu. Beyaz karoları ve kavisli gri duvarları müzeye tıpkı su tesisatının yeterli gelmediği ve her an sokağa doğru patlama ihtimali olan umumi bir tuvalet görüntüsü kazandırıyordu. Şehre yabancı olanlar bu müzeyi bulma konusunda genellikle sıkıntı yaşırdı. Çünkü müzenin girişi sokak hizasında değil, ama bir üst katta, Barbican Centre adındaki uzay-zaman girdabını oluşturan rampalar ve yürüme parkurları arasındaydı. Sokak hizasındayken müzenin varlığına dair tek bir işaret bulabilseniz bile, şehir konseyinin müzeyi böylesine yüksek binalarla çevrili, karanlıktaki bir noktaya yerleştirmiş olabileceğine inanmak zordu. Öyle ki müzede çalışan insanlar için güneş ışığı, rüyalarını süsleyen bir fantezi hâlini almıştı.

Müzenin bu ücra köşede yer alması iyiydi; çünkü bu içerinin huzurlu olduğu, bizi rahatsız edebilecek çocuklarla dolu olmadığı anlamına geliyordu. Müzenin içine girebilenler ya onun sırlarını zaten keşfetmiş, ama tekrar ziyarete gelmiş kişilerdi ya da yeni keşfettiği bu bilgi hazinesi karşısında şaşkınlıkla etrafına bakınan, normalde çabuk sıkılan biri olsa da saygıyla sessizliğini koruyan kimselerdi.

Londra'nın tarihini anlatan eserler arasında ilgisizce dolandım. Müzeye daha önce de gelmiştim ve bu defa özellikle belli bir şeyi arıyordum.

Aradığım şeyi, Büyük Londra Yangını'nı temsil eden, turuncu ve kıvıllı renklerde aydınlatılmış büyük bir ekranın yanındaki

ufak bir taburenin üstünde buldum. Oldukça sessiz ve oldukça profesyonel bir şekilde horluyordu; öyle ki horlama sesi kolayca “ağır nefes almak” olarak yorumlanabilirdi. Onu parmağımla dürttüm ve şöyle dedim, “Affedersiniz.”

Horlama sesi kesildi. Kırmızı ve basık bir yüze yerleştirilmiş, neredeyse yuvarlak iki göz açıldı, önce tavanı sonra duvarları süzdü ve sonra üstüme dikildi.

“Eh?” Siyah üniformalı güvenlik görevlisinin geniş ve yayvan bedeni içindeki bir çift ciğerden salınan bir nefes.

“Burada mı çalışıyorsunuz?” diye sordum.

“Evet. Elbette öyle... ne var?” Güvenlik görevlisi taburesinin üstünde sırtını dikleştirdi. Tabure, üstünde uyunmayı olabildiğince imkânsız kılacak şekilde tasarlanmış gibi duruyordu, ama bu adam bunu başarmıştı. “Hay aksi!” diye mırıldandı, iyice ayılmaya başlarken. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Gülümsedim.

“Yolunuzu mu kaybettiniz?” diye sordu görevli.

“Hayır, sanmıyorum.”

“Emin misiniz?”

“Soyut anlamında sormuyorsanız, evet.”

“Hay aksi!” dedi güvenlik görevlisi, bilincinin geri kalanı da freni boşalmış bir tren gibi beyninin ön saflarına çarparken. “Evet, doğru. Hay aksi! Demek istiyorum ki...”

“O şekilde demek istemediğinizden eminim,” dedim.

“Özür dilerim. Bir sağlık durumum var da...”

“Bunu anlamıştım.”

“Şimdi iyiyim.”

“Güzel. Arşivlerinize bir göz atmam gerekiyor.”

“Eee, tabii. Elbette. Resepsiyondaki bayanla konuşun, size bir randevu verecektir...”

“O arşivlerden bahsetmiyorum. Kütüphanelerde ve hatta internette bile bulunmayan türden bir bilgi arıyorum.”

Görevlinin gözleri kısıldı. “Ne tür bir bilgi?”

“Gece Yarısı Valisi olarak bilinen biri hakkında bilgiler.”

“Ah,” diye inil dedi görevli. Kırmızı ve tombik parmaklı ellerini ileriye doğru uzattı. “Yönetici Vali’den bahsetmiyorsunuz sanırım?”

“Hayır. Gece Yarısı Valisi. Müze bu konuda bilgi toplamak için aklıma gelen ilk yer oldu.”

“Yönetici Vali hakkında sorsanız daha iyi olurdu. Atlı arabası buralarda bir yerde duruyor ve çok ama çok havalı.”

“Gece Yarısı Valisi. Bu konuda ciddiğim.”

Görevlinin yüzüne üzgün bir ifade yerleşti. “Eh, eğer emin-seniz...”

“Evet.”

“... sadece sizi uyarmadığımı söylemeyin, tamam mı? Sağlık ve güvenlik ve o gibi şeyler açısından.”

“Elbette.”

Görevli ayağa kalktı. “Benimle gelin.”

Adı Frank’ti. Tombik dudakları arasından sert bir aksanla konuşuyordu ve Lambeth’tan geldiğini söyledi. Beladan uzak durmayı tercih ettiğini de eklemeyi unutmadı.

“Güvenlik görevlisine sormanız akıllıca,” dedi Frank, berberce müzenin sessiz, karanlık koridorlarında ilerlerken. “Yirmi yıldır buradayım, insan ister istemez çok şey öğreniyor ve tarihçiler gibi hemen her konuda yaygara çıkarmıyor. Arkeologlara asla verilmeyen anahtarlar güvenlik görevlilerine teslim edilir. Akademik adamların o anahtarları orada burada unutmaları pek iyi olmazdı.”

“Biliyorum. Bu yüzden size sordum.”

“Oh,” diye iç geçirdi Frank, şehrin bombalanmasından sonraki hâlinin sergilendiği bir dizi panelin yanından geçerken dalgın bir şekilde anahtarlarını şakırdatarak. “Siz de onlardan birisiniz, değil mi?”

“Kimlerden biri?”

“Gerçek dünyayı bilenlerden biri. Can yeleğinin fayda etmeyeceği kadar derine batmış olmadıktan sonra kimse Gece Yarısı Valisi hakkında soru sormaz. Nesiniz siz? Büyücü, iblis büyücüsü, güç peşinde olan zayıf bir büyücü?”

“Hiçbiri,” diye cevapladım. Frank, Londra’nın Dockland’s bölgesinin yeniden yapılandırılmasını anlatan bir sergi ünitesinin arkasındaki bir kapıyı açtı ve beni müzenin karanlık koridorlarından, beyaz neon ışıklarla aydınlatılmış bir koridora geçirdi. “Ama doğru konuya parmak bastın.”

Ayakkabıları beton zeminde yüksek sesle tıkırdıyordu. Benimkilerse pufayıp iniltirler çıkartıyordu. Frank zincirini şakırdatarak anahtarları elinde çevirdi ve açtığı her kapıda homurdandı. “Elbette,” diye devam etti, “bu beni ilgilendirmez. Ben sadece müzeye göz kulak oluyorum. Başka işlere karışmam.”

Metalden, ağır ve siyah bir kapıyı daha geçtik; eski kâğıtlar ve kuru soğuk havayla dolu bir oda. Frank beni içeri itekledi ve kapıyı arkamızdan kapattı. Odada hiçbir pencere yoktu; sadece havalandırma mazgalları ve odayı bölen uzun kitaplıkların arasını aydınlatmakta yetersiz kalan donuk bir aydınlatma vardı.

“Çok soru sormamak akıllıcadır,” dedi Frank, dosyalarla dolu rafların arasından ilerlerken. “Kapını kimin çalacağı hiç belli olmaz. Ben sadece gelenleri doğru noktaya yönlendiriyorum. Yapabileceğim tek şey bu –ben sadece ortalığa göz kulak olan bir kapı bekçisiyim.”

Odanın sonunda bir başka kapı. İki ayrı kilit yuvası ve yandan sürgüsü var. “Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Mesele şu ki,” diye iç geçirdi Frank, kilitleri açar ve kapıyı iterken, “bu hafta gelip de Gece Yarısı Valisi hakkında sorular soran ikinci kişisin.”

Karanlığa uzanan bir dizi metalden basamağın önünde durdum. “Kim?” diye sordum. “Başka kim geldi?”

“Daha az önce söyledim. Bu konulara karışmak benim işim değil. Unuttun mu?”

“Lütfen. Öğrenmem gerekiyor.”

“CV’nde yazarlar yeterli olmadığı sürece bir şeyler biliyor olmanın hiçbir anlamı yoktur,” diyerek iç geçirdi Frank. “Lanet olası Londra’nın tarihi hakkında her şeyi biliyorum, ama iyi bir iş bulabiliyor muyum?! Canı cehennem!”

“Takım elbiseli bir adam,” dedik. “Adam çizgili takım elbise mi giymişti? Arkaya taranmış seyrek siyah saçlı, koyu renk takım elbise, açık renk gömlek, parlak ayakkabılar? Bir de... üstünden hiçbir koku yayılmıyor olmalı. Tek bir koku bile.”

Frank eliyle merdivenlerden aşağıyı işaret etti. “Ben ağzımı bile açmadım. Tamam mı? Gece Yarısı Valisi hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsan bu sadece seni ilgilendirir. Ben karışmam, anladın mı? Sağ kalmanın en iyi yolu budur, çünkü aksi durumda, özellikle de sadece işini yapan sıradan bir adamken, bazı şeyler aklını kaçırmaya sebep olmaktan başka bir işe yaramaz.”

Basamakların sonundaki karanlığa doğru baktım. “Aradığım cevaplar aşağıda mı?”

“Gece Yarısı Valisi hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsun öyle değil mi?”

“Evet.”

“O zaman iyice aşağılara inmek zorundasın. Şunları imzala.”

Bana bir kısaçlı pano üstüne tutturulmuş birkaç kâğıt uzattı. Loş ışık altında kâğıtta yazanları okudum. “Bu nedir?” diye sordum, okuduklarımı kesinlikle anlamadığımda.

“Yasal feragatler.”

“Ne?”

“Gece Yarısı Valisi hakkında bir şeyler öğrenebileceğin tek yer bu müze ve bu yüzden başına gelebilecek herhangi bir olayla ilgili olarak müzeyi sorumlu tutmadığını belgelemek zorundasın.”

“Olay mı?”

“Bu konuda konuşamam. İmzalayacak mısın? İmzanı atmadığın sürece aradığın cevaplara ulaşamazsın.”

“Kanımla mı imzalamam gerekiyor?” diye sorduk merakla.

“Ne? Tanrı aşkına! Omuzlarının üstünde oldukça çarpık bir beyin taşıyorsun.” Frank bana bir tükenmez kalem uzattı. Kâğıdı okudum ve imzaladım. Frank kalem ile kâğıdı elimden aldı ve karanlığa uzanan basamakları işaret etti. “Seninle tanışmak güzeldi. Araştırmamda başarılar dilerim. Yardımlarım için bana da teşekkür etmeyi unutma, olur mu? Güle güle!”

“Peki ama ya...” diye söze girdik.

Frank kapıyı üstümüze kapattı.

Siyah bir koridor arasından sonsuz bir siyahlığa uzanan siyah basamakların başında kalakaldık. Karanlığı aydınatabilecek herhangi bir ışık kaynağının düğmesi bile muhtemelen siyaha boyanmış olmalıydı.

Bir küfür savurduk.

Sabırla uzun bir iç geçirdim, sakinleşmek için ellerimi ovuşturdum ve sonra avuçlarımı iki yana açtım. Parmaklarımın arasından ışık, sokaklarda görmeye alışkın olduğunuz türden hafifçe pembe bir ışık belirdi. Işığın tenimi okşamasına izin ver-

dim, onunla ısındım ve iki avucumun arasında sıkıştırarak bir top hâline getirdim, sonra da başımın üstüne doğru fırlattım. Gölgemiz siyah basamakların sonundaki siyah bir kapıya doğru düştü. Ellerimizi soğuk duvarlardan ayırmadan dikkatle ilerledik. Havada eski ve kaygan bir şeyin tadını alabiliyordum. Bir balıkçıyı, sisleri ve unutulmuş şeyleri hatırlatan bir kokuydu bu. Midemi bulandırdı, ensemdeki tüylerin diken diken olmasına ve başımın üstünden beni takip eden ufak ışık topumun benimle aynı duyguları paylaşmışçasına rahatsızca titreşmesine sebep oldu. Basamakların sonundaki kapıya ulaştım ve ittirdim. Kilitli değildi. Bir odaya açılıyordu. Odanın ortasında, tek bir metalden avize altına yerleştirilmiş bir kazan duruyordu.

“Dalga geçiyor olmalısın,” dedim.

Aslında bu lafımı kazana hitaben söylemiştim, ama bana cevap veren bir kadın sesi oldu.

Kadın otuzlu yaşlarının sonlarındaydı, sarı saçları omuzlarına hizalanacak şekilde kesilmişti ve üstünde yün bir kazakla ayaklarında deri ayakkabılar vardı. Sonsuza uzanan karanlığın içinden öylesine aniden belirmişti ki yüzündeki dostane gülümsemeye rağmen bir adım geriledim. Kadın tırnakları kısa kesilmiş bir elini omzuma attı ve “Bir bardak çay?” dedi.

Kazanın içine baktım. Kaynayan suyun yüzeyinde bir düzine üzgün, içeriğini salmış çay poşeti yüzüyordu. “Benimle kafa buluyor olmalısın!” dedim.

“Bize saygısızlık mı ediyorsun?” diye sordu bir başka ses. Başımı kaldırdım ve diğerinden daha genç bir kadınla, henüz ergenlik çağında olan bir başka kızla karşılaştım. Kızın saçları siyaha ve parlak mora boyanmıştı ve kulakları, dudakları, yanakları, dili, kaşları ve burnu dahil olmak üzere yüzü metalden halkalarla doluydu.

“Eee...” diye geveledim.

“Bisküvi?” diye sordu üçüncü bir kadın sesi. Bu kadın da çelik grisi saçlara sahipti, üstünde gerdanına kadar uzanan altın düğmelerle süslü krem rengi bir bluz, koyu mavi ceket vardı ve bana yumuşak bir ifadeyle bakıyordu. Elinde nizami bir şekilde yerleştirilmiş bisküvilerle dolu bir tabak tutuyordu.

“Eee... teşekkürler.” Bedava yemeğe asla hayır demezdik.

“İstersen bandırabilirsin,” diye ekledi yaşlı kadın ve söylediğini vurgulamak istemiş gibi tabaktan güzel bir bisküvi seçti ve bisküviyi içi fokurdayan siyah kazana bandırdı.

“Müzenin arşiv odasını hiç bu şekilde hayal etmemiştim...”

“Hah!” diye homurdandı genç kadın.

“Ah, hayatım,” diye iç geçirdi orta yaşlı kadın.

Yaşlı kadın bana sanki yapışkanlı kâğıda giderek daha da yaklaşmakta olan bir sinekmişim gibi bir bakış attı.

“... ama elbette birtakım hikâyeler anlatıldığını duymuştum. Duymasaydım buraya gelmezdim...”

“Elbette duymuşsundur.”

“... ve sanırım bu o kadar da şaşırtıcı değil...”

“Öyle mi dersin?”

“Belki sana yardımcı olabiliriz hayatım.”

“Bir bisküvi daha alır mısın?”

Gözlerimi üçünün üstünde gezdirdim. Müzenin altındaki bir odada, bir kazan dolusu çay ve bu üç kadın. Asla değişmeyen bazı şeyler vardır. Bu kadınları ister Peri, ister Kader, Kâhin, Falcı veya kafein bağımlısı üç çatlak olarak adlandırın, üç kadının ve bir kazanın büyüğü asla değişmez. O kazan Lipton poşetleriyle dolu olsa bile.

Bu saygıyla eğildim, ellerimi barış ifade edecek şekilde iki yana açtım ve “Hanımlar,” diyerek selam verdim.

“Sersem!” dedi genç olanı. Kendisine Genç Kız olarak hitap etmek daha akıllıca olabilirdi. Ama bunu yapabileceğimden kuşkuluydum.

Orta yaşlı olanı söze girdi. “Genç ve nazik bir beyefendiyle tanışmak ne güzel!” Ona da Anne olarak hitap etmek yakışık alabilirdi, ama bunu nasıl karşılayacağından emin değildim.

“Toplum çok saygısızlaştı!” dedi yaşlı kadın. Bu kadına da Cadı olarak hitap etmek istedik, ama bu fikri aklımızdan uzaklaştıracak kadar da akıllıydık.

Fakat onları nasıl adlandıırırsak adlandıralım, aslında kim olduklarını iyi biliyorduk. Kazanı olan üç kadın –bu kadim ve büyük bir güç demektir ve kadim güç ise eski geleneklerle bağlantılıydı ve bu da birtakım kuralların var olduğu anlamına geliyordu. Yüzde doksan ihtimalle zaten kötü olan bir şeyin daha da kötüye gitmesini engellemek için oluşturulan kurallar ise çoğunlukla riskleri beraberinde getirirdi.

Sonra Genç Kız konuştu. “Bu adam lanet olası bir büyücü. Tanrı aşkına.”

Ardından Anne tatlılıkla omzumu sıvazladı ve şöyle dedi; “Onlar mavi elektrik melekleri.”

Sonra Cadı elindeki bisküvi tabağını bıraktı, bana doğru eğildi ve sargılı elimi kavradı. Elimi hızla yüzüne doğru çekti ve karşımdakini hâlâ yaşlı bir kadın olarak değerlendiren ben -kuralları da unutarak- onun kavrayışıyla sendeledim ve neredeyse ayaklarının dibine düşüyordum. Cadı elimi bir o yana bir bu yana çevirdi, biz neredeyse çılgılık atma noktasına gelene kadar sivri tırnaklarını sargıların içine gömdü.

“Bu adam Gece Yarısı Valisi,” dedi Cadı. İyice üstüme doğru eğilirken çelik rengi gözleri, o hareket ederken bile titreşmeyen gümüşü saçları altından parladı. “Öğrenmek istediğin buydu,

değil mi?” Cadı’nın plastikten yapılmış kusursuz takma dişlerine baktım, ağzından yayılan çay kokusunu ve ceketine sinmiş antik büyünün kokusunu aldım ve şöyle dediğini işittim, “Sen Gece Yarı Valisi’sin. Kendi kulağına son derece doğal gelene kadar, buna inana kadar bunu tekrarla. Gece Yarı Valisi sensin, büyücü. Elektrik meleği. Duymak istediğin bu değil miydi? Bu bilgi için bir bedel ödemek zorunda da değilsin. İster kabul et ister etme.”

Cadı kanlı elimizi son bir defa sıktı ve sonra bıraktı. Kazanın kenarına doğru sendeledik, elimizi diğer elimizin içine aldık ve gözlerimiz elektrik ateşinden yoksun kalana kadar acıya karşı dişlerimizi sıktık, kontrolümüzü kaybetmemek için dilimizi ısırдық.

“Hiç de bir Gece Yarı Valisi gibi görünmüyor,” diyerek iç geçirdi Anne.

“Hatta ahmağın biri gibi görünüyorsun dostum,” diye ona katıldı Genç Kız.

Cadı homurdandı, bisküvi tabağına uzandı ve kremalı bir tanesinin ortasındaki kremayı kemirmeye koyuldu. En güzel parçayı sona bırakmıştı.

Kazandan güç alarak bedenimizi tekrar doğrulttuk. “Bir bardağınız var mıdır?” diye sordum sonunda.

“Elbette!”

Kazanın arkasındaki karanlığın içinden, üstünde “Annemi gerçekten çok seviyorum” yazan bir kupa bana doğru uzatıldı. Kupayı fokurdayan kazana daldırdım.

“Şeker?” diye sordu Anne.

Başımı iki yana salladım, elimi çantama uzattım, bir avuç dolusu ağır kesiciyi aldığım gibi çayın içine boşalttım. Büyük ihtimalle iki bin yıldır gün yüzü görmemiş bir kazanda kaynayan bir

sıvıya göre, çayın tadı hiç de fena değildi. Kadınlar sessizce beklerken ben de kupayı kafama diktim sonra bir kenara koydum. Kolumun yeniyle ağzımı sildim. Sağ elimdeki damganın zonkladığını ve tenimin sargılara yapışmış olduğunu hissedebiliyordum.

“Sanıyorum ki,” dedim sonunda, “birtakım kurallar söz konusu olmalı. Bunlar tahminime göre *üç soru hakkın var* türünden kurallar ve şimdiden açıkça belirtmek isterim ki retorik güzellmeler ve tekrara dayalı ifadelerin gerçek birer soru olarak kabul edilmemesi gerektiğini düşünüyorum.”

“Bak sen. Demek sen de okulda derslerden çıktın,” dedi Genç Kız, kısa bir andan sonra. Sanırım ondan bekleyebileceğim en fazla anlayış bu kadar olmalıydı.

“Büyük oranda haklı olsan da, hayatım,” diye iç geçirdi Anne, “*üç soru* fazlasıyla gerilerde kaldı. Artık eğitimde modern yaklaşımların söz konusu olduğu bir çağdayız!”

“Bu cevabın kimseye bir faydası yok,” dedim, “çünkü aslında hiçbir şeyi cevaplamıyor ve bütün bu süreç konusunda kafamı karıştırıp soru haklarımdan birini *o zaman üç sorudan fazlasını sorabilir miyim?* gibi basmakalıp bir soruyla harcatmaya yöneltme amacı taşıyor -ki bu arada bu bir soru bile değil!”

“Zekiyiz, öyle mi?” dedi Cadı, bir gülümseme veya çemkirme olarak nitelendirilebilecek şekilde kıvrılmış dudakları arasından. “Ama zeki olan aslında hanginiz?”

“Lütfen,” diye homurdandım. “Bir konuyu derhal açıklığa kavuşturalım. Ben biziz ve biz benim. Düşüncelerimiz aynı, hayatımız aynı, bedenimiz aynı ve dürüst olmam gerekirse, mitolojik öykülerde adı geçen tüm karakterler arasında en azından sizin bunu saygıyla karşılamanızı beklerdim.”

“Ama bu hiç sağlıklı değil!” diye cevapladı Cadı. “Aynı bedeni paylaşan bir ölümlü ve bir tanrı?”

“Burada olmamızın sebebi bu değil. Burası dışında da hor görülebileceğim pek çok yer var.”

“Evet,” diye iç geçirdi Genç Kız, “ama on pound’a bahse girerim ki seni yarım dakika içinde ağlatabilirim.”

“Sorun da bu, değil mi?” diye ekledi Anne, çayını yudumlayıp.

“Elceğini mi incittin?” diye şakıdı Cadı.

Parmaklarımla burnumun direğini sıvazladım. “Peki, o zaman,” dedim. “Oyunu sizin istediğiniz gibi oynayalım. Beyan: Ben Gece Yarısı Valisi’yim.”

“Evet,” dedi Anne.

“Ahmak herife bedava bilgi sunma. Tanrı aşkına!” diye çıkıştı Genç Kız.

“Üzgünüm, canımın içi,” diye mırıldandı Anne, gerçek bir pişmanlıkla.

“Beyan:” diye yineledim. “Ben, Nair öldüğü sırada Gece Yarısı Valisi oldum.”

Üç taştan oyulmuş yüz öylece bana baktı. Hakkı olduğumu anlamak için bir cevap vermeleri gerekmiyordu. “Beyan: Nair ölmeden hemen önce bir telefon araması yaptı. Son nefesini telefon hatlarına doğru verdi ve Gece Yarısı Valisi’ni oluşturan fikir, unvan, güç, marka ve her şey son nefesiyle birlikte hatlara karıştı. Ama bu kavramlar öylece hatlarda duramazlardı; Gece Yarısı Valisi’nin ete ve kemiğe bürünmesi gerekiyordu. Bu yüzden kavramlar bir telefon arayışına girdi ve bizi buldu. Bizi bulması kaçınılmazdı. Çünkü bizim doğamız bu.”

“Gençlerin bu kadar mantıklı düşünebildiğini görmek ne güzel değil mi?” diye iç geçirdi Cadı.

“Beyan: Vekiller, Nair’i benim öldürdüğümü düşünüyor çünkü, açık konuşalım, Nair’in bize bunu yapacağından haberi-miz olsaydı, muhtemelen onu gerçekten biz öldürürdük. Çünkü

Vekiller bizi anlamlandıramıyorlar; yaşayan bir varlık olduğumuzu idrak edemiyorlar. Çünkü... çünkü bizden başka kimi suçlayabileceklerini bilemiyorlar. Çünkü Nair hâlâ kıyafetleri içindeyken bile derisini canlı canlı yüten, tırnaklarının altındaki deriyi bile çekip alabilen bir adam tarafından öldürüldü ve bu basit bir büyü değil. Bu türden büyü ayın bile dünya yörüngesinde dolaşma işini iki kere düşünmesine sebep olur. Bu... bu insanların anlamlandıramadığı, hakkında bir şey bilmek istemediği türden, çünkü kendilerini ufacık ve güçsüz hissetmelerine sebep olan bir büyü.

“Beyan: Gerçekler! Nair öldü ve ben de telefon aracılığıyla gönderilen bir lanetin hedefi oldum! Bir Gece Yarısı Valisi öldü ve yeni bir vali yeryüzünü arşınıyor, çünkü o fikri yaratan şehir hâlâ ayakta, bir simge yok edilemez.

“Gerçek! Nair’i öldüren adamın hiçbir kokusu yoktu ve insanlar -nefes alıp veren, ölümlü insanlar- her zaman bir kokuya sahiptirler.

“Soru:”

“Nihayet,” diye homurdandı Genç Kız.

“Evet hayatım?”

“Devam et...”

“Soru:” Kurumuş dudaklarımı ıslattım ve dilime çayla pul pul olmuş tenimin tadı geldi. “Nair’i kim veya ne öldürdü?”

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Genç Kız konuştu. “Yazık. Bu kafayla uzun süre yaşayamazsın sen, gün ışığı.”

“Bak şimdi, işte bu ilginç bir soru,” diye mırıldandı Anne.

“Ancak bu olaylara herhangi bir ilgimiz olsaydı,” diye tersledi Cadı.

“Ama siz kazanlı üç kadınsınız,” dedik, bir kez daha eğilip selam vererek. “İlginiz olmasa bile, yanıtı bilebilirsiniz.”

“Bana bak gün ışığı!” diye parladı Genç Kız. “Nair’i öldüren şey bir adam değildi! Kendi sorunu zaten kendin cevapladın – nefes alıp veren, işeyen ve yiyen adamların bir kokusunun olmaması mümkün değildir.”

“Ve elbette, asıl soru şu,” diye ekledi Anne, düşünceli bir ifadeyle, “Vali’yi o adam mı öldürdü, yoksa onun yaratıcısı mı?”

“Şimdi de senin peşine düşecektir,” dedi Cadı. “Bedenin kime ait olduğu önemli değil, asıl olan ele mühürlenmiş damgadır. Bisküvi tabağına tırmanmaya çalışan ufak bir kurtçuk olsaydın bile seni ezip öldürmek için peşine düşerdi. Hiç kaçmayı düşündün mü?”

Dudağımı ısırdım, elimi iyice göğsüme doğru bastırdım. “Anlaşıldı,” diye homurdandım. “Peki. İmalı lafları kabullenebilirim. Neden olmasın? Her neyse. Beyan: Az önce... bu adam veya yaratıcısı tanımlamasını kullandınız.”

“İletişim becerileri de oldukça gelişmiş,” diye kıkırdadı Cadı.

“Beyan: Yani Nair’i öldüren adam gerçekten de bir insan değil. Başka bir şey. Olasılıklarsa sınırsız!”

“Zamanının kısıtlı olması ne kötü, değil mi?”

Kolumun yeniyle alnımı sildim. Ateşlenmiş gibi hissediyordum. Göğsümdeki dikiş yerim acıyor ve sızlıyordu, elimse alev alevdi. Normal hayat gözüme uzaktaki bir serap gibi görünüyordu. Geveleyerek devam ettim. “Soru: Nair’in evinde bir dosya ve dosyanın içindeyse bir not vardı. Notta, “*Ayakkabılar Swift’te*” yazılıydı. Bu ne anlama geliyor?”

“Oldukça popüler bir çift ayakkabı,” dedi Genç Kız takdirle, ayaklarına doğru bakıp başını sallayarak.

“Ayakkabıların farkında olması akıllı olduğunu gösteriyor,” diye ekledi Anne.

“Çocuğun ayakkabılarını giyiyorsun,” dedi Cadı. “Yoksa bu-

nun bir önemi olmadığını mı düşünmüştün?”

Gözlerimi ayaklarıma indirdim. “Bunlar mı?”

“Bu bir...”

“Hayır, hayır. Bu bir soru değildi. Daha çok... sesli düşünüyordum. Bir sonraki sorumu sormadan önce bu konuya bir parça açıklık getirmeniz adil olur diye düşünüyorum.”

“Adil mi!” diye güldü Genç Kız.

“Eh...” diyerek iç geçirdi Anne.

“Hah!” diye homurdandı Cadı.

“Bazı şeyler zamana ayak uydurur...” diye ekledim. “Eğitim gibi şeyler yani.”

“Sanat dersinde A aldım.”

“Tamam o zaman.”

“Açıklığa kavuşturalım.”

“Beyan: Bu ayakkabılar,” gösterişli spor ayakkabılarımın içindeki ayak parmaklarımı kıvırdım, “bana ait değil. Onları Wembley’de yaşayan bir çocuğun odasında buldum. Mo adında bir çocuğa aittir. Ayakkabıları annesinin hatırı için çocuğun yerini bulma amacıyla kullandım. Çocuk bir süredir kayıptı. Büyüyle hiçbir alakası olmayan bir genç ve bu konudan bir parça anlıyorsam, annesinin de büyüyle bir alakası yoktu. Bunu sadece bir arkadaşına iyilik olarak yaptım. Ama -hâlâ bir beyanda bulunuyorum- Vali’nin notlarında bu ayakkabılardan bahsediliyordu. Nair bunların bir önemi olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden açıklığa kavuşturulmasını istediğim soru şu: Nair de bu ayakkabının sahibi olan çocuğu mu arıyordu?”

Bu soruma Cadı düz bir sesle basitçe, “Evet,” cevabını verdi.

Dışarı çıkmak istiyorduk. Bunu aniden ve büyük bir katiyetle anlamıştık. Sise boğulmuş, yeşil bir buğuyla kaplanmış, uzun patikalar ve emrimize amade lambalarla dolu, içinde kendimi-

zi kaybedebileceğimiz bir yere gitmek istiyorduk. Buradan çok uzaklarda olmalıydık. Bütün bu olayların bizimle hiçbir ilgisi yoktu ve bunun için ölmeye hazır değildik.

Bu yüzden sordum: “Soru: Lanet olası bu olup bitenler nedir?”

Üç kadın kendi aralarında bakıştı.

“Bu adil bir soru mu?” diye sordu Anne.

“Bu tam bir saygısızlık!” diye ekledi Genç Kız. “Cesaretine hayran kaldım, ahmak adam!”

“Konunun adil olmakla bir alakası yok,” dedi Cadı. “Öyle olsaydı, bunların hiçbiri gerçekleşmezdi.”

Elimi nazıkçe havaya kaldırdım. “Cevaplayın lütfen.”

Cadı iç geçirdi ve elindeki bisküvi tabağını bir yana bıraktı. Kazanın etrafından dolaşarak dikkatlice bana doğru yaklaştı. Diğerleri de onu takip etti. Kadınlar sert erkeklerin gözünü korkutamaz. Sanırım ben o kadar da sert bir erkek sayılmazdım. Cadı, gözlerimin içine baktı ve şöyle söyledi, “Şehir lanetlendi.”

“Efendim?”

“Lanetlendi. Sonu iyi değil. Daha kaba bir tabirle belirtmek gerekirse tam ve kesin bir şekilde ebesi becerildi. Yanıp kül olacak. Yerin dibine batacak. Her şey parçalanacak ve dağılacak ve toza dönüşecek. İstediyini seçebilirsin. Kuzgunlar öldü. Taş kırıldı. Duvar bozuldu. Gece Yarısı Valisi öldürüldü ve onun yerine gelen kişi,” boğulurken son nefesini veren bir tavuğu andıran bir kıkırtıyla, “az öncesine kadar bu görevi üstlenmiş olduğunun bile farkında değildi. Şehir lanetlendi. Kaçıp gidin, minik elektirik melekleri. Fırsatını bulabilirsiniz, buradan hızla uzaklaşın.”

Kadınlar önümü, arkamı, etrafımı sarmış hâldeydi. Sisli bir pazar sabahında bir köy ebesi arkadaşlarını sıcak bir bardak bir şeyler içmeye davet ettiği günden, büyüünün asfalt ve neon

ışıklarından değil de toprak ve havadan kaynaklandığı zamanlardan beri var olan bu üç ufak tefek kadın etrafımı sarmıştı. Onlarla kıyaslandığımızda biz minicik bir varlıktık. Onlardan korkuyordum.

“Lanetlendi demekle ne kastediyorsun?” diye geveledim. “Kuzgunların ölü olması, taşın kırılmış olması ne demek? Bütün bunlar neden oluyor? Kaderin ne tür bir oyunu bizi Gece Yarısı Valisi hâline getirdi? Ben lanet olası Vali’nin gerçekliğine bile inanmıyorum! Ne haltlar dönüyor böyle?!”

Sadece kemikten ve takma tırnaklardan oluşan bir el enseme kavradı. Cadı o kadar yakınımı sokulmuştu ki nefesinin sesini duyabiliyor, kulak zarımı okşadığını hissedebiliyordum. Konuştuğunda, ağzından çıkan ses aldatan bir âşığın fısıltısı gibiydi. Şöyle söyledi:

“Şapkamı bana geri ver.”

Sonra hiçbir özür dilemeden ve bir parça bile utanmadan, başımı fokurdayan kazana doğru ittirdi.

Belirsizlik anlarında, birilerinin kontrolü eline alması gerekir.

Adı Judith idi.

Beni uyandıran şey, Judith’in boğazımdaki elleri, nabzımı kontrol eden parmaklarıydı. Zaman geçip gitmiş ve beni bundan haberdar etmeye tenezzül bile etmemişti.

Gökyüzü eski bir morluk rengindeydi, güneş ışığı ise ancak yüksek binaların pencerelerinden seken solgun bir sarı tonundaydı.

Judith’in üstünde pufidik, yeşil ve kolsuz bir mont, montuna uyan bir kazak, bir rozet ve rahat ayakkabılar vardı. Rozetin üstünde, “Judith” yazıyordu. Sol üst köşede ise “Yardım İçin Burada”.

“Bayım? İyi misiniz?” dedi Judith.

Bu zor soruya bir cevap bulmaya çalıştım. Sol elimle yüzümü kontrol ettim. Yanmış gibi görünmüyordu. Cildim belki biraz hassastı, ama kaynayan çayla haşlanmış gibi de değildi. Parmak uçlarımı kokladım. Hafif bir Lipton çay ve bisküvi kokusu muydu bu? Ellerimi saçlarımda gezdirdim, elime parçacıklar geldi ve sonra üstünde yattığım zeminin pütürlü dokusunu hissettim. Yeri avuçladım. Parmaklarımdan arasından kirli, irili ufaklı ve nemli kumlar döküldü. Gözlerimi Judith’e çevirdim. Yüzünde haklı bir şüpheyle harmanlanmış ve iyice gizlenmiş bir kafa karışıklığı ifadesi vardı. Sağ tarafıma baktım ve nehir kıyısına aradan farelerin bile geçemeyeceği kadar yakın bir şekilde dizilmiş ofis binalarını gördüm. Ayaklarıma doğru baktım ve Sunset Nehri’nin mavi-siyah sularının parmak uçlarımı yalamakla meşgul olduğunu gördüm. Gözlerimi sol tarafa çevirdim ve karşımda Tower Köprüsü duruyordu. Bir inilti koyuverdim ve başımı tekrar kirli kumların üstüne bıraktım.

“Şahane,” dedim.

“Hey bayım, siz iyi misiniz?”

Yanımda diz çökmüş olan kadına daha yakından bakmak için başımı çevirdim. Kadının arkasında, bir dalgakıranın üstünde turist ve yayalardan oluşan ufak bir kalabalık toplanmış, nehir kenarındaki bu ilginç manzarayı seyrediyordu; benim bir ceset olmadığımı anlayan bazıları şimdiden uzaklaşmaya başlamıştı. Kalabalığın arkasında ise Londra Kulesi’nin kalın duvarları yükseliyordu.

Gözlerimi tekrar “Yardım İçin Burada” olan Judith’e çevirdim.

“Şahane, sadece şahane,” dedim.

“Bir şey değil,” diye cevapladı Judith.

Bir yerimin kırılmış veya çıkmış olabileceği ihtimaline kar-

şın yavaşça doğrularak oturdum. Bir şeyim yoktu. Göğsümdeki dikiş yeri bile yalnızca hafifçe sızlıyordu ve bana normal hayatı hatırlatan bir huzur sunuyordu. Hafifçe çay rengine bulanmış sargılarım hâlâ yerindeydi. Oturur pozisyondayken, artık ayak parmaklarımla ötesini görebiliyordum ve Thames Nehri'nin aheste ve sessiz suları sinsice dalgakıranın üstüne ulaşmaya çalışıyordu. Dalgalar daha şimdiden plastik torbalar ve kola kutuları gibi gelgit sonrası oluşan çerçöpü temizlemişti. Ve dalgalar aynı zamanda, bir elin ayaklarımla hemen altına karalamış olduğu bir mesajı da yarı yarıya silmişti.

ŞAPKAMI BANA GE

Gözlerini Judith'e çevirdim. "Garip gelecek biliyorum, ama etrafta içi çayla dolu bir kazan ve üç çatlak kadın gördün mü?"

"Hayır," diye cevapladı Judith, delinin tekini kızdırmaktan çekinen mantıklı insanların nazik tavrıyla.

"Parıldayıp sönen bir ışık? Bir duman bulutu? Eee..." Hiç de normal kabul edilmeyecek "Işınlanma" kelimesini kullanmama-ya çalışarak ışınlanmanın işaretlerini açıklamak için kıvrandım. Beceremedim. Kendimi tekrar kumların üstüne bıraktım. Ne tür bir mistik varlık bir çay kazanın derinliklerine uzamsal bir girdap yerleştirdi ki zaten?

"Polise haber verdin mi?"

"Hayır," diye cevapladı Judith. Sonra çekingen bir sesle ekledi: "Atladın mı?"

Judith'in gözleri köprüye doğru kaydı. Başımı iki yana salladım. "Hayır. Daha çok itildim. Polisi aramana gerek yok."

Ayağa kalktım. Nehir suları deniz dalgaları kadar güçlü değildi, ama önlenemez bir ritimle giderek yükseliyordu. "E" harfinin kıvrımları da köpükler arasında kaybolmuştu.

ŞAPKAMI BANA G

Üç kadını ve kazanlarını düşündüm. Gözlerimi Londra Kulesi'ne çevirdim. Sonra Judith'e baktım.

“Beni dinle. Kule'deki kuzgunlar hakkında öğrenmem gereken şeyler var. Bu çok önemli,” dedim.

İnanmak için kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Kule'nin o tarafına veya kraliyet mücevherlerinin sergilendiği salona doğru uzanan nizami bir kuyrukta beklemeye hevesli her iyi turist gibi oldukça yüksek bedelli bir giriş bileti aldım. Siperlikli duvarlar şehir trafiğinin gürültüsünü kesiyordu ve Kule çevresindeki kadim avlulara garip bir sessizlik hâkimdi. Havada yaklaşmakta olan yağmurun kokusu asılıydı. Çocukları ölümcül bir keyif sunmak için ortada bırakılmış cellat taşının birkaç metre ötesinde, etrafı telle çevrilmiş bir çimenlik alan vardı. Ufak bir tabe-lada, dört ayrı dilde, Kule'de dokuz kuzgunun yaşadığı, bu kuzgunların İskandinav tanrılarının isimlerini taşıdığı ve efsaneye göre kuzgunlar kuleyi terk ettiğinde, şehrin sonunun geleceğini anlatan bir yazı vardı. Lanetli, sonu yakın; ateş ve su, parçalanmak ve ufalanmak: Birini seçin. İsterseniz hepsini.

Efsanenin kendisi doğru olmasa bile, zaman ve inanç her şeye yeterli gücü verirdi.

Tabelanın hemen yanında başka bir uyarı işareti asılıydı.
Lütfen Kuşları Beslemeyin.

Çimenlik alanda başka hiçbir şey yoktu.

Yardım İçin Buradayım Judith'in -Londra Kulesi satış asistanı ve ilkyardım konusunda bilgili olan ve bu bilgisini nehirde yüzen bedenler üstünde uygulamaktan çekinmeyecek kadar cesur olan kadının- kolundan tuttum ve sakince şöyle dedim: “Bana kuzgunları göstermezsen, kendimi Kule Köprüsü'nden aşağı atarım ve sular yükseldiği için bu defa beni kurtarma şan-

sın olmaz, anlaşıldı mı?”

Judith iyi kalpli bir kadındı. İntihara meyilli olduğunu sandığı bir adama hayır diyemezdi.

Duvarın üstünde yükselen kulelerden birinin hemen altında, havalandırma pervaneleri ve kötü su sistemi sesiyle uğultu içinde olan bembeyaz bir odada, bir masanın üstünde dokuz küçük tabut diziliydi. Tabutların içinde ise siyah tüylü birer kuş yatıyordu.

“Birden öldüler. Birkaç gün önce oldu. Hepsi sadece bir anda... ölüverdiler. Zehirlenmiş olabileceklerini düşündük ama onları bakıcılarından başka besleyen kimse olmamıştı... Otopsi de yapılacak ama sadece... yerlerine yeni kuşlar getireceğiz. Özel olarak yetiştirilmiş kuşlar. Bu olayı gizli tutuyoruz çünkü turistlerin kulağına gitmesini istemiyoruz... ama olan bu... Öylece ölüverdiler,” dedi Judith.

Afallamış ve büyülenmiş bir şekilde uzandık ve siyah bir tüye dokunduk.

“Yapma!” diye parladı Judith. “Seni buraya getirmekle bile başımı belaya soktum zaten!”

Ufak tabutlardan üstümüze dikilmiş, donuk gözler tarafından büyülenmiş halde elimizi geri çektik.

“Bir... mesaj falan bırakılmış mıydı?” diye geveledim. “Öldükleri gece... bir mesaj? Belki duvara yazılmış birkaç kelime? Telefona bırakılmış bir kayıt? Sıradışı herhangi bir şey?”

Tüylü dokuz beden, dokuz siyah kafa ve boşluğu seyreden dokuz çift göz.

Judith başıyla onayladı ve derin bir nefes aldı. “Duvarlardan birine bir şeyler karalanmıştı. Yıkadık. Oraya nasıl çıktıklarını bilmiyorum. Sonuçta bu kolay değil; burası bir kale! Duvarda... *Şapkamı bana geri ver* yazılıydı. Kuzgunların tünemeyi sevdiği

yerin hemen altına büyük beyaz harflerle yazılmıştı. *Şapkamı bana geri ver... Seni köprüden kim itti?*

“Dediğim gibi. Üç kadın. Bir de kazanları var. Şimdi gitmem gerekiyor.”

“Nereye?”

“Herhangi bir yere,” diye cevapladık. “Buradan başka her yere. Yardımın için teşekkürler Judith ve şimdi bir yabancıнын tavsiyesine kulak ver ve bu şehirden uzaklaş. Hem de hemen.”

“Neden?”

“Çünkü her şey doğruymuş,” diye cevapladım. “Kule’deki kuzgunlar ölü. Bu bir lanet. Birileri tüm şehri yok etmeyi planlıyor ve kim oldukları konusunda hiçbir fikrim yok.” Kıkırdadım. “Ki bu harika, çünkü onları durdurması gereken kişi benim! Bu yüzden kaçmalısın. Onları nasıl durdurabileceğim konusunda hiçbir fikrim yok.”

Judith tavsiyeme uydu mu bilemiyorum.

Öğrenmemiz gereken başka şeyler vardı.

Nehrin bir kenarına konuşlanmış, sokağın ortasına yerleştirilmiş demir örgülü bir girişi olan Cannon Sokağı istasyonuna koşarcasına gittim. İstasyonun hemen karşısında bir spor malzemeleri mağazası vardı. Kapısında minik bir tabela asılıydı. Tabelada şöyle yazıyordu: “Bir zamanlar Birleşik Krallığın içerisindeki tüm mesafelerin ölçülmesi için kullanılan kadim Roma Sunağı, Londra Taşı bu duvarlar içerisinde bulunuyor. Hikâyelere göre Londra Taşı yok edildiği zaman, şehir de lanetlenmiş olacak.”

Mağazadan içeri girdim. Kıvrıkcık sarı saçlı, sesinde kuzey aksanı olan genç bir adam yaklaştı ve bana bir ay içinde harcadığımdan fazla paraya bir çift spor ayakkabı satmaya yeltendi. Adamı omuzlarından öyle sıkıca kavradık ki istemsizce irkildi,

sonra gözlerinin içine baktık ve şöyle söyledik: “Londra Taşı’ nı görmemiz gerekiyor.”

“Eee,” diye geveledi adam.

“Göster bize!”

“Taş artık yok,” dedi adam.

“Ne oldu ona?”

“Biri, eee, biri, eee, taşa vurdu ve...”

“Ve ne oldu?”

“Kırıldı.”

“Ne zaman?”

“Birkaç gün önce.”

“Londra Taşı kırıldı mı yani?”

“Eee...”

“Bir mesaj bırakılmış mıydı? Duvarlara, pencerelere yazılmış bir mesaj?”

Adam bir pencereye doğru işaret etti. “Şuraya...”

Öfkeyle burnumdan soludum, adamı niyetlendiğimden fazla bir güçle iterek arkasındaki tenis raketlerinin üstüne düşmesine sebep oldum ve bir hışımla dükkândan çıktım. Mağazanın ön tarafında pencerelerin üstüne kapanabilen metal panjur sistemi vardı. Panjurlardan biri mesai bitimi yaklaştığı için daha şimdiden kapatılmıştı. Üstünde büyük beyaz harflerle şöyle yazıyordu:

BANA ŞAPKAMI G

Panjura öyle güçlü vurduk ki parmaklarımızın boğum yerleri kanadı.

Vücudumdaki ağrı ve sızılara aldırmadan Londra sokakları boyunca koştum. İş çıkışının büyüleriyle uçarcasına hareket ediyordum. Arkamdan salınan ceketimin kuyruğu ve etraftaki neon ışıklarının uğultusu beni şehrin ham enerjisiyle besliyordu.

Sokakların hayatla dolduğu, havaya kullanılmayı bekleyen inanılmaz bir hayat enerjisinin salındığı iş çıkışı saatleri büyücüler için iyi bir zamandır. Biz koşarken ayakkaılarımız -ki aslında bizim değillerdi- puf puf diye sesler çıkarıyor, kaldırım taşlarının değışen şekilleri, trafikten yayılan koku ve otobüslerin üstündeki numaralar bize rehberlik ediyor, bir zamanlar ormanlarda hoplayan geyikler gibi insanların arasından sıyrılıp ilerliyorduk. Bu, o zamanlardakiyle aynı türden bir büyüydü.

Londra Duvarı'nın bildiğın en yakın parçası Barbican'ın güneyinde, aydınlık ofis binaları ve yenilenmiş lonca evlerinin arasındaydı. Duvar parçasının ufalanmış kırmızı taşları, banka çalışanları ve memurların sandviçlerini yemek için gittiğı, gösterişli çeşmeler ve bakımlı sardunyalarla dolu geniş bir bahçenin içine yerleştirilmişti. Duvar parçasını uzaktan ilk gördüğümde, bir anlık saflıkla belki de her şeyin yolunda olduğunu düşündüm. Çok sevilen ve yeşilliğın ortasına yerleştirilmiş bu taşlar oldukça bakımlı görünüyordu. Sonra bahçeye uzanan ahşap basamaklardan indim ve arka taraftaki binanın pencerelerinden vuran ışık altında duvar parçasını daha net bir şekilde görebildim. Güldük, ağladık, bağırarak, dudığımızı ısırarak. Bunların hepsini aynı anda yaptık veya hiçbirini yapmadık.

Londra Duvarı'ndan kalma kadim Roma taşlarının üstüne bir şeyler yazılmıştı. Elbette bir şeyler yazılmıştı:

ŞAPKAMI BANA GERİ VER

Duvarın altındaki banka çöktüm ve sokak arası büyüünün verdiğı geçici enerjinin yerini bedenimin ağırları aldı. Sol elimle bilinçsizce sağ elimin yapış yapış sargılarını ovuşturduğumu fark ettim. Eldivenimi çıkardım ve çaya bulanmış sargı bezini çözdüm. Sargının altında, tenime kazınmış bir halde, biri diğerrinin bir köşesine degecek şekilde konuşlanmış iki ufak haç işa-

reti kıpkırmızı parlıyordu. Etim hâlâ biraz hassastı, ama bunun dışında doğumdan miras bir leke kadar doğal bir parçam hâline gelmişlerdi.

Biz Gece Yarısı Valisi'ydik. Şehrin koruyucusu. Ve şimdi Kule'deki kuzgunlar ölmüştü, Londra Taşı kırılmıştı, Londra Duvarı ise tıpkı diğerleri gibi lanetlenmişti. Bunlar şehri koruyan gizli, kadim ve kutsal emanetlerdi. Ve artık birileri onları yok etmiş, bozmuş, lanetlemişti.

Lanetlenmiş, sonu gelmiş, yanıp gitmiş, un ufak edilmiş, parçalanmış, kırılmış, çarpıtılmış, ortadan ikiye bölünmüş – bunlardan birini seçin. Veya hepsini.

Bu bizi ilgilendiren bir konu değildi.

Bizim sorunumuz değildi.

Bu konuda ne yapabilirdik ki?

Gözlerimi ayakkabılarıma indirdim.

Ayakkabılar Swift'te.

ŞAPKAMI BANA GERİ VER

YOLUN SONU

Ben Gece Yarısı Valisi'yim

Buna alışana kadar birkaç defa tekrarla.

Benim Şehrim.

Başımı ellerimin arasına aldım ve zonklayan şakaklarımı sıkıştırdım. Bir işe yaramadı. Başımı turuncu-siyah rengine bürünmüş gökyüzüne kaldırdım, geçip giden bir uçağın titreşen ışıklarını gördüm ve gözlerimi tekrar yere, ayaklarıma, bana ait olmayan ayakkabılara indirdim, sonra tekrar duvara baktım. Kadim duvar, şehrin koruyucusu, büyü ve tarih mirası... ve önceden görmüş olmam gereken şeyi tekrar gördüm. Büyük beyaz harflerle yazılmış bir yazı:

ŞAPKAMI BANA GERİ VER

Çantama uzandım, Nair'in sim kartının takılı olduğu telefonu çıkardım ve açma düğmesine bastım.

Dudley Sinclair'in numarasını tuşladım.

Ona güvenmiyor olmam, adamın işe yaramayacağı anlamına gelmiyordu.

Kısa bir süre sonra aksi, hafifçe peltek bir ses cevap verdi. "Alo? Kimsiniz?"

"Ben Matthew Swift. Sinclair ile konuşmalıyım," dedim.

Bir saniyelik bir sessizlik oldu –bir adı anımsadığınız, hoşnutsuz kaldığınız ve kendinizi kibar bir cevap vermeye zorladığınız türden bir saniye. "Peki. Hatta kalın."

Hatta kaldım. Beatles'ın şarkılarının kulağa burun flütü gibi gelen bir aletle yorumlandığı bir müzik dinletisi boyunca parmaklarımla ritim tuttum ve bekledim. *While My Guitar Gently Weeps* şarkısının burun flütü versiyonunu dinlerken sabırlı olmak pek kolay değildi. Neredeyse telefonu kapatıyorduk.

Sinclair konuştuğunda, sesi öyle yüksek sesle ve aniden patladı ki neredeyse telefonu elimden düşürüyordum. "Matthew! Sesini duymak ne güzel! Nasıl gidiyor?"

"Bay Sinclair," dedim. "Birilerinin şehri lanetlemiş olduğunu bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Sinclair bir an bile bocalamadı. "Gerçekten mi?" dedi. "Ne kadar da sıkıcı bir durum. Kimin yaptığı konusunda bir fikrin var mı?"

"Hayır. Ama Kule'deki kuzgunlar ölü, Londra Taşı kırık ve Londra Duvarı'nın üstü beyaz boyayla karalanmış durumda, Gece Yarısı Valisi ise kokusu olmayan bir adam tarafından, yani aslında adam olmayan bir varlık tarafından, el bile sürülmeden canlı canlı derisi yüzülerek öldürüldü. Birileri sistematik bir şekilde şehrin tüm büyüleri korumalarını yok ediyor."

“Ne can sıkıcı,” diye iç geçirdi Sinclair. “Ve bu oyunun arkasında kimlerin olduğunu konusunda hiçbir fikrin yok, öyle mi?”

“Evet.”

“Yazık. Sanırım bu, her türden nahoş varlık sokaklara dökülüp masumları rahatsız etmeye başlayacak demek. Şirket çalışanlarına yılbaşı ikramiyesini de rafa kaldırmam gerekecek.”

“Bilmeniz gereken bir başka şey daha var, Bay Sinclair.”

“Elbette, sevgili oğlum, elbette. Karşılıklı fayda sağlayan anlaşmalarımızdan hep memnun kalmışımdır, bilirsin.”

“Bay Sinclair,” dedim, derin bir nefes alarak, “Ben Gece Yarısı Valisi’yim.”

“Gerçekten mi? Yok artık, bu da ne zaman oldu?”

“Son Gece Yarısı Valisi’nin telefona doğru verdiği son nefesiyle kullanım süresini doldurduğu dakikalarda.”

“Ah, anlıyorum. Ne kadar da... beklenmedik. Evet, bu gerçekten... çok sıradışı ve bir hayli ilginç bir durum. Sanırım sen oldukça şaşkın durumda olmalısın?”

“Biraz kafayı yemek üzereyim, evet.”

“Eh, doğal olarak, böyle hissetmen hiç şaşırtıcı değil! Ama doğal olarak. Evet...” cümlesini tamamlamadı. “Biliyor musun Matthew, bu aralar kulağıma gelen herhangi bir şey beni nadi-ren şaşırtıyor ve dürüstlük namına ve bana sunduğun bilgilerin karşılığı olarak kabul etmeliyim ki telefon etmen ve şu andaki durumunu özetleyen haberlerin yadsınamaz bir şekilde şaşırtıcı. Bütün bunlardan emin misin?”

“Evet.”

“Gece Yarısı Valisi olman dahil...”

“Evet. Aslında garip bir şekilde mantıklı bile. Bay Sinclair, yakında yardımınıza ihtiyacım olabilir.”

“Eh, doğal olarak, senin için her şeyi yaparız sevgili oğlum,

doğal olarak, doğal olarak!”

“Nair’i öldüren... yarattığın yüzünü gördüm.”

“Yaratık mı? Bir adam değil ama yaratık mıydı yani?”

“Evet.”

“Ve onu gördüğünü mü söylüyorsun?”

“Evet.”

“Kayda değer! Evet, kabul etmeliyim ki bu kayda değer bir başarı. Bunu nasıl yapmış olabileceğini merak ettim...”

“Her şeye şahitlik eden bir tilki vardı. Ona kebab ısmarladım ve o da anılarını benimle paylaştı. Bay Sinclair –Nair’i öldüren o yaratık ona dokunmadı bile. Buna benzer bir şeyi daha önce hiç görmedim. Ve o yaratık Nair’i sadece Gece Yarısı Valisi olduğu için öldürdüyse aynısını bize de yapmayacağını hiçbir garantisi yok ve ona karşı koyabileceğimizden emin değiliz.”

Uzun bir sessizlik. Sinclair’in bir an bile sessiz kaldığına daha önce neredeyse hiç şahit olmamıştım.

“Tamam,” dedi Sinclair sonunda. “Buluşalım.”

Bir amaç.

Amaç ise bir sebep gerektirir.

Sebep ise bir düşünceyi.

Düşünce ise...

... ölü adamlar sadece insanlar değil yere saçılmış et parçaları Gece Yarısı Valisi on bin kâğıt kesiği ile ölü üstelik onu öldüren ona dokunmadı bile ölü et yığını yüzden arınmış ve doğa ve...

Kes şunu.

... ölü kuzgunlar ŞAPKAMI BANA GERİ VER ölü kuzgunlar kırk taşlar parçalanmış korumalar kırk kalkanlar ŞAPKAMI BANA GERİ VER yolun sonu yolun sonu beni du-

varda bir gölge hâline getirin koku yok koku yok onu öldürdü ve et yığını hâline geldi ve tilki saklanmıştı koku yoktu yolun sonu yolun sonu ben Gece Yansı Valisiyim beton üstüne yığılmış bir ölü bir fikri öldür bir fikri öldür bir şehri öldür bir şehrin fikrini öldür koruma kalkan bir şeyler geliyor beni bir gölge hâline getirin...

Bu düşüncelerden hoşlanmadık.

Onları yürüyerek bastırmaya çalıştık.

Yürümek ise ritim demektir.

Fleet Sokağı. İnce çizgili pantolonlar, mükemmel ipek takımlar, geriye doğru yatırılmış saçlar, siyah deriden iş çantaları. Avukatlar ve bankacılar, şehrin zenginleri. Bu adamların bir kokusu var mıydı? Otobüs egzozları, kapısı açık kahve dükkânları, sosyetik pastanelerden yayılan pasta ve maya kokuları, bal dök yala titizliğindeki kafelerden yükselen temizlik kokuları, kuru temizlemecilerden gelen kimyasal toz kokuları arasında bunu söylemek zordu. Kalpleri atıyor muydu, nefes alıyorlar mıydı, gömlek yakaları arasındaki o boğazları ara sıra sıkışıyor muydu? Bakmak demek hızlı yürümekten vazgeçmek demektir ve yavaş yürümek ise düşünmeyi beraberinde getirir, ayrıca insanların dikkatini üstünüze çekerti ve bizi kimin izliyor olabileceğini kim bilebilirdi ki? Ve böylece sayısız bulanık yüzün pembe-gri bir gölge hâlinde sokak lambalarının ışığı altında belirip kaybolduğu bir ritim tutturduk. Cilalı deri ayakkabılar kaldırım taşlarını tıkırdatıyordu. Beyaz gömlekler ve nizami kravatlar. Ya Nair'i öldüren o şeyin kravatı ne renkteydi? Hatırlayamadık. Sadece koku ve dehşet ve sezgi ve kan. Tek seferde on bin minik ölüm parçası, her biri teni yaran en ince jiletten bile daha keskin on bin minik ölüm parçası... ve onları gönderen adam, ince çizgili takım elbise içinde herhangi biri. Ve söz konusu ince çizgili

takım elbise olunca, Fleet Sokağından daha ötesi yoktu.

Burası benim şehrimdi.

Adalet Sarayları. Haber ekipleri, dikili taşlar ve parlak beyaz ışıklar. Alwych. Ağaçlarla gölgelenen otobüs durakları, çanlarını “Oranges and Lemons” melodisiyle çınlatan St. Clement’s Kilisesi, Londra Ekonomi Üniversitesi, cipsler, klasörler ve rügan ayakkabılar, bir banka, BBC, elinde yanan bir meşale tutan kadın heykelleri, Hindistan Konsolosluğu, taşa oyulmuş kıvrımlı harfler ve gamalı haçlar –ve şuradaki çocuğun kapüşonu altında bir yüzü var mıydı? Kafe ve tiyatrolar. Gölgelele ve hayal gücünü uzaklaştıran parlak ışıklar. Ucuz sandviçler, tıklım tıklım otobüs durakları. Havadaki büyünlük kokusunu alabiliyor, midemize oturan köri sosu gibi sıcak kırmızı ve parlak büyünlük damarlarımıza dolduğunu, bize cesaret aşıladığını ve güç kattığını hissedebiliyorduk. Bu mekândaki ışıkların bir an bile sönüp gideceğini sanmıyorduk. Burası fazlasıyla kalabalıktı, fazla aydınlıktı ve kullanabileceğimiz çok fazla teçhizat vardı. Tehlikede değildik.

Drury Lane Tiyatro binası; belki yıllardır sürüp giden bir oyun, belki bir hafta içinde sonlanacak bir diğeri. Beş farklı tür restoran ve içi hiç kimsenin asla üstüne oturmıyacağı ama herkesin sürekli takdirle seyredeceğı bir sürü eşyayla dolu bir depo. Arka sokaklara geçtim. Temkini elden bırakmadan, sadece kullaklarımın duyduğundan fazlasını algılamaya çalışarak Covent Garden Meydanının arka tarafına yöneldim. Çevresinde iki tur attıktan sonra nihayet meydana girmeye karar verdim, St. Paul’s Kilisesi’nin gece için kapatılmış avlusunun yanından geçtim, Long Acre’nin güneyine doğru uzanan Arnavut kaldırımlı bir sokağı aştım, Bow Sokağına döndüm ve Kraliyet Opera Evi’ne girdim. Cam, çelik, mermer sütunlar ve kalın kırmızı bir halı.

Yepyeni yürüyen merdivenlere bindim, mumlu masalarla dolu ve bir sera gibi camdan duvarlarla tasarlanmış restoranların yanından geçerek üst kata çıktım. Bardan bir paket yer fıstığıyla büyük bir bardak portakal suyu sipariş ettim ve mümkün olan en karanlıktaki köşeye oturma hakkını satın aldım. Ucuz sayılmazdı, ama şikâyet edecek ruh hâlinde de değildik. Köşemize geçtik ve etrafı izlemeye başladık.

Londra'nın batı kısmındaki tiyatroseverler kendilerine has insanlardır. Operaseverler ise bunun bir adım ötesindedir. Kadınlar boğazları sıkıca sarmalayan kocaman kolyeler takar, ipekle örtülü göğüslerinin üstüne gümüşten iri broşlar tutturur; ceketleri tıpkı birer şal gibidir, paltoları ise silindir şapkanın hâlâ seksi görüldüğü, unutulmuş dönemlerden kalma cübbelerden özenilmiştir sanki; altın zincirli el çantaları, asil burunların en yüksek noktasında dengelenecek şekilde ince işçilikle tasarlanmış gözlükler de kadınların vazgeçilmezidir. Erkeklerle gelince, takım elbise ve kravat olağandır, ama çantası bir tık yükseltilmiştir. Ceket ceplerinden sarkan ipek mendilleri, oturanların yüzde yüz ekose kol yenlerine sürtündüğünde, "Pardon, affedersiniz, evet, teşekkürler," diye mırıldanan penguenlere karşılık olarak, mısır sarısı ve hâki renklerde giyinmiş, bu şekilde geceye hazır olduklarını ama bu hazırlığın büyük bir para ve zaman gerektirdiğini ima etmeye çalışan adamlar operada olağandır.

Bu ipeksi kargaşa içinde çok az insan özellikle dikkat çekerd; ben de o insanlardan biri olduğumdan korkuyordum. Benim dışımda bir de kocaman bel çantaları ve açık yakalarıyla Amerikalı bir çift; gördükleri her şeye parmakla işaret edip kafa sallayan bir Japon turist grubu, saç şekilleri ve özenle yırtılmış kot pantolonlarıyla "sanatçı tipler" olduklarını bağırarak bir çift öğrenci buluyordu. Turist kitaplarında bel çantalarının hırsızlığa karşı iyi

bir önlem olduğunu her kim söylediyse, yalan söylemiş; başka hiçbir kıyafet aksesuarı insanın beline takılmış bir plastik kese kadar “beni kap kaç” diye bağırmamıştır.

Köşemin karanlığına doğru iyice sokuldum. Ortam büyüyle, beklentiyle, sırlarla, oyunlarla, illüzyonlarla doluydu. Bütün bunlar bu mekânın doğal birer parçasıydı ve emrime amadeydi. İnsanlar bir büyüünün etkisi altına girmeye daha yatkın, bir şeyleri fark etmemeye daha meyilliydi ve bu iki durum da beni güvence altına alan özelliklerdi. Kendimi ortamın büyüleriyle sarmaladım, karanlığı bir örtü gibi üstüme çektim, havaya kafa karıştırıcı ve dikkat dağıtıcı bir büyü saldı ve benim oturduğum köşeye bakan her gözün karanlıkta muğlak bir şekil görmesini ve bir an sonra bunu bile unutarak dikkatini başka yöne kaydırmasını sağladım. Portakal suyumu içtim ve baharatla kaplı ve Akdeniz güneşiyle kavrulmuş, opera evine özel yer fıstığımdan yedim.

Dudley Sinclair perdenin açılmasından üç dakika önce geldi. Tamamen geceye uygun bir şekilde giyinmişti, hatta geniş omuzlarına kısa bir pelerin geçirmişti; göbeği bir şekilde ilikleyebildiği ve deli ceketlerini anımsatan bir tür yeleşin altında kıpırdanıyordu. Sinclair yalnız değildi. Genellikle yanından hiç ayrılmayan asistanı, sekreteri veya görevi her neyse Charlie de yanındaydı. Kalabalık oda da bile burnuma Charlie’nin kokusu geldi. Bir fare olarak fazlasıyla vakit geçirmiş şekil değiştiricilere has bir şekilde şeker pancarı gibi kokuyordu.

Sinclair ile Charlie etrafta beni aramaya yeltenmedi ve ben de kendimi belli etmeye çalışmadım. Oturdum, izledim ve bekledim. Yanlarında başka birini getirip getirmediıklarını anlamaya çalıştım. Getirmiş olsalar bile o “biri” kalabalığın arasına karışma işinde başarılı olmalıydı. Opera çanı son bir uyarıyla çınladı ve kalabalık açılan kapılardan sahne bölümüne doğru akın et-

meye başladı. Sinclair de kalabalıkla birlikte içeri girdi. Charlie ise kapıda durdu. Charlie kapıda tek başına kalana kadar bekledim. Sonunda etrafta kalan tek kişi o ve ben olduğumuz için, beni nihayet gördü.

Charlie sabırsızca bir işaret yaptı. Portakal suyumu bitirdim ve ona doğru yürüdüm; bana bir bilet uzattı. “Paranoyaksın,” diye terslendi.

“Bıçakladılar ve kavurdular,” diye açıkladım, muğlak bir hareketle bedenimi işaret ederek.

Charlie homurdanmakla yetindi.

Sinclair biletleri özel bir balkondan almıştı. Bu şişman adam ve kardeşiyle ufacak bir kabinde olmaktan dolayı içimiz ânında bir rahatsızlık duygusuyla doldu. Hayalimde devrim zamanlarındaki giyotinlerin ilk ziyaretçileri, her zaman operada özel kabin sahibi olan insanlar olarak canlanmıştı.

Huzursuzca koltuğuma çöktüm, sırtımı sağlam bir yere dayama isteğiyle koltuğu mümkün olduğunca duvara doğru ittim. “Matthew! Gelebildiğine çok sevindim! Opera sever misin?” dedi Sinclair.

“Emin değilim,” diye geveledim. “Daha önce hiç izlemedim.”

“O zaman bu unutamayacağın bir deneyim olacak. Belki de aydınlanacaksın. Şampanya?”

Önümüzdeki ufak katlanabilir masanın üstünde bir piknik sepeti duruyordu. Sonunda bu özel kabinlerin neden tercih edildiğini anlamaya başladık. “İçmesem iyi olur,” dedim, elimizi bir sandviçe uzatırken. Yemeğe asla hayır demezdik. Aynalardaki aksimizin bu kadar zayıf görünmesine ise hep şaşırmışım.

“Gergin görünüyorsun.”

Sinclair’e acı bir bakış fırlattım. “Lincoln bir tiyatro salonunda öldürülmüştü.”

“Ama en azından katili yakalanmıştı, değil mi? Matthew! Keyfin pek yerinde değil gibi, öyle mi? Biraz rahatlamaya çalış. Şehrin şu lanetlenme işi ve onu kurtarma sorumluluğunun senin omuzlarında olması durumu eminim kısa zamanda halolacaktır ve sonra geriye bakıp gülecek, *nihayet bitti, barda insanlarla paylaşabileceğim bir başka hikâye daha işte*, diyeceksin. Şimdi arkana yaslan... ve sanatın en muhteşem formlarından birinin keyfini çıkar.”

Elimizden geleni yaptık.

Sanatın en muhteşem formu, tabii eğer öyleyse, sıkı taytlar ve atletlerden, bir kapıdan geçmek için yan dönmeniz gereken türden Viyana balo tarzına uzanan kıyafetlere bürünmüş yaklaşık kırk kişilik bir oyuncu ve koro grubunu içeriyordu. Bu kadarını bile anladığımız için üzgündük. Müzikse güzel, hatta duygu doluydu; ama genellikle bir mektubu kimin kime gönderdiği üzerine odaklanan şarkı sözlerine kendimizi fazla kaptıramadık.

Kendimi operanın büyüüne kaptırmak, korku ve kafa karışıklığını aklımdan uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım. İyi bir hikâye dinlemeyi her zaman sevmiştik ve bir an için bile olsa -veya uzun süren pek çok an boyunca- tıpkı opera oyunundaki gibi güvende hissetmek ve kelimelerle karmaşıklaşan düşüncelerden uzak olmak istedim.

Müzik ve şarkılar kısa bir süre için bile olsa titrememizi dindirdi, bizi rahatlattı. Sinclair’ın planı da büyük ihtimalle buydu. Bu tür şeyler söz konusu olduğunda oldukça akıllı bir adamdı.

Ara verildiğinde, sessiz adımlarla kapıya gelen bir adam bize cin ve tonik ikram etti. Sinclair ise adamı beş pound bahşişle ödüllendirdi. Charlie bana da bir bardak uzattı. “Ağrı kesici alıyorum, içmesem iyi olur,” dedim.

“Boş ver o zaman,” diye cevapladı Sinclair neşeli bir tonla ve biz itiraz etme fırsatını bulamadan önce bardağı elimizden aldığı gibi Charlie’ye uzattı. Charlie bardağı sanki içinde votka varmış gibi bir dikişte fondipleli.

Oyunun ikinci yarısında, ilk yarıda çözümlenmemiş krizler sanki garip bir şekilde unutuldu ve bir aptalla bir rahibi içeren yeni bir hikâye anlatılmaya başladı. Nihayetinde tüm taşlar yerli yerine oturdu; iki bıçaklama olayı, bir boks maçı ve bu olaylar sırasında ölmesine rağmen ses telleri çalışmaya devam eden bir kadın. Oyunun en dramatik anlarında, seyirciler her seferinde ayağa kalktı ve bir opera seyircisine yakışır şekilde tezahüratta bulundu. Balkonun tırabzanına yaslandık, çenemizi ellerimizin üstüne koyduk ve büyülenmiş bir şekilde izledik. Daha önce operanın bu hipnotize edici garipliğini hiç deneyimlememiştik ve operanın bu kadar gürültülü, bu kadar parıltılı, bu kadar büyük olduğunu asla tahmin etmemiştik.

Oyun sona erdiğinde, izleyiciler keyifle tezahürat yaptı ve oyuncular kısa süren bir sonsuzluk anı içinde eğilerek selam verdi.

Sinclair ise tezahüratta bulunmadı, sadece tatlı tatlı alkışladı.

“Biraz kaba sabaydı,” diye mırıldandı. “İzlediğim en iyi oyun sayılmazdı.”

Charlie sadece gülümsedi. Bu, insanın kulak zarlarının kabul edebileceğinden fazla sayıda operaya katlanmış, soprano seviyesindeki tüm sesleri duyma yetisini kaybetmiş ve onları bir parça bile özlemeyen birinin gülümsemesiydi.

Dağılan kalabalığın arasına karıştık. Vakit geç olmuş, yatağa girmenin mantıklı görüldüğü ama bir şekilde onurlu görülmediği saatleri bulmuştu. Covent Garden yeşilliği aydınlatan ışıklar ve gürültülü oyun salonları, açık kapılar ve çekilip duran iskemle sesleri, şarkılar ve sokak çalgıcılarıyla doluydu; ısıran so-

ğuğa ve sokak lambaları üzerinden görülebilen sise rağmen hâlâ canlıydı, hâlâ nefes alıp veriyordu.

“Hafif bir akşam yemeğine hayır demezsin, değil mi?” dedi Sinclair, Charlie özenli bir şekilde patronunun üstüne bir başka paltoyu geçirirken.

“Yemek güzel olur.”

“Harika! Küçük bir yer biliyorum...”

Bu küçük yer, Covent Garden ile Strand arasındaki karanlık sokaklarda, bir zamanlar Dickens’ın her bir gölgeden korktuğu ve hırsızların cirit arttığı, şimdilerde ise içinden buhar tüten mazgallarla çürümeye yüz tutmuş çerçöple dolu bir bölgede yer alan bir restorandı. Sadece burayı bilen insanların gittiği türden bir yerdi. Kapı yanında bir menü asılı değildi, bir tabelası yoktu ve kahverengi lekelerle dolu camlarına ve herhangi bir yerin arka kapısı gibi duran siyaha boyalı sade kapısına bakan biri buranın bir restoran olduğunu asla tahmin edemezdi. Operanın müziğiyle bir nebze geçmiş olan rahatsızlık hissi ânında bünyemize geri döndü.

Kapıdan girdiğimizde, silindir şapkalı ve beyaz eldivenli bir adam, Sinclair’in paltosunu alarak koca kırmızı bir perdenin arkasındaki bir askılığa astı. Adama hayretle baktık. Adam ise bize zar zor gizleyebildiği bir tiksintiyle baktı ve şöyle dedi, “Paltonuzu alabilir miyim, beyefendi?”

Başımı afallamış bir halde iki yana salladım. “Yanımda kalmasını tercih ederim.”

“Elbette, beyefendi.”

İçeride bronzdan iki yürüyen merdiven vardı. Biri biz ona yaklaştığımızda çalışmaya başladı ve bizi yine bronz çerçeveli aynalarla dolu dar bir koridor boyunca taşıdı. Koridordaki aynalar yüzlerimizi çarpıtarak sonsuzluğa doğru yansıtıyordu.

Merdivenlerin sonunda yine kırmızı bir perdeye denk geldik, perde yine bir çift beyaz eldivenli elle açıldı ve bakırla bronz ağırlıklı, garip ve soluk yansımalar sağlayan eşyalarla dolu, loşça aydınlatılmış bir salona adım attık. Masalarda oturan başka insanlar da olduğunu görmek ve şarapla beslenen keyifli dedikodulu sohbetlerinin uğultusunu duymak içimi rahatlattı. Odanın ortasındaki yuvarlak bir masaya yönlendirildik. Masaya daha şimdiden üç sandalye konulmuştu. Elimize bir menü verilmedi; sanırım menü istemek de bu ortamda hoş karşılanmazdı.

“Burası oldukça modern bir tarzdadır,” dedi Sinclair, yüzündeki hayret ifadesine karşılık bir açıklama getirme amacıyla. “Şef, oldukça ilginç fikirleri hayata geçirmeyi ve deneyelliği sever... pek benim tarzım sayılmaz elbette, ama yine de ilginçtir. Hayatta sık yaşanmayan bir deneyim.”

Sinclair bizi iyi tanıyordu.

Gülümsedim ve bir göz cerrahının masasından aşırılmış gibi duran çatal bıçak takımına dokundum.

“Demek,” dedi Sinclair sakın bir şekilde, “artık Gece Yarısı Valisi sensin.”

“Evet.”

“Peki işler nasıl gidiyor, Matthew?”

“Pek iyi sayılmaz.”

“Hayır, elbette iyi değildir. Aslında beni ilgilendirmez ve doğal olarak yanlış anlamamı istemem, ama arkadaşın olarak söylemeliyim ki yüzün biraz solgun duruyor.”

“Evet.”

“Hatta bir tahminde bulunmam gerekirse -ve kuru sıkı atıyorsam beni affet- hatırladığım kadarıyla Gece Yarısı Valisi olmak gibi bir planın yoktu? Senin tercih edeceğin türden bir kariyer gibi görünmüyor.”

“Etmedim zaten,” diye terslendim. “Telefon çaldı, ben de açtım ve bir an sonra her şey altüst oldu. Göt herifin teki telefon hatları üstünden bir atama yaptı ve elim haşlanmış pancara döndü –peşimde de dört öfkeli hortlak vardı.”

“Hortlak mı?”

“Dört tane.”

“Ne talihsizlik. Onlarla karşılaşmanın çok da kötü sonuçlanmadığını anlıyorum?”

“Birini bir bira şişesine hapsettim,” diye cevapladım. “Diğerleri kaçtı. O sırada hortlakların da telefonla bana saldıran kişi tarafından gönderilmiş olduğunu sanmıştım. Ama şimdi düşünüyorum da... bana saldırmak üzere gönderilmemişlerdi, sadece Gece Yarısı Valisi’ni arıyorlardı. Ona çekilmişlerdi. Bu türden güç transferleri bazı pürüzleri de beraberinde getirir.”

“Hortlaklar...” diye mırıldandı Sinclair, “bu şehirde sık görülmezler.”

“Evet.”

İçkilerimiz geldi –kokteyl bardağında mor renkli, jöle kıvamında bir şey. Sinclair bardağı kokladı ve yüzünü buruşturdu. “Evet,” diye mırıldandı. “Eh, deneysel aşçılık. Sanırım bu içki bir şekilde yemek servisini tamamlayan bir sıvı; taninle veya proteinle etkileşimli veya o türden bilimsel bir ilginçlik örneği. İçmezsen üstüme alınmam, Matthew. Nair’le tanışmış mıydın?”

Sinclair’in benden önceki Gece Yarısı Valisi’nin kim olduğundan haberi vardı. Duyarlı vatandaşlar bu tür konularda bilgili olmayı kendilerine görev edinirlerdi.

“Hayır.”

“İlginç.”

Üstüne bir yorumda bulunmadım.

“Aslında geleneksel olarak, Gece Yarısı Valisi bir tür... roldür

diyelim mi? Bir görev, belki bir sorumluluk. Bir unvandan çok daha fazlası. Onu elinde tutan son kişiden, özel olarak seçilmiş, eğitilmiş ve atanmış bir halefe bilinçli olarak aktarılır. Bu kişi genellikle bir Vekil olur. Nair de Gece Yarısı Valisi olmadan önce bir Vekildi. Bu, yüzyıllardır böyle sürüp gider. Yani bu durumda, sevgili çocuğum, bu tatsız durum nasıl oldu da senin başına geldi?”

“Bilmiyorum.”

“Bir sebebi olmalı. Mistik güçler, metafizik kuvvetler, kader, kismet vesaire vesaire. Rastlantı diye bir şey yoktur, özellikle de senin iş dalında.”

Önümüze bir tabak... bir şey getirildi. Devedikeni garnitürlü, püre hâline getirilmiş bağırsak gibi görünüyordu. Çatal olduğunu sandığım şeyle yemeğin bir ucunu gergince dürttüm. İçimden bir ses ortamdaki loş ışığın sebebinin yemeklerin korunçuluğunu gizlemek olduğunu söylüyordu. Gözlerimi kapadım, ağzıma bir lokma attım ve çiğnedim.

Daha kötü de olabilirdi.

Gözümün bir ucuyla, Charlie'nin huzursuzca yemeğini kokladığını gördüm. Sinclair ise peçetesini yakasına yerleştirmiş, yemeğine balıklama dalmıştı.

“Araştırmanı yaptığını ve şehrin gerçekten de lanetlenmiş olduğunu doğruladığını varsayıyorum. Zaten bundan bir an bile şüphe etmedim. Demek istiyorum ki, söylentileri hepimiz işittik ve doğal olarak bazı işaretlerin farkına vardık. Gece Yarısı Valisi -yani Nair demek istiyorum- hunharca öldürüldükten sonra her şey tam bir belirsizliğe gömüldü. Sen ise bazı şeyler görmüş, sorular sormuş olmalısın... İnsan bu türden bir sonuca öyle kolayca varamaz!”

“Şapkamı bana geri ver,” dedim.

“Efendim?”

“Şapkamı bana geri ver.”

“Bir şapka var mıydı? Yoksa bu benim zekâmı aşan bir tür metafor mu?”

“Bu cümle her yerde. Daha önceden fark etmemiştim, özel olarak bakmam da gerekmemişti. Ama şimdi gözlerimi dört açtım ve bu yazı her yerde. Waterloo Köprüsü’nün ayaklarında, Willesden’deki duvarlarda, Kule’deki ölü kuzgunların bulunduğu noktada, Londra Taşı’nın duruyor olması gereken mağazanın panjurlarında, Londra Duvarı üstünde. Şapkamı bana geri ver.”

“Bu tuhaf talebin bir şekilde senin şu anki durumunla alakalı olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Evet.”

“Nasıl?”

“Bilmiyorum. Ama kötü bir olayın gerçekleştiği her yerde bu yazı var. Kule’deki kuzgunlar ölü, Londra Taşı kırık ve bu yazı Londra Duvarı üstünde. Bunlar uzun yıllardan beri geceleri habis şeyleri insanlardan uzak tutan koruyuculardı.”

“Ne tür habis şeyler?”

“Hiçbir fikrim yok. Bunu biliyor olsaydım, o zaman bu, büyük ihtimalle o habis şeylerin daha en başından zaten şehirden uzak tutulamamış olduğu anlamına gelirdi.”

“Ne demek istediğini anladım.”

“Ama senin de dediğin gibi –Hortlaklar Londra’da sık görülmezler. Ve o telefona cevap verdikten sonra peşime düştüler. Korumaları yok eder, kuzgunları öldürürsen, kaldırım taşları arasından daha ne tür tuhafıkların yükseleceğini kim bilebilir? Biri işte tam da bunu yaptı; kuzgunları öldürdü, Nair’i katletti. Bunlar kesinlikle iyiye işaret değil.”

“Ve şimdi sen tüm bu olayların ortasındasın,” diye mırıldandı Sinclair, tabağındaki bir tür yemek kılığında görünen pütürlü

jöleyi dürtüklerken, benden çok kendi kendine. “Ne kadar da... tartışmalı bir durum.”

“Evet.”

“Ve büyük ihtimalle, seni Nair seçmiş olmalı.”

“Evet. Büyük ihtimalle.”

“Peki, bunu neden yapmış olabileceğini düşünüyorsun?”

Tereddüt ettim.

“Bu soruyu aklında evirip çevirmiş olmalısın.”

“Yaratığın yüzünü gördüm. Nair’i katleden yaratığın.”

“Öyle mi? Peki, neye benziyordu?”

“Takım elbise içinde sıradan bir adam. Ütülü, temiz, ince çizgili bir takım elbise. Saçı arkaya doğru taranmış. Hepsi bu... Takım elbise içinde sıradan bir adam. Nair’e dokunmadı bile ama her yer kan oldu ve... Nair’le işi bittiğinde onu et ve kemikten bir yığın hâline getirmişti. Böyle bir şey asla görmedik... asla hayal bile edemezdik... o şekilde ölmeye hiç niyetimiz yok.”

Sinclair tombul parmaklarını iç içe geçirerek öne eğildi. “Ah. Sanırım anlıyorum.”

“Bir kokusu yoktu. Her şeye şahitlik eden tilkiye sordum ve tilki hiçbir koku almadığını söyledi. Nair’i öldüren yaratık bir insan değildi. Takım elbise içinde bir adamdı ama bir insan değildi. Gece Yarısı Valisi olmasaydı Nair hâlâ hayatta olurdu. Olay da bu değil mi? Elin damgalansın, şehrin koruyucusu ol; gelin bakalım habis şeyler. Gelin de beni avlayın hortlaklar ve gölgeler. Biz o şekilde ölmeyeceğiz!”

“O yaratığın ne olduğunu bilmiyor musun? Nair’i öldürenin?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“Ama bir adam gibi görünüyordu.”

“Evet.”

“Ve öyle değildi.”

“Evet.

“Anlıyorum. Bu bir sorun oluşturabilir.” Sinclair iç geçirerek arkasına yaslandı. Garsonlar masaya yanaştı, önümüzdeki tabakları topladı. Yemeği nasıl bulduğunuzu sormayacak, sadece böyle bir yemeği asla yemediğinizi bilecek kadar klastılar.

Sonunda, kırmızı yanaklarını şişirerek verdiği devasa bir nefesle Sinclair şöyle dedi: “Bana ayakkabılarından bahset.”

Bu soruyu öylesine havadan sudan bahsedercesine sormuştu ki bir an için işittiğimi anlamlandıramadım. “Ne?”

“Ayakkabıların.”

“Neden soruyorsun ki?”

“Senin tarzın sayılmazlar Matthew ve bu ilgimi çekti.”

“Beni hafife alma,” diye terslendim.

Küçük ve nizami dişlerini göstererek gülümsedi. “Hadi ama Matthew. Bu tür şeylerin ilgimi çektiğini iyi bilirsin. Nair’in öldürüldüğünü duyduğum anda, *bela geliyor* diye düşündüm. Sonra kuzgunlar öldü, ardından Taş kırıldı ve *birileri şehrin koruyucularını ortadan kaldırmaya çalışıyor, ne can sıkıcı bir durum*, diye düşündüm. Ve tüm bu gerçeklerin ışığı altında yapılabilecek en mantıklı şey, evet evet, en mantıklı şey biraz araştırma yapmaktır. Doğal olarak seni de kontrol ettim. Başka kim diye düşündüm, bunları yapabilecek doğaüstü güce sahip olabilir ki? Nair’i başka kim öldürebilirdi? Başka kim bunu deneyecek kadar çılgın olabilirdi?”

Çatalı tutan parmaklarımız gerildi. “Bizi daha iyi tanıyor olman gerekir,” diye hırladık.

“Evet, belki de öyle. Belki Vekillerin hatası da buydu. Vekillerle karşılaşmandan haberim var Matthew. Kriz zamanlarında... onlarla karşılıklı bağlantı içinde oluruz. Bu da bir kriz zamanı. Ama sen bunu zaten fark etmişsindir. Nair’in masasın-

daki dosyadan da haberim var. İçinde *Ayakkabılar Swift'te* diye yazıyor. Şimdi, bu tam olarak ne anlama geliyor?”

Gözlerimi ayakkabılarıma indirdim, sonra başımı kaldırıp Sinclair'e baktım. “Önemsiz bir cümle olduğunu düşünmüştüm.”

“Eh, biz grafiti konusunda da aynı şeyi düşünmüştük ve şimdi geldiğimiz noktaya bir bak. Hortlaklar sokaklarda cirit atıyor. Bir an için önemsiz olanın da bir önemi olduğunu var-sayalım ve kuantum fiziği konusunda gösterdiğimiz bu atılımla gurur duyalım, olur mu? Bana ayakkabılardan bahset. Sana ait olmadıkları çok açık. Senin moda anlayışına hakaret etmek gibi olmasın ama...”

Burundan soluyarak güldüm.

“... ayağına büyük gelen kırmızı ve siyah renkte, moda bir çift spor ayakkabıyı senin ayağında görmeyi pek beklemezdim. Nair, *Ayakkabılar Swift'te* diye yazmıştı. Bu konu onu neden bu kadar ilgilendiriyordu? Seni neden Gece Yarısı Valisi olarak atadı?”

Ve ben de anlatmaya başladım.

Birinci Ara Bölüm: Büyücünün Ayakkabıları

Bir çift ayakkabının akşam yemeği sırasında anlatılan hikâyesi.

“Ayakkabılar benim değil. Bir çocuğa aitler. Adı Mo. Aslında, gerçek ismi Michael Patrick Hall, ama hapishaneye girip çıkmadığın sürece Michael adına sahip olup da havalı bir imaj çizmek mümkün değil. Bu yüzden herkes onu Mo olarak çağırır. Onunla hiç karşılaşmadım, ama bu önemli değil,” dedim.

Her şey beklenmedik bir şekilde gerçekleşmişti.

Hoxton'da, bir sokak pazarındaydım. Nedenini hatırlamıyorum. Ölümünden dönmek insanın üstünde garip etkiler yapıyor. O zamanlar bazı ayinleri, günlük rutin hayatın bir parçası olarak düşünürdüm. Artık öyle düşünmüyorum.

Her neyse. Hoxton. Burasını tarif eden kelime “popüler” olmalı, ama bunun tam olarak doğru olduğundan emin değilim. Burası karmaşık bir semt. Geniş bahçeli, yeni boyanmış evlerle penceresine kalaslar çakılmış evler yan yanadır. Hem içi hem dışı çürümeye yüz tutmuş kamu binalarının duvarlarındaki kırık su borularından suyla birlikte küf ve tozlar aşağı iner. Canlı renklerle boyanmış, yeni tuğla ve çelikten yapılmış yeni apartmanlar; yerel bir birahanenin arkasında yer alan sanat galerileri, garajdan bozma eski radyo istasyonları arasında yoga merkezleri. Tandır ve balık, Çin yemeği ve helal kebaplar, kaşer pastaneler ve sebze olduğu tahmin edilen garip bitkiler satan ucuz manavlar. Kapısı gündüzleri sıradan bir kapıyken, geceleri siyahlar içinde iri yarı adamlarca korunan, morla aydınlatılmış bir mağaraya dönüşen yeraltı kulüpleri. Kimsenin tütün yasalarıyla ilgilenmediği sosyal kulüpler, neon ışıklarla aydınlatılmış bardo masaları; ayakkabıların eski ahşap parkeleri gıcırdattığı sosyal tesisler. Hoxton'da her şeyden bir parçanın aynı anda bulunduğu bir yer; etrafta oynayan çocukları kısıp gözlerle seyreden kambur bir dede. Nereye bakmak gerektiğini biliyorsanız, Hoxton büyüyle doludur; bir yangın çıkartmaya yetecek kadar büyü. Ama yangının neyi yakacağını asla bilemezsiniz.

Sokak pazarında balık ve cips satılan bir dükkân vardı. Bir akşam özel bir sebebi olmaksızın bu dükkâna girdim. Havadaki sirke kokusu burnumuza çalınmıştı ve balıkla cipse asla hayır diyemedik. Vakit geçti, belki on bir gibi. Dükkânlar kapalıydı, etraf sokak pazarının çöpleriyle doluydu. Etrafa saçılmış çürük mey-

veler, boş sandıklar, yırtık poşetler. Balıkla cips servisi yapan adamın adı Kishan'dı. Beyaz tenli ve kirli karlar kadar çilli olmasına rağmen, bu bir Hintli ismiydi. Siyaha boyalı saçları rastalıydı ve kulağındaki küpe basit bir piercing değil, bozuk para genişliğinde bir delikti; plastik bir halkayla kulak memesi genişletilerek oluşturulmuştu. Bu manzaradan hem büyülenmiş hem de tiksiniştik. Gözlerimi dikip bakmamak için kendimi zor tuttum.

Pisi balığıyla cips aldım ve pencere yanındaki bir masaya oturdum. Ortamdaki her şey plastikti ve steril olmaktan sadece bir nebze uzaktı.

Yarım saat kadar oturduktan sonra Kishan, "Artık kapatıyoruz," dedi.

Omuzlarımı silktim ve daha hızlı yemeye başladım.

"Evine dönmekte sorun yaşamazsın değil mi, arkadaşım?" diye sordu Kishan.

Bu sıkça duyduğumuz türden bir soru değildi. Erkekler genellikle diğer erkeklere eve dönüşlerinin bir problem olup olmayacağına sormazlar; kişi zayıf ve güçsüz görünse bile, içinde kapkaça uğramaktan asla korkmayan kaslı bir kung-fu ustasının yaşadığını varsayarlar. "Sorun yok, teşekkürler," diye cevap verdim.

Adamın gergin olduğunu fark ettik. Gözleri bir bize bir pencereye gidiyor, sonra tekrar üstümüze çevriliyordu. "Tamam," diye mırıldandı. "Peki."

Adamın bakışlarını takip ederek pencereden dışarı baktım, ama sokaklarda yavaşça yuvarlanan çerçöpten başka bir şey göremedim. Son cipslerimizi de bitirdik, ellerimizi yağlı bir peçetenin kenarına sildik ve ayağa kalktık.

"Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?" diye sordum.

Adam bana yandan bir bakış attı ve "Evet. Sorun yok. Her şey yolunda," dedi.

Bu kelimeler ayrıca tercüme edilmeye ihtiyaç duymuyordu.
“Eh, tamam o zaman,” dedim. “İyi akşamlar.”
Ve Balık&Cips dükkânından çıktık.

Bir laf vardır –Kediyi merak öldürür.

Biz de meraklanmıştık. Hayat, canlıların bu dünyası, o kadar fazla olayla, gariplikle, deneyimle dolu ve her şey öylesine bir anda olup bitiyor ki siz ölümlülerin akıl sağlığını koruyabilmeniz bir mucize. Ama bazı şeylere göz kapamayı, sadece sizinle alakalı olan şeylere dikkat etmeyi öğreniyorsunuz. “Kediyi merak öldürür” gibi lafları sahipleniyorsunuz. Son derece mantıklı laflar. Affedilmez bir zıyan.

Biz ise meraklıyız ve önceden de dediğim gibi, o sırada yapacak başka bir işim yoktu.

Yaklaşık elli metre yürüdükten sonra arkamıza baktık. Sokakta kimse yoktu. Paltomun yakasını kaldırdım ve yakanın içine iliştirilmiş ufak efsunları hissettim. Sonra geriye yürüdüm. Rüzgârdan korunmak için bir eczaneye pastane arasındaki bir boşluğa sığındım. Beklemek her zaman sıkıcı bir süreçtir. Eski günlerde, görevi etrafı kollamak ve beklemek olan adamlar zaman geçirmek için bir sigara yakardı. Dedektif hikâyelerini çok sever, filmlere bayılırdık. Bir kavşağa bakan ufak bir kitapçada oyalanan Philip Marlowe, gözlüklerini çıkardığında bir afete dönüşen bir sarışınla tanışır ve beraberce burbon içer, kelimelere fazla gerek kalmadan her şeyden ve hiçbir şeyden konuşurlardı.

Bu, o hikâyedeydi; burası ise Hoxton’dı.

Sonra burnuma bir koku çalındı. Bir yerlerde açık bırakılmış bir mazgal olduğunu, rüzgârın bu keskin kokuyu bize taşıdığını düşündük. Midenizi altüst edecek kadar kötü bir kanalizasyon kokusu değildi, ama buna yakındı. Gözyaşı kanallarınızdan içeri

giriyor, burnunuzdan aşağı kayıyor ve akciğerlerinize indiği ve boğazınızın sıkışmasına sebep olduğunda, artık zaten midenizin altüst olamayacağı kadar hissizleşmiş hale geliyordunuz.

Ardından bir ses yükseldi.

Kılla kaplı deriden çekilen plaster sesi gibiydi; çıtırtılı, şapırtılı ve binlerce minik iğnenin batması gibi bir ses. Tenekedeki koyu bir yağın çok yükseklerden bir yerden boşaltılması gibi. Sokağın diğer tarafındaki Balık&Cips dükkânının ışıkları söndü, sonra kepenkleri kapandı. Kishan dışarı çıktı, gözlerinde bir dehşet ifadesi vardı. Sokağa göz gezdirdi, doğrudan bana baktı ama sanki beni göremiyordu ve artık korkusu yüzüne yansımıştı. Ortamdaki bu garipliklere daha önce de şahit olduğunu, bu kokuyu daha önce de duyduğunu fark ettik. Dükkândayken beni uyarmaya, erkenden buradan uzaklaşmamı sağlamaya çalışmıştı, bense oyalanmıştım. Şimdi ise sokağın ortasında durmuş, yüzünde daha önceden aşına olsa da asla alışık olamayacağı bir şeyin korkusuyla donakalmıştı. Adamın bakışlarını takip ettim ve nedenini anladım.

O şey sarı ve beyazdı, zeytin rengi-kahverengi bir sıvı, bedenini saran tenin her yerinden sızıyor, çeşmeden akan su gibi ağır ağır yere damlıyordu. Belirli bir şekli yoktu. Şapırtı sesleri çıkararak sokağın ortasındaki bir mazgaldan yukarı çıkan bu yaratık, dokungaçlarını uzatan bir denizanası gibi, bir yumru şeklindeki gövdesinden çıkan uzantılara sahipti. Bu, sudan meydana gelmiş bir kalamardı; sıvıydı ama aynı zamanda tam olarak sıvı sayılmazdı. Yüzeyi balçıkla parlıyordu ama yüzeyinin hemen altında, içi sürekli değişiyor ve sanki sıcak kauçuktan yapılmış gibi, bedeni mazgallar arasından geçip tekrar birleşecek şekilde ayrılıyordu. Gözleri, kulakları ve görebildiğim başka hiçbir organı yoktu, ama sokak boyunca koca bir amip gibi ilerliyor,

arkasında yağ izi bırakıyordu. Ayaklarımızın dibinde beliren, mazgallar arasından geçip yüzeye çıkan sümüklüböcek-kalamar-amip-kauçuk bir şey. Ona bir isim verebilirdim. Basit bir şey için basit bir isim. Doygun.

Yaratığa bakakalarak sokak ortasında donup kalmış olan Kishan'ın çenesi bir karış düşmüştü ve yanından bir parça salya aktığının bile farkında değildi. Yaratık otuz metre kadar ileride hâlâ bedenini mazgal demirleri arasından dışarı çıkarmakla meşguldü. Hızla Kishan'ın yanına gittim, onu sıkıca omzundan kavradım ve "Tekrar selam," dedim.

Kishan başını bana çevirdi, ama gözleri yaratıktan ayrılmadı. Omzunu daha büyük bir güçle sıktım. "Selam dedim, gün ışığı."

Kishan'ın gözleri üstüme çevrildi. "Sana söylüyorum," dedim. "Kaç!"

Kishan'ın bedeni beyninden daha akıllıydı.

Koşmaya başladı.

Gözlerimizi mazgaldan yukarı çıkan bej-beyaz renkteki yaratığa tekrar çevirdik. Bedeninin hemen altında sarı bir yağ tabakası birikmeye başlamış, asfalta yayılarak yaratığın etsiz ve şekilsiz bedenini kaydırabileceği bir zemin sağlıyordu. Parmaklarımı en yakındaki lambaya doğru çevirdim, lambanın pembemsi ışığını kaptım ve yaratığın başına fırlattım. Yaratık buna aldırma-
dı bile. Beni fark etmeden kendini mazgaldan dışarı çıkarmaya devam etti. Şimdi bir köpek iriliğindeydi, bir an sonra bir kurt, ardından tuna balığı, ufak bir araba... ve üstünden bir şeyler damlayan o devasa bedeni mazgaldan yükselirken, etrafta yağ ve balçık gölleri birikmişti.

Çaldığım ışık altında, yaratığın bedenini daha detaylı olarak görebiliyordum. Tenini kaplayan yağ tabakasının altında bir şeyler kıpırdanıyordu. Bir parça patates kızartması bir anlığına

yüzeye çıktı, sonra tekrar battı; yırtık bir prezervatif yaratığın bedeninden kayıp yerdeki yağ birikintisine düştü; kırık ve yamuk bir çay kaşığı, balonsu gövdesinin tepesinde belirdi ve sonra süzülerek kaydı. Başka bir sokak lambasından biraz daha ışık çektik ve ışığı yaratığa yaklaştırdık. Sokağın ortasında belirerek büyüyen, insanlık dışı bu kokulu yaratık bizi büyülemişti. Ufak bir araba büyüklüğünde, büyük bir araba boyutunda, ufak bir kamyon büyüklüğünde...

Eti, tabii eğer bu bedeni oluşturan şeye et denilebilirse, kıllarla bir arada duruyordu. Bu kılların yaratığın kendisine ait olmadığını fark ettik. Bunlar insan saçıydı. Bazen her renkten birkaç tutam, bazense kirli bir saç yumağından oluşan bir saç ağı, yaratığın tüm bedenini bir arada tutuyordu. Yaratık önümüzde yükseldi, sıvı bir yağ gibi fışkırdı ve sonra kendi içinden tekrar yükseldi. Hareket hâlinde bir yağ çeşmesi. Ve şimdi neredeyse sokağın kendisi kadar genişlemişti. Ve o koku! Sadece kokudan dolayı ayağımız geriledi, gözlerimiz sulandı ve başımız döndü. Yaratık şimdi binaların birinci katına denk gelecek kadar büyümüştü. İçi dışı sürekli kıpırdayan bir pelte hâlindeydi ve üstünden akan yağlar artık neredeyse ayağıma kadar ilerlemiş, kaldırım kenarı oluklarından akarak tekrar sokağın ortasında birikmeye başlamıştı.

Gözlerimi yaratığa diktim ve bedeninin üstünde bir kafayı andıran yumruyu hareket ettiren yaratık da sanki bakışlarımıza karşılık verdi. İç yağı ve yemek yağlarından, yanık yemek parçaları ve lavabolardan akıtılan hayvan sıvılarından oluşan yağ-canavarı, yağ-şeytanı, mazgallardan sızan yağ iblisi. Şehir büyücülerinin doygunlardan korkmasının iyi bir sebebi vardı. Bu iğrenç, kötücül, saldırgan, ucube bir yaratıktı, ama belki biraz da olsa güzel olarak nitelendirilebilirdi. Hayat büyüdür ve yağdan

oluşan bu şey de kesinlikle hayattaydı.

Hayatta ve kesinlikle kızgın.

Ortada komik bir şey olduğundan değil, ama yine de karşı-mızdaki bu manzara yüzünden güldük. Sonra çaldığımız ışığı, ait oldukları lambalara geri fırlattık ve bir iki adım geri atarak ayağımızın dibinde fokurdayan yağ birikintisinden uzaklaştık. Çantamı bir yana fırlattım ve etrafıma bakınarak silah olarak kullanabileceğim bir şeyler bulmaya çalıştım.

Doygun ise silkelenmeye başlamış, duvarları sıvı yağ ve donuk yağla sıvayarak son bir ıkınışla mazgaldan tamamen çıkmış, zemini kaplayan kendi birikintisinde kayarak ilerleme başlamıştı.

Balık&Cips dükkânının penceresine baktım, elimi ve irade-mi ileri doğru uzatarak düşünce gücümle camın parçalanmasını sağladım. İçeriye uzandığımda ana gaz şebekesine ait o aşına sıcaklıkla sarılı, usul usul uğultu sesleri çıkaran bir boruya denk geldim. Yağı yakmak için ısı ve ateş. Boruyu niyetlendiğimden de hızlı bir şekilde çektim, burnuma dolan gazın, sokak, ışık ve karmaşık kokulardan ibaret bir bulanıklık hâline gelene kadar etrafa yayılmasını sağladım. Bizi ayakta tutan adrenalindi ve asfalt üstünde kayarak ilerleyen, arkasında fokurdayan yağ birikintileri bırakan sarı-kahverengi devasa bir yağ dalgasından kaçınmamızı sağladı.

Planım basitti. Çok basit. Yaratığı yakacaktık.

Gazı etrafıma sardım, bir tıslama sesiyle doygunun bedenini okşamasını sağladım. Gazın bir parçasını bir kırbaç gibi yukarıdaki sokak lambasına doğru gönderdim. İhtiyacım olan tek şey ufak bir kıvılcımdı. Sadece tek bir kıvılcım ve doyguna veda edecek, ona iyi geceler ve sonraki oluşumunda başarılar dileyecektik...

... ve bir mırıltı yükseldi, “Ah, Yüce Tanrım.”

Etrafıma bakındım ve daha önce fark etmem gerekeni gördüm; sırtını bir ayakkabı lostra dükkânının duvarına yaslamış, kolunda çantası, ayağında yüksek topuklar ve tebeşir gibi bir yüzle, çimento kamyonuna denk gelmiş sincap gibi doyguna dehşetle bakakalmış bir kadın. Asfaltta kumlar üzerindeki eriyik suları gibi kayarak ilerleyen yağlar ayaklarının dibinde birikmiş, ayakkabılarını lekelerle doldurmuştu.

Bir an için, sadece bir an için, gazı etrafıma sarmış, kıvılcımı hazır etmiş ve her şey avucumuzun içindeyken, kadına rağmen planımıza devam etmeyi düşündük.

Sonra kıvılcımı söndürdüm, gazı bıraktım ve kokulu bir parıltıyla gökyüzüne karışıp gitmesine izin verdim, dükkân borusundan devam eden sızıntıyı da kestim ve dikkatimi kadına çevirdim. Sokakta dev bir sümüklüböcek hızında ilerleyen doygunla arasında sadece birkaç metre vardı; birkaç saniye sonra o gövdenin arkasında kaybolup gidecekti! Yaratığın gövdesinden sıçrayan sarı yağ ve beyaz salyalar kadının yanındaki duvarın üstünden akıyor, siyah ceketinin üstüne sıçırıyordu. “Kıpırda be kadın!” diye bağırdım.

Kadın kıpırdamadı, kıpırdayamadı. Artık bir otobüs iriliğine ulaşan gözlerini, yuvarlanan yağ yığınının, yaratığın dikenlerini çıkarıp çıkarmama konusunda kararsız kalmış bir kirpi gibi ana gövdesinden çıkıp tekrar içeri girip duran beyaz dokungaçlarından ayıramıyordu.

“Koş!” diye haykırdık.

Gözlerimi doyguna çevirdim ve artık yakında, o kadar yakınımdaydı ki ağzını açması veya varsa dişlerini göstermesi gerekmiyordu; sadece ilerlemeye devam etmesi yeterliydi ve ölüm boğularak, yağ içinde boğularak gelecekti. Beni içine çekecek,

bedenimi ezecekti ve geriye kalan tek soru, kalbimizi durduran şeyin oksijensizlik mi yoksa kırık kemikler mi olacağıydı.

Kadın da aynı şekilde ölecekti.

Koşmaya başladım. Bir yağ birikintisine denk geldiğim anda ayağım kaydı ve kendimi yerde buldum. Dört ayak üstüne kal-karak biraz süründüm; elime insan kılları geliyor, kahverengi bir balçık pantolonumdan içeri sızarak dizlerimi yapış yapış ediyordu. Kaldırıma ulaştım, sendeleyerek doğruldum ve donakalmış kadını omuzlarından kavradım. Doygun sadece birkaç metre ilerideydi, sanki tüm dünyayı kaplıyordu ve kokusu öncekinden bile daha kötüydü. Nefes almak bile yeterince zordu.

Kadını sarstım. Gözlerini bana çevirdi, dudakları sessiz bir duayla kıpırdadı.

“Kaç,” dedim tıslarcasına.

Kıpırdamadı.

Fazla güçlü olmasa bile, yanağına bir tokat attık. Gözlerini kırıştırdı. Kayganlaşmış elimle kadının elini tutmaya çalıştım, elim kaydı. Bu sefer kolunun yenini kavradım.

“Koş!”

Kadın irkildi ve sonunda hareket etmeye başladı. Onu sokağın diğer ucuna doğru sürükledim. Doygun ise tam arkamızıdaydı. Dokungaçlarından biri bize doğru uzanır, bu sırada etrafa sıvılar saçarken, o beyaz etimsi dokunun ensemini okşadığını hissedebiliyordum.

Sokağın sonunda gece için kapıları kapatılmış, ışıkları söndürülmüş bir park vardı. Kadını kaldırımdan yolun ortasına doğru ittirdim ve haykırdım. “Kaç buradan! Koş!”

Kadın parka doğru koştu. Arada kayan, sendeleyerek adımlarla kaçarken bir yandan da gözlerini arkamızdan gelen şeyden ayıramıyordu.

Herhangi bir şeyi düşünecek zamanımız kalmamıştı. Artık bunlar için çok, ama çok geçti. Yüzümüzü doyguna döndük, tekrar ateş kullanmayı düşündük, sonra elimizden damlayan yağları fark ettik ve bunun pek de iyi bir fikir olmadığına karar verdik. Başımızı aynı anda hem itici hem iğrenç hem de inanılmaz olan bu jöle-şeye doğru kaldırdık ve şöyle dedim, “Veolia!”

Yaratık üstümüze gelmeye devam etti.

Kelimelerin belli güçleri vardır. Sadece doğru olanları seçmeniz gerekir. Eski güzel günlerde, kelimeler genellikle Latinceyi ve oldukça şenlikli bir yaratıcılığı içerirdi. Bugünlerde ise kelimeler daha yeni, daha ilginç ve özellikle de içinde bulunduğum durumla alakalı olarak, Londra’daki çoğu atık deposu ve geri dönüşüm kutusunun üstünde yer alan farklı birtakım sözcüklerdi.

Ellerimi gökyüzüne doğru kaldırım ve haykırmaya başladım. “Veolia, Accord, Kiggen, ECT, Onyx, ELWA... Hackney Borough Konseyi ile yaptığınız anlaşmaya bağlı olarak, ev atıkları ve çöpleri toplamak, ayırtırmak ve geri dönüştürmekle yükümlüsünüz...”

Doygun ilerlemeye devam ediyordu.

“Hackney Borough sınırları dahilinde ortaya çıkan tüm ticari ve ev atıkları sizin sorumluluğunuzda. Veolia, Accord, Onyx, size sesleniyorum...”

On metre bile uzağımda olmayan yaratık, üstünden yağlar damlayan dokungaçlarını bana doğru uzattı.

Göge doğru haykırdım, parmaklarımı olabildiğince açtım ve büyü, mucize ve hızlı bir ölüm için dua ettim, “Atık ve çöpleri toplayıp geri dönüştüren Geesink Norba!”

Ve yaratığın arkasında bir yerlerden, dizelle çalışan bir motorun sesi yükseldi.

Geriye doğru sendeleyerek yaratıktan kaçındım, ayağım kay-

dı. Sürünerek hipnotize olmuş bir halde yarattığı seyreden kadının yanına ulaştım ve onu dirseğinden kavradım. Yarattığın arkasından gelen gürültü artık ayarı yapılmamış, bakımsız bir motorun ritmik *thudathudathudathuda* sesine dönüşmüştü. Ses sokağı dolduruyor, binalardan yankılanıyordu ve sesle birlikte bir ışık, gözün göremeyeceği kadar büyük bir hızla yanıp sönen bir sarılık, bir epilepsi kâbusu, duvarlardan yansıyan hastalıklı bir güneş ışığı belirmişti. Yağla kaplı kocaman bir dokungaç üstümüze doğru indiğinden kadını yana ittirdim, kendimi de diğer yana attım. Dokungaç sırtımıza çarptı, dişlerimizin kamaştığını, omurgamızın ise midemize saklanmaya çalıştığını hissettik. Sırtımızdan aşağı yağlar damlıyor ve yerde ufak göller oluşturunuyordu. Darbenin şiddetiyle yüzüstü yere yığılmıştık; karnımızın üstünde sürünerek parka doğru, gözümüze birden dünyanın en temiz şeyleriymiş gibi görünen çimenlik ve toprak alana doğru yöneldik. Saçlarımızdan balçık akıyor, kulaklarımızın içini dolduruyordu. Sokağa vuran sarı ışıkta etrafta gölgelelerin oynamasına sebep oluyordu.

“Geesink Norba,” diye fısıldadım. “Geesink Norba, Geesink Norba, yaptığınız anlaşmaya bağlı olarak, Borough civarındaki ev atıkları ve çöpleri toplamak, ayrıştırmak ve geri dönüştürmekle...”

Motor sesi bir savaş narası hâlini aldı ve ardından başka bir ses yükseldi. Ses şöyle diyordu:

“Lütfen yana çekilin. Araç geri viteste. Lütfen yana çekilin. Araç geri viteste.”

Çimenlere ulaştım, yüzüstü dönerek arkamda kalan sokağa doğru baktım ve doygunun sonsuz bir yavaşlıkla başka yöne doğru döndüğünü gördüm. Doygun arkasında bulunduğu şeyi ölçüp biçmeye çalışırken o koca karnında yağ ve birikintiler birer

sarmal ve anti-sarmal hâlinde dönüyordu. Kadın ise birkaç metre ötemde yere düşmüştü. Yüzümü ona çevirdim. “Başını koru.”

Kadın talimatıma uydu ve ben de kollarımı başımın üstüne koyarak olabildiğince minik bir top hâline gelip korunma pozisyonu aldım.

Sarı ışık ve mekanik ses daha da yaklaşırken doygunun bedeninin bir o yana bir bu yana döndüğünü, olduğu yerde kıvrandığını gördüm. Sanki atlamaya hazırlanmış gibi, bedeni yere daha yakınlaşıyor, alt kısmı daha genişliyordu. “*Lütfen yana çekilin. Araç geri viteste,*” anonsunu işittim, yanıp sönen sarı ışığı gördüm, yağ üstünde ilerleyen tekerlerin sesini işittim, bir motor gürültüsü ve ardından ufacık bir boruyla içeri çekilen okyanus sesine benzer bir emiş sesi, metalden dişlerin gıcirtısı. “Veolia, Accord, Geesink Norba, Onyx, planladığınız gün sonu atık toplamasını yapın...” diye fısıldadım.

Ve bir şey doyguna çarptı. Bedeninin tam ortasına bir darbe indirdi, karnında bir delik açtı. Her şeyi içine çeken bir karanlık. Ve bu karanlığın dişleri vardı; tüm o yağ yığınını parçalayıp yerken gümüşü bir ışıqla parlayan alüminyum ve çelikten yapılmış dişler. Karanlık bir tüneli andıran bir boğaz, dizel motoru gürültüsü eşliğinde bir emiş sesi ve emilen yağların yerine püskürtülen siyah bir duman. Ta ki doygunun önce yarısı, sonra kalan çeyreği ufalana, karanlığın içine akan beyaz bir ırmak hâline gelene kadar ve sonra son bir şapırtı sesi...

Ve geriye sokakta sadece zemini kaplayan ıslak bir tabaka kaldı. Doygun artık hayatını emip yok eden canavarın çenesinden damlayan cansız bir sıvı hâlini almıştı. Minik balçık yumruları ağaç dallarından kokulu kar taneleri gibi sarkıyordu. Ayağa kalktım ve doygunu öldüren şeye baktım.

Bir çöp kamyonuydu. Yanları boyadan değil, ama zamandan

ve eskilikten simsiyahtı. Yanık karası, kömür siyahı, kir karası, mevcut olan her türlü siyah tonu kamyonun üstünü kaplıyordu. Kamyonun pas tutmuş demir aksamları kamyon her hareket ettiğinde yere kızıl bakır tanelerinin saçılmasına neden oluyordu; tekerlekleri uzun boylu bir çocuk yüksekliğindeydi; yamulmuş tavanındaki lambaları, doğrudan kaynağına bakılamayacak kadar parlak bir sarı ışık saçıyor ve kendi etrafında dönüyordu. Ellerimi gözlerime siper ettim ve görüşümden geri kalan bulanıklıkta sürücü kapısının açıldığını, kaldırırma bir adamın gölgesinin düştüğünü ve sonra figürün dikkatle kamyonun arka tarafına doğru yürüdüğünü gördüm. Sonra adam eğildi, elini tekerin arkasına doğru uzattı ve bir şeyi çevirdi. Kamyonun tepesindeki bir borudan kocaman siyah bir duman bulutu yükseldi, ışık altında parlayan gümüşü dişler ve o dişlerden damlayan yağ üstüne indi. Dişler tıpkı Fort Knox'un kapıları gibi büyük bir metalden gürültüyle birleşti. Çöpçü başını kaldırdı.

Gözleri kahverengi iki ampuldendi ve soketleri içinde minik kablolar parılıyordu. Teni kamyonu gibi kömür karasıydı; bir zamanlar rastalıymış gibi görünen saçları artık canlı birer karanlık hâlini almış, adamın üstünde böcek ve haşaratların dolaştığı yüzü etrafında kendilerine has bir hayatla kıpırdanıyordu. Nefes verdiğinde, adamın gümüşü dudaklarından çıkan siyah duman kamyonunun saldırdığı dumanla aynıydı. Ve adam yürüdüğünde, yeşil-sarı renkteki reflektörlü ceketi parılıyor, neredeyse insanın diğer tüm algılarını köreltiyordu. Adam yaklaşırken ceketinin parlaklığı yüzünden irkildim. Altı santimlik topuklar takırdıyor, erimiş lastik ve lime lime olmuş deri parçalarından oluşan ayakkabılarını sadece eski bir bağcık bir arada tutuyordu. Adam doğrudan bana doğru geliyordu ve yüzü herhangi bir ifadeden tamamen yoksundu. Başımı kadına çevirdim. "On pound'un var mı?"

Kadın yerde inlemekle meşguldü. “Ne?”

“On pound, on pound! Çantana bak!”

Adamın ceketinin parlaklığından korunmak için gözlerimi elimle kapadım; ama sesini duyabiliyor, kokusunu alabiliyordum. Sadece birkaç santim uzağımdaydı ve yaz güneşi altında unutulup gitmiş bir çöp kutusu gibi kokuyordu. Yaşadıkları yüzünden hâlâ afallamış halde olan kadın çantasını açmaya çalıştı. Yanımda bir hareketlilik hissettim, dikiş yerlerinden kan sızan kalın kırmızı deriden eldiveni gördüm. Kadın on pound’u uzattı. Parayı kaptım, geriye döndüm ve başımı neon parlaklığa karşı eğik tutarak, adamın bana uzattığı avucuna bıraktım.

Bir an için, çöpçü öylece durdu. Bana baktığını biliyordum, ama bunu teyit etmek için gözlerimi kaldıramıyordum. Sonra parmakları on pound’un üstüne kapandı ve adamın cebine girmeden hemen önce buruşmaya, lekelenmeye ve eskimeye başlamıştı bile. Ardından çöpçü, başında oynayan karanlık saç tutamlarını savurarak geriye döndü ve geldiği kadar ölçülü ve heybetli adımlarla uzaklaştı.

Olduğumuz yerde kaldık... Ne kadar öyle durduk bilmiyorum.

Motor tekrar gürledi ve kamyonun tekerleri döndü. Burnuna is ve küf kokusu geldi. Sonra kamyon tekerlerinden yağlar saçarak uzaklaştı, sarı ışığı giderek zayıfladı, düz yoldan saptı ve sonra da görüşümden çıktı.

Bitkinlikle dizlerimizin üstüne çöktük, başımızı çimenlere yasladık ve titredik.

Bir el omzumuza dokundu. “Eee..”

Başımızı yavaşça kaldırdık. “Bu,” dedim, “gerçekten iyi bir zaman değil.”

“Sen iyi misin?”

Etrafıma bakındım. Yağ birikintisi mazgallardan yeraltına

akıyordu ve sokaktaki yağ izi o lanet olası mazgala, Balık&Cips dükkânının önündeki noktaya kadar uzanıyordu.

“Kediyi merakı öldürürmüş,” dedim ve başımı tekrar çimenlere yaslayarak toprağın ne kadar da temiz olduğunu düşündüm.

Kadının adı Loren’di.

Hayata dair bildiği her şey az önce yerle bir olmuştu, ama bununla en mantıklı şekilde başa çıkıyordu; önce başka konularla ilgilenerek.

“Bana on pound borçlusun,” dedi.

“Ne?” diye cevap verdim.

“On pound.”

“Seni kanalizasyonun cehennemi boyutlarından gelip, mazgaldan yükselen dağ gibi bir yağ canavarından kurtarmış olma karşın benden on pound’unu geri mi istiyorsun? Ciddi misin sen?”

“Sen böyle söyleyince... Sadece, para kazanmak kolay değil.”

“Adama ya para verecektik ya da o doğaüstü çöp kamyonu tarafından yenilip yutulacaktık.”

Bir sessizlik oldu. Dallardan damlayan yağlar yavaşça etrafımızda birikiyordu.

“Peki, ona on pound’u sen kendin neden veremedin?”

“Çünkü senin kıymet bilmez kıcını kurtarmaya çalışırken lanet olası çantamı fırlatmam gerekti.”

“Üzgünüm. Her şey biraz... Biliyorsun işte.”

Kadın ürperdi. Biz ise burnumuzdan soluyorduk.

“O şey...” dedi sonunda.

İşte soru geliyordu.

“Evet?”

“Kendime hep şöyle söylemişimdir, bilersen işte, bir gün de-

lirirsem falan, deliliğimi kabul edeceğimi. Çünkü bana göre deliysen bu konuda bir şey yapamazsın ve her şeyi olduğunu gibi kabullenmek en iyisidir... O bir canavardı, değil mi?”

Burnumuzdaki bir parça yağı sildik. “Bakış açına bağlı.”

“Nasıl yani?”

“Seni ezip geçeceğini, hayvansal yağlar ve diğer atıklar arasında boğulup gideceğini düşünürsen evet, o bir canavardı. Ama aslında hedefi sen değildin. Sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydin.”

“Onu öldürdün.”

“Hayır.”

“Seni gördüm. Büyülü sözcükler mırıldandın.”

“Onlar marka isimleriydi.”

“Ne?”

“Markalar. Çöp toplama şirketleri. Geesink Norba, Accord, Onyx; bunlar şehir çöplerini toplama işini üstlenen şirketler.

“Ama... o şirketlerin isimlerini saydın ve...”

“Tek yaptığım şey, bazı şeylere yakından dikkat etmeyen insanlar için hiçbir anlamı olmayan kelimeler mırıldandı. İnsanlar çöpçüleri görmezden gelir, hatta onlardan kaçınmak için karşı kaldırıma geçer. Geesink Norba... bu sadece havada süzülen bir ses. Sen ona bir anlam vermediğin sürece, anlamsız. Ben bir fikri çağırdım.”

“Çağırmak’la ne demek istiyorsun?”

“Seslenmek, hayata getirmek, on pound’luk bir bedel karşılığında hizmet talep etmek.”

“Bir tür büyücü müsün yani?”

“Öyle denilebilir, evet.”

“Yani büyü gerçekten var? Ve büyücüler? Ve canavarlar?”

“Evet.”

“Hoxton’da bile mi?”

“Eh, evet.”

“Hımmmm. Peki, o gelen şey? Çöp kamyonu muydu?”

Elimden gelen en iyi şekilde açıklamaya çalıştım. “Bu dünyada bazı... şeyler vardır. Bu şeyler başka şeylerden -fikirler gibi- hayata gelir ve o fikrin doğasına, yaşayan canlıların doğasına, yaşamı hayata getiren büyüye, hayatın en sıradan, en önemsiz detaylarından varolan büyü uygun bir şekle bürünür. Mesela... telefonla konuştuğunda sözlerin hayatla, tutkuyla, duyguyla doludur ve artık telefon hatlarına karışmıştır ve er ya da geç telefon hatları bir şekilde hayat bulacaktır yoksa biriktirdikleri tüm düşünce ve duygular yüzünden patlayıp giderler... Veya bir çöp kamyonu, şehirde bir günde ne kadar çöp biriktiği konusunda hiçbir fikrimiz olmadığı için tek bir çöp kamyonunu ele alalım. Sadece yılbaşında bir on pound bahşiş isteyen bir çöpçü, kimse-nin görmek istemediği çöpleri toplayan, sıradan bir adam. Ve er ya da geç, sen bu adamlardan gözlerini kaçırdıkça, tüm bu çöp toplama sürecini yok saydıkça... bu bile hayata bürünür. Anlıyor musun? İşi ortalığı temizlemek olan, içinde kaldığı karanlıktan çıkmaya çalışan, dikkate alınmayı bekleyen tutkulu, öfkeli bir hayat. Ve nerede hayat varsa, nasıl bir hayat olursa olsun...”

Sonra kadının yüzüne baktım. Ağlıyordu.

“Üzgünüm.”

“Sadece tüm bunlar biraz...” diye geveledi, ellerini anlamsız bir şekilde sallayarak. “Sadece... eee...”

“Adım Matthew,” dedim.

“Loren,” diye cevap verdi bir iniltiyle.

“Nerede yaşıyorsun, Loren?”

Elini havada belirsiz bir yöne doğru salladı.

“Yakında mı?” diye sordum.

Başını sallayarak onayladı.

“Duşun ve bir sürü sabunun var mı?”

Başını tekrar salladı.

“Güzel. Seni eve götürelim o zaman.”

Loren birkaç sokak ötedeki bir sosyal konut binasında kalıyordu. Binanın zemin katındaki dairelerin pencereleri metal kepenklerle kapatılmış ve kapıların önüne fazladan demir parmaklıklar yerleştirilmişti. Daha yüksek katlardaki dairelerin ise içinde saksı bitkilerinin çürümeye yüz tuttuğu ufak balkonları vardı. Apartmanın içi sidik kokuyordu ve asansör kabini ateşle oynamayı seven birileri tarafından yer yer simsiyah yanık izleriyle doldurulmuştu. Loren’in evi beşinci kattaydı. Evinin hemen sol tarafındaki dairenin ışıkları açıldı ve biz yanından geçerken kapı açıldı, beyaz takkeli bir adam başını dışarı uzattı.

“Loren!” diye seslendi kadın. “Seninki yine dışarı kaçtı, üzgünüm.” Sonra adamın gözleri bize çevrildi ve bakışları bir anlık tiksinti ifadesinden sonra zorlama bir endişe ifadesine büründü. “Sen iyi misin? Ne oldu?”

“İyiyim,” diye mırıldandı Loren, kıpkırmızı gözler ve boğuk bir sesle. “Bir şeyim yok, teşekkürler.”

Loren’in kapısında üç kilit vardı. Anahtarları elinde tutamayıp düşürdü, sonra yerden aldı ve kapıyı açtı. Yüzde doksan dokuzu siyah bir bisiklet tarafından işgal edilmiş dar bir koridor, borularla dolu duvarlar, alçak tavandan sarkan, abajuru çoktan kaybolup gitmiş tek bir ampul. Loren beni anca bir hamamböceğinin yuva edineceği bir dolap kadar büyük olan mutfığa yönlendirdi ve şöyle söyledi. “İstedğin gibi keyfine bak.”

Boş pizza kutuları ve kullanılmış çay poşetlerini süzdüm.

Loren ise banyoya yöneldi. Duş açıldığı anda, lavabonun hemen üstünde duran termosifondan bir gürültü sesi yüksel-

di ve ardından öylesine titremeye başladı ki duvardan kurtulup üstüme uçağından korktum. Kendimi balçıkla kaplı değil de ancak hafifçe yağla kaplı hissedinceye kadar ellerimi eski bir kurulama bezine, yüzümü ise mutfak bezine sildim. Mutfak penceresinden baktığımda Hackey'i, loş ışıkları ve düzensiz sokakları, sosyal konutları ve Victoria tarzı lambalarla aydınlanmış bahçeleri görebiliyordum.

Loren duştan çıktı ve yatak odasına girerek gözden kayboldu. İçeriden seslendi: "İstersen sen de duş alabilirsin."

Mutfaktan çıkarak ufak bir oturma odasına geçtim. İçeride tek bir kahverengi koltuk vardı ve duvarlar hiçbir zaman, hatta kenarları sökülmeğe başlamadan önce bile iyi bir fikir olmayan ayçiçeğı desenli duvar kâğıtlarıyla kaplıydı. Duvar kenarlarına dizilmiş kutularda erkek ve çocuk ayakkabıları, kirli kıyafetler, eşofmanlar ve bol kazaklar, kirli tabaklar diziliydi ve *Orta Öğretim Sınavlarını 28 Günlük Çalışmayla Geçin* ve *Aptallar için Temel Fransızca* gibi dikkat çekici başlıklı bir sürü kitap etrafı saçılmış haldeydi. Oturma odasının diğer tarafındaki kapı, üstündeki dinozorlardan koca göğüslü kadınlara uzanan poster seçkisi ve GİRİŞ YASAK yazılı tabelaya bakılırsa bir çocuğa, bir erkek çocuğına ait olmalıydı.

"Mo'nun kıyafetlerinden bazılarını giyebilirsin! Havlular lavabonun altında," diye yükseldi Loren'ın sesi yatak odasından.

Belli ki Mo evde değildi. GİRİŞ YASAK tabelalı kapıyı açtım ve burnuma çalan ketçap ve saç jölesi kokusuyla irkildim. Karıştırdığım bir dolapta bir tişörtle bir pantolon buldum, ama ikisi de bana fazla büyüktü. Mo'nun babası her kimse ve neredeyse, belli ki benim ait olduğumdan farklı bir tür erkek cinsine dahildi.

Duş aynı anda hayatımızın hem en keyifli hem de en tiksini-

dirici deneyimlerinden biriydi. Su sıcaklığı sürekli değişiyordu ve her bir yerimize yapışmış ve ayrılmamakta inat eden yağları sadece kaynar su ve yarım bar sabunla çıkartabildik. Saçlarımız ellerimizin arasında sanki lime lime olmuş tavuk parçaları hissi veriyordu ve zaten eski ve lekeli olan su giderinin etrafı beyaz yağlı baloncuklarla dolmuştu.

Mo'nun kıyafetlerini giyindim. Mutfağa gittiğimde Loren'ı altında bir pijama, üstünde bir sabahlık ve ayaklarında pufidik pembe terliklerle buldum. Solgun bir yüzle lavabonun üstüne eğilmiş, elinde sıcak bir bardak çayla dalıp gitmişti. Yağla kaplı kıyafetlerimi uzattım. "Eee..."

"Çamaşır makinesine at gitsin, olur mu?"

Makineyi sıcak suya ayarladım, deterjanı ekledim ve çalıştırdım. Çamaşır makinesinin çalışmasını izleyen insanlarla neden bu kadar dalga geçildiğini asla anlamamışızdır. Sabunlu su içinde ağır ağır dönüp duran çoraplarla kıyaslandığında, meditasyon dersleri ve mırıltılı ilahiler hiç kalır.

Loren bana bir bardak çay uzattı. "Üzgünüm, evde hiç şeker..."

"Teşekkürler. Çay yeterli."

Başka bir şeyler daha söylemem gerekiyormuş gibi hissettim. "Dinle, istersen hemen gidebilirim..."

"Sen insan mısın?"

Soru bizi hazırlıksız yakaladı. "Ne?"

"Sen insan mısın?" diye sordu Loren.

"Evet." En azından büyük oranda.

"Ah. O zaman... yani şimdi ne olacak? TV dizilerinde ve filmlerde belli kurallar vardır, mesela amnezi falan gibi. Yani demek istiyorum ki bunları unutmamı sağlayabileceğin bir şey..."

"Hayır. Üzgünüm."

“Tamam. Eh, terapiyi karşılayamam. Bu durumda sen...”

“Gidebilirim,” dedim.

Loren pes etti, sabahlığının içinde sanki daha da küçüldü ve bir anda yaşlanmış göründü. Gerçekte kaç yaşında olduğunu merak ettim. Kırışıkları olan, şakakları beyazlamaya başlamış biriydi ama sesi oldukça gençti. “Bak,” dedi Loren, “sen iyi bir adama benziyorsun. Demek istiyorum ki benim hayatımı kurtardın, yani çok kötü bir adam olamazsın. Tabii aslında bir tecavüzcüysen ve başından beri bunları sen planladıysan başka, bu durumda...”

“Neyse, demek istediğim şey şu ki her gün sabahın altı buçukta kalkıp işe gidiyorum ve akşam altı buçukta dönüyorum, yemek için makarna pişiriyorum, televizyon izliyorum ve ardından on buçukta yatağa giriyorum. Hafta sonları ise evi temizliyorum, arkadaşlarla görüşüyorum ve oğlum da var... bir de bilirsin bazen hayatımda erkekler oluyor ve bu güzel bir şey. Sosyal yardım alıyorum ve bunun için doldurmam gereken belgelerin sayısına inanamazsın. Tüm bunlar... son derece sıradan, anladın mı? Beş saat öncesine kadar hayat son derece...”

“Sıradan mıydı?” dedim.

“Bana yaşadıklarımızın bir tesadüf olduğunu söyle yeter. Kanalizasyondan gelen o şeyi görmem sadece rastlantıydı, öyle değil mi?”

“Evet,” diye cevapladım. “Daha doğrusu bir şanssızlıktı. Senin orada olmanla, o yaratığın da orada olması arasında bir bağlantı yoktu. Sadece oldu işte. Bazen hayat böyledir.”

“Kendi söylediklerine inanırmış gibi durmuyorsun.”

Omuz silktim. “Sanırım mantıksal açıklaması şu; ben normal bir şekilde yoldan geçerken bir araba gelir ve bana çarparsa, ben ve o adam birbirinden dünyalar kadar farklı sebeplerle oradayız-

dır ve o araba birisine çarpacaksa, o kişi neden ben olmayayım?”

“Peki, sen neden oradaydın?”

“Canımız balık ve cips yemek istedi.”

“Nasıl oluyor da ilginç şeyler yapabiliyorsun?”

“Bu sadece bir bakış açısı. Ben bir büyücüyüm ve bu, aslında dünyayı farklı bir gözle görmekten başka bir şey değildir.”

“Bir büyücü?”

“Evet.”

“Yani şu koca sakallı adamlardan mı?”

“Devir değişti. Artık altı köşeli bir üçgenle alakalı olduğunu gördüğün her ürüne kötü damgasını yapıştırabilirsin. Yeni bir devir –yeni büyüler. Farklı semboller.”

“Semboller mi? Büyüler gibi mi yani?”

“Bir nevi.”

“Göster bana.”

“Bunu istemezsin–”

“Göster bana!”

Ben de gösterdim. Bir parça kâğıt buldum ve üstüne koruyucu niteliğinde bir güç sembolü çizdim. Loren etkilenmemiş gözlerle sembolü süzdü. “Bu yeraltı metrosunun işareti.”

“Evet.”

“Ah, Tanrım. Çatlağın tekisin sen.”

“Beni dinlemiyorsun. Büyü hayatın kendisidir. Fikirler, semboller, kelimeler, kavramlar. Yeni anlamlar, yeni kelimeler. Eski günlerde bir iblisi ait olduğu cehenneme geri göndermek istediğinde kuzey ve güney rüzgârlarını çağırır, onların gücünden faydalanırdın. Bu günlerdeyse Geesink Norba’yı çağırıyorsun. Eski günler, bir büyücü bir canavarın inine girdiğinde kendisine kılavuzluk etmesi için gümüşü ay ışığını çağırırdı. Bugünlerde, sodyum ışıklarını ve neon parıltısını çağırıyoruz ve canavar inle-

ri de genellikle posta kodu olan ve vergi mükellefi yerler oluyor.”

“Tüm bunları sanki...”

“Sıradanmış gibi mi söylüyorum?”

“Sıkıcıymış gibi.”

“Sıkıcı değil. Ama bu işlerden uzak dur.”

Loren bana, bize, doğrudan gözlerimizin içine baktı ve korkmuş gibi görünmüyordu... Sabun yüzünden kurumuş temiz parmaklarla elimizi tuttu. “Bir evin var mı?” dedi.

“Pek sayılmaz.”

“Neden?”

“Yakın zamanda bazı şeyleri kaybettim.”

“Nerede yaşıyorsun?”

“Orada burada.”

“Çalışıyor musun?”

“Ara sıra. Pek etkileyici bir iş sayılmaz.”

“Gelir vergisi ödüyor musun?”

“Hayır. Eskiden öderdim.”

“En sevdiğin yiyecek nedir?”

Dudaklarımızı yaladık. “Sayamayacağım kadar fazla.”

“Son tatilinde nereye gittin?”

Hatırlamak kolay değildi. Bir ömür kadar önceydi. “İstanbul.”

“En sevdiğin renk nedir?”

“Mavi.”

“En nefret ettiğin otobüs hattı?”

“Crouch End'den Trafalgar Meydanına giden 91 numara. Her zaman Euston'da sıkışır ve King's Cross'ta kağını hızında ilerler. Yürüsen gitmek istediğin yere daha çabuk ulaşırsın.”

“En sevdiğin...” Loren bocaladı, “... dondurma?”

“Arasından seçim yapamayacağım kadar fazla.”

“Herkesin bir favorisi vardır.”

“Çilekli. Ama günün ne kadar güneşli olduğuna göre değişir.”

“En iyi hatıran.”

“Yaşamak,” dedik içgüdüsel bir refleksle ve bu cevabımıza kendimiz bile şaşırdık.

“Biraz beklenmedik bir cevap oldu.”

“Bir hikâyesi var ama.”

“En kötü anın?”

“Ölmek,” dedim.

“Ve bunu söylerken gülümsemiyorsun.”

“Evet.”

“Neyse, bence o konuya girmeyelim.”

“En iyisi bu olur.”

“Matthew,” dedi Loren, “bu akşam burada kalır mısın?”

Loren yatakta uyudu, bense yerde uyudum.

Ne var ki Loren’i uyku tutmadı. Sabahın üçünde kalktı ve “Uykunun canı cehenneme,” dedi.

Yorganlara sarınmış bir halde TV izledik. Sabahın üçünde TV izlemediyseniz, kötü televizyonculuk nedir bilmiyorsunuz demektir. EastEnders dizisi bile izlediklerimizin yanında son derece klas kalırdı. Saat 3.30’u gösterirken, Loren bir DVD’yi açtı. Bizi aynı anda hem afallatan hem de eğlendiren garip bir romantik filmdi. Saat 4’te Loren hiç planlamadığı halde uyuya-kaldı ve üstüme yığılan bedeniyle, bacaklarıma ve bir koluma giden kan akışını bir hayli kesti. Yerimden kıpırdamadım. Onu uyandırmam doğru olmazdı.

Erkek kıza kavuştu, kız da erkeğe kavuştu ve gökyüzünde havai fişekler patlarken Golden Gate Köprüsü altından yelken açarak uzaklaştılar. DVD oynatıcıyı uzaktan kumandayla kapattım ve biraz daha TV izledim. Eninde sonunda, günün ilk ışıkları pencerelerden içeri sızmaya başlamışken, biz de uykuya daldık.

Arkadaşlarım hayatta değil. Hayatta olanlarsa benim yaşıyor olduğumdan bihaberler. Ama yine de çoğu hayatta değil. Öldüler. Öldürüldüler. Tıpkı benim gibi. Robert Bakker'ın ve gölgesinin önünde durmaya cesaret eden herkes topluca katledildi.

Dana Mikeda bize yardım etti ve öldü. Çırağım, sürekli hohurdanan, az ve öz konuşan Dana Mikeda. Ben öldüğümde mezarımın başında bekleyen, geri döndüğümde bana yardım eden ve tüm bu çabasının karşılığında Robert Bakker'ın gölgesi tarafından boğazı paramparça edilen Dana.

Bir gazezin sonucu, saf bir gazezin. Vera bize yardım etti ve bedeni içinde rengârenk bir kurşunun yüzdüğü bir boya birikintisine dönüştü. Büyücü kelimesini telaffuz ediyorum ve insanlar korkuyor; mavi elektrik melekleri diyoruz ve insanlar sanki günahlarının bedelini ödetmek için gönderilmiş ateş ve intikamımız gibi bizden kaçıyor. Onların günahları, hayattaki başarısızlıkları neden bizim umurumuzda olsun ki?

Ölü arkadaşlar. Benim yüzümden ölen arkadaşlar.

Bugün bile, Loren'a cep telefonumuzu neden verdiğimizden emin değiliz.

Kahvaltıdan sonra Loren'ın evinden ayrıldım. Onun yapması gereken işler vardı ve zaten geç kalmıştı. İş hayatı rutindir, rutin ise sıradandır ve sıradanlıkta her zaman huzur vardır.

Aradan bir süre geçti.

Birkaç hafta.

Loren beni bir defa aradı. Gecenin bir yarısı, ağlıyordu. Kulağına garip sesler geldiğini söyledi. Evine gittim. Oğlunun odası yine boştu, ama Loren bu konuyla ilgili bir şey söylemedi. Sesin kaynağının bir fare olduğu ortaya çıktı. İçeri nasıl girdiğini

bilmiyorum, ama bir şekilde mutfaktaydı ve şaşkın bir halde dışarı çıkış yolunu arıyordu. Tatlı tatlı mırıldanarak çamaşır makinesinin arkasından çıkmasını sağladım, baş parmağım kadar bile büyük olmayan o minik sırtını okşadım, avucuma yürümesini bekledim ve ona kararlı bir sesle buranın ona uygun bir yer olmadığını söyledim. Sonra evden ayrıldım. Günlük rutime döndüm; sabah kalk, işe git. Sıradanlıkta güven vardır. Sıradanlık içindeyken, sıradışı hiçbir şeyin...

... söylenmesi veya yapılması gerekmez.

Sonra bir gün -daha uzun gelse de aslında sadece birkaç gün önce- Loren beni tekrar aradı.

“Oğlum kayıp,” dedi.

Adı Mo. On yedi yaşında. Yani hemen her şeyi yanlış yapmanın tam yaşı. Okulu bırakmış. Dublör olmak istiyor. Hiçbiri kendine ait olmayan hızlı motosikletlerle takılmayı seviyor.

Odası biyolojik bir savaş alanını andırıyor.

Ayakkabıları bana iki numara büyük.

“Oğlum kayıp. Lütfen yardım et. Polis onu aradı ama herhangi bir şey bulamadı. Arkadaşları da kayıp. Dört gün oldu. Daha önce de eve gelmediği olmuştu, ama asla dört gün değil. Ve bir de... bazı şeyler... lütfen,” demişti Loren.

On yedi yaşındaki çocuklar hakkında sorular sormak için anneleri asla ilk tercih olmamalıdır.

Polis, Mo’nun belaya davetiye çıkaran bir genç olduğunu söyledi. Biraz grafiti, biraz mülke zarar, biraz “anti-sosyal” davranışlar. Yasalara karşı durmaktan gurur duyan, herhangi bir şeye karşı durmaktan gurur duyan, başında sürekli bir kapüşon, aksi tavırlar sergileyen bir genç. Üstelik arkadaşları da kayıptı. Okulda değil de bir kulüpte tanıştığı arkadaşlar. Ama bu kulü-

bün nasıl bir kulüp olduğu hakkında Loren'ın bir fikri yoktu. Londra'nın kuzeyinde bir yerlerde, gençlerin sıkça gittiği bir kulüp olduğunu biliyordu.

Annelere asla çocukları hakkında sorular sormayın.

Sorularınızı çocuğun ayakkabılarına sormak çok daha mantıklıdır.

Erkeklerle kıyasla, kadınların ayakkabılarla daha ilgili olduğu bir yalan. Kadınlar şu veya bu kıyafetleriyle uyumlu olsun diye veya belli bir amaca yönelik olarak daha çok sayıda ayakkabı satın alır, evet. Ama bunu çok daha rahat bir tavırla, "Ayakkabı almaya gidiyorum," kadar sade bir beyanla yaparlar.

Erkeklerse ayakkabı alışverişine çıktıklarında, ruh ve bedenlerini bu işe adarlar. Aldıkları ayakkabı herhangi bir ayakkabı değildir; tek ve gerçek olandır. Mükemmel olması, ayağına tam uyması gerekir.

Mo da ayakkabılarına düşkün bir gençti. Her altı ayda bir elinde avucunda ne varsa yeni bir çift ayakkabıya yatırmış, bazen Nike, bazen Adidas, ama asla bunlardan daha az kaliteli markalara yönelmemiş, her seferinde doğru markayı, doğru zamanda almıştı. Bir ay mavi çizgili altın rengi spor ayakkabılar; bir diğer ay tabanı çivili siyah veya futbol ayakkabıları.

"Son aldıkları hangisi?"

Loren siyah ve kırmızı renkte, pufidik ve üstüne basıldığında ıslık sesi çıkaran bir çift spor ayakkabıya işaret etti. Boylarını ölçmek için onları ayağıma geçirdim. Fazla büyüklerdi. Birkaç çift çorap daha giydikten sonra tekrar denedim ve ayağıma iyice oturduğunu hissedene kadar ortada biraz dolandım.

"Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Loren.

"Etrafta bir tura çıkacağım."

“Onu bulabilir misin?”

“Bilmiyorum. Elimden geleni yaparım.”

“Onu bulursan... hiçbir şey söyleme olur mu? Durumu sadece daha da kötü bir hale getirirsin.”

Loren bana bir fotoğraf verdi. Şu anda da çantamda duruyor. Çocuk çirkin bir genç. Saçlarını kazıdığı için olduğundan da büyük görünen kocaman bir kafası var. Çenesi eski bir duvarı yıkmak için kullanılabilecek kadar geniş; dudakları ise etrafındaki yanakla gıdıya oranla oldukça küçük.

Kendi ayakkabılarımı Loren’in evinde bıraktım, geri döneceğime söz verdim ve ayağımda çocuğun ayakkabılarıyla kapıdan çıktım.

Ayakkabılar vasıtasıyla mistik bir arama yapmak şaşırtıcı bir şekilde zordur. Kayda değer bir irade gücü, ayaklarınızın nereye gittiğini bildiğine dair kati bir inanç gerektirir. Bazı büyücüler bu büyüyü öğrenirken kendilerini geçici olarak kör etme yoluna gider, ayaklarının onları gitmeleri gereken yere götüreceğine tam olarak inanmak için gözlerine bir bez bağlarlar. Olmaları gereken yerde olduklarından asla şüphe etmez, asla sorgulamazlar. Bir çift ayakkabının sorunu ise, nereye gitmeleri gerektiğini bilmelerine rağmen, kırmızı ışıktaki duracak kadar akıllı olmamalarıdır.

Dolayısıyla hayatta kalmak için, dikkatli olmaya yetecek, ama asla kontrolü elinize almadığınız kadar bir farkındalığı sürdürebilmeniz gerekir. Asla sorgulama, asla şüphe duyma; sadece derin bir nefes al ve yürümeye başla.

Ben de öyle yaptım. Loren’in evinden çıktım ve yürümeye başladım. Şanslıydım ki binanın tek bir giriş-çıkış kapısı vardı ve bu bana hız kazandırdı, düşünmeden doğru yöne yol almaya başlamamı sağladı. Sosyal konutlardan çıktım, sokağın sonuna doğru devam ettim ve telle çevrili futbol sahaları, yeşil çimen-

likler, indirim mağazaları ve yıkılan bir deponun yerine yapılan yepyeni bir binanın yanından yürüyüp geçtim. Ve yürüyüşüm, bana ait değildi.

Salınıyordum. Kalçalarımı hafifçe sallıyor, dizlerimin üstünde hafifçe yaylanıyor, sanki bir hip-hop şarkısına eşlik eder gibi yürüyordum ve farkındalığım havalı olmaya çalışan delikanlılara özgü birtakım hareketler yapmaktan sadece bir parça uzaktaydı. Bunlar iyiydi –salına salına yürüdüğümü fark etmem, bana bir tür güvence sağlıyordu. Eğer büyü bir şekilde bozulursa, güzel bir şekilde salınır, aşına bir adım bulur ve büyüü tekrar aktif hale getirebilirdim.

Böylece salınarak yürümeye devam ettim. Küçük sınıfların bahçeye uzanan prefabrik duvarlarla genişletildiği eski okulların, keskin bir şekilde klor kokan bir havuzun, trafik kurallarına aldırmayan sürücülerin patinaj çektiği kavşakların, hurdaya dönmüş arabaların ve harabeye dönmüş telefon kulübelerinin yanından geçtim. Bir otobüs durağına geldim ve durağı görmemle birlikte döndüm; sanki bir kemik hastalığım varmış gibi çarpık, garip bir dönüştü bu. Aynı anda hem havalı olup hem de bir otobüse yetişmek için koşturamazsınız, ama ben yaptım ve içimde bunun doğru olduğuna dair kesin bir inançla otobüse bindim.

Salınarak arkalara doğru ilerledim ve en karanlık, en sıcak köşeye oturarak bir dizimi öndeki koltuğa dayadım, sanki otobüs taht ben de kralmışım gibi ellerimi rahatça yanlardan sarkıttım. Bedeniniz de ayakkabılarınızla aynı dili konuştuğunda her şey daha kolay olur; bu, büyüü aktif tutmanın yollarından bir başkasıdır.

Old Caddesine vardığımızda, ayaklarım kapıya doğru yöneldi ve ben de kulağımda duyulmayan bir ritimle başımı sallaya-

rak otobüsten indim. Uzun ve kavisli bir rampadan aşağı indim, bir sürü dilencinin yanından geçtim ve hiçbirine tek bir metelik bile vermedim. Ben olsam verirdim -biz verirdik- ama bu ayak-kabılar değil; fazlasıyla hızlı yürüyorlardı, fazla havalılardı ve dilenciler için durmaya niyetleri yoktu.

Saat geç olmuştu –iş çıkışı trafiği neredeyse bitmişti. Yürüyen merdivenlere atladım, insanları itekleyerek yol aldım ve salınarak platformun kuzey tarafına doğru yürüdükten sonra bir bank buldum, tek bir hareketle açtığım bacaklarımla iki kişilik yer kaplayarak oturdum ve bekledim. Ayakkabılar beklemekten nefret ediyor, sürekli yeri dövüyor ve kıvranıyorlardı; ama kuzeye giden tren hattındaydım ve burada uzun bekleyişler son derece normaldi.

King's Cross'a giden bir trene atladık; sonra hat değiştirerek Baker Caddesine vardık. Burada trenden indik ve kâğıdına yapışmış bir tür poğaça satın aldık, kırıntılarını koltuklara saçarak yedik ve Jubilee hattı ile Dollis Hill'in kuzeyine doğru yol aldık.

Dollis Hill. İstasyonun çevresindeki binalar inşa edilmiş olmaktan çok bir monopoly oyunundan fırlamış gibi görünüyordu. Katsayılarına göre aşırı dar binalar, içinden geçen arabalara göre aşırı dar sokaklar.

Yorgunduk. Bir yabancıнын seyahatine ortaklık etmek yorucu bir işti. Saat oldukça geç olmuştu ve yemek yememiştik. Bulduğum ilk açık pizzacıdan içeri olabildiğince sıradan bir insan gibi girdim, yemek sipariş ettim ve bir çırpıda yedim. Yemeğimi bitirdiğimde saat on biri geçmişti ve ödünç ayakkabılar içindeki ayaklarım çürük eriğe dönmüştü.

Tekrar yürümeye başladım. Büyüyü hissetmek için salındım, başımı salladım, kalçalarımı oynattım ve tüm bu ritmin doğru yolda olduğuma olan inancı tazelemesini sağladım. Belki... ki-

lometrelerce yürüdük. Tam olarak ne kadar bilemiyorum. Bir... şeyler oluyordu. Garip şeyler. Yürürken rastladığımız bazı yerlerde duraklıyor, öylece bakıyorduk, ayaklarımız kaşınıyordu ve bize... rahatsızlık veren şeyler görüyorduk.

Sakin bir barın yanında uzun bir duvar; altında sarhoşların oturduğu, gelip geçeni izlediği ve yaşlı kadınları tedirgin ettiği türden bir duvar. Şimdi ise duvar dibinde kimse yoktu. Sadece gölgeler ve boş bira kutuları.

Bir tren yolu köprüsü altında bir kaykaycı parkı; ahşap rampaları boştu ve duvarları eski grafitilerle doluydu:

Δοσ μου πισο το Καπελο μου

Veya:

HMT GMO 2

Veya:

FİLİSTİN'E ÖZGÜRLÜK

Bundan fazlası olmalıydı. Mesela “Mo buradaydı” türünden bir yazı bulsam hiç de şaşırmazdım. Ama içimde... garip bir his vardı. Ağaçlarla çevrili bir şehir mezarlığının içindeyken uzaktaki bir yoldan gelen gürültüler gibi, havada bir ahenksizlik. Bir zamanlar burada olan, ama artık olmayan bir şey hissi.

Biz de yürümeye devam ettik. Saatler geçtikçe ve eksiklik hissiyle dolu yeni yerlerle karşılaştıkça kendimize güvenimiz de azalmaya başladı; futbol maçı yayınlayan bir bar, boş kaykaycı parkı, çitle çevrili bir alan, ışıkları sönmük evler –hepsinde bir eksiklik hissi.

Ve sonra telefon çaldı.

O sırada sabahın erken saatleriydi ve biz hâlâ yürüyor, yürümeye devam ediyorduk ve ayakkabılar daha bile ileri gitmek istiyordu, ama Dudden Hill yakınlarındayken bir telefon çaldı.

Ve ben...

... elbette telefona cevap verecektik ama...

... bu bizim doğamızda var...

Cevap vermek için hiçbir sebebim yoktu.

Sadece öyle yapmamız gerekiyordu.

“Eh, devamı zaten belli.

Willesden’de, Dollis Hill ile Dudden Hill arasında bir yerlerde bir telefon çaldı. Saat sabahın 2.25’iydi ve ben, ayağımda Mo’nun ayakkabıları olmasına rağmen, telefonu cevapladım. Ve sonrasında...

... sanırım önceliklerim değişti.

Mo’nun sadece kayıp bir genç olduğunu sanmıştım. Başka türlüünü düşünmek için sebebimiz yoktu. Onu arıyor olmamın tek sebebi bir arkadaşaya yardımcı olmaktı. Sonra telefon çaldı ve biz de cevapladık ve her şey böyle başladı; Gece Yarısı Valisi, hortlaklar, ölü kuzgunlar, kırık taş, Nair, Vera, Vekiller. Her şey bir anda olup bitti ve biz de düşünemedik, bir an bile durup derin bir nefes alma ve Loren’ı düşünme şansımız olmadı...

... duramadık.

Sanırım bu konuda söyleyebileceklerimin hepsi bu.”

Anlatmayı bitirdim.

Sinclair sarı jöleden ve siyah tahıldan oyulmuş gibi görünen, Masa Dağı’nın minyatür bir versiyonunu andıran bir şeyi yemekle meşguldü. O şeyden dikkatlice ufak bir parça kesti ve ağzına attı. Sonra çatalını masaya geri koydu, dudaklarını peçeteyle sildi. Charlie’nin yemeği ise dokunulmamış bir halde hâlâ önünde duruyordu. Biz de çatalımızı bir tür sos olduğunu sandığımız bir şeye batırdık ve yaladık. Restoran biraz daha boşalmıştı. İnsanlar daha seksi bir gece yarısı eğlencesi bulmaya veya

belki de sadece evlerine gitmiş olmalıydı. Loş ortamda sadece birkaç masa hâlâ doluydu.

Sonunda Sinclair lafa girdi, “Eh...” Ve durakladı. Sonra tekrar denedi. “Eh, neler de yaşamışsın böyle. Doygunların da...”

“Nadir görüldüğünü biliyorum. Evet.”

“Doygunlar ve hortlaklar.

“İkisi de nadir görülür.”

“Sen ikisine de rastlamışsın. Şanssızlık, büyük bir şanssızlık.”

“Biz de nadiriz.”

Sinclair o geniş ağzının içinden görünen bıçak inceliğindeki dişleri sergileyerek gülümsedi. “Peki,” dedi sonunda, “bütün bunlar konusunda ne yapmayı teklif ediyorsun?”

Tereddüt ettim. “Eh, birkaç seçenek var.”

“Mesela, Matthew, ne gibi?”

“Bir: Kaçmak.”

“Normaldeki centilmen duruşuna biraz ters, hatta belki onursuzca bir fikir.”

“İki: Nair’i öldüren yarattığı bulmak.”

“Bu daha mantıklı.”

“Hayır, değil. O yaratık parmağını bile oynatmadan Nair’in derisini canlı canlı yüzebiliyorsa, aynı şeyi bana da yapamayacağının bir garantisi yok. Onunla yüzleşmek delilik olur. Anlamsız. Çizgili bir takım elbise aracılığıyla intihar. Hem ayrıca, ortalar da dolaşmaya devam ettiğim sürece belanın beni bulmakta hiç zorluk çekeceğini sanmıyorum. Sonuçta geriye sadece üçüncü seçenek kalıyor –çocuğu bulmak.”

“Duvarlardaki bu... garip yazı ilgini çekmiyor mu? Şu, *Şapkamı bana geri ver yazısı*.”

“Çekiyor. Ama o konuda ne yapabilirim, hiçbir fikrim yok. Ama eğer Nair de Mo’yu bulmaya çalışmışsa, o çocuk benim

sandığımdan daha önemli olmalı. Nair'in lafı –Ayakkabılar Swift'te. Ayakkabıların tek özelliği ise o çocuğu bulma aracı olmaları. Nair, ayakkabıların beni kendi kendine bir yerlere sürüklemesine izin verdiğim noktanın sadece birkaç kilometre uzağında öldürüldü. Ayrıca bir de verdiğimiz söz var... Loren'a verdiğimiz söz. Başka ne yapabilirim ki?"

"Yani bir anlamda, hiçbir şey olmamış gibi devam mı edeceksin? Artık Gece Yarısı Valisi olduğunu, şehrin son koruyucusu, büyücülerin ve sokaklardaki gece yarısı büyülerinin koruyucusu, kurtarıcısı, her şeye muktedir onurlu şampiyon vesaire olduğun gerçeğine karşın, hayatına önceden kaldığın yerden devam mı edeceksin?"

"Evet. Öyle denilebilir."

"Vekillerin bunu duymaktan hoşnut olacağını sanmıyorum."

"Seninle konuşmak istememin sebebi de buydu. Vekillerin bu olaya karışmasını istemiyorum. Onlarla hiçbir alakam olsun istemiyorum. Ve senin birtakım... bağlantıların olduğundan haberim var."

Sinclair hafif bir nefesle uzunca iç geçirdi. "Evet," dedi sonunda. "Bağlantılarım var. Bağlantılara sahip olmak benim işim, hatta söylememe müsaade edersen, emeklilik yatırıмым. Ne kadar can sıkıcı olsa da bu türden işlerle yakından alakadar olmak. Ama anlamam gereken bir şey var Matthew, bağlantılara sahip olmak demek, basit bir ulaklıktan çok ama çok daha fazladır. Vekillere senin Gece Yarısı Valisi olduğunu bildirebilir, sana yardım etmelerini söyleyebilirim. Veya gerekenin bu olduğunu düşünüyorsan, seni yalnız bırakmalarını da iletebilirim. Bunları elbette yapabilirim, tabii ki.

"Ama o zaman onlar benim hakkımda ne düşünecekler? Elindeki mührün ne anlama geldiğini anlamadan, içinde bulun-

duğumuz durumun açıklığa kavuşmasını beklemeden, herkesin iyiliği için ne yapılması gerektiğini kararlaştırmadan, neredeyse kesin bir ölümle yüzleşmek üzere öylece gitmene izin verdiğimi öğrendiklerinde ne hissedecekler? Bağlantıları koruyabilmek ince bir ip üstünde yürümekten farksızdır. İnsan er ya da geç bazı şeylerden feragat etmek zorunda kalır.”

Bizi uyaran şey sadece bunları söyleyiş şekli değildi.

Elimizi en yakındaki bıçağa uzattık.

“Bang,” dedi bir ses. “Bang.”

Bir kadın sesiydi. Bir kadın eline eşlik eden bir ses. El ensemble den dolandı, parmaklar boynumun altını kavradı ve başım geriye çekildi. Kadının diğer eli de uzakta olamazdı. Büyük ihtimalle başıma dayanmış silahın kabzasını tutuyordu. Sesi tanıdık.

“Bang,” dedi kadın.

“Oda,” diye fısıldadık. “Seni merak etmiştik.”

Sofu psikopatların sorunu da buydu işte. Onlara ihtiyacınız varken asla yanınızda bulamazdınız. Ve hiç ihtiyacınız yokken, birden gelir partiyi dağıtıverirlerdi. Oda’nın, sosyal buluşmaları seven bir tip olduğu da söylenemezdi.

Sinclair ayağa kalktı, boynuna asılı peçeteyi çekti ve düzgünce katlayarak tabağının önüne koydu. “Bunun için gerçekten çok üzgünüm,” dedi. “Ama eninde sonunda doğru olanı yapacağına -veya en azından, yapılması gerekeni yapacağına- güvenmemize rağmen, Matthew, içindeki meleklerin az önce sunduğun seçeneklerden ilkinin tercih ederek öylece kaçıp gitmeye karar veremeyeceklerine dair hiçbir güvencem yok. Ateş ve ışık ve özgürlük ve yaşam; böyleydi, değil mi? Korku ve yaşama sevdası; içinde boğulacağını düşündüğün kadar büyük ve baş döndürücü bir duygu? Asla vazgeçemeyeceğin kadar büyük ve baş döndürücü. Üzgünüm Matthew, ama onların iyiliği için, bu böyle olmalı.”

Başımı çevirmeye çalıştım; Oda'nın parmakları boğazıma gömüldü, kolu nefes boruma dayandı. Üstüme eğildiğinde nefesinin kirpiklerimi okşadığını hissettim ve sonra bir fısıltıyla tekrarladi, "Bang." Gözümün bir ucuyla silahın karaltısını görebiliyordum. Kurşunlardan hızlı koşmak mümkün değildir. Restorandaki diğer insanlar bize pek dikkat ediyormuş gibi görünmüyorlardı; başlarını kaldırmadan önlerindeki tabakları inceliyor, loş ışık altında hoşça sohbet etmeye devam ediyorlardı. Bir garson masamıza yaklaştı, deri bir kılıf içindeki hesabı Sinclair'in tabağına bıraktı.

"Bizi öldürürsen," diye fısıldadık, "Gece Yarısı Valisi'ne ne olacak?"

"İlginç ve akademik tartışmalara müsait bir konuya parmak bastın," dedi Sinclair. "Doğruyu söylemem gerekirse, şu dakikaya kadar hiç aklıma gelmemiş bir soru bu. Şüphem yok ki o mühür bir başka talihsiz adama, lanetlenmiş olduğunu anladığında tıpkı senin gibi kafası karışacak bir başkasına geçecektir. Veya bakış açısına göre belki de kutsanmış demeliyim. Geleneksel olarak, Gece Yarısı Valisi bu tür durumları kontrol altına alabilir, ölmeden önce emirler verebilir –ama elbette, senin bunun nasıl yapılacağını bildiğini sanmıyorum, öyle değil mi? Gece Yarısı Valisi olmanın aslında ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok, çünkü az önce açıkça belirttiğin gibi, neyse ki onun var olduğuna bile inanmıyorsun," dedi Sinclair, deri kılıf içindeki hesabı gözden geçirirken. "Bu olasılığı daha derinlemesine analiz etmek isteyecek duyarlı vatandaşlar olduğu doğru, ama ne yazık ki ben, tüm cahilliğimle, bu duruma müsaade edemem."

Sinclair başını çevirdi. Nereye baktığını ve kime gülümsemediğini göremiyordum; gözümün ucuyla görebildiğim tek şey karaltılardı. Ama tahmin ettim. Charlie de ayağa kalktı ve elini

cebine atarak ortaya siyah bir kutu çıkardı. Kutunun içinden çıkan eyse, ucuna minik bir tüpün iliştirildiği gümüşten bir şiringaydı.

“Benden uzak durun!” dedik hırlarcasına.

“Bang,” diye fısıldadı Oda kulağımıza. “Gğşne  bang ve iki de başına. Bang bang.”

“Oda,” diye inilledim. “Lütfen, Oda. Bu...”

Umurunda değildi. Veya umurunda olsa bile, ben bunu göremiyordum.

şiringanın içinde bir tür ilaç vardı.

şndeysel benim adım.

Ortalık karardı. İyi geceler ve sonraki oluşumunda başarılar...

... tatlı rüyalar tatlım...

Yolun sonu...

Karanlık.

2. Bölüm: Her Yol Killburn'e Çıkar

Bir çift ayakkabının yolculuğunu tamamlayabildiği, bir oyunun ortaya çıktığı ve şehirlerin katilinin takım elbisesini toza buladığı bir hikâye.

Adı Oda'ydı. Soyadını bilmiyordum, ama kendisinin bile bil-
diğinden oldukça kuşkuluydum. Büyüye olan inancı, papanın
şeytana olan inancıyla aynıydı. Vera ondan hep psikopat-kal-
tak olarak bahsederdi. Yanılmıyordu. Oda'nın bir büyücü katili
olduğunu zaten biliyordum, ama beni hedef alabileceğini hiç
düşünmemiştim.

Ve sonra Tanrı, "Işık olsun," dedi.

Ve ışık dokuz voltluk bir pile sıkıştırıldı, pil bir fenerin içine,
fener bir kadının avucuna yerleştirildi ve ışık gözlerimize tutuldu.

İçgüdüsel bir tepkiyle ânında tekmeler savurduk. Ayağımız
fenere denk geldi, feneri tutan ele çarptı ve eli bir yana savurdu.
Sırtüstü yatar halde olduğumuzu fark ettik. Yana doğru dön-
dük, ayağa kalkmaya çalıştık ve gözlerimizin suyla, midemizin
ise kumla dolu olduğunu fark ettik. Ellerimizle dizlerimizin üs-
tüne kalktık ve Yüce Tanrı bizi elbette ki psikopat-kaltak olarak
tanınan bir kadın tarafından savrulan 9mm'lik bir tabancanın
kabzası ile ödüllendirdi.

Sonrasındaki karanlık öncekinden bile daha derindi.

Zaman geçti. Üstümde bir miktar kan vardı. Bana ait oldu-
ğunu tahmin ettim. Öyle olması son derece mantıklıydı.

Ellerimin çekiştirildiğini hissettim. Başımı çevirdim ve sağ
elimden otlak kaplı toprağın üstüne uzatılmış olduğunu gördüm.
Biri eldivenimi çıkartıyor, sargılarımı açıyordu. Elime hayli güç-

lü bir ışık tutuldu. Parmaklarımı kıpırdattım ve bir bot -büyük, siyah ve bağcık yerine cırtcırtları olan bir bot- haykırmamıza sebep olacak kadar büyük bir güçle bileğimize bastırıldı ve avucumu görmeme engel oldu.

Sargıların çekilip alındığını hissettik. Bir erkek sesi homurdandı; “Lanet olsun.”

Kolumdaki baskı hafıflıdı.

Yüzler elime daha yakından bakmak için eğildi. Bazılarını tanıyordum. Earle, Kemsley, Anissina ve onların arkasında, siyahlar giyinmiş daha fazla erkek ve kadın, ellerinde tüfek ve fenerlerden oluşan bir koleksiyon eşliğinde beni ve lanetli elimi inceliyordu. Oda’nın yüzünde neredeyse kısa kesilmiş siyah saçları kadar karanlık bir ifade vardı. Tetiği çekmeye hazırlanıyormuş gibi değil, ama sıradan bir hareketmiş gibi, parmakları sadece öylesine tetiğin arkasında duruyormuş gibi bir tavırla silahını yüzüme doğrultmuştu. Elimdeki mührü baktı ve yüzünde beliren şey saf bir tiksinti ifadesiydi.

“Başın belada büyücü,” dedi.

Konuşmaya çalıştım. Sesim ciğerlerimin oralarda bir yerde yerleşmeye karar vermiş, aşağı ve yukarı hareket eden her bir hava molekülünü büyük bir dikkatle inceleyen sigilli, kocaman bir kurbağanın arkasından geçemedi.

Earle’ün yüzü tam karşımda belirdi. Ot ve toprak üstünde yatar haldeydim. Ağzıma... büyü tadı geliyordu, ama farklı bir tür büyü tadı. Uzaktan; baskılanmış gibi. “Bu nasıl oldu?” diye sordu Earle.

“Elimdeki mührü kastediyordu.

Dudaklarımı yaladım ve hırıltılı bir sesle yanıt verdim. “Nair.”

“Nair ne?”

“O yaptı. Mührü bana o verdi.”

“Hayır.”

“O yaptı.”

“Senin Gece Yarısı Valisi olmana asla izin vermezdi. Bu müh-
rü nasıl elde ettin?”

“Telefon çaldı. Biz de cevapladık.”

“Bana doğruyu söyle!”

“Öyle yapıyorum.”

“Doğru söylüyor,” dedi Oda sakın bir sesle.

Earle’ün suratı öfkeyle kızardı. “Sen karışma,” dedi tükürür-
cesine. “Sen ve seninkiler bu olayda söz sahibi değilsiniz.”

“Buraya davet edilmemin bir sebebi vardı,” diye cevapladı
Oda sakince. “Mezhep beni buraya özellikle davet etti. Bu bü-
yüğü tanıyorum. Doğruyu söylüyor.”

“Bundan nasıl emin olabiliyorsun?”

“Onu tanıyorum.”

“Hepsi bu mu?”

“Evet. Hepsi bu.”

“Bu hiçbir şey ifade etmiyor,” diye terslendi Earle. “Gece
Yarısı Valisi bir Vekildir ve işler böyle yürür. Bir Vekilden di-
ğerine, yüzlerce yıldır bu şekilde devam etmiş ve asla dışarıdan
birine geçmemiştir. Bizden olmayan birisi yapılması gerekenle-
ri, şehrin neye ihtiyacı olduğunu bilemez. Nair bu yaratığı asla
seçmezdi!”

Başım bir ayağın ucuyla dürtüldü. Özellikle güçlü bir tekme
olarak niyetlenmemişti, ama sonuçta dürtülen şey beynimdi,
dürten şey ise sert deriden bir ayakkabı ve o sırada çok dinç
bir halde sayılmazdım. Ayakkabı ucunun kafatasıma değmesiyle
çıkan sesin kulaklarımda yankılandığını, beynimin kafatasımın
yanlarına çarptığını hissettim.

“Onu öldürürsek ne olur?” dedi Kemsley.

“Yolun sonu,” dedim, çöle dönmüş boğazımızdan çıkan acı-
nası bir kahkaha eşliğinde. “Yolun sonu!”

“Ayağa kaldırın şunu.”

Otorite Earle’deydi. Bir çift kol beni ayağa kaldırdı. Bedenimin tüm ağırlığını o kola yıktım, sadece gazezden de olsa bu adamların işini zorlaştırmaya çalıştım. Otlar ve ağaçlar, kurumuş yapraklar ve siyah dallar. Bir yerlerdeki bir parkta olmalıydık. Büyük bir park. Kulağıma trafik sesi bile çalınmıyordu. Bakımlı çalılıklar ve bir gün içi çiçekle dolacak üçgen şekilli çamur alanlar. Bir şehir büyücüsünü bir parka getirmek akıllıca. Böyle yerlerde büyüye ulaşmak zordur.

Earle’ün yüzü öfkeden, sanki dağlanmış gibi canlı bir pembeye büründü. Önümde volta atmaya başladı; onu izlemeye zahmet etmedim, ama kalp atışlarımı saydım ve Earle’ün her dönüşüyle eşleştirdim.

“Sinclair de onun doğruyu söylediğini düşünüyor,” dedi Oda sonunda. “Ve Sinclair genellikle haklı çıkar.”

“Ona ne olacağı senin neden umurunda olsun ki?” diye terslendi Kemsley.

“Ben büyücünün faydalı olacağını düşünüyorum,” dedi Oda. “Onun türüne bir sevgi beslemiyorum ve bu durumu en az sizin kadar ben de itici buluyorum. Ama yine de bize faydalı olabileceği gerçeğini yok saymayalım.”

Başımızı kaldırdık, dudaklarımızdaki kanın tadını alarak sı-
rıttık. “Oda en azından aklını kullanıyor,” dedik. “Çünkü o da korkuyor. Korku dolu bir ölümlü, dehşet içinde bir insancık, bir adamın bir et yığını hâline getirildiğini gördü, bir insandan geriye kalan şey çiğ et parçacıklarıydı, o kadar korkuyor ki—”

Esprî anlayışı olmayan birileri dizlerimizin arkasına bir tek-

me savurdu. Haykırarak öne doğru yığıldık. Elimiz ağrıyor ve yanıyor, tenimize işlenmiş kızıl haçlar soğuk havada sızlıyordu.

“Bu şeylerin,” dedi Kemsley, “Valilik makamını kirletmesine izin verilemez!”

“Hangi şeyler?” diye sorduk. “Beni mi kastediyorsun? Ben biziz ve biz benim, biz benim ve ben biziz.” Sonra güldük ve gözlerimizi Oda’ya çevirdik. “Korku içinde olman normal,” dedik. “Tilki de korku içindeydi, sen neden korkmayasın ki?”

“Ne diyor bu herif?” dedi Earle, bana değil Oda’ya.

Oda başını iki yana salladı. “Herif değil, onlar,” diye cevapladı. “Konuşan onlar.”

“Hayır,” dedim. “Ben. Ayrıca senin de korku içinde olduğunu düşünüyorum. Hepiniz öylesiniz. Çünkü işin özü şu; beni öldürürseniz bir başkası Gece Yarısı Valisi olacak. Belki de içinizden biri. Ve o zaman ne yapacaksınız? Nair’i öldüren şeyin peşine mi düşeceksiniz? Tıpkı Nair gibi o şeyin karşısına dikilecek ve etinizin kemiklerinizden basit bir kâğıt parçası gibi ayrılmasını mı bekleyeceksiniz? Eli mühürlü bir insan konumundan, derisi kemiklerinden sıyrılmış et parçası hâline mi geçeceksiniz? Aklınızdan geçen bunlar değil mi?”

“Senin masum olduğunu düşündüğümüzü varsayıyorsun,” diye terslendi Earle.

“Nair’i benim öldürmediğimi iyi biliyorsun. Kibirli puştun tekisin, ama sen bile bana karşı bir kanıt bulmakta başarılı olamazsın. Willesden’e gidersen telefonda kanımı bulabilir, tilkilerle konuşabilir, bu kadar aptal olmasaydın en başından beri yapman gereken şeyleri yapabilirsin! Hödük herifler, aptal piçler. Vali’nin ölüsüne şöyle bir bakıp, *Hadi o zaman gidip bir büyücüyü pataklayalım. Aha. Bakker’in çırağı hâlâ hayatta ve ölmesi gerekiyor; çünkü zaten ilk defa öldüğünde de ölü kalması gerekiyor-*

du. Gidip onu vuralım, ne olur ne olmaz! diye düşündünüz. Eh, kışınıza ananas girsin. Işıkları kapamayı unutmayın, iyi geceler, iyi şanslar, iyi uykular, güle güle–”

Earle bana vurdu. Saf bir öfkeyle, saf öfke ve kızgınlıkla, genç bir kızinki gibi yüzüklerle dolu, ama bir adamın gücüne sahip elinin tersiyle bir tokat attı. Bir yana savrulduk. Acı, öfke ve gazapla yanıp tutuştuk, ağzımızda kan tadı aldık, ateşi düşledik, yalnızca bir parça mavi elektrik ateşi ve yanıp tutuşurlardı... ve...

“Anladığım kadarıyla, yeni patronuna vuruyorsun. Sana engel olmayayım. İsterseniz birbirinizi parçalayabilirsiniz,” dedi Oda.

Ateşi ve mavi safirden bir öfkeyi bastırmaya çalışarak başımı kaldırdım. Sol kolumda yanlış olan bir şeyler vardı, acımın üstüne sıcak kanın aktığını hissedebiliyordum. “Oda anlıyor,” diye fısıldadım. “O anlıyor. Beni öldürürseniz, tüm bu boktan durumla içinizden biri uğraşmak zorunda kalacak. Birinizin derisi canlı canlı yüzülecek. Sayınız çok fazla, yani sıranın size gelmesi uzun sürebilir. Ama bu şekilde devam ederseniz giderek azalacaksınız. Kuzgunları öldüren, Taşı kıran, Vali’yi katleden o şey, sizi de hedef alacak. Çünkü mantıklı olan bu; şehrin tüm korumalarını yok etmek için yola çıkan birinin sonraki hedefi Vekiller olacaktır. Bu yüzden durmayın, vurun beni. Öldürün gitsin. Bu sadece işleri daha da hızlandırır. Ateş, sel, zelzele, parçalanmak, ezilmek, lime lime edilmek –istediğinizi seçin. Şehir paramparça edilecek çünkü bunu durdurabilecek kimse yok. Yolun sonu.”

Earle’ün yüzü öfkeyle kıpkırmızıydı ve Kemsley de ondan farklı görünmüyordu. Arkalarındaki Anissina’nın kaşları ise kuşkulu bir ifadeyle kıvrılmıştı. Kanın tişörtümü ıslattığını hissettirdi. Başımı indirdim ve kırmızılığın aşağı, yukarı ve her yöne dağılmakta olduğunu gördüm. “Bir... bir atar damarı yırt...” diye geveledim.

Devamını asla getiremedim.

“İç bunu,” dedi, bir kadın sesi.

“Ne?” dedim.

“İç bunu,” diye yineledi kadın, daha sert bir sesle.

Gözlerimi açtım ve ışık yüzünden tekrar kapamak zorunda kaldım. Elimi bir gözümün üstüne koydum, diğer gözümü bir parça açma riskine girdim, ışığa alışmayı bekledim ve sonra tamamen açtım. Gözlerimi kamaştıran ışık sadece yatak kenarında duran, ampulü duvara doğru çevrilmiş bir başucu lambasıydı. Diğer gözümü de açtım, parmaklarımızın arasından baktım. Işık iyice loş bir hale gelmişti. Aynı anda hem uzaktan hem de yakınlarda bir yerden, bir tren sesi işittim. Yatağın diğer ucunda Oda oturuyordu. Kucağında bir silah ve sağ dizi üstünde Victoria ve Albert Müzesi’nin samuray bölümünden çalınmış gibi duran bir kılıç vardı. Oda elindeki plastik bardağı bana doğru uzattı. Bardağın içinde bir kamış duruyordu ve keskin kokusuna bakılacak olursa portakal suyuyla dolu olmalıydı.

“İç şunu,” dedi Oda.

Bardağı bir elimle aldım. Bardağa uzanan kolum çıplaktı. Kolum omzuma; omzum ise bedenimin kalanına sargılarla bağlanmıştı. Sargılara baktım, sonra portakal suyuna ve nihayet Oda’ya. “Dikişlerim patlamış,” dedim.

“Evet,” diye iç geçirdi Oda. “Fark ettim.”

“Başıma silah dayadın!”

“Şaşırmış gibi görünüyorsun,” dedi Oda. O ise hiç de şaşırmış gibi görünmüyordu.

“Hayır. Aslında pek değil. Yine de biraz...”

“Hayal kırıklığına mı uğradın?” Oda’nın da bir bardağı vardı. Çizgili pembe-beyaz bir kamışla portakal suyundan bir yudum

aldı. “Doğruyu söylemek gerekirse, büyücü,” dedi, “seni bir gün öldürmeyi planlıyordum zaten.”

Oda espri anlayışı ile tanınmazdı. “Neden öldürmedin?” diye sordum.

“Her zamanki sebepten.”

“Neymiş o?”

“Daha önemli bir amaç uğruna, daha küçük kötülöklere izin vermek.”

“Ah, şu sebep.”

“Yanlış anlama sakın,” diye ekledi Oda. “Sen şeytan dölösün ve şeytanın bu dünya üstündeki kibirli mahlûklarından biri olarak günahlarla dolu, inançsız ve ruhsuz varlığın için sonsuza kadar ateşler içinde yanacaksın. Daha iyi bir amaç uğruna faydalı olman, senin o çarpık varlığının kaçınılmaz sona erişiyile hiçbir anlamda bağlantılı değil.”

“Teşekkürler, Oda,” dedim, başımı yastığa geri koyarak. “Ben de seni gördüğüme sevindim.”

Portakal suyumu içtim ve odada göz gezdirdim. Yatak, kol-tuk ve mutfağın tek bir alan içinde bulunduğu, birbirlerinden tezgâhlarla ayrıldığı türden bir stüdyo daireydi. Yer büyük beyaz halılarla kaplıydı ve halıların temizliğine bakılacak olursa burası sürekli yaşanılan bir yer değildi. İçerideki eşyalar büyük siyah bir piyano, etrafı bir dizi sandalyeyle çevrilmiş bir TV, alçak bir yemek masası ve elbette, kepenkleri kapatılmış bir pencere kenarına iştirilmiş olan, üstüne hiç de nazikçe olmadan bırakıldığı yataktan ibaretti. Duvardaki bir saat 16.33’ü gösteriyordu. Gözlerimi Oda’ya çevirdim. “Bu saat doğru mu?”

“Evet.”

“Gün ne zaman bitti?”

Oda omuz silkti. “Çokça bağırışma oldu,” dedi. “Bir sürü tar-

tışma. Elbette bunlar olurken sen Regent's Park'taki otları kana bulayarak ölmekle meşguldün.”

“Regent's Park'ta mıydım?”

“Evet.”

“Ah. Ve kan kaybından ölmek üzere miydim?”

“Birileri,” dedi Oda, kamışı dudaklarıyla sıkıştırarak, “birileri dikiş yerlerinden birini patlatmış.”

“Ama artık bir yerim kanamıyor.”

“Evet. Bağışmalar sonucunda alınan kararlardan biri de buydu. Vekillerin komite toplantıları konusunda uzman olduklarını düşünmüşümdür hep. Ama değil.”

Beynimiz yavaşça çalışmaya başladı. “Teşekkürler,” dedim.

“Ne için?”

“Beni Nair'i öldürmekle suçlamadığın için.”

Oda omuzlarını silkti. “Ölsün veya ölmesin, benim için bir farkı yok. Sokaklarda dolaşan ucubelerden biri daha eksilmiş olur sadece.”

“Ama...”

“Sen faydalısın, büyücü,” dedi Oda. “İşin özü bu. Bakker'i öldürdün ve bu faydalı bir şeydi; Kule'yi yok ettin ve bu kesinlikle çok faydalı bir şeydi. Şimdi ise kendi başınasın. Ve bu da -uzunca iç geçirdi- potansiyel bir fayda sağlayabilir. Vekiller bir avuç korkaktan başka bir şey değiller.”

Neredeyse gülüyorduk. “Ben de öyle tahmin etmiştim.”

“Nair'i öldüren şeyden ölesiye korkuyorlar.”

“Ben de farklı değilim.”

“Sırada kendilerinin olduğunu düşünüyorlar.”

“Ben de öyle düşünüyorum.”

“Bu efsaneye inanıyor musun? Kuzgunların şehri koruduğuna? Bazı... şeylerin -bu her ne demekse- masumları mideye

indirmek için kapıda beklediğine?”

“Ben Thames Dalgakıranı’na inanıyorum,” diye cevapladım, dikkatlice.

“Bu da ne demek şimdi?” diye terslendi Oda.

“Thames Dalgakıranı işe yaramaz hale gelirse, büyük dalgalarda şehri basar ve en sosyetik semtleri bile tuz, lağım ve balçık altında bırakır demek oluyor. Hayatımda böyle bir şeye şahit olmadım ve aynı zamanda Thames Dalgakıranı’nın bir işe yaradığını da görmedim; ama buna yürekten inanıyorum. Yani, evet; hepimizin büyük bir tehdit altında olabileceği düşüncesine uzak değilim.”

Oda portakal suyunun son damlalarını içti ve bardağı bir kenara koydu. Öne eğilerek gözlerimizin içine baktı. “Alınan karar duymak ister misin?”

“İçimde kötü bir his var...”

“Dikişlerdendir.”

“Kastettiğim bu değildi. Asıl söylemek istediğim... Vekillerin neye karar verdiği neden bizim umurumuzda olsun ki?”

“Çünkü seni vurup öldürmekten sadece iki oy uzaktalar.”

“Sen böyle söyleyince...”

“Bu senin sorumluluğun.”

“Ne benim sorumluluğum?”

“Her şey. Bu kaçınılmaz yıkım olayı. Gece Yarısı Valisi sensin. Bu konuda fikir birliğine vardılar. Bir şekilde her şeyi yoluna koymak zorundasın. Bu yük senin omuzlarında.”

“Kurşunlarını israf etmek istememişlerdir,” diye iç geçirdim.

“Gece Yarısı Valisi makamının güzelliği de bu işte. Sen ölsen bile, kısa süre sonra bir başka talihsiz yerini alır.”

“Gerçekten de bunları umursamıyorsun, değil mi?” diye sordum. “Neden buradasın?”

“Mezhep senin sağlığınla ilgilenmiyor olabilir. Ama senin gibi ucube adamların yaşıadığımız şehrin yok olmasına sebep verebilecek hareketleri bizi doğal olarak ilgilendiriyor. Günüahkârlarla işbirliği anlamına gelse bile, masumlar daima korunmalı.”

“Bu şekilde düşünmeye devam et,” diye homurdandım, “daha ne olduğunu anlamadan önce hayatı mantıklı ve güzel bir bakış açısıyla değerlendirmeye başlayabilirsin.”

“O kadar da güzel sayılmaz. Burada olmamın sebebi işlere göz kulak olmak.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Şunu demek istiyorum,” Oda iç geçirdi, “herhangi bir noktada işleri yoluna koyamayacağını, kaçacağını, ihanet edeceğini veya genel olarak tüm bu olan bitene sırtını döneceğini hissedersin, seni vuran kişi ben olacağım.” Bir timsah gibi gülümseyerek ekledi, “Tıpkı eski günlerdeki gibi.”

“Bu işi neden Vekiller üstlenmiyor?”

“Bu ihtimali düşündüler...” Derin bir nefes aldı ve sözlerini dikkatle seçti, “ve eski bir tanıdığınla iletişimde olmayı tercih edebileceğine karar verdiler. Mevcut durumu açıklamak, senin pozisyonunu netleştirmek ve her şeyi olduğu gibi anlatmak için de ben seçildim. Sen de buna zaten alışkınsın, değil mi?”

“İncelik ve espri anlayışı gibi vasıflara sahip olmadığının farkındayım, evet.”

“Güzel. Gördün mü? Üç kere lanetlenmiş ruhlarına rağmen, Vekiller bu konuda mantıklı bir karar verdi. Onlarla beraber çalışmak zorundasın. Bu işin sonunu görene kadar, sana yardımcı olmalarına izin ver.”

“Pek sanmıyorum,” diye cevapladık.

“Bir daha düşün. Görüyorsun ya, Gece Yarısı Valisi olabilirsin -ki bu da ne kadar çarpık bir hayat sürdürdüğünün bir başka

kanıtı- ama bunun ne anlama geldiği konusunda en ufak bir fikrin bile yok, değil mi? Halbuki onlar biliyor. Hayatlarını bu sorunun cevabına adanmışlar.”

Birden şüphelenerek sordum, “Şimdi neredeler?”

“Beşi aşağıdaki bir arabanın içinde bekliyor.”

“Onlara tekliflerini alıp bir taraf–”

“Beş kişiler, silahlılar, sinirleri bozuk ve her şeye rağmen nazik olmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Seni, senin gibi ceviz beyinlilerin elinden kurtarmam gereken bir günün geleceğini asla düşünemezdim büyücü, ama bana verilen emirler bu şekilde. Vekiller seninle konuşmak istiyor ve sen de onlara karşı nazik olacaksın. Eğer olmazsan, bir kaynak makinesi alır, o dikişlerini kendi ellerimle bir bir dağlarım. Anlaştık mı?”

Kendimize sinir olsak bile, uysalca cevap verdik. “Evet.”

Üstüme bir şeyler giydim. Sadece donla Gece Yarısı Valisi olunamazdı.

Tren sesleri devam ediyordu. Londra’nın güneyinde bir yerlerde olduğumuza karar verdim. Tren yolunun etrafı, eski tuğlalı kemerler arasında yer alan binalarla doluydu. Belki de kaotik şehir planlamasının titreyen bir kaşıktan dökülen krema gibi darmadağın hale getirdiği Waterloo’ya yakın bir yerlerdeydik.

Birileri bize yeni dikişler armağan etmişti. Acıyorlar, kalbimizin her atışıyla zonkluyorlardı. Banyo aynasındaki aksimiz, bir tutkal fabrikasının içini görmüş ölü bir atı bile korkutabilirdi. Kıyafetlerimiz ise kanla yıkanmıştı. Yine. Oda bana yeni giysiler verdi. Tişörtün üstünde “İsa olsa ne yapardı?” yazıyordu ve önüyle arkasında, dikenlerle çevrilmiş büyük bir beyaz haç resmi vardı.

“Bunu giyemeyiz,” dedik.

“Etini kaynak makinesi kadar yakar mı dersin?” dedi Oda.

Tişörtü üstüme geçirdim. Giymeseydim pek de vakur olmayan bir şekilde titreyecektim. Haysiyetimizi daha fazla ayaklar altına almak istemiyorduk.

Oda yemek hazırladı. Az pişmiş makarna eşliğinde, gri renkli bir püre. Fanatik psikopat-kaltakların diğeri insanlardan farklı zevkleri olduğu açıktı. Yine de yedik ve hissettiğimiz kadar minnettar görünmemeye çalıştık. Vekilleri ise beklettik. En azından bunu yapabildiğimiz için mutluyduk.

Oda, Vekilleri içeri davet ettiğinde saat akşamın altısını gösteriyordu. Ben koltukta otururken, Vekiller bir sıra hâlinde karşıma dizildi. Earle aralarında yoktu. Earle'ün onu öldürsek-mi oylamasında oyunu hangi yönde kullandığını merak ettim. Benim yaşamam için oy verenlerin kim olduğunu da.

Ne yazık ki Earle'ün yokluğu o kadar da büyük bir lütuf sayılmazdı. Kemsley bir adım öne çıktı.

“Bay Swift,” dedi, incecik dudaklarının arasından.

“Bay Kemsley,” dedim.

“Burada Vekillerin temsilcisi olarak bulunuyorum.”

“Ben de öyle tahmin etmiştim.”

“Aramızda halledilmesi gereken bazı konular var. Öncelikle, Vekiller adına belirtmeme izin verin ki size gösterilen tutumla ilgili olarak mazeretsiz bir özür diliyoruz. Elimizdeki bilgiler doğrultusunda hareket ettik ve eminim ki siz de zamanla neden bu şekilde hareket ettiğimizi anlayacaksınız.”

“Bu pek de mazeretsiz bir özür olmadı, ama şimdilik kabul edelim.”

Kemsley'nin parmakları seğirdi, ama yüzündeki ifadeyi korumayı başardı. “Gece Yarısı Valisi olarak atanmanızı kabullenme kararı aldık.”

“Çok incesiniz.”

“Bu sıradışı bir durum.” Kelimeler dudaklarından insanın içinde kusacak bir şey kalmadığında gelen öd suyu gibi döküldü.

Kollarımı göğsümde kavuşturup bekledim.

“Bay Swift, içinde bulunduğumuz durumun karmaşıklığını siz de takdir edersiniz.”

“Aslında basit görünüyor. Birileri şehrin korunma tılsımlarını yok etmeye çalışıyor ve siz de bunu önleyemeyecek kadar korku içindesiniz. Sizin adınıza gidip savaş vermemizi, Nair’in ayakkabılarla neden ilgilendiğini, *Şapkamı bana geri ver!* yazısının ne anlama geldiğini bulmamı istiyorsunuz. Kısaca, parmağıyla bile dokunmadan insanların derisini canlı canlı yüzebilen adamı bulmamı ve sorunu ortadan kaldırmamı bekliyorsunuz. Bir şey atladım mı?”

Bir anlık tereddütün ardından Kemsley dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra gülümsedi. “Hayır,” dedi. “Durumu iyi değerlendirdiniz. Bir sorunuz var mı?”

“Birkaç tane.”

“Sineye çekin.”

“Özür dilediğinizi sanıyordum.”

“Neyin mevzu bahis olduğunu iyi biliyorsunuz.”

“Arkadaşımı öldürdünüz.”

Bir an için Kemsley’nin kaşları çatıldı. “Siz...ne? Ah, White lideri. Vera veya adı her neyse. Söylemeliyim ki sıradan bir cesetten ziyade bir boya birikintisine dönüştü.”

“Evet. Ben de fark ettim. İlgi çekici, değil mi?”

“O White Klanı’ndan biri. Hayattan beklentileri bizim gibi insanlardan oldukça farklıdır. Bunu anladığınıza eminim.”

“Eğer Gece Yarısı Valisi bensem, seni kovma hakkına sahip miyim?”

“Sizce?”

“Kemsley,” dedik sakince, “ağzından çıkan tek bir nefeste bile bir geçimsizlik hissedersen, sen de en az Vera kadar aniden hayata elveda dersin.”

“Buna şüphem yok. Ve kendi adıma belirtmeme izin verin ki sizin Gece Yarısı Valisi olmanız fikrini bir hastalık, tiksinti veren bir durum, çağlar boyu onurla üstlenilmiş tüm görev ve yetkilerin kara lekesi olarak görüyorum. Ama bu düşüncem, sizin Nair’in isteği ile Gece Yarısı Valisi olduğunuz gerçeğini değiştirmiyor. O telefonu tuşladığında ne olacağını önceden biliyor, hattın diğer ucunda mavi elektrik meleklerinin onu beklediğinin farkında olmalıydı. Nair’e duyduğum saygıdan dolayı, onun tercihlerine de saygı duymak ve bunun hepimizin sonunu getirmemesini dilemekten başka yapabileceğim bir şey yok.”

Adamın içinde bolca insaniyet vardı. Belki küçük bir çocukken sineklerin kanatlarını yolan türden biriydi, ama yine de insandı. Gülümsedim. “Eh, bu konuyu hallettiğimiz iyi oldu. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı baylar?”

“Yaka iğnesi. Haç içinde haç olan. İş arkadaşım Bay Earle’e ait. Kendisi onu geri almak istiyor.”

“Çantamda. Önemli bir tılsım mı?”

“Duygusal değeri var.”

Bir yalan. Ve Kemsley de bunu anladığımı fark etti. Yüzüne yerleştirdiği ifadeyle şöyle diyordu; evet, bu bir yalan ve hayır, daha fazlasını söylemeyi reddediyorum.

Yaka iğnesini çantamdan almalarını bekledim ve bu sırada aklıma, Bayswater’dayken yaka iğnesini göğsünden çekip aldığımda Earle’ün metalle kaplı yüzünde beliren şok ifadesi geldi.

“Nasıl bir tür strateji izleyeceğimizi konuşmamız gerekiyor,” dedi Kemsley.

Omuzlarımı silktim. “Elbette. Neden olmasın ki?”

“Nair’i kimin öldürdüğünü bulmamız lazım. Bu kişinin -veya her neyse- şehre yapılan saldırıların kaynağıyla aynı olduğunu düşünmek mantıklı. Bu konuyla ilgili olarak faydalanabileceğimiz bağlantılarımız var. CCTV, polis kayıtları, veri tabanları, adli tıp teknikleri...”

“Bunlarla ne yapmayı planlıyorsunuz?”

“Katilin hareketlerini takip edebiliriz.”

“CCTV ile mi? İyi şanslar.”

“Bir işe yaramayacağını mı düşünüyorsunuz?”

“Bu şehirde dokuz milyon insanın yaşadığını ve büyük ihtimalle en az iki milyonun zevksiz takım elbise giydiğini ve saçını arkaya taradığını düşünüyorum. Üstelik bunlar sadece sıradan insanlar.”

“Yaratıkların izini takip etmenin başka yolları da var.”

“Ve bu yaratığı bulduğunuzda ne yapmayı planlıyorsunuz?”

“Öldürmeyi.”

“Bunu nasıl yapacağınız hakkında bir fikriniz var mı?”

Kemsley tekrar gülümsedi. Parmaklar gözlerimizi arkadan çekiştiriyor gibi hissettik. “O konuyu size bırakabileceğimizi düşündük, büyücü. Vali Bey. Bu sırada biz Kule’ye uçurulması için dokuz yeni kuzgun ayarlamakla meşgulüz.”

“Bunun sorunu ortadan kaldıracağını mı düşünüyorsunuz?”

“Hayır. Ama sorun neyse, bir yardımı dokunabilir. Dokunmasa bile, bir şeyler yapıyor olmak asık suratla öylece oturup durmaktan iyidir.”

“Az önce *asık surat* mı dedin sen?” diye sorduk, kulaklarımıza inanamaz bir halde.

“Sizin bir takım oyuncusu olmadığınızı tahmin ediyorum,” diye ekledi Kemsley, dişlerini sergilediği tatlı bir gülüşle. “Peki

ya siz,” diye ekledi, “ne yapmamızı teklif ediyorsunuz?”

Gözlerimi odada gezdirdim. “Ayakkabılarım nerede?”

“Mo adındaki çocuğun ayakkabılarını kastediyorsanız, yatak odasında bulduğumuz her ayakkabı gibi incelenmek üzere laboratuvara gönderildi. Sizin ayağınıza geçirmiş olduğunu düşündüğümüz her ayakkabıyı da öyle.”

“Bu biraz aşırıya kaçmak gibi görünüyor.”

“Nair o ayakkabıların önemli olduğunu düşünüyordu –nedenini söylemedi. Sizin etrafı keşif turunuz belki de anlamsızdı.”

“Bir laboratuvarınız mı var?”

“Her olasılığa karşı hazırlıklı olmayı tercih ederiz.”

“O ayakkabıların geri verilmesini istiyorum.”

“Neden?”

“Tüm bunlar olmadan önce başladığım işi bitirmek için.”

“Bunun herhangi bir şeye fay–”

“Onları geri istiyoruz.”

Kemsley dudağını ısırdı. “Bir saat içinde elinizde olur.”

“Teşekkürler.” Aklımıza bir şey takıldı ve ardından başka düşünceler takip etti. “*Mo’nun yatak odasındaki her ayakkabı derken ne demek istedin?*” diye sorduk.

“Hepsi elimizde.”

“Onları Loren’in evinden aldınız?”

“Evet.”

“Loren’la konuştunuz mu?”

“Evet.”

“Ne dediniz?”

“Fazla bir açıklama yapmadık. Siviller ne kadar az şey bilirse o kadar iyi.”

“Siviller mi? Loren şimdi nerede?”

“Onu güvenli bir eve naklettik.”

Yavaşça ayağa kalktık. Kolumuz acıyla sızladı. “Onu evinden mi alıp götürdünüz?”

“Güvende olması için; ondan daha fazla bilgi alabilmek için.”

“Onu zorla evinden aldınız ve sebebini açıklamadınız bile, öyle mi?”

“İyi bir amaç için, böyle olması gerekti.”

“Bu kelimeleri bir kez daha duyarsak, gökyüzünü ateşe vereceğiz,” dedik kızgınlıkla.

Kemsley neredeyse memnun olmuş göründü. “Gerçekten umurunuzda mı?” diye sordu.

“Loren bizim... ona yardım sözü verdik. Loren yalnız, korku içinde bir kadın. Biz onun... onu koruyacağız. Saçın tek bir teli bile banyo giderinden düşecek olsa, sizi paramparça ederiz.”

Kemsley gülümsedi. Gözlerimize baktı ve gülümseyerek öylece durdu.

“Sen piç herifin tekisin,” dedim.

“Sadece bir önlem.”

“Loren’in bu olaylarla bir ilgisi yok.”

“Onun için endişelenmenizden etkilendim. Gerçekten.”

“Biz...”

“Ne? Ne yapacaksınız? Bizim kadar ölümlü ve korku içinde olmasaydınız ne yapardınız? Vali Bey. Gece yarısı Elektrikli Vali Bey. Ne yapardınız?”

Koltuğa geri yığıldık. Ellerime baktım. Rezil haldeydiler. “Şimdi ne olacak?” diye sordum.

“Görev teslim töreniniz var.”

Güldüm.

“Ben ciddiylim.”

“Öyle olduğunu biliyorum. Bu yüzden komik zaten. Kürdana iştirilmiş minik sosisler ve ananas parçaları da olacak mı?”

“Hayır.”

“Üzücü.”

“Vali resmi olarak görevi teslim almalı.”

“İçkisiz bir partinin ne anlamı var ki?”

“Yaşamak istiyor musunuz? Bu işi ciddiye alın.”

“Alıyorum.” Avuçlarımla gözlerimi ovaladım. “Alıyoruz. Bilmem gereken bir şey var mı?”

“Hayaletler,” dedi Kemsley, omuzlarını silkerek.

“Teşekkürler.”

“Gülümsüyor gibi mi görünüyorum?”

“Hayaletler demek,” dedim. “Harika. Bu içkisiz, ananassız teslim töreni ne zaman olacak peki?”

“Yarın, gece yarısında.”

“Doğal olarak.”

“Gece Yarısı Valisi olmak için bunu yapmanız gerekiyor, eğer...” Devamını getirmedim.

“Yaşamak istiyorsam mı?” dedim.

“Evet.”

“Törenin Nair’e pek bir faydası olmadı, değil mi?”

“Nair bir insandı.”

“Vali olduğunu sanıyordum.”

“Valilik makamına atanmış sıradan bir insandı. Siz ise farklısınız.”

“Elbette. Her şeyi öldükten sonra dirilmiş olmama bağlayın. Durmayın. Neden olmasın ki? Bir adama ölüp gitmiş olduğunuzu, gecenin karanlığında simsiyah pençelerle parçalara ayrılmış, koridorun önünde durmuş, ışığı görmüş olduğunuzu, son nefesini vermiş olduğunuzu hatırlatmakta ne zarar var. Durmayın. Çünkü bu size yardımcı olma konusunda gerçekten daha çok istek duymamı sağlar.”

“Bu durum isteklerle değil, ihtiyaçlarla alakalı, Bay Swift. Sizin bize ihtiyacınız var ve bizim de size. Ve iki taraf da bundan nefret etse de, mantıklı olan elimizdeki konuları açıklığa kavuşturup yolumuza devam etmek. Telefonlarınız sürekli açık olsun, Vali Bey. Aradığımızda cevaplamayı da unutmayın.”

Ve bu konuda tüm söyleyecekleri bu kadardı.

Vekiller evden ayrıldı.

Anissina dışında tüm Vekiller.

“Ben glgenizim,” dedi Anissina.

“Efendim?”

“Glgenizim. Sizin arkanızı kollayacağım.”

Başımla Oda’yı işaret ettim. “Oda bu vazifeyi rahatça yerine getirir üstelik kendi bıçakları da var.”

“Benim de öyle,” diye cevapladı Anissina, dudaklarını bir gülümseme olarak yorumlanacak şekilde seğirterek. “Ve benim bıaklarımın hedefi sizin bedeniniz olmayacak.”

“Minik büyücünün korunmaya mı ihtiyaı varmış?” diye şakdı Oda.

Anissina cevap vermeye tenezzül etmedi. Bense koltuğun iyi-ce içine gömüldüm.

“ay,” dedim. “ay her şeye iyi gelir.”

Ağrı kesici ile tatlandırılmış bir bardak çay içtim.

Gerçekten iyi geldi.

Çok değil, ama bu da kfiydi.

Kapı alındı. Oda silahını gizleyerek kapıyı açtı. Siyah başlığı ve korumalı ceketi ile bir motorlu kurye, bir kutuyu Oda’ya doğru uzattı. Kutunun içinde bir çift ayakkabı vardı. Mo’nun ayakkabılarına bir zarar gelmemiş olduğunu gördüğümüzde rahatladık.

“Bunların kime ne faydası var ki?” diye sordu Oda.

“Yürürken çok faydalı oluyorlar,” diye cevapladım ve ayakka-
bıları ayağıma geçirdim.

Anissina’nın arabası aşağıdaydı. Arabanın bir şoförü vardı ve
şoförün başında da komik bir şapka. Şapkayı şöyle bir süzdüm
ve “Yürüyelim,” dedim.

“Willesden’e mi?”

“Metro istasyonuna.”

Anissina’nın burnu tiksintiyle kıvrıldı. Oda ise gözlerini de-
virdi. “Avantajlar, büyücü,” dedi Oda. “Bu kavramı bildiğinden
şüphem yok.”

“Beleş seyahatten anlarım,” diye cevapladım. “Ama aynı za-
manda camları siyah filmle kaplı siyah bir arabayla dolaşıp, içi
siyah döşemeli kapıyı dışarıdan siyah tokmağıyla açan siyah
ipekten kıyafetler giyinmiş bir şoförle tur atmanın pek sağduyu-
lu olmayacağını da anlıyorum.”

Oda sırtıttı. “Seni öldürmek kolay olmayacak,” dedi. “Ama
yine de öleceksin.”

“Neden buradayım demiştin?”

“Er ya da geç birileri kurşunu yiyecek.”

“Mesela kim?”

“Sana bir liste hazırlarım.”

Jubilee hattına yöneldik. Cam kapıları ve birilerinin atlaması
ihtimaline karşı cam panellerle korunmuş platformuyla yeni bir
istasyondur. Tren sürücüsü ilk seferinde zamanında yavaşlaya-
madı ve platformu kaçırdı, yepyeni trenin kapılarını platform-
daki camlar arasındaki boşluklara denk getirmeyi başaramadı.
İnsanlar iç geçirerek beklerken treni birkaç metre daha geriye
almak zorunda kaldı. İnsanların düzgün duramayan trenlerden
mi yoksa güvenli bir platform nedeniyle raylar üstüne gö-

rölme ihtimali olan cesetlerden mi daha fazla rahatsız olacağını söylemek zordu.

Jubilee hattı bizi kuzeye, Dollis Hill'e geri taşıdı. Karanlık, soğuk, sokak lambaları ile aydınlanan damlalar ve rüzgârlı bir yağmur, ıslak sokaklar, ışığı turuncu bir renkle yansıtan su birikintileri. Artık yolu biliyor, ayakkabıların hangi yöne gitmek istediğini ve nasıl salınarak yürünmesi gerektiğinin farkındaydım. Zihnimi bulandıran ilaçlara ve sızlayan kemiklerime; içimiz korkuyla dolu olmasına ve sevmediğimiz insanlarla birlikte olmamıza rağmen, ayakkabıların büyüsünü aktif hale getirmek benim için artık daha kolaydı. Tüm bu karmaşıklıkla bir alakası olmaması gereken, ama bir şekilde olan on yedi yaşındaki bir serserinin havalı adımlarını atmak kolay bir işti.

Böylece tekrar sokaklarda salınarak yürümeye başladım. Nereye gittiğimiz konusunda artık bilgi sahibi olduğum için işim çok daha kolaydı. Tren köprüsü altındaki kaykaycı parkı; hâlâ boş, hâlâ karanlıktı ve ahşap rampalar üstündeki boya solmaya başlamıştı. Futbol maçı yayınlanan bar; Arsenal maçı devre arası, gençlerin dibine çöküp demlenmeye alışık olduğu boş bir duvar, bir âlemcinin sofrasından arta kalanlarla kirlenmiş kaldırım. Bir ev; pencereleri karanlıkta, kapalı kepenkleri üstünde bir uyarı yazısı:

ŞAPKAMI GERİ VER

Ve her yerde gördüğünüz türden isim ve slogan karalamaları.

Anissina hiç konuşmadı. Oda ise şöyle dedi, “Eğer vaktimizi boşa harcıyorsan...”

Ona aldırmadım. Salınarak yürüyen genç ona aldırmadı. Saygısını hak etmeyen, cahil biriyle karşı karşıya olduğunu biliyordu.

Bir zamanlar büyük ihtimalle araba parkı olarak kullanılan

bir beton saha. Çitler arasına çekilmiş alçak bir zincir. İçeride bir telefon kulübesi, ahizesi yerinde ve ışığı titreyiyor olsa da hâlâ açık. Durmak ve gözlerimizi o telefona dikmek, saatlerce bakmak istiyor ve bu gecenin eskilerde kalan sıradan gecelerden biri olmasını diliyorduk; ama ayakkabılar yürümeye devam etmek istedi ve benim de buna karşı koyacak enerjim veya isteğim kalmamıştı. Ne yaşandıysa yaşanmıştı. Yağmur ise o gece akan kanımızı temizlemişti.

Yürümeye devam ettim. Bundan sonrası aşına olmadığım yerlerdi; önceki keşfimizde ancak park yerindeki telefona kadar gelebilmiştik. Her ne kadar anlamsızca gelse de Oda ve Anissina'nın bizi herhangi bir şeye karşı uyaracağını düşünerek başımı eğdim ve kaldırım taşlarının ayaklarımın altından geçip gitmesini izledim, kontrolü ayakkabılara bıraktım.

Durduğumuzda tam olarak nerede olduğumuzdan emin değildim. Önceki rotamıza geri dönmüş, güneyde bir yerlere varmış gibi görünüyorduk. Popüler olmak için elinden geleni yapan, ama tam olarak başarıya ulaşamamış bir alışveriş cad-desindeydik. Kendilerini şarap barı sanan publar, çıkık kenarlı pencereler ve yağmura ek olarak topladığı suyu sokağa boşaltan oluklar; menüsüne patlıcan ekleyip tüm fiyatlara zam yapmış restoranlar ve amatör tiyatro grupları ve halk korolarını “Kültürel etkinlikler” başlıklı posterlerle duyuran bayi-leri. Hepsinin yanından geçip gittik. Yağmurun ayakkabılarımı-zın içine işlediğini, ayaklarımızın kaşınmaya başladığını hissedebiliyorduk. Yerde siyah gölgeler hâlinde biriken sular, yansıyan ışıklarla civa gibi parlıyor, mazgallardan içeri akıyordu. Yağmur sokakların olağan kokularını -kebab ve otobüs egzozu gibi- silip götürmüş, yerine önce insanı canlandıran, zamanla uyuşturan bir soğuk hava getirmişti.

Ne kadar yürüdüğümüzü de bilmiyorum. Zaman saniyelerle değil, atılan adımlarla ölçülüyordu; asıl olan metre veya kilometreler değil, bacaklarımızdaki sızıydı. Bana çok kısa bir süre gibi gelmişti. Oda ise oldukça uzun bir yol katettiğimizi söyledi.

Ve sonra birden durduk ve döndük. Ayak parmaklarımız sokaktaki bir duvara işaret ediyordu. Duvar, sıradışı bir şekilde değiştirilmiş sıradan bir bahçeli eve aitti. Evin tüm yüzeyi parlak alüminyumla kaplanmış, sanki binlerce minik elmas mor renkli plastik bir tabelanın etrafına dizilmişti, tabelanın içinde görülebilen ampullerse hipnotize edici bir ritimle **“VOLTAJ”** kelimesini oluşturacak şekilde yanıp sönüyorlardı.

Tabelanın altındaysa dışı alüminyumdan, içi ise güçlendirilmiş ve mor ipekten pufarla kaplanmış bir kapı ardına kadar açıktı. Kapının ötesinde sadece karanlık görülebiliyordu; bronz çubuklara bağlı kırmızı bir halat ise bu yere giriş kuyruğunun bekleme noktasını işaret ediyordu. Kapının yanında sol kulağına bir telsiz iliştirilmiş, siyahlar içinde, eldivenli elleri karnının üstünde kavuşturulmuş bir adam gözümüze çarptı. Adam etrafa şekersiz koyu akçaağaç pekmezi gibi sert ve itici bir koku yayıyordu. Bu türden iğrenç bir büyü kokusu bana Sinclair’in sadık asistanını, Chalie’yi hatırlattı.

Adam kimseyle göz teması kurmama konusunda itinalıydı, bunun yerine sanki biz ona bakmıyormuşuz gibi, koca bir burun üstünde duran gülünç siyah camlı gözlükleri arkasındaki gözleri sürekli sokağı inceliyordu. Anissina ile benim bu eve ve adama dikkatle bakıyor olduğumuzu gören Oda, “Oraya mı girmek istiyorsunuz?” diye sordu.

“Evet.”

“Neden?” diye iç geçirdi Oda. “Bildiğim kadarıyla sen bir büyücüsün, bir Jedi değil.”

“Star Wars’u izlemiş olamazsın?”

“İzledim ve kınadım.”

“Star Wars’u mu kınadın?”

Oda gözlerimin içine baktı ve şöyle dedi; “Hollywood cadıları yüceltmemeli.”

“Sanırım filmi pek iyi izleyememişsin...”

“Harry Potter’ı da kınadım.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Çünkü...”

“... çünkü edebiyat, özellikle de çocuk edebiyatı cadıları yüceltmemeli.”

“Peki, sen eğlenmek için ne yaparsın Oda?”

Bir süre düşündü ve sonra son derece ciddi bir şekilde cevap verdi. “Gerekli gördüğüm şeyleri kınıyorum.”

“Neyse, ben hiç soru sormamışım farz et.”

Anissina ise her zamanki gibi ağzını açmadı. Başımı kapıya doğru salladım. “Oraya girmek istiyorum.”

“Bunun bu lanetlenmiş şehri...” Oda yüzünü buruşturdu ve sonra tükürürcesine devam etti, “kurtarma konusuyla alakalı olduğundan emin misin?”

“*Lanetlenmiş* kelimesini cümle içinde kullandın...”

“Kesinlikle edebi anlamıyla kullandım. Ben dine saygısızlık etmem ve espri anlayışım da yoktur.”

“Mo’nun ayakkabıları Voltaj adındaki bu yere girmek istiyor.”

“O ayakkabılardan sanki canlılarmış gibi bahsediyorsun.”

“Sen de öyle olabileceklerini hayal bile edemezmiş gibi konuşuyorsun. Birkaç yıl önce bir çift ayakkabım vardı. Singapur musonlarıyla ıslanmış, Hint Okyanusu’nda içine kum kaçmış,

Bronx'un neredeyse tamamını arşınlamış ve İstanbul'daki garsonlar tarafından hor görüyle bakılmış bir çift ayakkabı. Ve tüm bunlar o ayakkabıların Çin'in taşrasındaki bir çocuk tarafından dikilmesinden, bir kamyonla ülke boyunca taşınmasından, kutulanıp benim satın almam için dünyanın diğer ucuna uçurulmasından sonrası. Bana kendine ait bir hayatı olmayan bir çift ayakkabı bul, ben de sana gerçekten işe yarayan bir yara bandı bulayım. Anlaştık mı?"

Oda kaşlarını çattı ve şatafatlı gece kulübünün kapısına doğru baktı. "Voltaj'a girmek istiyorsun demek?" diye sordu.

"Evet, dedim.

Fedai bizi şöyle bir süzdü ve "Yanlış ayakkabılar," dedi.

Fedailerin gözünü korkutmak konusunda iyi değildik. Sebebi sadece sert olmak için maaş alıyor olmaları değil, ama maaş alıyor ve işlerini yaparken sıkılıyor olmalarıydı ve bu kötü bir kombinasyondur.

"Gerçekten mi? Emin misin?" diye sordum.

"Üzgünüm dostum. Bu ayakkabılarla içeri giremezsin."

Fedai konuşurken, henüz ergenlikten çıkmamış bir grup genci yüzlerine bile bakmadan içeri kabul etti. Gençler karanlık koridordan geçip gözden kaybolurken ben de dikkatle sordum, "Çok mu yaşıyım?"

"Üzgünüm dostum, bana verilen talimatlar bu şekilde..."

Kapının üstünde kapalı devre bir kamera asılıydı. Kamerayı süzdüm ve fedaiyi tekrar inceledim. Nasıl yapacağınızı bildiğiniz takdirde, kapalı devre kameraların aklını karıştırmak kolaydır ve bu kamera da merceğini başka bir tarafa döndürmeye meyilliydi. "Şekil değiştirici," dedim.

Fedai bir öküzün omuzlarına sahipti. O omuzlar gerginleşti.

paltosu dizlerinden nerdeyse bir karış yukarı yükseldi. Bekledim.

“Peki. Büyücü.”

“Pek sayılmaz.”

“Burası sana göre bir yer değil.”

Güldük. “Bunun farkındayım. İçeri girmek için ne yapmam gerekiyor?”

“Sana yardımcı olmak isterdim dostum, gerçekten, ben...”

Adamı uyarmamak için gözlerimizi bile kırpmadan hızla elimizi uzattık ve gözlüklerini çekip aldık. Adamın gözbebekleri parlak turuncu renkteydi, kenarları sarı bir halkayla çevriliydi ve tüm gözünü kaplıyordu. Bir insan yüzünde bir çift güvercin gözü. Adam içgüdüsel bir tepkiyle bana doğru uzandı, bir dövüş sanatları ustası gibi bir eliyle çenemi geriye ittirdi ve diğer eliyle sağ kolumu tuttu. Adamı durduran şeyse sert bir klik sesi oldu. Oda’nın kolu adamın ensesindeydi, kolunun sonunda ise basit bir elden fazlası vardı. “Bu kadar göz önünde bir yerde olmasaydık, omurgan şimdi kaldırımı süslüyor olurdu. Onu bırak.”

Adamın parmakları gevşedi. Sendeleyerek geriledim. Oda bana tatlı tatlı bakarak gülümsedi. “Çevrede ıssız bir ara sokak var mı?”

“Onu öldürme.”

“Onu öldürmezsem başımıza açılacak belayı bir düşün. Bu hem senin hem de şehrin iyiliği için gerekli.”

“Sen akıllı bir kadınsın. Hayal gücünü kullan. Onu öldürme.”

“Ama o sadece...”

“Başımıza bela olacak. Evet, biliyorum. Ama bu umurumuzda değil. Sen de bunu böyle kabullen.” Oda’nın yüzü sinirle buruştu. “Bence yine de...”

“Onu öldürürsen bundan haberimiz olur,” diye tersledik. Nasıl haberimiz olacağından emin değildik, ama Oda’nın

bunu bilmesi gerekmiyordu. Gözlerinin içine bakarak ekledik. “Haberimiz olur. Bu işi nazıkçe hallet.”

“Ben giderim,” dedi Anissina. Konuştuğu zamanlarda da kelimeleri israf etmeyen bir kadındı. “Silahı bana ver.”

Oda kaşlarını çattı, ama Anissina ile yer değiştirdi. Anissina’nın parmakları fedainin ensesine dayalı silahı kavradı. Oda ise Anissina’nın kol yenini iyice eline doğru çekerek silahın kabzasını gözlerden gizledi. “Hiç düşünme, tatlım,” dedi Oda, Anissina’nın tetik üstündeki parmaklarını gerginleştirerek. “Bir numara yapmaya kalkışırsa, hiç düşünme. Bu şekilde daha kolay olur.”

Anissina bir cevap vermedi. Onun da bu fedaiyi öldürmeye niyetli olup olmadığı konusunda hiçbir fikrimiz yoktu. Ama yine de adamın hayatta kalma ihtimalinin Oda dışındaki herhangi biriyle daha yüksek olduğuna karar verdim.

“Yürü,” dedi Anissina ve fedai de uysalca, ağır adımlarla kapıdan uzaklaştı. Sokakta gidişlerini izledim. Tuhaf yürüyen bu çift, belaya davetiye çıkaracak gibi görünüyordu; ama sonuçta bir Vekil bu tür şeylerin üstesinden gelemese, kim gelebilirdi ki? Bir yan sokağa girip gözden kayboldular ve âlimlerin de dediği gibi, bu konuya daha fazla kafa yormamaya karar verdik.

“Girelim mi?” diye sordu Oda, kulübün karanlık girişine bakarak.

“Dans eder misin?” diye sordum.

“Ne?”

“Dans etmek ister... neyse. Unut gitsin. Hadi.”

İçeri girdik.

Binanın dışı parıltıcı bir şatafatla sarılıyken, Voltaj’ın içi kesinlikle adına yaraşır şekilde tasarlanmıştı. Havada cızırdayan

elektriğin kokusunu alabiliyor, her nefesimde dilimde hissediyordum. Elektriğin aşırı yüklenmiş bir güç kaynağı gibi uğulda-
dığı işittim, tenimi okşadığını hissettim; elimdeki tüylerin dikil-
mesine sebep oluyordu ve kıvılcımlar saçmamak için kendimizi
zor tutuyorduk.

Bir duvara düz ekran televizyonlar yerleştirilmişti; içinde
mavi, yeşil, mor ve beyaz ışık tanelerinin dans edercesine oynaş-
tığı, tam olarak camdan yapılmamış ekranlar. Parmaklarımızı
bastırdığımızda, dans eden tüm tanecikler parmak ucumuzda
toplaştı ve güçlü bir ısıltıyla parıldadı. Tavan sıradan beyaz dı-
şında her rengi etrafa yansıtan hareketli spot lambalarıyla do-
luydu. Barın üstü ise yanıp sönen flaş ışığı ile UV ışığı mavisi
barmenlerin yüzünü rüyamsı garipliklerde aydınlatıyordu. Ve
tüm bunların yanı sıra, elbette müzik vardı.

Ritim:

Dum dum dum dum dum dum dum dum dum dum

Müziğin sesi, diğer tüm sesleri bastırıyordu, ama pistte dans
edenlerin yüzlerine baktığımızda haykırdıklarını, çığlıklar attık-
larını, konuştuklarını, cilveleştiklerini anlayabiliyorduk ve tüm
bu sesler bas sesinin dominantlığı altında kaybolup gidiyordu.
Çalan şarkının sözleri, diğer melodi ve ritimler de yitip gitmişti;
sadece insanların başlarını, kalçalarını, kollarını, dizlerini sallayarak,
ayaklarını oynatarak eşlik ettiği *dum dum dum dum* sesi
vardı. Cümleler kaybolup giderken, adrenalin sürekli artar hal-
deydi. Havada tuz kokusu, çelik bıçakla soyulup dilimlenmiş
salatalık, ter, statik elektrik ve elbette tüm bunların arasında, bas
sesinin her vuruşuyla parlayan büyüün kırmızı kokusu asılıydı.
Zaten içeride korunmaya değer bir şey olmadıkça kapıya şekil
değiştirici bir fedai dikmezsiniz.

Barın etrafında yüksek tabureler yoktu. Konfor buranın

tarzına uygun değildi. Tezgâha yaslandım ve şakaklarımı ovuşturarak flaş ışığından zonklayan başımın ağrısını hafifletmeye çalıştım. Oda da yanımda bara yaslandı, barmene gülümsedi ve şöyle dedi. “Alkol içermeyen bir şey var mı?”

Barmen Oda’ya nesli tükenmiş bir mamut görmüş gibi baktı.

Oda omuzlarını silkti. “Fazla bir umudum yoktu zaten.”

Barın yüzeyine bir kokteyl listesi iliştilmişti. Kirazlı her içkiye karşılık olarak, mikrodalgada ısıtılabilen üç akşam yemeği satın almam mümkündü. Kokteyllerden birini işaret ettim. “Şundan istiyorum.”

“Ateşli Seks mi?”

Nasıl cevap vereceğimizden emin olamadık. “Evet,” diye geveledik. Her şeyi en azından bir defa denemek huyumuzdur.

Barmen sırtını döndü ve çalışmaya başladı. Sonunda önüne koyduğu şey, özellikle de UV ışığı altındayken, topaklı bir muhallebi kıvamında ve rengindeydi. Bir parmağımızı bardağa daldırdık, yaladık ve pek bir tat alamadık. Bardağı ışığa doğru tuttuk. “İçecek misin yoksa içmeyecek misin?” dedi Oda.

Dikkatle ufak bir yudum aldık. Aside batırılmış ve ardından fermente edilmiş mango yutmak gibiydi. Hırıltılı bir nefes aldık. Oda gülümseyerek başını başka yana çevirdi. Yeşilaycı. Oda’nın Yeşilaycı olması zaten son derece mantıklı ve doğruculuk şövalyesi kimliğiyle örtüşen kaçınılmaz bir gerçektir. Erimeye başlamasından korktuğum bardağı tezgâh üstünde ittirerek kendimi her ihtimale karşı güvene aldım ve gözlerimi dans edenlere çevirdim.

Dum dum dum dum dum dum dum dum

“O şeytani sezgilerini gıdıklayan bir şey görüyor musun?” diye sordu Oda tatlı tatlı.

“Evet.”

“Bu konuda bir şey yapacak mısın?”

“Emin değilim. Henüz ne olduğunu tam anlayamadım.”

“Sizin gibi mistik tiplerin sorunu da bu işte,” diye homurdandı Oda. “Kâhinlerin de hepsi sana öleceğini söyler, ama nasıl öleceğini söylemez. Sona gelmeden önce korkuyla tanışman, sürdürdüğün kibirli hayatla ilgili bir parça da olsa pişmanlık duyman için olsa gerek.”

“Anissina’dan öğrenebileceğin bazı şeyler var.”

“Sanmıyorum.”

“Ben ciddiylim. Mesela nasıl sessiz kalınacağını ondan öğrenebilirsin.”

“Bilgi,” diye cevapladı Oda, resmi bir şekilde, “her zaman gerçek doğru demek değildir.”

Mo’nun ayakkabıları artık fazla yardımcı olmuyordu. Bizi buraya getiren onlardı, ama dans etme eğiliminde bile değillerdi. Pistteki insanları seyrettim, flaş ışığı altında yüzler garip bir filmin kareleri gibi hızla gelip geçiyordu. Hepsi gençti; ancak zenginlerin ulaşabildiği türden kıyafetler giyinmiş, yırtık kotlu, piercing’li, saçları jöleli, üstü bilerek lekenmiş marka tişörtler giyen ergenler ve gençler. Fedai haklıydı –buraya uymuyorduk. Fazla yaşlı, fazla sıradandık. Uyumlu olan tek şey, havalı tarzıyla ayağımdaki ayakkabılardı.

Gençlerin hepsi benzer ve bizce garip dans hareketleri sergiliyordu. Bu bizim hayalimizde canlandırdığımız türden bir dans; güllerle, ay ışığı eşliğinde yapılan, bir erkek bir kadın veya en azından birbirine sevgi besleyen iki bireyi kapsayan, sıradan kelimelerin kifayetsiz kaldığı şeylerin bir tür ifadesi, sekse yapılan bir atıf -ki bu konsepti de büyüleyici ama absürt buluyorduk-değildi. Bu dans tamamen seksle ilgiliydi; bu yadsınamazdı. Ama hiçbir duygusallık veya mahremiyet, herhangi bir cinsel çe-

kim hissi içermiyordu. Sadece tek bir gecede olabildiğince fazla sayıda kalçaya temas etmek veya boyunuzun elverdiği kadarıyla olabildiğince fazla sayıda göğsü yukarıdan dikizlemek, tüm bu süre içinde yüzünde, “kalçalarımı nasıl oynattığıma bir bak, bu çıplakken yapabileceklerimin yanında bir hiç kalır” diyen bir ifade ile salınıp durmaktan ibaretti. Bazıları daha iyi bir performans sergiliyor, sekse atıfta bulunan ama en fazlasının bu olacağını belirten bir şekilde dans ediyor, bu duruşla kendilerini daha da çekici hale getiriyorlardı. Diğerleri ise öylece elini kolunu sallıyordu, ama dans pistindeki herkes basın ritmine uygun olarak zıplıyor, dönüyor, çılgınca dans ediyordu. Bas sesi ise... nereden geliyordu? Herhangi bir hoparlör göremedim, sesin kaynağını bulamadım. Müzik aradaki yola tenezzül bile etmeden sanki doğrudan kulak zarında hayat buluyordu.

“Ağzın açık bir şekilde seyrederiyorsun,” dedi Oda.

“Ne?”

“Dansçılara iffetsizce bakıyorsun.”

“Bu doğru değil!”

“Doğru. Üstelik son derece uygunsuz.”

Dudağımızı ısırdık. “Dinle,” dedim, müzik sesi yüzünden neredeyse bağırarak. “Burada... yanlış olan bir şeyler var.”

“Senin yanlış anlayışın benim *kokuşmuş* anlayışımla aynı, değil mi?”

“Müzik sesi nereden geliyor sence?”

Oda zekice bir yanıt vermek için ağzını açtı, etrafına bakındı ve bir şey demeden ağzını kapayıverdi. Uzun bir an için gözlerini barın içinde gezdirdi, her bir köşeyi, tavanı ve pistteki yüzleri inceledi. Sonunda şöyle dedi, “Tamam. İçeride bir hoparlör göremedim. Yani?”

“Yani bu seni şaşırtmadı mı?”

“Ben asla şaşırırmam.”

“İlgini de mi çekmedi?”

“İşimizle bir alakası varsa şayet, belki biraz.”

“Ses nereden geliyor, soru bu.”

Oda omuzlarını silkti. “Kurtarıcımız sensin.” Bu kelimeyi kusarcasına ve tiksintiyle söyledi. “Sesin nereden geldiğini bulmak senin işin.”

“Bana yardım etmek için burada değil misin?”

“Sana göz kulak olmak için buradayım. Görevimin kalanı net bir şekilde ifade edilmedi.”

“Çok yardımcı oldun.”

“İçeri girmeni sağladım, değil mi?”

“O adamı vurmak üzereydin—”

“İçeri girmeni sağladım.”

Kaşlarımı çatarak yüzümü başka tarafa çevirdim. Müzik beynimi zonklatıyor, bas ritmi ayak parmaklarımdan sekerek midemi bir trambolin niyetine kullanıyordu. Parmaklarımı pürüzsüz, steril ve temiz metal yüzeyi üstünde gezdirerek tezgâh boyunca yürüdüm, plazma ekranlarla dolu en yakındaki duvara doğru yanaştım, önce parmaklarımı sonra da kulağımı ekrana bastırdım ve dinledim.

Dum dum dum dum dum dum. . .

Ritmin duvarlarda yankılandığını işitebiliyordum ve bu, kulaklarımın ağrmasına sebep oluyordu. Çömeldim ve parmaklarımı zeminde gezdirdim. Zeminde de durum aynıydı, ses yüzünden ayaklarım sanki altında binlerce karınca varmış gibi sızlıyordu. Sırtımı duvara, yüzümü dansçılara döndüm, oda boyunca elimi her türlü yüzeye sürterek dolaştım, havayı tattım, sesi kokladım ve barın altına inmenin bir yolunu aradım.

Sonunda aradığımı buldum; duvarlarla aynı renge boyanmış,

üstünde hiçbir işaret taşımayan, kilitli bir kapı. Kilide uygun olduğunu düşündüğüm bir anahtar bulana kadar çantamı karıştırdım, anahtarı deliğe soktum, kilide göre şekillenmesini sağladım, çevirdim ve kapıyı açtım. Dans pistindekinden bile yüksek bir ses tarafından tokat yemişe döndüm. *deDUM deDUM deDUM deDUM deDUM deDUM deDUM deDUM*

Tavandaki UV ışığı dışında bir aydınlatma yoktu; gözlerimi rahatsız eden o mavilik, retinanın algılayabileceğinden fazlasıyla karşı karşıya olduğunu bilen beynin zonklayışı. Koridor boyunca ilerledim, bir ofis buldum. İçeride kimse yoktu. Masanın üstü ise kâğıtlar ve para, ama daha çok parayla doluydu. Yürümeye devam ettim, aşağı uzanan bir merdiven buldum. Ses kulaklarımı pataklamaya devam ediyordu, *deDUM deDUM deDUM...*

Basamakların sonunda başka bir kapı. Üstündeki bir tabe-
lada, “Boom Boom –Yönetici. Sadece randevuyla girilir” yazı-
yordu.

“Boom Boom” gibi bir ismi sorgulamak bizim işimiz değildi. Sonuçta bir gecele kulübü işletip de Leslie gibi banal bir isme sahip olamazdınız.

Omzumdan geriye baktım; arkada veya önümde kimse yoktu. Kapıyı çaldım, ama elimin tersiyle çıkarabildiğim ses, tüm bu gürültü arasında bir fısıltı bile değildi. Bu yüzden kapıyı açtım.

İçerideki oda UV mavisi ile yıkanmıştı. Yarım daire şeklindeki koca bir koltuk maviydi, zemin de maviydi, duvarlar maviydi, mavi tavandan sarkan ampuller de maviydi ve kapının hemen iki yanında duran, kulak zarlarından kan damlayan iki hödük de tüm bu mavilik yüzünden mavi adamlar gibi görünüyorlardı. İçeri girdiğimde beni yakaladılar, kollarımı kuskaca alarak beni arkamdan kapanan kapının üstüne ittirdiler. Son moda spor ayakkabılar ve kapüşonlu eşofman giyinmiş, solgun yüzlü, yağlı

saçlı, sivilceli iki gençle yüz yüzeydim. Kulakları içinde birikip, enselerinden aşağı damlayan kanlar mavi ışık altında mor renkte görünüyor, göz kenarlarındaki kılcal damarlar mor mor parlıyordu ve ikisinin de yüzü herhangi bir ifadeden yoksundu. Onlara şöyle bir bakmamla birlikte içimdeki saldırganlık hissi de geçiverdi; sadece bir kapıyı koruyan, sağır olmuş iki yürüyen kas yığını. Bir daha asla herhangi bir ses işitemeyecek iki genç. Kanlarını ateşe verme düşüncesi birden son derece anlamsızlaşmıştı.

Bizi itip kakarak odanın ortasına doğru götürmelerine izin verdik. Saldırganca tavırlarından dolayı onları öldürmediğimize memnunduk. Çünkü öldürmüş olsaydık, bu kendi doğamızı karşımızda duran adama, Yönetici olduğunu tahmin ettiğimiz kişiye açık etmiş olmaktan başka bir işe yaramamış olurdu. Karşısına çıkarıldığımızda adam bize şöyle bir baktı ve “Kayıp mı oldun?” diye sordu.

Soruyu kükrercesine bir sesle sormuştu, ama bu bile odayı dolduran bas gürültüsü yanında zar zor işitilebilen bir sestti. Adamın sesi ise başım genişliğinde açılabilen, minik beyaz dişlerle kaplı, cin kokulu ağızından çıkmıştı. Gözleri iki gri mermer taştandı, teni ızgara edilmiş domates rengindeydi ve üstünü kaplayan daha koyu renkteki kılcal damarlar, karmaşık bir yol haritasını andırıyordu. Saçı, eğer o kullara saç diyebilirsiniz, çıplak bir kafatası üstüne yatırılmış üç siyah tutamdan ibaretti. Üstündeki takım elbisenin kumaşından ufak bir çadır dikilebilirdi. Beli benim iki kolumun açıklığı kadar genişti, yamru yumru iki büyük çıkıntı hâlindeki ayaklarındaysa -bu manzara karşısında ne kadar da heyecanlandık!- siyah ve beyaz tozluklu ayakkabılar vardı. Sadece üstüne oturarak bile bir öküzü ezebilirdi, bir geyiği boynunu baş parmağı ile işaret parmağı arasında

sıkıştırarak boğabilirdi ve o kükremeyi andıran sesin kaynağı bu adamın göğsüydü.

Benim göğsüm iriliğinde bir el, özellikle büyük parmaklar için tasarlanmış bir kontrol paneline uzandı ve bir düğmeye bastı. Adamın arkasındaki bir dizi hoparlörün altındaki bir ışık sönuverdi ve bir anda **deDUM deDUM deDUM** sesi alçaldı, yerini sinirli bir tıslama sesine bıraktı. Ama bas sesi tamamen kaybolmamıştı; midemde yankılandığını hissedebiliyordum.

Adam o canavarımsı ağızyla gülümseyerek sorusunu yineledi. “Kayıp mı oldun?”

Kolumu bilerek zayıfça çekiştirdim ve beni tutan ellerin gücünü test etmeye çalışarak, elimden geldiğince güçsüz bir adam imajı çizmeye uğraştım. Dikişlerimin gerildiğini hissettim ve acıyla yüzümü buruşturdum. “Sanırım öyle.”

“Randevun yoktu.” Bu bir soru değildi.

Başımızı kaldırıp adamın o şişman yüzünün kıvrımları arasında neredeyse kaybolup gitmiş minik gözlerine baktık, sonra başımızı yere indirdik. Adam bakışlarımızı takip etti ve gülümsesti. “Ah, evet,” dedi. “Bu tepkiye alışığım.”

O çadır gibi, içi sıcak havayla doldurulup uçulabilecek kadar geniş gömleğinin altında bir şeyler kımıldıyordu. Gömleğin kumaşının inip kalktığını, garip şekillerde kıvrıldığını, sönüp düzleştiğini ve ardından tekrar şiştiğini görebiliyordum. Sanki bir dolup boşalan bir kazan veya en büyük depremini et ve ten altında yapmaya karar vermiş bir tektonik hareket gibi. Kumaşın kımıltısı tam olarak bas sesinin ritmiyle eş zamanlıydı ve adamın kalbinin hemen üstündeydi.

“Ah, şimdi anlıyorum,” dedim.

“Öyle mi?” diye sordu adam. “İlginç. Çoğu insan gözlerini kaçırmaya gayret eder.”

“Sen de normal bir adam gibi hastaneye başvuramaz mıydın?” diye sordum.

“Ben normal bir adam değilim,” diye cevapladı, “ve anladığım kadarıyla, sen de değilsin.” Korumalarına başıyla işaret etti. Adamlar beni öne doğru itirdi; sendeledim ve adamın o koca ayaklarının dibine düştüm. Beyaz ve siyah deriden başka şey göremez olduk ve isterik bir şekilde kahkahalar atmamak için kendimizi zor tuttuk. Yine de yüzüme bir gülümseme yayılmış olmalıydı ki adam, “Komik bir şey mi var?” diye sordu.

“Tozluk giyiyorsun!”

“Ve?”

“Sadece... bu güzel bir şey... Her zaman tozluk giyen birini görmek istemiştik. Bunların sadece filmlerde var olduğunu sanıyorduk. Kusura bakma. Bu sana oldukça anlamsız gelmiş olmalı.”

“Özür dilemene gerek yok,” diye homurdandı adam ve az önce işittiğimiz o sinir bozucu, kulağınıza iğneler batıyormuş hissi veren tıslama sesinin kaynağını anladık. Hoparlörler aslında adamın bir köpek iriliğindeki o koca kalp atışlarının sesini yayınıyor, ama ara sıra senkronda sorun yaşıyorlardı ve iki ayrı kalp sesi üst üste binerek farklı bir ses hâlini alıyordu. En azından aklıma gelen teori böyleydi.

Adam öne eğildi. Yani daha doğrusu, başı bana doğru bir santim kadar eğildi. Daha fazlasını yapabilme kabiliyetinde görünmüyordu. “Senin için yapabileceğim bir şey var mı, minik adam?” dedi.

“Sormam gereken bir şey var -ve önceden özür dilerim- ama neden tozluklar?”

“Tarz dediğimiz şey,” dedi adam ciddiyetle, “kişisel olduğu zaman daha havalıdır.”

“Peki, kalbin neden bir insanın kulak zarını patlatacak bir desibelle atıyor?”

Adam gülümsedi. Bu soruyu duymaya alışık olduğu ve cevaplamaktan keyif aldığı belliydi. “Ben,” diye ilan etti gururla, “dansın lorduyum.”

“Bunun insanın aklına İrlanda kamplarını getirdiğinin farkındasın, değil mi?”

Adamın yüzü karardı. “Ben,” diye tekrarladı, “kalp atışının ustası, müzik tanrısı, kaderin davulcusu...”

“Sadece birtakım komplikasyonları olan bir kalp hastasısın,” diye lafını kestim. “Bana bu kader martavallarından bahsetme.”

Göğsünün biraz daha hızla inip kalktığını görebiliyor; bas ritminin hızlandığını, hoparlörlerden gelen tıslama sesi ardında hafifçe yükseldiğini fark edebiliyordum. Ve adama biraz daha yakından bakabilsek, gömleği altındaki o kırık, eklem yerlerinden çıkmış, adamın içindeki o devasa makineye yer açılması için yerinden kaydırılmış kaburgalarını da görebileceğimizi tahmin ettik. Kalbinin her atışıyla birlikte yüzündeki kılcal damarların bir kızarıp bir solduğunu rahatça görebiliyorduk. “Bu konuda ne biliyorsun?” diye sordu.

“Eh,” parmaklarımı kaldırdım, “Bir: İngiltere’deki erken ölümlerin en büyük sebeplerinden biri kalp hastalıklarıdır. İki: Ulusal Sağlık Sistemi’nde az sayıda kalp için bekleyen çok sayıda hasta kayıtlı. Üç: İnsan bu listenin en üstünde bile olsa, önceden kullanılmış ilaçlar, antijenler, kan grupları ve benzer sağlık durumlarına bağlı olarak bazen kendisine uygun bir kalp bulunması zor olabilir. Dört –dörtte miyiz? Evet, dört: Ulusal Sağlık Sistemi’ne kayıtlı olmayan bazı klinikler mevcut ve hatta karaborsadan bir kalp bulunması bile mümkün. Durumun iyice kötüleşmişse ve yeterince paran varsa bu şekilde bir kalp naklini

tercih etme yoluna gidebilirsin, ama operasyonu gerçekleştiren adamın tütsülerin gücüne ve kötü ruhların kepezeliğine inanan bir dallama olduğuna kışının kanatları üstüne bahse girebilirsin. Beş: Çalışır durumda kalp bağışında bulunanlar sadece insanlar değildir. Doğru bir yaklaşım ve az bulunan türden bir büyü bilgisiyle... Sana ne verdiler? İşpermeçet balinası kalbi mi?”

Adam şaşırmış göründü. Sonra yavaşça, yoğun çaba harcayarak imalı bir şekilde gülümsedi. “Sandığımdan fazlasını biliyor-muşsun,” dedi.

“İşte bu benim. Bilgiyle doluyum, ama elbette bilgi her zaman doğru ve gerçek demek değildir.”

“Yolunu kaybetmiş basit bir hödük değilsin.”

“Eh, bu bakış açına bağlı...”

“Neden buradasın, minik adam?”

“O konuya birazdan geliriz. Önce sana söylemem gereken bir şey var –bu gençlerin beynini lapaya çevirmiş olmandan hoşlanmadım.” Başımı boş bakışlarla bakan yüzlere doğru salladım. “Bu belki beni ilgilendirmez, ama hayatın aslının kopyası bir taklit hâline getirilmesinden hoşlanmıyoruz. Hayat yaşanmalı. Ve bu gençler yaşamıyorlar.”

Adam omuzlarını silkti. Göğsündeki kıpırdaşmalar kollarına oradan da parmak uçlarına doğru dalgalandı, göbeğinin titreşmesine sebep oldu. “Senin sorunların beni ilgilendirmiyor,” dedi. “Burada bulunmamın seninle herhangi bir ilgisi yok.”

“O zaman bu konuya birkaç dakika sonra geri dönmemiz gerekecek. Şu anda bilmek istediğimiz şey ise, Mo adındaki bir çocuğu öldürüp öldürmediğin.”

Adam tereddüt etti. Ama sadece bir an için. Sonra bir kahkaha attı. Göğsündeki o kabarıklığın şişip indiğini, kaburgalarının keskin uçlarıyla kumaşı hırpalayarak dışarı doğru büküldüğü-

nü gördük. Kalp atışları şimdi daha da hızlanmıştı; hoparlörler sesi kısık tutmakta yetersiz kalıyordu: **dumdumdumdumdum-
dumdumdumdum**

“Bunu nereden bilebilirim ki?” diye kıkırdadı. “Hâlîm ortada; dolayısıyla çok az insanla yüz yüze görüşürüm, ama rastgele bir genç? Onu neden tanıyayım ki? Ve bu neden umurumda olsun?”

“Bir fotoğrafı olacaktı,” dedim, çantamı karıştırarak.

“Gerçekten de buraya gelme sebebin bu mu? Bir genç görüp görmediğimi sormak mı?”

“Genç bir çocuk olduğunu söylemedim ve *Mo* ismi herhangi bir şekilde yorumlanabilirdi,” diye cevapladım. “Ama evet, doğru bildin.” Loren’ın bana verdiği fotoğrafı buldum ve görebilmesi için yukarı kaldırdım.

“Tanıdın mı?”

İnsanlarla yüz yüze iletişim kurma yoksunu bir adamın kötü rol kabiliyetiyle fotoğrafı uzun uzun, fazlasıyla dikkatlice inceledi. “Hayır,” dedi sonunda, o kırık kaburgaları arasındaki kalbi fokurdar ve kıkırdarken göğsü hızla inip kalkarak. “Hepsi bu mu, minik adam? Gitmeden önce sırtına masaj yapmamı da ister misin?”

“Tekrar bak.”

“Zaten baktım...”

“Ve beni başından savmaya çalışıyorsun. Yalanlarla işimiz yok.”

“Küstahlık!” diyerek güldü.

“Tahammülsüzlük diyelim,” dedik. “Göğsünün içinde inip kalkan koca bir çıban var. Daha iyi bir yalancı o çıbanın inip kalkışını kontrol altında tutabilirdi. Ama senin de dediğin gibi –insanlarla yüz yüze pek vakit geçirdiğin söylenemez. Gerçekten

de Ulusal Sağlık Sistemi'nde sıranı beklemeliydin.”

“Ölmeyi bekliyor olurdum.”

“Bu da,” diye yanıtladık, “pek yaşamak sayılmaz. Ama yine de hayata bu kadar değer veriyorsan, seninle biraz daha açık konuşalım; bize doğruyu söyle, yoksa seni öldürürüz.”

Kibirli bir hata yaparak sadece gülmekle yetindi. Yavaşça sırtımızı dikleştirdik, başımızı hafifçe sağır korumalara doğru çevirdik.

“Ölüm bile beni alamadı!” dedi adam. “Alabileceğini sandı, ama ona engel oldum. Ölümü yendim ve şimdi kalbim benim hayatım, kalbim benim...”

“*Şapkamı bana geri ver.*”

Yüzündeki ifade dondu. Gülümsedik. “Bu sözü tanıyorsun,” dedik. “Güzel. Bu bizim haklı olduğumuzu gösteriyor. Bize bu sözden bahset. Bize Mo adındaki çocuktan bahset.”

“Kimsin sen?” diye sordu.

“Adım Matthew Swift.”

“Peki, Matthew Swift kim oluyor?”

“Robert James Bakker’in çırağıydım. Adını duyduğuna şüphem yok.” Duymuştu; kalbi korku filmlerindeki gibi kaburgalarının arasından kurtulmak için çırpınan bir uzaylı misali hızla atmaya, dev bir çıban gibi şişip inmeye başlamıştı. “Bir büyücüyüm. Bakker öldüğünde oradaydım. Bakker’in... ölmesini biz sağladık. Ben kendim de ölümle tanıştım ve bu tanışmadan sağ çıkabilmek için kaburgalarımı iki yana ayırmam da gerekmedi. Aynı zamanda ben Gece Yarısı Valisiyim, teldeki ateş, telefon hatlarındaki şarkı, mavi elektrik melekleriyim ve son derece kötü bir hafta geçirdim. Akıllıysan bizden korkarsın.”

Adam dudaklarını yaladı. Dili çürük çilek rengindeydi. Yavaşça başını sallayarak tamam işareti yaptı. “Peki. Anladım.

Ve evet, büyücülerden korkacak kadar akıllıyım. Sözlerini her zaman büyük bir patlama sesiyle tamamlarlar. Ama durum şu ki, senden korkmamıza rağmen, ondan çok daha fazla korkuyoruz.”

Salağın teki gibi, kimden bahsettiğini görmek için başımı arkaya çevirdim. Sanırım o an aklım pek başımda değildi. Arkamda kulağı kanlı korumalardan başka kimse yoktu. Yüzümü tekrar adama döndüm. Bir eli hoparlörün kontrol düğmesinde, diğeri ise gömleğinin düğmelerini çözmekle meşguldü.

Hoparlörleri kapadı ve gömleğini sıyırdı. Kaburgaları tenine yapışmış kırık kemiklerden oluşan bir yığın hâlindeydi; kasların uzun zaman önce çürüyüp gitmiş olduğu etine açılan karanlık bir pencere. Çöllerde yükselen kadim kuleler gibi çarpık bir halde çıkıntı yapmış göğüs kemiğinden bir o yana bir bu yana çarpıtılmış kemik parçaları. Beyaz etine iliştirilmiş kalbini, birbirine kan pompalayan dört koca kapakçığı görebiliyorduk. Kalbi bir erik iriliğine varacak kadar büzüşüyor, sonra aniden şişerek o kaburgalara yaptığı baskıyla kemikleri tekrar çatırdatarak yeni çatlakların oluşmasına sebep oluyordu.

Ve o kalpten şu ses yükseldi: **deDUM!**

Sesin yarattığı şok etkisinin sebebi kulaklarımız değildi; işitilebilir ses frekansları artık geride kalmıştı. Adamın kaburgaları patlarcasına dışarı doğru açıldı, tüm göğsü iyice şişti ve sonra sesin şiddetiyle geriye savruldu. Sarsılmıştım ve kulaklarımda sanki bir tsunami gürültüsü yankılanıyordu.

Yüzüstü yere yapıştık ve sürünerek adamdan uzaklaşmaya çabaladık. Kalbi tekrar attı, **deDUM!** Ellerimizle kulaklarımızı örttük, dirseklerimizi yere dayayarak başımızı dizlerimizin arasına alıp korunmaya çalıştık. Tekrar bir **deDUM!**

Duvarların sıvası çatladı ve etrafa toz yağdı; ampuller salla-

narak titreşti ve ardından patlayarak karardı. Kulakları kanlı iki koruma da yerde yatıyordu. Burun ve kulaklarından taze kan akıyor, tenlerinin altında patlayan binlerce kılcal damardan kan sızıyordu. Ayağa doğrulmaya çabaladım ve bir başka kalp atışı tekrar yere yığılmama sebep oldu. Yardım için bağırmış olablirdik, ama ölen hücrelerimizin kulaklarımızda yarattığı çınlama yüzünden kendi sesimizi bile işitmekten acızdık. Adamın kalbi bizim ayağa kalkmamıza, tüm bu saldırıya karşı durmaya çalışmamıza izin vermeyecek kadar fazla hızlı atıyordu. Elimizden gelen tek şey tek bir kalbin çarpışı karşısında sağ kalabilmektir ve o kalbin tek bir atışı bile bizim için fazlaydı.

Biz de kıpırtısız kaldık. Bedenimizi yere bastırdık, parmaklarımızı kalın mavi halıya gömdük ve bizi yalıtmasını, sesi yere iletmesini sağladık. **deDUM!**

Bu şekilde ilerleyerek kapıya ulaştık. El ve ayaklarımız çarpık bir şekilde hareket ediyor, kafatasımızın içinde çığlıklar yankılanıyordu. Gözlerimiz yuvalarından fırlamak üzereydi. Bu beden bizi tutabilmek için bile oldukça narindi ve ölüm ve... **deDUM!**

...sesi düşün...

deDUM!

Parmaklarım duvara değdi. Tüm kafa bulanıklığıma rağmen, ileri baktım. Parmaklarımızı iyice duvara bastırdım ve kuru, sıcak dokusunu hissettim. Sonra parmaklarımı duvarın içine gömdüm, betonun parmak uçlarımin yanında kayıp gittiğini hissettim. Elim bileğime kadar duvarın içindeydi, parmaklarımı duvarın yarattığı hissin üstüne kapadım ve çektim.

deDUM!

Duvarın çarpılarak büzüldüğünü, kolumla beraber dışarı çekilirken bir girdap gibi ortasından sarmal hale geldiğini, griliğin tenimizi sardığını, parmaklarımız arasındaki boşluklara yerleş-

rek katılaştığını, kolumuza, koltukaltımıza, göğsümüze yayıldığını, boğazımızı sıkkan kalın bir eşarp gibi boynumuza kaydığını gördük. Bu katı tabaka altında kalan minik boşluklar içinde zor hareket edebilen ciğerlerimiz yüzünden nefes almakta zorlanıyorduk. Dudaklarımızı birbirine bastırdım ve gözlerimi kapadım. Ama ağzımda yine de tozun tadını alabiliyor, hastalıklı bir kuruluğun iyi olan her hisse baskın çıktığını hissedebiliyordum. Grilik kulaklarımı doldurdu ve garip bir grip gibi burnumu doldurmadan önce son bir derin nefes alabildim. Gözkapaklarımın üstüne yayıldığını, kaşlarımın üstünden devam ederek başımı kapladığını hissettim. Beton bacaklarıma da yayılmaya başlamışken, özünden mahrum kalan duvar da içe doğru çökmeye başlamıştı. Beton dizlerime ulaştığında ayağa kalktım ve sesin kaynağıyla yüzleşmek üzere döndüm.

deDum!

deDum!

deDum!

Beton ayaklarımı yere çiviledi. Parmaklarım kalp atışı sesine doğru çevrildi. Sesin bedenimi saran kalın tabakayı bile sarstığını hissedebiliyordum. Karanlıktan başka bir şey göremez, bir koku alamaz haldeydim. Her türlü algım körelmişti. Tek bir şey dışında

deDum!

deDum!

deDum!

Yüzüm alev alevdi. Hava artık ciğerlerimden çıkış yoluna sahip değildi ve boğazıma takılan, göğsümden giderek daha derinlere inen bir taş gibiydi. İçimde ne varsa kuruyordu. Bedenimdeki tüm damarlar çatlamaya, çarpılmaya başlamıştı. Bodrum katında bir odada, betondan bir kılıfla sarılmış halde,

bir kalp atışı yüzünden ölüp gitmek üzereydik...

...Willesden'de bir bodrum katı.

Ölmek istemiyorduk lütfen bu son olmasın lütfen son olmasın tekrar oraya dönemeyiz son olmasın bize olmasın bir şey hissedemiyoruz göremiyoruz renkler yok lütfen tekrar kapana kısılmış olmayalım

Kes sesini!

lütfen lütfen lütfen lütfen

KES SESİNİ!

Odaklandım, kabuğumu sarsan ritmi tekrar yakaladım ve o ritim...

deDum!

deDum!

... diye devam ederken bacaklarımı hareket etmeye zorladım. Dizlerimi kaplayan betonu zorladım, tüm ağırlığımı yıkılmak üzere bir ağaç gibi öne verdim, betonun çatladığını, kırıldığını işittim ve *deDum!* Dünya ikiye ayrıldı ve ben sese doğru atıldım. Ona karşı durdum ve geriye gönderdim.

Şok yüzünden kabuğumun her yanı çatladı, ama bu hareket etmemi kolaylaştırdı. Tekrar kulak verdim,

deDum!

tekrar hareket ettim, kendimi sese doğru ittirdim ve onu sahip olduğum tüm güç ve iradeyle ötelemeye çalıştım. Yüzümü saran betonda çatlaklar arasından sızan ışıkla birlikte sonunda karanlıktan kurtuldum, dudaklarımda çimento tadını hissettim, tekrar bir adım attım. Hareket etmek için yoğun bir savaş verdim, kalbim patlayacak gibiydi ve kulaklarımızda *dedumdedum-dedumdedumdedum* ritmiyle atan minik bir dehşet odağıydı ah Tanrım lütfen sonumuz böyle olmasın lütfen lütfen lütfen

deDum!

Sese doğru hareket ettirdim, onu geriye ittirdim. Ses dalgası zırhımda bir başka çatlak açtı ve bir şok dalgası tüm omurgamı titretti, kırılmaya başlamasıyla beraber betonun kaburgalarımı aşındırmaya başladığını hissettim, ama en azından artık hareket edebiliyordum. Bacaklarımdan aşağı tozlar yağıyordu, devinim kazanmıştım ve attığım her adımla birlikte bana çarpan sesin daha fazlasını geri gönderiyordum. Başımı saran zırha rağmen, parçalanan ampullerden yağan cam parçalarını hissedebiliyor, gözümün önündeki çatlaktan baktığımda ampullerin bir bir sönüşünü görebiliyordum. Hareket etmeye devam ettim, o bir çığ, ben ise oldukça öfkeli bir kaya parçasıymışım gibi sese karşı koydum.

deDum!

Sağ elimi kaplayan beton tabakası parçalandı. Toz içine ve solgun görünseler bile, parmaklarımla serbest kaldığını hissettim. Ses avuç içime vurdu ve kemiklerimi un ufak etmeye çalıştı. Yumruğumu sıktım ve ilerlemeye devam ettim.

deDum!

Sol bacağımı kaplayan beton tabakası kırıldı. Ben de neredeyse yere yığılıyordum, ama ilerlemeye devam ettim. Sese karşı başımı öne eğdim ve

deDum!

başımdaki beton tabakası çatladı. Ensemde aşağı dökülen parçaların omuzlarıma battığını hissettim

deDum!

yine çatlaklar; kulağımın çatlamaması için dua ettim. Ses ve acı. Daha fazla acıya katlanamazdık. Kulaklarımız olmaz...

deDum!

ve sağ elimiz ateşler içindeydi. Bileğimizden aşağı kanlar damlıyordu ve artık hedefimize çok yaklaşmıştık. Kırmızı kan

mavi ateşle alev aldı, mavi elektrik ateşi tenimizde oynasırken yere kıvılcımlar saçıldı. Alevlerin parlamasına izin verdik, tüm vücudumuza yayılmasını ve betondan bu tabut üstündeki her çatlağı sarmasını, ciğerlerimiz pes etmeye hazırlanırken neon alevlerinin kalan son birkaç adımda bizi ileriye taşımasını sağladık. Alevleri öfkeyle ve hırsla besledik ve

deDum!

ve tam karşımızdaydı. Onu işitebiliyor, hissedebiliyorduk. Alevlerle kaplı elimizi uzattık ve parmaklarınızın keskin bir kemiğe temas ettiğini hissettik. Ve

deDum!

şokla birlikte göğsümüzü saran beton tabakası da kırıldı, boynumuz serbest kaldı, kulaklarımızın etrafından aşağı tozlar yağdı ve...

O kalbin tek bir atışı daha ve işimiz bitmiş olacaktı. Tek bir kalp atışı ve iyi geceler ve güle güle ve...

Parmaklarımız adamın kalbine kapandı; atmaya hazırlanan ve o sırada büzüşmüş haldeki kalbine. Pişmemiş çiğ ettekine benzer bir dokuyu, et parçasını ve sıcaklığı hissettik. Adamın kabburgalarının tozla kaplı kolumuza sürtündüğünü, kavrayışımız altındaki kalp kapakçıklarının zorla şişmeye çalıştığını hissettik. Kavrayışımızı iyice sıkılaştırdık, o göğüste yatan güce karşı savuştık ve karşımızda zorlu bir rakip vardı, ama biz de kolay lokma sayılmazdık. Üstelik alevlerle kaplıydık.

Adam bir çılgılık attı.

Koca adamlar çılgılık atmamalı. Bu herifin çılgılığı altı kirlenmiş bir bebeğinkine, uçak yere inerken kulak zarları zonklatan türden, ufak bir çocuğunkine benzer bir çılgılıktı. Safi hayvani ve cirkin bir sestti.

Betondan zırhımın son kırıntılarını da üstümden silkeledim

ve etrafı toza buladım. Omzumdan geriye baktığımda tüm bir duvarın yıkılmış olduğunu, geriye sadece birkaç iskelet demiriyle parçalanmış taşların kaldığını gördüm. Duvardan buraya, Yöneticinin göğsüne gömülü parmaklarımla durduğum noktaya uzanan yol ise izimi gösterecek şekilde toz ve taşlarla kaplıydı.

Ateşle kaplı tenimiz, bedenimizde dolaşan mavi elektrik alevleri ışığı altında adamın yüzünü görebiliyorduk. Ölümün yakınlığıyla yüzü artık neredeyse simsiyah kesmişti. “Anlat bize!” dedik.

Dudakları bir akşam fırtınasının mavi-siyah rengineydi, gözleri neredeyse yuvalarından fırlamış, geriye çekilen gözkapakları altından kurtulmaya çalışıyorlardı. Bir an için kalbini kavrayışımı gevşettim, parmaklarımla arasında kontrollü ve zayıf bir şekilde çarpmasına izin verdim, sonra yumruğumu tekrar sıktım. Birileri aside batırılmış bir neşterle adamın kaburgaları üstüne kutsama, korunma ve çağırma büyülerini çizmiş, kalbinin üstüne kazıyordu. Adamın hâlâ hayatta olmasının tek sebebi bu büyülerdi.

“*Şapkamı bana geri ver,*” dedik. “Bize bunun ne anlama geldiğini söyle.”

“Bilmiyorum!” diye soludu adam. Dili dudakları arasında hasta bir köpek yavrusu gibi çırpındı. “Bilmiyorum!”

Kapakçığı tutan parmaklarımızı sıktık ve çığlık bile atamadı; buna yetecek kadar kana ve oksijene sahip değildi. Ama ağzı açıldı, başı geriye savruldu ve parmaklarımızı tekrar gevşetene kadar acıyla kıvrandı. “Ya çocuk? Mo nerede?”

“Kaçırıldı... saklandı...”

“Neden?”

“Para. Öyle söyledi... ve parasını verdi. Buraya geldi ve... o çocuğu alıp bir yerlere saklamamızı istedi. Çocuk buraya sık sık

arkadaşlarıyla gelirdi, adam çocuğu kaçırmamızı diğerlerini ise öldürmemi söyledi. Onunla tartışmadım...”

“Neden?”

“Söylemedi. Sadece çocuğun alıkonulmasını istediğini söyledi... sadece...”

Kalbinin hafifçe çarpmasına izin verdik; sonra parmaklarımızı tekrar kalbine gömdük. “Anlat bize!”

“Çocuğun alıkonulması gerekiyormuş. O çok özel bir genç, dedi adam, çok özel bir genç ve özel bir sonu hak ediyor. Birinin onu kaçırmayı, saklamayı, ortalarda dolaşmaktan alıkoyması gerekiyormuş...”

“Adam kaçırmaya ortaklık mı ettin?”

“Onu reddedemezdik!”

“Mo nerede?”

“Kaçırdık... saklı...”

“Nerede?!”

“Killburn,” dedi adam. “Raleigh Court, 53 numara. Onu aldık ve oraya kapattık. Bana böyle söylendi. Diğerlerini öldür ama Mo hayatta kalsın dendi.”

Neredeyse adamın kalbinin atmasına izin vermeyi unutuyorduk. Cığerlerinden tüm nefesi boşaldı, başı öne düşmeye başladı. Parmaklarımızı önce gerip sonra gevşettik, sonra tekrar aynı işlemi yaptık ve kan akışının devam etmesini sağladık. “Raleigh Court’ta nerede?”

“En üst kat. Elli üç numara. Güvenli bir ev.”

“Neden?!”

“Sormadık. Sadece paramızı aldık. Korktuk. Sorgulamadık. Sadece yaptık.”

“Kim? Bunu yapmanı sana kim söyledi? Nasıl bir tipti?”

“Takım elbisesi vardı. Çizgili bir takım elbise.”

“Yüzü nasıldı?”

“Solgun. Geriye doğru taranmış siyah saçlar. Gri gözler. Çizgili takım elbise. Ceket cebinde bir mendil.”

“Kim bu adam?”

“Dedi ki... dedi ki...”

Bir parmağımızı aortunun kavisine gömdük ve adam çığlıklar attı, bağırdı, çağırdı ve sonunda, “Adı Bay Pinner! Ona engel olamazsın! O bir insan değil!” dedi.

“İnsan olmayan biri için oldukça sıkıcı bir isim,” dedik. “Nedir o?”

“Aslında bir... bir... söylersem beni öldürür...”

“Muhtemelen. Üzgünüm. Kaybın çok acı verici olacak. Ne dedi?”

Şiş suratındaki minik gözleri üstüme dikildi. “Şehirlerin katili. Ve bu şehrin ölümü için burada. Yolun sonu.”

Adamın başı geriye düşmeye başladı. Parmaklarımızı kalbine gömdük, ama dudakları sarkmış, çenesi neredeyse göğsüne gömülü elime kadar düşmüştü. Kalbini yavaşça bıraktım, hafifçe attığını ve ardından hareketsiz kaldığını gördüm. Birkaç adım geriledik. Tenimiz hâlâ bileğimizden akan kanın ateşiyle alev alevdi. Öfkemizin mavi parıltısı yerini daha solgun bir neon-be-yazı ışıltısına bırakmaya başladı. Parmaklarımızdan adamın kanı; sıradan, sıkıcı, kırmızı kanı damlıyordu. Önceden duvarın ve kapının bulunduğu yere doğru ilerledik, merdivenlere uzanan koridorun ışığını gördük. Adama arkamızı dönüp yürüdük. Kalbi artık bir ölüydü, parçalanmış göğsü içine gömülü ölü bir şeydi ve biz yürüdük, ama asıl istediğim...

Arkana bakmadan yürü

Ben

Yürü

Biz

Ama aslında yapmak istediğim bu değil

Bizim isteğimiz bu

İnsan değil.

Arkama dönerek adama baktım. Pofuduk bir mavi koltuğa vurmuş koca bir ölü balina. Ellerimi tavana kaldırdım, parmaklarımı havadaki elektriğe doğru salladım ve onu aşağı çektim; ampullerden, duvarlardan, yerden ve tavandan, ana hat şebekesinden çektim ve önümde bir yumak hâline getirdim. Kan ve tozla kaplı parmaklarımla, çimento ve insan sıvılarının birleşerek topaklarla süslediği parmaklarıma elektriği işledim, yeniden şekillendirdim ve merdivenlerin dibine ulaştığım sırada geriye doğru fırlattım. Elektrik yumağı havada dans ederek, öfke ve hayal kırıklığımızı etrafa saçarak uçtu ve Yönetici'nin kalbine düştü.

Bir *deDum* sesi yükseldi.

Arkamızdaki tüm ampuller tek tek sönerken, merdivenleri tırmanmaya başladık.

Ritim arkamızdan yükseldi.

deDum deDum deDum deDum deDum deDum deDum deDum deDum deDum

Çıkış kapısını buldum, karanlıkta elimle yoklayarak açtım ve kendimi kargaşa içindeki kulüp pistinde buldum.

Dans edenler isyan hâlindeydi. İçeriye girmek için ve kokteyllere bir ton para bayılmış olmalarına rağmen dans ettikleri bas ritmi susmuş, ışıklar sönmüş, elektrik kesilmişti! Bu kadar genç ve havalı olmasalardı durumu belediyeye şikâyet ederlerdi; ama genç ve havalı oldukları için, tercihlerini bedava içki ve ortalığı yıkmak yönünde kullanmışlardı.

Oda çıkış kapısının yanında duvara yaslanmıştı. Kapı ardına

kadar açıktı, sokak ışığı içeri doluyordu. Beni gördü ve “Tuvalete gitmediğini tahmin ediyorum. Nereye gittiğini bir haber verseydin iyi olurdu...” dedi.

Oda’ya dik bir bakış attık ve arkamızda kanla tozdan bir iz bırakarak sokağa çıktık. Anissina da dışarıdaki duvar dibinde bekliyordu. Sanırım iki kadın birlikte vakit geçirmemeyi tercih etmiş olmalıydı. Anissina bana baktı ve “Yaralı mısın?” dedi.

“Kulaklarım.”

“Seni bir doktora götürelim.”

“Hayır. Hayır. Teşekkürler. Buna gerek yok.”

“Ona bir şey olmaz,” diye ekledi Oda hızla. “Kan ve toza oldukça alışkınlar.”

Ona aldırmadım ve yüzümü sokağa döndüm. “Ben...” dedim ve sonra ne demeye niyetlendiğimden emin olamadım. Bunun yerine yürümeye başladım, çantamı karıştırıp ağrı kesici kutusunu buldum ve kanlı parmaklarla kapağını açmaya çabaladım. “Yakında bir...”

“Nereye gidiyorsun, büyücü?” diye sorguladı Oda, benimle aynı hızda yürümeye çalışarak.

“Sen.” Bir parmağımı Anissina’ya doğrulttum. “Vekillere şöyle söyle; ortalıkta kötü işler çeviren bir adam var. Vekillere bu konuyla ilgilenmelerini söyle.”

“Büyücü!”

“Beni bu şekilde çağırmaya son ver!” diye bağırdım. Aslında bağırmaı amaçlamamıştım. “Özür dilerim,” diye mırıldandım. “Sadece...”

Yürümeye devam ettim. Artık neredeyse koşarcasına bir hızla yürüyordum. Birkaç yüz metre ötede ışıkları yanık, hâlâ açık olan bir bar vardı. Kırmızı burunlu, içkiyle ilişkisi sosyal bir sohbeti tatlandırmak olmayan adamların gittiği türden bir

yerdi. Kapıyı ittim, ışıkları yanıp sönen bir tilt makinesi ve önceden dökülmüş içkilerin bir santim kalınlığında kuru bir tabakayla kapladığı masaların yanından geçtim, çevreme bakındım, aradığım işareti buldum ve takip ederek tuvaletlere yöneldim. Tuvalet kirliydi, içerideki her şey kırık döküktü ve yerler tuvalet kâğıdıyla kaplıydı. Kamu tuvaletlerine gelip de ortalığa tuvalet kâğıdı saçma eğiliminde olan insanların amacı nedir, hiçbir fikrim yok. İçeride kıızıla çalan sakallı ve mavi gömlekli bir adam vardı. “Dışarı çık,” dedik.

Adam tek bir kelime etmeden çıktı. Oda arkamdan içeri girdi, daha sağduyulu olan Anissina ise kapı girişinde durdu. Çalışan bir sıcak su musluğu bulmak için üç tanesini denemem gerekti. Ellerimi suyun altına tuttum ve ovaladım, kalın bir toz tabakasının ve kanların tenimden ayrıldığını hissettim, kanla çimento birleşiminden oluşan minik siyah topakların lavaboya aktığını gördüm. Ellerim titriyordu, tüm bedenim titriyordu ve bu, o güne kadar yaşadığımız en garip fiziksel tepkiydi. Başımı mümkün olduğunca lavaboya doğru eğdim, yüzüme su serptim, sonra musluğun altına tuttum, gözlerimi kapadım ve sıcaklığın yüzüme yayılmasını, kirpiklerimdeki tozları temizlemesini, dudaklarımı okşamasını ve yüz hatlarımı dolduran çimentonun akıp gitmesini sağladım. Gömleğimin kolları bana ait olmayan kanla kaplıydı ve tuvalet kâğıdı ile soğuk su kullanarak faydasızca ovaladım. “Bu yaptığın pek bir işe yaramaz. Gömleğini çamaşır suyuna batırman gerekiyor,” dedi Oda.

“Vakit yok.”

“Peki. Neden vakit yok?”

“Çocuğun nerede olduğunu biliyorum.”

Oda hafifçe kıkırdadı. “Demek tüm o yürüyüş bir işe yarmış. Olayın arkasında kulüpteki adam mı varmış?”

“Hayır. O sadece aracılık etmiş. Çocuğun tekini sokak ortasından kaçıracak ağzında bir tıkaçla bir yerlere kaçırmaktan çekinmeyen birini tanıyan bir adamın hikâyesi. Kulüpteki herif sadece olayın bir parçasını idare eden bir hödük, o kadar. Mo, Raleigh Court’ta.”

Anissina hızla başını kaldırdı. Oda ise omuzlarını silkti. “Ve Raleigh Court ise... eski bir Kızıldere mezarlığı mı?”

“Nair’in öldüğü yer,” dedi Anissina. “Gece Yarısı Valisi’nin öldüğü yer.”

“Bu, o mekânı mistik anlamda önemli mi kılıyor?”

“Pek sayılmaz,” dedim. “Ama Nair’i öldürenin kimliği hakkında bazı bilgilere ulaştım.”

“Bugün formundasın, büyüc... bugün formundasın,” dedi Oda. “Devam et. Kim yapmış ve bedelini ödemeye hazır mı?”

Ellerimi paltoma sildim, burnumun ucundan bir damla suyun aktığını ve çenemden aşağı kaydığını hissettim. “Adı Bay Pinner. Gece Yarısı Valisi’ni öldüren adam bu.”

“İsmi bilmek de bir başlangıç. Başka?”

“Evet. Adam kendini şehirler katili olarak tanıtmış.”

“Ne kadar da tipik bir erkek egosu,” diye homurdandı Oda.

Anissina bir şey söylemedi, ama gözleri gözlerime kenetlendi. Biliyordu. Bir şey söylemese bile biliyordu. Akıllı bir kadındı. “Oda,” diyerek iç geçirdik, “etrafta mistik koruyucular varsa, korunmamız gereken mistik kötülüklerin de var olabileceği hiç aklına geldi mi?”

“Elbette,” dedi Oda. “Mistik şeylerin sorunsalı da bu zaten.”

“Bu hayatın sorunsalı,” diye terslendim. “Senin mantığına göre, komünistler kapitalistleri bombalamalı ve kapitalistlerle komünistler arasındaki ilişki bir bomba olmadığı sürece son derece anlamsız.”

“Bu felsefi tartışmalar için uygun bir an mı?”

“Hayır. Lütfen sus ve beni yalnız bırak.”

Sustu. Şaşırmış göründü. Ama yerinden kıpırdamadı.

Oda’nın ağzını açmayacağını gören Anissina sonunda, “Raleigh Court’a mı gidiyoruz?” dedi.

“Evet, öyle.”

“Özel ekibi çağırayım.”

“Özel ekibiniz mi var?”

“Elbette.”

“Kurşun geçirmez yelekli adamlar falan gibi mi?”

“Ona benzer bir şey. Büyücüler bile kurşunları durdurma gücüne sahip değildir.”

“Senden de hoşlandığımı sanmıyorum.”

“Telefon edeyim,” diye cevapladı Anissina ve telefonunu çıkarmak için elini paltosunun cebine attı.

Yine Raleigh Court’a gidiyorduk.

Otobüs evine dönen akşamcılarla doluydu. Durakta en yakındaki çöp kovasına eğilmiş, dudaklarının yanından kusmuk akıtan kıvrıcık saçlı bir adam vardı. Otobüsün alt katında, ağlamaktan akmış rimeliyle genç bir kadın, ciddi bir suratla olduğundan daha yaşlı görünen orta yaşlı bir adamın yanına oturmuştu, adamsa kibarca kadının gözyaşlarını görmezden geliyordu. Üç ayrı çift el eleydi. Çiftlerden ikisi el ele tutuşmaktan daha fazlasıyla meşguldü. Üst katta, koca botlu ve siyah saçları benzer tarzda şekillendirilmiş, eğlence düşkünü altı arkadaş çatlak sesleriyle yaygara yapıyor, ara sıra kulağa çalınan “Hoppala! Biraz fazla kaçırdık sanırım!” türünden yorumlarıyla neşeli bir şekilde kahkaha atıyorlardı.

Otobüs ilerledikçe her durakta inenlerle birlikte yolcuların

sayısı giderek azaldı. Kuzeybatı yönünden eden rüzgâr giderek hızlanıyor, sokak aralarından şiddetle esiyor ve bina bacalarından ısılk seslerinin yükselmesine sebep oluyordu. Raleigh Court'a gitmek ve her şeyden önce, Bay Pinner adındaki o adamla karşılaşmak istemiyorduk. Şehirler katili unvanın arkasında anlamsızca bir egodan çok daha fazlası vardı.

Evlerin ışıkları tek tek sönüyor, sokaklar yayaların güvenle yürüdüğü yerlerden tehlikenin kol gezdiği yerlere dönüşüyordu. Karanlığı fırsat bilen ve çöp artıklarının peşinde olan şehir tilkileri burunlarını göstermeye başlamıştı. Her yıl insanlıktan duydukları korku biraz daha azalarak artık asfaltlarda serbestçe dolaşmaya alışan, ince yapılarıyla kamu parklarındaki tellerin arasından rahatça geçen, gün ışığında bile gözden saklanmayı iyi bilen, geceleri hüküm süren tilkiler.

Yolcuların sayısı azaldıkça, otobüs şoförü de gece yarışçılarına yaraşır bir performans sergilemeye başladı. Boş sokaklar adeta gaz pedalındaki ayağını ve yüksek vitesteki parmaklarını harekete davet ediyordu. Raleigh Court'a hızla -hatta istediğimden de kısa sürede- vardık ve benzeri asla görülmemiş mistik üçlü olarak otobüsten indik.

Anissina, "Kemsley destek getiriyor," dedi.

"Destek ve özel ekip işini gerçekten de ciddiye alıyorsun."

"Evet," dedi Anissina. "Öyle."

Oda'ya baktım. Biraz da doğrudan olay yerine koşturmasından korkuyordum. Bakışımı gördü ve basitçe, "Zombi seni öldürdükten sonra tekrar başlamak ancak oyunlarda olur. Desteği bekleyebilirim. Bekleme konusunda oldukça iyiyimdir," dedi.

"Biz pek iyi değilizdir."

"Senin sorunun."

*

Bekledim.

Otobüs durağında beklediğimiz, Raleigh Court'un pencerelerini izlediğimiz her saniye bir işkenceydi. Rahatsızlıkla kaşınmamıza, tüylerimizin diken diken olmasına sebep oldu. Ama filmlerde izlediğim kadarıyla, olay yerine varan ilk adamın ya hızla ölüp gittiğini ya da başka kimse cesaret edemediği için en pis işlerle yalnız başına uğraşmak zorunda kalan zavallı bir kahraman olduğunu biliyordum ve bunlardan herhangi biri olmaya niyetim yoktu. Bu yüzden durdum ve parmaklarım maviye dönene, saçlarım hafifçe asitli bir yağmurla sıırıslıklam olana kadar bekledim.

Sokağın sonunda beliren büyük mavi tırı gördüğümde ânında Kemsley'nin sonunda geldiğini anladım; fakat yine de kendimi buna inandıramadım. Tır önümüzde durdu, arka kapısı açıldı ve zırhlar içinde tüfekli beş adam dışarı çıktı. Kendimizi tutamadık; başımı arkaya attım ve bir kahkaha koyuverdim.

Kemsley ön kapıdan indi ve bana dik bir bakış attı. "Komik bir şey mi var?" diye sordu.

"Özür dilerim. Ciddi surat."

"Özel Kuvvet mi istemiştin?"

Başparmağımla Anissina'ya işaret ettim. "Özel Kuvveti o istedi."

"İyi bir sebebiniz var mı?"

"Burada olmaktan hoşnut görünmüyorsun."

"Ve sen de bu ufak operasyonun yerel halka maliyetinden haberin yokmuş gibi görünüyorsun," diye cevapladı Kemsley. "Mesai ücreti, araç kirası, güvenlik ve sağlık, lojistik destek, ekipman ve bakım, mülke verilebilecek zararlar, kişisel ve üçüncü parti sigortaları, eşya sigortası. Yönetim ve muhasebe konularında pek uzman sayılmazsın, değil mi büyücü?"

Dudaklarımızı sıktık. “Kendini Bay Pinner olarak tanıtan bir... adam -bir şey- her neyse onun peşindeyiz. Onu bulduğumuzda bizi şu sözlerle karşılayacağını tahmin ediyorum; *Merhaba. Ben Bay Pinner. Şehirler katiliyim. Kurşunların bana engel olabileceğini düşünüyor musunuz gerçekten?* Elbette bu sadece kaba bir tahmin, ama şu anda elimde olanın en iyisi bu. Geldiğiniz için teşekkürler.”

“*Şehirler katili* derken ne demek istiyorsun?”

“Bilmiyorum. Bu biraz muğlak bir tabir. Bir yandan, internette oyun oynamayı fazlasıyla seven bir adam tarafından uydurulmuş gösterişli bir lakap veya sadece rakiplerinin kafasını karıştırmak ve göz korkutmak için kullanılan bir lakap da olabilir –ki bu doğruysa kendisini başarısından ötürü tebrik ediyorum! Diğer yandan, tam olarak kastettiği şey de olabilir. Çizgili takım elbise içinde yürüyen, konuşan ve kelimenin tam anlamıyla *şehirler katili* olan bir varlık. Sonun et ve kemiğe bürünmüş hâli, şehir efsanelerindeki kıyamet hikâyelerinde bahsi geçen atlılardan biri vesaire vesaire. Bu konu henüz net değil.” Başımızı yana eğdik ve Kemsley’nin gözlerinin içine baktık. “Biz cevabı bulmaya çalışırken, sen de yardımcı olmak için buralarda takılırmısın?”

Gerilme sırası Kemsley’ye gelmişti. “Baş edemeyeceğin bir durum olduğunu düşünüyorsan, bize sadece yeri ve zamanı söyle, gerisini biz hallederiz.”

Raleigh Court’a doğru işaret ettim. “Orada. Nair’in öldüğü yerde. Boom Boom adındaki bir şahsa ait güvenli bir eve girmemiz gerekiyor. Kendisi Voltage adındaki bir gece kulübünün Yöneticisi ve ziyaretine gelen çizgili takım elbiseli bir adam tarafından gözü korkutulmuş, kulübünün müdavimi bir gencin kaçırılarak alıkonulması için ikna edilmiş. Bu arada bizi o kulü-

be götüren de ayakkabılardı. Dans etmeyi seviyorlarmış. Kulüp sahibinin etik değerlerden yoksun olması ise çok yazık. Ve bir kalpten yoksun olması. Ama her neyse –buralarda bir yerde, Mo adındaki genci bulabilmeyi umuyoruz. Ve sadece böyle bir kurtarma operasyonu bile başlı başına son derece kahramanca olmasına karşın, sanırım sen de fark etmişsindir ki burası aynı zamanda Nair’in derisinin yüzüldüğü yer. Bahsettiğim güvenli ev ise en üst katta, 53 numara. Sizinle orada buluşalım mı?”

“Biliyor musunuz,” diye mırıldandı Oda, “Tanrı’nın bizi test etme yollarından biri de testosteron. Kadınları da erkekleri de.”

“Büyücü...” diye başladı Kemsley.

“Yemin ederim ki bir adım ve ince bağırsağım yokmuş gibi bana *büyücü* diye hitap eden sonraki ilk kişi, güzelce sivriltilmiş bir kalem burnuna sokulmuş olarak bulacak.”

Şaşkınlıkla dolu kısa bir sessizlik ânı. Sonra Kemsley, “Bay Swift,” dedi.

“Evet?”

“Hazır mısınız?”

“Elbette.”

“Güzel. Gece Yarısı Valisi olarak...”

“Önden benim gitmemi mi istiyorsunuz?”

“Hayır. Olabildiğince geride kalmanızı istiyorum.”

“Zevkle.”

Adamlar, baskın/SWAT ekipleri ne yaparsa onu yaptı. Tüfeklerle köşelerden koşmalar, durup etrafı kolladıktan sonra tekrar koşturma, tırmanma, el kol işaretleri -yumruk, iki parmak, açık el- ve benzeri şeyler.

Arkadan izlerken biz de gülmemek için elimizden geleni yaptık. Anissina havaya girmiş, elinde bir tabancayla ilerliyordu.

Bir baskın ekibi üyesi olmak için fazlaca eğitim almış olmak gerektiğine karar verdik. Sadece ne zaman eğilip ne zaman ateş edeceğinizi bilmekle sınırlı değildi; bunu yaparken kendini son derece ciddiye almakla da alakalıydı. Tüm bu komediyi benimkine benzer bir gözle seyrettiğini umarak Oda'ya baktım. Safça bir beklenti içindeymişim.

Çoğu sosyal konuta kıyasla, içerisi o kadar kötü durumda sayılmazdı. Birileri merdivenleri henüz yeni solgun mavi rengine boyamıştı ve havada anneannemin yemeklerini, koltuk üstündeki pofuduk yastıkları, plastik süpürgelerle havaya dağıtılan tozları ve sıcak sabunlu suyu anımsatan yumuşak bir koku asılıydı. Özel ekip merdivenlerden koşturdu, ben de arkalarından onları takip ettim. 53 numaralı daire bize söylenildiği gibi son kattaydı. Son kat ise solgun sardunyalar, yer yer duvara yaslanmış bisikletler, mutfak pencerelerinin bulunduğu açık ve uzun bir balkon-koridordu. Vekiller ve özel kuvvet, yeşil bir kapının önünde durdu, etrafa dağılarak pozisyon aldı ve “Şimdi!” nidası eşliğinde savrulan ağır bir tekmeyle kapıyı açarak içeriye *snap!* sesi çıkaran bir şey savurdu.

Bir ışık patlaması yaşandı ve bir uğultu yükseldi. Balkonun kenarına yaslandım ve alttaki avluya baktım. Bay Tilki'nin nelerde olduğunu ve tüylü arkadaşımın kebabla beslenip beslenmediğini merak ettim. Çelik yelekli adamlar üçe kadar saydıktan sonra, “Temiz!” veya “Devam-devam-devam!” gibi sözler haykırarak kapıdan içeri girdi. Oda ise “Sakız?” diye sordu.

“Sen sakız çiğner misin?”

“Hayır. Ama her zaman yanımda taşıyırım. Hapishaneleri ziyaret ederken takas için oldukça işe yarıyor.”

“Bu konuda başka bir sorum yok.”

“Akıllıca. Peki, ne kadar korkuyorsun?”

İçeriden gelen ağır ayak seslerini, kapıların çarptığını, hepsi ölümcül ve ateşe hazır silahların çıkardığı takırtı seslerini işitebiliyordum.

“Bir ile on arasında derecelendirsem?”

“Nasıl istersen.”

“Bir derecesi ‘o kadar mutluyum ki bir uçurumdan atlayabilir ve düşerken *Sound of Music* müzikalinin şarkılarını ıslıkla çalabilirim’ ile on derecesi ‘pencereyi açamam yoksa oksijen beni öldürür’ diyelim mi?”

“Bu örneklerini kullanmak zorundaysan, peki.”

“Oldukça yüksek bir derecedeyim.”

“Neden?”

“Senin neden umurunda ki?”

“Çünkü,” dedi Oda dikkatle, evin içindeki ışıklar bir bir yanar ve asker sesiyle keskin emirler yükselirken, “cehennemin kibirli bir yarattığı olduğun düşünülürse, senin kadar kendine güvenen birinin başka bir yaratıktan böylesine korkması oldukça ciddi bir duruma işaret ediyor. Bu konu hakkında bilgilenmek de benim çıkarıma.”

Ona yarım bir gülüş sundum. Sahibine tahammül edemesek bile, dürüst sözleri her zaman saygıyla karşılardık. “Şehirler katilini daha önce hiç duymadın mı?”

“Bir konsept olarak mı?”

“Bir adam olarak.”

“O zaman hayır, duymadım.”

“Bir efsanedir.”

“Gece Yarısı Valisi gibi mi?”

“O ayarda bir şey, evet. Sadece bir söylenti, bir hikâye. Bilirsin... Mesela Hiroşima’ya atom bombası düştüğü zaman, patlamanın tam ortasında bir ev varmış ve tüm şehir yıkılmasına

rağmen bu eve bir şey olmamış. O evde bir adamın yaşadığını söylerler. Bomba düşerken yüzünü gökyüzüne kaldırmış ve gülümsemiş. Gülümsemiş ve bomba düşerken bile gözlerini kapamamış. Ama elbette, asıl soru şu...”

“...bombanın düştüğü yerde sağ kalıp da bu hikâyeyi yayan kim?”

“Evet. Bu tür hikâyelerdeki sorun hep budur. Katrina Kasırgası New Orleans’a vurduğunda, bir adamın sel basmış sokaklarda gülerek yürüdüğünü ve suların ona dokunmadığını veya Dresden’e alev bombası atıldığında bir adamın ateşlerden hiç etkilenmediğini ya da Londra’nın bombalandığı sıralarda Bethnal Green İstasyonu civarında bir çocuğun düştüğünü, ama aslında birinin onu yere serdiğini ve merdivende biriken cesetlerin üstüne tırmandığını söylerler. Efsaneler. Hepsi bu. Söylenti ve efsaneler. Ve bu hikâyelerin hepsinde olan biten her şey yeterince korkutucu değilmiş gibi, bir de şu gülümseyen, kahkaha atan, alevlerden etkilenmeyen adama bir isim vermek, onu şehirler katili olarak adlandırmaktan geri kalmazlar. Doğal olarak, ben bunların tek kelimesine bile inanmıyorum. Ve evet, elbette korku içindeyim. Her ihtimale karşı.”

Oda bir an için başka bir şey söyleyecekmiş gibi göründü, sonra Kemsley yanımıza geldi ve hiç de mutlu görünmüyordu.

“Ev boş.”

Omuzlarımı silktim. “Boş olması mantıklı.”

“Madem öyle olduğunu düşünüyordun...”

“Evet, düşündüm. Elim göğsünün içine dalmış haldeyken Boom Boom’un bana yalan söylemediğini düşündüm. Sonra aklıma gelen şey ise Nair’in de buraya gelmiş olduğuydu. Ve Nair öldürüldü. Onu öldüren kişinin -veya şeyin- bunu yapma sebebinin Nair’in önemli bir keşfe yaklaşmış olması mantıklı. O

önemli şeyin bulunması daha zor bir yere aktarılmış olması ise daha bile fazla mantıklı. Üzgünüm. Ama şaşırmış taklidi yapamayacağım.”

“O zaman neden buradayız?” dedi Kemsley.

“Buradan haberimiz olup da hiç gelmemiş olsaydık bu çok aptalca olmaz mıydı?” dedim, Kemsley’ye olabildiğince tatlı tatlı gülümseyerek. “İçeriye bir de ben bakayım, olur mu?”

Kemsley haklıydı.

Ev boştu.

Hem de bu, cerrahi düzeyde bir boşluktu. Mutfakta katarakt ameliyatı yapılabilir, banyo karoları üstünde paten kayabilirdiniz. Havada gözleri sulandıran, midenizi bulandıran bir çamaşır suyu kokusu asılıydı. Herhangi bir eşya, perde, fotoğraf veya hayata işaret eden hiçbir şey yoktu. Halılar ve su boruları bile gri-beyaz renginde solacak kadar çamaşır suyuyla yıkanmıştı. Bir emlakçı burayı “gelecek vaat eden” bir ev olarak tanımlardı ve gerçekten de hepsi buydu; doldurulmayı bekleyen dört oda. İçinden geçen 45 numara saldırı botları.

Kemsley, “Gördün mü? Hiçbir şey yok. Buraya gelmemizin kimseye bir faydası olmadı,” dedi.

“Mo buradaydı,” diye cevapladım.

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Yönetici bize yalan söylemedi.”

“Elbette. Sana kimse yalan söylemez zaten.”

“Çünkü parmaklarımız kalbine gömülmüş haldeydi,” diye cevapladık. Bu tür şeylerden bu kadar olağan bir şekilde bahsettiğimiz için kendimi soğuk kalpli biri gibi hissettim. “Çünkü bir yer bu kadar detaylı bir şekilde temizlenmişse, bunun sebebi ortadan kaldırılması gereken ipuçları barındırmasıdır.”

“Harika. O zaman temizlikçileri tebrik ediyorum. Ortadan kaldırma konusunda oldukça iyi bir iş çıkarmışlar, değil mi?”

Etrafıma bakındım.

Kemsley haklıydı. Bunu düşünmekle bile mideme ağrılar giriyordu; ama Kemsley haklıydı. İçeride hiçbir şey yoktu.

Sonra Oda, “Koridorda bir kapalı devre kamera var. Mistik güçler yeterli gelmemiş anlaşılan,” dedi.

Onu öpebilirdim.

“Bir kamera,” dedim, heyecanımı bastırmaya çalışarak. “Ve evin tek giriş-çıkış noktasında, değil mi?”

“Sanırım.”

Kemsley’ye bakarak sııttım. Kuzey Killburn’daki yangın sonrasında yürürlüğe giren tüm aptalca yangın önlemlerine şükürler olsun. “Kameralardan faydalanabiliriz,” dedim. “Burada... kaç tane? Tüm bina içinde belki bir düzine, sokaktakileri de sayarsak çok daha fazla kamera vardır. Mo’yu başka bir yere naklettilerse, sizin Amerikan casus filmleri kaçkını ekibiniz de iz sürebilir, değil mi?”

“Bunların hepsi bir varsayım...” diye başladı Kemsley.

“Pek sayılmaz,” dedi Anissina. “Nair’in buraya geldiğini biliyoruz ve Nair öldürüldü. Bu çocuğun ayakkabılarının Nair tarafından önemli görüldüğünü biliyoruz ve o ayakkabılar bizi Voltage’a götürdü. Voltage da bizi buraya ulaştırdı. Bu evin bir zamanlar dolu olduğunu ve kısa süre önce boşaltılmış olduğunu biliyoruz. Bunların hepsi birbiriyle bağlantılı. Yanılıyorsun, Kemsley. Çocuk burada tutulmuşsa, onu bulabiliriz ve bulmalıyız.”

Bir zafer nidası atmamak, Kemsley’ye dilimizi çıkarmamak ve Anissina’yı belinden kavrayıp havalara atmamak için kendimizi zor tuttuk. Ve her şeye rağmen, tüm korkularımıza -ve Tanrı biliyor, korkacak çok şey olmasına- rağmen haklı çıkmıştık.

Sonra kapı tarafından bir ses yükseldi. “Avluda bir adam var.” Kemsley sese aldırmadı, kıpkırmızı yüzünü Anissina’ya çevirdi ve belli ki kendi mantıksızlığını haklı gösterme çabası içinde, osuruktan bir şeyler söylemeye çabaladı. Biz ise yüzümüzü az önce konuşan adama döndük. Başka bir hayattan kaçmış gelmiş gibi duran bir asker; üstü silahlarla dolu, ayağında kocaman botlar ve üstündeki kurşun geçirmez yeleğin içine birilerinin korunma büyüleri karaladığına işaret eden ipuçları. Yavaşça adama doğru yürüdük. Adamın yüzü balkondan aşağıya dönüktü. Oda’nın gözlerini üstümde hissedebiliyordum; Vekiller ise kendi aralarında tartışmakla meşguldü. Kapı yanındaki askerin şişmiş mantar gibi bir suratı ve zekâ ışıltısıyla keskince bakan gözleri vardı. “Hangi adam?” diye sordum.

Asker başıyla avluya doğru işaret etti. “Şu adam.”

Balkona geçtim ve aşağı baktım.

Adam avlunun tam ortasında duruyordu. Çatlak kaldırım taşları üstündeki siyah ayakkabıları gözüme çarptı. Saçları siyah değil ama siyaha çok yakın bir koyu kahverengiydi, neredeyse mükemmel ovalikteki başında geriye doğru yatırılmıştı. Üstünde siyah bir takım elbise vardı, elleri pantolonunun ceplerindeydi, ilikli ceketinin eteği baharda çuhaçiçekleri gibi rüzgârla hafifçe uçuşuyordu. Teni neon ışıklarıyla hafifçe bronzlaşmış garip solgun bir renkteydi. Yüzünde kibar, beklenti dolu bir gülümseme vardı. Gözleri bize bakıyordu.

İçgüdüsel bir tepkiyle geriledik. Kalbimiz bizden izin almaya bile tenezzül etmeden bağırsaklarımızla konga dansı yapmaya başlamış, bağırsaklarımız midemize sığınmaya yeltenmiş, midemizse boğazımıza fırlamıştı. Silahlı askere baktım; o da bana baktı ve “İyi misiniz?” dedi.

“Buradan gitmeliyiz,” diye fısıldadık. “Derhal.”

“Efendim,” diye mırıldandı adam. Ve korkusunu belli etmeyecek kadar eğitimli olmasına rağmen, biz adamdan yükselen korkunun kokusunu alabiliyorduk, “başkaları da var.”

Bir çocuk gibi sürünerek balkon kenarına geçtik ve kenardan aşağı baktık. Başkaları da vardı. Çizgili takım elbiseli adama kapüşonlu bir genç de katılmış, duyulmayan bir ritimle başını sallıyordu. Yüzünü göremedim. Görülebilecek bir yüzü olduğunu da sanmıyordum.

“Buradan gitmeliyiz,” diye inledik. “Hemen kaçmalıyız!”

Oda yanımıza geldi. “Büyücü?”

“O burada. O burada, o burada, o...”

Oda balkondan aşağı eğildi. “Kim? Şu adam mı?”

“O!”

Oda elini silahına attı.

“Ateş etme!”

“Neden? O sadece bir adam ve büyücüler bile kurşunlara karşı...”

“Kurşunlar hortlakları durdurmaz.”

“Kapüşonlu çocuktan mı bahsediyorsun?”

“Hortlak, evet! Sadece kıyafetinde bir delik açmış olursun.”

“Tamam. Peki onları nasıl öldürebilirim?”

“Bira ve sigarayla.”

“Eğer bu senin o şaka...”

“Bira ve sigarayla dedim! Eğil aşağı!”

Oda’yı eğildiği balkon kenarından aşağı çekerek sarı tuğlalardan örülü duvarın arkasına, korunaklı bir pozisyona doğru iteledik. Şaşkınlıkla bize baktı. “Gerçekten korkuyor musun?”

“Gerçekten, cidden ve tamamen. Varlığımızın en derinlerinden, evet.”

“Ama o sadece...”

“Sadece değil...”

Artık herkes dikkatini bize vermişti. Kemsley evden çıkarak yanımıza yaklaştı, tiksinti dolu bir ifadeyle bizi süzdü, balkondan aşağı baktı, mantar suratlı adama döndü ve “Neler oluyor burada?” diye sordu.

“Aşağıda olası bir saldırgan duruyor, efendim,” diye cevapladı asker.

“Sadece takım elbiseli bir adam ve birkaç velet.”

“Veletlerin yüzünü görebiliyor musun?” diye parladık.

“Eh, hayır...”

“Hortlaklar!”

“Ve ne yapmamızı öneriyorsun? Onlar uzaklaşana kadar duvar arkasında saklanmamızı mı?”

“Bu da bir başlangıç.”

“Bu... bu Nair’i öldüren adam mı?”

“Nair’in derisini etinden ayırdı.”

“O zaman bu adam Bay Pinner?”

“Sanırım öyle.”

“O zaman tamam! Bu olayı hemen şimdi, burada sona erdirmek için bir fırsat bu!”

“Nair’in derisini yüzdüğünü söylediğimde aklın başka bir yerde miydi?”

“Birilerinin bir şeyler yapması gerekiyor.”

“*Birileri*, yapılması gereken o *şeylerin* ne olduğunu bilmiyor!”

“Ya sen biliyor musun?”

“Hayır!”

“Oyun oynayacak sabrım yok...”

“Kemsley. O adam Nair’i parmağını bile dokunmadan öldürebildiyse, sana neler yapabileceğini bir düşün!”

“Amirim?”

Askerin sesindeki aciliyet, askeri profesyonelliğe pek uymayan hafif bir ton değişimi, tüm gözlerin askerin üstüne çevrilmesine sebep oldu. Asker başıyla avluyu işaret etti ve “Adam kayboldu, amirim,” dedi.

Hep beraber balkondan aşağı baktık.

Avluda kimse yoktu.

“Eh,” dedi Kemsley neşeyle. “Başımıza bela olmadı.”

“Çok daha kötüsü,” diye inledik. “Çok daha kötüsü.”

“Kendine gel! Tanrı aşkına, bize liderlik ediyor olman gerekiyor! Büyücü, melek, Vali. Aklını başına topla, Swift!”

Doğrudum, balkon duvarına yaslandım, aşağı baktım, tekrar baktım ve bir şey göremedim. Balkondan geriledim, karşıdaki duvara, güven veren sertliğe yaslandım. Başımı Anissina’ya çevirdim ve “999’u ara,” dedim.

“Acil yardım ekibini çağdırmamı mı istiyorsun?”

“Evet. İtfaiye, ambulans, polis ve hatta sivil yardım ekibine bile haber verebilirsin. Sadece ara! Sen—” Gözlerimi Kemsley’ye çevirdim. “Bu yerde yüksek sesli bir yangın alarmı var mı, bir bak bakalım. Bulursan çalıştır. Sen—” Mantar suratlı askere baktım. “Büyü hakkında bir şeyler biliyor musun?”

Adam burnunu kırıstırarak kısa bir süre düşündü. “Evet, efendim,” dedi. “Ama gerçeği söylemem gerekirse, bir büyücünün bir çifteli tüfekten daha etkili olduğunu düşünmüyorum.”

“Bu düşünceni bir kenara bırak,” diyerek iç geçirdim. “Eve girin. Pencerele ve kapıları gözleyin. Hatta duvarları da —nereden girecekleri asla belli olmaz. Sen—” Oda’ya baktım. “Aslında nasıl olup da hayatta kalabiliyorsun hiçbir fikrim yok, ama her neyse, bu konuda iyi olmalısın. Bu yüzden bildiğin gibi yap.”

“Liderlik becerileri,” diye yanıtladı Oda. “Fırsat bulduğunda sözlükten bakarsın.”

Kaba bir yanıt vermek istedik, ama aklımıza bir şey gelmedi. Siyah paltolu tipler, silahlı bir asker, silahlı bir fanatik ve üstünde “İsa olsa ne yapardı?” yazılı tişörtü olan bir büyücü olarak evin içine doluştuk. Gerçekten de İsa olsaydı ne yapardı, diye merak ettik. Bildiğimiz kadarıyla İsa çabuk sinirlenen bir tipti.

İçeri giren son adam Kemsley oldu. Kapıyı arkamızdan kapattı, sanki bir fark yaratabilirmiş gibi zinciri de yuvasına yerleştirdi ve hepimizi koridorun sonundaki büyük odaya doğru yönlendirdi. Askerler tamamen silahlanıp çeşitli pozisyonlara yerleştiler ve ben de kendimi en gerideki duvar dibine sıkışmış olarak buldum. Sokak arkamızdaydı, sarı neon ışıkları perdesiz camdan içeri doluyor ve trafik gürültüsü işitilebiliyordu. Anissina’nın telefonla konuştuğunu, sesinde bir aciliyet tonuyla bir şeyler fısıldadığını işittim.

“Evet... Silahlılar... silahlı adamlar... çifteli tüfekler... molo-tof kokteylleri. Raleigh Court, adamlarda... evet... evet... hayır, Raleigh Court...”

Çantamdaki telefon aklıma geldi. Kurtarıcımız Gece Yarısı Valisi neredeydi? Daha önce zaten bir defa ölmüştüm ve piç herif, kanatlı çelikten arabasıyla gelip de beni kurtarmamıştı ve şimdi Vali bendim, peki bizi kim kurtaracaktı? Çantamı açtım, karşıma eski çoraplar ve spreyci boya kutuları çıktı. Nair’in telefonu ise sessiz ve hüznünlü bir şekilde cebimde duruyordu. Telefonu çıkardım ve aklıma geldi; telefon rehberinde bir numara, gerçekten işimize yarayabilecek tek bir numara kayıtlıydı. Ama henüz erkendi. Aramanın zamanı değildi. Telefonu cebime attım ve gözlerimi kapıya çevirdim. Kemsley hafifçe geriye döndü ve belki de durum tam da buna uygun olduğu için fısıldadı, “Ya şimdi?”

“Bunu sorman gerekiyordu, değil mi...” diye başladım.

Ortalık karardı. Dışarıdaki balkonda ve koridordaki ışıklar da söndü. Arkamızdaki sokağın lambaları, evlerdeki TV'lerin minik "bekleme" ışıkları, Court civarındaki her ev, hatta aşağıdaki arabaların alarm ışıkları bile karardı.

Londralılar asla tam bir karanlıkla, simsiyah, güneşten uzak aya yakın bir karanlıkla tanışmamıştır. Kalın perdelerin çekildiği odalarda bile pencere kenarından sızan minik ışıklar veya bir radyo cihazının bekleme ışığı ya da bir cep telefonunun ekranı, karanlığı hafifletir. Tüm ışıklar tamamen söndüğünde ise, bir şehrin karanlığından daha koyu bir karanlık mevcut değildir. Yıldızlar ve ay binaların arkasında kaybolmuştur. Dışarıdaki son lamba da sönmeden hemen önce, minik bir parça neon ışığını çekmeyi başardım; onu göğsüme bastırdım, yüzümü ve parmaklarımı ısıttı. Mükemmel bir siyahlık içinde minik bir sarı parıltı.

Sonra bir asker, "Işıklar," dedi.

Ekipmanların tıkırtısını işittim, birkaç tane cırt cırt sesi yükseldi ve ilk fener yandığında ışığıyla bizi neredeyse kör etti. Beyaz parıltıdan yüzümüzü çevirdik. Oda'nın da elinde bir fener vardı -bunca zamandır o feneri neresinde sakladığı konusunda bir yorum yapmak istemiyorum- ve Anissina ile Kemsley'nin de... İki defa bakmak zorunda kaldık, ama evet; Vekillerin gözleri parlıyordu. Londra'nın kapılarını koruyan ejderhanın o çılgın, amansız, mermersi parıltılar saçan gözleri. Öfkeli bir kaplanın kızıl bakışları; üstünüze çevrildiğinde sizi sadece avıyla arasındadır duran hareketsiz bir nesne olarak gören bakışlar. İnsanların Vekillerden çekinmesinin sebepleri ortada.

Bekledik.

Sessizlik. Sükunet. Dünya yüzeyinde mükemmel bir sessizliğin hâkim olduğu bir yer mevcut değildir. Uzaktan gelen bir motor gürültüsü, bir kuş cıvıltısı, bir böceğin ayak sesleri,

rüzgârla salınan bir yaprak, bir ayak sesi, parçalanmış bir tuğladan dökülen kırıntılar... mutlaka bir ses vardır. Şu anda da mükemmel bir sessizlik hâkim değildi: Dışarıdaki rüzgâr uzun zaman önce ölümü kabullenmiş ve şimdi bu konuyu son derece sıkıcı bulan unutulmuş bir halk şarkısının hüznü notalarını taşıyarak esiyordu; çiseleyen yağmur yerini cama vuran binlerce minik metal top sesi çıkartacak şiddette bir sağanağa bırakmıştı. Ama bunlardan hiçbirisi doğal değildi. Elimi cebime attım, Nair'in telefonunu kavradım, sağ elimdeki mührün ısındığını, sızlamaya başladığını hissettim.

Sonra Oda, "Burnuma duman kokusu geliyor," dedi.

Başımı kaldırdım, sanki odadaki herkes aynı anda burnundan uzunca, derin bir nefes aldı ve Oda'nın keskin burnunun fark ettiğini hepimiz aynı anda fark ettik –araba egzozlarına has o ılık ve kuru duman kokusu. Elimdeki neon parıltısını biraz daha güçlendirme riskine girdim, onu turuncu-pembe bir top hâline getirerek kapıya doğru gönderdim. Kapının altından, etraftan, her çatlaktan sızan ince, gri-kahverengi bir duman bulutu içeri doluyordu.

Işığımı geri çağırdım, iki büklüm bir halde pencere yanında gittim ve aşağı baktım. Sokakta hastalıklı bir kahverengi tonunda olmasa sisle karıştırılabilecek bir duman bulutu yükselmeye başlamış, hiçbir ses çıkarmadan tüm arabaların egzozlarından sızarak sokağı kaplamış, binaların yanından yükselerek kapı aralarından her yana sızıyordu.

Askerler şimdiden ellerini gaz maskelerine atmışlardı –onlar hakkında başka ne düşünürseniz düşünün, bu adamlar gerçekten de her şeye hazırlıklıydı. Kemsley ve Anissina sisle ilgili bir endişe içinde görünmüyorlardı; tenleri gümüşü bir tona bürünmeye başlamış, tırnakları şimdiden beş sentim uzunluğa ulaş-

mıştı. Ama ağzıyla burnunun etrafına bir atkı sarmakla meşgul olan Oda'ya baktığımda, gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Ben de atkıyı burnumla ağzımın etrafına sardım, ama gözlerim hâlâ açıktaydı ve daha şimdiden kapı altından sızarak yerde ilerleyen gaz formundaki pislik yüzünden yanmaya ve kaşınmaya başlamışlardı.

Ve çok uzak olmayan bir yerlerden, bir ses yükseldi;

Dededededededededededededede. . .

Ve belki bir de;

Duhdeduhduh duhdeduhduh duhdeduhduh. . .

Pencereden dışarı baktım. Oldukça yüksekteydik ve artık yer gözden kaybolduğu için daha bile yüksekteymişiz izlenimi yaratıyordu. Parmaklarımın arasındaki neon parıltısının hafif ışığı ile, hastalıklı dumanın Anissina'nın başı etrafında dolandığını, sıkıttığı dudakları üstünden yavaşça geriye çekildiğini görebiliyordum. Şekilsel anlamda Anissina hâlâ bir insanı andırıyordu -iki kolu, iki bacağı ve bir gövdesi vardı- ama tenine metalik bir parıltı yayılmış, saçları bakır tellerini andıran bir şekilde değişmiş, dili havanın tadına bakan çatallı kırmızı bir uzuv hâlini almıştı. Duman Anissina'yı rahatsız etmiyor gibi. Bize ise oldukça rahatsızlık veriyordu.

Sonra kapı açıldı. "Hayır, durun. Sakın..." dedim.

Kemsley, "Ateş serbest!" diye bağırdı.

Kapalı bir alanda ateşlenen silahlar kulaklarınızın içinde mısırsı patlatmak gibi bir etkide bulunur; otomatik silah sesleri aynı anda mısırsı, yağ ve mikrodalga görevi görür. Namlulardan çıkan ışıktaki kapüşonu altında yüzü olmayan karanlık bir figürün, giysileri delik deşik olurken geriye doğru sendelediğini gördüm. Figürün kıyafetleri yırtılır, parçalanır, delinir ve askerler silahlarındaki tüm kurşunları boşaltmaya devam ederken, yere dü-

şen boş kovanların sesini duyabiliyor, havadaki egzoz dumanına baskın çıkan yanık barut kokusu ve aşırı ısınmış metalin kokusunu alabiliyordum. Ve ateşe son verildiğinde, kulaklarımızda mermi sesleri, ağızımızda ise kir ve duman tadı vardı ve silah patlamalarının etkisiyle gözlerimizin önünde yıldızlar uçuşuyordu. “Durun!” diye bağırıldık. “Durun!”

Ve durdular. Nihayet.

Doğrulup ayağa kalktım, çocuksu bir güvenlik ihtiyacıyla neon topumu göğsüme bastırdım. Fener ışığı altında, kapıda dikilen figürü açıkça görebiliyordum. Kıyafetleri lime lime olmuş, üstünden dumanlar tüten bir örümcek ağı hâlini almış, gri kumaş parçalarıyla zar zor bir arada duruyordu. Kapüşonu öylesine delik deşik olmuştu ki arkasından dumanların tüttüğünü görebiliyordum, doğrudan yüzüne baktım, kıyafetler dışında bir şeyden destek almayan bir hiçlikten, bir boşluktan başka bir şey göremedim. Hortlak zarar görmüşten ziyade şaşırmış gibi duruyordu; kapüşonu üstündeki kıyafetleri incelerken bir o yana bir bu yana döndü. Kıyafetlerin altında bir beden yoktu ve hortlağın aldığı hasar dikenli çalılıkların içinden geçmiş olmaktan çok farklı değildi. Sonra başı -başını oluşturan boşluk- yukarı kalktı ve hortlak sanki en yakındaki askere odaklanmış gibi göründü, asker ise kendisine bir parmak bile değmediği halde çığlık atmaya başladı.

Hayvansı, saf ve içgüdüsel bir çığlıktı. Ses tellerinin acı veya dehşetle gerilmesiyle oluşan bir sestten ziyade, tüm boğazı, ciğerleri, bedeninin içinde hava bulunan her zerresi sıkışmış gibiydi. Ayakları yerden ayrıldı, parmakları spazm içinde açıldı, silahı yere düştü, başı geriye savruldu ve boğazı sanki çarpıldı. Askerin yüksek ve tiz bir sesle tekrar çığlık attığını ve kaburgalarının çığlıkla beraber çarpıldığını, sıcak süte temas eden mısır gevreği

gibi çatırdayarak parçalandığını, içindeki havanın kalanının da ağzından dışarıya doğru çıkmaya zorlandığını görebiliyordum.

Sonra askerin gözkapağı üstünde ince bir kırmızı çizgi belirdi, ardından yanağında bir tane, sonra çenesinde ve bir tane de zaten çarpılmış olan boğazında. Sonra bir tane daha ve ardından bir başkası; burnunun üstü, burnunun içi, dudaklarının üstü, diş etleri, gözlerinin ayaları kırmızı çizgilerle doldu. Artık bizim takip edemeyeceğimiz bir hızla belirliyorlardı. Askerin teni iki santimden uzun, bir kâğıttan kalın olmayan binlerce minik kesikle çatladı, yarıldı ve lime lime oldu. Artık ne ciğerlerinde çığlık atmaya yetecek kadar hava kalmıştı ne de bedeni tekrar nefes alabilecek haldeydi. Teni lime lime olmaya devam eder, gözleri kıpkırmızı kanla dolar ve dişleri kana bulanır, ezilen nefes borusu ve kırılan kemiklerinden çatırtı sesleri yükselirken öylece havada asılı kaldı ve Kemsley de doğal olamayacak kadar tok ve boğazında hava baloncukları varmış gibi bir sesle, “Bir şey yap! Bir şey yap!” diye haykırıyordu. Kemsley’nin bu sözleri bize hitaben söylediğini fark ettik. Hortlak hâlâ kapıdan bizi izliyordu. Oda önümüze atıldı, silahını askerin başına doğrulttu ve ateş etti. Evet, ateş etti. Askerin başı geriye savruldu ve bedeni hâlâ devam eden kesikler, tırnaklarının altına varan çatlaklarla dolmaya, birkaç kalın parça dışında teni etinden tamamen ayrılmaya devam ediyordu.

Gözlerimizi hortlağa çevirdik. Ellerimizi açtık, neon ışığının etrafımızı sarmasını sağladık ve başımızı kızgın bir boğa gibi öne doğru eğerek hortlağa doğru atıldık. Çelik yelek içinde et yığınının dönen ölü bedenin yanından geçtik, kapıyı aştık ve başımızı doğrudan hortlağın göğsüne gömdük. Bir yastığın gücü ve yumuşaklığına sahip bir şeyin bize direndiğini hissettik ve itmeye devam ettik. Hortlağı balkon kenarına kadar ittirdik ve

tam kenara getirdiğimizde iyice eğildik, hortlağın ayakkabılarını kavradık ve görüşümüz parlak bir maviye dönerken tüm gücümüzle doğrularak hortlağı aşağıdaki dumana doğru gönderdik.

Hiçbir ses çıkarmadan düştü. Zaten ses çıkarabileceği bir ağzı yoktu.

Hortlak karanlığın içinde kaybolup giderken biz de yavaşça doğrulduk, arkamıza döndük ve neon ışığı altından Bay Pinner olarak tanınan adamla, şehirler katiliyle yüz yüze geldik. Karşımızdaki adamın o olduğundan emindik. Balkonun diğer tarafında duruyordu, başını bir yana eğmişti ve gülümsüyordu. Elleri cebinde, öylece gülümsüyordu. Çok... sıradan bir görünüşü vardı. Komik bir takım elbise içinde, bizden belki en fazla birkaç santim daha uzun, otuzlarında ama orta yaşları düşünmemeye çalışan, yüzünde neredeyse bir sınıfta diğer çocukların çoktan çözdüğü bir problemi anlamakta zorlanan öğrencisine bakan bir öğretmenin sevgi ve sabır dolu ifadesiyle gülümseyen, sıradan bir adamdı.

Ağzını açmaya niyeti yok gibiydi. Öylece duruyor ve gülümsüyordu.

Sonra biz, “Bay Pinner mı?” diye sorduk.

Ve gülümsemesi bir an için titreşti. Sadece bir an. Bir idrak ve şaşkınlık.

Sonra Kemsley beni iterek öne çıktı. Bağırıyor, çağırıyor, dudaklarından bir hayvaninkini andıran kükreme sesleri yükseliyordu. Öfke ile korku arasındaki ayrımı, hangisinin bir diğerini doğurduğunu unutmuş gibiydi. Sadece bir elinde bir silah, diğerinde üstünden karbon kıvılcımları ve gaz kokusu yükselen bir alev topuyla öne çıktı. Ateş etti, tüm şarjörü Bay Pinner’ın üstüne boşalttı ve yemek kokan ve har ateşten oluşan alev topunu fırlattı. Kolumuzla gözlerimizi kapadık, alev topunun yumuşak

bir sesle Bay Pinner'a çarptığını işittik. Burnumuza keskin ve kömürümsü bir yanık kokusu geldi.

Gözlerimi açtım. Bay Pinner is ve dumanın ortasında duruyordu. Çizgili takım elbisesine bir şey olmamış, bir parça bile yanmamıştı; ama kurşunlar bedenine girmişti. En azından beş tanesinin göğsünün ortasına saplanmış olduğunu görebiliyordum. Bay Pinner yüzünde hafif bir merak ifadesiyle göğsündeki deliklere baktı. Sonra elini kaldırdı, başparmağı ile işaret parmağını bulduğu ilk kurşun deliğine soktu. Etinin içindeki kurşunu kavramaya çalışırken göz ve dudakları konsantrasyonla kısıldı. Parmakları gerildi ve sonra bedeninden geri çekildi. Elinde ufak bir kurşun tutuyordu.

Yaralarından kan akıp akmadığına baktım. Hiçbir şey yoktu. Göğsündeki delik beyaz bir boşluktan ibaretti ve o delikten çıkan tek şey ince bir kâğıt parçası gibi görünüyordu. Kâğıt parçası bedeninden kaydı, yere düştü ve yuvarlanarak bize doğru geldi. Onu almak için eğildim. Kemsley ise haykırarak Bay Pinner'ın üstüne daha fazla alev yağdırdı, sivri dişleri arasından elektrik kıvılcımları kustu ve bunları yaparken bir yandan da cebinden daha fazla kurşun çıkarmaya çalışıyordu.

Kâğıt parçasına baktım. Üstünde solmuş mürekkeple bir yazı vardı:

Tesco'dan alışveriş yaptığınız için teşekkür ederiz.

Bay Pinner hâlâ zarar görmemiş bir halde duruyor, Kemsley ise tabancasına yeni bir şarjör takıyordu. Kemsley'nin omzunu kavradım, elimi silkeledi, ben de tekrar kavradım ve "Onu bu şekilde öldüremezsin!" diyerek onu evin içine geri çekiştirdim.

Kapıyı tekmeleyerek arkamızdan kapattım ve Kemsley'yle beraber içerideki duvara yaslandık. Gözlerinden yaşlar süzülüyor, yüzüne yapışmış toz ve kir üstünde kaygan izler oluşturunuyordu.

İçeriye artık tavana kadar doldurmuş egzoz dumanı yüzünden hepimizin yüzü aynı haldeydi. Oda öksürüyordu, Anissina bile son derece mutsuz görünüyordu ve bizim de ciğerlerimiz acıyor, gözlerimiz yanıyor, tüm vücudumuz su ihtiyacıyla titriyordu ve etrafta hiç su yoktu. Başımız midemizden çok uzaklara uçmak, midemiz ise ayaklarımızın yerinde olmak ister gibiydi. Ellerimizi kapıya bastırdık ve “*Domine dirige nos, domine dirige,*” diye fısıldadık -şehrin kadim korunma takdisi, “Tanrım, bize yol göster”- kapının kilidine, sevgili kilide, arkadaşımız olması, bir dakikalığına bile olsa bize destek olması için yalvardık.

“Çantam!” dedim, hırıltılı bir sesle. “Boylar!”

Oda sendeleyerek ilerledi, birkaç dakika öncesine kadar eli silahlı bir adamken şimdi deriden, surattan, insanlıktan yoksun bir et yığını hâline gelen askerin üstünden geçerken neredeyse takılıp düşüyordu. Sırtımdaki çantayı açtı ve elime bir boya kutusu tutuşturdu. Aklıma ilk gelen korunma büyüsunü hızla çizmeye başladım -parlak mavi boyayla, haç içinde haç sembolü. Dışarıda birileri kapıyı zorla açmaya çalışıyor, kapının menteşelerini titretiyordu, ama işaretimin son parçası da tamamlandığında kapının sarsılması son buldu.

Dışarıdan bir ses, “İçeride Vekillerden birileri olabilir mi?” dedi.

Kıbar, iyi eğitilmiş birinin sesiydi. Kendi sorusunun cevabını biliyordu. Kapıdaki boya yanmaya, baloncuklar çıkararak soyulmaya başladı. Yüzümü pencereye döndüm ve “Dışarı tek çıkış yolu bu pencere,” dedim.

Kimse, hatta hıçkırıklar içindeki Kemsley bile tartışmaya yeltenmedi. Artık tartışacak halleri kalmamıştı.

“Aşağı iniş yolu yok ama,” dedi Oda.

Pencereye doğru koşturduk, avuç içlerimizi cama doğru kal-

dırdık. Ama cama dokunmadık, buna gerek yoktu; devinim ve büyü gücü yeterliydi. Cam çerçevede tek bir parça bile bırakmadan dışarı doğru patladı ve neşeli bir şekilde aşağıdaki sise doğru düştü. Oda dışarı uzandı, gözyaşları -üzüntüden değil, ama havasızlık ve kimyasal maddelerden kaynaklanan yaşlar- yüzünden akarken, “Aşağıda bizi neyin beklediğini bilmiyoruz,” dedi.

“Buradakinden kötü olamaz.”

“İniş yolu yok.”

“Askerler halat taşıyor mu?” Yüzümüzü askerlere çevirdik. Omuzlarını silktiler ve bir halat çıkarmadılar. “Harika,” diye iç geçirdim. Tavana baktım, bu sırada burnuma yanık boya kokusu geliyordu ve Anissina’nın, “Kapıyı aşmak üzere!” dediğini işittim.

Tavana uzandım. Elektriğin tadını alabiliyor, bana güç ve çeviklik verdiğini hissedebiliyordum. Elektriğin bu mutluluğu, onu taşıyan arkadaşı canlısı bir aracın varlığına işaret ediyordu. Gözlerimi kapadım, tüm gücümle elektriği kendime doğru çektim ve arkadaşlarını da yanında getirmesini söyledim. Başım dönene ve dizlerim bükülene kadar kendimi zorladım. Başıma ve yüzüme tozların yağdığını hissettim. Tozlar kir ve duman ve gözyaşlarıyla karıştı ve amaçladığım şeyi başardım. Tavandan, zeminden, duvarlardan kurtularak kızgın kumdaki öfkeli yılanlar gibi kıvrılan, taklalar atan kablolar emrimle bana doğru uçtu. Elimi içimdeki tüm öfkeyle kabloları doğru salladım, onlara pencereye doğru gitmelerini emrettim. *Lütfen, lütfen, lütfen dostlarım...*

Tuğlalar duvarlardan aşağı yuvarlandı, kablo üstüne kablolar her yerden fırlarken sanki tüm bina sallanıyordu: Kablolar emrimle bir tarantula ağı, depremle beraber oluşan çatlaklar gibi binanın yanından aşağı doğru kıvrılırdı. En yakındaki askere

işaret ettim. “Kıncını kaldır ve aşağı in!”

Asker bir an şüphe dolu gözlerle dumanlı bir karanlığa uzanan bu öfkeli, sağa sola kıvrılan kablolara baktı, ama eğitimi ve zekâsı baskın geldi ve bir bacağını pencereden dışarı sarkıttıktan sonra tek kelime etmeden aşağı doğru kayd. Öksürerek diğer askerleri de kabloya doğru yönlendirdim, duman yüzünden başı dönen Oda sendelediğinde ona destek oldum ve sanki ondan daha kirli bir varlıkmışım gibi dokunuşumdan aniden irkildiğini hissettim. Ölüm kapıyı çalarken bile, boğazım iyi bir günde hüznün olarak değerlendirilebilecek bir sıcaklıkla sıkıştı.

Sonra Anissina, “Kapı!” diye bağırdı.

Döndüm ve kapı menteşelerinin etrafında bir ışığın belirdiğini gördüm, vidaların yerlerinden ayrıldığını işittim ve tavana saplandıklarını gördüm. Daha fazla kablo ayaklarımızın altından ve duvarlardan zigzaglar çizerek fırlarken Anissina sendeleyerek düştü. Kemsley’nin çocuksu bir ifadeyle baktığını fark ettim; olup bitenler zihninin algılayamayacağı kadar karmaşıktı. Sonra gözlerimi tekrar kapıya çevirdim ve bir an için çizgili takım elbise içindeki adamı; göğsündeki deliklerden kan akması gerekirken ince kâğıt şeritleri dökülen Bay Pinner’ı gördüm.

Sonra Kemsley çığlık atmaya başladı ve çığlığı Nair’inki gibi, az önce ölen askerinki gibi garip bir çığlıktı. Sönmüş ciğerlerden, sestten başka hiçbir şeyin kaçamayacağı kadar sıkışmış bir boğazdan gelen bir çığlık. Anissina’yı tuttum ve fırlatırcasına pencereden dışarı ittim, düşerken bir eli kablolara dolandı, omzundan bir çatırtı, dudaklarından bir acı çığlık yükseldi. Çılgınca bakan kıpkırmızı gözleri sanki ona ait değildi.

“Oda, aşağı...” diye başladım, ama sözlerim Kemsley’nin çığlığı arasında kayboldu. Bay Pinner kapıda durmuş gülümsüyor, her zamanki gibi gülümsüyordu ve hortlaklar da arkasında

durmuş, balkonu tamamen doldurmuşken suratsız gözlerle bizi izliyorlardı. Kolumda bir kesik, elimin üstünde bir çizik, gözümün hemen altında minicik, mikroskobik bir acı hissettim. Parmak uçlarımıza baktık, etimizin kanın bile akmayacağı kadar yüzeysel kesiklerle dolmaya başladığını gördük ve o an anladık ki Kemsley gibi çığlıklar atacak ve Kemsley gibi ölecektik ve bu her şeyin sonu olacaktı. Güle güle duyular, güle güle ışık, karanlık, korku, üzüntü, acı, kan, beden, insanlık, ölümlülük, Gece Yarısı Valisi...

Ben de, "Hayır!" diye bağırdım, çünkü tek bildiğim buydu.

Ve çatlayan tenimizden minik bir kan damlasının sızdığını gördük ve bu yeterliydi. Bay Pinner'ın gülümseyen gri gözlerine baktık, parmaksız eldiven içindeki tenimizin bile kesiklerle olduğu sağ elimizi kaldırdık ve son nefesimizle bağırdık, "*Domine dirige nos!*"

Dünya maviye döndü.

Çok güzel bir elektrik mavisi. Parmaklarımızdan mavi kan damlıyordu, görüşümüz mavi bir sisle kaplıydı, ellerimizden mavi alevler çıkıyordu, kanımızda mavi öfke, ruhumuzda mavi elektrik hiddeti vardı. Biz meleklerdik, biz ışıktık, ateştik, hayat-tık, özgürlüktük, gazaptık...

ve bildiğim tek şey

kanımızı ateşe vermekti!

Bay Pinner ise korkmamıştı.

bizden bile

ama sonuçta, hedefimiz o değildi.

Ellerimizi yere, halı ve betonun altından fırlatarak kıvrılan kablolarla doğru çevirdik ve gazap ateşimizi akıttık, tenimizde kâğıt inceliğindeki kesikten sızan o tek bir kan damlası serbest kalıp da düşene kadar parmaklarımızı aşağı doğru salladık.

Damla yere değdiğinde, etkili bir patlama oldu.

Bir an için Bay Pinner bile şaşırılmış göründü.

Yer yarıldı. Çatırdadı, çarpıldı, büküldü ve aşağı doğru sarktı. Çatlaklar tüm yer boyunca ilerleyerek duvarlara yayıldı, oradan tavana geçti.

Ve sonra zemin aşağı göçtü.

Benim, Oda'nın ve Kemsley'nin ayaklarının altından kaydı. Toz ve parçalanmış kablolar arasından yuvarlanarak, açılan delikten aşağı kata doğru düştük. Başım bir koltuğun ucuna çarptı, ayaklarım ise bir kahve sehpasını devirdi –birilerinin oturma odasına düşmüştük. Oda bir kedi gibi ayakları üstüne düştü, yerde yuvarlandı ve tek bir hareketle doğrularak duvardaki radyatörün yanından uzaklaştı, ucuz kitapların dizili olduğu ufak bir rafın yanında durdu. Kemsley yukarıda durduğu noktaya denk gelecek şekilde, kanlı bir et çuvalı gibi kapı yakınındaki koridora düştü. Öne doğru yuvarlandıktan sonra doğruldum. Hiçbir yerim kırılmış gibi görünmüyordu, ama bunun bir anlamı yoktu; içimizdeki öfke ve dehşetle alev almış, kablolardan çaldığımız elektrikle yanıp tutuşuyorduk. Onu umursamak için geç kaldığımız noktaya kadar acının bir anlamı yoktu ve bu yüzden biz de onu umursamadık. Öne doğru sendeledik, Kemsley'yi kaldırmaya çalıştık ve kanla ıslanmış kol yeninin parmaklarımızdan kaydığını keşfettik. "Oda!" diye haykırdık. "Bize yardım et!"

Oda bir anda yanımıza geldi, Kemsley'nin bir kolunu başının arkasına attı ve spor salonundaki bir vücut geliştirici gibi eğilip aniden doğrularak Kemsley'yi ayağa kaldırdı. Kemsley'nin yüzü asitle yanmış, üstünden beyaz şeritlerin sarktığı bir et yığını hâlindeydi, ama kafatasının aldığı kesik darbeleri yüzünden saçları başından dökülürken bile hâlâ nefes alıyordu. Evin kapısını açtım, bir yandan etrafımdaki duvarlardan elektrik çeker, tenimiz

çektığımız elektrikle bembeyaz parlamaya başlar ve tüylerimiz diken diken olurken balkonun diğer ucuna koştum -hortlaklar henüz gelmemişti- elimdeki soluk neon ışığıyla merdivenleri buldum ve yukarıdan şu sesin geldiğini işittim:

De de de de de de de de de

Ve belki:

Kaboom kaboom kakakaboom kaboom kaboom. . .

Oda bile, süperkız, insan ötesi, insanlık dışı, fazlasıyla insan -hangisi bilmiyordum ve umurumda da değildi- Kemsley'nin ağırlığı altında zorlanıyor gibi görünüyordu. Kemsley'nin diğer kolunu tuttum, ensemeye attım ve onu merdivenlerden aşağı doğru çekiştirdim. Hafif neon ışığı altında düşe kalka koşturduk. Zemin kata ve oradan da avluya ulaştık. Nair'in öldüğü avlu. Artık duman altındayken iki adımın bile bir mücadele olduğu, "arka" kavramının tüm anlamını yitirdiği ve "dışarı" kavramının daha güzel günlerden kalma saf bir illüzyon hâline geldiği bir yerdeydik. Elimi cebime attım, Nair'in telefonunu buldum ve Oda'ya haykırdım, "Yol! Bir yola çıkmamız gerek!" ve Oda bir yön seçti; inançla veya rastgele. Birimizin bir yön seçmesi gerekiyordu.

Böylece çalıntı pembe-turuncu ışığımız altında sendeleyerek/koşarak/düşe kalka ilerledik. Denizde de olabilirdik, dünyanın herhangi bir yerinde de. Bunu söylemenin hiçbir yolu yoktu. Sadece sessizlik ve belki:

Chachachachabang chachachachabang. . .

De de de de de de de. . .

Kakakaboom kaboom kaboom kakaka. . .

Nair'in telefonu açılmak için pek acele etmedi, ama sonunda açıldı. Rehberle girdim, numaraları karıştırdım ve aradığımı buldum. Belki düşük bir ihtimaldi, ama bu numara yine de işi-

mize yarayabilirdi. Rehberle Siyah Taksi olarak kaydedilmişti; bir şirket adı veya başka bir bilgi yoktu. İşe yarama ihtimali de işte bu yüzden karanlığa atılmış bir kurşun kadardı. Numarayı aradım. Sis içindeki acınası ilerleyişimiz bir çıkışla değil, duvarla son bulmuştu. Oda bizi yönlendirirken sırtımızı duvara verdirdi ve onu bir kılavuz gibi kullanarak, öksürerek ve aksırarak karanlıkta ilerlemeye devam ettik.

Hattın diğer ucundan bir ses, “Siyah Taksi, size nasıl yardımcı olabilirim?” dedi.

“Bir arabaya ihtiyacım var!” Bunu fısıldayarak söylemiştim, ama sözler burnumla ağzımın etrafındaki atkı yüzünden yaşlı bir adamın hırıltısı gibi çıkmıştı.

“Nereden nereye?”

“Raleigh Court, Killburn’den güvenli herhangi bir yere!”

“Saat kaçta alınmak istersiniz?”

“Olabildiğince çabuk!”

“Peki efendim, lütfen Raleigh Yolu’na gidin. Birkaç dakika içinde bir taksi sizi bekliyor olacak...”

Telefonu kapadım. Oda ise çöp tenekelerine denk gelmişti ve çöp tenekeleri aklımda çanların çalmasına sebep oldu. Burası Bay Tilki’yi bulduğum yere yakındı. “Şu taraftan!” diye fısıldadım ve Kemsley’yi ve dolayısıyla onu taşımama yardım eden Oda’yı yol olduğunu anımsadığım yöne doğru çekiştirdim. Birkaç adım sonra Oda’nın ayağı bir şeye takıldı ve keskin bir nefes verdi. Yere baktım. Vekillerin askerlerinden biri yerde yatıyordu ve boğazına bir bıçak saplıydı.

“Sessiz ol!” diye fısıldadım. “Sessiz.”

Durduk ve kulak kabarttık.

De de de de de de de de de. . .

“Nerede o herif?” diye fısıldadı Oda.

“Bilmiyorum. Şşt!”

Kakakaboom kakakaboom kakakaboom. . .

“Büyücü. . .”

Soru değil, korku; cevaplar değil, güvence. Oda sanırım cevapları tercih ederdi, ama ona verebileceğim bir cevabım olmadığını da iyi biliyordu.

Neon ışığı etrafındaki parmaklarımızı biraz daha sıktım ve ışığın parmak uçlarımda minicik bir alev hâline gelmesini sağladım. “Bu taraftan,” diye fısıldadım. Yaşlı bir adam hızıyla sendeleyerek ilerledik, her adımımız o yaşlanmış arter damarın yırtılmasıyla sonuçlanabilirdi... belki bir sonraki adım... veya bu adım... bu şekilde ilerlemeye devam ettik, belkileri biriktirdik. Bir çift kulaklıktan yayılan bas ritmi ve bizim kulaklarımıza fazlasıyla yüksek gelen ayak seslerimiz dışında hiçbir ses yoktu.

Yola vardığımızda, ayağımın tıkanmış ve yağmur suyuyla dolarak üstünde küfler birikmeye başlamış oluğa denk gelmesiyle birlikte sendeledim, neredeyse asfalta kapaklanıyordum. “Geldik!” dedim ve Oda da durdu.

“Ya şimdi?” diye sordu.

“Şşt. Dinle!”

Dinledik. Sisin kenarlarından hafifçe bir rüzgâr esmeye başlamış, bir yerlerde nispeten taze havanın olduğunu vaat ediyordu. Rüzgârın taşıdığı başka bir şey daha vardı. Ayaklarımın dibine baktım. Yol kenarındaki oluğun içinden bir kâğıt parçası kurtulmuş ve bileklerime dolanmıştı. Eğilerek kâğıdı aldım. Köşesi yırtılmış bir gazete sayfasıydı. Sayfada şöyle yazıyordu:

CHERYL ŞOK İÇİNDE

DİYOR Kİ

Terbiyesiz parti şakaları sonucunda

yaptığı yoruma göre
bana geri
onu
ne

Başımı kaldırdım.

Ortamı aydınlatan tek ışık parmak uçlarımdan yayılan neon parıltısıydı. Durduğum yerden en fazla bir metre yukarısını aydınlatıyor, sonra sisin içinde kayboluyordu. Nefes almasına yarayan ciğerleri olsaydı, nefesini ensemde hissedebilirdim. Ama fark ettiğim ilk şey ayakkabısının benimkilere değmesi oldu. Sert deriden ayakkabılar benim ayağıma fazlaca büyük ayakkabılarıma, ayak parmaklarımin normalde olması gereken ucuna bastı. Bay Pinner gülümsedi. Biz ise haykırdık, “Oda, kaç–”

Bay Pinner elini yukarı kaldırdı. Elinde parlak ve keskin bir şey vardı ve onu gözümüze doğru savurdu. Elini havada yakaladık, kolunu sıkıca kavradık, içimizdeki güçle neon ışığını ateşe verdik ve tekrar haykırdık, “Kaç Oda, yolun sonuna doğru ko–”

Bay Pinner’in diğer eli de havaya kalktı ve boğazımıza sarıldı, çenemizi ve başımızın geri kalanını geriye ittirdi. Artık tek görebildiğimiz şey onun diğer eliydi. Az önce gözümüze saplamaya çalıştığı şey titanyum uçlu bir dolmakalem ve üstümüze doğru inerken gökkuşağı renklerinde parıltıyor, ucundan siyah mürekkep damlıyordu. Bay Pinner’in kim olduğu, ne olduğu fikrini bir yana koysak bile, o kalemin gözümüze saplandığı düşüncesi bizi güçlendirecek kadar dehşete düşürdü ve elektrik ateşinin etrafımızı sarmasına yol açtı. Bu ateş onu öldürmeliydi; normal bir adamı kesinlikle öldürür, saçlarını ateşe verirdi. Ama alevler Bay Pinner’a bir zarar vermeden vücudunu yaladı ve toprağa karıştı. Takım elbisesi bile yanmamıştı. Oda’nın yolun

ötesinde sendelediğini duyabiliyorduk ve kalemin ucu da gözü-müze giderek daha büyük görünmeye başlamış, görüşümüzün sol tarafını tamamen kaplamıştı.

Cebimdeki telefon çalmaya başladı. Haykırdım, “Oda, tak-siye bin, taksiye...”

Yolun sonundan bir motor sesi yükseldi, turuncu-sarı bir ışık görüldü, arabanın üstündeki yazı ise sisten dolayı okunamıyordu. “Oda! Taksiye bin, Oda-”

Bay Pinner’ın parmakları nefes borumuzun etrafına dolandı, sıkılmaya başladı ve gözleri artık bizim tüm dünyamız olmuştu. “Nesin sen, mavi-kanlı şey?” diye mırıldandı.

Turuncu ışık daha da yaklaştı. Çok eski ve büyük bir moto-run gürültüsünü duyabiliyordum; bir gün vidalarını ve siyahlaş-mış demir aksamalarını etrafa saçacak, ama o gün gelene kadar sorunsuz bir şekilde çalışmaya devam edecek bir motordur bu. Bay Pinner’ın gözünün içine baktık ve cevapladık. “Biz Swift’iz ve ben de meleklerim!”

Bay Pinner’ın bileğini bırakarak parmaklarının boğazımı iyice geriye ittirmesine izin verdim. Sendeleterek geriye doğru düştüm, biri kemiklerimin yerine jöle doldurmuş gibi geri se-kerek doğruldum ve Bay Pinner’ı hazırlıksız yakalayarak tüm vücut ağırlığını benimle birlikte tekrar geriye düşeceği şekilde avantajıma kullandım. Beraberce düşerken tekmeler savurdum ve bir yandan da dirseklerimi birleştirerek kendimi korumaya aldım, en az hassas yerim olan kıkırmın üstüne düşmeye çalış-tım, ama kötü bir düşüşle bacağımın bedenimin altında kıvrıl-dığını hissettim ve Bay Pinner’ı diğer tarafa ittirerek aksi yöne doğru yuvarlandım. Parmakları nihayet boğazımdan ayrılmıştı. Doğruldum, parmaklarım Bay Pinner’ın takım elbisesine takıl-mıştı ve bu arada takım elbisesi yırtılmamış, bedeninden ayrıl-

mamış, ceket altındaki gömleği bile ortaya çıkmamış, ama sanki bedeni ile teninin bir parçasıymış gibi üstüne yapışık kalmıştı. Ama o sırada bunu düşünecek vakit yoktu, şimdi değil...

Her an binlerce kâğıt kesiginden oluşan bir saldırıyı bekleyerek koştuk, sarı ışığa doğru ilerledik, Oda'nın çoktan ışığın kaynağına vardığını, Kemsley'yi taksinin arka koltuğuna yatırmaya çalıştığını gördük. Işık altında TAKSİ harfleri okunabiliyordu ve araba büyük, siyah ve yuvarlak hatlıydı. Arkasından siyah dumanlar yükseliyordu ve süspansiyonu üstünde olduğu yerde sallanıyordu. Bu siyah bir taksidi. Ama hayır, hepsi bu değildi: Bu gerçek siyah taksidi. Öylesine bir siyah renkteydi ki karanlığın önünde bile daha siyah bir gölge olarak duruyordu. Pencereleeri toz ve yağmur damlalarıyla öylesine kirlenmişti ki içi görünmüyordu, lastiklerinden duman tütüyor, motoru ise kafesteki bir hayvan gibi kükrüyordu. Oda çoktan binmişti. Ben de onun arkasından taksiye bindim ve şoföre haykırdım, "Buradan uzaklaş! Hemen!"

Şoför gaza bastı.

Ve uzaklaştık.

Bazı hikâyeler vardır. Bu hikâyeler diğer pek çoğundan farklı olarak gerçeklere dayanırlar.

Mesela...

Circle Hattı üstünde sürekli ring yapan ve asla durmadan, dinlenmeden, Son Tren'in ne zaman kalkacağıının sırrını bilenler dışında asla yolcu almayan bir trenin hikâyesi.

Karanlıkta tek başına ve uykuda ölenlerin ruhunu toplayan Gece Otobüsü.

Gözleri ölümlülerin aklını kaçırmadan bakamayacağı kadar parlak olan Lady Neon.

Herhangi bir yere gidebilen, şoförü Isaac Newton'dan haberi olan ve onu birkaç önemli noktayı atlamış olduğunu düşünen ve her zaman hizmeti için bir bedel talep eden Siyah Taksi. Genellikle de yüksek bir bedel.

Bu konuda endişelenmeyi de daha sonraya bırakmaya karar verdik.

Elimizde yeterince sorun vardı.

“Hâlâ hayatta,” dedi Oda.

Kemsley arka koltuğun önündeki zeminde yatıyordu. İnterkomdan şoförün sesi yükseldi, yüzü ise kirli cam arkasındaki karanlıkta belirsiz bir bulanıklıktan ibaretti. “Yerleri kana bularsa temizleme bedeli size ait.”

“Onu bir koltuğa bağla,” dedim.

Oda kaşlarını çattı ama homurdanarak ve inleyerek Kemsley'yi kaldırdı, onu arkaya bakan katlanabilen koltuklardan birine oturttu. Ben de kemerini bağladım. Kendim de şoförün hemen arkasındaki koltuğa oturdum, kemerimi bağladım ve “Şimdi de kendini emniyete al,” dedim. Göğsümdeki emniyet kemeri oldukça sert ve biraz da kaygan bir hisse sahipti.

“Neden?”

İçerideki ufak tabelaya işaret ettim. “Yolcuların Emniyet Kemerini Takmaları Zorunludur.”

“Bu bir...”

“Dediğimi yap.”

Oda bizi süzdü, üstümüzdeki kir ve kanı gördü ve tartışmanın faydasız olduğunu anladı. Emniyet kemerini bağladı. Kemsley bir kasabın bahçesinde unutulmuş, günler boyu yağmur ve güneş altında beklemiş bir et yığını andırıyordu ve bu hızlı değişimle birlikte çarpık bir yaşam formu hâline gelmişti.

“Sizi nereye götürebilirim?” diye sordu şoför.

İnterkomdan gelen sesi boğuk, kapı üstünde LED ışığı biraz fazla parlak, bizi ayıran cam bölme ise fazla karanlıktı. Görebildiğim tek şey taksinin farları ile aydınlanan sisti. Öne eğildim ve “Şehir merkezine. Londra Lonca’sına. Thames Nehri yakınına,” dedim.

“Bunlar üç ayrı yer.”

“Vekilin ölüp ölmemesi umurumuzda mı?” diye sordu Oda, temkinli bir sesle.

Gözlerimi ona çevirdim, bir buzdağından oyulmuş bir yüzle karşılaştım ve sonra Kemsley’ye baktım. Bir an için fark ettim ki umursamıyorduk. Bu bizim sorunumuz değildi. “Lanet olsun. Lanet Olsun. Euston Yolu üstündeki Elizabeth Garrett Anderson Kadın Hastanesi’ne gidelim,” dedim.

“Anlaşıldı.”

Taksinin ön panelindeki taksimetrenin kırmızı ışığını görebiliyordum. Araba ilerledikçe üstündeki sayı ve harfler değişiyordu, ama bu değişimin bizim bildiğimiz türden matematikle alakası yoktu.

“Terk edilmiş bir hastaneye mi gitmek istiyorsun?” diye sordu Oda. Nefesini toparlamaya başlamış, yüzünden daha kirli olan elleriyle gözlerindeki toz toprağı silmişti: Fayda odaklı değil, içgüdüsel bir hareketti.

Başımızı hızla ona çevirdik. “Tüm bunlar sona erdiğinde, eğer Mezhep orayı basarsa, hastaneye saldırırsa, şifacıları avlarsa yemin ederim ki seni ve mezhebi alaşağı ederiz.”

Oda sadece gülümsedi. “Anladım,” dedi. “Yine büyü işleri.”

“Evet. Çünkü siyah taksiler normalde de büyüsel bir savaşın yaşandığı bölgelere servis yaparlar,” diye cevapladım.

“Sakin sakın oturuyorum, değil mi?”

“Büyüye alışmaya mı başladın?”

Yüzü karardı, ama bir şey söylemedi. Şoförün başı omzundan geriye ilgiyle bakan, sadece tavandaki ampul ve taksimetrenin solgun kırmızı ışığıyla aydınlanan siyah bir karaltıdan ibaretti. Gözlerimi Oda’ya çevirdim ve “Yanından çokça para var mı?” diye sordum.

“Hayır. Neden?”

“Taksiler her zaman pahalıdır.”

Özellikle de bu taksi.

“Ücreti mi düşünüyorsun?”

“Benimle gurur duyarsın diye düşünmüştüm. İyi kalpli, onurlu, günahkâr duygulardan uzak.”

“O senin kalbini görür, yüzündeki gülümsemeyi değil,” diye alıntı yaptı Oda.

“Bu ne anlama geliyor?”

“Taksi şoförüne vereceğin yirmi pound bahşış ruhunu arındırmakta yetersiz kalır anlamına geliyor.”

“Bu durumda taksi ücretini benimle bölüşmeyeceğini mi anlamalıyım.”

“Evet.

“İyi.” Yüzümü çevirdim ve bakışlarım Kemsley’nin üstüne düştü. Emniyet kemerinde öne doğru kaymıştı ve hırıltılı bir sesle nefes alıyordu. Boynunda, teninin kalıntıları altında damarların şişip indiğini görebiliyordum. Bir yemek fabrikasındaki iğrenç bir üretim işlemine benzer bir şekilde damarları koyu mavi kanla dolup şişiyor, sonra büzülerek teninden kalan yığın altında uzanan mavi borular hâlini alıyordu. Gözlerimizi başka yana çevirdik. Dışarıda sis artık kalkmaya başlamış, sokak lambaları hastalıklı dumanın arasında bir görünüp bir kayboluyor, yansıyan turuncu ışık herhangi bir şekil veya gölgeyi ayırt ede-

meyecek kadar hızlı ve düzensiz bir ritimle taksinin tavanında bir ileri bir geri gidip geliyordu. Aklıma Anissina geldi. Elimi cebime atarak Nair'in telefonunu çıkardım, rehberi karıştırdım, Anissina'nın numarasını buldum ve çevirdim.

"Sen kimi arı—" diye başladı Oda.

"Anissina."

"Neden?"

"Hâlâ kayıp olabilir."

"Yapılması gereken bir şey varsa bile, onun için daha fazlasını yapamayız," diye cevapladı Oda ciddi bir sesle. "Ya kendi düşer ya kendi savaşır. Hayat böyle."

Hattın diğer ucunda bir telefon çalmaya başladı ve bir süre devam etti. Bir cevaplayan olmadı, telesekretere bağlandı. Telefonu kapadık. Sesimizi telefon tellerinde uçuşan elektrik akımı olarak bırakmanın sonuçlarını iyi biliyorduk. Dışarıda sis neredeyse tamamen kaybolmuş, geriye sadece yağmurla savrulan birkaç ufak duman parçası kalmış, onlar da taksinin penceresinin yanından minik şeffaf yılanlar gibi geçip gidiyorlardı. Ev ve binaların hızla akıp gittiğini görebiliyordum, ama hepsi buydu; imkânsız bir uzaklıktan, göze oyunlar oynayan bir perspektifle bahçeli bir ev bir anda koca bir plaza, plaza ise bir anda harabe bir kulübe hâlini alıyordu. Bu manzarayı seyretmek başımızın zonklamasına sebep oldu ve epileptik bir nöbete bile davetiye çıkartabilirdi. Aynı şeyi Oda da fark etti, sesinde tedirgin bir tonla, "Büyücü?" dedi.

"Fazla bakma."

"Neler oluyor?"

"Bu Siyah Taksi. Her yere gidebilir."

"Kuzeydeki otobanı mı kullanıyor?"

"Oda! Çöl kuruluşunda olsa bile bu neredeyse bir espriydi!"

“Değildi.”

“Kuzeydeki otobanı kullanmıyor. Einstein Siyah Taksi’nin nasıl hareket ettiğini görseydi, fizik işlerini bırakır ve trombon çalmaya geri dönerdi.”

“Einstein trombon mu çalardı?”

“Bilmiyorum. Ama bu, saç stiline uygun olurdu.”

Hızlandığımızı hissettim. Pencereden dışarı bakma riskine girdim. Belirsizliğin ortasında asılı, hiçbir yere işaret etmeyen, hiçbir yere iliştilirilmemiş tabelalar hızla gelip geçiyor, sadece karanlığın içinde, göremediğim bir ışık kaynağıyla aydınlatılmış halde uçuşuyorlardı. Arkamızda kalan yol siyah bir parıltıdan başka bir şey değildi, sadece üstünden geçerken kör edici bir sarı-beyaz ışıkla aydınlanan işaretlerle tanımlanmıştı. Uzakta bir yerde, neon ışıklı tabelaların denizdeki uzak bir gemiyi andıracak şekilde sallandığını, tiyatro, sinema, alışveriş, uzun saatler ve ucuz fiyatlar vaat ettiğini görebiliyordum. Bir billboard bizim hızımıza yetişemeyecek yavaşlıkta gelip geçti ve üstündeki soluk kâğıtta uzun kirpikler altından baygın baygın bakan, parfüme batırılmış bir kadın fotoğrafı vardı. Tek bir yaya, şapkasını yüzüne doğru indirmiş, her santimetre karesi bir gölge kadar karanlık, hiçbir renk veya ton ayrımı yok; başını kaldırmaya bile tenezzül etmeden görünmeyen bir köşeden dönerek gözden kayboldu. Kendimizi birden aşırı bitkin, üzgün ve yalnız hissettik. Işıkları yanıp sönen bir billboard’daki bir araba ilanı; arabanın motoru billboard’un ahşap çerçevesi içinde birden kükredi ve araba başımızın üstünden uçarak, bizim taksinin diğer tarafına geçti. Herhangi bir şehir tilkisinden de büyük kocaman bir fare, gri-yeşil renkte ve ıslak bir hamburgeri çiğnerken başını kaldırdı ve bir çift kırmızı parlak gözle bizim yanından geçip gitmemizi izledi. Parlak pembe ışıklı sokak lambalarıyla dolu kısa bir sokak

geldi ve geçti; kükreyen motorundan siyah bir karanlık bulutu yayılan, dışı çizgilerle kaplı, bacasından alevler püskürten, bir ev yüksekliğindeki bir kamyonun sürücüsü kurum karalığındaki camlar ardında gözden kayboldu. İçinde olabileceğinden fazla Japon balığı ve yılan balığı kıvranan bir su kütlesi taksinin üstüne çarptı. Taksinin tepesindeki bir çift spot ışığı bir anlığına yandı ve balıklar ortadan kayboldu. Bir çift yanıp sönen sarı ışık, bir zebranın otlandığı bir yaya geçidini aydınlattı ve zebra'nın derisi alüminyumdandı, bacakları ise birbirine yapıştırılmış eski tuvalet kâğıdı rulolarındandı. Aheste aheste yerdeki tavuk parçalarını didikliyordu ve geçerken gözleriyle bizi izledi.

“Ağza alınamaz şeyler. Lanetli. *Ağza alınamaz,*” diye fısıldadı Oda.

“Güzel şeyler. Hem de çok güzel,” diye cevapladık.

Oda dehşetle bize baktı. “Nasıl olur da bir insan olduğunu iddia edebilir ve bu görüntülerden korkmazsın?”

“Çünkü çok güzeller,” diye cevapladık. “Sadece nasıl bakacağını bilmen lazım. Açıklanamayan ve korkutucu onca şey arasından, dehşete düşüren ve kaotik ve kontrol edilemez onca şey arasından, sen korkmak ve nefret etmek için büyüyü seçmişsin. Hepsi bu.”

“Beni tanıdığını sanma, büyücü.”

“Daha fazla tanıyabileceğim bir yönün var mı ki?”

Bu onu susturdu. Neredeyse şaşırdık ve tekrar aynı duygu-yu, üzüntü olarak nitelendirilebilecek o garip boşluk duygusunu hissettik. Kemsley'nin nabızı, damarlarının şişip inmesi yavaşlıyordu. Bunun hayal gücümüze bağlı olduğunu düşünmek anlamsızdı; bu işleri sadece daha da kötüleştirirdi. Şoföre daha hızlı gitmesini söylemenin de bir anlamı yoktu. Einstein bile Siyah Taksi'nin sırrını çözebilecek yetide olmadıktan sonra, biz

bunu kesinlikle yapamazdık. Hem ayrıca, arka koltukta oturup da şoföre ahkâm kesenler genellikle sadece araba durduğunda taksimetrede yazan ücretin daha fazlasını ödemekten başka bir başarı elde edemezdi.

Her seferinde tek bir sorun.

“Oda,” dedim yavaşça, “gittiğimiz yere vardığımızda, bir bedel ödemek zorundayız. Bu büyük ihtimalle... paradan fazlası olacak. Herhangi bir şey olabilir. Tartışma. Bağırma ve pazarlık yapmaya girişme. Ve merhametli Tanrı aşkına, sakın hiçbir şeye ateş açmaya kalkma.”

“Neden paradan fazlası?”

“Siyah Taksi her yere gidebilir. Her yere. Aklını coğrafyanın sıkıcı üç boyutlu detaylarından uzaklaştırsan bile bunun özünü kavrayamazsın. Biz ‘bir yere’ gitmiyoruz. İnsanlar ‘herhangi bir yer’ kavramını tam olarak anlamlandıramazlar; onlar... bizler belirli ortamlarda var olmak üzere yaratılmış varlıklarız. Siyah Taksi bu kuralların dışındayken, bedelinin yüksek olması da son derece doğal.”

“Büyücü?”

İç geçirdim. “Evet?”

“Takım elbiseli o adam. O bir insan değil.”

“Evet.”

“Kan yerine kâğıt akıtıyor.”

“Evet.”

“Neden?”

“Bilmiyorum. Kan dışında maddeler akıtan birtakım suni yaratıklar vardır, ama bugüne kadar o adam kadar sıradan görünenine hiç rastlamadım. Ve belli ki aslında hiç de sıradan bir adam değil. İnsan veya ölümlü bile değil. Takım elbisesi bedeninin bir parçasıydı; kurşun deliklerinden alışveriş fişleri, gazete

sayfaları akıtıyordu. Belki de başka bir diyardan çağrılmış bir varlıktır? Ama çağrılmış bir yaratığa kıyasla kendi başına hareket edebilme yetisi oldukça yüksek görünüyor; konuşuyor, sorular soruyor, merak ve keyif duyguları sergiliyor. Diğer âlemlerden çağrılan pek çok varlık ağzından salyalar akıtıp, önüne geleni kesip biçmekten fazlasını yapamaz.”

“Onu nasıl ortadan kaldırayabileceğimizi bilmiyor musun?”

“Hayır, bilmiyorum.

“Bu büyük bir sorun.”

“Evet.”

“Kanaman var.”

“Ne?”

Oda başıyla yüzüme doğru işaret etti. Elimi gözümün altına götürdüm, bir çocuğun tırnağından daha küçük bir kâğıt parçası tarafından kesik atılmış gözkapağımdan minicik, neredeyse fark edilmez bir parça kanın aktığını fark ettim. “Mavi-kanımız alev aldı,” diye iç geçirdik, kan damlasını silerken.

“Bu ne anlama geliyor?”

“Ne anlama mı geliyor? Biz neyseki oyuz.” Pencereden dışarı baktım, geceye karışan bir yeraltı metrosunun uzaklaşırken gözden kaybolan ışıklarını, bir trafik lambasının gerçek olamayacak bir hızla kırmızı, sarı, yeşil, yeşil, sarı, kırmızı renkleri arasında değiştiğini gördüm. “Benim...” Sağ elimi ovuşturdum. “Benim Gece Yarısı Valisi olduğumu fark etmemiş gibi görünüyordu...”

“Gece Yarısı Valisi olman sana pek fayda sağlamadı, değil mi?”

“Kemsley,”-karşımızda parçalanmış dudaklarıyla oturan et yığını- “bir göreve kabul töreninden bahsetmişti. Hayaletler ve sokaklar ve gece yarısında mistik bir şeyler yapmakla ilgili bir tören.”

“Törenli bir atama Nair’in sonunu değiştirmede ama.”

“Evet.” Bir süre sessiz kaldık. Aklımıza gelen bir düşünce, dudaklarımızdan dökülmeye çabaladı. Güçlü, öfkeli ve parmaklar yerine pençelere sahip bir düşünceydi. Onu serbest bıraktık. “Ama Nair’in bizi Gece Yarısı Valisi yapmasının sebebi tam da bu olabilir.” Oda bir kaşını kaldırdı, kaşı tam bir hilal şeklini aldı. “Gece Yarısı Valisi normalde birtakım farklı görevleri olan sıradan bir insan. Biz ise...”

“Sıradan değilsin,” diye tamamladı Oda. Bir cevap vermedim. Fazla düşünmek hiçbir zaman iyi değildir. “Şimdi ne olacak?”

“Evde bir kapalı devre kamera vardı. Alt kattaki koridorda ve binadan tek çıkış kapısının yanında da. Her yerde kameralar vardı.”

“Yani?”

“Yani Bay Pinner –takım elbiseli adam, şehirler ka... ya da o adam her ne tür bir yaratıksa, kameraları yok etse bile görüntüler bir yerlerde kaydedilmiş olmalı. Güvercinlerin hafızalarını kontrol etmekten iyidir, genellikle tek bir günden ötesini anımsayamazlar. Sonuçta bir yerlerde birtakım kayıtlar olmalı. Vekiller bu kayıtları bulabilir, onlar... işlerini oldukça ciddiye alıyorlar. Çocuğu hâlâ bulabiliriz.”

“Çocuğu bulmak bu kadar mı önemli?”

“Kemsley ölürse, sebebi Bay Pinner’in o çocuğun bulunmasına verdiği önem olacak diye düşünüyorum. Bay Pinner çocuğun kulüpteyken Boom Boom tarafından kaçırılmasını sağladı; ve bu bence ilgi çekici bir durum. Onu neden hayatta tutuyorlar? Öldürülmemesini özel olarak istemiş. Bu yüzden, evet; çocuğu bulunca birtakım cevaplara da ulaşmış olacağız. ‘Şapkamı bana geri ver.’ Çocuk belki de bu cümleyle ilgili bir şeyler biliyor olabilir... Öyle olmalı.”

“Ya bilmiyorsa?”

“Eh, canlı canlı derim yüzölür ve şehir yanıp kül olursa, senin de bizimle birlikte acı içinde ölecek kadar görgülü olduğunu umuyorum.”

“Büyücü, daha önce neden asla yönetici konumuna atanmadığının sebeplerini hiç düşünmüş müydün?”

“Yüzümden akan dürüstlükten dolayı mı?”

“Kendini bir şey sanma.” Durakladı, kıstığı gözlerini Kemsley’ye çevirdi. “Çocuğu bulmanın bir faydası olacağına inanıyor musun gerçekten? Seni Nair ile aynı sonu paylaşmaktan kurtaracağını?”

“Evet.”

“Emin misin?”

“Evet.”

“Ben değilim.”

“Neden?”

“Bence çocuğu bulmak istemenin tek sebebi şu kadın – Loren. Bunun dışında çocuğun herhangi bir anlamda önemli olduğunu gösteren yeterli kanıt yok. Mo, Bay Pinner, gece kulübü, ayakkabılar, kuzgunlar, Vali. Bunlar arasında tesadüfî bir ilişki var, ama hepsi bu. Bence sen o çocuğun da bu olaya dahil olmasını diliyorsun. Böylece kendi işini görürken bir yandan da kadına yardımcı olabileceksin.”

Bir süre Oda’nın söylediklerini düşündüm.

Dışarıda, belki bin kilometre uzakta, gökdelen yüksekliğinde bir ışık sanki pencerenin tam arkasındaydı. Yanıp söndü ve gözden kayboldu.

“Peki,” dedim. “Tamam. Evet. Loren yalnız bir kadın. Korku içinde. Ve biz de... bizim hiç, bir arkadaşımız olmadı. Hayatımız sadece bir işin yapılması sırasında görüştüğümüz yabancılarla dolu. Ortak hedefi olan iş ortakları. Ama asla bir ‘arkadaş’ değil.

Hayatımda sıradan bir şeylerin olmasını istedim. Loren’le paylaştığım zamanlar güzeldi. Sıradandı. Sadece arkadaşlık. Böyle derler, değil mi? Biz ‘sadece’ arkadaşız.”

“Matthew?”

“Evet?”

Sessizlik. Sadece taksinin motor gürültüsü.

Farklı bir ânın yaşanmış olabileceği, gelip geçen birkaç saniye.

“Yavaşlıyoruz.”

Sadece bir an.

Pencereden dışarı baktım. Euston İstasyonu’nun cilalı binasını, Euston Yolu’nda titreşerek karanlığa doğru kaybolan farların ışığını görebiliyordum. “Evet,” dedim. “Yavaşlıyoruz.

Yerdeki çantama uzandım ve cüzdanımı karıştırdım. Sadece 40 pound’um kalmıştı. Yeterli olmayabilirdi, ama bu da bir şeydi.

Sokaklar daha somut bir hal almaya başlamış, belirsizlik yerini kaldırımlara bırakmış, mağaza vitrinleri giderek daha da bize doğru yaklaşıyor ve somut gerçekliğe geçerken üstlerinde tuğlalar beliriyordu. İnterkomdan şoförün sesi yükseldi.

“İnmek istediğiniz özel bir yer var mı?”

“Bizi hastanenin ön kapısı önünde indirebilerseniz...”

“Sorun değil.”

Taksi bir dönüş yaptı ve tüm yolculuk boyunca bir kere bile dönmemiş olduğumuzu fark ettim. Euston’dan ayrılarak bir yan sokağa saptı, gri bir ofis binası ve gotik tarzda bir itfaiye binasının arkasından dolandıktan sonra kırmızı renkte, kuleli, camları kırık ve tüm duvarları parlak mavi reklam panolarıyla kaplı bir binaya doğru ilerledi. Bina üstünde ‘TEHLİKELİ BÖLGE- UZAK DURUN’ gibi tabelalar, şaibeli konser ile tiyatro posterleri asılıydı ve elbette, kapı yanındaki mavi panoya beyaz boya ile şu cümle yazılmıştı:

ŞAPKAMI BANA GERİ VER

Elizabeth Garret Anderson Kadın Hastanesi. Hemen hemen herkes tarafından terk edilmiş ve çürümeye bırakılmış bir bina. Burada dikkat edilmesi gereken nokta ise ‘hemen hemen’di.

Taksi kapısına kilit vurulmuş, üstüne tahtalar çivilenmiş hastane girişi önünde durdu. Sokaktan geçen başka bir araba yoktu. Gecenin bu saatinde gece otobüsleri bile Euston Yolu’ndan King’s Cross’a gitmek için bu sokağa sapmazdı. Civardaki otellerin ışıkları bile sönüktü, resepsiyonlarında bile ancak hafif bir loş ışık göze çarpıyordu. Karanlık bir figür hâlindeki şoförün elleri taksimetreyi durdurmak için uzanır, daha sonra parayı almak için aradaki cam bölmeyi açarken kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım.

“Otuz pound,” dedi, sürücü koltuğundan süzülen bir ses.

“Ne?”

“Otuz pound,” diye tekrarladı.

“Peki. Harika. Teşekkürler.”

Parayı çıkarmak için cüzdanımı açtım.

“Ve bayanın silahı.”

Oda’ya baktım. Dudaklarını sıkımişti. Ses çıkarmadan ağzımla lütfen işareti yaptım ve Oda isteksiz bir şekilde cebindeki silahını çıkardı, siyah metal ve baruttan oluşan ücreti cam bölmeden şoföre doğru uzattı. Parmakları cam bölmeyi aştığı sırada, ön taraftan bir el uzandı, Oda’nın bileğini kavradı ve onu öyle bir güçle öne doğru çekti ki Oda’nın emniyet kemerinin gerildiğini, yüzünün acıyla buruştuğunu gördüm.

“Eli,” dedi şoför. “Elini gördün mü?”

Şoförün benimle konuştuğunu anlamam birkaç saniye aldı. “Eee... evet?” dedim.

“Kanı gördün mü?”

İçgüdüsel bir hareketle Oda'nın, şoförün kavradığı, yolcu ile şoför departmanını ayıran bölme boyunca uzanmış eline baktım. O koyu çikolata rengi teninin üstünde tek bir kan damlası, loş ışık altında parıldayan bir ıslaklık bile göremedim.

“Hayır?” diye geveledim.

“Eh, ben sadece bir şoförüm, ama yine de söylemem gerekiyor ki birkaç yıl öncesine kadar işler böyle değildi. Şu lanet olası devlet!”

“Eee...”

“Göçmenlerden bahsediyorum! Yanlış anlama, ben ırkçı biri değilim ve en iyi arkadaşlarım arasında çokça yabancı var, ama bunun bir sorun olduğunu kimse inkâr edemez ve bir de şuna bir bak.” Oda'nın elini iyice öne çekti ve esnemeyi reddediyormuş gibi görünen kemer tarafından göğsü sıkıştırılan Oda acıyla haykırdı. “Şuna bir bak! Yüz karası!”

Şoförün yüzünü göremiyor, gülümseyip gülümsemediğini veya şaka yapıp yapmadığını anlayamıyordum. Yüzünün olması gereken yerde sadece karanlık altında bir şekil vardı. İşte otuz pound'un,” diye geveledim, öne doğru eğilip kırk pound'u uzatarak. “Üstü kalsın.”

“Otuz pound, kadının silahı ve elleri.”

“Ne?”

“Ne?!” Oda tam olarak çılgılığı basmamıştı, ama çıkardığı ses buna yakın tizlikteydi.

“Kanı görmüyor musun?” diye sordu şoför. “İyi bak! Ölü büyücüler, ölü cadılar, ölü kâhinler, ölüm, ölüm, ölüm –ve bilirsin, bu beni ilgilendirmez, ama şu *koku* yok mu? Yıllardır teninin altına işlemiş. Küçük erkek kardeşi ve küçük kız kardeşi ve hepsi ölü, bedenleri çürümüş ve tamam, kadın onları toprağa vermiş ama yine de çürümeye devam ediyorlar. Havaya engel olmak

mümkün değildir. Lanet olası bir vergi memuru gibidir, her yere gider ve gözlerin bir yere bakıyor gibi görünmeyecek kadar çürümesinin ne kadar uzun sürdüğünü bilsen şaşarsın! Sebebi de gözü saran dış tabakadır; önce o tabaka ve kaslar erir, sonra içrideki jölemsi bölüm kısa sürede buharlaşır. Neyse, bana güven. Böylesi daha iyi.”

Şoför, Oda’nın elini öyle bir güçle çekti ki yüzü acıyla kırtışan, emniyet kemerinin sınırlarını sonuna kadar zorlayan Oda haykırdı. “Dur!”

Karanlık oval bir şekil silüetindeki şoför şaka yapmıyordu. Söylediklerinde ciddiydi ve istediği bedeli alacaktı; Oda’nın elini kolundan ayıracak, kemikleri yerinden çıkana ve kasları yırtılana kadar çekiştirecekti.

“Bekle!”

Öne uzanmaya çalıştım, ama kemerim bana engel oldu. Kilitini açmaya çalıştım ama açılmadı. Başımı kemer kayışının altından geçirmeye çabaladım, ama kemer beklenmedik bir şekilde ve hızla öylesine gerildi ki sırtım koltuğa geri yapıştığında zar zor nefes alabiliyordum. Oda acı karşısında çığlık atan değil, inilleyen bir kadındı; ama şimdi tüm bedeni acıyla sarsılıyordu. Bileğinin etrafındaki teninin garip bir bej-beyaz rengine döndüğünü görebiliyor, dehşetle aldığı nefesi işitebiliyordum.

“Dur!” diye bağırdım. “Tanrı aşkına bekle! Onun elini almadan önce benim ellerime bir bak!”

Şoför çekiştirmeyi bıraktı. Oda’nın kolundaki gerginlik bir an için azalır gibi oldu. Beni koltuğa yapıştıran kemerin baskısı da azaldı ve elde ettiğim azıcık serbestlikle birlikte nihayet derin bir nefes alabildim.

“Bir bakalım şu eline,” dedi şoför.

Kemer öne uzanabileceğim kadar gevşedi. Eldivenimi çıkar-

dım ve sağ elimi ara bölmeden şoföre doğru uzattıktan sonra avucumu açtım. İki haç mührü hâlâ yanıyor, hafif bir kırmızılıkla parlıyordu. Metal soğukluğunda, çelik sertliğinde bir çift elin avucumu tuttuğunu ve bir o yana bir bu yana döndürdüğünü hissettim, ardından elim iyice içeri doğru çekleştirildi. Nefes boruma kör bir bıçak gibi dayanan emniyet kemeri yüzünden boğazım acıdı.

Bu kadar yakınken, artık şoförün yüzünü görebiliyordum.

Görececek bir şey yoktu.

Önceden görebildiğim tek şey olan o oval hatlı, ayrıntılardan yoksun siyahlık, yakından bakıldığında da çok farklı değildi. Kör karanlığın içine oyulmuş bir çift göz, burun, hafifçe aralı dudaklar. Taksi şoförleri de şehir hayatında genellikle görmezden gelinen insanlardandır –bir anlamda arabanın bir uzantısı olarak görülürler. Bu şoför ise bu gerçeğin bire bir hayat bulmuş hâliydi. Sırtı oturduğu koltuğa yapıştı ve ayakları birer pedaldı. Avucumda gezinen, metalden parmak uçlarından biriyle haç mührünü yoklayan ellerinden taksimetrenin tik atarken çıkardığı türden bir ses yükseliyordu.

“Demek,” dedi sonunda, “Sen Gece Yarısı Valisi’sin, öyle mi?”

“Sanırım öyle.”

“Son valiye ne oldu?”

“Öldürüldü.”

“Kahretsin. Gördün mü? Sana söylemedim mi? Radyolarda bu konudan sıkça bahsediliyor, ama kimse dinlemiyor ki –bunlar zor zamanlar. Lanet olası politikacılar. Hepsi yozlaşmış. Bana sorarsan sıkı bir temizlik yapılması gerekiyor.”

Elim serbest kaldı. Tenimdeki parmak izlerini ovuşturdum. Sonra Oda’nın da eli serbest kaldı ve silahı geri verildi.

“Otuz pound sende kalsın.”

“Ne?”

“Evet. Gece Yarısı Valisi’nin bir harcama hesabı var. Ücret doğrudan oradan çekilir. Fişi Vekillere gönderirim. Fatura lazım mı?”

“Gece Yarısı Valisi’nin bir *hesabı* mı var?”

“Evet. Tanrı aşkına. Sana söylemediler mi?”

“Oldukça yeniyim.”

“Hızla öğrensen iyi olur! Ciddiyim adamım! Bu türden fiyalkalı bir işte ne tür kıyaklara sahip olduğunu biliyor musun sen? –eğer aynı kıyaklara ben sahip olsaydım bir kaldırımdan diğer kaldırıma bile yürüyerek gitmezdim! Hayır efendim. Bürokrasi şişman adamları sever –tüm saygıyla söylüyorum elbette.”

Oda kemerini çözdü. Ben de elimi kemerin kilidine attım ve son derece sıradan bir kemer gibi klik sesiyle açıldı. Şoför ön taraftan bir kâğıt parçası uzattı. Kâğıdı dikkatle aldım. Bir faturaydı. Üstünde şöyle yazıyordu:

Siyah Taksi Ltd.’yi tercih ettiğiniz için teşekkürler. Ücretiniz daha sonraki bir tarihte hesabınızdan düşülecektir. Keyifli yolculuklar dileriz.

Ve bir de seri numarası.

Her seferinde tek bir sorun.

İlerlemeye devam et. Düşünmek için durma. Düşünmek sadece başına bela açar. İlerlemeye devam et. Bedenin aklından daha zeki. Çünkü çok daha kolay bir şekilde inciniyor.

Oda’yla birlikte Kemsley’nin de kemerini çözdük. Bunu yaparken özellikle dikkatli davranmadık, çünkü bunun pek bir anlamı yoktu. Kemsley’yi olduğundan daha kötü bir duruma sokmamız mümkün değildi. Taksi arkamızdan gürleyerek uzaklaştı. Oda koltukaltında tuttuğu Kemsley’yi sürüklerken ben de hastanenin tahtayla kaplı kapısını yumrukladım, kilide vurdum. Bu ruh hâlindeyken bana karşı koymanın anlamsız olduğunu

anlayacak kadar zeki bir kilit olmalıymış ki hemen açıldı. Kapıyı ittirdim, Oda ve Kemsley'yi içeri aldım.

“Merhaba? Yardıma ihtiyacımız var!”

Sessiz, karanlık koridorlar. Duvarlarda kelebek çalıları büyümeye başlamış, tavandan akan sular yerde yeşil birikintiler oluşturmuştu. Duvarların rengi atmış, ortalık ise unutulmuş kırık sedyeler ve cam kırıklarıyla doluydu. Tenimden bir parça neon ışığı çıkarttım. Yorgundum. Ve uykum vardı. Uzun zamandır uyumamıştık; günlerdir, gecelerdir. Ve gerçekte olduğundan bile uzun süredir uyumamış gibi hissediyorduk. Elimde toplamayı başardığım hafif pembe ışıkla koridoru aydınlattım ve kulağa insanlık dışı gibi gelen yüksek bir sesle tekrar seslendim, “Yardım edin. Yardıma ihtiyacımız var!”

Karanlığın içinden bir ses yükseldi, “Orada öylece dikilmeyin o zaman, kıpırdayın!”

Işığımı tahtalarla derme çatma bir şekilde kapatılmış pencerelerin oluşturduğu gölgeler üstünde gezdirdim, eski tarz bir mavi ve beyaz üniforma giyinmiş, beyaz şapkalı, ellerini önlüğünün önünde kavuşturmuş, göğüs cebine bağlı bir zincirden köstekli bir saat sarkan, ayağındaki rahat ayakkabıların uçları ilerideki koridorlara dönük halde duran bir hemşireyle karşılaştım. Hemşirenin çelik grisi gözleri Kemsley'ye odaklandı. Bir cık cık sesi çıkardıktan sonra, “Eh,” dedi, “durumu ciddi görünüyor, öyle mi?”

Oda yüzünde şaşkın bir ifade ve gözlerinde telaffuz edilmiş bir soruyla bana baktı. Bir şey söylemeden Kemsley'yi koridor boyunca sürüklemesine yardım ettik. Hemşireyi takip ederek mavi bir kapıyı aştık ve sarı köpüklerle dolu bir odaya girdik. Duvar ve zemindeki çatlakların yayılmasını önlemek ve rüzgârı odadan uzak tutmak için sıkılmış izolasyon köpükleri, gereğin-

den fazla kullanılmıştı ve oda şimdi toprağın derinliklerinden gelerek bu sıcak ve ıslak dünyayı yapışkan ağlarıyla doldurmaya ant içmiş koca bir sarı mantarı andırıyordu.

Odanın ortasında metalden ve üstü ince beyaz örtüyle kaplı bir sedye ve tek bir lamba duruyordu. Lamba herhangi bir prize bağlı değildi, ama buna rağmen uğulduyor ve beyaz bir ışıkla yanıyordu. Hemşire ciddi bir tavırla ellerini çırpı, biz de Kemsley'yi sedyenin üstüne yatırdık. Hemşire elini bize doğru salladı, "Ailesi ve arkadaşları mısınız?" diye sordu.

"İkisi de değiliz."

"O zaman odadan çıkmanız gerekiyor!"

"Ama biz..."

"Nasıl oldu bu?" diye sordu hemşire, Kemsley'nin lime lime olmuş tenini inceleyerek."

"Kan yerine kâğıt akıtan ve kendini şehirler katili olarak tanıtan bir yaratık tarafından," diye cevapladım iç geçirerek.

"Ona bir şey verdiniz mi?"

"Hayır."

"Acı için bile mi?"

"Yanımızda hiçbir şey yoktu."

"Herhangi bir rahatsızlığı, diyabet, astım, lanet, şeytan dölü, epilepsi veya uzun dönemli sağlık sorunları var mı?"

"Bildğim kadarıyla hayır."

"Bu adam bir Vekil, değil mi?"

"Evet."

"Tamam. Lütfen Vekillerin ofisini arayın ve en kısa zamanda kendisi hakkında tam bir sağlık geçmişi raporu göndermelerini isteyin."

"Ona yardım edebilir misiniz?"

"Her zaman elimden geleni yaparım, ama elimden gelen şey

sadece acısını dindirmekten ibaret olabilir. Bir mucize bekleme-
yin! Burası sadece büyüyle ilgili yaralanmalarda uzmanlığı olan
bir acil yardım servisi! Bu, doğa kanunlarını aşan türden büyüler
icra ettiğimiz anlamına gelmiyor!”

“Ölecek mi?”

“Bir gün herkes ölecek,” diye cevapladı hemşire. “Asıl soru
bunun ne zaman olacağı ve Ulusal Sağlık Örgütü bile bunu
önceden tahmin edemez. Şimdi bana izin verirseniz, hastamla
ilgilenmem gerekiyor ve bana yardımcı olamayacağınıza göre,
kış kış!”

Koridora geçtik. Oda bakışlarını tavana doğru kaldırdı ve
mırıldandı, “Nasıl bir yer burası böyle?”

“Kapağında yazan neyse o,” dedim. “Sıradışı bir uzmanlığa
sahip bir acil yardım servisi.”

“Ve bu servisin bir bedeli var mı?”

“Ulusal Sağlık Örgütü’ne bağlı.”

Oda omuzlarını silktiler, sözlerimi açıklamamı bekledi.

“Bedava.”

“Ulusal Sağlık Örgütü büyüyle ilgili yaralanmalarda uzman-
laşmış bir servis mi sunuyor yani?” Bu soruyu sanki düz bir sesle
değil de bağırarak ister gibi bir ifadeyle sormuştu.

“Evet.”

“Vergi ödeyenlerin parası...”

“Büyücüler de vergi ödüyor.”

“Sen ödemiştin.”

“Bir zamanlar ödüyordum. Para iadesinin heyecanını iyi bi-
lirim. Ve işe iyi yönünden bak –Sistem o kadar çok büyücüyü o
kadar etkili bir şekilde öldürüyor ki çoğumuz yaşlanıp da Ulusal
Sağlık Örgütü’ne bir yük olmak durumunda kalmıyoruz. Ya da
en azından ay ışığı altında yeni doğmuş bir bebeği midemize

indirip kendini huzurevinden kurtaranlar da var.”

Oda’nın yüzü karardı. “Taksideyken...”

“Bu konuyu açmayalım.”

“Şoförün söyledikleri...”

“Doğruydu. Ve o konuya girersek ancak kavgayla bitiririz. Sen benden fayda sağlamak istiyorsun, ben de senden. Detaylara takılmak ikimizin de işine gelmez. Bu yüzden susalım.”

Omuzlarını silkti. “Tamam.”

Bir süre sessiz kaldık. Sonra Oda, “Ya şimdi?” diye sordu.

“Sanırım tatlı bayanın söylediği gibi yapsak iyi olacak.”

“Tatlı bayan...”

“Hemşire. Gidip Vekillerle konuşalım.”

Sadece bir düşünce.

Anissina?

Çelik yelek içinde ölü et yığını.

Duman ve yerden fırlayan kablolar.

Anissina?

Sadece bir düşünce.

Fazla düşünmek iyi değil.

Birilerinin Earle’e haber vermesi gerekiyordu.

Ve bu biri bendim.

“H-H-Harlun ve Phelps.”

Earle’ün telefonunu sabahın bu erken saatinde bile kekeme sekreteri açmıştı.

“Ben Matthew Swift. Beni tanıyorsun. Earle ile konuşmam gerekiyor.”

“B-B-Bay Earle uyuyor.”

“Ofisinde mi uyuyor?”

“Ben onun k-kişisel asistanıyım.”

“Kendine başka bir iş bulmalısın.”

“Bir m-mesa...”

“Bay Earle’e Kemsley’nin hastanede olduğunu, büyük ihtimalle öleceğini söyle. Anissina da sizin evcil askerlerle birlikte çoktan hayata gözlerini yummuş olabilir. Bir de şehirler katili Londra’da ve çizgili bir takım elbisesi var. Bunları ilet lütfen, Bay Earle bana nasıl ulaşacağını biliyor.”

Ve ulaştı da.

İki dakikadan kısa süre içinde beni geri aradı ve sesi hiç de uykudan yeni uyanmış gibi gelmiyordu.

“Swift? Neler oluyor Tanrı aşkına?”

“Tanrı aşkına pek bir şey oluyor sayılmaz, ama Oda ile teoloji tartışmak isterseniz size engel olmayayım. Kalan bizlerin ise derdi başını aşmış durumda.”

“Kemsley’ye ne oldu? Ve Anissina’ya?”

“Kemsley ölüm döşeginde, Bay Earle. Derisi yüzüldü –en azından görebildiğim kadarıyla, derisinin büyük bir bölümü. Anissina ise... kayıp. Telefonu cevap vermiyor. Onu son gördüğümde egzoz dumanı arasında gözden kayboldu. Bay Pinner tarafından saldırıya uğradık. Adam kan yerine kâğıt akıtıyor ve ne kurşunlar ne de büyüden etkileniyor. Takım elbisesi de bedeninin bir parçası. Ve bir de... hayır, hayır sanırım hepsi bu. Çıkarımda bulunmak için acele etmek istemem, ama sanırım başımız büyük belada. Ah, bir de hemşire Kemsley’nin sağlık geçmişini öğrenmek istiyor.”

“Hangi hemşire?”

“Elizabeth Anderson Hastanesi’ndeiyiz.”

“Takip edildiniz mi? Bay Pinner orada mı?”

“Siyah Taksi’yi kullandık.”

“Keşke kullanmasaydın. Faturası oldukça...”

“Kibirli kibirli gülümseyen bir adam tarafından canlı canlı derimiz yüzülüyordu Bay Earle. Önceki vali bu şekilde öldükten sonra benden başka bir Gece Yarısı Valisi daha bulmanın işinize gelmeyeceğini sanıyorum.”

“Tanrı aşkına, lanet olsun,” diye mırıldandı Bay Earle. “Yerinizden ayrılmayın. Yirmi dakika içinde orada olurum.”

On beş dakika içinde geldi.

Kim takım elbisesiyle uyurdu ki?

Yanında yaverlerini de getirmişti. İsmi bilmediğimiz, taş suratlı kadın ve erkekler. Vekillerden nasıl da nefret ediyorduk.

“Kemsley nerede?”

Başımla kapıyı işaret ettim. Aşırı yorgun olduğum için parmağımdaki ışığı serbest bırakmak zorunda kalmıştım. Yakın bir zamanda çökecekmiş gibi durmayan bir duvar bulmuş ve onu arkadaşım ilan ederek dibine çökmüştüm. Vekillerin elinde fenerler vardı. Işığı gözlerimizi acıtıyordu.

“İçeride. Bir hemşire onunla ilgileniyor. Kaba olmamaya özen göstermeniz iyi olur. Ulusal Sağlık Örgütü kaba ziyaretçilere karşı pek anlayışlı değildir.”

Earle sunta kapıya doğru işaret etti ve siyah paltolu sessiz bir adam diğer Vekillerin arasından ayrılarak kapıdan geçti, kapıyı arkasından kapattı.

“Ya Anissina?”

“Size söyledim. Bilmiyorum.”

“Ya benim—”

“Bilmiyorum. En azından biri ölü. Dağılmak zorunda kaldık. Bay Pinner bize tuzak kurmuş. Nair orada öldüğü için

bizim de er veya geç oraya geleceğimizi tahmin etmiş olmalı. Çocuğun hapis tutulduğu eve çok yaklaşmadığımız sürece bizden uzak durmuş, biz o eve girince ise harekete geçmiş olmalı.”

“Ya çocuk?”

“Evde değildi.”

“Yani adamlarımdan en az biri, bir hiç için mi öldü?”

“Hayır. Adamlarınızdan en az biri Bay Pinner’ın nükleer bir saldırı karşısında bile belki birazcık gıdıklanacak bir baş belası olduğunun onaylanması için öldü. Ayrıca Nair’in de bu... bu şey tarafından öldürülmüş olduğu onaylandı. Ve çocuğun bir şekilde tüm bu olaylarla alakalı olduğu kanıtlandı. Bütün bu kanlı olayların nasıl da birbiriyle ilişkili olduğunu düşünmek bile migrenimi azdırıyor. Ayrıca apartman merdivenlerinde bir kapalı devre kamera olduğunu öğrenmiş olduk. Köpek yavruları veya çocukları ölümden kurtarıırken canını feda etmekle aynı şey değil belki, ama yine ölen adam veya adamların cenazesine katılır ve onları gerçek bir minnettarlık duygusuyla anarım.”

“Gevezelik ediyorsun Swift,” diye parladı Earle.

“Biraz yorgunum.”

“Nasıl sağ kaldın?”

“Her şey bulanık bir rüya gibi.”

Earle hızla Oda’ya kaçamak bir bakış attı, Oda ise yüzünü başka yöne çevirdi. Bunun bir anlamı vardı -Oda’nın yüzünü başka yana çevirmesinin- ama ne olduğu konusunda bir fikrim yoktu. Bunu da düşünülmesi gerekenler listesine ekledim.

“Şu kapalı devre kamera,” -adam en azından öncelikler konusunda iyiydi- “çalışıyor muydu?”

“Bildğim kadarıyla, bu konuda uzman olan sizlersiniz, değil mi? Yani tüm o saldırı tüfekleri ve ekipmanlar,”-gülmek, belki de ağlamak veya ikisinin arasında bir histeri krizine girmek iste-

dik; sesimizde bir tür çılgınlık tınısı vardı- “yani bu kamera ve casusluk işleri sizin için çocuk oyuncacı olmalı, değil mi?”

“Büyük ihtimalle birtakım görüntüler elde edebiliriz.”

“Güzel. Kısa süre içinde yapsanız iyi olur. Bazılarımızın sağ kalması konusunda Bay Pinner’ın oldukça öfkeli olduğunu tahmin ediyorum. Büyük ihtimalle peşimize düşecektir. Ve kimseyle savaştıkça halde değiliz, özellikle de ölmek bilmeyen bir adamla.”

“Yüzünde çizikler var.”

“Kâğıt kesikleri.”

“O...”

“Evet.”

“Nedir o adam?”

“Bana mı soruyorsun?”

“Evet. Sen Bakker’in çırağıydın ve Bakker hakkında başka ne söylenirse söylensin, bu tür konularda bir uzman olduğunu kimse inkâr edemez. Bay Pinner’ın nasıl bir varlık olduğu konusunda bir fikrin var mı?”

Uzun bir süre bu soru üzerine düşündüm. “Hayır.”

“Hayır mı?”

“Hiçbir fikrim yok. O herif hepimizin sonu olacak, öyle değil mi?”

“Görünüşe bakılırsa öyle, evet,” diye mırıldandı Bay Earle, yüzünde düşünceli bir ifadeyle.

Ve biz de güldük. Fark ettik ki aslında ağlamak istiyorduk ve kimsenin bu gerçeği fark etmemesi için daha da yüksek bir sesle kahkaha attık.

Güvenli yerler.

Kavramların bazen yeniden anlamlandırılması çok ilginçtir.

Boş bir sokakta yürürken arkanızdan adamın biri yaklaşır ve o an, sizin için güvenli yer kavramı evdir. Birkaç velet evini zi soyup soğana çevirir ve güvenli yeriniz ailenizin evi olur. Sokağın ucunda bir bomba patlar ve güvenli yeriniz artık taşra hâline gelir. Kan yerine kâğıt akıtan, işini üstlendiğiniz önceki adamı istenmeyen bir telefon faturası gibi buruşturup parçalara ayıran bir adam peşinize düşer ve güvenli yeriniz...

Düşünmek başa bela getirir.

Vekiller bana kalabileceğim bir yer buldular. Beni ofislerinde istemediler ve zaten ben de onların yakınında olmak istemiyordum. Kendime ait bir evim yoktu ve ölüm sertifikam dosyalandığından beri de olmamıştı. Bu yüzden, her ne kadar homurdanıp dursalar da, Vekiller o akşamı geçirmem için beni bir otele yerleştirdiler.

Uyumak istiyordum.

Kendimi güvende hissetmek istiyordum.

Ve söz güvenli yerlerden açılmışken, kaldığım otel hiç de fena sayılmazdı. Yirmi dört saat çalışan güvenlik elemanları, hemen sokağın karşısında bir karakol, kalabalık bir cadde, her yeri gözleyen kameralar ve koridorla kapılarda bekleyen Vekiller. Otel ayrıca birtakım mistik avantajlara da sahipti –Thames Nehri sadece birkaç yüz metre ilerideydi, diğer tarafta birkaç yüz metre ötede West End'in ışıkları görülebiliyordu ve yolun hemen sonunda, çoğu insan tarafından şehrin kalbi olarak nitelendirilen Charing Cross İstasyonu yer alıyordu. Bu tanım doğru olmasa bile, sadece insanlar inandığı için bile bu yer güç taşıyan bir mekândı. Fikirler güçtür. Ayrıca etrafta sürekli açık olan ışıklar, havada süzülen elektrik mavisi-turuncu bir aurayla bize kesintisiz bir büyü gücü sağlıyordu. Pencereden dışarı baktığınızda, nehir yüzeyinden yansıyan ışıkları da görseniz, Strand'in yanıp sönen

lambalarını da; karşınızda mutlaka güzel bir manzara buluyordunuz. Bunca yoğunluk arasında, etrafımızdaki hayatın güzelliğiyle sarmalanmış halde, yabancılara itimat ederek ve bizi güvende tutacaklarına inanarak, biz bile rahat bir uyku çekebildik.

Ve ne tahmin edersiniz?

Oda servisi bile vardı.

Prensip olarak, otelleri pek sevmem. Parayla fazla ilişkili, insan sıcaklığına fazla uzak mekânlardır. Ayrıca yatak on kat çarşaf ve battaniye ile kaplıydı ki herhalde bu çarşafı sökme için hidrolik bir pompa kullanılması gerekiyordu, radyatörler de fazla sıcaktı. Ama yine de huzurlu ve güvenliydi.

Biz de yorganın altına kıvrıldık ve uyuduk.

Büyücülerden geleceğe dair imgelerle dolu rüyalar görmesi beklenir.

Sanırım ben bu kurala bir istisnaydım.

Rüyalarım dehşet duygusuyla doluydu. Her yarım saatte bir soluk soluğa uyandım, yüzüm ve ellerimdeki tüyler diken diken ve dinlenen zihnime terör salan şeye bir isim vermekten acizdim. Karman çorman olmuş yorganlar arasında dönüp durarak tekrar uykuya daldığımdaysa, dehşet duygusu geri geliyor, nakaratıyla başımı zonklatmaya başlıyordu:

ŞAPKAMI BANA GERİ VER

ŞAPKAMI BANA GERİ VER

ŞAPKAMI BANA GERİ VER!

ŞAPKAMI BANA GERİ VER!!

ŞAPKAMI BANA GERİ VER!!!

Üstüne düşünülmesi gerekenler listesine eklenecek ve asla düşünmek istemediğim bir şey daha.

Uyuduk.

Sabah ise öğlenin üçünde başladı.

Hâlâ buradaydım.

Hâlâ hayattaydım.

Sürpriz!

Tuvaletin kapısını açarken kalbimiz tekledi, ama hayır, içerde derisi yüzülmüş bir beden veya öfkeli bir takım elbiseli... şey yoktu.

Sürpriz!!

Earle'ün bize vermeyi beklediği önemli bir haber olsa, bunu zaten yapacağını düşünerek yataktan kalkmakta acele etmedik. Saatin öğleden sonra üç civarlarında olduğunu tahmin ettim. Belki de Earle ve diğer Vekillerin hepsi ölüp gitmiş olabilir, şehri koruması beklenen tek kişi biz kalmış olabilirdik ve hatta Londra bir harabeye dönmüş olabilirdi –ama sıcak bir duş ve yumuşak terlikler bana kıyametin henüz kopmadığını anlattı.

Üstelik her şey sona ermeden, şehir mahvolup gitmeden önce yapmam gereken bir telefon görüşmesi vardı. Bu konuda bilinçli bir şekilde düşünmemiştim, ama uzun bir günden sonra duş alırken aniden aklınıza gelen bir fikir gibi, bu telefon görüşmesini yapmam gerektiğini aniden fark etmiştim.

Ben uyurken biri giysilerimi, hatta paltomu bile temizlemişti. Ayakkabılarım cilalanmamıştı belki ama en azından sert bir fırça ile toz toprağın çoğu temizlenmişti, pantolonum katlanmamıştı ve garip ve rahatsız edici bir duyguyla bağlanmaya başladığımız “İsa Olsa Ne Yaptı?” tişörtümden yumuşatıcı kokusu yükseliyordu. Paltomun yakasındaki kanı bile büyük oranda temizlemeyi başarmışlardı. Etkilenmiştim. Biraz şüphe uyandırıcıydı, ama yine de etkilenmiştim.

Kapıyı açtığımda bir Vekil beni bekliyordu. Zeytinyağıyla cilalanmış gibi bir suratı vardı. Bana baktı, ben de ona. Gülümsemedi. Sanırım oyunu benim vurulmam yönünde kullananlardan olmalıydı. Bugünlerde demokrasi konusunda pek ılımlı bir fikri olmadığını tahmin ettim. “Tanışmış mıydık?” diye sordum.

“Hayır.”

“Ben Matthew.”

“Kim olduğunuzu biliyorum.”

Bu üç kelimelik cevap sohbetin en fazla nereye varabileceğini net bir şekilde ortaya koydu. Görgü kurallarını bir yana bıraktım ve sertçe, “Earle nerede?” diye sordum.

“Bay Earle çalışıyor.”

“Ne üzerine?”

“Şu anki durum üzerine.”

“Onu nerede bulabilirim?”

“Ofisi Aldermanbury Meydanına bakan Harlun ve Phelps’te. Sizi güvende tutmak üzere talimat aldık.”

“Kimden?”

“Çoğunluğun kararı üzerine verilen bir talimat.”

“Harlun ve Phelps nedir?”

“Vakıf fonu yöneticileri.”

“Vekiller vakıf fonlarını mı yönetiyor?”

“Para parayı çeker.”

Bu mantıkla tartışmak anlamsızdı. “Earle, Mo adındaki çocuğu buldu mu?”

“Bulmuş olsaydı size haber verirdim.”

“Anissina’yı buldu mu?”

“Hayır. Ama en azından diğer dört çalışanımızdan farklı olarak cesedi de bulunmadı.”

Killburn'de binadan sarkan kablolarla duman içine kayan askerleri düşündüm. "Üzgünüm."

"Sadece ücretli çalışanlardı."

Vekil bu sözleri inancını kaybetmiş ve bu konuda düşünmeye bile tenezzül etmeyen sıkkın bir rahip gibi söylemişti. Bana bakmamış, bunun yerine gözlerini sol kulağımın hemen üstüne, duvardaki bir noktaya dikmişti. Sol elinde bir yüzük vardı ve yüzük iki haç sembolünü taşıyordu.

"Oda nerede?"

"Kendi üstleriyle görüşmeye gitti."

"Neden?"

"Mevcut durumu kontrol altına almak istiyorsak, koordineli bir strateji geliştirilmesi gerekiyor."

"*İstiyorsak* derken?"

"Herkes."

"Benden hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Fikrinizi sorgulamayı hayal bile edemem," diye cevapladı.

Derin bir nefes aldım. "İyi. Loren'la konuşmak istiyorum."

Loren evinde değildi.

Vekiller onu başka bir yere nakletmişti.

Evet, onu Mornington Crescent'in kuzeyinde oldukça konforlu bir otele yerleştirmişler ve patronunun da yokluğunu dert etmemesini sağlamışlardı, ama yine de onu evinden ayırmış, zorla başka yabancı bir mekâna götürmüş ve sebebini açıklamaya bile tenezzül etmemişlerdi.

Bu da Vekilin bana verdiği numarayı çevirdiğimde Loren'ın telefonu neden şu şekilde açtığını oldukça iyi açıklıyordu: "KİMSİN SEN LANET OLASI?! YEMİN EDERİM Kİ CANINIZA OKUYACAĞIM. ÖLÜMÜNÜZ ELİMDEN

OLACAK. SİZİ...”

“Loren?”

Bağırışma sona erdi. Hızla alınan nefeslerden başka sesin olmadığı uzun bir duraksama ve sonra, “Matthew?”

“Evet, benim.”

“Tanrı aşkına.”

“Sen iyi misin?”

“Hayır. Hiç iyi sayılmam. Sanırım hayatımda en az iyi olduğum haldeyim ve hayatım bugüne kadar zaten yeterince boktandı. Mo nerede? Onu bulabildin mi? Ben Camden’de bir yerdeyim. Birtakım adamlar aniden çıkageldi ve... polis olduklarını söylediler ama kimliklerini göstermelerini istediğimde polis olmadıklarını kabul ettiler ama beni... Mo’yu bulabildin mi?”

“Henüz değil. Üzgünüm.”

“Tanrım. Ama onun c... yani onu bulamamamın sebebi onun... demek istiyorum ki onu bulmuşsan ve kötü bir durum olduğu için bana söylemekten çekiniyorsan... bak, sadece bilmek istiyorum, durum ne olursa olsun...”

“Onu bulamadım. Hiçbir anlamda. Yemin ederim. Aramaya devam ediyorum ve... yaklaştım sanırım.”

“Ama onu bulamadıysan, neden...”

“Loren, Mo hakkında bilmem gereken şeyler var.”

“Neler oluyor Matthew? İsteddiğini sor, ama...”

“Seni Camden’e götüren adamlar, tüm hödüklüklerine karşın, bunu seni güvende tutmak için yaptılar. Orada olduğun sürece korkmana gerek yok.”

“Neden güvende olmayayım ki?”

“Şehirde garip olaylar dönüyor. Farklı olaylar. Ama ben Mo’yu aramaya devam ediyorum, o adamlar da öyle. Merak etme.”

“Bu farklı olaylar... mistik bir şeyler değil mi? Durum kötü mü?”

“Belki.”

“Mo’yla bir ilgisi var mı?”

“Belki. Evet. Büyük ihtimalle.”

“Anlat bana.”

“Ben...”

“Bana her zaman doğruları söyledin, Matthew. O yaratık so-
kağın altından belirdiğinde gözlerini bana çevirdin ve büyücüler, büyü, canavarlarla ilgili gerçekleri anlattın. Ve o sırada ben şöyle düşündüm, *bu herif ya gerçeklerle hayalleri birbirinden ayıramayan çatlağın teki ve eğer öyleyse ben de suyuna gitsem iyi olur, ya da anlattıkları gerçek ve bu çılgınlığı ben de kabullenmeliyim.* Tek yolu buydu, anlıyor musun? Bu konuda uzun uzun düşündüm. Gerçekleri bilmediğim sürece, hayal gücüm devreye girer ve bilmediğim onca şeyi, dışarıda mantıksızca ve sınırsızca kol gezen tüm dehşetli şeyleri kendi zihnimde kurgularım. Bu yüzden gerçekleri öğrenmem gerekiyor!”

Ona anlatmamak için bir sebep yoktu.

Mantıklı bir sebep.

Yapamadık.

Bunun sebebi sağduyulu davranmak değildi.

Sadece yapamadık. Nedenini bilmiyoruz.

“Neler olup bittiğini bilmiyorum,” dedim. “Henüz değil. Söz veriyorum ki öğrendiğimde, her şey sona erdiğinde hepsini anlatacağım. Ama şu anda sana söyleyebileceğim herhangi bir şey ya beyaz bir yalan ya kötü bir yalan ya da temelsiz bir yarı-doğru olur ve belki bu bir süre için seni idare edebilir, ama her şey sona erdiğinde hatalı olduğum ortaya çıkarsa... üzgünüm, Mo’yu aramaya devam ediyorum. Lütfen. Sadece Mo hakkında bilmem

gereken birtakım şeyler var.”

“Hepsi bu mu?”

“Evet. Şu an için hepsi bu.”

“Anlıyorum.” Sesi suçüstü yakalanmış, idama mahkûm edileceğini, avukatının sadece lafı dolandırdığını, hiçbirkaçış yolu kalmadığını ve ağlamanın da bir anlamı olmadığını bilen bir suçlunun duygusuz tonuna büründü. “Ne öğrenmek istiyorsun?”

“Her şeyi.”

Ve elinden geldiğinde, bana her şeyden bahsetti.

Anneler ve oğulları.

Anlamak için çabaladık. Bu, insanların içgüdüsel olarak nitelendirdiği bir ilişkiydi. Kendi kanımdan, kendi canımdan. Bu fikri oldukça nahoş bulduk.

Fazlası da vardı. Elbette. Sorular sormaktaki öncelikli problem, genellikle hangi soruyu sormanız gerektiğini bilmek için birtakım cevaplara sahip olmanız gerekliliğidir.

Mo yeni birileriyle arkadaş olmuş.

Üstelik başka bir yer yokmuş gibi, yeni arkadaşlarını şehir çiftliğinde bulmuş. Şehirde genç bir delikanlı olmanın çelişkilerinden biri de budur: Daha iyi biri olmanız, sağlıklı ve sevgi dolu bir hayatla tanışmak üzere çiftliğe gönderilirsiniz ve bir gün, on üç yaşına bastığınızda fark edersiniz ki keçiler iğrençtir, şehir ise son derece temiz bir yerdir.

Loren bu arkadaşlarla ilgili fazla bir şey bilmiyordu. Wembley bölgesinde takılan gençlermiş. Bazen Mo eve onlarla birlikte gece yarısı dönermiş, ama onlar eve asla girmemişler. Loren’le hep kibar bir dille konuşmuşlar, ama sanki ondan utanır veya korkarmış gibi, evine asla girmemişler. Ve o anlarda Mo’nun yüzündeki ifade de arkadaşlarınınkinden farklı değilmiş. Utançla dolu.

Ve sonra Mo da eve gelmemeye başlamış.

Okul yönetimi bir ihtar mektubu göndermiş.

Ve Loren, Mo'yu okula gitmeye zorlamış, ama bundan başka ne yapabilirmiş ki? İşi yüzünden tüm gün okul kapısında bekçilik edecek durumu yokmuş. İş demek zamansızlık demek, işsizlik ise parasızlık demekmiş. Loren o diğer çocukların da okula gitmediğinin farkındaymış; kimseden duymuş olmasa bile bunu biliyormuş. Diğer sınıf arkadaşları okuldayken, bir çocuk kendi başına başka ne yapabilirmiş ki? Mo sadece ortadan kayboluyor ve nerede olduğu hakkında hiçbir şey söylemiyormuş. Döndüğü zamanlarda da üstünden bira ve ter kokusu yükselir halde dönüyor, “*Kulübe gitmiş olmaktan* bahsediyormuş. Loren bu kulübün adını veya yerini bilmiyormuş.

Sonra bir gün polis Loren'ı aramış.

Mo bir bisiklet çalmış.

Bisiklet hırsızlığında tüm çete suçüstü yakalanmış, ama Mo aralarında en genç olanıymış ve polis ona bir ihtar vermekle yetinmek zorunda kalmış.

Sonra bir gün polis tekrar aramış.

ASDB demişler. Loren bunun TV habercilerinin kullandığı türden bir kısaltma olduğunu sanmış. Hovarda davranışlar, içki, bağırış çağırış, tehditkâr davranışlar. Mo ve çetesi yaşlı bir adamın alışveriş torbalarını alıp sokağa fırlatmışlar. İçindeki herhangi bir şeyi istedikleri için de değil, sadece yapabildikleri için. Belki de zaman geçirmek için. Polis, Loren'a gözünü Mo'nun üstünde tutması gerektiğini söylemiş, yoksa sonu hiç iyi değilmiş.

Polisler ve klişeler.

Sonra bir gün, birkaç hafta önce, Mo eve dönmüş ve sakladığı bir şey varmış. Çantasında tuttuğu, Loren'a göstermediği bir

şey. Ve Loren'ı odasına girmekten menetmiş, onunla hiç konuşmamış, sadece arkadaşlarıyla konuşmuş ve ortada... utanç verici bir şeyler varmış. Mo'nun yaptığı utanç verici bir şey. Ve sonra Mo yine ortadan kaybolmuş ve geri dönmemiş. Loren polisle konuşmuş ve kaybolan tek çocuğun Mo olmadığını öğrenmiş. Çetenin takılmayı sevdiği Willesden'de gezen devriyeler, bölgede bir tür eksiklik olduğunu fark etmiş. Tüm çete, toplam kaç kişilerse, ortadan kaybolmuş. Barların dışında takılmalar, üst geçit altında kaykayla kaymalar, içki dükkânlarına tükürmeler, yaşlı adamların alışveriş torbalarını çalmalar, sadece yapılabildiği için yapılan tüm anlamsız yaramazlıklar son bulmuş. Gençlerin tümü bir anda ortadan kayboluvermiş.

Utanç verici bir şey yapmışlar.

Canı sıkkın, küstah, burnu havada, Willesden'de bir kulübe gitmeyi seven bir genç çetesi, hepsi ortadan kayıp.

Loren'a çocukların hâlâ hayatta olduklarını söyleyebilirdim.

Bu bir yalan olurdu ve büyük ihtimalle bir gün Loren'ın ben-den nefret etmesine yol açardı.

Bu yüzden ben de hiçbir şey söylememeyi, önceki sözlerimi tekrarlamayı tercih ettim.

"Arıyorum. Söz. Mo'yu bulacağım."

Earle'le görüşmeye gittik.

Harlun ve Phelps vakıf fonu yöneticileriydi.

Bunun ne anlama geldiği konusunda net değildim. Ama takım elbiseler, cilalı ayakkabılar, beyaz dişler, briyantınli saçlar, sorgulanabilir etik değerler ve camlı büyük bekleme salonlarıyla alakalı olduğunu sanıyordum. Hayal kırıklığına uğramadım.

Aldermanbury Meydanına düşen güneş ışığı, gezegenin bu bölümü güneşe biraz daha yaklaştığı zaman, gelecek heybetli bir

baharın ve yakıcı bir yazın habercisiydi. Gökyüzü muhteşem bir mavi rengindeydi, bir çocuğun resim defterinde görebileceğiniz türden pofuduk beyaz bulutlarla kaplıydı. Sonradan eklendiği belli olan ağaçlar meydana binaların arasına dizilmişti ve civardaki eski lonca binaları modern ofislerle dolu camlı dev plazalarla yarışyordu. Yukarıda, herkesin Geleceğin Bugünden Başladığına inandığı 1960'lerden kalma beton köprüler, binalar arasındaki dar boşlukları birbirine bağlıyordu.

Harlun ve Phelps'in bekleme salonu üç katlı bir bina yüksekliğinde camdan tavanı, etrafı saksı bitkileri ve ağaçlarla dolu kocaman bir yüzme havuzu genişliğinde, beyaz mermerle kaplı zeminiyle büyük bir serayı andırıyordu. Resepsiyon arkasındaki duvardan su akıyor, huzur hissi vermek için tasarlanan çakıl taşlı bir zen havuzuna doluyordu. Pahalı bir huzur. Ve bir sanat eseri gibi şekillendirilmiş, üstünde etiketleri (gerçek birer sanat eseri oldukları konusunda gelenleri ikna etmek için) olan metalden plakalarla kaplı masalar arkasında oturan resepsiyonistlerin kulağında bile paranın satın alabileceği en pahalı, en modern telsiz kulaklıklar takılıydı. Gelecek buradaydı ve çizgili takım elbise giyiyordu.

“Burada çalışanların çoğu sivildir,” diye açıkladı, Vekil rehber/koruma/eşlikçi/muhtemel celladım, güvenlik görevlilerine tek bir söz bile etmeden bekleme salonundan geçip asansörlere doğru ilerlerken. “Şirket son derece standart hizmet ve düzenlemeler üzerinden çalışıyor. Daha... sıradışı kapital yatırımlar üzerine uzmanlaşan tek bir alt-departman var ve bu departmanın yöneticileri ağır bir eğitimden, fizik muayenesinden, kişilik değerlendirmesi ve ekip operasyonları analizinden geçiyor.”

Gözlerimizi adam diktik ve “Dediklerinin içindeki basit ke-
limeleri bile ancak anlayabildik,” dedik.

“Evet,” diye cevapladı Vekil. “Ben de anlayacağını düşünmemiştim.”

Asansör duvarları, hatta zemini bile yaprak yeşili rengindeydi. Binanın yan tarafından yükseliyor, sürekli uzaklaşan bir şehir manzarası sunuyordu. Aldermanbury Meydanı gitgide sokak ve çıkmaz sokaklar, otobüslerle dolu yollar, inşaat hâlindeki binalar, Viktorya tarzında ofisler ve camlı yepyeni plazalardan oluşan bir labirent hâlini aldı ve sonra bir yılan gibi kıvrılan nehir ile şehrin kalanı arkasında kayboldu. Londra’nın öne çıkan merkezleri ve ışıkları, Richmond’un arkasından batan güneş, nehir ağzından ortalığa yayılmaya başlayan loş karanlık.

Earle’ün ofisi en üst kattaydı. Başarısını gösteren bu yüksek noktadan bakarak, aşağıda koşuşturan minik adamlarını izlemekten keyif alıyor olmalıydı.

Ofis ise binanın kalanıyla aynı stilde, ruhsuz bir asillikte dekore edilmişti. Kapıdan masasına yürümek on saniye sürdü. Olimpiyatlarda curling şampiyonluğuna ev sahipliği yapabilecek bir odada sadece siz ve bir başkası varken, on saniye bir asırdı.

Earle bir Vekil gibi giyinmemişti. Siyah paltosu, siyah mermerle kaplı masasının arkasındaki eski tarzda bir askılıkta duruyordu. Üstünde koyu lacivert bir takım elbise, buna uygun bir deniz mavisi kravat ve sedef üstüne anahtar şekli işlenmiş bir çift kol düğmesi vardı. Sonsuza uzanırımış gibi görünen oda boyunca ilerleyip ona yaklaştığımda, bana bakarak tamamen görgü icabı gülümsedi.

“Vali Bey.” Dik bir oturuş ve öfkeli bir tavır sergilenmesi için tasarlanmış bir koltuğa doğru işaret etti.

“Bay Earle.”

“İyi uyudunuz mu?”

“En azından uyudum. Ne haberler var?”

“Mo adındaki çocuğu bulmaya uğraşıyoruz.”

“Ve?”

“Biraz ilerleme kaydettik. Kilburn bölgesindeki kapalı devre kameralar çocuğun iki gece önce Raleigh Court’tan alınıp bir minibüse bindirildiğini gösteriyor. O sırada bilinci yerinde değildi, ama en azından hayatta görünüyor. Onu minibüse bindiren adamların izini sürmeye çalışıyoruz, ama büyük ihtimalle bunlar kiralık adamlar.”

“Bay Pinner da yanlarında mı?”

“Hayır. Ama sizinle olan karşılaşması sırasında kameralardan biri yüzünü kaydetmiş. Biz de bu görüntüyü tüm ilgili birimlere dağıttık. Anissina hakkında herhangi bir gelişme yok. Duman yüzünden kameralar tek bir görüntü bile alamamış.”

“Üzgünüm.”

“Öncelikli konumuz bu değil,” dedi Earle, omuzlarını silke- rek. “Soruşturmamızın odağı şu çocuk. Çünkü Bay Pinner’la, şu şehirler katiliyle bağlantısı en güçlü olan halka Mo gibi görünüyor. Şu âna kadar minibüsün trafik yoğunluğunun olduğu bölgeye giriş ve çıkışını aynı gece içinde yaptığını ortaya çıkarabildik. Araç Waterloo Köprüsü’nü geçtikten sonra trafik yoğunluğu bölgesinden ayrılarak güneye doğru devam etmiş gibi görünüyor.”

“Trafik yoğunluğu haritasına erişiminiz mi var?”

“Elbette.”

“Peki, bu araç şimdi nerede?”

“Ekiplerimiz bu konu üzerine çalışıyor.”

“Ekipler mi?”

“İnsan kaynakları bize gerekli insan desteğini verdi.”

“Sorularıma gerçek bir cevabı ne zaman verebileceksiniz peki?”

“Bay Swift,” dedi Earle, masanın üstündeki parmakları beyaza çalarken. “Hükümetin sizi neden izlemediğini biliyor musunuz?”

“Çünkü devlet denilen şey bürokrasidir ve benim dosyalanmış bir ölüm sertifikam var.”

“Çünkü, Bay Swift, bu şehirde göz kulak olunması gereken sekiz ila dokuz milyon insan yaşıyor. Tek bir gün içinde, tek bir metro istasyonu gişelerinden bile on binlerce insan gelip geçiyor. Bir hafta içinde, sürekli hareket hâlinde, bir oraya bir buraya gidip gelen yüz binlerce insan. Her ay milyonlarca araç trafik yoğunluğu bölgesine girip çıkıyor. Milyonlarca. Ve her an içinde, en azından bir trenin bozulduğundan, bir borunun patladığından, bir polis arabasının kanlı bir çatışmanın ortasına gönderildiğinden, bir pencerenin patlatıldığından, bir bomba ihbarının yapıldığından, bir yangın alarmının çaldığından, bir ambulansın bozulan trafik ışıkları veya akli karışık bir yeni yetme sürücü yüzünden trafikte sıkışıp kaldığından emin olabilirsiniz. Hükümet sizi izlemiyor, Bay Swift, çünkü göz kulak olması gereken zaten çok sayıda insan ve olay var. Siz... önemli değilsiniz.”

“Kalbimi kırıyorsunuz.”

“Ne demek istediğimi anladınız mı?”

“Evet, anladım. Biraz sabırlı olmamı ve Mo’yu bulmanız için size yeterli süreyi tanımam gerektiğini söylüyorsunuz, değil mi?”

“Özünde böyle, evet.”

“Beklememizi istiyorsunuz.”

“Evet. Ayrıca, ilgilenilmesi gereken başka konular da var.”

“Ne gibi konular?”

“Göreve kabul töreni.”

İç geçirdim. “Ah, evet. Ananas ve kokteyl sosissiz şu parti.”

“Sandığınızdan fazlasını içeriyor.”

“Eminim öyledir.”

“Her Gece Yarısı Valisi bu törene katılmak zorundadır.”

“Elbette.”

“Tehlikeli olabilir.”

“Ben de nefesimi tutmuş bunu söylemenizi bekliyordum.”

“Öyle mi?”

“Sözleriniz belli bir konuya varmak istediğinizi gösteriyordu –*tehlikeli* tanımlaması ise kesinlikle şaşırtıcı değil. Hayatta kalmak için bilmem gerekenler nedir? Hayatta kalmamı istiyorsunuz, değil mi?”

Cevap vermek için bir ân, biraz fazla uzun bir ân duraksadı. “Elbette. Artık size yatırım yapmış durumdayız. Bu yatırımın meyvelerini almak isteriz.”

“O zaman anlatın.”

İç geçirdi, koltuğunda hafifçe kıpırdandı. “Vekillerin,” dedi sonunda, “nasıl seçildiğini biliyor musunuz?”

“İltimas yoluyla. Bir de yaşlılar kulübünden.”

“Daha sıkıcı işlerle uğraşan adaşlarımızla karıştırıyor olmalısınız...”

“Belki de. Onlar hakkında da fazla bir şey bilmem.”

“İltimas yoluyla değil,” dedi Earle. “Vekil seçimi bağlılık kavramı üzerinden yapılır. Vekiller bireyselliğin ötesinde, daha büyük bir amaca hizmet etmeye uygun, bir fikre olan bağlılığıyla öne çıkanlar arasından seçilir. Bir Vekil olmak için yaşam boyu çalışmak, kendini işine adanmak ve her şeyden önemlisi, şehir denilen bu koca makine içinde tek bir insanın ne kadar minik kaldığının farkında olunması gerekir. Londra bir karınca yuvasıdır, Bay Swift. İki bin yıl önce insanlar tarafından kurularak serpilen koca bir karınca yuvası. Bazı yerleri öylesine derin ve karanlıktır

ki insanlar asla bu yuvanın tamamını göremez, ama buna rağmen hayatlarını şehrin şu veya bu köşesinde sürdürürler, minik mağaralarının içinde giderek daha derinlere gömülürler; çünkü yuvanın tamamını bilmek, kendinin bir hiç olduğunu fark etmekle eşdeğerdir. İki bin yıl önce, her biri sizin kadar önemsiz, her biri isimsiz binlerce böceğin şu veya bu yöne sürünerek açtıkları tünellerde ilerleyen sıradan böcekleriz. Aynı kültürü, aynı şehri, iki bin yıldır bir sürü karıncanın eşeleyerek oluşturduğu bu fiziksel yapıyı paylaşıyor olmaları dışında, bu karıncaları birbirine bağlayan, birbirlerini parçalamaktan alıkoyan hiçbir şey yok. Bizler minicik varlıklarız, Bay Swift. Önemsiziz. Kim olduğumuzla veya kimleri tanıdığımızla değil, ama çevremizdeki yapılarla, bizi şekillendiren ve bize rehberlik eden, mağaraları içinde yaşayan milyonlarca yabancıya bir birlik duygusu aşıl原因 Londra'nın taş ve tuğlalarıyla varız ve "Şehirde yaşıyoruz," diyebiliyoruz. Anlıyor musunuz?

"Evet."

"O zaman Vekilleri de anlıyorsunuz. Bizler tepenin doruğuna tırmanmış, o labirentin içindeki en yüksek kuleden aşağıya bakmış ve karanlığı, zamanın akışını ve mağaraları görebilmiş, bu hayat içinde bireyin önemsizliğinin farkına varabilmiş karıncalarız. Bu gerçeğin farkına varmış ve onu kabullenmekten korkmamış olanlarız. Anlıyor musunuz?"

"Evet."

"Büyücüler için büyü'nün hayat demek olduğunu, yaşamın kendisinin büyü'lü olarak görüldüğünü işitmiştim. Aynı şey Vekiller için de geçerli. Bizler büyü'yü kendi önemsizliğimizin içinde buluyoruz. Sadece bir karınca yuvasının tepesindeki karıncalarız. Anlıyor musunuz?"

Gülümsedim. Ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırdım. "Evet,"

dedim. “Vekillerin ne olduğunu anlıyorum.”

“O zaman Gece Yarısı Valisi’nin neden her zaman -genellikle- Vekiller arasından seçildiğini de anlıyorsunuzdur.”

“Sanırım.”

“Sebebi şehir, Bay Swift. Bu şehir artık çok yaşlı. Altında milyonlarca insan gömülü. Hepsi bu sokakları arşınlayan, şehri şu andaki hâline getiren ve artık unutulmuş milyonlarca insan. Milyonlarca unutulmuş, başıboş dolaşan hayalet. Ama ya şehir! O kadar canlı ki! Gece Yarısı Valisi şehri korumak zorunda. Bunun ne anlama geldiğini anlayabiliyor musunuz?”

“Sizin bundan ne anladığınızı anlayabiliyorum.”

“Swift...”

“Nair’in Gece Yarısı Valisi olarak neden bizi atadığı konusunda bir teorim var.”

“Öyle mi?”

“Sanırım Nair, Gece Yarısı Valisi’nin Bay Pinner’a karşı koyamayacağını biliyordu. Son nefesini o telefon görüşmesini yapmak için harcarken, kesinlikle bundan emindi. Ama asıl sebebin bundan fazlası olduğuna, daha öncesine dayandığına inanıyorum.”

“Devam edin.”

“Sanırım Nair, şehirlerin de değişimden geçtiğinin farkındaydı.”

Earl bunu düşünürken sessiz kaldı. Sonra neredeyse üzgün bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Benim teorimi dinlemek ister misiniz?” diye sordu. “Bu konuda elbette ben de kafa yordum. Hepimiz, konuya hâkim olabilen tüm Vekiller.”

Omuzlarımı siktim.

“Bence...” Sözlerini itinayla seçmek istermiş gibi derin bir nefes aldı. “Nair’in sizi Gece Yarısı Valisi yapmasının sebebi bir

tehdidi ortadan kaldırmak.”

“Bay Pinner’ı mı?”

“Hayır. Eh, aynı zaman da Bay Pinner’ı da. Ama ben bir başka tehditten, muhtemelen daha kötü bir tehditten bahsediyordum.”

“Ve bu tehdit?..”

“Sizsiniz.”

“Kafam karıştı.”

“Sizsiniz. Bence Nair’in sizi Gece Yarısı Valisi olarak atamasının sebebi, sizi bu sorumluluğu üstlenmeye zorlamak, böylece şehirle bağlantılı olmanızı, aktif bir şekilde onu korumanızı sağlamaktı. Bence sizi kontrol altında tutmak için makamı vasıtasıyla sizi lanetledi. Bunu mavi elektrik melekleri tehdidini ortadan kaldırmak için yaptı.”

Bir cevap veremeyecek kadar şaşırılmış halde, gözlerimizi uzun bir süre sertçe Earle’e diktik. Bakışlarımıza aldırmadı sonra zalimce kuru bir şekilde gülümsedi. “Bükemeyeceğin eli...”

“Buna inanıyor olamazsın.”

“Bunun önemi yok, değil mi? Önemli olan şey, Nair’in buna inanmış olması. Ve korkarım ki sebebini asla öğrenemeyeceğiz.”

Sustuk. Earle yüksek sesle iç geçirdi ve ayakkabılarını cilalı zemin üstüne şaklatarak aniden ayağa kalktı. “Bunlar bir yana, asıl konumuz başka, değil mi? Göreve kabul törenini, nasıl sağ kalacağınızı sormuştunuz. Bu sorunuzun cevaplamam mümkün değil. Bu her Vali için farklı bir deneyimdir. Elbette, sizden önceki Valiler sadece elleri mühürlü sıradan adamlardı. Ama göreve atanmanızın resmi olarak tamamlanması için bu törenin yapılması gerektiğini biliyorum. Ve Bay Pinner’la olan karşılaşmalarınızdan sağ çıkmak istiyorsanız, size sunulan tüm avantajları değerlendirmenizi tavsiye ederim.”

“Ne yapmam gerekiyor?” diye sordu, bize ait olabilecek ama çok uzaklardan gelen bir ses.

“Şehrin eski duvarları boyunca yürümeniz ve geçitleri kötü-lüğe karşı mühürlemeniz gerekiyor.”

“Bu çok açıklayıcı sayılmaz, hatta son derece muğlak.”

“Kartlarda yazan bu.”

“Peki, mühürlemeyi nasıl yapacağım?”

“Tam olarak bilmiyorum. Sonuçta ben hiç Gece Yarısı Valisi olmadım.”

“Ben de bir büyücüyüm, Jedi değil.”

“Kuşkululu olduğunuz zamanlarda kendinizi böyle mi avutur-sunuz?”

“Dindar bir delinin kâhince bir iç görüyle yaptığı bir yorum.”

Earle omuzlarını silkti. “Elinizi ancak bir yere kadar tutabili-rim. Gerisini siz çözmek durumundasınız.”

“Pek yardımsever sayılmazsın, değil mi?”

Earle bir timsah gibi gülümsedi. “Güç sizinle olsun,” dedi ve bana iyi şans dileği olarak Vulcan’ın V harfini işaret etti. Sonra gülümsemesi bir kıkırdamaya dönüştü. “Çünkü başka kimse si-zinle değil.”

*

Öğleden sonra, yerini akşama bıraktı.

Akşam ise geceyi kahve içmeye davet etti.

Gece uyku dolu gözlerle spot ışıklarının dibinde bir yerlerde unuttuğu dans ayakkabılarını aramaya gitti.

Şehrin turuncumsu karanlığı gökyüzüne çöktü.

Tatlı ekşi soslu Thai usulü balık yedik.

Kendimizi biraz daha iyi hissettik.

Daha fazla yemek siparişi verdik.

Tavuk, limon ve fıstıklı Pad Thai noodle.

Kendimizi çok daha iyi hissettik.

Exmouth Çarşısı'nda mum ışıklarıyla aydınlanan, temiz ve ufak bu restorandaki güler yüzlü garson, bize başka bir arzumuz olup olmadığını sordu.

Biraz düşündük ve evet diye cevap verdik. Hindistancevizli herhangi bir şey güzel olurdu.

Akşam güzel geçti.

Yaşadıklarımız neredeyse aklımızdan çıkıp gitmişti.

Bu “neredeyse” kelimesiyle kastettiğim şey, içimize salınan korkunun uzaklaştığı, geriye iç organlarımızı sadece hafifçe tırmalayan bir hissin kaldığıydı.

Alışık olduğumuzdan sık tuvalete gitmek zorunda kaldık.

Tanrı'nın var olduğuna inanmak için bir sebebimiz yoktu, ama eğer varsa, gerçekten hastalıklı bir saçmalama kapasitesine sahipti.

Saatler aktı.

Zaman kendini beklemeye alabilir mi?

Bu akşam öyle yaptı.

Sonra, ben tam kendimi zamanın aylaklığına kaptırmışken, saatler birden akıp gitmeye başladı ve Vekil/gözetmen/gardiyan/katilim, “Gitmemiz gerekiyor,” dedi.

Beni arabayla Londra Köprüsü altında bir yere götürdüler. Güney yolu üstündeki bir otobüs durağında indirildim ve arabanın hızla uzaklaşmasını izledim. Londra Köprüsü metro istasyonunun alüminyum kaplı girişi arkamda, Southwark Katedrali'nin sarı kuleleri ise tam karşımda yükseliyordu. Gece yarısıydı ve şehir durgundu veya durgun olan zamanın kendisiydi. Rüzgâr St. Paul's Kilisesi'nin saati bildiren çan seslerini taşıdı. HMS Belfast arkasında, Kule Köprüsü'nün kırmızı ve yeşil ışıkları yanıp sönüyordu. Londra Kulesi, artık çirkinleşmiş ve üstü

çatlaklarla dolmuş olmaya bile aldırmayacak kadar uzun süredir bir bahçeyi süsleyen öfkeli bir cüce heykeli gibi, turuncu bir yükseltiden ibaretti. Nehir boyunca dizili siyah direkli lambalar Butler's Wharf'a doğru uzanıyor, parlak bir ışıkla yanıyorlardı. Londra Köprüsü ise başından sonuna kadar uzanan pembe ve mor ışıklarla aydınlanmıştı.

Thames Nehri'nin kokusunu derin derin içime çektim.

Kendimi daha sakin, daha zinde hissetmemi sağladı ve gözlerimdeki ağırlıkla zihnimdeki uyuşukluğu kaldırdı. Yogilerin tüm bir günü tek bir nefesle geçirebildiği söylenir. Eğer aldıkları nefes, sevdikleri şehrin nehrine aitse, bunun gerçekten mümkün olabileceğini düşünmeye başladım.

Earle, büyü hayattır, demişti.

Sadece bir parça yanılıyordu.

Diğer sözleri ise, bize göre tamamen zıvalıktan ibaretti.

Yürümeye başladım.

Veya belki bunu yürüme değil de, tören başlangıcı olarak adlandırmalıyım.

Gece Yarısı Valisi'nin yürüyüşü her neyi içeriyorsa, o gece yürüme sırası bendeydi.

İkinci Ara Bölüm: Matthew Swift'in Göreve Kabul Töreni

Nihai sayıda ölünün dile geldiği, şehir planlamasına dair etik kuralların tartışıldığı ve yeni bir Gece Yarısı Valisi'nin çağdışı bazı fikirler hakkında önemli dersler aldığı bir gece. Yönetici Vali o soğuk, yağmurlu kasım akşamında göreve kabul edildiğinde, sadece kokteyl sosislerle değil, şampanya, ananas, kürdanlı peynir parçaları ve şemsiyesini tutan bir görevliyle ödüllendirilir.

Benim makamımın kıyakları ise buraya kadarmış.

Londra Köprüsü üstünde yürür, parmaklarımı korkuluklar üstünde gezdirir ve nehir sularının altımdan akıp gitmesini seyrederken, Earle'ün benim törenime kokteyl sosisleri dahil etmemesinin tek sebebinin prensip meselesi mi olduğunu merak ettim. Gece Yarısı Valiliği ancak yıllar süren sorgulanabilir bir hizmetten sonra ulaşılabilen, oldukça tehlikeli bir hayata sahip olmaktan ibaret gibi görünüyordu. Ve Gece Yarısı Valisi olup hepsi de sizin sonunuzu getirme peşinde olan çeşitli doğadışı güçlerle, benim durumumda ise öldürülemeyen güçlerle yüzleşmek demekti ve bunu kürdana tutturulmuş tek bir ananas parçasıyla bile ödüllendirilmeden yapmak oldukça...

...doğadıydı.

Belki de işin özü buydu.

Katıksızca mantık yürütme de buraya kadarmış.

Yürüdüm.

Earle eski şehir duvarının uzandığı rotayı takip etmemi söylemişti. Ama bu duvarın birkaç parçası dışında tamamı yıllar önce yıkılmıştı ve kalan parçalar da orada burada sergilenmek üzere taşınmış haldeydi.

ŞAPKAMI BANA GERİ VER.

Geçitleri kötülüğe karşı mühürlemek. Bu her ne demekse. Eğer "kötülük" kavramını Hristiyan anlayışı içinde ele alırsam, kendimiz de dahil olmak üzere şehrin yüzde 90'ı sabahı canlı göremezdi. Kötülük kavramını bir şeyleri öldürme amacıyla ortalarda dolanan varlıklarla sınırlasam bile, yine de hem anlamsal hem de pratik olarak birtakım sorunlarla karşı karşıya kalırdım.

Bir şekilde halledersin, demişti Earle.

Bizim bu törenden sağ çıkmamızı istediğini varsayarsak elbette.

Buna rağmen, Bay Pinner'a karşı elde edebileceğim herhangi bir avantaj için buna değerdı ve eski duvarın rotasını izlemek en fazla bir veya bir buçuk saat sürerdı. Bu yürüyüş bana elle tutulur bir fayda sunmasa bile, en azından sakinleşmemi sağlar, alçak bir sis gibi asfalta sinmiş eski ve durgun büyüyü içime çekmemi, yürürken adımlarımın ritmiyle beraber büyüyle beslenmemi sağlardı.

Büyü hayattır, demişti eski ustam.

Arkasını çevirirsen yeni bir yüzüyle tanışırısın.

Yürüdük.

Kapalı dükkânlar. Bir kamera mağazası, önünden geçerken tek bir kameradan aldığı görüntüyü gösteren bir düzine televizyonla dolu vitrini; takım elbise ve kravat satan bir mağaza; Monument İstasyonu, kapalı; Monument'ın kendisi, altında alevlerle süslü tepesi çevredeki diğer binaları yukarıdan seyrediyor; alçak tavanlı, eski, unutulmuş, etrafında yükselen beton binalar arasında kaybolmuş kiliselere uzanan arnavutkaldırımlı sokaklar. Büyük bir eczane, teninizi daha açık, daha koyu renkte gösteren, daha sıkı, daha yumuşak, daha sıcak, daha tüylü, daha az tüylü yapan türden solüsyonları satın alabileceğiniz bir yer –ve kim bilir, içeride belki birkaç tane ilaç da bulabilirdiniz. Sağımda Spitalfields pazarı uzanıyordu, sokaklar boştu, işçiler çoktan evlerine gitmişti, trafikte ise gece otobüsleri mesai devralmadan önce Blackwall'a giden son 15 numaralı otobüsten başka bir araç yoktu. Geniş bir cadde, Victorya tarzında eski ofisleri kızgınca seyreden, beton binalar arasında yükselmiş siyah camlı plazalar ve Cornhill, Leadenhall, Fenchurch, St Helen's Place, Clark's Place, Camomile, Houndsditch, Liverpool, Wormwood gibi isimlere sahip, gecenin yalnızlığı içinde uzanan sokaklar. Kuzeyde birkaç kilometre ötede ve güneyde birkaç sokak ileride,

gece partilerle, içki içenlerle ve genel olarak şamatayla gürültülü ve canlı bir ritimle devam ediyor olmalıydı. Ofislerin çoğunlukta olduğu bu bölgede ise yaşayan kimse yoktu ve ara sıra göze çarpan bir çöpçüyle benden başka bir insan mevcut değildi.

Aldgate'e, pencereleri eski ahşap çerçevelerle kaplı evlerin hüküm sürdüğü East End ile şaşıla ofis kapılarının başladığı o garip yol ayrımına doğru yöneldim. Bu ofis kapılarını çalmak için bir bahane ve özre ihtiyacınız yoktu; sadece çalıp içeri girdiniz ve satan, alan, kokuşmuş ve markaların katili olarak nitelendirilebilecek adamlarla karşı karşıya gelirdiniz. Dar sokakların yerini iyi planlanmış geniş yollara bıraktığı bir kavşaktaki alt geçit; doğuya, Estuary'ye ve Blackwall Tüneli'ne uzanıyor. Solgun sokak lambaları altında uçuşan gazete sayfaları; asla işe yaramayan bir kurnazlıkla yarısı yerin altına uzanacak şekilde inşa edilmiş dükkânlar, dilencilerin bile aşırıya yeltenmeyeceği kadar hırpalanmış örtülerin ardında gizlenen arka kapıları. Bir duvardaki yazılar ise mistik uyarı niteliği taşıyor olabilirdi:

BHN CCI ABP HARİKASIN!

Veya:

CALIPER'İ SEVİYORUM

Ya da üzgün harflerle çiziktirilerek:

duvarda bir gölge olmak istiyorum.

Duvarlardan kısmen sökülmiş eski püskü, hangi yönün ne tarafa uzandığını gösteren sarı oklara aldırmandan yürümeye devam ettim. Yalnız olmadığım hissi bir kiralık katilin sessiz adımlarıyla giderek daha da rahatsız edici bir hale geliyordu. Hissin yoğunlaşmasına izin verdim, ensemdeki tüyler diken diken olana kadar bekledim ve sonra ellerimi ceplerime sokarak arkama döndüm.

Arkamda kimse yoktu.

Kendimi aptal gibi hissettim.

Döndüm ve yürümeye devam ettim.

Hâlâ yalnız değildim.

Alt geçitten yukarı uzanan rampanın başına ulaştığımda tekrar durdum. Bu beni takip edenleri suçüstü yakalamak için son fırsatım olabilirdi. En azından kamuya açık bir alanda kendimi aptal yerine düşürmeden önceki son fırsat.

Arkamda yine kimse yoktu.

Ama duvarda bir şekil gözüme çarptı.

Dikkatle şekle baktım.

Birileri spreylenmiş duvara bir kadın şekli karalamıştı. Kadının üstünde kot pantolon ve beyaz tişört vardı, plastik bir kutudan yoğurda benzer bir şey içeriyor gibi görünüyordu. Üst dudağı pembe kamış üstünde sıkılmıştı ve başı öne eğikti. Ama gözleri yukarıya dönük, bana odaklanmış haldeydi. Neşeyle parlıyor gibiydiler.

Üstelik de kırılıyorlardı. Gözkapakları sessizce, ritmik bir şekilde bir açılıp bir kapanıyor, uzun kirpikleri hafifçe pembe gözlerinin üstünde dans ediyordu.

Boyadan kadının yüzünü tanıdım.

“Vera,” dedim.

Boyadan yüz, boyadan kamışıyla boyadan yoğurdunu içmeyi bıraktı ve başını kaldırdı. Sonra iki boyutlu dudakları arasından bir ses yükseldi, “Ah, kahretsin!”

Minik pembe dili ağzının kırmızılığı arasında oynadı. Ağzının bir derinliği yoktu, perspektif duygusu veren tek şey rengindeki hafif ton değişimiydi. Duvardaki bir resim ve konuşan bir duvar. Sesi altgeçitte yankılandı. Afallamış halde tekrarladım, “Vera?”

Elindeki plastik kutuyu salladı, kutu sanki onu resmeden boya duvar boyunca rahatça kayabilen bir ipek parçasından başka bir şey değilmiş gibi kayarak yere düştü. “Yürümeye devam etmen gerekiyor,” dedi Vera. “Yürümezsen, hiçbir şeyin anlamı kalmaz.”

Döndüm ve yürümeye devam ettim. Soyut tiplerle tartışmanın hiçbir anlamı yoktur; mantıksızlığa karşı mantıkla üstün çıkamazsınız. Vera’nın imajı arkamdaki duvardan kaydı ve yanındaki duvara geçti. Benimle birlikte yürüyordu. Firavun mezarlarındaki kadim Mısır hiyerogliflerini hatırlatacak şekilde, Vera’nın profili yanımda sallanarak yürüyor, sanki onu duvara resmeden görünmez karikatürcü onun hızına yetişemiyormuş gibi ölçsüz adımlarla ilerliyordu. “Oldukça garip bir durum,” dedim.”

“Öyle mi dersin?” diye kıkırdadı Vera. “Tanrı aşkına.”

Rampanın sonuna yaklaştığımızda, Vera’nın formu kendisini aksettirebileceği duvar yüksekliğinden giderek daha fazla mahrum kaldı ve önce bir çift diz, sonra bir çift ayak bileği, yanımda yürüyen bir çift ayak hâlini aldıktan sonra duvarın sona ermesiyle birlikte ortadan kayboldu. Sonrasında bana eşlik eden tek şey, yerdeki ayak izleriydi; işitilebilir bir pat pat pat sesiyle beliren, beyaz boyadan oluşan ayak izleri. Bir sokak lambasının yanında geçerken Vera bir anlığına tekrar belirdi. İmajı ayak izleriyle aynı hizadaydı ve benimle birlikte yürümeye devam ederken, bir posta kutusu, telefon kulübesi gibi en yakındaki sert yüzeylerde aksi belirliyordu.

Dudaklarının görünmemesi bile konuşmasına engel değildi. Sesi havada, yerdeki ayak izlerinin üstünde bir yerlerden süzüldü.

“Hayat nasıl gidiyor, Swift?”

“Pek iyi değil,” diye cevapladım, gerçek bir akli ve kumaş-

tan bir elbisesi olan birileri var mı diye etrafta göz gezdirirken. “Kendimi Gece Yarısı Valisi olarak buldum, kovalandım, yanlış anlaşıldım ve şimdi de, tüm saygımla söylüyorum, sahibi ölü olan bir çift boyadan ayak iziyle konuşuyorum.”

“Evet. Kafayı yemiş gibi hissediyor olmalısın.”

“Daha kötüsü de olabilir.”

“Gerçekten mi?”

“Benim işimde birileri ‘göreve kabul töreni’ kelimelerini sarf ettiğinde, insana kafayı yedirecek birtakım şeylerle karşılaşacağından emin olabilirsin. Bu tıpkı oyunlardaki maceralar gibi. ‘Gidip kader kartını’ bulmaya çalışman gerekiyordur mesela ve bilirsin ki -ve demek istiyorum ki, gerçekten bilirsin- o kart koltuğun altına sıkışmış seni bekliyor değildir. *Yüzüklerin Efendisi*’ni okumuş veya seyretmiş miydin?”

“Evetttt...”

“O koca kartalların Mordor’a girip çıkma konusunda oldukça yetkin olduklarını düşünürsen, neden en başından gidip yüzüğü o lanet olası yanardağın içine atmadıklarını merak ettin mi hiç?”

“Hayır...”

“Gördün mü? Lanet olası maceralar! Bu yüzden, ölü birinin ayak izleriyle konuşmak mı? Hiç dert değil.”

Beyaz bir minibüsün yanından geçtik ve bir an için Vera geri döndü, minibüsün cam ve metalden yüzeyi üstünde parıldayarak belirdi. Yüzünde endişeli bir ifade vardı.

“Kötü bir şeyler var, değil mi? dedi.

“Evet.”

“Çok mu kötü?”

“Oldukça.”

“Aslında her şeyi biliyorum. Az önce maceralar hakkında

tüm söylediklerinden sonra, sanırım benim bir şeyler biliyor olmam da kulağa mantıklı geliyor, değil mi?”

“Sanırım. Bir tavsiyen var mı?”

Minibüsün arkada kalmasıyla birlikte Vera’nın görüntüsü de kayboldu. Bir süre için hâlâ benimle yürüyor olduğunu gösteren tek şey ayaklarından yükselen pat pat pat sesleriydi. Sonra, “Yolun sonu,” dedi.

“Teşekkürler.”

“Swift?”

“Evet?”

“Şehirler katilini duydun mu hiç?”

“Evet.”

“Gerçek olduğunu biliyorsun, değil mi? Remus yüzünü Romulus’a çevirip ‘Hey, iyi işti ahabap,’ dediğinden beri dünyada dolaşan gerçek biri o.”

“Evet.”

“Çağrılabildiğinden haberin var mı? Bazen bir volkan veya bir şimşek ya da bir savaş, ama her zaman onu çağıran bir şeyler vardır.”

“Evet. Duymuştum.”

“Swift?”

Vera’nın sesi alçalmış, yerdeki boyadan ayak izleri de solmaya başlamıştı.

“Gerçekten öldüm mü ben?”

“Vuruldu ve bir boya gölüne dönüştün.”

“Bu sıradan bir cesetle aynı şey sayılmaz.”

“Hayır. Benim gözüme de biraz sıradışı görünmüştü. Sen -eskiden- White’ların, boyalar, grafiti ve arada yer alan büyülü şeyleri yücelten bir klanın lideriydin. Ama diğer yandan, eğer ölmediysen, şimdi burada ne yapıyorsun?”

“İyi ve kanlı bir noktaya parmak bastın.”

Ayak izleri iyice şeffaflaştı ve sonra tamamen kayboldu. Arkamıza bakmadık. Bu, törensel yürüyüşümüze uygun düşmezdi.

Aldgate’ten hemen sonra batıya döndüm ve Old Caddesi ile Clerken Well Caddesine yöneldim. Ofis binalarının yerini yavaşça altı dükkân üstü evlerle kaplı binalara bırakmasını izledim, günün her saati trafiğin sıkışık olduğu bir kavşaktan geçtikten sonra devam ederek, ellerinde üstüne ikiz haç sembolü boyanmış kalkanlar tutan o çılgın gözlü ejderha heykellerinin şehrin bekçiliğini yaptığı Barbican’ın kuzey yamaçlarına vardım. Büyük Londra Yangını’ndan sonra inşa edilen kiliselerin beyaz kuleleri arkamda kalmıştı. Ana binalarının çoğu bombardıman sırasında yıkılan kiliselerden geriye yirmi altı kule kalmıştı.

“Bozukluğun var mı?” diye sordu bir ses.

Bir insan kaynakları ofisi girişindeki basamaklara çökmüş, beline kadar sakallı bir dilenci, siyah gözlerini üstümüze çevirmişti. Elimini cebime attım, bir şey bulamadım. Çantamı yokladım ve bu sırada yürümeye devam etme isteğiyle yanıp tutuşuyordum; ritmim bozulmuştu. Cüzdanımı buldum, içindeki otuz pound’u çıkardım ve dilenciye uzattım.

“Teşekkürler,” dedi dilenci.

“Sorun değil,” dedim ve yürümeye devam ettim.

Birkaç metre sonra, “Yürümeyi seviyorsun sanırım?” dedi bir ses.

Bu aynı sestti.

Sesin sahibi de aynı dilenciydi.

“Evet,” dedim ve yürümeye devam ettim.

Aynı dilenci hemen birkaç metre ötede, bir fotokopi dük-

kânının metal sürgülü arka kapısının önünde dizlerini çenesine çekmiş, omuzlarına bir battaniye sarmış halde oturuyordu. “Bu yeni bir hayat tarzı oldu, bilirsin, yürümek,” dedi.

“Hayır. Eski günlerde de insanlar gün boyunca yürürdü.”

“Evet... ama bunun tek sebebi yürümenin arkasında boklar bırakan bir atın terkisinde oturmak ya da sunta ve küf kokulu, pirelerle dolu bir tabutun içinde olmak dışında kalan tek seçenek olmasıydı.”

“Doğru bir noktaya parmak basmış olabilirsin, ama o dönemlerde hemen hemen her şeyin zaten sunta ve küfle koktuğunu tahmin ediyorum.”

İleride uzun ve tuğladan örülü bir depo yer alıyordu. Arkası sokağa bakıyordu ve dilencinin önünde oturabileceği bir kapısı yoktu. Bu bana aklıımı toparlamam için birkaç dakika kazandırdı ve sonra, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, dilenci sonraki binanın kapısı önünde oturmuş, sigarasını tütürerek beni bekliyordu.

“Biliyor musun,” dedi, “zeki bir herifin düzgün bir kanalizasyon sistemi planlaması ancak 1865 yılında gerçekleşti. İnanılmaz, değil mi?”

“Karınca yuvası,” dedim. “Veya arı kovanı. Ufak bir kovan söz konusuysen, bazı konular büyük bir sorun değildir. Kovan iyice büyüyüp de ağaçtan düşme tehlikesiyle karşı karşıya kaldığındaysa durum değişir.”

“Birileri kulağını metaforlarla doldurmuş, öyle mi?”

Cevap verebilmek için iki ayrı kapı eşliğini daha geçmem gerekti.

“Evet.”

“Bana boktan zırvalıklar gibi geldi.”

“Kabul etmelisin ki kulağa zırvalık gibi gelse bile, bu benzetmelerin bir açıdan anlamlı. Londra 1666 yılında yandı ve herkes

büyük bir coşkuyla şehri yeniden inşa etmeye girişti. Altın bir şehir! Ama sonuca bir bak. Kargaşa ve sıkışıklık. Herkes hayalindeki o altından şehirde yaşamaya öyle hevesliydi ki kimse o şehri gerçekten inşa edecek zaman bulamadı.”

Goswell Caddesi. Dilenci şimdi de Goswell Caddesi ile Clerkenwell Caddesinin birleşim noktasında, trafiğin yoğun olduğu bir adanın tam ortasında oturuyordu. Trafik ışıklarına yaslanarak bekledim. Işık yeşile döndü. Karşıya geçtim. Hâlâ batıya doğru ilerliyordum. Yolun bir yanında az sayıda kapı eşiği vardı; ileride bir bar, ama önü bir bardak şarabı paylaşan, kotları itinayla yırtılmış bir genç grubuyla doluydu. Yürümeye devam ettim. Karşıma bir tür sanat galerisi çıktı. Kapı eşiği ise alçak tavanlı ve çöple doluydu.

“Bir tavsiyede bulunabilir miyim?” diye sordu dilenci.

“Dikkatimi çekmek istediğin bir konu var, değil mi?”

“Evet.”

“Peki. Söyle bakalım.”

“Yürüme. Göreve kabul törenini tamamlama.”

“Neden?”

Sanat galerisi yerini bir restorana bıraktı; dilenci ise bu restorana bir bar kılığındaki striptiz kulübü arasındaki bir kapı eşiğinde oturuyordu.

“Gece Yarısı Valisi olmak istiyor musun?”

“Hayır.”

“İşte cevabın!”

“O kadar basit değil.”

“Elbette öyle. Töreni tamamlamazsan özgür kalırsın.”

Yürümeye devam ettim.

Dilenci bir sonraki kapı eşiğinde yoktu.

Ve ondan sonrakinde de.

Söyleyeceğini söylemişti.

Yürümeye devam ettik.

Yürü. Yürümeye devam ettiğim sürece düşüncelerimi arkanda bırakabilir ve onlar bana yetişmeden önce işini tamamlayabilirdim.

Yürümeye devam.

Hadi bakalım.

Sağ elim sızlıyordu.

Biz ışıktık, hayattık, ateştik!

İsa olsa ne yapardı?

Elektrik ateşiyle şarkılar söyler, yeraltı rüzgârlarıyla uğuldar, cennetle dans ederdik!

Yürümeyi seviyordum. Her adım sözsüz düşünceler demekti ve sözsüz düşünceler ise suçluluk duygusuna yol açmayan, gazap uyandırmayan ve çirkin sonuçlar doğurmayan düşünceler demekti.

Bizimle gel ve özgür ol...

Sanırım sizi kontrol etmek, elinin altında tutmak, makamıyla şehre bağlamak için yaptı.

...biz mavi elektrik melekleriyiz!

Vali Bey.

“Lanet olası Vali Bey.”

Başımı kaldırdım.

Kemsley'nin yüzü soyulmuş, ızgara edilmiş ve sonra çürümeye bırakılmış domatesi andırıyordu. Bu şekilde görünüp de hayatta olamazdınız ve daha birkaç saat önce -belki de bir gün önce?- gördüğüm Kemsley'nin yataktan kalkmış ve yürüyebilir halde olmasına imkân yoktu. Sadece benimle konuşmak için buraya gelmiş olması söz konusu bile değildi. Güneye, Holborn Viaduct'a doğru yöneldim ve Kemsley de yanımda yürümeye

başladı. Kapısına tahtalar çivilenmiş kasaplar, yenilenerek yeşil, kırmızı, altın renklerine boyanmış Viktorya tarzında demir işlemler, şehir duvarını koruyan minik ejderhalar, kalkanlar, beyaz zemin üstüne çift kıvrılma haç sembolü; biri daha büyük, biri daha küçük ve biri daha çok haç, biri daha çok kılıcı andıran sembol: *Domine dirige nos*, şehrin mottosu. Durup da farkında gözlerle baktığınızda, bu semboller her yerdedi.

“Gerçekten ne düşündüğümü bilmek ister misin?” dedi Kemsley.

“Pek sayılmaz, ama zahmet edip buralara kadar geldiğine göre yine de söyleyeceksin sanırım.”

“Gece Yarısı Valisi’nin makamını kirleten bir yüz karasısın.”

“Teşekkürler. Bunu derisi yüzülmüş mistik bir projeksiyondan duymaya ihtiyacım vardı.”

“Tavsiyemi ister misin?”

“Hayır.”

“Yere uzan ve öl. Bay Pinner’ın seni katletmesine izin ver git-sin. Bırak da makama başka biri gelsin. Vali olarak yapabileceğin en iyi şey bu. Sadece öl.”

“İnsanlar bu türden tacizler yüzünden terapistlere tonla para bayılıyor, biliyorsun değil mi?”

Kemsley sadece homurdandı, bana sırtını döndü ve başka bir yöne doğru uzaklaşmaya başladı. Arkasından seslendik. “Nereye gidiyorsun?”

Omzundan geriye baktı.

Sıradan bir adam. Siyah ceketli, gece yarısında bir yabancı-nın arkasından seslenmesiyle korkmuş, sıradan bir adam.

Ellerimi özür diler gibi havaya kaldırdım, gülümsedim başımı salladım ve dönerek önceden ilerlediğim yönde yürümeye devam ettim.

Keskin dedektiflik yeteneklerimle, bu yürüyüşün arkasında belli bir düzenin yattığını fark etmeye başlamıştım.

Çevredeki ofis binaları üstünden yükselen St Paul's Katedrali'nin altın haçını görebiliyordum. Ben yürümeye devam ederken, sokak lambaları titreşti ve altlarından geçerken ritimsizce yanıp sönen ampuller yüzünden gölgem bir düzine hâlinde güneş saatindeki gibi ayaklarımın etrafına yayıldı.

Bir gıcırta işittim.

Başta sesin bir tür karikatür fareden gelmiş olabileceğini düşündüm.

Bu garip bir şekilde mantıklı olurdu.

Sonra gıcırta yaklaştı ve artık daha çok metal üstünden kayan metal sesini andırıyordu. Sesin kaynağı önemli biriye, bana nasıl olsa yetişir diye düşünerek yürümeye devam ettim.

Yetişti de. Ama bunun için çaba sarf etmesine sebep olmak bize garip bir keyif vermişti.

Bir an için köri tozu ve plastik poşet kokusu aldığımı düşündüm, içi poşetlerle dolu bir alışveriş arabasını ittiren yaşlı çılgın kadının mırıltılarını işittim. *Haylazlık, haylazlık, günümüz geçliğinin tek bildiği şey haylazlık...*

Ama gelen o değildi.

“Merhaba, Matthew.”

Sesin sahibine baktım, ama adımlarımı yavaşlatmadım. Elimiz öfkeyle bir yumruk hâlini aldı.

Gıcırta iki minik teker arkasındaki iki büyük tekerden geliyordu. Tekerlerin üstünde siyah deriden bir sandalye vardı. Sandalyenin üstündeyse bir adam. Adamın arkasından tekerlekli iki metal direk onu takip ediyordu. Direklerden birine şeffaf sıvıyla -ilaç ya da serum veya her neyse- dolu bir torba, diğerine ise kan dolu bir torba iliştilmişti. Torbadaki kanın kime ait

olduğunu ise tahmin edebiliyordum.

Sandalyeyi ittiren bir diğer adamın üstünde ise gölgeler ve benim eski paltom vardı.

Öfke.

Bakma.

Öfke.

“Matthew,” dedi tekerlekli sandalyedeki adam, “bu işin nasıl bir şekilde sonlanacağını düşünüyorsun?”

“Ölümçül bir şekilde,” diye cevapladım. “Ama en azından sonlanacak. Ölüm ölümdür. Özellikle de senin için.”

Biraz daha yürüdük. “Matthew,” dedi tekerlekli sandalyedeki adam, hafifçe onaylamayan bir tonla. “Gece Yarısı Valisi olmanın ne demek olduğunu gerçekten anlayabiliyor musun?”

“Hayır. Anlarmış gibi yapıyorum.”

“Şehre hizmet etmen gerekiyor.”

“Bunu tahmin etmiştim.”

“İnsanlardan bahsetmiyorum, Matthew. Şehrin kendisinden bahsediyorum.”

“Ben de Robin Hood’luk yapmak için başvurmamıştım, demeye çalıştığın şey buysa.”

“Alaycılığın sırası değil.”

“Bu benim alaycı değil, öfkeli hâlim.”

“Neden öfkelisin?”

“Çünkü bu işi ben istemedim. Çünkü piçin teki işin içinde bir kokteyl sosis veya kürdanlı ananas dilimi bile olmadığı halde beni seçti, çünkü Vera vuruldu ve Anissina dumanın içine düştü, çünkü Mo kayıp ve Loren ağlıyor, çünkü Earle ofisinde kahvesini yudumlariken ben hortlaklar tarafından bıçaklandım, çünkü bir adamın derisinin canlı canlı yüzüldüğünü gördüm ve bir diğer hödüğü de derisinden yoksun bir halde hastane-

ye yatırmak zorunda kaldım, ve çünkü sen—” İşaret parmağımı kızgınca tekerlekli sandalyedeki adam doğrulttum. “—sen, Bay Bakker, sen ölüsün. Seni biz öldürdük. Seni öldürdük çünkü... Seni öldürdük ve ölü kalmalıydın ve o lanet olası gölgen de ölü kalmalıydı!”

Bağırıyordum. Sesim boş sokaktaki binaların arasında yankılandı, soğuk su borularını titreştirdi. Yüzümü çevirdim, gözlerimi kaldırım taşlarına indirerek adımlarımı saymaya, her adımda kaç taş aştığımı saymaya başladım; her on adımda kaç taş, her yirmi adımda kaç taş ve bir kilometre içinde kaç taş...

Tekerlekli sandalyeyle sessizce yanımda ilerliyordu. Bay Bakker solgun, üstü lekeli ellerini kucağında kavuşturmuş, başını geriye atıp yana doğru eğmiş halde otururken gölgesi de sandalyeyi itekliyordu. Kana bulanmış gölgesi, üstünde yine kana bulanmış, içinde ölmüş olduğum eski paltomu taşıyan gölgesi. İçinde öldürüldüğüm palto.

“Tüm bunların amacı ne?” diye sordum sonunda, Farringdon Yolu ve Fleet Caddesi arasındaki sokakları arşınlarken. “Mistik bir olayın döndüğünün farkındayım, ama amacı tam olarak ne? Tüm bunlardan ahlaki bir ders mi çıkarmam gerekiyor? Daha iyi bir insan hâline gelmem, daha iyi bir Gece Yarısı Valisi mi olmam gerekiyor? Şu ana kadar anladığım kadarıyla, ‘iyi’ olmak Gece Yarısı Valiliği makamıyla çok da bağlantılı sayılmaz.”

“Sanırım,” dedi Bakker, bir öğretmenken ‘belki’ cevabını vermeden önceki zamanlarda yaptığı gibi düşünceli bir şekilde derin bir nefes alarak. “Bence bulman gereken şey senin nasıl bir Gece Yarısı Valisi olmak istediğin. Bilemiyorum. Bu konu benim uzmanlık alanım sayılmaz.”

“Harika. Bu sözlerin bile her şeye muktedir ilahi güçlere işaret ediyor, farkındasın değil mi?”

“Veya senin şu anki ruh hâline hitap ediyor. Şu anda nasıl bir ruh hâlindesin?”

“Sana söylemek için bir sebebim yok.”

“Belki de yapman gereken şey tam olarak budur.”

“Bilemiyorum. Kimse bana ne yapmam gerektiği hakkında bir şey söylemedi. Ve biri söyleyene kadar, sadece bir amacım olmadığını varsayacak ve yürümeye devam edeceğim.”

Yürümeye devam ettim.

“Matthew?”

“Hâlâ buradasın.”

“İlahi güçler konusunda...”

“Evet?”

“Tamamen bir varsayımda bulunmak istiyorum.”

“Sana kulak vermemin tek sebebi şu anda yapacak başka bir işim olmaması.”

Derin bir nefes aldı ve “Şehir,” dedi.

“Evet.”

“İlahi güç bu şehir.”

“Hâlâ boktan talihim yüzünden buradayım.”

“Aslında hayır. Ne demek istediğimi anlarsan, öyle değil.”

“Anlamıyorum.”

“Bırak da açıklayayım.”

“Sana iyi günler.”

“Bir kadın işe gitmek için yatağından kalkıyor. Saatinin alarmı ana elektrik şebekesine bağlı ve bir sabah çalmıyor, sebebi de şehrin diğer tarafında başka bir kadının pille çalışan saatinin çalmaması ve kadının trafodaki işine gidip de doğru düğmeye basmamış olması. İlk kadın böylece işine geç kalıyor. Kahvaltı etmeye bile fırsat bulamadığı için doğrudan markete koşuyor ve gecenin üçünde üç öğrenci ve bir sinirleri bozuk yöneticinin

sadece bu kadın işine yetişebilsin diye buzdolabına yerleştirdiği sandviçlerden birini kapıp çıkıyor. İşe hâlâ geç kalmış durumda. Beklediği otobüs bir türlü gelmek bilmiyor. Şoför ilerideki bir sokakta patlayan su boruları yüzünden oluşan trafikte sıkışmış halde ve oradan ayrılması yirmi dakika, oranın iki katı yolu gitmesi ise bir beş dakika daha alacak. Otobüs sonunda geliyor. Kadın biniyor. Otobüs kadını işe götürüyor. Kadın işte ara bile vermeden sekiz saat boyunca çalışıyor ve akşama arkadaşlarıyla buluşma planları yapıyor. Bir Çin restoranına gidiyorlar. Yemeği hazırlayan şefin, Enfield'de bir Çin ithalat-ihracat firması işleten bir kuzeni var. Adam her gün tüm şehrin mandarin ördeği, şili sosu ve yaki noodle siparişini alıyor, teslimini gerçekleştiriyor. Emrinde iki düzine kamyon, elli işçi var ve havaalanlarından da sipariş alıp, iki yüz elli kilometre çapındaki diğer şehirlere de teslimatlar yapıyor. Kadının yemeğini yiyebilmesinin tek sebebi, teslimat kamyonunun zamanında gelmiş olması, kamyon şoförünün otoban parasını ödemiş olması, Ulaştırma Bakanlığından onay almış olması, motorunun yakıtla dolu olması. Kadın Çin yemeğini yiyor ve ardında evine dönerken, sokak lambaları aydınlanmış, etraftaki çöpler alınmış, otobüsler çizgili yollarda ilerler, su boruları tamir edilmiş halde ve bu sayede evine rahatça ulaşıp TV'yi açabiliyor ve günü böylece son buluyor.”

Eklemek istediği başka bir şeyler var mı diye, sustuktan sonra birkaç saniye bekledim.

“Veee?”

“Matthew. Şehirde bir şekilde yaşayıp gidiyor olsak da, her günü çalışarak, etrafta dolaşarak, sekiz milyon insan tarafından kuşatılmış halde, tanımadığımız insanların sürdüğü otobüslere binerek, yemek hazırlayarak, çöpleri toplayarak, suları borulayarak, elektriği şebekeleyerek...”

“Bu kadar örnek yeterli.”

“O zaman ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Pek sayılmaz...”

“Matthew! Sana düşünmeyi öğrettiğimi sanıyordum!”

“Bana ölmeyi de öğretmiştin, unuttun mu?”

“Sen de beni öldürdün. Bu yüzden parktaki çocuklar gibi atışıp durmak zorunda mıyız? Ölenle ölünmez.”

“Peki. Ne demeye çalışıyorsun?”

“Demeye çalıştığım şey şu: Şehir kendi başına var, hatta yaşıyor ve hayatla dolu! Parıltılı, görkemli, inanılmaz bir hayatla! Her şeyin günbegün bu şekilde işlemesi bir mucize. Ve mucizeler doğası gereği nadir görüldüklerinden, mümkün olmadıklarından dolayı mantıklı insanlar bile mucizelerle karşılaştıklarında yüzlerini ilahi bir güce döner. Bu ilahi gücün adı belki de basitçe şehirdir?”

“Ah, neden burada olduğunu şimdi anladım. Gece Yarısı Valileri için felsefeye giriş dersi.”

“Hayat büyüdür, Matthew. Bunu kendin söyledin. Sen sıradan, sıkıcı şeyler bile; nefes almak, görmek, algılamak bile büyüdür. Hayat büyüdür. Bir büyücü de aslında sadece bu gerçeğin farkında olandır.”

“Biliyorum,” diye iç geçirdim. “Hatırlıyorum.”

Ludgate’e yaklaşıyorduk. Birbiriyle alakasız şeylerin her yandan uzanarak birleştiği bir yerd. Savaşta ölenlere dikilen anıtlar, yaşayanlar için dikilen süpermarketler ve herkes için kahve dükkânları. Bakker’ın sandalyesinin gıcirtısı giderek azalıyordu. Başımı çevirip ona baktım. Gölgeler altındaki gri ve solgun yüzü giderek karanlığa karışıyordu. Sandalyesi de gözden kayboldu ve yerdeki bir gölge hâlini aldı.

Başımı çevirdim.

Bu türden manzaraları hiç özlememiştik.

Yanlış bir şeyler vardı. Bakker'in gölgelerin arasına karışması değil, ama kendi gölgesi içinde kaybolup gitmesi ve o gölgenin şimdi benim gölgeme karışmış olması, benim gölgemin ise ben ışığa doğru yürürken arkamda, önümde, çevremde dolaşması. Üstelik sanki olması gerektiği kadar hafif değildi ve asfalt üstündeki hâli, ışık kırılımı kurallarının izin verdiği normal düzlükte değil gibiydi. Eğer su, dünya üstündeki ay ışığından başka bir şey olmasaydı, herhalde aynen bu şekilde davranırdı.

Elime bir acı saplandı.

Acıdan da fazlası.

Elimi göğsüme bastırdım. Dikiş yerlerim acıyordu. Başım ağrıyordu. Her tarafımdaki kâğıt kesikleri yanıyordu. Gözümüzün altındaki ince kesikten akan kanın sıcaklığını, avuç içimizin kaşındığını hissedebiliyorduk. Kader kartı asla koltuğun altında değildi ve bu konular asla ananaslı bir parti kadar kolayca geçirilemezdi. Elimı açtım. İkiz haç mührü kanımla sıcak kırmızı bir alev almış, yanıyordu. Bunun kötüye mi yoksa iyiye mi işaret olduğu konusunda bir fikrim yoktu. Yüzümüzü çevirdik. Gray's Inn'in güney yamacına doğru yürüdüm, kepenkleri kapalı dükânların, ışıkları sönük bankaların ve turuncu tabelalarında güzergâh bilgileri sunan otobüs duraklarının yanından geçtim:

1. 341 - North'land Pk - 14 dk.

2. 11 - Liverpool Cd - 15 dk.

3. 17-kaçkaçkaçkaçYOLUNSONUkaçkaçkaçkaç-
kaçkaçkaçkaçkaçkaçkaçkaçkaçkaçkaçkaçkaç

4. 11 - Liverpool Caddesi- 18 dk.

Esnek çalışma saatleri ve iyi bir maaş mı istiyorsunuz? Otobüs şoförü olun! Artık siz de duvardaki bir di-

ğer gölge hâline gelebilirsiniz!

Arriva'yı arayın: 0800 924 7100.

Kapılarını kapatmaya hazırlanan bir bardan yükselen sesler. Çoğu sarhoş öğrencilerden oluşan müşteriler, kolları çalıntı minik ketçap ve barbekü sosu paketleriyle dolu bir halde sokağa dağılıyor, sokak lambaları altında neşeyle kıkırdıyorlardı. Yoldan birkaç taksi geçti. Kadının biri bir elektronik dükkânı vitrinine yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş, beni seyrediyordu. Yaklaşırken kadını tanıdım, ama gözlerimi başka yana çevirdim. Ben yanından geçerken hiçbir şey demeden yanımda yürümeye başladı. Boğazınızın yarısı yokken bir şeyler söylemek kolay değildir. Boğazlanma vakaları filmlerde her zaman temiz tek bir kesikle olur; dudaklarınızın biraz altındaki kırmızı bir çizgiden ibarettir. Kadının durumu ise filmlerdekilerden oldukça farklıydı. Boğazından beş parmak kalınlığında et ve kas parçası eksilmiş, geriye çenesinin her hareketinde garip bir şekilde güler gibi genişleyip daralan bir boşluk kalmıştı.

Bu iğrenç temsili hâlin gerçek sahibi, hayattayken Dana Mikeda olarak anılan kadındı. Eski çırağım. Smithfields'teki bir sandviç dükkânı sahibinin yarı-Rus asıllı kızı. Ben öldüğüm günlerde Bay Bakker tarafından işe alınmıştı. Bizi hayata geri döndüren büyüü yapan da Dana'ydı.

Ölümü hiç de temiz olmamıştı.

Konuştüğunda sesi boğazından sızan kırmızı kanlar ve baloncuklarla hırıltılı bir tınıda çıktı. "Hâlâ kaçabilirsin," dedi.

"Evet," dedim. "Elbette."

"Ben ciddiym. Başka bir şehir bul, başka bir hayat kur. Dünya büyük bir yer, senin için bile. Bu şehre ne gibi bir bağlılığın var ki?"

“Ben burada doğdum.”

“Ve?”

“Ve biz de burada doğduk.”

Gülümsedi. Boğazı da öyle. “Haha. Derin bir laf ettin. Noel kartları yazma işine girmelisin. Neyse. Bu hayatta doğduğu yerle bağlantısını koparan bir sürü insan var.”

“Hayır. Londra’da doğmuş, Londra’da büyümüşsen er ya da geç pasaportunda ‘Londralı’ yazar. Hey, hazır beni ziyarete gelmiş ve ölü gibi görünmüyorken sana bir parça Gece Yarısı Valisi nutku çekebilirim, Dana. Vekillerden gelen şu söze ne dersin: Seni belirleyen şey, şehirdir. Daha iyisi de var –ben bu şehirde doğdum ve beni olduğum kişi hâline getiren de bu şehir. Sokaklar, taşlar, yabancılar, şehirdeki her şey istesem de istemesem de beni ben yapan şeyler. Bu yüzden onu terk etmem söz konusu bile olamaz. Nutku mu beğendin mi?”

“Noel kartı.”

“Evet. Bence de kusurlu bir mantık.”

“O zaman neden tekrarladın?”

“Amacı buydu diye düşünüyorum. Yani bu yürüyüşün. Daha bütüncül bir bakış açısına sahip olmak. Beni somut bir şeyler adına savaşıyor olduğuma ve hatta, büyük ihtimalle, somut bir şeyler adına canlı canlı derimin yüzülmesine ikna etmek.”

“İkna oldun mu?”

Dana’nın yüzüne baktım. Parçalanmış bir boğazla bile olsa onu konuşuyor, yürüyor, hareket ediyor halde gördüğümüz için... neredeyse memnun olmuş hissettik. Hayattaki hâlinin bir taklidi, bir ucube belki, ama onunla ilgili anılarım silinmeye başlamışken, hayattaki hâlinde izler taşıyan bir taklit. Şairlerin de söylediği gibi, onu hatırladığım için karşımda. İstedığınız zaman unutmak çok kolaydır.

“Üzgünüm,” dedim.

“Ne?”

“Başına gelenler için.”

“Benim mi? Gerçekten de boğazımda bu boşlukla etrafta yürüyor olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?”

“Hayır, söylemeye çalıştığım şey bu değildi. Valilik çılgınlığı içindeki bu nahoş yürüyüşün kaynağı neyse, oradan doğan bir büyütesi tezahür olduğunun son derece farkındayım. Ama Dana’nın yüzüne sahipsin ve ben gerçek Dana’ya üzgün olduğumu söyleme fırsatını hiç bulamadım. Bu yüzden... üzgünüm. Özür dilerim. Biz üzgünüz. Ben üzgünüm.”

“Çok tatlısın,” dedi Dana. “Bunu söylemen çok hoş, ama biraz geç kaldın.”

Lincoln’s Inn’in yanından geçtikten sonra boş sokaklarda yürümeye, elimden geldiğinde eski duvarın rotasını takip etmeye devam ettim. Arkamdaki gölgeler ise giderek koyulaşıyordu. Gözümün ucuyla baktığımda çarpıldıklarını, duvarlara tırmandıklarını, sokak boyunca koşturduklarını görebiliyordum. Sesini duyurmaya çalışan karanlık yüzler. Earle şöyle söylemişti: Şehrin altında gömülü olan milyonlarca erkek ve kadın var.

Ölü ölüdür.

Ölü anılar, ölü isimler, ölü şeyler.

Ölü ölüdür ve biri onu hatırlayana kadar da ölü kalacaktır.

Çünkü sonuçta, hayat büyüdür.

İşte buradaydık, Fleet Caddesine doğru yürüyorduk ve bizi takip eden gölgeler sokak lambalarının ışığını bile boğmaya başlamıştı. İşte buradaydık, siyah tuğlaları ve beyaz sıvaları, kalın ahşap kapıları ve sürgülü camları, üçgen çatıları ve kullanılmayan eski bacalarıyla eski tarz bahçeli evlerin yanından, unutulmuş yeşil bahçeler ve arabalarla dolu sokaklardan geçiyorduk. Ve

gölgeler de buradaydı, kimsenin anımsamaya tenezzül etmediği insanların hatıraları; taşları kaldırımlara dizen, yollara çizgiler çeken, kabloları güç veren ve suyun pompalanmasını sağlayan, raflara sandviçler yerleştiren insanlar. Ölmüş, gömülmüş ve üstü şehrin örtüsüyle, daha sonra ölenlerin, ailesi sunta ve küf kokulu tabutlar yerine parasını çok daha ilginç şeylere yatırmayı tercih edenlerin kemikleriyle kaplı insanlar. Ve elimiz kanıyordu, başımız ağrıyordu ve ölümler ölü kalmalıydı. Belki ben de öyle.

Artık Vera'nın -Vera'yı temsil eden boyadan karikatürün- ne demek istediğini anlamıştık. Şimdi yürümeyi bırakırsak, arkamızda biriken gölgeler kendi ağırlıkları altında dağılacak, üstümüze çökecek ve nefesimiz kesilene kadar göğsümüze bastıracak, yaşamı içimizden söküp alacaktı ve bu sonumuz olacaktı; görüşürüz, güle güle, iyi geceler, elveda. Yürümeye devam et ve arkana bakma, bir an bile duraklama. Her gün bir trende yabancılarla öpüşme mesafesinde oturan -ve hatta kol kola giden, çünkü şehirde yol almanın tek yolu budur- bir sevgili mahremiyetinde belki de daha dürüstçe yol alan birilerinin hazırladığı yemeği yiyen yabancı birinin fikri üzerinden para kazanan bir başka yabancı tarafından kiralanmış ölü bir yabancı tarafından çizilmiş plana uygun olarak ölü birinin elleriyle kaldırımlara dizilmiş taşlara bakma. Elimizde kan, ayaklarımızda gölgeler. Ve işte burada, Fleet Caddesindeydik. Çift kızıl saçlı kalkanı ile şehri koruyan çılgın-gözlü ejderhanın gözleri trafik ışıklarından bile daha parlaktı, şehrin unutulmuş ölümlerinin içinden yükseldiği sonsuz karanlığı görmüş ve kemiklerin ne kadar derinlerde yattığını biliyormuş gibi gözlerinde kaotik bir ışıltıyla bizi izliyordu.

Ve ejderhanın ayakları dibine yaslanmış biri vardı. Artık duramazdım ve adam da beni takip etmeye meyilli gibi görünmü-

yordu; sadece durduğu yerden bizi izliyor ve elindeki kahvesi-
ni yudumluyordu. Yanından geçip gittim ve nehre yöneldim.
Arkamda karanlığı ve gölgeleri ve anıları ve boyalı ayak izleri-
ni ve fısıltıları sürükledim ve adam da nihayet, kahvesinin son
damlasını yudumlayıp bardağı bir çöp kutusuna attıktan sonra,
ellerini cebine sokarak bizi takip etmeye başladı. Üstünde daha
önceden tanıdığım bir paltosu vardı. Ben bir gazete bayisinin
yanından geçip nehre doğru yürürken yanıma yaklaştı.

Bir süredir yavaşlatmadığım adımlarım yüzünden neredeyse
konuşamayacak kadar nefessiz kalmışken, sıktığım dişlerimin
arasından, “Ne istiyorsun? Bu yürüyüş sadece ölüler için,” de-
dim.

Yumruğumun içinden kanlar damladı, ayağımın dibine düş-
tü ve asfalttaki çatlakların arasına sızdı.

“Ah, ben de ölüyüm,” dedi adam. “Hem de tamamen.”

“Ölü değilsin. Elbette felsefi bir bağlamda konuşmuyorsak.”

“Hayır,” dedi adam. “Hayır, bence burada geçmişle yüz yü-
zeyiz. Ben eski ustamın gölgesi tarafından mışlandım. Nehir ke-
narındaki bir telefon kulübesinin dibinde ölüme terk edildim.
Son nefesim dudaklarımdan ayrıldı, kalbim son bir kere attı, iç
organlarım dışarı çıkmaya karar verdi ve beynim de istifa etti.
Tıbbi anlamda, öldüm. *Star Trek*’i görmüş müydün?”

“Elbette *Star Trek*’i gördüm –ama izin verirsen, şimdi biraz
meşgulüm.”

“Hiç ışınlanma hakkında bir şeyler düşündün mü?”

“Hayır.”

“Düşünmelisin. Boşluktan bir ışın beliriyor ve tüm bedeni-
ni moleküllerine ayırıyor. O anda kelimenin tam anlamıyla her
şey duruyor. Beynin, düşüncelerin duruyor. Bir bilgisayardaki
0101010100 kodundan başka bir şey değilsin! Tanrı aşkına, bu

da ölümün başka bir tanımı değilse, üstüne bir de piramitlerde parti versen bile beni başka türlüüne ikna edemezsin. Evet, ışının diğer tarafında moleküllerin yeniden birleştiriliyor, ama bunu yapan şey bir makine! Seni önce kıyma makinesinden geçirip sonra tekrar şekillendiriyor ve bu hayat değil! Bu... en iyi ihtimalle klonlama olarak tanımlanabilir. Bedeni doğaya yayıldığında ölen bir varlığın, belki de kusurlu bir şekilde, yeniden yapılandırıldığı bir varlık! Demek istiyorum ki ben ölüyüm, yani gerçekten ve tam olarak ölü.”

İlerideki nehri, yanında dizili mavi ışıkları, siyah suların üstünden yansıyan binlerce rengi görebiliyordum.

“Ama,” dedim, arkamdaki ışıklar söner ve ejderhanın çılgın gözleri dönüp durarak sokakları izlerken. “Sen ölüysen, o zaman ben neyim?”

Eski paltomun içindeki adam omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. Ama senin yerinde olsaydım bu konuyu kafama fazla takmazdım.”

“Neden? Ölü...”

“Ölüdür, evet. Ama sen kendini Matthew Swift olarak görüyorsun, değil mi?»

“Evet.”

“Ve onun hatıralarına sahiptin?”

“Evet.”

“Ve onun gibi korkuyor, onun gibi nefret ediyor, onun gibi istek duyuyor, onun gibi yaşıyor, onun gibi şaşıyor, onun gibi kanıyorsun, değil mi?”

“Hepsine evet.”

“O zaman, gerisini boş ver gitsin! Evet, ben ölü olabilirim,” dedi. “Ama sen benim mükemmel bir kopyamsın.”

Gözümün ucuyla ona baktım.

İnsanlar -o insanlar her kimse- kendi kafasının arkasını gören insanın delireceğini söylerler. Veya evrenin patlayacağını ya da o türden bir şey; paradokslar ve fizik kuralları ve benzeri mevzular. Ama karşımdaki adam benim yüzümü taşıyordu, kıyafetlerine bulaşmış kan ve ölümüne sebep olan boğazındaki kesikle göğsündeki yarasıyla Matthew Swift'ti. Ama gözleri mavi değil, kahverengiydi ve sağ elinde bir yara izi taşımıyordu.

“Bu yürüyüş gerçek dışılık sınırını da aşmış, hastalıklı bir durum hâlini almaya başladı. Paramı geri istiyorum. Geceye format çekip, baştan başlatmak ve tüm bu psikopatça zırvalar olmadan yeniden denemek istiyorum!”

“Öyle mi?” diye kıkırdadı. “Bir de arkandakini görmelisin!”
Bakmamam gerekirdi.

Gerçekten.

Ama ölü hâliniz bile olsa, kendinize güvenmekten yoksunsanız başka kime güvenebilirsiniz ki?

Arkama baktım.

“Ta-da!” dedi Matthew, ölüp de dirilmeyen diğer Matthew. Çünkü ölü ölüdür...

Arkamdaki...

...ejderha kelimesi arkamdaki şeyi tarif etmekte yetersiz kalıyordu.

Ejderha denildiğinde akla üstü pullarla kaplı, yılanla dinozor karışımı, alev püskürten kanatlı bir yaratık gelir. Evet bu yaratık hayal gücünüze göre pufidik ve sevimli veya oldukça vahşi olabilir; ve arkamızdaki şeyin iki kategori içine de girdiğini görebiliyorduk. Ama bu yaratığı herhangi bir biyolojik varlıkla bağdaştırmak sanki görgüsüzlük olurdu; yukarı, aşağı, yan, ileri, geri, içeri, dışarı, burası, orası, o zaman, şimdi kavramları kadar sıradan ve sıkıcı kavramlarla özdeşleştirmek kadar görgüsüzce.

Bu varlık gökyüzünden de büyük tek bir siyah kaşını, bir kaplaninkinden öfkeli gözlerinin üstüne kaldırabilir ve insana, “Ah, ne de küçük bir şeymişsin sen,” der gibi bakabilirdi.

Gölgelerden oluştuğunu söylemek, ışık veya karanlığın bu varlığın üstüne bir etkisi olduğuna işaret ettiği için yanlış olurdu. Evet, ışık ve karanlık bir zamanlar denizdeki amipler arasından doğan diplodocus gibi, varlığın içinden sızıyordu. Ve üstüne gökyüzünden bir meteor düşse, ezilmezdi. Sadece yeryüzü üstüne öyle geniş ve ince bir halde yayılırdı ki gün geceye dönerdi ve kendisiyle birlikte tüm yıldızları da aşağı çekerdi. Sonra üstünü kaplayan yıldız tozlarını dağıtmak için güzelce bir silkelenir ve ardından o göz alıcı, öfkeli, çılgın şekline geri dönerdi.

Kanatları çırpılmak kadar sıradan bir işlevi yerine getirmeye kalksa, bir tek çırpılışları yüz yıl sürerdi. Havada bir şeyin tadını alırsa, dilinin bir hareketiyle Fleet Caddesinden Piccadilly'ye kadar her evin bacasını yerle bir edebilirdi. Pençesini yere koymaya kalkarsa, alttan geçen metrolar yarattığın dokunuşuyla korkuyla sarsılan tünellerde yükselen sarsıntı sesi arasında kaybolan fren sesleriyle aniden duruverirlerdi.

Ve size bakmak için bir sebebi olursa -ve bu sebebin gerçekten acayip bir sebep olması gerekirdi- gözünün korneası içinde dolaşan milyonlarca hayaletin, gözbebeğinin siyahlığı içinden uzattıkları ellerle sizi de kendi aralarına çekmeye çalıştıklarını görebilirdiniz.

Ve bu varlık, bize bakıyordu.

Bize gelince, insanların boş laflarından doğan, telefon hatları üstünde bıraktıkları duygu ve kelimelerden doğan, herhangi bir şehir veya ölümlüden büyük olan biz, bir hiçtik; miniktik, önemsizdik, yılda milyonlarca çift ayağın üstünden yürüdüğü taşlar üstündeki bir çift ayak sesinden, karınca yuvasındaki bir

karıncadan başka bir şey değildik. Bir göz kırpışıyla, hayatımız sona erebilirdi. Bedenimiz ve ayak seslerimiz ve bizi biz yapan her şey bu varlığın o devasa siyah midesini boylardı. Ve kayıp olmasak bile, önemsizlerin tarihiyle ilgilenen sıradan bir kütüphaneciden başkasının ilgisini çekmeyecek kadar önemsiz kalırdık. Kahramanların gerçekten var olduğuna inanmayı tercih eden sıradan insanların teselli bulduğu sıradan bir hikâyede bir figüran hâline gelirdik.

Bize baktı; biz de ona baktık.

Bilmek istemiyordum.

Gözlerimi kapadım.

Ve biz daha ona bir tür sindirim sistemi bile yakıştıramadan önce, ejderha bizi yuttu.

3. Bölüm: Şehirler Katili

Bir eşin kaybolduğu, bir düşmanın bulunduğu ve bir büyücünün yabancıların zalimliklerine karşı durduğu bir hikâye.

“Sigara?” dedi.

“Ne?” diye cevap verdim.

“Sigara ister misin?”

Düşündüm. Neredeyse aklım çelinmişti. Sigara insanları yatıştırıcı bir şey gibi görünüyordu. Adam kirlilik sınırını aşmış, ovuşturarak bile asla kaybolmayacak gibi görünen bir toprak tabakasıyla kaplı eliyle bana bir sigara paketi uzattı.

Pakette, “SİGARA KANSERE YOL AÇAR,” yazıyordu.

“Hayır, teşekkürler,” dedim.

Omuzlarını silkti, dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırdı ve turuncu bir çakmakla yaktı. Derin bir nefes aldı, öksürdü ve sonra duman üfledi. “Tanrım,” dedi. “Lanet sigara.”

Ortada neler döndüğünü anlamaya çalıştım.

Geniş bir su oluğunun içinde yatıyordum.

Peki.

Oluk ise bir köprü yolu yanındaydı.

Sol tarafımda Kule Köprüsü, sağ tarafımda ise Southwark uzanıyordu.

Adam yanımda oturuyordu, çantamsa açık bir halde ayaklarının dibindeydi. İçini karıştırmıştı. Cüzdanım çantamın hemen yanında yerdeydi. Adam onu da karıştırmış ve hayal kırıklığına uğramış olmalıydı. Şimdi de bana bir sigara teklif ediyordu. Yüzü sakallarının uzamasına bile ortam sağlayamayacak kadar

kansızdı. Gözleri zihninin bulanıklığını yansıtıyordu. Boynu ise bir kibrit çöpü etrafına sarılmış iki uzun kastan ibaretti. Bundan kısa süre öncesine kadar uyuşturucu tüketmeye alışmış olmalıydı ve uyuşturucu da onu tüketmişti. Yavaşça oturur pozisyona geçtim. Canım beklediğim kadar çok yanmadı –hatta çift haç mührünün gömülü olduğu avucum bile eskisi gibi acımadı. Yüzümü gökyüzüne kaldırdım, siyah bulutlarla şehrin turuncu ışıkları arasından göz kırpan bir çift yıldız ve üstten geçen uçakların yanıp sönen ışıklarını seyrettim.

Ölü değildim.

Hâlâ.

Yine.

Bir şeyler değişmişti.

Ne olduğundan tam olarak emin değildim...

... ama biz bile yarı-felsefi bir Gece Yarısı Valiliği yürüyüşü sırasında karşılaşılan fizikötesi, büyüötesi, kayıpşeylerötesi bir ejderha tarafından yutulmanın bir şeyleri değiştirmesi gerektiğini biliyorduk.

“Çocuğu bulmam gerekiyor,” dedim.

Sigarasını tüttüren adam kıkırdadı. “Keyif senin.”

“Ben ciddiylim.”

“Elbette. Sen ciddi bir adamsın.”

Köprünün diğer tarafından bir taksi geçti. Köprünün sonundaysa bir otobüs yanaştığı duraktan ayrıldı. Otobüs gece otobüslerine has bir neşeyle hızla yanımdan geçip giderken kendimi kaldırıma zor attım.

Berbat haldeki adama baktık ve, “Bizi bulduğunda neredeydik?” diye sordum.

“Burada,” diye cevapladı. “Oluğun içinde yatmış, yıldızları seyrediyordun.”

“Buraya nasıl geldim?”

“Bilmem. Beni ilgilendirmmez.”

“Herhangi... garip bir şey görmedin mi?”

“Kahrolası bok.”

“Yani, hayır.”

“Hey, paran var mı?”

“Hayır. üzgünüm.”

“Saat, kredi kartı falan?”

“Hiçbir şeyim yok.”

“Hadi ama. Bir şeylerin vardır mutlaka. Sadece birkaçmağa ihtiyacım var. Minik birkaçamak.”

Doğrudum, birkaç saat içinde -gökyüzünün karanlığına bakılacak olursa birkaç saatten uzunca bir süre sonra- güneşin Kule Köprüsü’nün sarı-mavi direkleri üstünden yükselerek önce Thames Dalgakıranı ve Millennium Kubbesi’ni aştıktan sonra şu anda durduğum yeri aydınlatacağı doğu yönüne baktım.

“Senin icabına bakabilirim,” dedi sigaralı adam. “Senin işi- ni halleder ve bedeninin taş kestiğinde ayakkabılarını ayağından alabilirim.”

Bunu saldırgan bir tavırla söylememişti, ama aynı zamanda gülüyor da değildi.

Hafifçe ona doğru döndük. “Başarılı olamazdın,” diyerek iç geçirdik.

“O kadar da çetin ceviz gibi görünmüyorsun.”

“Elbette.”

“Bu tür işlerle meşgul olan arkadaşlarım var benim. Bildikleri bazı yerler var; cesedi atıyorlar ve bir daha asla bulunamıyor. En azından çorbadan daha katı bir formda bulunamıyorlar. Bir beş- lik? Veya onluk?”

“Resmin tamamı daha farklı,” dedim. Eğilerek çantamı al-

dım, dışarı saçılmış eşyalarımı içine tıktım, adamın içinden bir şey alıp almadığını kontrol etmeye gerek duymadan cüzdanımı da cebime soktum. İçinde alınmaya değer bir şey olmadığını zaten biliyordum.

“Senin icabına bakacağım!” diye seslendi arkamdan adam, oturduğu kaldırım taşından bir santim bile kımıldamayarak.

Yürüyüp uzaklaştık.

Şehrin göbeğinde, bir kış gününde şafak vakti. Sokakları saran sessiz bir grilik, lambalar sönmenin eşiğinde, güneşin henüz doğup doğmadığından veya hatta doğup doğmayacağından emin olmadan rahatsızca titreşiyor. Gün ışığı yanında belirsiz ve gide-rek artan bir uğultuyu beraberinde getiriyor. Sokaktaki tek bir otobüs yerini bir otobüs ve taksiye; iki otobüs, bir taksi ve bir bisiklete; üç otobüs, bir taksi, iki bisiklet ve bir teslimat kam-yonuna bırakıyor. Şehrin hayat damarları tekrar kanla dolmaya başlamışken, sokaklar da karınca yuvası kadar kalabalıklaşıyor.

Bu ağır uyanış, taşrada gezinen *druid*’lerin koro hâlinde şafa-ğa dizdikleri methiyeler gibi, bizi heyecanlandırıyordu. Bu kar-büratör ve seyahat kartı biplemesinden, postacının frenlerinin çıkarttığı gıcirtıdan ve ATM makineleriyle metro istasyonların-dan yükselen gürültüden oluşan bir koroydu. Kendimizi hayatta ve canlı hissetmemize yol açıyor, kalp atışlarımızın çift katlı oto-büslerin motorlarının devirleriyle eşgüdümlemesini, nefesimi-zin metro istasyonu girişlerinden dışarı esen rüzgârla dolmasını, ayaklarımızın şehir çalışanlarına has o acele adımlarla yürüyen şık bir bankacının deri ayakkabılarından yükselen klik klik klik sesleriyle ritim tutturmasına yol açıyordu. Parmaklarımızı tek yönlü caddelerden birine çevirip içlerindeki hayatı yakalamak, onu avuç içimizde biriktirmek ve gün doğumu ve onu takip

eden yaşam döngüsüyle uçmak o kadar kolay olurdu ki...

Yürümeye devam ettim.

Londra Köprüsü, Monument, Banka, King William Caddesi, Cheapside. Guildhall, Aldermanbury Meydanı.

Harlun ve Phelps.

Hâlâ açık ve duvarları arasında giderek yükselen bir uğultu.

Güvenlik görevlisi içeri geçmemi işaret etti.

Üst kata çıkan asansöre bindim, şehir ayaklarımın dibinde uzaklaştı. Sadece tanrılar ve insanlar bu sınırsızca bir küçüklük karşısında kendilerini bu kadar büyük hissedebilirdi. Koridordan geçtim, içinde bulunma ayrıcalığına ulaşmak için çaba sarf etmeniz için tasarlanmış ofise doğru yürüdüm. Earle içeride değilse, üstü yoğurt, reçel, kruvasan, tost, Danish kurabiyeleri ve sıcak kahveyle kaplı masasının arkasında oturmuş, kucağındaki gazeteye göz gezdirirken paslanmaz çelikten kupasıyla kahvesini yudumlamıyorsa, benim de adım Matthew değildi.

İçeri girdiğimde başını kaldırdı ve bir an için neredeyse şaşır-mış göründü.

“Bay Swift!”

“Ta-da!” dedim zayıfça.

“Siz hâlâ...”

“Hâlâ ölü değilim. İşte ben. Partilerde de ilgiyi böyle üstüme çekiyorum, ölü olmamakla. Kalabalık her seferinde coşuyor.”

“Siz...”

“Yürüdüm ve konuştum. Tarantino usulünde eski günleri yâd ettim. Çocuk nerede?”

“Çocuk...”

“Çocuk. Mo. Gece boyu dışarıdaydım ve devletin asla uyumadığına olan inancım tartışılmaz bile. Çocuğu buldunuz mu?”

“Aslında...”

“Evet?”

“Bulmuş olabiliriz.”

Neşeyle gülümsedim. “Bay Earle,” dedim. “İçimde güzel bir his var.”

Kapalı devre kamera.

Birileri, büyük ihtimalle bir haberci, İngiltere’de her on iki insan başına bir kamera düştüğünü söylemişti.

Diğer bir deyişle, devlet bir sebebi olduğu sürece sizi her an rahatça izliyor olabilirdi. Zaten kameraların amacı da bu değil miydi? Biri, bir şey veya onlar sizi bir ATM, bir kredi kartı, bir cep telefonu, bir kamera, bir indirim kartı, araba plakası, aldığınız ve sattığınız şeyler, izlediğiniz programlar ve aradığınız numaralar vasıtasıyla takip edebilir ve böylece İyi İnsanlar içleri rahat bir şekilde uyuyabilirdi. Çünkü iyi insanlar neden başkaları tarafından takip edilsindi ki? Sorun ise kimsenin bu “neden” sorusunun cevabını bilmemesiydi. Kimin takip edileceğine dair kararı kimin verdiği bile asla bilinmezdi.

Yasal anlamda ölü olmanın birtakım avantajları da vardı hani.

Sadede gelmek gerekirse:

Nair’in öldüğü gecenin ertesinde, bir telefon çaldı ve LS06 BDL plakalı mavi bir minibüs Raleigh Court’un hemen dışına park etti. Boom Boom adındaki bir adamın arkadaşının arkadaşları, ifadesiz suratlı üç adam minibüsten indi, 53 numaralı daireye yürüdü ve içeriden bir çocukla dışarı çıktı. Vekillerin kurtarmayı başardığı birkaç saniyelik parazitli kayıta çocuğun görüntüsü net değildi. Hayatta gibi de görünmüyordu. Ama hayatta olmasa, neden evden kaçırılısın ki?

Adamlar çocuğu minibüsün arkasına kapattı.

Minibüs güney yönüne doğru uzaklaştı.

Trafik yoğunluğu kameraları minibüsü öğleden sonra dörtte tekrar yakaladı. Sabahın dördünde kimse otobandan geçmek için 8 pound bayılmadığından, kameralar da minibüse özellikle dikkat etmedi. Ama yine de görüntüsünü aldılar ve almamış olsalardı bile, Vekillerin bu görüntüye ulaşması mümkündü. Nasılını bilmek istemiyordum. Umurumda değildi.

Trafik yoğunluğu bölgesine girdikten kabaca yarım saat sonra, minibüs bölgeden ayrıldı ve güneye, Waterloo bölgesine doğru devam etti. Daha sonra kısa bir an için Elephant ve Castle civarında görüldü, ardından Clapham Common'a doğru devam ederken tekrar tespit edildi. Bu görüntülerin bulunmasının bir buçuk gün olmasına şaşırmamalı –çok sayıda kamera, izlenecek çok fazla görüntü, dikkat edilmesi gereken çok fazla ayrıntı; hiçbir insan bunu tek başına yapamazdı. Atalarının un ufak olmuş kemikleri üstüne gömülü yüz milyon ölü karınca, üstüne gömülü milyon tane karınca deliğinden oluşan bir karınca yuvası; minik bir minibüsün izini kim tek başına sürebilirdi ki?”

“Bunlar çok ilginç,” dedim. “Ama minibüs sonunda nerede durdu?”

“Hoşunuza gitmeyecek,” dedi Earle.

“Sen yine de söyle.”

“Morden.”

“Morden.”

“Evet, Morden.

Yolun sonu. Morden'i hiç sevmezdik.

“Morden'in neresinde?”

“Hoşunuza gitmeyecek.”

“Bu kısmı atlamıştık. Neresi?”

Söyledi.

Ve hayır, hiç hoşuma gitmemişti.

Morden.

Bazı yerler vardır; fazla uzak, fazla kuytu, fazla itici, fazla...
...eh...

...Morden gibidirler...

... ve oralara gitmenin hiçbir anlamı yoktur.

Bir arkadaşım bir defasında bunu şöyle ifade etmişti: Adamın biri IsleWorth'den trene biner, diğer bir adam ise Cardiff'ten trene biner ve bahse girebilirsin ki Wales'e giden adam oraya hep-sinden önce varacaktır.

Aynı kural Morden için de geçerliydi. Ipswich'e giden bir tren hedefine, aynı anda Liverpool Caddesinden kalkıp Morden'in en karanlık, ücra köşesine yönelen bir arabadan daha hızlı varırdı.

İhtimalleri biraz olsun lehime döndürmek için, Bank'ın oradan Kuzey Hattı'na bindim. Monument, Borough, Elephant ve Castle, Kennington, Ovak, Tooting Bec, Coliers Wood, South Wimbledon ve nihayet, haritanın en dibinde, Morden.

Yolun sonu.

Metro sürücüsü hedefimize vardığımızı anons etti.

"Yolun sonu," dedi. "Herkes insin, yolun sonu."

Oda istasyon çıkışında beni bekliyordu. Bir omzunda büyük bir spor çantası asılıydı. Ben yanına yaklaştığımda, "Göreve atanmış gibi hissediyor musun?" diye sordu.

"Bir anlamda. Bu beni vurulacaklar listesinde daha üstlere mi taşıyor?"

"Bu tartışmalı bir konu. Bir yandan, Gece Yarısı Valisi varlığıyla cennete hakaret eden büyülmüş bir kimlik. Diğer yandan, onu nasıl öldürebileceğimizi bilmiyoruz –yani makamı; yoksa

makamı üstlenen adamlar kolayca ölüyor. Bu yüzden onları tanıdığımız ve canlarını nasıl yakabileceğimizi bildiğimiz sürece, Valilerin yaşamasına izin veren bir yaklaşıma sahibiz.”

“Ne güzel.”

“Beni gördüğüne sevindin mi?”

“İçim kıpır kıpır.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Vekiller mavi minibüsün buradan çok uzak olmayan bir yerde durduğunu tespit etmiş.”

“Neden Morden?”

“Çünkü yolun sonu.”

“Bunun bir anlamı var mı?”

“Belki. Gel hadi.”

Banliyö. Hatta daha net olarak ifade etmek gerekirse, sefil bir banliyö. Taşra hayalleri kuran zenginlerin emekliye ayrıldıklarında keyifsiz bulacakları bir süpermarkete sahip olmasıyla elverişli ve şehre yakın; zengin iş adamlarının burayı tatmin etmeyen bir yer olarak bulacakları kadar şehre uzak. Morden geride bırakılmış insanlar için, geride bırakılmış bir banliyöydü. Beyaz beton-dan tek katlı evler ve yarı ahşaptan örülü, pencereleri bakımsız villalar, her ön kapıyı süsleyen, bombeli çakma antika cam paneller. Ve her birkaç yüz metrede bir, ufak bir restoran, bahis kulübü, gazete bayi ve çamaşırhanelerle dolu alışveriş blokları. Bunlar dışında birkaç beklenmedik dükkân da bir şekilde bu ortamda sağ kalabilmeyi başarmıştı; saatlerin tamir edildiği ufak bir dükkân, bir bisiklet tamir garajı, yolun karşısında plaj topları, plastik oyuncaklar, üstü kediciklerle kaplı doğum günü kartları ve şanslıysanız birinci sınıf pullar da alabileceğiniz bir postane.

Burası herhangi bir yer, herhangi bir ülkedeki herhangi bir

semt olabilirdi; Morden'in Londra'ya dahil olduğunu gösteren tek şey yeraltı metrosu ve bingo salonuna çevrilmiş eski bir konser salonuydu.

Earle'ün verdiği tarife uyarak Morden sokakları boyunca yürüdük. Etraftaki kapalı devre kameraları saydım ve mavi bir minibüsün Killburn'den gelip bu sokaklarda dolaştığını hayal ettim. Gökyüzü gri ve bulutluydu, rüzgâr yağmurun kokusunu taşıyordu, öğlen pastaneleri şüpheli görünen sosisli poğaçalar satıyordu ve etraf oldukça sakindi. "Destek kuvvet yok mu?" diye sordu Oda.

"Bizimle orada buluşacaklar."

"Ve orası neresi?"

"Oldukça yaklaştık."

"Gizemli laflar konusunda sabırlı değilimdir, büyücü. 'Gizemli laflar' insanların kendilerinin bildiği bir şeyi diğerlerinin bilmemesi üzerinden tatmin sağladığı kibirli laflardır."

İç geçirdim, ama bir anlamda haklıydı. "Earle'ün adamları minibüsü buraya yakın bir alana kadar takip etmiş. Çocuğun, Mo'nun buralarda bir yerde olduğunu sanıyoruz."

"Ve bu çocuk hâlâ önemli mi?"

"Evet."

"Kim için?"

"Benim için."

"Ben de öyle düşünmüştüm?"

Yürümeye devam ettik.

"Dün akşam ne gördün?"

"Ne?"

"Gece Yarısı Valisi'nin yürüyüş sırasında birtakım şeyler gördüğü söylenir. Gördüklerini öğrenmek bizim için de faydalı olur."

“Gördüklerimi söyleyebileceğim son insanlar Mezhep’tekiler.”

“Ama bir şeyler gördün, değil mi?”

“Evet.”

“Bana söyleyecek misin?”

“Bir farkı var mı?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sana söylersem, sen de Mezhep’e bildirmeyecek misin?”

Oda sokağın kalanı boyunca bunu düşündü. Tekerlekli çöp tenekeleri, park etmiş arabalar, teslimat kamyonları, pusetli anneler, parlak kırmızı bir posta kutusu, çiçeği burnunda bir sürücü güvensiz manevralarla aralarından geçerken havalanan güvercinler. Sonra, “Bir gün, seni öldüreceğim,” dedi Oda.

“Evet. Biliyorum.”

“Çünkü sen bir büyücüsün.”

“Evet.”

“Bir gün sen de beni öldürmek zorunda kalabilirsin.”

“Aklıma gelmedi değil.”

“Çünkü ben Mezhep’in bir parçasıyım.”

“Evet. Bence ilk ateşi sen açarsın. Ama ya ıskalarsan?”

“Bunun benim Oda, senin de Matthew olmanla hiçbir alakası yok. Sadece işler böyle yürüyor.”

“Evet, biliyorum.” Yürümeye devam ettiler. “Bir ejderha gördüm.”

“Banal.”

“Jurassic Park gibi değildi. Yani demek istediğim şey şu, bir ejderha gibi görünen bir şey gördüm çünkü o şey aslında kendi hâliyle görünseydi beynim onu algılamayı başaramazdı. Anlayışımızın ötesinde şeyler söz konusu olduğunda... beyin onları anlayabileceğimiz bir şekle sokar ya da basitleştirir ki içgüdülerimizle değil de, kelimelerle çalışan zihnimiz onu bir par-

ça olsun anlamlandırabilsin. O şey bir ejderha değildi.

“Peki.”

“Ejderha dışındaki her şeydi. Yukarı, aşağı, içeri, dışarı, ön, arka, zaman, genişlik, uzunluk, derinlik, taş, tuğla, yaprak, boru, demir, çelik, gaz, nefes, toprak, toz, korku, öfke, çılgınlık, acı, hayat...”

“Gevelemeye başladın.”

“Tüm şehirdi. Onu bir ejderha olarak adlandırıp beyninin bu düşünceyle püre hâline gelmemesini ummaktan başka türlü anlamlandırılmayacak kadar büyük ve çılgınca bir şeydi.”

“Hı hı.”

“Oda?”

“Evet?”

“Mezhep bir yana, sana bazı şeyleri anlatmıyor oluşumun ayrı bir sebebi var.”

Ve sonra, Oda gülümsedi. Dudaklarında son derece garip duran bu ifadeyle karşılaştığımızda önce ne olduğunu kavrayamadık. Ama bir an için, psikopat-kaltak kadının gözden kaybolduğu ve yerine sadece cebinde silah taşıyan bir kadının belirttiği gerçek bir an için, gülümsemesi sesine de yansımıştı. “Matthew,” dedi, “zaten çoktan üç defa lanetlenmiş ve cehennemde kızarmaya hak kazanmış olmasaydın, bunu denemekle bile neredeyse insanca davranmış olurdun.”

Ne diyeceğimizi bilemedik. Ciğerlerimizdeki nefesin bir anda yükselerek dilimizin üstüne bir ağırlıkla çöktüğünü, onu istese en basit sesler dışında bir kelime çıkartamayacak kadar uyuşturmuş olduğu dışında bir şey düşünemedik.

Fazla düşünmek, başa bela getirir.

Her şey için sürekli öne sürdüğümüz çözüm.

Tek kelime etmeden yürümeye devam ettik.

Ve vardık.

Köşeyi döndüğümüzde aniden karşımızda belirdi ve büyük bir kendine güvenle ilan etti; “Merhaba! İşte buradayım ve etrafımdan dolaşmanın bir yolunu bulursanız çok şanslısınız!” kırmızı tuğlalı, güneydeki çekici, daha az kokuşmuş bölgelere uzanan iki demir yolu hattı arasında duruyordu ve etrafını saran çelik tellerin üstüne birileri kabaca boyanmış bir işaret tabelası asmıştı:

!!!SEAL'IN HURDALIK, ATIK VE GERİ DÖNÜŞÜM HİZMETİ!!!

!!!İSTEMEDİKLERİNİZİ İSRAF ETMEYİN!!!

KDV DAHİL DEĞİLDİR

Oda metal çitlere baktı ve “Bu espri anlayışının bir ürünüyse...”

“Espri anlayışından bir hastalıkmiş gibi bahsediyorsun. Hayır, bu bir şaka değil. Mavi minibüsün geldiği yer burası ve minibüs o çitin arasında bir yerlerde olmalı.”

Başımın demirden bir geçit kapısına işaret ettim.

Kapının arkasında, her yer sanki ufka kadar hurdayla kaplıydı. SEAL'IN HURDALIĞI içinde her türlü eşya çürüyüp küflenmekle meşguldü. Sanki demir ve çelik, on bin yıllık bir sıkıştırılmadan geçirildikten sonra siyah yağa dönüşmüştü. Parçalanmış, ezilmiş ve aksamaları etrafa saçılmış araba hurdaları; hurda çamaşır makineleri; hurda buzdolapları, parçalanmış eski sedyeler, kırılmış ve içerikleri toprağa ve havaya karışmış borular, kırık küvetler, kabloları alınmış eski motorlar, alevlerle kavrulmuş, çatlamış, kırılmış eski ahşap parkeler, kırık dökük çöp kutuları içine atılmış, un ufak olmuş tuğlalar, kırık camlar ve çatlak plastik parçaları, asfalta saçılmış beyaz polistiren, içinden otların yeşerdiği mukavva kutular. Bunların hepsi sanki

kilometrelerce öteye uzanıyor, demir yolu hatları arasındaki her noktayı kaplıyordu. Arkası görülebilen demir çitler arasına ve teslimatçıların oturup çaylarını içebilecekleri ufak bir kulübe etrafına hapsedilmiş bir çöplük.

“Destek kuvvet nerede?” diye sordu Oda.

Vekilleri bulmaya çalıştım, ama kimseyi göremedim.

“Bilmiyorum.”

“Belki biz...”

“Arkasında destek kuvvet olmadan hareket edenlerin başına neler geldiğini bilecek kadar Amerikan televizyonu izledim ben.”

“Jack Bauer için bir sorun teşkil etmiyor.”

“24’ü mü izledin? Onu da lanetlediniz mi?”

Oda dudaklarını büzdü. “Bu konu hâlâ tartışmaya açık, ama şimdilik hayır.”

“Bu yüzden mi eli silahlı bir psikopat-kaltaksın?” diye sordum. “Çok fazla gerilim filmi izlediğin için mi?”

“Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz sanırım ve ikimiz de bu konudan uzak durmayı tercih ederiz.”

Bu sefer gülümsemedi. Belki de önceki gülümsemesi sadece bizim hayal gücümüzden kaynaklıydı.

Bekledik. Yağmur başladı. Dışarıda olduğunuz ve öylece beklediğiniz zamanlarda hep yağmur yağardı zaten.

Oda spor çantasında bir tüfek ve kılıcın yanı sıra bir de şemsiye taşıyordu. Şemsiyesini paylaşmayı teklif etmedi.

Earle’ü aradım.

“H-H-Harlun ve—”

“Earle’e destek kuvvetin nerede kaldığını sor.”

Kekeme asistan soruyu Earle’e ilette.

Earle, “Swift? Ne demek istiyorsun? Bir saat önce varmış olmaları gerekirdi,” dedi.

Earle'ün sesi Oda'nın bile duyabileceği kadar gürdü. Oda gözlerimin içine baktı. Ben de bakışlarına cevap verdim.

İkimiz de gözlerimizi hurdalığa çevirdik.

“Earle,” dedim, “eğer ölürsem, telefonların sen uykudayken intikam çığıllıklarıyla çalıp duracağını bilmeni istiyorum.”

Telefonu kapattım. Destek kuvvetin nerede kaldığı meselesi Earle'ün sorunuydu.

“Şimdi ne yapıyoruz?” dedi Oda.

“*Alien*’ı da lanetlemiş miydin?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Sadece bir film çünkü.”

Yağmur altında görüşümüz kısıtlanmışken, bir parmağımı hurdalığa doğru salladım. Bu mekâna bakmakla bile kendimi pislenmiş hissediyordum ve giysilerimden içeri sızan Londra’nın sağanak yağmuru da pek yardımcı olmuyordu. “Teorik olarak diyelim ki destek kuvvet içeri girdi ve kötü bir sonla karşılaştı. *Alien*’da yapılan en büyük hata...”

“...yaratığın peşinden gidilmesi miydi?”

“Evet.”

“O zaman arkamızı dönüp uzaklaşmalıyız.”

“Ama mesele bu değil, değil mi? Mavi minibüs tüm bu felaket olayların anahtarını elinde tuttuğunu sandığımız bir çocukla beraber bu hurdalığa girdi. Ve sonra dışarı çıkmadı. Şimdi, biz içeri girersek...”

“Çocuk büyük ihtimalle hayatta değildir.”

“O zaman onu neden Raleigh Court’tayken öldürmediler?”

“Onun hayatta olmasını diliyorsun.”

“Evet! Elbette bunu diliyorum! Bunu dilememin o kadar çok sebebi var ki sadece biri gerçekten bana ait. Ayrıca hayattaysa ve

şimdi sırtımızı dönüp uzaklaşırsak, işler iyice sarpa sardığında kendimizi tam bir aptal gibi hissetmez miyiz sence?”

“İçeri girip çocuğu aramak mı istiyorsun? Şimdi?”

“Evet.”

“Orada?”

“Evet.”

“Biliyor musun, şu âna dek senin asla aptal biri olduğunu düşünmemiştim.”

“Teşekkürler. Sanırım.”

“Belki bir korkak, ama aptal değil.”

“O zaman sen burada bekle. Böylece kurşunlarını israf etmemiş olursun.” Oda iç geçirdi, elini çantasına attı, içinden büyük, çirkin ve siyah bir silah çıkardı. “Teşekkürler,” dedim.

“Ben ruhumun nereye gideceğini biliyorum,” dedi sertçe. “Ama bu ufak maceranın senin ruhuna yardımcı olacağını hiç sanmam.”

Ruhumun başarısızlığa uğrayabileceği bir girişimde bulunması düşüncesiyle neredeyse duyulandım.

Yağmur şiddetini artırırken, hurdalığa girdik.

Geçit kapısı yanındaki kulübe boştu. İçinde ölü bir adamın bedeni kadar soğuk bir su ısıtıcı buldum. İçimizdeki korku yerini sakinliğe ve seviyeli bir öfkeye bırakmış, sanki bedenimizdeki her bir sinir ucu o kadar bombardımana tutulmuştu ki işlemesi gereken bilgilere inanamıyormuş gibi sistemi yeniden başlatma kararı vermişti. Bu da elimize ve ayaklarımıza farklı bir yetkinlik kazandırdı. Biz sadece gözetleyicilerdik, birini arıyorduk ve hepsi buydu.

Yağmur hurdalığın çukurlarla dolu avlusunda gri-siyah göller oluşturmuştu. Birkaç dönemeç, birkaç adım ve avlu kocaman

hurda yığınları arkasında gözden kayboldu. Atıl ekipmanlardan oluşan yığınlar birbirlerinin omzuna tırmanmış üç basketbol oyuncusu kadar yükseğe uzanıyordu. Demiryolu rayları hızla kırık metal parçaları, çarpık plastik parçaları, paslanmış demirler, yamulmuş çelikler, çürümüş iç malzemeleri ve yatak süngerleri gibi neden buraya bırakıldığından emin olmadığım türlü zerzevatın arkasında gözden kayboldu. Ensemden inerek sırtıma buz gibi damlayan, ayakkabılarıma sızan -hâlâ benim ayakkabılarım değildi ve hâlâ çok büyüklerdi- ve ayak parmaklarımin kaşınmasına sebep olan yağmur, üstümde sakinleştirici bir zindelik etkisi yaratıyordu. Ellerimi cebime soktum, çenemi yakamın içinde indirdim ve metalden daha yumuşak bir şeylerin arayışıyla her bir hurda yığınıni tepeden aşağı süzerek yürümeye devam ettim.

Soğuk ve yağmur yüzünden, burnuma bir koku gelmiyordu. Ama havada tuz ve kuru kimyasalların, eskimiş çamaşır suyu ve güvenlik kapağının açılmamış olması gereken pek çok şişeden yayılan sıvıların tadı vardı. Labirentte iki köşeyi daha döndükten sonra trafik gürültüsü çoktan azalmıştı; uzaklardan gelip geçen bir trenin sıkığı fren sesi, bir cadının çığlıklarını andırıyordu. Altına kumlar yapışmış yırtık birkaç inşaat çuvalına takılıp sendeledim, güvenli camla kaplı bir duvara yaslandım; cam o kadar güvenliydi ki paramparça olduğu halde çerçevede kalan milyonlarca yeşilimsi cam parçası arkadaşlarından ayrılıp yere dağılmaya bile zahmet etmemişti. Şişman bir kahverengi-siyah fare, yarısı yanmış ve delik deşik edilmiş, minderleri uzun zaman önce ortadan kaybolmuş bir koltuğun arkasına doğru kaçtı. Farenin arkasından koşturdum, yere doğru eğildim ve elimi uzatarak sakinleştirici bir sesle bir şeyler mırıldandım.

“Hadi gel. Bana gel...”

Fare şüpheli gözlerle beni süzdü, koltuğun döşemesi üzerinde açtığı, turuncu renkte ince bir mantar tabakasıyla kaplanmış deliğin başında tereddütle durdu, sonra yağmur altında titreyen parlak kürkü ve yerdeki su birikintileri üstünde kayan pembe pençeleriyle yavaşça bana doğru yaklaştı. Oda tiksintiyle bize baktı, ama ben eğilip fareyi avuçlarımın içine alırken bir şey söylemedi. Farenin kürkünden yükselen balçık ve küf kokusu burnuma doldu, o sivri ağzındaki minik sivri dişlerini gördüm ve avucumun içinde dans edercesine kıpırdarken minik ama keskin pençelerin etime battığını hissettim. Güvercinler ve fareler; büyük bir şehirde bunlardan daha fazlasını bilen kimse yoktur.

Parmaklarımızı balçıkla kaplı kürkü üstünde kaydırarak farenin sırtını okşadık, nazikçe ondan istediklerimizi fısıldadık, eğildik, yere bıraktık ve yükselen su birikintileri arasında koşmaya başladığında onu takip ettik. Unutulmuş kanalizasyonlardan sökülüp getirilmiş Viktorya tarzında siyah boruların, kırık çömleklerin ve binlerce parçaya ayrılmış vazoların, içinden çimlerin yeşerdiği gri beton zemin üstündeki çatlakların arasından sekerek ilerledi, üstünde büyümeye başlayan kelebek çalısının minik mor çiçekler açtığı bir kumlu kil yığınının köşesinden döndü. Fareye ayak uydurabilmek için neredeyse koşmak zorunda kaldım; altında büyük bir yarık bulunan hurda bir yataın, tavanı neredeyse tekerleklerine kadar ezilmiş bir araba kalıntısının, eski karyola demirlerinin, vidaları yuvasından düşmek üzere olan tek bir sallanan sandalyenin yanından geçtim.

“Büyücü...” diye fısıldadı Oda, sesinde bir aciliyet tınısıyla. Gözlerimi ona çevirdim, sonra tekrar önüme baktım ama etrafta gökyüzüne doğru uzanan kırık dökük hurda yığınlarından başka bir şey göremedim.

“Yaklaştık,” diye mırıldandım, Oda’nın olduğu kadar kendi içimi de rahatlamaya çalışarak, “çok yaklaştık...”

Yağmur altında çürüyen bir sandviçin ılık kokusunu alabiliyor, farenin sarı gözlerini kendi gözlerimin arkasından görebiliyor, yüzümden sağa ve sola fışkıran bıyık tellerini hissedebiliyordum ve işte karşımdaydı; çürüyen bir şey daha. Ama bu çürüyen şey, turuncu pastan ve kırık metalden farklı kokuyordu. Aklıma Kilburn’daki tilki geldi. Bay Pinner’ın nasıl da hiç kokusu olmadığını hatırladım.

İçi kireçle beyaza dönmüş eski su ısıtıcıları, yarısı yok olmuş ve içinden bir kelebek çalısının yeşermeye başladığı bir baca, üstü hâlâ güvercin pisliğiyle kaplı, parçalanmış TV anteni, sanki hâlâ sinyal almaya çalışmışçasına gökyüzüne dönük yüzeyinde suların birikmeye başladığı bir çanak anten. Bu gece buzlu, gölgede karlı geçecek gibiydi; nefesimiz beyaz bir duman hâlinde yükseliyordu.

Ve fare durdu.

Bir şeye baktı, sonra gözlerini bana çevirdi, ardından kendisinden sadece birkaç santim daha geniş olan, moloz döküntüsü altına oyulmuş bir tünelden içeri daldı. Farenin ne gördüğünü ilk başta anlayamadık ve onun gözlerinden bakmaya devam ederek toz ve kirle kaplı bir manzarayı izlemeye devam ettik. Sonra Oda’nın eli elimize değdi ve bu dokunuşla bir an için irkildikten sonra, gözlerimizi Oda’ya çevirip bakışlarını takip ettik.

Hurdalığın arasında bir şey vardı.

Bir ayakkabı. Altın, beyaz ve mavi renklerinde, büyük bir ayakkabıydı ve bir zamanlar oldukça popüler olmalıydı. Bu eskidendi. Şimdi ise etraftaki diğer her şey gibi çürümeye başlamış, üstü parça parça olmuş, kahverengi bağcıklarından yağmur suları damlıyordu. Ayakkabı sanki biri onu oraya bir

bayrakmış gibi dikmişçesine garip bir açıyla eski makine parçalarından oluşan yığının bir kenarında duruyordu. Daha yakından baktım. Ayakkabının içinde bir şey var gibiydi. Bu bir çorap olabilirdi.

“Tanrı aşkına,” diye fısıldadı Oda.

Çorabın içinde bir şey vardı.

Bir ayak bileği olabilirdi.

“Bana yardım et!” dedim Oda’ya.

Hurda yığının iki yanına geçtik ve parçaları ayıklamaya başladık. Paslanmış bisiklet iskeletleri, yamulmuş bira kutuları, kurumuş kemik ve tüy parçalarından oluşan bir şey, belki de bir zamanlar bir karton kutu içine hapsedilmiş bir kedi, kırık bir lamba, parçalanmış bir radyo, hoparlör kabloları, eski bir tarz dolabın kırık çekmeceleri. Ayak bileği üstü siyah pasla kaplı yırtık kotun içindeki bir bacak hâlini aldı; bacak düzgün olmayacak bir açıyla bir baldıra bağlandı; baldır ıslanmış ve yırtık bir tişörtle buluştu; tişörtse bedeni yere çivilemeye yetecek bir güçle saplanmış bir süpürge sopasını taşıyan bir göğsü sarıyordu. İçinden alıp etrafa saçtığımız her parçayla hurda yığının gıcırdadığını işittik ve ardından parmaklar, eller ve kollar belirdi. Ama garip bir renkteydiler: Siyah. Ve bu aptal ölümlülerin Oda gibi insanlar için yakıştırdığı türden bir siyah benzetmesi değildi. Okyanus üstünde yıldızların kaybolduğu geceler kadar siyah, kömür kadar siyah, ölüm kadar siyah, mürekkep kadar siyah bir renkti. Teninin altında siyah kanın akıp gittiğini görebiliyordum. Ellerin sahibi hâlâ kıpırdıyordu, hâlâ hayattaydı ve anladık ki bu mürekkep siyahlığının sebebi, mürekkepti.

Adamın yüzüne bir tür metal sineklik düşmüş, telleri boğazına ve çenesine sarılmıştı. Telleri ayırdık, serbest kaldıklarında neşeyle gıcırdadılar ve adamın etine battıkları noktalardan mü-

rekkep damlaları akmaya başladı. Adamın gözlerinin akı da kanındakiyle aynı mürekkeple kaplıydı, dudakları mosmordu ve tutam tutam dökülen saçlarından geriye ancak bir parça grilik kalmıştı. Hayattaydı. Hırıltılı bir sesle nefes alıp veriyor, titriyor, donuyor ve ölüyordu; istediğinizi seçin, hepsi adamı aynı sona doğru ulaştırma peşindeydi ve ödül için bir diğeriyle yarışyordu.

“Yoksa bu...” diye fısıldadı Oda.

“Sence?”

Adamı kolundan tutup çektim ve içi boş bir kukla gibi hurdalığın arasından kaydı. Oda diğer kolunu omzuna attı ve beraberce onu dışarı çektik. Sırtına paslı bir tornavida saplıydı. Omurgasının hemen yan tarafından, uygunsuz bir moda aksesuarı gibi sarkıyordu. Oda tornavidayı çekti ve adamın sırtındaki delikten fışkıran siyah mürekkep kotuna doğru akmaya başladı. Adamdan yoğun bir sidik ve bok kokusu yükseliyordu ve Oda ile aramızda sürüklenen bedeni çarpık ve dengesizdi. Ayakları kıpırdamadı, başı kalkmadı. Damarlarında ağır ağır akan kan dışında hayatta olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Etrafa bakınarak bir çıkış yolu aradım ve kulağıma çalınan tren gürültülerini baz alarak çıkış kapısının ne kadar uzakta olduğunu kestirmeye çalıştım. Bir yön seçtim ve yürüyerek, sendeleyerek, adamı çekiştirerek, düşe kalka dışarıya çıkmak üzere ilerledik.

“Ambulans?” diye fısıldadı Oda.

“Onu kurtaramazlar.”

“Şu... şu hastane?”

“Belki. Elizabeth Anderson’da ona yardımcı olmaları mümkün... çantamdaki telefona uzanabilir misin?”

Çantam rahatsızca omzumdan sarkıyordu; ona uzanmam demek mürekkeple kaplı çocuğu yere düşürmem demektir. Oda çantama uzandığı anda, çocuğun yüzüne baktım ve siyahla kaplı

teninin altındaki yanaklarının hâlâ gençlikle al al olduğunu gördüm. Bu sadece bir çocuktu ve ölmek üzereydi. Oda çantamı tuttu, içine uzandı ve cep telefonumu çıkardı.

“Siyah Taksi,” dedim. “Bizi hastaneye zamanında yetiştirebilecek tek şey o.” Oda cep telefonunun açma düğmesine bastı. Telefonun açıldığı süre içinde yeryüzünde yeni kıtalar oluştu. “Büyücü...” dedi Oda, sesinde utançsız bir korku, uyuşturan bir dehşetle. “... Sinyal yok.”

Kötü şeyleri asla “rastlantı” olarak adlandırmazdık.

“Yardım et,” dedim ve Oda çocuğun ağırlığını yine üstlendi. “Koşmamız gerekiyor.”

Yağmur altında sendeleyerek ve ayağımız kayarak koşturduk. Hayatı durdurmaya and içmiş kara bulutlar yüzünden günün hangi saatinde olduğumuzu söylemek imkânsızdı. Elim yanıyordu, başım ağrıyordu, gözlerim sızlıyordu.

O burada, o burada, o burada,” diye inildedik.

“Kapa çeneni!”

“O burada.”

“Kapa çeneni!”

Ejderhanın çılgın gözleri aklıma geldi. Fazla büyük, fazla... her şeyin en fazlası, zihnin kavrayamayacağı kadar büyük bir şeyin içine sonsuz bir düşüş...

Bir zamanlar Mo adına cevap verdiğini tahmin ettiğim çocuğu aramızda sürükleyerek koştuk. Loren’in oğlu; kanı mürekkebe dönmüş, gözleri siyaha, yüzünden siyah gözyaşları damlayan, tornavidanın sırtında açtığı delikten ve tellerin battığı yerlerden mürekkep sızan, giysileri pas rengini almış, pantolonundan bok kokusu yükselen, ayakkabıları küf ve pislikle kaplı Mo. Bir köşeyi döndük ve anında geri çekilerek sırtımızı bir hurda yığınına bastırdık.

“O burada,” dedik nefes nefese.

Oda önümüze geçerek ileriye, hurdalığın çıkış kapısına doğru baktı ve ânında geri çekildi. Nefes almaya çabalarken omuzları sarsılıyordu. Benim gördüğümü o da görmüştü. Çıkış kapısı önünde duran, takım elbiseli sıradan bir adam. Earle’ün destek kuvvetinin de adamı görüp görmediğini merak etim. Bunu daha fazlasını görebilecek kadar uzun yaşayıp yaşamadıklarını da.

“Ne yapacağız?” diye fısıldadı Oda.

Tekrar ileri göz attım ve Bay Pinner hâlâ oradaydı. Çizgili takım elbisesi içinde, bir elini rahatça cebinde, diğer elinde yanlarından suların damladığı koca bir mavi şemsiye. Gülümsüyordu. Bir çöpçü kadar sabırla gülümsüyor, çıkış yolunda bekliyordu.

Mo göremediği bir şeyin dehşetini hisseder gibi inil dedi.

Başımı üstümüze yükselen hurda yığınının doğru kaldırdım. “Onu istasyona götürelim,” dedim. “Birer bilet alır, bariyerlerin arkasında saklanabilirsiniz.”

“Sen ne yapacaksın?”

Elimizi uzatıp ucu hurdalıktan dışarı fırlamış eski, üstü çatlaklarla dolu bir balık oltasına dokunduk. “Çevre düşmanıyla,” diye fısıldadık, parmaklarımızı oltanın ucuna sarıp onu kuru bir dal gibi kırarak, “biraz sohbet edeceğiz.”

Olta ucunu avucumuzun içine sakladık, derin bir nefes aldık ve Bay Pinner’la yüzleşmek üzere ileri çıktık.

Gülümsüyordu.

Acaba gülümsemediği bir zaman var mıydı?

Zincir çekilmiş hurdalık çıkışının ortasında, mavi şemsiyenin altında durmuş, gülümsüyordu.

Bay Pinner, şehirler katili.

Sonuçta kuzgunlar ve nehir ve Taş ve Tanrı yardımcımız olsun ki Gece Yarısı Valisi şehri korumak için varsa bu, şehrin

korunmaya ihtiyacı olan bazı şeylerin de var olduğu anlamına geliyordu.

Bay Pinner'ın on adım ötesinde durduk ve jöle gibi titrememizi yağmurun soğuğuna yormasını umduk. Saç diplerimiz kaşınıyor, gözümüze yağmur suları damlıyor, midemiz kapatma düğmesine basılması unutulmuş bir süpürge tarafından bir güzel vakumlanıyormuş gibi hissediyorduk. Konuşmak istedik, ama bunu başaramadık.

Sonra Bay Pinner konuştu. “Merhaba. Adım Bay Pinner. Şehirler katiliyim. Benimle konuşmak istediğiniz bir konu mu vardı?”

Afallamış bir halde başımı sallayarak onayladım.

“Kulağım sizde.”

Eğitimli ve nazik bir sesle konuşuyordu. Ama sesinde daha saldırgan bir şeye, kullandığı gramerden, üstündeki takım elbise ve kolundaki pahalı saatten nefret ettiğini, barda bir cuma akşamını ve çocukların seçtiği türden bol egzozlu motosikletleri düşlediğini gösteren bir tını vardı.

“Evet?” dedi, biz uzun bir süre konuşmadan sessizce onu izlediğimizde.

Dudaklarımı yaladım, ağzıma yağmurun tadı geldi. Olta parçasını öyle sıkıca kavradım ki elimi acıttı. “Neden buradasın?”

“Seni ve bayan arkadaşını öldürmek için,” diye cevapladı rahat bir tavırla. “Buralarda bir yerlerde şansı pek yaver gitmemiş adamlar yatıyor. Yani onlardan kalan parçalar. Detaylarla pek ilgilenmem.”

“Neden?”

Biraz kafası karışmış göründü. “Çünkü ben şehirler katiliyim,” diye tekrarladı. “Özür dilerim. Kim olduğumu yeterince açıkça belli ettiğimi sanıyordum?”

“Sadece... netleştirmek istedim...” diye geveledim, “bu unvanı kelimenin gerçek anlamıyla kullanıyorsun, değil mi? Yani ocukken fantastik oyunlarla fazla haşır neşir olmuş adamın teki falan değilsin, gerçekten de... kelimenin tam anlamıyla...”

Neşeyle gülümsedi. “Hiroşima’ya bomba düştüğünde, gökyüzünün üstümde dev bir ek açtığını gördüm, alevlerin güzelliğini, heybetini takdir ettim. Dresden yanıp kül olduğunda, nefesimden dumanlar çıkıyordu –tarihte başka hiçbir gece o kadar aydınlık olmamıştır! Fırtına sırasında barajlar yıkıldığında, sular parmaklarımın arasından aktı ve zamanın getirdiği yozlaşma ve insan kirliliğini temizledi; bu şehir vebaya yakalandığında, ben gemilerden etrafa dağılan farelerin sırtlarını okşuyordum. Pudding Caddesi’ndeki pastaneci fırının kapağını açık unuttuğunda, küller eşyaların üstüne savrulup da alev almadan önceki son ekmeği alan müşteri bendim. O ekmek hayatımda yediğim en lezzetli şeydi. Roma yanıp kül olduğunda, en yüksek tepede durup tapınakların yıkılışını seyrettim. Babylon yerle bir olduğunda, dilimle dudaklarımı kaplayan toz tabakasının tadına baktım. Jericho’nun duvarları üstünde durdum, boğaz depresmele birlikte sallanırken ben de dans ettim. Pompeii’nin alev almış nehir sularında yıkandım, Stalingrad’ın çatılarında votka içtim ve hiçbir erkek, kadın ve çocuğun sağ bırakılmaması emri verildiğinde, bayrağı göğe ben kaldırdım ve ölümlü adamların haykırmaktan koktuğu savaş narasını ben haykırdım. Bir kaldırım taşının yanına yerleştirilen diğer taş kadar yaşlıyım. Yıkılan duvarlar, çöken çatılar, parçalanan yollar, patlayan borular, kopan teller, patlayan trafolar, koşturan insanlarla beslenirim. Katedrallerin yanışını izlemek ve üstünde koşanların ağırlığıyla çökmeden önce köprülerde yaşanan dehşeti tatmak için bu şehre daha önce altı defa geldim. Ve şimdi yine buradayım. İlk

taşın yerleştirildiği sırada başlayan işi sona erdirmeye geldim.” Gülümsedi. “Bu, sorunu cevapladı mı?”

İnlercesine “Evet,” dedim. “Oldukça iyi cevapladı.” Bay Pinner şemsiyesini kapatmaya davrandı. “Ama,” dedim hızlıca, “bana öyle geliyor ki bilimsel açıdan bakarsan, tüm bu olaylara sebep olan sen değilsin. Belki bu olaylara ön ayak oldun, onları teşvik ettin, onlarda... bir güzellik buldun, evet. Kimse bir bombanın yol açtığı o mantarimsı bulutun büyüleyici, sıradışı, garipçe müstehtecen olduğunu inkâr edemez. Ama bana Truman’ın hemen arkasında durup da kulağına ‘o düğmeye bas’ diye fısıldadığını veya Bombacı Harris’e yol açacağı hasarın gerçekte olduğundan çok daha az etkili, minicik bir patlama olacağını söylemediğin sürece, sen olayların sebebinden ziyade sonucu gibi duruyorsun. Hayatta büyü bulan, ölümde de hayat bulan bir parazitsin. Bu yüzden sormam gerekiyor: Seni bu defa Londra’ya getiren nedir?”

Bir an tereddüt eder gibi oldu. Sonra gülümsedi. “Sen Bakker’ın çırağı olmalısın, dedi. “Büyücüler öldü, beni onları bizzat öldürme derdinden kurtardılar. Kule düştü, onu bizzat yok etmeme gerek olmadı. Sen Bakker’ı öldürdüğünde, hayatımı son derece kolaylaştırdın. O hâlâ yaşıyor olsaydı buraya gelmemiş olurum. Bu yüzden sana teşekkür borçluyum, büyücü.”

Midemdeki süpürge nin ararı, emmeden dışarı üfle meye dö nüştü, içimi buz ve kustumuk ve tozla doldurdu.

Ben de sadece tepkisini görmek için sordum. Çünkü sormasaydım, cevabını asla öğrenemezdim. “*Şapkamı bana geri ver.*”

Bay Pinner’in yüzündeki ifade karardı, cebindeki eli bir yumruk hâlini aldı. Sırıttık. “Hadi ama,” dedi. “Bunun asla bir önemi olmayacağını düşünmüştün?”

Ve bir an için, kısa ama çok kısa bir an için Bay Pinner, şehirler katili korkmuş göründü.

Sonra yüzümden bir parça kanın aktığını, ardından ilk kâğıt kesişinin acısını hissettim. Sağ elimizi omzumuzdan geriye doğru kaldırdık, sonra hızla öne doğru iterek avucumuzdaki balık oltasını bir dart, bir mızrak ucu gibi Bay Pinner'a doğru savurduk. Olta ucu göğsünün tam ortasına, normalde kaburgalarının birleşmesi gereken yere saplandı. Bay Pinner hafif bir şaşkınlıkla olta ucuna baktı, sonra tekrar gözlerini bize çevirdi. "Beni hiçbir şey durduramaz," diye mırıldandı. "Neyle karşı karşıya olduğunun farkında bile değilsin."

Omuzlarımı silktim. Avuçlarımızı iki yanda açtık, elektriğin kanımızda cızırdadığını hissettik. "İsraf etme, bir gün lazım olur," dedik. Bay Pinner kâğıttan bedenine saplanmış olan olta ucundan hiç rahatsız olmamasına rağmen onu çıkarmak için elini kaldırdı, biz de bu sırada irademizi yönlendirdik.

Ama doğrudan Bay Pinner'a değil. İrademizi geriye, yana, aşağıya yönlendirdik, gözlerimizi kapadık ve parmaklarımızı atık hurda yığınlarına doğru salladık. Hurdanın kokusunu, paslı dokusunu, balçığı, küfü, kokuşmuşluğu, çürümüşlüğü, karton kutudaki ölü kediye, çürüyen şeylerin üstünde biten mantarları, yırtık koltuğu, telleri, jilet kadar keskin kenarlı metal parçalarını, cam kırıklarını, erimiş plastiği, yanık çeliği, kırık boruları, ezilmiş bira kutularını, çarpılmış menteşeleri, terk edilmiş diğer her şeyi aklımıza getirdik. Görmek ve bilmek istemediğimiz onca şey, bir kenara fırlatılmış onca şey; umursanmayan, ihtiyaç duyulmayan, çalışmayan, terk edilmiş ve unutulmuş ve yalnız olan her şeyi düşündük.

Hayat büyüdür, büyü de hayat. Bu büyücülerin her zaman üstüne tedirginlikle düşündüğü bir ikilemdir. Bir zamanlar hayatın parçası olan, sonrasında unutulup giden o kadar çok şey vardır ki... Bu yüzden bunca göz ardı edilmiş nesnenin yoğun

olarak bulunduğu bu yerde, unutulmuş hayatlardan hâlâ bir parçanın kalmış olması sonucunu çıkarmak sonra derece doğal, son derece mantıklıydı. Ve bu unutulmuş hayat parçası, terk edilmiş ve yalnız olmaktan dolayı öfke içindeydi.

Bay Pinner olta ucunu göğsünden çıkardı ve yüzünde şaşkınlıkla dolu bir ifadeyle ona baktı. Yarasından minik kâğıt parçaları süzülüyor, bir an için rüzgârla uçuştuktan sonra yağmurla birlikte yere düşüyorlardı.

Sonra solumuzdaki bir şeyden bir pat sesi yükseldi.

Bay Pinner hızla başını kaldırdı ve bir anlık gecikmeyle bile olsa başına gelecekleri anladı. Başka bir şeyden eeeeeeeeeiiiiiii-iiiiicccckkkkkk sesi yükseldi...

Bir plastik şişe hurda yığınlarından birinin arasından fırlayarak yerde yuvarlandı. Çürümüş kahverengi bir tel içinde bulunduğu kördüğümünden kurtuldu. Bir kelebek çalısı kıvranarak titreşti, kökleri topraktan ayrıldı. Sonra bir çözülme başladı. Önce bir pire sirkinden yükselen step dansı sesleri, eriyen buzulların sesine dönüştü, tiz bir çatırtı sesi yükseldi ve ancak son anda neler olduğunu anlayabildik. Hurdalığın içinde her yerden fareler akın ediyordu; yüzlerde şişman kahverengi fare. Hurda yığınlarının içinden toprağa ve birbirlerinin üstüne dökülerek çıkış kapısına doğru koşturuyor, yavaşlamaya bile tenezzül etmeden koşarken ayak bileklerime sürtünüyor, Bay Pinner'ın etrafından dolaşarak birkaçş yolu bulmak için sokaklara ve yağmur oluklarına akın ediyorlardı.

Sonra bir şeyin başımın hemen üstünden geçtiğini hissettim. İçgüdüsel bir tepkiyle eğildim ve ellerimle yüzümü koruma altına aldım. Parmaklarımın arasından baktığımda geçen şeyin ne olduğunu gördüm. Ucu koparılmış bir balık oltası. Kulağımın hemen yanından fırlayarak kaçınmasına izin veremeycek bir

hızla Bay Pinner'in başının yanına çarptı. Kırık bir şemsiye bir hurda yığınınından fırlayarak Bay Pinner'in omzuna gömüldü; sönmüş bir futbol topu yerde yuvarlanarak Bay Pinner'in ayaklarına dolandı, siyahlaşmış bir barbekü yanımdan geçerek Bay Pinner'a çarptı; ve artık envai çeşit atık tek tek fırlamıyor, bir anda bir düzine, yüz tane, hurdalıktaki her şey çılgınlık atarak ve havada dönerek, yükselerek, düşerek mıknatısa çekilen demir parçaları gibi, güneşe fırlatılmış birer roket gibi Bay Pinner'in üstüne akın ediyordu.

Asfalt ayaklarımızın dibinde çatlamaya başlarken kendimizi yere attık, kollarımızı kulaklarımızın etrafına sararak başımızı koruma altına aldık, ellerimizi gözlerimize siper ettik ve etrafımızda çürümeye bırakılmış, öfkeyle hayat bulan tüm atıklara kendi korkumuzu, öfkemizi ve sahip olduğumuz tüm gücü pas ve küfe akıtarak, hurdalara onu alaşağı etmeleri emrini verdik. Yakınlarda bir yerde birilerinin koştuğunu fark ettim; Oda'nın adımı seslendiğini düşündüm. Başımı eğik tutarak karnımın üstünde süründüm, çıkışa uzandığını tahmin ettiğim yöne doğru ilerlemeye çalıştım. Bu sırada farelerden son kalanlar da çaresiz bir çılgınlıkla sırtımdan ve ensemden koşarak kaçmaya çalışıyorlardı.

Bir şey göremiyordum. Havada uçuşan çok fazla kırık dökük hurda vardı ve bazıları havada uçarken bile daha fazla parçaya ayrılıyor, tangırtı sesleriyle etrafa yayılıyordu. Metal parçaları, sunta tozu, kum, pas, dökülmüş kimyasallar, un ufak olmuş küfler, parçalanmış yosunlar ve mor mantarla ince yeşil bir balçık tabakasından oluşun koyu bir turuncu toz havayı doldurdu, görüş hattını kafası güzel bir manyak ressamın çılgınlıkla boyadığı bir tablo hâline getirdi. Kolumun yenini burnuma bastırarak nefes aldım ve bu bile ciğerlerimin yanmasına sebep oldu,

burnum içindeki yumuşak dokuyu parçalamaya çalışan tozla sızlıyor, gözlerimden yaşlar akıyordu ve duyularımın her biri öylesine bir bilgi bombardımanı altındaydı ki düşünmekte bile zorlanıyordum. Sadece sürün, basitlik iyidir, fazla düşünmek, fazla bela, fazlanın da fazlası, sadece sürün...

Fırtına altındaki bir ağaç gibi eğilmiş olan demir çitlere çarp-tım ve ellerimle önümü yoklayarak çitin üstünden süründüm. Yine Oda'nın sesini duyduğumu sandım, ama binlerce çelik, demir, plastik, tuğla, beton, lastik, cam, plastik cam, kil, te-neke, ahşap, sunta parçasının gürültüsü altından emin olmak zordu... bir el ayak bileğimizi kavradığında inledik ve gözümüze çarpan onca şeyle yarı yarıya körleşmiş halde arkamıza doğru bakındık. Kendimizi o kadar zayıf, ufak, kırılğan ve ölümlü his-sediyorduk ki...

Bay Pinner

eli kâğıttandı

gözlerimizi kırpıştırarak tozları uzaklaştırdık ve bir an için

Bay Pinner'ın yüzülmüş derisinin altını gördük. Sadece beyaz kâğıttandı. Üstü okunaksız minik harflerle dolu kâğıtlar. Ve rüz-gârla yırtılan takım elbisesi bedenine dikiliydi. Rüzgârın şiddetiyle sökülen minik dikişlerin havada uçuştüğünü görebiliyordum.

Gözleri mavi mürekkeple kaplıydı. Saçları dağılmış, bir fiş veya bir otobüs bileti veya ufak bir not kâğıdından oluşan her bir tutamı havada uçuşuyordu. Dişleri yine plastikten olan diş etlerine iştirilmiş minik plastik parçalarından ibaretti. Dili bir tür kalın kadife veya yönetici defterlerinde kullanılan türden kuru deridendi. Fark ettik ki Bay Pinner aslında birinin öfkeyle çağırdığı bir yaratığı andırıyordu; bir sonuçtu, sebep değil...

Bay Pinner'ın diğer kolu havaya kalktı, elinde pek-de-al-tın-işlemeli olmayan, ucundan sıçrayan siyah mürekkep dam-

lalarının rüzgâra karıştığı bir kalem tutuyordu. Yüzüstü yerdedi, üstündeki tonlarca hurda ve çerçöp arasından sadece bir kolu ve başının bir kısmı görünüyordu. Hurdalar kocaman öfkeli bir solucan gibi üstüne kıvranıp duruyor, eski bir buzdolabının parçaları ve kırık bir sandalyenin ayakları sanki hurda yığını, katı bir yığın değil de sıvıdan oluşan bir yaratıkmış gibi bir yüzeye çıkıyor, bir yığının derinlerine gömülüyordu. Bileğimi kavrayan eli tekmeledim, göğsümdeki gücü, sıcaklığı ve korkuyu ayağıma gönderdim ve elektrik ateşinin öfkesiyle Bay Pinner'ın parmaklarından dumanlar yükselmesine sebep oldum. Kavrayışı bir anlığına gevşedi ve kendimi kurtardım, Bay Pinner öfkeyle haykırırken ellerimin ve dizlerimin üstüne kalkmayı başardım. O sırada, kapıları kocaman birer çene gibi açılmış bir dolap rüzgârla uçarak Bay Pinner'ın üstüne düşüverdi.

Rüzgâra sırtımı dönerek koşmaya başladım. İçimdeki elektriği kontrol etmeye çabalarken tenimden kıvılcımlar saçılıyordu. Çok fazlaydı; çok fazla büyü, çok fazla elektrik, çok fazla olabilecek her şey çok fazlaydı...

Ve sonra sokağa ulaştım. Yol, arabalar, öfkeli bir tedirginlikle çalan alarmlar, her binada açılan pencereler, rahatsızca bir o yana bir bu yana sallanan telefon telleri ve daha şimdiden yolun yarısına varmış, sırtında Mo ile arkasına hiç bakmadan istasyon girişine doğru ilerleyen Oda. Bay Pinner'ın üstünde biriken hurda yığını kükreyip kabırır, girdapa dönüşüp çılgılığı andıran seslerle saldırısına devam ederken, ben de Oda'nın arkasından koşturdum.

Sendeleyerek, arabalara çarparak, kulağımda arkamdaki demir çitin yıkılırken çıkardığı hafif tangırtı sesleri, yuvalarından kurtulan telefon hatlarından yükselen kamçı sesleri, uzaktaki bir

trenin fren sesi ve neredeyse üzücü tonda, hafif bir düdük sesiyle koşturdum.

Hurdalık nükleer patlamalar sonrasındakine benzer bir mantar bulutu ile kaplandığında kendimi yere attım ve en yakındaki arabanın altına sığınarak ellerimle başımı koruma altına aldım. Mantar bulutu gökyüzüne yükseldi, sinematografik bir ağır çekimle dağıldı ve sonra tekrar yere indi. Bulutla birlikte döşeme içleri, kablolar, kırık borular, paslı metaller, eski bir buzdolabı ve yarılmış araba lastikleri etrafa yağdı. Bir gardrobun yarısı yakındaki bir evin penceresine düştü; bir kamyonun tavanı, motoru, lastikleri ve pencereleri olmayan ve bir alev topu gibi gökyüzünden düşen bir araba hurdasıyla içeri göçtü. Koltuğun biri binalardan birinin çatısındaki TV antenine saplandı, bacanın biri bahçedeki ufak bir heykelin üstüne düştü. Hava toz bulutuyla kaplandı ve yerler pasla turuncu turuncu parlıyordu. Her şeyin sakinleşmesi sanki bir ömür sürdü, ama gerçekte muhtemelen beş saniyeden uzun sürmüş olamazdı.

Etrafıma bakındım. Antika bir saat saklandığım yerin yarım metre ötesine düşmüş, içindeki eski ve siyahlaşmış aksamalar asfalta saçılmıştı. Paslı bir levye önümdeki arabanın üstüne Kral Arthur'un kılıcı gibi saplanmıştı, gökyüzünde süzülen ince bir köpük tabakası ayaklarımın dibine kondu. Ev ve arabalardaki her alarm ötüyordu. Doğrudum ve hurdalığa doğru baktım. Siyah bir duman bulutu görüşü güçleştiriyordu, ama görünüşe göre hurdalığın içindeki her şey öncekine kıyasla beş kat daha geniş bir alana, beş kat daha ince bir tabaka oluşturacak şekilde dağılmıştı. Ayaklarımın dibine bir kâğıt parçası düştü, yağmurla hızla gri rengine döndü. Üstünde şöyle yazıyordu:

06-07 ile 12-07 tarihi arası gaz faturası- 257.13 Pound

Başımı kaldırdım.

Dumanın içinde duran bir adam vardı.
Üstünü başını düzeltmekle meşguldü.
Koştuk.

Oda patlamanın etkisiyle yere serilmişti. Ona yetiştiğimde bir koluyla Mo'yu kaldırmaya, diğer eliyle saçlarındaki sarı köpükleri temizlemeye çalışıyordu. "Yardım et!" dedi ve Mo konusunda yardım etmemi istediğini tahmin ettim.

Mo'yu ayağa kaldırdım ve Oda ile beraberce Mo'yu yolun sonuna doğru sürüklemeye başladık.

"Onu öldürdün mü?" diye sordu Oda.

"Ha ha," diye cevapladım.

"Harika. Şimdi nerede?"

"Saçını tarıyor. Eğer şanslıysak onu biraz olsun sarsmışımdır ve böylece birkaç dakika kazanırız. Eğer şanslı değilsek..."

"Nereye gidiyoruz?"

"İstasyona."

Oda hızla gözlerini bana çevirdi. "Yoksa sen..."

"Seyahat kartının gücünden faydalanacağım," diye cevapladım. "Bu şarkının devamını iyi bilirsin."

Morden sokaklarında birilerinin dikkatini çektiysek bile, yolumuza çıkmamaya özen gösterdiler.

Bir patlama sesi duymuş ve akıllarına ilk gelen şey muhtemelen terör ve saat on haberleri olmuştu. Üstelik Mo'yu yağmurla ıslanmış sokakta sürüklerken, artık kimsenin bizi durduramayacağı kadar hızla ilerliyorduk. Kulağıma her tondan ve melodiden, yaklaşan siren sesleri çalındı, insanların patlama alanına doğru koştuğunu ve aynı oranda insanın da patlama alanından kaçıştığını görebiliyordum. Mo'yu sokağın karşısına sürükleyerek

istasyon girişine ulaştık, dünyadaki tüm semboller arasında en kutsal olan, korunma ve güvenliğe işaret eden Metro tabelasını gördük ve görevliler kapıyı kapamaya çalışırken hızla istasyondan içeri daldık. “Hey, yakında bir patlama–” diye başladı görevli.

“Adamın silahı var, aptal herif!” diye bağırdı Oda, görevliye.

İstasyon yöneticisi gözlerini bir bana, bir Mo’ya, bir Oda’ya çevirdi ve Oda sözlerini vurgulamak istercesine belindeki silahı çekti, havaya iki el ateş etti ve “Yaşamak istiyorsanız topuklayın!” diye bağırdı.

Kapı görevlisi, istasyon yöneticisi ve tüm yolcular koşturaya başladı. Mo’nun tüm vücut ağırlığını Oda’nın kollarına yıktım ve bilet makinelerine sokuldum, bozukluk için çantamı karıştırdım, biraz buldum ve Mo için bir bilet aldım, kendi seyahat kartımı çıkardım, Mo’nun biletini Oda’ya uzattım ve “Onu geçir!” dedim.

Bariyeri aştık ve düşercesine içerideki koridora daldık. Oda dışlarının arasında iki bilet tutarken bir yandan da kabaca Mo’yu sürüklüyordu. “Aşağı, aşağı!” dedim, merdivenleri işaret ederek. Arkamda bir hareketlilik olduğunu hissettim, girişin yarı kapalı kapılarına doğru döndüm ve karşımda Bay Pinner’ı buldum. Yağmur altında sakince yürüyor, şemsiyesindeki damlaları silkeliyordu ve ne şemsiyesi ne de kendisinin üstünde tek bir çizik bile yoktu. Yüzünü kaplayan cilt yanılsaması geri dönmüş, kâğıt dokusu gözden kaybolmuş, hiçbir yerinde, hatta takım elbisesinde bile yırtık yoktu. Seyahat kartımı havaya kaldırdım, bir büyü yapmaya hazırlandım ve şu sözleri tekrarlamaya başladım.

“Taşıma kural ve koşulları şu şekildedir: *Geçerli bir sezonluk Oyster Kartın olmaması ve/veya bakiyenin yeterli olmadığı durumlarda, planladığınız seyahat için...*”

Kendimi koruma büyüğü ile sarar, yeraltı metrosunun tüm

kutsal gücünü çağırırken Bay Pinner ne yaptığımı anlayarak, havanın yoğunlaştığını hissetti ve bir an tereddüt etti.

“... geçerli bir basılı bilet kullanılmalıdır. Basılı biletinizi şu koşullarda kullanabilirsiniz. Tüm basılı biletler şirket mülkü sayılır ve biletleri geri çekme veya iptal etme hakkımız saklıdır...”

Ve sonra Bay Pinner başını en yakındaki bilet makinesine çevirdi, ardından makineye doğru yürüdü. İçimdeki tüm güç bir anda uçtu; neredeyse kendi seyahat kartımın ağırlığı altında eziliyordum. Bay Pinner bir düğmeye bastı, bir bilet seçti, bozukluk çıkarmak için cebini karıştırdı, bulamadı, istasyon görevlisinin bilet sattığı içi boş kabine baktı, sonra camını şemsiyesinin tek bir vuruşuyla kırarak elini kasadaki bozukluk bölümüne uzattı.

“İşe yaramayacak! Kıpırda!” diye haykırdım Oda’ya.

Oda, Mo’yu çoktan merdivenlerin dibine taşımıştı. Biz de basamakları ikişer ikişer atlayarak onun yanına ulaştık, kolunu tuttuk ve tren platformuna doğru çekiştirdik.

“İşe yaramayacak derken ne demek istiyorsun?” diye haykırdı Oda. “Senin şu büyüünün her şeyi durdurduğunu sanıyordum!”

“Yeraltı metrosunu kullanmaya hakkı olmayan her şeyi durduruyor,” diye cevapladım, tren hareket ve yön saatlerini gösteren tabelayı arayarak. “Ve biz konuşurken Bay Pinner bir bilet almakla meşgul!”

Ve tabelayı buldum:

1. Bank üzerinden High Barnet’e - 3 dakika

2. Bank üzerinden Edgware’e - 9 dakika

3. Charing üzerinden Edgware’e - 15 dakika.

ŞAPKAMI BANA GERİ VER ŞAPKAMI BANA GERİ VER ŞAPKAMI BANA GERİ VER

“Trene binip kaçamaz mıyız?”

“Bilet için ne kadar bozukluk bulabildiğine bağlı olarak değişir,” diye terslendim, onu platformda öteye doğru ittirerek. Mo’yu yere bıraktık ve arkaya bakmak için döndüm. Bir ilham, korunmamızı sağlayacak herhangi bir şey bulma arayışındaydım. Elimi çantama attım, mavi bir sprey boyaya denk geldim ve yeraltı metrosunun sembolünü çizmeye başladım; sonra aklıma daha iyi bir fikir geldi ve boyayı kırmızısıyla değiştirdim ve iç içe geçmiş ikiz haç sembolünü çizdim. “*Domine dirige nos,* lütfen, lütfen, *domine bloody dirige nos...*” diye mırıldanmaya başladım.

Yere çizdiğim sembolün üstündeki boya alev aldı.

“Büyücü!” diye tiz bir çığlık attı Oda.

“Şimdi olmaz!”

“*Matthew!*”

Omzumdan geriye baktım.

Yerde yatan Mo gözlerini kırptırıyordu.

“Kendine geldi!”

ŞAPKAMI BANA GERİ VER ŞAPKAMI BANA GERİ VER ŞAPKAMI BANA GERİ VER

“Onun adına sevindim!” diye terslendim. “Cidden!”

“*Matthew!*”

Tekrar arkama baktım ve Mo’nun tükenmez kalem rengindeki bir eliyle tren yön ve zaman tabelasına doğru işaret ediyor olduğunu gördüm. “Şapkamı bana geri...” diye fısıldadı hırıltılı bir sesle. Konuşurken dudaklarından siyah mürekkep damlaları sıırıyordu. “*Şapkamı bana geri...*”

“*Şapkamı bana geri ver,*” dite fısıldadı Oda ve bir an için karşımda sadece ölüm döşegindeki bir gencin üstüne eğilmiş,

şefkat dolu bir kadın vardı. “Bu ne anlama geliyor?”

“Şapkamı bana geri...”

“Anlamı ne?” dedi Oda, Mo’yu nazikçe omuzlarından sarsarak. “Ne anlama geliyor?!”

“Ben aldım,” diye fısıldadı Mo. “Onun şapkasını aldım. Üzgünüm. Çok üzgünüm. Özür dilerim. Anne? Çok üzgünüm anne! Lanet olsun, lütfen Tanrım!”

“Kimin? Kimin şapkasını aldın? Bay Pinner’ın mı? Onun şapkasını mı çaldın, her şeyin sebebi bu mu? Kimin şapkasını aldın, Mo?!”

“Anne! Üzgünüm üzgünüm bir daha olmaz yemin ederim bana yardım et lütfen kaltak bana yardım et üzgünüm lütfen!..”

Başımı hızla kaldırdım; platformun diğer tarafında bir şeyler oluyordu. Koridora bir gölge düşmüştü.

“Kimin şapkasını aldın?!” diye haykırdı Oda, Mo’yu artık pek de nazik olmayan bir şekilde sarsarak. “Söyle bana!”

Platformun diğer ucundaki bir lamba söndü, sonra bir diğer ve ardından bir tane daha. Üstümüzdeki uzun neon lambaları bir bir kararmaya başlamıştı. Ve karanlığın içinde bir adam yürüyordu, yerdeki ikiz haç sembolü artık siyah bir dumanla yanıyor, etrafa öfkeli kıvılcımlar saçıyordu. Dumanın kokusundan kaçmak için gerilerken elimdeki sprey boya kutusunu yere düşürdüm. Tabelada bir dakika yazıyordu, sadece bir dakika daha ve her şey iyi olacaktı; tren gelecekti, biz de binecektik ve Mo yaşayacaktı ve Loren ağlamayacaktı ve biz de yaşayacaktık ahtanırmahtanırmahtanırmahtanırmahtanırım lütfen hayatta kalalım lütfen biraz daha yaşayalım lütfen yaşamamıza ve görmemize ve koklamamamıza ve

“Kimin şapkası?!” diye haykırdı Oda, karanlık iyice yayılırken.

“Onun,” diye fısıldadı Mo. “Trafik görevlisi bayanın şapkası.”

“Oda,” diye fısıldadım, kızıl haç sembolünün alevleri söner ve son neon lambası da kararırken. “Oda, ondan uzak...”

“Dollis Hill,” diye fısıldadı Mo, “trafik görevlisi kadının şapkası.”

“Oda! Ondan uzaklaş!”

Mo çığlık atmaya başlarken Oda da geriye doğru sendeledi. Onu tuttum ve başını başka yöne çevirdim, kendi başımı da başka yöne çevirdim ve Mo’nun çığlık üstüne çığlık attığını, derisinin yüzüldüğünü ve parçalandığını işittim, son neon ışığı altında platformun kanıyla siyaha boyandığını, platformdan tren raylarına doğru aktığını, raylara değdiğinde kıvılcımların saçıldığını gördüm ve bu süre boyunca Mo geriye çığlık atabileceği bir nefesi, çığlık atabileceği bir ağzı, çığlık atabileceği bir insanlığı kalmayana kadar çığlık üstüne çığlık attı ve artık sadece ölü bir et parçasıydı, platformda yatan ölü bir et parçası ve Oda bize sarılmıştı, karanlığa gömülü bu yerde sanki herhangi bir koruma sunarmışız gibi bize sığınmıştı.

Ve hepsi buydu.

Nazikçe, sessiz bir ölüm.

Platformun kıyısından damlayan mürekkepli kanın şapırtısı. Yüzü omzuma gömülü, saçları burnumun altındaki Oda’nın hızla nefes alıp veriş. İçerideki tek ışık, tren yer-yön tabelasından geliyordu ve dikdörtgen ekranında turuncu harflerle şöyle yazıyordu:

*

1. Bank üzerinden High Barnet’e - 1 dakika

2. Bank üzerinden Edgware’e - 7 dakika

3. Charing üzerinden Edgware’e - 13 dakika.

ŞAPKAMI BANA GERİ VER ŞAPKAMI BANA GERİ VER ŞAPKAMI BANA GERİ VER

Bir çift ayak sesi, platformda yankılanan deri tabanların tı-kırtısı, turuncu ışık altında belli belirsiz bir gülümseme. Yere boyadığım kırmızı haç işaretinden kalanı inceleyen, üstünde tek bir çizik bile taşımayan Bay Pinner.

“Domine dirige nos,” dedi sonunda. “Şehrin koruması.”

Konuşamadım, nefes bile alamıyordum.

Bay Pinner başını yavaşça kaldırdı, önce beni sonra Oda’yı, sonra tekrar beni süzdü. Sonra gülümsedi. “Ah,” dedi. “Ne kadar da ilginç! Sen sadece sıradan bir büyücü ve Vekil değilsin! Gece Yarısı Valisi ölmeden önce telefon açmayı başarmış demek.”

Yağmurun soğuğu ve korkuyla titrerken sağ elimi kaldırdım. Tenime işlenmiş ikiz haç mührü sızlıyordu. “Domine dirige nos,” diye fısıldadım. “Uzak dur.”

“Sen!” dedi Bay Pinner. “Eh... şaşırdığımı itiraf etmem gerek! Bakker’ı öldürenin, Kule’yi yok edenin, şehrinizi intikamımdan koruyan tek topluluğu ortadan kaldıranın sen olduğunu düşünürsek... ve Nair, Gece Yarısı Valisi olarak seni mi atadı?”

“İnan bana, buna ben de en az senin kadar şaşırdım.”

1. Bank üzerinden High Barnet’e

ŞAPKAMI BANA GERİ VER ŞAPKAMI BANA GERİ VER ŞAPKAMI BANA GERİ VER

Tabelada trenin yaklaşmakta olduğu yazmıyordu –bu tür bilgiler hep muğlak kalırdı zaten. “1 dakika” yazısının yokluğu, trenin hemen yanaşmak üzere olduğuna mı yoksa 55 saniye sonra yanaşacağına mı işaret ediyordu acaba? Bu sohbetten elli beş saniye sonrasını görebileceğimizden şüpheliydim.

“Peki... sonuçta bu seni ne yapıyor? Büyücü ve Gece Yarısı Valisi mi? Kuvvetli bir kombinasyon! Işıklar altında çalışan onca motorun gürültüsüyle eşgüdümlü atan bir kalple, mutfak ha-

valandırmalarından süzülen havayı andıran nefesinle, güvercinlerin kanat çırpışı ve kameraların sağa sola oynayışıyla seçiren gözleriyle geceleri nasıl uyuyabiliyor, kendini elde edebileceğin onca gücün hayali içinde kaybetmeden nasıl yaşayabiliyorsun? O kadar fazla yaşam; öylesine büyük ve çılgınca, vahşi ve güçlü. Salyalarının akmamasından etkilendim! Ciddiyim. Erkek erkeğe konuşursak –eh, yani lafın gelişi. Ne var ki tüm o güç yine de hayatta kalmaya yetmeyecek.”

Yere çizdiğim ikiz haçtan kalan son küller de titreşerek söndü. Kollarımı Oda’ya sardım, dokunuşumla gerildiğini hissettim, gözlerine bakıp gülümsedim ve yapmak üzere olduğum şey için özür dilediğimi fark etmesini umdum.

“Peki,” diye mırıldandık. “Tamam. Bizi yakaladın. Bir büyücü seni durduramaz. Gece Yarısı Valisi seni durduramaz.”

Uzaktan gelen bir gürültü, tünelden süzülen soğuk bir esinti, tekerlerin yaklaşan sesi, karanlıkta beliren minik bir ışık...

Fazla minik.

“Ama benim hakkımda,” dedim. “Atladığın bir konu var.”

“Neymiş o?” diye sordu Bay Pinner, gerçek bir ilgiyle.

Tünelden gelen soğuk bir rüzgâr, üstümüze yaklaşan bir çift beyaz ışık, tren yön-yer tabelasında bir ünlem işareti, yolun sonu, iyi geceler, iyi şanslar, baştan başla...

“Biz.”

Ve Oda’nın bileğini kavradık, onu kendimizle beraber çekiştirip rayların üstüne atladık.

İşte bu güzel bir fikirdi: Canlı raylar.

Bu fikri hep sevmişizdir.

Elektrik. Canlı.

Canlı rayların üstüne adım atmamanız gerektiğini söylerler.

Jilet keskinliğinde siyah tekerler yaklaşıırken rayların üstünde yuvarlandık, ortadaki fare ve çöple dolu alana geçtik ve burnu, izole edici beyaz destek malzemesi üstünde yükseltilmiş canlı rayların bir santim uzağına denk gelen Oda'nın keskin bir şekilde nefes aldığını işittim. Oda gerildi, kendini üstüme doğru itirdi. Yukarındaki Bay Pinner'ın gülerek bizi alkışladığını duydum.

Oda bize baktı, gözlerimizdeki maviliği gördü ve "Olamaz," diye fısıldadı.

Sırıttık, içinde Gece Yarısı Valisi'nin mührünü taşıyan elimizi kaldırdık ve karanlık altındaki istasyonda tren üstümüze doğru yaklaşır ve biraz geç, biraz değil oldukça geç bir şekilde fren yapmaya başlamışken Oda'yı iyice kendimize doğru çekip parmaklarımızı canlı rayların üstüne bastırdık.

Bir treni hareket ettirmek için çok fazla elektrik gücü gerekir.

Raylardaki güçle gelen patlama yana doğru savrulmamıza sebep oldu, ayaklarımız yerden kesildi. Fakat parmaklarımız, kıpırdaşan ve zehirli dişleriyle atılarak ısırmaya hazır yılanları andıran beyaz şimşeklerle raylara bağlıydı ve etrafa öfke dolu kıvılcımlar saçılıyordu. Elektriğin içimizden akmasına, kanımızı tutuşturmasına, cildimizi alevlendirmesine, gözlerimizi ateşe vermesine izin verdik; kör edici bir ışıkla parlamasına ve yanmasına ve dans etmesine ve parlamasına ve kora dönüşmesine...

Çığlık attım Tanrım sadece çığlık attım ve
yanık elimiz vasıtasıyla tüm gücü içimize çektik
tenim alev alevdi

onu ayaklarımızın altında kısırdık, içimizi doldurmasına izin verdik, canlı raylardaki her bir güç kırıntısını içimize çektik ve durmadık; sönük neon lambalarında kalan bir parça elekt-

riği, tabeladaki turuncu ışığı, raylar üzerine akmış siyah kanın kokusunu da içimize çektik ve trenin fren sesiyle ziyafet çektik ve yine de durmadık

dilim elektrikten de hızlı bir şekilde yol alan mavilikle alev almışken daha fazla gücün tadını ağızımda hissedebiliyordum kablolardaki elektrik sadece alev almayı bekleyen minik bir fani ve işte...

... mavi kan alevler içinde...

... mavi elektrik melekleri...

Kanatlarımızı açtık.

Canlı raylardaki ateşi, trenin devinimini, tünellerdeki soğuk rüzgârı, ışığı, karanlığı, kanı, midemdeki ısıyı, içimde kalmayan kanımdaki gücü, Oda'nın göğsümüze yaslanmış bedenindeki sıcaklığı çektik; bu tünellerin kazarken ölmüş milyonlarca milyonlarca milyonlarca insanın hayaletini, günlerini trenlerle bir o yöne, bir bu yöne doğru giderek geçiren, seyahat kart, bilet, yürüyen merdivenler, platform, koltuklar, her gün trenin gelmesi, boş koltuk bulabilmek, boşta bir gazete bulabilmek, yabancıardan nezaket görebilmek, yolculuğun hızlı geçmesi, biletin ucuz olması, merdivenlerin boş olması, tünellerin serin olması, anonsların nazik olması için dua eden milyonlarca, milyonlarca, milyonlarca ölü ve yaşayan insanın tezahürünü çektik. Ve sokaklar altındaki tünellere akıtılan tüm bu hayatla, elektrikten bir çift kanatlarımızın diğer hiçbir yerde değil de burada açılmış olması gerçekten de şaşırtıcı mıydı?

Hayatın hareketlilikten ibaret olduğu bu yerde, elimiz canlı raylarla yanıp tutuşmuşken, uçabiliyor olmamız şaşırtıcı mıydı?

Elektrik bizi üstümüze gelen trenin ötesine doğru uçurdu. Ayaklarımız havaya yükseldi ve alevlerin hem içimizi hem de üstümüzü kaplamasına izin verdik. Mavi alevlerden elektrik ka-

natlarımızın tek bir çırpışıyla, tünellerin karanlığı içinde ölüm-süz bir güzellikte bizi bekleyen yeraltı tünellerinin derinliklerine doğru uçtuk.

Victoria döneminde ilk tren icat edildiğinde, yolcular trenin saatte 60 kilometreyle gitmesi karşısında dehşete düşmüş, ölmekten korkmuşlardı. Onlara göre insan bedeni böylesine bir gerilimi kaldırmak üzere yaratılmamıştı.

NASA da büyük ihtimalle saniyede 11 kilometrelik bir hızla ilk adamı uzaya fırlattığında buna benzer endişelere sahipti. Ama sonuçta her şey yolunda gitmişti.

Bu birkaçış rampası değildi. Londra yeraltı tünelleri roket testi için tasarlanmamıştı. Fakat diğer yandan, uçuşumuzu sağlayan ve bize parlaklığıyla etrafı safir tonunda aydınlatan bir çift mavi elektrikten kanat veren şey elektrik gücüydü ve bu güç bir trenin belirli bir hızda ilerlemesini sağlamak üzere ayarlanmıştı. Biz ise bir trenden çok daha hafiftik.

Dolayısıyla, çok daha hızlı yol aldık.

Tünel kıvrılarak devam ederken, ötemizdeki karanlık bedenimizin her santimetre karesinden yayılan mavi alevlerle aydınlanıyor, canlı raylar göz alabildiğine beyaz şimşeklerle kaplanıyordu. Arkamızda tünelin siyah zeminine düşen ve çatırdayan mavi kıvılcımlar saçıyorduk. Tünelin kıvrım ve dönemeçleri bir dert değildi; canlı raylara bağlı haldeydik ve ilerlemek için onların içinde akan tüm elektriği kullanıyorduk. Sağımızdaki bir anlık ışık titreşmesi, yanından hızla geçip gittiğimiz South Wimbledon İstasyonu olabilirdi, ama göz kırpışı süresinde gözden kayboldu ve alevden bir hortum karşısında yerlere yatan insanların çığlıkları da bir anda geride kaldı, yerini alevlerle tükenip gitmemek için önümüzden çekilmek zorunda kalan havanın

iki yana ayrılırken çıkardığı sese bıraktı. Bir başka ışık titreşmesi geldi ve geçti

Colliers Wood İstasyonu

ve artık gülüyor, havada taklalar atıyor, mavi elektrik kanatlarımızı çırpıyor ve alevlerin kükreyişiyle coşuyorduk. Rayların titreşimi binlerce trenin gürültüsü yeraltının nefesi insanın tükürüğünü bile boyayan siyah toprağın kuru kokusu milyonlarca milyonlarca milyonlarca anonsun sonsuzluğa uzanan ekosü lütfen kenardan uzak durunuz lütfen kenardan uzak durunuz

Tooting Broadway İstasyonu

yanacağız yanacağız yanacağız ah tanrım lütfen
güldük ve güldük ve kahkaha attık, alevlerin içinde yüceldik
ve dans ettik ve coştuk ve

büyücüler isimlerini çok fazlanın da fazlası yüzünden unutturlardı

ben

Göz alıcı mavi elektrikten

Tooting Bec İstasyonu

Beni dinle!! Bana bak!!

mavi alevlerle hayatla öfkeyle özgürlükle parlıyorduk

Beni dinle!! Yanıp gideceğiz!!

İleride bir ışık, gözlerini kırp ve gelip geçecek, sen adımızı fısıldayana kadar şehir merkezine ulaşmış olacağız, gözlerini kırp ve gelip geçecek duramayacak kadar hızlı ve

İleride bir tren var.

Ve biz

İleride bir tren var!!

sonsuzla kadar özgür ve hızlı ve bu insan bedenine girmeden önceki gibi ve

İleride lanet olası bir tren var!

İlerideki bir tren vardı. Balham İstasyonu'nun ortasında durmuş, arka lambaları kırmızı yanıyor, kapıları henüz kapanıyor, yola çıkabilmek için bizim çektiğimiz elektrikten kalan güçle çalışmaya çırpınan motorlarından inilti sesleri yükseliyordu. Ve biz herhangi bir ölümlü icadı makineden daha büyük ve güçlü olsak bile, tren bizim gücümüzü emiyor ve raylar üstüne ilerlerken hızımızın düşmesine sebep oluyordu. Hem ayrıca, tünelde hem trene hem de bize yetecek kadar yer yoktu, ikimizden birinin yol alması gerekiyordu ve biz duracak değildik asla durma alevleri asla bırakma yoksa tüm parıltı veya tüm bu

Elimizi canlı raydan ayırdık.

Mavi alevler sönüverdi.

Koca melek kanatları, bizi yolun sonundan buraya taşıyan mavi elektrikten melek kanatları cızırdıyarak erimeye ve binlerce mavi kıvılcım hâlinde dağılmaya başladı. Yere saçılan kıvılcıklar arkamızda mavi kurtçuklar gibi titreşti ve gözden kayboldu. Tenimizdeki son elektrik ateşi de sönerken havada çırpındım ve Oda'yı iyice kendime doğru çekerek sırtımı platforma doğru döndüm. Canlı raylardan çektiğim son elektrik parçası da üzücü bir sesle bedenimden ayrıldığında üstünden dumanlar tüten bir yığın hâlinde Balham İstasyonu platformuna düşüverdik.

Ben düşerken Oda kollarımın arasından sıyrıldı, beton ve karodan zemin üstünde kaydı. İnsanlar bizden kaçınmak için sağa sola kaçıştı. Önce donuk bir sızı, sonra artık eski bir arkadaşımız gibi gördüğümüz, nasıl baş edeceğimi bildiğim bir ısırap kaynağı olan bedenimizden sızan kanın sıcaklığını hissettim. Platform üstünde yuvarlandım, devinime karşı koymaya çalışmadan üstü poster ve çiğnenmiş sakızla dolu bir duvara çarpana kadar yuvarlandım ve durdum.

Başımın hemen üstünde, Hintli görünümlü bir adam öylesi-

ne kahramanca bir çabayla yüzüne erkeksi bir ifade katmaya çalışıyordu ki çenesinin yüzünden bir adım önde olmaması şaşırtıcıydı. Adam üstünde *“CÜÇLÜ ALİ'DEN BOLLYWOOD'UN EN SEVİLEN ŞARKILARI”* yazan bir posterden ciddi gözlerle beni izliyordu. Soluma baktım. Çeşitli posterlerden oluşan bir koleksiyondan, ikinci sınıf ünlüler farklı pozlardaki fotoğraflarıyla **“ŞİMDİ KAHRAMANLAR ÇAĞI!!!”** bana bakıyorlardı. İnildyerek yana döndüm. Sol kolumdan kanın aktığını, sağ avucumun kanla kayganlaştığını hissedebiliyordum. Gözlerimiz platformun kenarına gitti ve canlı rayların üstüne düştü. Parmaklarımızla kuru ve donuk yer karolarını aşındırarak canlı raylara doğru süründük. Ayağa kalkmaya çalıştım, sendeledik ve geri düştük. Raylara doğru sürünmeye devam ettik. Başımı çevirmeye çalıştım, ama yapamadık, elektriğin tadı hâlâ dilimizdeydi.

“Lütfen,” diye ağlaştık, “lütfen, lütfen, lütfen.”

Gözlerimizi kapadım.

“Lütfen, lütfen, lütfen,” diye ağlaştık.

Başımı ellerimin arasına aldım, dizlerimi göğsüme çektim. Avucumdaki çift haç mühründen kanın sızdığını, parmaklarımla arasındaki saçlarımla ıslattığını hissedebiliyordum.

“O kadar güzeldi ki,” diye fısıldadık.

Çok güzel.

İşte bu yüzden büyücülerin sonu delirmektir.

Ellerimin ve dizlerimin üstüne kalktım, başımı raylardan başka yana çevirdim. Bir kez daha bakmak istiyorduk lütfen bir kez daha son bir nefes son bir

Doğrulup ayağa kalktım, döndüm ve en yakındaki duvara yaslandım. Tünelin içindeki pis, harika, insanın tükürüğünü kurutan havayı içime çekmeye çalıştım. Bir çocuk gibi, ölmek

üzere olduğunu ifade edebileceği kelimelerden yoksun bir hayvan gibi çılgınlık atmak üzereydik.

Sonra, “Ee... dostum?” dedi biri.

Gözlerimi açtım ve bir yabancıнын yüzüyle karşılaştım. Üstünde yeraltı metrosu işçilerinin parlak mavi ve beyaz üniforması vardı, bir elinde telsiz ve diğer elindeyse beyaz bir sinyal tabelası tutuyordu. Yaklaşık yirmi yaşlarındaydı. Dehşete düşmüş gibi görünüyordu; elleri titriyordu ve hafifçe kekeliyordu.

“Ee...” dedi.

Adamın yanından geçip yürümeye başladım, gözlerimi raylardan uzak tuttum. Oda da benim birkaç metre öteye yuvarlanmış ve ayağa kalkmaya çabalıyordu. Kolundan tutarak ona yardımcı olduk; bize baktı, tek bir kelime bile söylemeden döndü ve platformdan yukarı uzanan yürüyen merdivenlere yöneldi, ben de onu takip ettim.

“Hey, dostum?” dedi platform görevlisi tekrar, kendinden şüpheli ve zayıf bir sesle.

Geriye bakmadım, bakamazdım. Yürüyen merdivene geçtik ve merdivenlerden biraz daha hızlı hareket eden siyah lastik tırabzan bandına tutunarak yukarı tırmanmaya başladık.

Merdivenlerin sonunda her iki yanında bir asistanı, elinde telsiziyle istasyon sorumlusu bizi karşıladı, yanına yaklaştığımızda elini kaldırdı ve “Bir dakikanızı alabilir miyim?” dedi.

Oda biletini adama salladı. Ben de seyahat kartımı salladım.

Adamların arasından geçtik, bariyeri aştık ve istasyon görevlisi daha şaşkınlığını üstünden atamadan oradan uzaklaştık.

Nüktedan bir adam bugün sadece parodilerde kullanılabilen, 1950'lere has o değişik İngiliz aksanıyla anons yaptı:

“Balham: Güneye açılan kapı!”

Balham –geri dönmek, kaçıp gitmek ve şehre ulaşmak için son fırsat. Metro’nun yer üstüyle buluştuğu son nokta, şehrin merkezinde yaşıyormuş gibi yapabildiğiniz son bölge.

Balham. Her iyi vatandaşın emekliye ayrıldığında taşındığı yer; daha fazlası olmak isteyen bir banliyö.

Kanım akıyordu.

Balham İstasyonu’ndan çıktığımızda yüzümü Oda’ya döndüm ve “Dikişlerim attı,” dedim.

Oda gözlerimin içine baktı ve bir an için, içim tekrar korkuyla doldu. Sonra bileğimden tutarak beni bir çocuk gibi sokağın karşısında bulduğu ilk eczaneye doğru sürükledi. Kalın bir rulo sargı ile bir ilkyardım çantası satın aldı ve sonra beni en yakındaki fotoğraf kulübesinden içeri itti.

Kulübe iki kişi için tasarlanmamıştı, ama şikâyet edecek halde değildim. “Paltonu çıkar!” dedi Oda.

Paltomu çıkardım.

“Şimdi de gömleğini!”

Gömleğimi çıkardım. “Berbat haldesin,” diye homurdandı Oda ve yaralarımı temizlemeye başladı. Birkaç dakika sonra, bir güvenlik görevlisi perdeyi aralayarak içeride ne yaptığımızı sordu. Oda ona polisi, ambulansı veya her ikisini de çağırmasını ya da defolup gitmesini söyledi. Önüne serilen seçeneklerin çeşitliliğiyle afallayan adam öylece beklemeyi tercih etti ve sargılarım sarılıp da İsa tişörtümü üstüme geçirdikten sonra, bizi kulübeden dışarı çıkartarak hızla polisi aramaya gitti.

Oda beni bir süpermarketin vitrinine yasladı ve yolun karşısındaki bir ikinci el dükkânına koşturdu. Bir dakika sonra elinde kesekâğıdı içinde siyah bir tişörtle geri döndü. Tişörtün üstünde **“GARAMOND DÜNYANIN EN GÜZEL FONTU”** yazıyordu.

“Lütfen. Olmaz,” dedim.

“Çeneni kapa ve giy şunu,” dedi Oda.

Bu defa bir kahve dükkânını kullandık. Oda iki sert kahve aldı ve kahvelerin aslında karton kutuda sıcak kahverengi su olduğu ortaya çıksa da bu hareketini takdirle karşıladım. En azından ağrı kesicilerimi içebilmiştim. Üstümü tuvalette değiştirdim. Elimizde karton bardaklarımızla dışarı çıktığımız sırada, yakınlardan siren sesleri yükselmeye başlamıştı. “Bizi takip edebilir mi?” diye sordu Oda.

“Kim?”

“Bay Pinner.

“Bilemiyorum. Burada durup beklemeyelim.”

Clapham Junction’a uzanan bir anahat trenine atladık, sessizce pencere kenarına oturduk. Yeraltı metrosuna gitmemiştik çünkü metroyla yüzleşmem henüz mümkün değildi.

Clapham’a vardığımızda Waterloo’ya giden bir başka trene geçtik.

Oda gözlerimin içine asla bakmadı, sadece pencere kenarında sessizce oturdu ve tırnaklarının altındaki pislikleri temizledi. Kuruyan kanlar yüzünden tırnaklarının altında siyah ve kırmızı bir topak yığını birikmişti. Gözlerini kaçırmaya devam etti.

Waterloo’ya vardığımızda, “Doktora gitmen gerekiyor mu?” diye sordu.

“Er ya da geç,” dedim. “Ama şimdi nehri görmek istiyorum.”

Waterloo Köprüsü’nden hemen önceki kavşağın yakınındaki alt geçidi kullandık, Imax’ın etrafından dolaştık ve kuzeye doğru devam ettik. Nehrin kokusunu duyabiliyor, havadaki eski büyüünün tadını alabiliyordum ve yanıklarım biraz olsun dindi, ayaklarımdaki ağırlık azaldı. Yağmur durmuştu, asfalt tertemizdi ve dalgakıranın yüksek duvarları altında uzanan nehir sula-

rı bir çarşaf kadar yumuşaktı. Minnetle Ulusal Tiyatro binası önünde, üstüne Japon fenerleri asılmış yapraksız bir ağacın altındaki bir banka çöktüm. Ahşap bank hâlâ ıslaktı, şehir ise gri bir sis bulutuyla kaplıydı. Sakin ve güzel bir andı. Tüm o duvarların arkasında milyonlarca insan ofislerde öğle yemeği arası verildiğinde insanlar ne yaparsa onu yapmakla meşguldü. Ve ben bu insanlardan bir tanesini bile tanımak zorunda değildim, bunun yerine evrenin merkezinde oturup nehrin sadece benim için akıp giden sularını dinleyebilirdim.

Oda arkamda duruyordu.

Bang, diye düşündüm.

Bang, üç kurşun göğsüme, iki kurşun başıma.

Bang; bang, bang.

Kamusal alan –kameralar, kapalı devre kameralar, tiyatronun kafesinde pencere arkasından izleyen gözler, bilet alanlar, kitap okuyanlar, nehir kenarında yürüyenler, eli balonlu küçük çocuklarını gezdiren turistler.

Elimi “**GARAMOND DÜNYANIN EN GÜZEL FONTU**” tişörtümün altına soktum ve Oda’nın omzuma sardığı sargılara sızan kanımın yapışkanlığını hissettim. Parmaklarıma bulaşan kan zayıf ve kırmızıydı. Dalgınca elimi pantolonuma sildim ve nehir havasından derin bir nefes aldım.

Sonra, Oda sohbet etmeye niyetli görünmediği için kalktım, dalgakıranın kenarına kadar yürüdüm ve tırabzanın üstünden geçtim. Üstü yeşil balçıkla kaplanmış bir merdiven, nehir kıyısındaki kumlara doğru uzanıyordu. Basamakları indim, Thames Nehri’nin kıyısına geldim, ellerimi yıkadım sonra kumsala geri döndüm. Oda da basamakların tepesinde belirmişti. Yüzünde... hiçbir ifade yoktu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve ifadesizce bakıyordu. Konuşmuyor, herhangi bir şey yapmıyor, sadece izliyordu.

Ayağımla kumları eşeledim, kumun dibinden suyun yüzeye çıkışını izledim ve sonra ayakkabımın ucuyla dikkatle şunu yazdım;

ŞAPKAMI BANA GERİ VER

“Bu akıllıca mı?” diye sordu Oda, basamakların üstünden.

Başımı ona doğru kaldırdım. “Oda?”

“Evet?”

“Sanırım ortada neler döndüğünü anladım.”

“Öyle mi?” Bu cevap bekleyen bir soru değildi. Ama benim verebileceğim bir cevap vardı ve sadece bu yüzden konuşmaya devam ettim.

“Oda?”

“Evet?”

“Sanırım Bay Pinner’ı nasıl öldürebileceğimizi biliyorum.”

İşte şimdi, uzun zamandır ilk defa, Oda meraklanmış gibi göründü.

Ayak işleri.

Vekillerden nefret ediyordum, ama ayak işleriyle uğraşan birilerine sahip olmak da fena değildi.

Aldermanbury Meydanına gittik.

“Sen hâlâ!..” dedi Earle.

“Hayattayım, evet. Bunun farkındayım.”

Hâlâ masasının arkasında. Hâlâ üstünde kırışıksız, nizami takım elbisesi. Hâlâ kahve içiyor. Adamın hiç uyumuyormuş gibi bir imajı olmasına şaşırmamalı.

“Özür dilerim, öyle demek istemedim...”

“Benim parti şakalarımın güzel tarafı, her zaman şaşırtıcı olmalarıdır,” dedim, koca masanın önündeki bir koltuğa çökerek.

“Senin şu ‘destek kuvvetin’ ise hayatta değil.”

Earle'ün yüzündeki ifade karardı. "Onların ces..."

"Ölüler. Yaşamıyorlar. Ve çocuk da öyle... Mo... ölü."

Loren.

O âna kadar düşünmemiştim ama

ona bunu nasıl söyleyecektik?

"Ama sen..."

"Hâlâ hayattayım, evet. Biliyorum. Komik, değil mi? Bir teorim var, Bay Earle. Aslında birleştirildiği takdirde kocaman bir teori oluşturan bir sürü küçük hipotezim var da diyebiliriz. Duymak ister misiniz?"

Omuzlarını silkti. "İçinde bulunduğumuz açmazla ilgiliyse, evet."

"Bay Earle, düşündüğünüz gibi iflah olmaz bir sersem olsaydım, hâlâ hayatta olmam garip olmaz mıydı?"

"Sersemden ziyade kötü bir adam olduğunuzu söylemek daha uygun olurdu, Bay Swift."

"Teorimi duymak istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

"Giderek artan sayılarda verilen kayıpların önüne geçmemizi sağlayacak bir çözüm içeriyor mu?"

"Büyük ihtimalle. Ve teorimi duymak için sadece yarım saatlik bir tıbbi müdahaleyi beklemek durumundasınız."

Harlun ve Phelps'te ufak bir sağlık odası vardı.

Neden olmasını ki?

Ayrıca bir spor salonu, iki kantin, bir ATM ve bir psikiyatristi de mevcuttu. Nizami bir işin daha nizami şekilde yürümesi için gerekli her şey düşünülmüştü.

Bize ağır kesici verdiler.

Anestezi öncesi günlerde İncil'in neden intiharı bir günah olarak ilan ettiğini anlamaya başlıyorduk. Sonsuza kadar lanet-

lenme olasılığı dışında başka hiçbir şey herhalde insan ırkını ilk diş ağrısında kendini uçurumdan aşağı atmaktan alıkoyamazdı.

Oda kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşları çatık bir halde kapıda bekledi. Earle yüzünde, içinde bir projeksiyon cihazı olmayan herhangi bir odada bulunmaktan rahatsızlık duymış gibi bir ifadeyle içerideki sandalyelerden birine oturmuştu. Bense üstü kâğıtla kaplı bir sedyedeydim ve tıknamakla meşguldüm. Biri önümüze yemek getirene kadar ne kadar aç olduğumuzu fark etmemiştik. Şimdi ise tabakta kalan sosu parmaklarımızla sıyrıyor, parmaklarımızı yalıyor ve bir yandan da keşke tabağın kenarlarını dilimizle yalamaktan çekinmeyecek kadar hırpani biri olsaydık diye diliyorduk.

“Şapkamı bana geri ver,” dedim.

“Teorin mantıklı olsa iyi olur, Swift,” dedi Earle.

“Bu yazının şehirler katiliyle aynı anda ortaya çıkması sana da garip gelmedi mi? Kuzgunlar öldürüldü ve yazı orada; Duvar kirletildi ve üstünde ‘şapkamı bana geri ver’ yazıyordu. Londra Taşı kırıldı ve yazı orada. Her yerde, ‘şapkamı bana geri ver’. Evet, mistiklerin işlerinde muğlak davranmayı tercih ettiklerini biliyorum, çünkü bu ihtilaflı çağda hayatta kalabilmenin tek yolu bu. Ama şehir sokaklarında her yere yazılmış bu cümle ancak Abba’nın kıyamet günü habercisi olması kadar sonun habercisi olabilir. Başka bir anlamı olmalı... rastgele kelimelerden oluşuyor olamaz, yoksa neden her yerde belirsin ki? Teorimin ilk ayağı bu.

“Teorimin ikinci ayağı ise: Şehirler katili! Neden Londra’da? Neden şimdi? Tarih boyunca belirlediği anlara bir bakalım... bomba düştüğünde Hiroşima’da, barbarlar saldırdığında Roma’da, duvarları yıkıldığında Babilon’da, yangın çıktığında Londra’da, yanardağ patladığında Pompei’de, barajlar yıkıldığında New

Orleans'ta. Tüm bu olaylara onun yol açtığını mı düşünmeliyiz? Eğer öyleyse, neden Londra'yı çoktan yakıp kül etmedi? Şehirler katili bu felaketlere yol açmıyor, onlar tarafından çağrılıyor. Evet, onun varlığı bu felaketlerin boyutunu artırıyor, işleri daha kötü hale getiriyor olabilir; belki yangın sırasında alevleri körüklüyor veya bombacıları hedeflerini daha iyi tutturmaları için ışık tutuyordur. Ama şehirler katilinin bir şehirde belirmesinin tek sebebi, o şehrin başına bir iş gelecek olması. Şehirlerin ölümlüyle besleniyor, ama şehirleri bizzat yok eden o değil.

“O zaman neden Londra'da? Neden şimdi? Onun şehrimize gelmesine yol açacak kadar feci olan durum nedir ve Willesden'de arkadaşlarıyla takılmayı seven bir çocukla neden ilgileniyor? Gece Yarısı Valisi'ni neden öldürdü ve Kule'deki kuzgunları neden zehirledi? Ortada bir savaş yokken, Thames Dalgakıranı hâlâ işlevini görür haldeyken, onu şehrimize çağıran nedir? Durum böyleyken, varlığının arkasında mistik bir felaketin yattığını varsaymamız hata olmayacaktır diye düşünüyorum –eğer Westminster'da bir bombanın varlığından bahsediyor falan olsaydık, Bay Pinner bizimle uğraşmaktan ziyade bomba imha ekibi görevlilerini ortadan kaldırmakla meşgul olurdu. Bu olayların arkasında büyü var, bu yalın ve düz bir gerçek.

“Diğer bir deyişle; şehirler katilinin Londra'ya gelmesine sebep olan büyü bir durum söz konusu.

“Şimdiye kadar duyduklarınız sizi memnun etti mi?”

Odadakilerin yüzlerine baktım.

Mutsuz görünüyorlardı, ama kimse bir şey söylemeye yeltenmedi ve ben de teorime devam ettim.

“Mo ölmeden hemen önce, Bay Pinner tarafından işkence görmeden, cezalandırılmadan, öldürülmeden hemen önce, *trafik görevlisinin şapkası*'ndan bahsetti. Mo bir trafik görevli-

sinin şapkasını almış ve cezalandırılmasının sebebi de buymuş. Şehirler katili -ve sanırım artık adamın gerçekten de öyle olduğunu rahatlıkla kabul edebiliriz- bireylerle ilgilenmez. O tuğla- larla, taşlarla, sokaklarla, benim veya sizin kavrayışımızın dışında büyük fikirlerle ilgilenir. O zaman neden Mo'nun peşine düştü? Onu neden oldukça planlı ve zalimane bir şekilde cezalandırdı? Boom Boom tarafından kaçırılmasını sağladı. Hayatta kalma- sı gerektiğini söyledi. Bunu tek sebebi ona acı çektirebilmektir. Onu hurdaların arasına atmak, kanını mürekkebe döndürmek. Mo bir şapka aldı, bir trafik görevlisinin şapkasını ve şimdi de her yerde 'şapkamı bana geri ver' yazıyor.

"Ve Bay Pinner bana onun hayatını kolaylaştırdığımı söyledi. Bakker'ı öldürmüş olmamdan bahsediyordu. Bunu yaparak... Bakker'ı alaşağı ederek ona şehrin anahtarını teslim etmişim. Bu arada evet, Kule güçlü bir organizasyondur, ama ben şehirler kati- li Londra'ya gelmeyi aklına koyduktan sonra ona Bay Bakker'ın bile engel olabileceğinden şüpheliyim. Ama Bay Bakker'ın asıl icraatı -ve bunu son derece zekice bir planla gerçekleştirirken sonrasını düşünmedi bile- büyüleri ortadan kaldırmaktır.

"Nair öldüğünde, katilinin ben olduğumu varsaydınız. Çünkü ben bu şehirdeki son eğitilmiş büyücüyüm. Büyücülerden hoş- lanmıyorsunuz, Bay Earle. Bizi tehlikeli, tutarsız, her an delir- menin eşiğindeki insanlar olarak görüyorsunuz. Yanılıyorsunuz, ama şimdiki konumuz bu değil. Bakker'ı öldürdüğümde, bü- yücülerin sistematik bir şekilde öldürülmesine de son vermiş oldum. Ama o sırada çoğu zaten ölüp gitmişti. Yeni çıraqlarla ilgilenecek tek bir büyücü bile kalmadı. Ve birilerinin delirmesi ihtimali varsa, o da eğitimsiz bir büyücüdür.

"Sonuçta bence her şeyin özeti şu:

"*Şapkamı bana geri ver* cümlesinin bir uyarı olduğunu düşü-

nüyorum. Bay Pinner'dan değil, fakat şehrin kendisinden gelen bir uyarı. Londra Taşı, Gece Yarısı Valisi, kuzgunlar; bunların hepsi şehrin koruyan yadigârlar ve bir tanesi bile sağlam durumdayken, şehrin büyüülü korumaları da sağlam kalır. Bence bu cümle, bizi neler olup bittiği hakkında bilgilendirmeye çalışan bir uyarı.

“Mo trafik görevlisinin şapkasını çaldığında, içinde şehirler katilinin çağırılmasına yetecek kadar öfke, intikam hırısı, gazap duygusu ve büyü gücü taşıyan birinden çaldı. Bay Pinner'ın burada olmasının sebebi o trafik görevlisi. *Onun şapkasını çaldım*, dedi Mo. Bu yüzden hurdalıkta ölüme terk edilmişti; bu bir cezaydı. Sadece eğlenmek için yabancılardan bir şeyler çalabilecek kadar alaycı ve insanları küçümseyen bir çocuktan alınan bir intikamdı. Aynı şekilde cezalandırılmış olması için, bir yabancı tarafından zehirlenip acı dolu bir ölüme mahkûm edildi. *Şapkamı bana geri ver*, duvarlarda yazan bu. Olayların güzergâhını bir düşünün: Mo, Willesden'de takılıyordu; Mo, Kilburn'de hapsedildi; Nair, Kilburn'de öldü, şapka ise tüm bu yerlerden sadece birkaç kilometre uzaklıktaki Dollis Hill'de çalınmıştı. Duvardaki yazıyı düşünün, Bay Pinner'ın Londra'ya gelme zamanlamasını düşünün, çocuğun başına gelenleri, Nair'in neden öldüğünü, şimdiye kadar olan biten her şeyin temelinde yatanları düşünün. Şehirde trafik görevlilerinden daha fazla nefret edilen başka hiçbir iş kolu yoktur –polis onlar kadar fazla saldırıya, şiddete veya sıradan kabalığa maruz kalmıyor. Bunun eğitimsiz bir büyücü üstünde ne gibi bir etkisi olabileceğini düşünün. Şehrin ona bağırıp çağırdığını hissedene, havadaki büyü ve hayatın tadını alabilen ve bu tadın içinde düşmanlıktan başka bir şey bulamayan biri. Benden neden şüphelendiğinizi hatırlayın. Bunu ancak bir büyücü yapabilirdi. Hatta belki de şehirler katili kadar güçlü ve

gazap dolu bir varlığı çağırabilecek tek kişi bir büyücüdür. Şehri bekleyen mistik felaket de bu; o trafik görevlisi. Bizi yok etmek üzere ve şehirler katili de bir yabancidan gördüğü aşağılanmanın intikam duygusuyla ortaya çıkan tezahürü.

“Elbette, anlattıklarımın hepsi yüzde 99 oranında hipotezlerden ibaret.

“Ama elinizde daha iyi bir açıklama olmadığı sürece, bence şapkası çalınan o trafik görevlisini bulmamız gerekiyor.

“Onu durdurduğumuzda şehirler katilini de durdurmuş olacağız.

“Çok geç olmadan önce, o trafik görevlisini öldürmeliyiz.”

4. Bölüm: ŞAPKAMI BANA GERİ VER

Bir lanetin tartışıldığı, bir şapkanın bulunduğu, Londra Köprüsü'nün üstünde yabancıların doğasına dair derinlemesine bir sohbetin yapıldığı bir hikâye.

Ayak işleri.

Başka birinin ayağı, başka birinin işleri.

Yönetici olmanın artıları yok değildi.

Bay Earle'ün ofisinin hemen altındaki bir ofiste, gösterişli bir koltuğa yayıldım ve beklemeye başladım.

Ara sıra insanlar içeri giriyordu. Ofis doktoru dikişlerimi kontrol etmek ve tansiyonumu ölçmek için iki defa uğradı. Ofisin anlaşmalı olduğu yemek firmasından biri elinde kahve bardakları ve normalde kremalı bisküvi ve reçelli kurabiyelere alışık olan dilimize hafifçe rahatsız edici gelecek kadar kaliteli bisküvilerle geldi. Oda bir iki defa uğradı. Bir şeyler söyleyecekmiş gibi durdu, sonra konuşmadan sadece bize baktı ve *güzel, hâlâ buradasın. Kaçmaya çalışma*, der gibi bir ifadeyle başını salladıktan sonra ofisten çıktı.

Bir defa -sadece bir defa- Earle uğradı.

Elinde büyük bir beyaz kutuyla içeri girdi ve kutuyu önümdeki masaya bıraktı.

“Açın,” dedi.

İçinden yılanların fırlamasını bekleyerek, dikkatle kutuyu açtım.

Kutuda kocaman siyah bir palto vardı.

“Ee?..” dedim.

“Sizin için.”

“Eh...”

“Bir Vekil paltosu. Ofisinizin sembolü.”

“Ama ben bir Vekil değilim.”

“Hayır. Ama Gece Yarısı Valisi’siniz ve ofislerimiz her zaman yakın ilişkide olmuştur. Ayrıca şimdiki paltonuz kesinlikle yenilenmeye ihtiyaç duyuyor. Kutunun içinde bir de terzi kartı var. Takım elbise için. Hiç takım elbiseniz yoktu, değil mi?

Defalarca çamaşır suyuna bastırılmış eski paltomun ne kadar da rahat olduğunu düşündüm ve astarına dikilmiş minik büyülerini düşündüm. Gülümsemek için kendimi zorladım. “Hayır. Ama teşekkürler,” dedim. “Bu hareketinizi takdirle karşılıyorum. Sizin için sakıncası yoksa, kendi paltomu bir süre daha rafa kaldırmayacağım sanırım, çünkü... bilirsiniz... büyülerini işleyip dikmek zaman alıyor. Anlayış göstereceğinizden şüphem yok.”

Bay Earle bir solucan gözü genişliğinde gülümsedi ve lanet olası siyah paltolu lanet olası beyaz kutuyu arkasında bırakarak dışarı çıktı.

Ayaklar çalıştı.

Öğlen saatleri yerini akşama bıraktı.

Akşam ofislerin cam duvarlarındaki ışıkları söndürdü, şehrin kuleleri üzerinde ışık ve gölgelerden oluşan delice desenler oluşturma işine koyuldu.

Bir ofiste veya başka bir kattaki birileri, neden o işi yaptığından ve o işin nasıl bir öneme sahip olduğundan habersiz olsa bile, hafifçe kirli ellerini Dollis Hill’de alınmış bir polis raporuna geçirdi.

Bir başka yerde, neden o işi yaptığından habersiz ama işinde atanma yolunun sorgulamadan çalışmakla gerektiğinde inisiyatif kullanmak arasındaki mükemmel dengede yattığının far-

kında olan bir başka kişi, Londra'nın kuzey-batı tarafındaki bir kapalı devre kameradan alınmış bazı görüntüleri eline geçirdi.

Birkaç dakika sonra, aynı kişi Brent Belediyasını aradı, birkaç isim verdi, birkaç tarifte bulundu ve Kilburn'deki trafik düzenlemeleri konusunda nazikçe birkaç soru sordu.

Bu kişinin atanması çok uzun sürmeyecek gibi görünüyordu.

Gözlerimi tavana diktim.

Üstü metal çerçeveli beyaz suntalarla kaplanmış, ortasına minik lambalar yerleştirilmiş şu panel tavanlardan biriydi. Bruce Willis'in ter içindeki çelik yeğeliyle tırmanıp içinden gidebileceğ i türden bir tavandı.

İş çıkış saatleri.

Bunu hissetmek için saate bakmam gerekmiyordu; sadece gözlerimi kapadım ve algımın hemen sınırındaydı; tenimde artan bir ısı, midemde bir gıdıklanma hissi, ayak parmaklarımda bir kaşıntı. Bu kadar büyük bir şehir -ki ne kadar büyük olduğunu düşünmekle bile insan delirmenin eşiğine gelebilirdi- ve iş çıkış saatleri: metroda dirsek dirseğe insanlar, trenin her salınışıyla çarpışan kafalar, soğuk bir gecedeki âşıklar gibi baldırlara sürtünen baldırlar, çarpışan çantalar ve bir yana fırlatılan gazeteler, sokaklarda yuvarlanan çöpler, oturan kalçaların ve çıkış kapısına ilerleyen bacakların ağırlığı altında salyangoz hızıyla ilerleyen otobüsler, bip bip bip sesiyle açılan kapılar, yetersiz oksijen, islenmiş camlar, metro istasyonu platformlarında o ölümcül sarı çizgiye doğru eğilmiş binlerce yabancı; canlı raylar. Hayata gelen motorlar, tıkış tıkış kafeler, kahve ve köpüklü süt, aydınlanan sokak lambaları, ıslak kaldırımlarda takırdayan ayakkabılar, şiddetli rüzgârla ters yüz olan şemsiyeler. Canlı raylar.

Kendinizi koyuverirseniz, delirmek o kadar kolay bir işti ki. İşte bu yüzden büyücüler, büyücü çırakları ve sizi gençken keşfedip bir kenara çeken, “Beni dinle, Matthew. Sana büyü kullanırken göz önünde bulundurman gereken güvenlik ve sağlık prosedürlerinden bahsedeceğim,” diyen şefkat dolu yaşlı adamlar vardı. Çünkü yeterince dikkatle düşünür ve büyüünün güzelliğini ve büyüklüğünü bir parça olsun anlamaya başlarsanız, kendinizi unutup gitmeniz işten bile değildir.

Ve evine gitmesi gerektiği halde, Harlun ve Phelps ofislerinden birinde çalışan, fazla soru sormadığı sürece geleceği parlak bir genç, Dollis Hill'deki görevi sırasında saldırıya uğrayan bir trafik görevlisi tarafından doldurulmuş bir şikâyet formunu okuyordu ve birkaç hafta önce yazılmış bir başka şikâyet formuna daha rastladığında bunun tam da Bay Earle'ün aradığı şey olduğunu yavaşça idrak etmeye başlamıştı.

Formun üstünde bir isim ve adres bile vardı.

Oda kapıyı açtı, başını içeri uzattı ve “Onu buldular,” dedi.

Gözlerimi açtım ve uykulu bir şekilde, “Ne?” dedim.

“Trafik görevlisi. Vekiller onu buldu.”

Nasılını bildiğiniz sürece, çok da zor bir iş sayılmazdı.

Alkışlar şehir polisi ve başarılı bilgi işlem merkezine.

Konferans salonunda buluştuk. Earle, ben, Oda, Bay Pinner'a kurban gitmemiş diğer Vekiller. Hatta benden olabildiğince uzak oturan ve göz göze gelmemeye özen gösteren Sinclair bile oradaydı.

Bizden korkuyordu.

Gözlerini bizden kaçırın Vekillerin sayısına bakılırsa, diğerleri de öyle.

Hâlâ hayattaydım.

Sürpriz!

Earle'ün masasında nizami bir kâğıt dosyası duruyordu. Birileri belgelerden pek çok kopya almış ve onları birbirine zımbalamıştı.

Earle lafa girdi; "Uzun toplantılara tahammül edemediğim için lafı uzatmayacağım. Bayan McGuiness toplantıdan notlar alıyor olacak ve Bay Sinclair'e de geldiği için teşekkür ediyorum. Ayrıca önceki çalışmalarımızdan hatırlayacağınız... duyarlı bir vatandaşımız da aramızda. Bayan..." Tereddüt etti.

"Oda yeterli," dedi Oda sakince.

"Mezhebi temsilen Bayan Oda ve elbette, yeni Gece Yarısı Valimiz Bay Swift. Gündemimiz kısa ve net. Hepinizin önünde bir kopya olmalı."

Kopyalarımız vardı. Dosya kapağında beyaz kâğıt üstüne nizami harflerle "Harlun ve Phelps" yazıyordu. İçerik bölümünde ise:

1. Sıradışı Mevzular ve Özürler.

2. Şehirler Katili

Dosyayı sekreterlerden hangisinin hazırladığını merak ettim.

"Bay Kemsley hepinizin bildiği gibi hâlâ yoğun bakımda. Durumu kritik ama kararlı. Kendisine çiçek gönderildi ve ofis içinde bir geçmiş olsun kartı dolaştırılıyor; hepiniz imzalarsanız memnun olurum.

"İkinci konumuz 'şehirler katili' olarak kodladığımız durum. Bunun genelde bu tür toplantılarda kullandığımız tabirlere kıyasla fazlasıyla melodramatik ve şaşaalı bir tabir olduğunu kabul ediyorum, ama korkarım ki içinde bulunduğumuz duruma

tam olarak oturuyor. Konuyla ilgili bilgi eksiği olanlara önceki toplantımızda alınan notlara bakmalarını tavsiye ediyorum. Bu sırada, Bay Swift'in oldukça sıradışı fikirlerine kulak verelim.”

Earle yüzünü bana çevirdi. Diğer herkes de öyle. Omuzlarımı silktim ve “Peki, tamam,” dedim. “Olayların sorumlusunun trafik görevlisi olduğunu düşünüyorum. Bence şehirler katilini çağıran o. Şehirler katili, trafik görevlisinin intikam, yıkım, öç vs amacıyla kullandığı bir araçtan başka bir şey değil. Ama şehrin sonunu asıl getiren kişi, o trafik görevlisi kadın olacak. Başka bir sorunuz?”

Bay Earle bana cuma günü saat birde ofisine gelip de yapacak başka işi olmadığını, eve gidip gidemeyeceğini soran ofis çalışanlarına attığını düşündüğüm türden bir bakış ve gülümseme sundu. İnsana suntadan bir tabut sözü veren türden bir gülümseyişti.

Gözleri hâlâ benim üzerimdeyken sesiyle odayı inleterek konuşmaya devam etti. “Masanızdaki dosyayı incellerseniz, üç hafta önce Dollis Hill’de görev yapan bir trafik görevlisinin yerel karakola giderek bisikletli bir ergen çetesinin başındaki şapkayı kaparak uzaklaştığı ve kendi kelimeleriyle ifade etmek gerekirse ‘güldüler ve bana ırkçı sıfatlarla hakaret ettiler’ diyerek şikâyetle bulunduğunu göreceksiniz. Polis raporuna göre kadın fazlasıyla canı sıkkın haldeymiş ki bunun üç ay içinde karakola yaptığı üçüncü ziyaret olduğu gerçeği göz önüne alınırsa bu pek şaşırtıcı değil. Bu şikâyetten iki hafta öncesinde sokaktayken yüzüne tükürülmüş. Ondandır bir ay önce çift sarı çizgili bir yola yasa dışı park eden bir Corsa sahibi tarafından öylesine kötü hırpalanmış ki yaralarına dikişler atılması gerekmiş ve iki gün hastanede yatmış. Polis raporunu hazırlayan kişinin fikrine göre şapkasını çalıp giden ve ona kahkahalarla gülen bir genç, bardağı taşıran

son damla olmuş. Bir yabancından diğerine yapılan rastlantısal, gayriihiyari zulüm; belli bir ruh hâli, belli bir yer, belli bir... güçle birleştiğinde insanın akıllıca olmayan şeyler yapmasına sebep olabilir.

“Şapkası çalıdıktan sonraki gün kadın, trafik görevinden istifa etmiş.

“Kredi kontrol birimimizin trafik görevlisinin ekonomik durumunu kötü olarak tespit ettiğini de eklemem gerekiyor. Ailesi göçmen; kadın burada doğduğu için İngiltere’de oturma iznine sahip, ama ailesi onu terk edip geldikleri ülkeye geri dönmüş, çocuklarının bakımını devlete bırakmış.

“Beyler, son derece kusurlu, saldırgan ve -şartlar öyle gerektirdiği takdirde- gözünü karartmaktan çekinmeyen bir bireyle karşı karşıya olduğumuzu söylememe izin verin. Ve bu kadın, belki kendisi farkında bile olmadan, şehre büyük bir zarar verme potansiyeline sahip. Hepimiz sıradan vatandaşlar olsaydık, bu durumda kadına sıcak bir yemek ısmarlayıp nazikçe konuşmamızı teklif ederdim. Ama içinde bulunduğumuz durum bu noktayı çoktan aştı. Gerçekler önünüzdeki dosyada. Eğer bu kadın gerçekten de Bay Pinner’ın şehrimize gelmesine sebep olduysa -ki veriler buna işaret ediyor- o zaman Gece Yarısı Valisi’nin önerisini derhal oylamaya açmak istiyorum. Bu kadın -şapkası talihsizce çalınan bu trafik görevlisi- şehrin güvenliği için bir tehdit oluşturuyor ve Bay Pinner’ın Londra için düşlediği sonun gelmesinden önce derhal ortadan kaldırılması gerekiyor. İtirazı olan yoksa, oylamaya başlayalım.”

İtirazı olan yoktu.

Oylama yapıldı.

Kimse aksi yönde oy kullanmadı.

“Bay Swift? Siz oy kullanmadınız,” dedi Bay Earle.

“Kullanmam gerektiğini bilmiyordum.”

“Siz de bu kurulun bir üyesisiniz.”

“Öyle miyim?”

“Evet. Bu sizin fikriniz, sizin çıkarımınız ve sizin önerinizdi.”

“Ah. Anlıyorum.”

“Evet? Oyunuzu ne yöne kullanıyorsunuz?”

“Ben... biz... yani ben...”

Başımı eğdim.

“Adı ne?” diye sordum.

“Bunun konumuzla bir ilgisi var mı?”

“Sadece merak ettim.”

“Adı Penny Ngwenya. Oyunuz, Bay Swift?”

Gözlerimizi ayaklarımıza indirdik.

Gece Yarısı Valisi’nin ne yapması gerekirdi?

Elimi kaldırdım.

Penny Ngwenya.

Yüzüne tükürülmüş, saldırıya uğramış, şapkası çalınmış.

Şapkamı bana geri ver.

Dollis Hill.

Fazla rastlantısal.

Mo, Dollis Hill’deki bir trafik görevlisinin şapkasını çalmış ve bu suçunun bedelini ağır ödemişti.

ŞAPKAMI BANA GERİ VER.

Ve Penny Ngwenya; sisteme kısılp kalmış, parasız, yüzüne tükürülmüş, saldırıya uğramış, soyulmuş, şikâyet bildirisinde bulunmuş ve sonuç alamamış bir göçmen.

Ve şehre gelen Bay Pinner.

Penny Ngwenya

Zavallı Penny Ngwenya; büyük ihtimalle ne yaptığığının, hat-ta yaptıklarının sonucunda neyle yüzleşmesi gerektiğinin bile

farkında değil. Ama farkında olmasını umdum. Çünkü o zaman her şey daha kolay olurdu. O zaman Loren’le yüzleşebilirdim. Arabaya atladık.

Çok da uzaklara gitmemiz gerekmediği ortaya çıktı.

St Pancras International. Sivri zekâlinın biri 1830’larda yanan Meclis Binasının yerine yeni bir bina yapılması için bir yarışma düzenlenmesi gerektiğini düşünmüştü. St Pancras da meclis binası adayı binalardan biriydi. Eğer İngiliz milletvekilleri sırtlarında pelerinleriyle yüzlerini aya dönüp ulumayı seven adamlar olsaydı, bu bina hükümete gerçekten de mükemmelce ev sahipliği yapardı. Üstü sivri dikenlerle kaplı kırmızı kuleler, King’s Cross’taki komşusuyla asla uyumlu görünmeyen kocaman bir saat kulesi; Pentonville Hill’den veya Camden’deki kulelerden bile görülebilen uzun, soluk mavi-gri bir kemer. Karolu basamaklar, mermer sütunlar, duvar içindeki kablo ve boruları kamu görüşünden gizlemek için döşenmiş kırmızı tuğlalar. Bu zarif bir bina değildi. Ayrıca arabayı park edecek bir yere de sahip değildi. Uluslararası terminalleri ana yollar üstüne koymanın eksileri de vardı.

“Emin misiniz?” dedim.

“Burada çalışıyor.”

“Ne olarak?”

“Temizlik görevlisi.”

En uzun kuledeki saate baktım, Euston Yolu üzerindeki sayısız trafik ışığıyla bir durup bir ilerleyen trafiği ve üstüne King’s Cross yazılı metal tabelanın altında bir taksi bekleyen insanları süzdüm. “Beni burada indirin,” dedim. “Siz de park edecek bir yer bulun.”

“Siz nereye gideceksiniz?”

“Bu Penny Ngwenya gerçekten de her şeyin sebebiyse, bunu anlarım. Ciddiyim. Paltom üzerine bahse girerim ki bu konuda benden daha yetkin birini bulamazsınız.”

Oda benimle indi. Ona hayır demenin bir anlamı yoktu. Pek de yasal olmayan bir şekilde otobüs yoluna girdikten sonra bizi British Library’nin hemen önünde indirdiler. Sırtları trafiğe, yüzleri Bloomsbury’nin daha sakin sokaklarına dönük koca gri binaların altına sığındım. Burun donduran bir rüzgâr, kulak düşürten bir soğuk vardı. Paltomu iyice çeneme doğru çektişirdim ve hızla trafik ışıklarına doğru koşturdum. Koca arabalarındaki Vekiller ise park edecek bir yer aramak üzere uzaklaştı.

“Vekiller gelmeden hiçbir şey yapmıyoruz,” dedi Oda.

“Elbette. Sadece izleyeceğiz.”

“Büyücü...” dedi Oda, uyarıcı bir tonla.

“Sadece emin olmak istiyorum. Masum birinin öldürülmesini istemezsin, değil mi?”

“Benim davamı yanlış değerlendiriyorsun. Önemli olan resmin tamamı.”

“Elbette. Aptallık ettim.”

İstasyon üç bölüme ayrılmıştı: Yeraltı, uluslararası ve karayolları ulaşımı. Karayolları bölümüne ulaşmak için bir sürü yüksek kemer altından geçen koridorlarda dolanmaktansa, yeraltı ulaşımına uzanan alçak tavanlı kapılardan geçerek yol almak daha kolay görünüyordu. Camlar ve parlak ışıklar; bipleyen kapılar, zırlayan bilet makineleri, mavi üniformalar içinde kadın ve erkekler; polis. Tabii ki polis olacaktı. Uluslararası bir terminal-deydik.

“Biliyor musun,” diye mırıldandım, “eğer olayların sorumlusu bu Ngwenya ise, St Pancras niyetlendiğimiz şey için pek de ideal bir mekân sayılmayabilir...”

“Her şeyin bir yolu var.”

“Öyle mi? Yani...”

“Sana yöntemlerimden bahsedecek olursam,” dedi Oda sakince, “onları bir daha kullanma fırsatını elimden kaçırmış olabilirim.”

Gözlerimizi kaçırdık.

Karayolları istasyonu Glasgow’dan Paris, Brüksel, Lille ve gerçek mazoşistler için, Disneyland’e uzanan tren hatları sunuyordu. Burası insanları etkilemek için tasarlanmıştı. Tavan şehrin üstündeki ortalama bir kar bulutu kadar yüksekteydi, platform ise çoğu iki otobüs durağı arasından daha uzundu. Her yer aynı solgun, soğuk mavi ışıkla aydınlatılmıştı; ışık sanki aynı yapıyı paylaşıyorlarmış gibi tek bir vücut hâline getirilmiş cam ve metalden yüzeyler üstüne vuruyordu. Gotik görkemiyle karışık modern bir sadelik. Ortaya çıkan sonuç eskiyle yeninin çatıştığı rahatsız edici bir manzara sunuyor olmalıydı, ama her iki dönem de hareket alanı ve ihtişam yaratma amacıyla tek bir potada eritilmiş, trenden inen insanların hâlâ farkında değillerse bile Londra’ya, İngiltere’nin başkentine adım attıklarını ve cüzdanlarına sahip olmaları gerektiğini açıkça ilan etmek üzere tasarlanmıştı.

Eurostar trenlerinin motorlarının gürültüsü her daimdi. Trenler ana bekleme salonunun hemen dışındaydı ve salonla tenler arasında sadece ince camdan bir bölme, birkaç bakır metelik ve uluslararası kanunlar vardı. Seyahate çıkmak üzere olan turistler dilerlerse platformun diğer tarafındaki deri koluklu bir şampanya barından 70 pound’a bir şişe şampanya satın alabilirdi. Bavullarında hâlâ bir parça yer olan alışverişçiler, alt kata inerek pasaport kontrolü masaları ve x-ray aletleri ile metal dedektörlerin etrafına dizilmiş mağazalara uğrayarak ucuz

romanlardan köpüklü banyo sabununa uzanan şeyleri alma imkânına sahipti. Kafeler yolculara maruz kalmak üzere oldukları kavrulmuş-çekirdek-temelli kültür şokunun etkisini azaltmak için Paris kruvasanları ve koyu kahve sunuyor; içki dükkânları tatilde ziyaret etmeyi unuttuğunuz ailenize hediye olarak götürmeniz için indirimli içkiler; bavul ve çanta mağazaları ise iş adamlarına en kalite deri eşyaları, zenginlik parıltısına sahip olan her şeyi sunuyorlardı.

Ve her şey parlıyordu, çünkü birilerinin görevi her şeyi temizlemektir. Oda'yla birlikte ana alışveriş merkezine inen yürüyen merdivenlerin başında durduk ve etrafı izledik. İstasyon gelen ve giden, Avrupa'ya uzanan son treni yakalama çabası içinde bir sürü insanla, çantalar ve bozukluklar ve kaçak göçmen kontrolüyle, alışverişçiler ve yer kazanmak için birbirini dirsekleyen satıcılarla doluydu.

“Bu kadının görünüşü hakkında bir fikrin var mı?” dedi Oda.

“Onu gördüğümüzde, kim olduğunu anlayacağız.”

“Jedi yeteneğinle mi?” diye terslendi Oda.

“Çünkü kimse şehirler katilini çağırıp da sıradan kalmayı başaramaz. Senin şu büyük resmin, yeteneklerim ve bu türden konular üzerindeki kavrayışından faydalanmayı içermiyor mu?”

“Şu ana dek pek bir faydanı göremedik,” diye homurdandı.

“Hayatını kurtardık.”

Sessizlik.

“Öyle demek isteme...” durakladım. “Özür dilerim,” dedim sonunda.

“Özür mü? Sanki bunun altında aslında başka bir anlam varmış gibi konuşuyorsun. Pişmanmışsın gibi?”

“Bilmem. Sadece duymak istediğinin bu olduğunu düşündüm.”

“Sana vurmalyım.”

“Sıranı bekle. Bana hâlâ ihtiyacın var.”

“Senin sandığın kadar çok değil. Bizim de kendi teorilerimiz var.”

Omuzlarımı silktim. “Sadece teoriler. Ve yanılıyor olsam bile, Gece Yarısı Valisi’ne yine de ihtiyacınız var. Nair’in beni bu işin içine neden ittiğini sanıyorsun?” diye sordum, gerçek bir merakla.

Oda omuzlarını silkti. “Ne fark eder ki?”

“Çok şey. Nair oldukça zeki bir adammış. Raleigh Court’u bulacak, cep telefonunda yararlı bir adres defteri bulunduracak kadar zeki. Earle, Nair’in bizi evcilleştirmek için Gece Yarısı Valisi olarak atadığını düşünüyor. Bizi dahil etmek için.”

“Mantıklı.”

“Sadece iyi bir kombinasyon da olabilir. Tesadüfi bir olay. Yabancınnın biri telefonundan rastgele bir numara çevirse bile, er ya da geç bize ulaşacağını sana garanti edebilirim. Parmakların bu düşünceyle seğirmiş olmalı. Sen büyücülerden nefret ediyorsun, mavi elektrik meleklerinden tiksiniyorsun ve Gece Yarısı Valisi’nden korkuyorsun. Bunları tek bir potada eritirsek... hâlâ bana vurmamış olman oldukça etkileyici.”

“Faydalı bir araçsın.”

“Nükleer bomba için de öyle söylemişlerdi. Bir gün elbet işimize yarar, elimizin altında dursun.”

“Matthew,” dedi Oda sertçe ve sonra adımı geri çekebilirmiş gibi keskin bir nefes aldı. “Büyücü,” dedi daha sakince, “söyleyecek faydalı bir şey olmadığı sürece, sadece sus ve işine bak.”

Sustum.

İşimize baktık.

Uzun sürmedi. İnsanlar temizlikçilerden kaçınmak için yol-

larını değiştirme eğilimindedir. Çünkü utanç duyarlar –çöpler korkak parmaklar arasından kayıp düşer ve onları toplama işi başkalarının üzerine yıkılır.

Bakmayı bilersen, aradığını görebilirsin.

üstüne iki çöp kutusu ve yan tarafına bir dizi fırçayla yer paspası iliştirilmiş bir arabayla görüş alanımıza girdiğinde, daha üstüne düşünmeme gerek kalmadan doğru insanı bulmuş olduğumu anlamıştım. Oda'ya, “Biraz burada bekle,” dedik ve merdivenlerden inerek bir alt kata doğru ilerledik. Trenden yeni inmiş bir genç grubunun arasından geçtik, Disneyland'a giderken Mickey Mouse kıyafeti giymiş bir müzisyenin sağa sola savurduğu banjodan başımızı eğerek kaçındık ve “Dikkat! Kaygan Zemin!” yazılı sarı bir tabelayı dikkatle yerleştirmekle meşgul olan Penny'nin yanına vardık. Sırtı bana dönüktü.

Büyücüler insanları öldürme konusunda iyidir. Bu iş tanımlarında yer almaz, ama... doğal bir yetenektir.

Tabelanın önünde durduk. Penny başını kaldırdı. Ağzımızı açtık ve tam o sırada Penny, “Size nasıl yardımcı olabilirim?” dedi.

Öldürmenin yüzlerce yolu vardır.

Bu işi hemen burada, şimdi sona erdirmek. Plan buydu.

Kalbini ateşe vermek, beynini kavurmak, kanını kaynatmak, kemiklerini un ufak etmek. Öldürmenin yüzlerce yolu, bizim elimizden gelebilecek binlerce şey. O ise sadece bir insan.

“Ee, size yardımcı olabilir miyim?”

Mavi tulumuna bir rozet iliştirilmişti. “P. Ngwenya - Hijyen ve Temizlik Sorumlusu,” yazıyordu.

Hafifçe pot ve geniş bir burun dışında neredeyse mükemmel ovalikte bir yüzdeki, mükemmel ovalikle bir çift kahverengi gözün içine baktım. Minik örgüler hâlinde saçları kafatasına o

kadar sıkıca örülmüştü ki arada kaçan teller minik duvarların üstüne ulaşmaya çalışan gri sarmaşıkları andırıyordu.

Ona baktığımda, aşinalık hissettim.

“Ee...” dedim.

Zaman kazandıran boş nidalar.

Penny sabırla bekledi; gülümsemedi, yerinden kıpırdamadı, sadece başına gelecekleri tahmin ediyormuş gibi bir sonraki hareketimi bekledi

“Ee...” diye geveledim.

Oda’nın arkamdaki merdivenlerden indiğinin farkındaydım. Birinin, “Londra Üniversitesi civarında temizlik yaptın mı hiç?” diye sorduğunu duydum. Bu biri bendim.

“Evet,” dedi Penny, düşmenin hep aşağıya doğru mu olduğunu soran bir çocukmuşum gibi. “Tanışıyor muyuz?”

“Ee, hayır. Sadece...”

Gece Yarısı Valisi olsa ne yapardı?

Şehri kurtarırdı.

Taşları, sokakları, yolları, şehrin hikâyelerini, kadim yadigârları kurtarırdı.

Ölü ölüdür.

(Ta-da! Hâlâ ölü değildim.)

“Saatin?” diye sordum.

Penny yüzündeki şüpheli ifadeyi gizlemek için bir an bana yan gözle baktı, sonra lateks eldiven içindeki bir elini kaldırarak yukarıya işaret etti. Terminalin ana duvarı üzerine bir çocuk parkı büyüklüğünde bir saat yansıtılmıştı. 9.23’ü gösteriyordu. Ona gülümsedim ve “Teşekkürler,” dedim.

Ve sonra, Oda artık yürüyen merdivenlerin dibine varmış olduğu için, ona doğru döndüm ve Penny’nin yanından ayrıldım.

*

“Evet?” diye sorguladı Oda.

“Evet?”

“O muydu?”

“Kim?”

“Büyücü kadın o muydu? Algılayabildin mi? O kadın Penny Ngwenya mıydı?”

“Evet, o Penny Ngwenya’ydı,” diye iç geçirdim.

“O zaman onu tüm bu insanlardan uzaklaştırmanın bir yolunu bulmak zorundayız. Temizlikçilerin kullandığı bir tedarik odası olmalı, muhtemelen şuralarda...”

“O bir büyücü değil.”

Konuşan ben miydim?

Sürpriz.

“Ne?”

“Ona baktım. Onu bir kitap gibi okuduk. Sadece sıradan bir ölümlü, bir temizlikçi ve hepsi bu. Olayların sebebi bu kadın değil.”

“Ama demiştin ki...”

“İyi bir teorim vardı ve kadın da bu teoriye uyuyordu. Ama aradığımız kişi o değil. Ya teori yanlış ya da Vekiller yaptıkları araştırmayı yüzlerine gözlerine bulaştırdılar. Ngwenya aradığımız kadın değil.”

Merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım. Nefes almak, yağmurla ıslanmış ve soğuk Londra havasını içimize çekmek, bir otobüs veya bir arabanın kokusunu burnumuzda hissetmek istiyorduk. Yürümeye ve düşünmeye, nehre ulaşmaya ihtiyacımız vardı. Şapkamı bana geri ver ve düşün.

“Nereye gidiyorsun?”

“Yürüyüşe.”

“Nereye yürümeyi planlıyorsun?”

“Bilmiyorum. Önemi yok. Bilmiyorum.”

“Büyücü!”

Öyle hızla arkama döndüm ki Oda bana toslamamak için basamaklarda sendeleyerek bir adım gerilemek zorunda kaldı. “Herkesin ortasında bu şekilde bağırmaya devam edersen gelecekte bir gün karanlıktaki silahtan, sessizlikten, bıçaktan, telden, ilaçtan, iğneden veya bombadan korkmak zorunda kalmayacağım –çünkü o güne kadar Ulusal Sağlık Örgütü çoktan üstüne bir deli gömleği geçirmiş olacak!”

Tekrar önüme döndüm. Dışarı çıkmak, baştan almak, boktan psikopatlar olmadan yeniden denemek istiyordum!

(Arkamdan beni takip eden!)

Oda arkamdan koşturdu. Her yanımin sızladığını hissediyordum. Sırf oradayım diye, sırf ben olduğum, biz olduğumuz, büyücü olduğumuz için ortada hiçbir sebep yokken bana acı çektiren yabancılardan yorulmuştum.

İhtiyacımız olan şey insanın paltosunu uçuşturan güzel bir rüzgâr, burnundan girip ciğerlerine inen soğuk bir hava, adam gibi bir şehir fırtınasıydı. Öfkeli trafiğin arasından Euston Yolu boyunca koşturduk, rastgele bir ara sokak seçtik, yürümeye başladık, neon tabelalı şüpheli otellerin, eski Blues barlarının, milyonerlere yakışabilecekken kırık camlar ve tahta çakılmış pencerelerin ardında öğrencilere ev sahipliği yapan bahçeli evlerin önünden geçip gittik. Gölgele arkamızda birikiyordu, yürüyüş yaptığımız ve ölüm tarafından ziyaret edildiğimiz o gecede olduğu gibi, havada tatlarını alabiliyordum. Paltomuzun eteklerine tutunmuş, bizi geriye çekmeye çalışıyorlardı.

Kaldırım taşları ayaklarımızın altında gevşekçe sallandı; kitap sahafları, şüpheli sandviçler satan kafeler, İngilizce dershaneleri ve nalburlar uzun yıllar önce bombalar tarafından yerle bir edil-

miş evlerin etrafına diziliyordu. Kurumuş yeşil bitkiler ve yapraksız ağaçlar, ışık altında görülmedikçe yağdığını fark edemeyeceğiniz kadar ince bir çisiyi aydınlatan neon ışıkları.

“Büyücü!”

Oda hâlâ arkamızdaydı.

“Büyücü!”

Yürümek ve düşünmek, genellikle iyi birer arkadaştır. Kelimeler olmadan düşünmek. “Büyücü, dur!”

Oda kolumuzu kavradı. Biz de onun kolunu kavradık, onu olduğu yerde sarstık ve sonra geriye doğru iteledik. “Bizden uzak dur!” dedik. “Yaklaşma!”

Ayağı su oluğuna takılan Oda kışüstü yolun ortasına düştü ve bize... masum bir yüzde olsa şaşkınlık veya korku olarak nitelendirilebilecek, ama onun yüzündeyken tiksinti ifade eden bir şekilde baktı.

“Onu öldürmeyeceğim,” dedim.

Oda’nın gözleri idrak ışığıyla parladı. “Yani o—”

“Hayır.”

“O bir büyücü—”

“Hayır.”

“Peki, onu neden öldürmeyeceksin?”

“Lanetlenmemek için.”

“Ne?”

“Lanetlenmemek. Cehennemde yanmamak için Oda. Masum birini öldürürsen, cehenneme gidersin, böyle değil miydi? Tanrı’nın yukarıda bir tür çetele tuttuğunu mu sanıyorsun? Eh, evet; masum birini soğukkanlılıkla vurdu, bir insanın canını aldı; bu yüzden teknik olarak ebediyeti fil bokuyla dolu bir çukurda boğularak geçirmesi gerekir, ama dur! Şuna da bir bak! Günahkâr insanları da öldürmüş! Masumları vurduğu gibi onla-

rı da kurşunlamış; bang bang, iki kurşun başa, üç tane de göğse. Yanlış mı? Basit bir matematik hesabı yap, resmin tamamına bak ve masumların gereksiz yere çile çekmemesi için kötülerin yaşayıp gitmesine izin ver –ve bak sen şu işe; mavi elektrik meleklerinin yaşaması için kendi prensiplerinden fedakârlık etti, çünkü masumları kurtarmanın tek yolu bu günahkârdan geçiyor ve masumlar ölmemeli, bang bang kurşunlanmamalı!

“Denklemler denklemler -masum bir ruhun yüz günahkâr ruha bedel olduğunu varsayalım- yüz bir günahkâr insan öldürdün mü? Ölümleri cennete giriş yapmanı sağlayacak mı? Yoksa o beyaz kapılar önündeyken, kimin kalbinden akıtıldığına bağlı olmadan kan kan mıdır? Büyük kötülükler, küçük kötülükler, bir risk değerlendirmesi analizi yapalım, artılarla eksileri tartalım, yeni doğmuş bir bebeği katletmeye veya üç haftalık işitme sorunu olan bir bebeği öldürme potansiyeline bağlı bir ödüllendirme mekanizması kuralım. Cehenneme git, Oda! Diğer lanetlilerle birlikte kavrul! Bense onu öldürmeyeceğim!”

Oda’nın yüzünde... nasıl bir ifade olduğundan emin değilim. Yüzünü göremiyorduk.

“Bu işi sonlandıracağım,” dedim.

“Nasıl? Eğer onu öldürme...”

“O bir büyücü değil.”

“Sen sadece...”

“Büyücü değil dedim. Vekillere böyle söyle. Gerekirse deli gömleğin gelene kadar çılgınlık at. Ben bu işi sonlandırmaya gidiyorum.”

“Nasıl?”

“O lanet olası şapkayı bulacağım. Bizden uzak dur.”

“Büyücü...”

“Geber, Oda. Oylama yapalım da tanımadığımız bir kadı-

nı öldürelim. Hesabını yap, sonra da geber. Şehirden kaç git. Şansımız olsaydı, biz öyle yapardık.”

Bu sefer, Oda bizi takip etmedi.

Yürüdük.

Nereye gittiğimizin bir önemi yoktu.

Düşünmek ve yürümek yeterliydi.

Brunswick Meydanı; restoranlar, süpermarket, sinema –bu haftanın özel filmi: Romanya Sanat Evi. Russell Meydanı. Oteller ve ATM’ler. British Museum –Antik Yunan tarzı koca sütunlar, tek bir kata sığmayacak kadar kocaman pencereler, posterler. Sadece turistlere hizmet veren o özel mağazalar, el sallayarak selam veren yüz tane oyuncak ayı, dilimi iki pence’e ekmek, İskoç etekleri ve neredeyse tamamen selobantla oluşturulmuş “sanat” eserleri. New Oxford Caddesi; Gower Caddesi; Tottenham Court Yolu; Oxford Caddesi. “LONDRA’YI SEVİYORUM” tişörtleri ve deriden koca ayakkabılar satan dükkânlar bile hâlâ açık. Kafeler tıklım tıklım, sokak üstünde ve sokak aralarındaki barlarda demlenen insanlar soğuğa ve yağmura rağmen sokaklara taşmış halde. Üstünde pamuklu kıyafetlerden çok metal halkalar olan *piercing*’li kadınlar, göbeği her an dışarı fırlamaya meyilli, beyaz tişörtlü dazlak adamlar. Gözün görebildiği yere kadar uzanan binlerce parlak lamba; güneyde Soho’nun sıcak, sıkı büyü, kuzeyde Great Portland Caddesinin rahat illüzyon ve efsunları. Hepsinin tadını alabiliyor, parmaklarımı bu yönlerden akan büyüye bandırabiliyordum. Gölge arkamdan takip ediyor, parmak uçlarımı çekiştiriyor, rüzgârla savrulan yağmur gibi avucumun içine kayıyorlardı. Bu kadar fazla büyü, bu kadar fazla hayat... ve hepsi yanıp kül olacaktı.

Penny Ngwenya.

Şapkamı bana geri ver.

Ben şehirler katiliyim.

Gece Yarısı Valisi olsa ne yapardı?

Bizim suçumuzdu –hayır, hayır. Bu doğru değildi. Bizim sorumluluğumuzdu. Bizim sorunumuz. Yeniden yükle ve psikopatlıklar olmadan yeniden başlat.

Şapkayı bulmaya niyetliydik.

Penny'nin şarkasını.

Ve Bond Caddesi İstasyonu önünden geçerken, şapkayı nerede bulabileceğime dair bir fikir aklıma geldi.

Jubilee hattı Bond Caddesinden geçer. Bu bazen hatırlanması zor bir ayrıntıdır; insanlar Bond Caddesi hakkında düşündüklerinde otomatik olarak Oxford Caddesi, Marble Arch, Oxford Circus, Tottenham Court Yolu üstündeki durakları saymaya başlarlar ve en azından bir defa olsun, Metro ve şehir haritasının gerçekten de coğrafi bir doğrulukla hazırlanmış olduğunu düşünürler.

Bond Caddesi bu yüzden tam olarak nereye gitmek istediğini bilmeyen insanlar için -tabii fazlasıyla pahalı bir alışveriş yapma niyeti olanlar dışında- bir ara durak olarak kabul edilir. Kuyumcular istasyon etrafındaki sokakları tamamen sahiplenmiştir, ama istasyon hâlâ Oxford Caddesi üstündedir, hâlâ daha mantıklı bir yere açılan bir kapı görevini görür.

Trene atladık. Yine Jubilee hattındaydık; yana açılan kapılar, mavi ve kırmızı kareli koltuklar, henüz sayıları fazla olmasa bile pencerelere kazınmış her zamanki yazılar:

KEN BURADAYDI

Veya:

MEGA!!

Ya da (ve elbette ki):

ŞAPKAMI BANA GERİ VER

Kuzeye doğru yol aldık. Baker Caddesi, St John's Wood, Swiss Cottage, Finchley Yolu -Coventry yönüne yol alırken üstümüzden geçen karayolu treni yüzünden metro vagonları hafifçe sallandı- West Hapstead, Kilburn, Willesden Green, Dollis Hill.

Telrar Dollis Hill'deydik.

İstasyondaki tabelada şöyle yazıyordu:

1. Stanmore'a - 5 dk

2. Lanetlenmeye - 9 dk

3.YOLUNSONUYOLUNSONUYOLUNSONUYOLUN-UN-SONUYOLUNSONU YOLUNSONU

Ama artık mesajı çoktan almıştım.

Kendimi karanlık altında, sakın bir sokakta buldum. Yağmur şiddetini artırmış, bu gecenin yıldızının yağmur olduğunu ve buzlanmaya yol açacak kadar sert olmadığını anlayan soğuk ise bir parça kırılmıştı.

Hiçbir yolcunun A'dan Z'ye bir Londra Rehberi, bir otobüs çizelgesi, bir sehayat kartı ve ideal olarak, bir pusula ve şehirde sağ kalma kiti olmadan girmeye cesaret edemeyeceği Willesden'in karanlık ve rüzgârlı, her beş dakikada bir sanki tüm bölge kendine inancını yitirmiş de en yakındaki komşusuna sahip olduğu tarzın doğru olup olmadığını veya keşke bahçeli evlerle mi dolu kalsaydık diye sorduğu ara sokaklarında yürüdüm.

Kendimi tekrar büyük kırmızı otobüslerin geçip gittiği o geniş yolda buldum. Ve kendimi tekrar üstündeki mor tabelada **VOLTAJ** yazan metal bir çift kapının önünde buldum. Bu defa

kapı kapalıydı, görünürde herhangi bir fedai veya içeri girmeyi bekleyen gençler yoktu. Kapı üstüne bir belediye notu iliştilmişti. Notta mekânın alkol satış lisansının iptal edildiği ve daha fazla bilgi almak isteyenlerin belediyeye başvurabileceği yazılıydı. Kapıyı yumrukladım, birilerinin dikkatini çekene kadar birbir türlü nidayla bağırdım. Üstümüzde bir pencere açıldı, bir adam başını dışarı uzattı ve “Hey, kes şunu artık!” diye bağırdı.

Kapıdan bir adım geriledim, başımı kaldırıp adama baktım ve, “Bu mekânı işleten adamı arıyorum –Yöneticiyi. Boom Boom adında kalp sorunu olan bir hödük! Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?”

“Kıçına tekmeyi bastılar, haberin yok mu?” dedi adam. “Doktora sormayı dene.”

Pencereyi yüzüme kapattı.

Sessizce bir küfür savurdum, VOLTAJ’ın kapısına geri yürüdüm, parmaklarımı zincirle asma kilit üstüne koydum ve iyi huylu kilitçik açılıp avucuma düşene kadar sevgi dolu sözcükler mırıldandım. Kapıyı çekerek açtım, içeride karanlıktan başka bir şey göremedim, sokaktaki bir lambanın ışığını kaptım, şikâyet eder gibi titreşerek hafifçe solan ışığı mekânın içine doğru fırlattım.

Normalde şamata sesleriyle dolu olması gerekirken sessiz ve sakin bulduğunuz bir yer kadar insanı rahatsız eden çok az şey vardır. Ne bir pencere, ne bir ışık, ayak seslerimiz dışında ne bir ses. İçimizdeki ısyı parmak uçlarımızdan akıtarak havada süzülen neon ışığına aktardık, onu genişlemeye ve kaygan ipekler gibi her köşeye yayılmış olan karanlığı geri ittirecek şekilde parlamaya zorladık. Boş bir bar, boş bir pist, dökülmüş biralarla yapış yapış bir zemin. Boş tabureler, sessiz hoparlörler, açık kapılar ve basıldığında herhangi bir şeyi çalıştırmayan düğmeler.

Mekânın eski büyüünden kalma o yoğun tadı alabiliyor, sessiz ve üzgün gölgeleri hissedebiliyor, normalde o sırada dans ediyor olması gerekirken huzursuz ve sıkkın bir uykuya yenik düşmüş yüzleri hayal edebiliyordum.

Alt kata indik. Ne bir ışık ne bir ses. Yalnızdık.

Son geldiğimde deDum sesini takip ederken önünde geçip gittiğim ofisi buldum. Kapısı şimdi açıktı. İçeri girdim. Üstü kâğıtların, bir bilgisayarın, toplar ve tellerle yapılmış bir yönetici oyuncağının olduğu bir masa. Toplardan birini yana çektik, bıraktık ve diğer topların pıt pıt pıt hareket edişini izledik. Hipnotize ediciydi. Bu türden dikkat dağıtan bir oyuncak varken, kim nasıl iş yapabiliirdi ki? Duvarlar “Thunderchazz!”, “DJ Grindhop”, “The Bassline Slutz” gibi isimlere sahip çeşitli DJ’lerin posterleri ve kelime oyunları ile dolu pek çok başka posterle kaplıydı. Benim için fazla büyük, Sorumlu Yönetici için fazla küçük bir koltuğa oturdum, birkaç defa etrafımda döndüm ve başımın üstüne sabit duran çalıntı neon ışığım altında ben dönerken gölgemin duvarda bir büyüyüp bir küçülmesini izledim. İçerideki dolapları karıştırdım. Asla kullanım kılavuzunda yazdığı gibi kolayca çalıştırılmayan aletlere ait kablolar, kablo uçları ve garip alet parçaları buldum. Boş bir çekmecenin dibinde yuvarlanan eski piller, kurumuş tükenmez kalemler, kâğıt parçaları, yarısı kullanılmış bir peçete kutusu, açılmamış bir “Ona keyif verin” prezervatif kutusu, bir Blu-Tack paketi, üstü çıkartılmış ve tuşlarının çoğu kaybolmuş, bozuk bir klavye. Bunların hiçbir biri işime yaramazdı. Araştırmaya devam ettim.

Aradığım şeyi tam olarak deriden olmasa bile bir gün deri olabileceğini düşleyen bir kayışla sarılmış siyah bir ajanda içinde buldum. Sayfalarını karıştırarak doktor için “D”ye, pratisyen

hekim için “P”ye baktım ve sonunda aradığımı “şarlatan” için “Ş” bölümünde buldum:

Howard Umbars,

158 Fryer Walk,

Londra W11 58P

(Acil durumlar için: 0208 719 9272)

Yanılmış olma ihtimaline karşı ajandayı yanıma aldım. Gölge arkamdan beni takip etti, içerideki boşluk ve hiçlik beni dışarı çıkarken gözleriyle beni izledi. Birkaç yıl içinde o bodrum katı hayaletlerle dolu olacaktı ve bu konuda kısa süre içinde bir şeyler yapmazsam, zamanın sonuna kadar duyulmayan bir ritimle dans etmek zorunda kalacaklardı. Soyut kavramların gerçeklere dönüşmesi o kadar da zor değildi.

Tahminimi kontrol etmek için, bir otobüs durağına rastlayana kadar Willesden’in yağmur altındaki sokaklarında yürüdüm. Bir bilet makinesinin üstüne tırmandım, oradan otobüs durağının üstüne doğru uzandım ve durağın tepesinde biriken kirli su gölü içinde ıslak ve yapış yapış bir Sarı Sayfalar kitabı buldum. Sarı Sayfalar kitaplarının nasıl olup da kendilerini otobüs duraklarının çatısında bulduğu beni aşan bir gizemdi ve bu konuyu ilahi güçlere bağlayarak üstüne fazla kafa yormadık. Otobüs durağına oturdum, kitaptaki suyu biraz olsun silkeledim ve yapış yapış sayfalarını karıştırmaya başladım. Sarı Sayfalar’ın otobüs duraklarının çatısında ne aradığı üzerine düşünmedik, ama Sarı Sayfalarda neden “büyücüler” diye özel bir bölüm olduğu konusunu irdelemekten özellikle kaçındık. Benim adım da buralarda bir yerde olmalıydı. Mathhew Swift (büyücü), sersem herifin tekinin otobüs durağının çatısından kitabı kapıp adımızı okuması işten bile değildi.

Hekimler için “H”ye, mistikler için “M”ye ve giderek artan bir sinirle, sonunda tekrar “Şarlatan” için “Ş” bölümüne baktık.

Howard Umbars’ın adı bu sayfalardaydı. Otobüs durağının çatısında bulduğumuz Sarı Sayfalar kitabının içinde.

İlahi güçlerin de bir espri anlayışı varmış demek.

Kitabı otobüs durağının çatısındaki su birikintisine geri fırlattım ve Howard Umbars’ı ziyaret etmek üzere yola çıktım.

Acton.

Acton ilçesinin en büyük özelliği, kendini Acton olarak kabul etmemesiydi. Acton’un neresinde yaşıyorsanız yaşayın, insanlara aslında Acton’da yaşamadığınızı açıkça belirtmek sizin kutsal görevinizdi. Ealing merkezinde veya şansınız yoksa, Ealing eteklerinde yaşırdınız. Ya da belki Royal Park’ta, belki neredeyse Chiswick’ta veya Harlesden eteklerinde –nerede olursanız olun, ilçenin ne kadar merkezinde yaşıyorsanız yaşayın, Acton’da yaşıyorsanız aslında Acton’da yaşamıyorsunuzdur.

Howard Umbars Acton’da yaşıyordu. Belki bunu kabul etmeyecekti, ama biri Kuzey Acton istasyonundan beş dakika uzakta yaşıyorsa, apaçık Acton’da yaşıyor demekti.

Birbirinden ayrı, birkaç katlı evler. Mükemmel üçgenlikteki çatıları ahşap görünümlü, ama ahşap olmayan bir malzemeye kaplı; beyaza boyalı duvarlarındaki pütürler, boyalı beton içine gömülü çakıl taşları olduklarını kabul etmeyecek kadar kibirli. Hafifçe rengi atmış ve fazlasıyla hırpalanmış arabalarla dolu bahçe yolları, koca bahçeleri ve pahalı biralarıyla cafe-barlar, şüpheli pastalar, Fransız sigaraları ve çikolatalı bisküvi satan yirmi dört saat açık marketler.

158 Fryer Walk herhangi bir yerde olabilirdi, ama kesinlikle Acton sınırlarındaydı.

Ön kapının hemen üstüne, çatıya altı köşeli bir yıldız asılıydı. Buraların açıkça bir taşra kasabası olarak kabul edildiği uzun zaman önce Acton, Polonyalı göçmenlerin gelip yerleştiği bir bölgeydi. Kapının kendisi maviye boyalıydı. Pencereler zincirli perdelerle kapatılmıştı ve bir kapı zili yoktu. Üst katta hiçbir ışık yanmıyordu, alt katta ise hafif bir sarı ışık göze çarpıyordu. Kapıyı çaldım.

Kimse cevap vermedi.

Kapıyı daha sertçe yumrukladım ve bekledim.

Bir süre sonra, kapı içeride takılı zincirinin izin verdiği kadar hafifçe açıldı. İçeriden bir ses, “Evet?” dedi.

“Bay Howard Umbar’sı arıyorum. Aslına bakarsanız, bu tam bir yalandı. Bay Umbar’sı mistik şifacısı olarak kullanan, kalp hastası sersemin tekini arıyorum. Kendisi burada mı?”

Bir anlık sessizlik. Sonra ses, “Biraz bekleyin lütfen,” dedi.

Bekledim.

Kapı zincirinin izin verdiğince aralık kaldı. Arkadaki loş ışık altında bir hareketlilik olduğunu görebiliyordum. Kapı aralığında sulanmış bir mavi göz belirdi, beni baştan aşağı süzdü. Öfkeli bir erkek sesi, “Siz de kimsiniz?” diye sordu.

“Kim miyim? Ben Matthew Swift, bu lanet olası şehirde kalan son büyücü, et ve kemiğe bürünmüş mavi elektrik melekleri, lanet olası Gece Yarısı Valisi. Kahrolası kapını patlatana kadar beni yağmur altında mı bekleteceksin?”

Kapının arkasında bir anlık sessizlik. Sonra kapı kapandı, zinciri yuvasından çıkartıldı ve tekrar açıldı. Karşımda içinde bir askılık (boştu), ayna (temizdi) ve kahve sehпасı (üstünde bir şey yoktu) bulunan karanlık bir koridor duruyordu. Temkinli bir şekilde içeri adım attım ve sulu mavi gözün sahibini aradım. Adam dar bir merdivenin en üst basamağında dikiliyordu,

elindeyse önünde kalkan gibi kaldırmış olduğu bir TV anteni tutuyordu. Tüysüzdü. Saçlarının kazınmış olması bir yana, tüm bedeni soluk ve gergin bir tenle kaplıydı; sanki kemikleriyle derisi arasında o kadar az bir boşluk vardı ki tüyleri basitçe büyüyecek bir ortam bulamamıştı. Beyaz bir gömlek ve koyu renk bir pantolon giymişti. Üstünde durduğu boynuna oranla son derece ufak olan suratında ciddi bir güvensizlik ifadesiyle bizi seyrediyordu.

“Kimsiniz siz?” diye sordu adam tekrar. “Burada olmanızın sebebi nedir?”

“Garip gelebilir ama az önceki cevabımda tamamen dürüstüm. Umarım o elinizdekini,” -başımın adamın elindeki TV antenine doğru işaret ettim- “bize saldırmak için kullanmayı planlamıyorsunuzdur?”

“Eğer önce söylediğiniz şeyseniz, bunun pek bir fark yaratacağını sanmam.”

“Eh, bu doğru.”

“Tabii gerçekten de dediğiniz şeyler olduğunuza inanırsam.”

Omuzlarımı silktilim. “Nükleer bir bombayla karşı karşıyamışsınız gibi düşünün. Sadece prensipleriniz gereği teröriste bombayı patlatmaması için bir milyon pound’u vermek istemiyorsunuz, ama diğer yandan, şansınızı o minik kırmızı düğmenin gerçekten de sahte olması ihtimaline bağlayabilecek misiniz?”

“Neden buradasınız?”

Karanlıktaki merdivenlere baktım, sonra gözlerimi Bay Umbar’sın arkasına, mutfığa uzandığını tahmin ettiğim bir koridora çevirdim. “Beni dinleyin,” dedim, “Siz şarlatan şifacının tekisiniz, şarlatanların gerçekten de kurşunu altına çevirmeye çalıştığı bir iş hayatının içindesiniz. Bunlar umurumda değil. Beni ilgilendiren şey, aradığım bir adamı tanıyor olmanız. Voltaj

adındaki bir kulübün yöneticisi, adı Boom Boom. Ona kalp sorunuyla ilgili olarak yardımcı olduğunuzu düşünüyorum. Kısa zaman önce... affedilmez serserinin tekinin öfkeyle kalbini elektrikli yumruğu arasına alıp neredeyse patlayana kadar sıkıştırdığını, bu yüzden şimdi nekahat döneminde olduğunu düşünüyorum. Nerede o?”

“Onu neden görmek istiyorsunuz?”

“Kahrolası şehri kurtarabilmek için,” diye cevap verdim, kıkırdarak.

“Siz ciddi misiniz?”

“O düğmeye basana kadar bunu asla bilemezsiniz. Oyun oynayacak havada değiliz. Boom Boom nerede?”

Evin bir bodrum katı vardı.

Böyle durumlarda her zaman bir bodrum katı vardır zaten. Yukarı uzanan merdivenlerin yan tarafına açılmış ufak bir kapıdan geçilir, tavandan sarkan çıplak bir ampulle aydınlanan beton basamaklardan inilir. “Bir şarlatan şifacıya göre, engellilerin rahat hareket edebilmesi konusunu kafaya takmış gibi görünmüyorsunuz, öyle mi?” dedim.

Bay Umbars bana aklından kırmızı düğmeler geçen bir adamın ifadesiyle baktı.

“Esprilerim,” dedim neşeyle, “beni katlanabilir yapan tek şey.”

Bodrum katı birkaç adım sonra...

Bir ameliyathaneye dönüştü demek isterdim, ama bu biraz abartıya kaçmak olurdu. Ameliyathane denilince akla parlak ışıklar, temiz yerler, şırıngalar, plastik sandalyeler ve çelik sedyeler, önlüklü insanlar ve “ping” sesleriyle öten aletler gelirdi. Burası bir ameliyathane değildi. Ertesi sabah kalp ameliyatına

girecek ve bir şekilde, narkozun işe yaramadığı o nadir durumlardan biriyle karşılaşacağını bilen bir hastanın zihninden fırlamış bir kâbustu. Odanın uzun duvarı bir şehir büyücüsünün ihtiyaç duyabileceği her türden simya ve büyü malzemesiyle doluydu: Albino güvercin tüyü, kanalizasyonda boğularak ölmüş fare bacağı, fish&chips restoranının lavabosundan alınmış yağlar, alışveriş trafiğinin yoğun olduğu bir caddenin köşesindeki terk edilmiş konağın bahçesinden kelebek çalısı, yanıp kül olmuş bir otobüsün üzerinden itinayla kazınmış kavruk lastik parçaları, çimento kamyonu ile çarpışmış bir bisikletten alınan zincir yağı, yaz güneşiyle erimeye başlayan asfalttan alınmış siyah zift, Paddington İstasyonu'nun en ücra platformlarından alınmış yer karolarından parçalar, Tilki Kralı tarafından kemirilmiş bir kebab, Soho'daki bir kulübün barı arkasında bulunmuş, üstünde hâlâ Lady Neon'un kırmızı rujdan dudak izini taşıyan bir votka şişesi. Bugünlerde büyük simyacıların çıraqları artık eskisi gibi efsunlu madenlerin dibinde gömülü gümüş damarlarını aramakla vakit geçirmiyorlardı. Bu çağ, zift ve plastik, sentetik bileşenler ve kavanoz içinde saklanan kokuşmuş reaktif maddelerin çağıydı.

Odanın tam ortasında çift kişilik bir yatak büyüklüğünde, tityum ve çelik alaşımından yapılmış bir ameliyat masası duruyordu. Masanın üstüdeyse kulüp yöneticisinin o devasa bedeni yatıyordu. Yöneticinin hemen üstünde, plastik camdan yapılmış birkaç bölmeli bir alet, adamın kalbinden yükselen o yüksek bir *deDum* ritmini hafif bir fısıltı hâline indirmeyi başarmıştı. Camlı bölmeler içindeki tüp ve borular adamın damarlarına kan (bir parça da petrol), ciğerlerine hava (bir parça da egzoz gazı) ve elbette ki (sormaya bile gerek yoktu) kalbi için elektrik pompalıyordu. Kabloların adamın göğsünün içine girdiğini gö-

rebiliyor, içlerinden geçen elektriğin keskin tadını dilimde hissedebiliyordum. Boom Boom, Voltaj'ın yöneticisi, hâlâ hayatta olmayı sadece bir parça büyü ve şansa borçluydu.

Ama en azından bilinci yerindeydi.

Üstü camlarla kaplı masaya yanaştık ve camı tıklattık. Boom Boom gözlerini hafifçe araladı, bizi gördü ve yüzü yağmurda kurumaya bırakılmış eski bir çarşaf rengine döndü.

Gülümseyerek el salladık. “Bizi hatırladın mı?”

Bir çift tombul parmak, cam bölmedeki masa üstünde gezindi, bir düğme buldu ve bastı. Üstteki bir hoparlörden Boom Boom'un sesi yükseldi; “Onu benden uzak tut!”

Bizi hatırlamıştı.

İçimiz neredeyse gururla doldu.

“Hey!” dedim. “Seni öldürecek olsaydık, bir saniye bile harcamazdık. Ama bilgiye ihtiyacım var –senin bana yardımcı olabileceğini düşündüm.”

“Umbars! Onu benden uzak tut!”

Kapıya doğru baktım. Bay Umbars ellerini önünde kavuşturmuş, yüzünde zen huzurunda bir ifadeyle durmuş, başımın arkasındaki bir noktaya, büyük ihtimalle birkaç yıl öncesine doğru bakıyordu.

“Hadi ama şişko! Ben şehri kurtarmaya çalışıyorum ve sen de bana değerli bilgiler sunabilecek konumdasın, bu yüzden konuşmaya başla!”

Bunu söylerken bir yandan fark ettik ki Bay Umbars kapıyı açmak için geldiğinde, içeriden başka birinin sesini daha işitmiştik. Şimdi de kulağımıza bir klik sesi çalındı. Nahoş bir klik sesi. Bana Oda'yı hatırlatan bir ses. “Ölümlü dünyasında çekindiğimiz onca şey arasında, kurşunlar herhalde listenin en sonundadır,” dedik.

Hafifçe sesin geldiği yana doğru döndüm. Silahlar en korkulan şeyler listesinde bir adım daha aşağı düştü, listedeki eski yerini...

...teknik olarak nitelendirmek gerekirse... bir adam aldı. Üstünde beyaz bir gömlek ve siyah kot, ayaklarında deri ayakkabılar ve sırtında bol bir yün ceket vardı. Bir elindeki silahı üstümüze doğrultmuştu ve boyundan aşağısına bakıldığında insan ırkının en sıkıcı üyelerinden biri gibi görünüyordu. Asıl sorun ise boynundan yukarıdaydı. Adamın nefes borusu oldukça keskin bir bıçakla oyulmuş, kasları alınmış ve yerine parlak mavi renkte bir tüp yerleştirilmişti. Tüp adamın çenesinin hemen altından başlayarak göğsüne doğru devam ediyor ve göğüs kafesinin hemen altından tekrar bedenine giriyordu. Boru etrafına deri nakli yapılmış ve bir noktada başarısızca pembeyle renklendirilmeye çalışılmıştı, ama bu iki girişim de karşımızda duran şekilsiz yaratığın doğasını gizleme konusunda yetersizdi. Çenesinin bir kısmı kırılmış ve sökülüp alınmış, yerine arkasından dişlerini ve ağız boşluğunu görebildiğim metalden bir çerçeve yerleştirilmişti. Metal çerçeve üstünde, eski tarz kaset çalarları andıran bir yuva vardı, kontrol düğmeleriye adamın diş etlerinin üstünde duruyordu. Çerçeve arkasında dönüp duran çarkları görebiliyor, adamın dudakları arasından yükselen işleyen mekanizma sesini işitebiliyordum ve fark ettim ki, üzerine düşünmek istemediğimiz birtakım sebeplerden dolayı, bu kaset yuvası adamın konuşabilme aracıydı.

Ve bu manzara karşısında şok olsak bile, gözlerimizi adamın gözlerine diktiğimizde daha da korkunç bir manzarayla karşılaştık. Adamın sol gözü ve yüzünün büyük bir yanı, sol kulağıyla birlikte sökülüp alınmış ve cam mercekli bir kapalı devre kamera adamın kafatasına lehimlenmiş, dikilmiş ve yapıştırılmıştı. Kameranın

uzun merceği adamın burnunun yedi sekiz santim ötesine kadar uzanıyordu ve benim üzerime odaklama yaparken yükselen hafif zzzz sesini işitebiliyor, mercek camı üstündeki yansımamı görebiliyordum. Kameradan çıkan kablolar doğrudan adamın beynine iştirilmiş gibi görünüyordu ve adamın burnu kablolarla yer açmak için bir yana doğru iyice ittirilmişti. Karşımdaki yaratık ölümlü bir insan olduğu kadar aynı zamanda bir makineydi ve her iki konuda da yetersiz kalıyordu. Diğer gözü parlak yeşil rengindeydi ve elindeki silah kadar kararlı bir şekilde üstüme dikilmişti.

Nefes verdim ve gördüklerim karşısında hipnotize olmuşken yapabildiğim tek şeyin bu olduğunu keşfettim.

“Addison benim asistanımdır,” dedi Bay Umbars, kapıdan ayrılarak. “Fakat asıl korkmanız gereken şey o silah, Bay Swift –asistanım değil.”

“Tabii tabii. İnsanları kurşunlar öldürmez, insanları insanlar öldürür,” diye homurdandım. “Ulusal Tüfek Derneği sağ olsun. Bu tam olarak...”

“Addison’un nadir görünen bir hastalığı var. Bulaşıcı değil. Beyni rastlantısal olarak bedeninin belirli yerlerini işlevsiz hale getiriyor. Önce sesini kaybetti, sonra sol gözünü, sol kulağını ve ardından ciğerlerini. Ulusal Sağlık Örgütü ona yardımcı olmadı. Bu yüzden ona ben yardımcı oldum ve onu asistanım yaptım.”

Bunları söylerken, Bay Umbars ağır adımlarla yanıma geldi ve tüm doktorların sahip olduğu o sempati yoksunu, sıkı kavrayışla sağ elimi tuttu. Eldivenimi çıkardı ve elimi ışığa doğru kaldırdı. Beni izleyen Addison’un gözündeki kameraya baktım.

“Büyüleyici,” diye mırıldandı Bay Umbars, parmaklarını avucumun içindeki çift haç mührünün üstünde gezdirerek.

“Gece Yarısı Valisi’nin işareti.”

Elimi bıraktı ve sonra tek kelime etmeden elini kaldırdı, parmaklarını çenemin altında yerleştirdi ve başımı kendi yüzüne doğru çekerek bir aşağı bir yukarı oynattı, gözlerimin içine baktı. “Parlak mavi,” diye mırıldandı. “Bu sizin doğal renginiz değil, değil mi Bay Swift?”

“Bunlarla uğraşacak ruh hâlinde değilim,” diye terslendim. “Size yeterli açıklamayı yaptım ve dediğim gibi, bugünlerde silahlar korkulacak şeyler listemin en sonunda yer alıyor.”

“Biliyor musunuz,” diye iç geçirdi Bay Umbars, “size inanasaydım, kanınızın her damlasını damıtır ve zengin olurum. Aşırı derecede zengin. Sonuçta mavi elektrik meleklerinin kanını damıtmak her gün mümkün olan bir şey sayılmaz.”

“Sizden daha zorlu adamlar bunu denedi ve öldü,” diye cevapladım. “Ve neyse ki bana inanıyorsunuz, çünkü bu her şeyi kolaylaştırır. Masada yatan şu herifle konuşmam gerekiyor.”

Bay Umbars bir an için tereddüt etti. Aklından kan ve ateşler ve telefonlarla elektrik tanrıları ve pahalı golf dersleri geçtiğini yüzündeki ifadeden okuyabiliyordum. Sonra gülümsedi ve asistanına doğru elini salladı. “Sorun yok,” dedi. “Silahını indir.”

Silah yavaşça indi. Bay Umbars plastik camlı bölmeyi işaret etti. “Buyurun. Bu defa onu öldürmemeye çalışın. Ve bir gün Ulusal Sağlık Örgütü sizi yarı yolda bırakırsa, beni hatırlayın.”

“Sizi unutmayacağımdan şüpheniz olmasın,” dedim soğukça. “Ama sizinle bir daha karşılaşacağımızı sanmıyorum, değil mi Bay Umbars?”

Gülümsedi. “Büyük ihtimalle hayır, Bay Swift. Çok büyük ihtimalle. Addison!” Seslenişi bir emirdi; Addison itaatkâr bir şekilde Bay Umbars’ın arkasından basamakları çıktı ve sonunda Voltaj kulübünün yöneticisi Boom Boom’la yalnız kaldım.

Plastik camlı bölme arkasından hafifçe yükselen kalp sesini işitebiliyordum: *deDumdeDumdeDum*

“Rahatlasan iyi olur,” dedim, dirseklerimi cam bölmenin üstüne yaslayarak. “Kendine zarar vereceksin.”

“Ne istiyorsun?” dedi hoparlörden yükselen ses.

“Önce sakinleşmeye bak. Seni öldürmek isteseydim, bunu başka bir yerdeyken çoktan yapmış olurum.” Göğsünden iki yana kıvrılmış kaburgalarının arasındaki o koca kalbinin bir şişip bir büzüştüğünü görebiliyordum. “Berbat görünüyorsun, dostum.”

“Benden ne istiyorsun?! Sana çocuk hakkında bildiklerimi çoktan söyledim.”

“Evet, onun için teşekkürler. Çocuğu buldum, ben çaresizce yanında dikilirken derisinin canlı canlı yüzölüşünü izledim. Bu arada, Bay Pinner’dan neden bu kadar korktuğunu ve onun her isteğine boyun eğdiğini artık oldukça iyi anlayabiliyorum. Şimdi, bir trafik görevlisinin şapkası hakkında konuşalım.”

“Ne demek istediğini anlamadım.”

“Şapka. Mo’nun -şu çocuğun- çaldığı bir trafik görevlisi şapkası. Mo, kadının şapkasını çaldı ve kendisi farkında olmasa bile kadın aslında bir büyücü. Ona bir kez baktım ve öyle olduğunu anladım. Ardından Vekillere yalan söylemek zorunda kaldım,-yani zamanım giderek daralıyor. Mo bir trafik görevlisinin şapkasını çaldı ve kadın da -nasıl yaptığını Tanrı bilir ama- şehirler katilini Londra’ya çağırdı. Bunu bilerek yaptığını sanmıyorum; ayrıntılar konusunda hâlâ karanlıkta sayılıyım ama sonuçta olan bu. O şapka nerede?”

“Ben bir şapka hakkında herhangi bir şey bilmiyorum!”

“Bana yalan söylüyor olamazsın, değil mi? Çünkü gözüme dışarıdan verilen sınırlarla beslenen, göğsünde kalp yerine havası

alınmış koca bir kavanoz taşıyan bir adam gibi görünüyorsun ve Gestapo bile istese bundan daha beter bir işkence ortamı sağlayamazdı...”

“Bir şey bilmiyorum ben!” dedi ağlamaklı, Boom Boom.

“Bize yalan söylemiyorsun, değil mi?”

“Yemin ederim, yemin ederim, yemin ederim...”

“Anlaşıldı,” diye iç geçirdim. “Eh, kabul etmem gerekir bir parça hayal kırıklığına uğradım. Tüm şehir eğitimsiz bir büyü-cünün öfkesi yüzünden yanıp kül olacak falan. Etten ayrılan deri ve binlerce kâğıt kesigiyle gelen ölüm. Bilirsin. İyi haberse, duruma bakılacak olursa, sen ilk ölenlerden biri olacaksın. Bu yüzden, Londra’nın vahşi bir büyü fırtınasıyla yok edilmesini engellememe yardımcı olabilecek bir bilgin varsa, bunu paylaşmanın tam zamanı.”

“O... kadın,” diye geveledi Boom Boom.

“Hangi kadın? Trafik görevlisi mi?”

“Aracı kadın. Çocuğun kaçırılması işinde bir kadın aracılık yapmıştı. Bay Pinner’in adına çalışan bir kadın. Bay Pinner’in bir yordakçısı var.”

Kollarımı cam bölmenin üstüne koydum, burnumu cama yaslayarak gülümsedim. “Hangi kadın?” diye sordum, güneşli bir yaz gününde yumuşamış baldan daha ipeksi bir sesle.

“Bay Pinner herhangi bir önemli durumda bu kadınla temas kurmamı söylemişti, bu kadın...”

“Bir aracı? Bay Pinner’in yordakçısı? Kadın Bay Pinner’in şehirler katili olduğunu, arkasından yıkım getirdiğini, ateşle vs vs beslendiğini biliyordu herhalde?”

“Bana sadece o kadınla temas kurmam gerektiği söylendi.”

“Kurdun mu?”

“Hayır. Gerek olmadı. Sadece acil durumlar içindi. Bay

Pinner ona yardımcı olursam, hayatta kalabileceğimi, sağ kalacağımı ve yeni bir kalbe sahip olacağımı söylemişti...”

“Sana sadece duymak istediklerini söylemiş ve sen de bu klişe laflara kanmışsın,” diyerek iç geçirdim. “Harika. Bana bu kadınla nasıl temasa geçebileceğimden bahset.”

“Bir numara var.”

“Nerede?”

“Ajandamda.”

“Ajandanı gördüm, aşırdım ve şu anda yanımda. Hangi isim?”

“Smith- Bayan Smith.”

“Ne kadar da yaratıcı. Bu işlerde gerçekten de pek iyi sayılmazsın, değil mi? Sadece kalp sorunu olan şişko adamın teki-sin. O kalbi insanlara zarar vermek için kullanmış olmasaydın, seni elektrikle şok ettiğim için neredeyse pişmanlık duyardım. Ama her neyse!” Bir yandan da Boom Boom’un ajandasını karıştırıyordum ve “S” bölümünde düzgün bir el yazısıyla yazılmış Smith ismini ve yanındaki telefon numarasını buldum. “Bu numara asılsız veya bir tuzak çıkarsa, benden önce sen öleceksin, farkındasın değil mi?”

“Sana bildiğim her şeyi anlattım...”

“Benim söylemeye çalıştığım şey bu değildi,” diyerek iç geçirdik. “Ama moralini yüksek tutmaya devam et!”

Bir kez daha, arkamızı dönüp uzaklaştık.

Numara bir cep telefonuna aitti. Bu iyiydi, faydamıza kullanabileceğimiz bir şeydi.

Kuzey Acton istasyonuna gittik, platformda bulduğumuz ilk banka oturduk, cep telefonumuzu açtık ve bir mesaj yazmaya başladık. Uzun uzun yalanlar sıralamaktansa, kısaca yalanlar çok daha elverişlidir.

Şöyle yazdık:

**BEN BOOM BOOM, CİDDİ BİR SORUNLA İLGİLİ
OLARAK YARDIMA İHTİYACIM VAR. TEHLİKE SÖZ
KONUSU. BULUŞABİLİR MİYİZ?**

Telefondaki sözlük yardımı yazım konusunda faydalı olabilirdi, ama vurgulama konusunda hiçbir etkisi yoktu. Numarayı “Bayan Smith” olarak kaydettim ve mesajı gönderdim.

Cevabın gelmesi beş dakikadan kısa sürdü.

NE SORUNU, NE TEHLİKESİ, BAY P. KIZACAK.

Cevap yazdım.

**Gece Yarısı Valisi VEKİLLER YARDIMA İHTİYACIM
VAR BULUŞABİLİR MİYİZ?**

Bu defa bir cevabın gelmesi neredeyse on dakika aldı. Gelip geçen trenleri izledim, gece yarısına kalan dakikaları ve son tren kalan seferleri saydım.

Sonra cevap geldi:

**HACKNEY MARCHES; DENİZ PİYADE OKULU, İKİ
SAAT SONRA.**

İşte bu işimizi görürdü.

Doğuya giden ilk trene atladım.

Sonun başlangıcını tadabiliyorduk.

Bense sadece yorgun hissediyordum.

Bozuk uyku düzeni yüzünden mi?

Fazlanın da fazlası.

Ta-da!

Hâlâ ölü değildim.

Hâlâ hayattaydım.

Yanışımızı izleyin.

*

Doğuya uzanan tren hattı. Kuzey Acton, Doğu Acton, White City, tünellerde iyice aşağı doğru iniş, Shepherd's Bush, Holland Park. Tren Oxford Caddesi altından giderken yukarıdaki hayatı, ışığı, zevzeksi neşeyi hissedebiliyordum ve bu kendimi daha bile yorgun hissetmeme yol açıyordu. Sanki hemen üstümde kükre-yen dev bir ateş vardı ve bense aşağıda, tünellerde dolaşan boş vagonlar içinde, soğuktaydım. Holborn, Chancery Lane, elimiz sızlıyordu, Square Mile, Golden Mile, tüm şehir ve özellikle de Corporation altından geçerken elimiz nasıl da sızlıyordu. Gölgelelerin en koyu halde bulunduğu, çılgın bakışlı ejderhaların uzun zaman önce unutulmuş kapıları koruduğu, şehrin en eski bölgeleri. *Domine dirige nos*, Tanrı bize yol göstere, şehir bizi korusun, ilahi bir güç, kavrayış dışında bir mucize.

St Paul's, Bank-Barbican'ın o garip koridorlarının Roma Caddesi kadar düz görüldüğü bir zaman -uzam anaforu-Liverpool Caddesi, Bethnal Green. Günün son treninden -eh, belki de gerçekten sonuncusu değildi- indik ve bir dört yol ağ-zına çıktık. Bir yanda anayol, diğer yanda müze ve park alan-ları yer alıyordu. Trafik hâlâ yoğun, insanlar hâlâ otobüslere koşturuyordu. Bethnal Green garip bir yerdi. Coğrafi sınırlara sahip olmaktansa, sadece bir yol ayrımında yatıyordu. *Druid*'ler bu tür yerlere ley hatları, yani güç yolları adını verirdi, ama Glastonbury'de düzenlenen "perilerle buluşma" günleri, bugün-lerde *druid*'lerin itibarını bir hayli sarsmış durumdaydı. Yine de bu, güç yolu gibi kavramların gerçek olmadığı anlamına gel-miyordu. Bethnal Green her şeyin bulunduğu ve iç içe geçtiği bir nokta gibiydi. Hackney banliyösü Tower etekleriyle burada buluşurdu ve sınırın her iki yanında yer alan sokakların hepsi, üstünde o sokağın Londra'nın en iyi banliyösü olduğunu, kom-şulara inanılmaması gerektiği uyarıları taşıyan büyük bayraklar-

la süslüydü. Şehrin en zengin iş kuleleri batı yönünde sadece birkaç dakika uzaktaydı, Mile End'in az katlı binaları doğu tarafında birkaç dakika uzaklıktaydı ve tam ortalarındaki Bethnal Green, sefaletten saygıdeğer görülebilecek kadar uzakta, fakir görünmeyecek kadar zenginliğe yakın, eski görülebilecek kadar yaşlı, yeni görülebilecek kadar modern, otobüslerin buluşup, yolcularını her türlü şeyin birleştiği bir yol ayırımından başka her yere götürmek üzere şehre dağıldığı bir bölgeydi.

Evet, bunlar ley hatlarıydı. Londra Ulaşım Dairesi büyük ihtimalle bu hatların bir haritasını çıkarabilirdi.

Bethnal Green'den Hackney Marshes'a geçiş, arada karşımıza çıkan "Olimpiyat Alanı İnşaatı - Kapalı Yol" gibi tabelalar dışında oldukça sorunsuzdu. Hackney'in hemen sınırında otobüs-ten indim. Gölgeler koyuydu, kaldırımdan sürünerek ayaklarımızı didikliyor, parmaklarımızı sızlatıyorlardı. Eskiler ölüyor, diye fısıldadılar, Olimpiyat tabelalarına bakarak, her şey yerle bir edilecek, tarih silinip gidecek. East End; doğunun sonu, bazı şeylerin son bulduğu, dışlanmışların ve gecekonduların yaşadığı, tarihin görmezden geldiği bu bölge çelik ve camdan binalar arasında kaybolup gidecekti. Tarihi silin, utancı silin, gölgelerin bir zamanlar yaşayan insanlar olduğunu unutun.

Gece Yarısı Valisi, şehrin koruyucusu.

O günleri hatırlıyor musun?

"Şimdi meşgulüm," diye terslendim, gölgelere. "Bir dahaki sefere."

Hackney Marshes - vaktiniz varken keyfini çıkarın. Birkaç yıl sonra burası bir koşu pisti, bir tenis kortu, spor alanı, yüzme havuzu veya öyle bir şeye dönüşecek, ölümlülerin izlemekten son derece keyif aldığı "Olimpiyat Oyunları" adındaki garip-liğın sergilendiği ve kutlandığı bir yere dönüşecekti. Etle kaplı

bir kabuk içine hapsedilmiş ölümlülerin, kendi bedenlerine acı çektirmeyi neden bu kadar sevdiklerine anlam veremiyorduk.

Burası bir zamanlar bir bataklıktı ve hâlâ daha bir parça öyle görünüyordu. Lee Vadisi bir parça ıslah edilmişti; Thames'e doğru uzanan nehir, emlak değeri yüksek topraklardan, daha uygun bir rota izleyecek şekilde uzaklaştırılmıştı. Ama süngerimsi toprak zemini bir yana bıraksanız bile, çevredeki yeşil-kahverengi otlar ve jilet keskinliğinde, sık çalılıklar bu bölgenin hâlâ insanlık tarafından tamamen ıslah edilememiş olduğunu gösteriyordu.

Park denilince akla gelen şeyin banklar, çöp kutuları, çocuk oyun alanları, çiçek bahçeleri veya bakımlı çalılıklarla itinayla dikilmiş ağaçlar olduğunu düşünürseniz, burası kesinlikle bir park değildi. Hackney Marshes'da bunların hiçbirisi yoktu ve bu yüzden daha yalın bir doğal ortam sunuyordu. Burası köpeklerini gezdirenlerin rahatça dolandığı, çocukların haylazlık ettiği, balıkçıların saatler boyu oturup oltalarının ucuna takılan torbaları ayıkladığı bir yerdi. Garip kokuları, dere tepeleri, içinde gezinen ilginç karakterleriyle belki binlerce yıl önce olduğundan çok da farklı olmayan, iç karartıcı bir alandı. Burayı seviyorduk, ama bir buluşma noktası olarak oldukça ciddi bir dezavantajı vardı. Şehirli bir büyücünün daima elinin altında bulundurmayı tercih ettiği, büyülerinin en önemli kaynağı olan yollardan, elektrik hatlarından, gaz ve su borularından oldukça uzakta bir yerdi. Burası büyüden yoksun değildi; zamanın ve gölgelerin gücü ve "hep buradaydık, hep burada kalacağız" kategorisinden gururlu bir direnç gücü –ama bu bizim aşına olmadığımız, parmaklarımızı dolayıp emrimiz altına almakta güçlük çektiğimiz türden bir büyüydü. Sonuçta kısaca belirtmek gerekirse, burası bir büyücünün diğer yerlere nazaran daha kolayca öldürülebileceği bir yerdi.

Bay Umbar's'tan silahını ödünç almış olmayı diledik.

Durum böyleyken, birkaç önlem almayı uygun gördüm. Çantamı karıştırarak çakımı buldum ve kendimi garip bir şekilde zeki ve tam bir ahmak gibi hissederek, çakıyı sağ çorabımın içine yerleştirdim ve pantolonumun paçasını iyice indirerek çıkıntıyı gözden gizledim. Güvenilebilir bir neon ışığından bu kadar uzakta bir yerdeyken, ışık çağırma büyüüne bel bağlamak istemediğim için paltomun cebine bir fener koydum. Eldivenlerimi çıkardım ve çantamın dibine sokuşturdum. Yumrukla dövüşme konusunda bilgili değildik, ama son çaremiz bu olursa, cehaletimiz bize engel olamayacaktı.

Ve sonra, bende silah olmadığı halde onda bolca bulunduğundan, Oda'ya bir mesaj attım.

HACKNEY MARSHES, DENİZ PİYADE OKULU. TEHLİKE. BİÇAKLARINI BİLE. SWIFT.

Oda bir cevap yazmadı, ben de Bayan Smith'i bulma işine koyuldum.

Deniz piyade okulu, büyük, büyük, büyükbabası bir zamanlar Titanik'i barındırmış olabilecek demirden bir yapıydı. Şimdiyse binanın yerini beton zemin üstüne bir parça demir almıştı, ama bataklığın ıslak otlukları arasında bile olsa, hâlâ bir iç alanı vardı ve yıpranmış kapının üstündeki yıpranmış tabelada şöyle yazıyordu:

KRA İYET NA Y CADET 14-21 YŞ ARASI İ İN EN İ İSİ OLUN

Yaralı elimin tersiyle kapıyı çaldım.

Rüzgâr sazlıkların arasından esiyor, ıslah edilmiş nehrin sığ suları kendilerine açılmış yeni yataklardan akıp gidiyordu. Bir *druid* burayı güzel, büyülü bulabilir, bu soğuk ve hafifçe çamurlu havayı ciğerlerine güzelce çektikten sonra gökyüzünden bir şimşek çaktırılabirdi. Bu türden şeylerin nasıl mümkün olabileceği görebiliyordum. Hayat büyüdür. Bu sadece benim hoşlandığım türden bir büyü değildi.

Kimse cevap vermedi, ben de açılana kadar kapıyı tekmeledim ve kapı paslı menteşeleri üzerinde gıcırdayarak aniden açıldı. Demirden binanın içinde dört oda vardı, her biri alçak tavanlıydı, griydi ve olabildiğine sıkıcı görünüyordu. İçinde eskiden kilolarca fasulyenin pişirildiği belli olan paslı kazanlarla dolu bir oda muhtemelen eskiden bir mutfak olarak kullanılmıştı. Yemek salonu olarak kullanılan diğer bir odanın içi ise bir kenara itilmiş masalarla doluydu. Tuvalet olarak kullanılan diğer odadaki lavabo uzun zaman önce kırılmıştı, muslukların ise karanlıkta şaibeli bir şekilde damlatıp insanın sinirlerini bozacak kadar bile mecali kalmamıştı. Yer ampul kırıklarıyla doluydu ve ayna tek bir darbeyle kırılmış haldeydi. Son oda ise, bir zamanlar insanların gururlu hissetmek için ziyaret ettikleri bir salon olmalıydı. Duvarlarda hâlâ fotoğraflar asılıydı; bazıları genişçe, bazıları hafifçe sırtan çocuklar, diz hizası çorapların ve yuvarlak şapkaların hâlâ moda olduğu günlere uzanan nesiller öncesinden kalma fotoğraflar. Bir fotoğrafta kano üzerinden gururla el sallayan gençler, bir diğerinde ciddi suratlarla sıralara dizilmişler, elinde hırpalanmış bir futbol topu tutan bir yüzbaşı, düdüğü boynunda asılı bir hakem. Duvarlar ayrıca Deniz Piyadesi olarak üstün başarı gösteren özel gençlerin isimlerinin işlendiği ahşap panellerle doluydu; gümüşten minik kalkan armaları artık yeşil rengini almıştı ve bir futbol maçı zaferini veya o pek korkutucu amiral tarafından yapılan zi-

yarettten yüzünün akıyla çıkmanın gururunu yansıtan minik flammalar artık lime lime olmuş haldeydi. Böyle bir binada pek çok fare yaşıyor olmalıydı. Fareler işimize yarayabilirdi.

Binada başka kimseye rastlamadım.

İlk gelen biz olmuştuk.

Bir köşede yastıkları çalınmış, altındaki ince kumaş döşemesi ortaya çıkmış kahverengi bir koltuk duruyordu. Oturduk, bacaklarımızı uzattık, ellerimizi başımızın arkasına attık ve parmaklarımızın altında her şeyin başlangıcından, telefonun çaldığı o akşamdan -üstünden kaç akşam geçtiyse- kalma yara izini hissettik. Normalde bekleme konusunda pek sabırlı sayılmazdık. Bu akşamki bekleyişimiz ise hayal edebileceğimiz en heyecan dolu sıkıntı hissine sahipti.

Ne kadar yorgun olursak olalım, uyuyakalma ihtimalimiz yoktu.

Bitkinliğin semptomu güçsüzlük değil, üstünüze çöken ağırlık hissidir; göğsünüze ve kalbinize bastıran büyük bir ağırlık hissi.

Uyumadığımız için, rüzgâr insanlara olan dargınlığına dair bir şeyler fısıldayarak bataklık üstünde eserken, sazlıkları hışırdatan ayak seslerini çeyrek kilometre öteden işittik.

Tek bir çift ayak sesinden fazlası. Başımızı hafifçe pencereye doğru çevirdik ve dışarıdaki fener ışığını gördük, otlukların hışırtısı altında anlaşılamaz hale gelen konuşma sesini işittik. Tavandaki ampullerden yayılan beyaz ışık duvarlar üstünde delice gölgelerin oynaşmasına sebep oldu. Gölgeler çarpıldı, kıvrıldı ve *koşkoşkoşkoşkoşKOŞKOŞKOŞ* mesajını verdi.

Koltuğun içine iyice gömüldüm ve parmaklarımı meşgul etmek için saçlarımı tarayarak, hafif bir acıyla daha zinde hale gelmek için eski yaralarımı hafifçe ovuşturarak bekledim. Dışarıdaki bir ayak sesi bir şeyleri yerinden çıkardı; beton zemin

üstüne koşuşan minik fare ayaklarının sesini işittim. Sonra kapı açıldı. Elinde silah ve fener tutan iki adam, SWAT ekiplerine özgü tavırlarla içeri girdi. Hareketlerinde gözüme çarpan bir aşinalık, zırları ve silahları beynimde alarm sinyallerinin çalmasına sebep oldu. Adamlardan biri beni içeri girer girmez fark etti ve “Hey!” nidasıyla haykırdığında diğeri de yüzünü bana doğru çevirdi.

“Sürpriz!” dedim.

Arkadaşlarından biraz daha fazla silah kuşanmış iki adam daha içeri girdi. Dördü birden koltuğun etrafında bir yarım daire hâlinde dizildiler. Ayağımı yere indirerek doğruldum, bir yandan pençeli minik ayakların çıkardığı seslere kulak veriyordum.

“Ta-da,” diye ekledim, zayıf bir sesle.

Adamlar sadece beni seyretmekle yetindi. Hiçbiri espri anlayışına sahip gibi görünmüyordu.

“Bayan Smith nerede?” diye sordum, nazikçe.

Kapıda beliren bir başka figür, içeri adım attı. Bu bir kadındı. Üstünde kocaman siyah bir palto vardı. “Bay Swift,” dedi.

Kocaman siyah paltolar her yerden satın alınabilirdi.

Ve birinin beni tanımış olması da o kadar şaşırtıcı sayılmazdı.

Ama ne var ki, ben de kadının sesini tanımıştım.

Fenerimi çıkarmak için elimi cebime attım ve o âna kadar sadece belirsizce üstüme doğrultulmuş silahlar bir anda çok daha keskin bir şekilde üstüme nişanlandı. Ellerimi yavaşça iki yanıma açtım, en güzel gülümsememi takındım ve “Sadece fenerimi çıkartacaktım. Burası biraz karanlık,” dedim. Ve sonra, dehşet duygusu içimizi doldurmaya başlamış olduğu için, çenemizi tutamadık. “Merhaba, Bayan Smith. Bundan daha yaratıcı bir takma isim bulamazdın herhalde, değil mi?”

Kapıdaki gölge, dört fener ışığı arkasındaki bir karaltı hâlini

aldı, sonra fener ışıkları arasına geçti ve “Yola çıktı bile, Swift. Her şeyi sonlandırmaya geliyor. Ne bir telefon ne bir arama. Yolun Sonu. O geliyor ve her şey sona erecek.”

“O derken Bay Pinner’dan bahsettiğini tahmin ediyorum?”

Kadın cevap vermedi.

Cesaret edebildiğimce ağır hareketlerle ayağa kalktım. Fener ışıkları ve silahlar her hareketimi takip ediyordu. “Biliyor musun, söyleyecek bir şeyleri olmayan insanlara hayatım boyunca güvenmemişimdir.”

Cevap yok.

“Ve buluşmayı isteyenin ben olduğumu da biliyorum... çünkü cep telefonu numaram zaten telefonunda kayıtlıydı, değil mi?” diye ekledim, teorimin doğruluğunu ölçmek için.

Cevap yok.

“Sessizliğin, bir itiraf mı?”

Ve söyleyecek bir şeyleri olmayan insanlar bile bam teline sahip olduğu için, kadın fener ışığının önüne adım attı ve o siyah paltosu çamur ve egzoz dumanıyla kaplıydı, ama yüzü hâlâ temiz, hâlâ tanıdıktı ve şehirler katilinin yordakçısı, yaratıcılıktan yoksun Bayan Smith rolünde olmadığı zamanlarda, bu Anissina olarak tanıdığım kadındı.

“Anlatsam bile anlayamazsın,” dedi Anissina.

“Bir dene.”

“Yanlış bir hareket yaparsan, seni vururuz.”

“Ben de öyle tahmin etmiştim.”

“Seni vurmak istemiyorum.”

“Yaşasın.”

“Sen ölürsen, sadece bir başkası Gece Yarısı Valisi olur. Bay Pinner’ın ise başka yöntemleri var. Onu bekliyoruz.”

“Bay Pinner... şehirler katili Bay Pinner’dan mı bahsediyoruz?”

Bay ‘alevlerle beslenirim, bombanın altında durdum, sel sularından içtim, yanıp kül olan insanlarla dans ettim ve ölümlülerin dehşetin tadını ile yalandım’ Bay Pinner’dan? Bahsettiğimiz şahıs bu mu? Beni yanlış anlama, ama vurulmayı tercih ederim.”

Bir adım öne çıktım ve silahlar da benimle hareket etti, nefesler tutuldu. “Durun!” dedi Anissina. “Buluşmak için bu yeri seçmemin bir sebebi vardı. Sokaklardan ve lambalardan ve elektirikten uzakken çok daha zayıf olduğunu biliyorum. Durumu kendin için daha da zor hale getirme.”

“Beni düşünmen ne hoş.”

“Düşündüğüm sen değilsin.”

“Ah. Teselli kaynağımı elimden aldın. Bunun kulağa klişe geleceğini biliyorum Anissina, ama sana sormam gerekiyor: Bir Vekil olarak, üstelik adamlarının kalanıyla birlikte ölmüş olması gereken bir Vekil olarak sen, karşıma çıkıp üstüme bunca silahı doğrultmakla ne halt ettiğini sanıyorsun?”

Anissina biraz düşündü ve sonra, beklemekten başka yapacak bir şeyimiz olmadığı için, anlatmaya başladı.

Üçüncü Ara Bölüm: Lanetlenme, Horgörü ve Trafik Görevlileri

Her şeyin silah namluları eşliğinde anlatıldığı bir hikâye.

“Şehir yanıp kül olacak,” dedi Anissina. “Lanetlendi, kaderi belirlendi, infazına karar verildi. Şehirler katili çağrıldı, kuzgunlar öldü, Duvar kirletildi, Taş kırıldı, Gece Yarısı Valisi zayıfladı. Seninle birlikte, şehir de zayıfladı. Gece Yarısı Valisi taşları, sokakları, tarihi, hayaletleri korumak zorundadır. Thames Nehri kıyıları iki bin yıldır ölenlerin hayaletleriyle dolu. Ölü bedenlerinin üstüne evlerin inşa edildiği, taşların dizildiği, tek bir zih-

nin kavrayamayacağı kadar büyük bir hayatın, koca bir tarihin inşa edildiği hayaletler. Londra kapılarında bekçilik yapan ejderhaların deliliğinin sebebi de bu, Swift. Gözlerine bakınca sınırsız bir çılgınlıktan başka bir şey göremezsin. Çünkü onlar şehrin ne kadar büyük olduğunu, ne kadar güzel ve ne kadar karanlık bir geçmişe sahip olduğunu kavrayabiliyorlar ve bu kavrayışla birlikte delirmiş durumdalar.

“Ama sen... Gece Yarısı Valisi... şu anda burada olduğuna göre, o trafik görevlisinin şapkasını arıyor olmalısın. Demek ki kadından haberin var. Kendisi bunun farkında olmasa bile Penny Ngwenya’nın bir büyücü olduğunu biliyor olmalısın. Bunu bil-mene rağmen onu öldürmemiş olman ise affedilemez. Sekiz milyon arasından tek bir kişi için, bir şehrin 0.0000000125’i için, Londra’nın yanıp kül olmasına izin verdin. Seni bekleyen tek şey lanetlenmek, Gece Yarısı Valisi. Makamında başarısız olmanın en ağır cezası bu.

“Penny Ngwenya hakkında bilmen gerekenlerin hepsini -belki de gereğinden fazlasını- öğrenmiş olduğuna şüphem yok. Hatalı kararlarının arkasındaki sebepleri duymak bile istemiyorum. Eninde sonunda, elindeki mühre rağmen, parlak mavi gözlerine rağmen, sen de şehrin sadece 0.0000000125’isin ve yok oluşun bu defa önceki ölümünden bile daha az insanın dikkatini çekecek.

“Şehirler katili senin için geliyor, Matthew Swift.

“Bisikletli bir çocuk Penny Ngwenya’nın şapkasını çaldı, yabancının biri sadece işini yaptığı için onu dövdü, bir diğer yabancı yüzüne tükürdü ve herkes onu hor gördü, ona küfretti. Şehirdeki hayatı ve güzelliği ve büyüğü görebilen, nehir kıyısında durup şehri seyrederken onun kalp atışlarını en az kendisinininki kadar net duyabilen, şehir ışıklarına baktığında yeryüzündeki yıldızla-

rın rüzgârdan da hafif bir örtü gibi ayaklarının altına serildiğini hissedene, içi korkuyla dolu zavallı büyücü kadın. Şehrin büyüünü içine ilk çektiğin ânı, yakıcı parlaklığının tadını, neon ışıklarıyla dolu hayallerini ve kol yenlerine sinen sokak kokularından nasıl bir keyif aldığını hatırlıyor musun, büyücü? Minik Penny Ngwenya da o kadar parlayabilirdi ki; ama artık değil. Yabancılar tarafından, bir daha asla görmeyeceği ve bir daha asla onu görmeyecek, kendisiyle arasında milyonların bulunduğu insanlar tarafından dövüldü, kapkaça uğradı ve yüzüne tükürüldü. Bunları yapmalarının sebebi de kim veya ne olduğu değildi, Penny sadece karşılarına çıkan herhangi biriydi ve onu umursamıyorlardı. Hesabı sorulmayan bir zalimlik, sorumsuzca bir eylem.

“Mo adındaki o çocuğun şapkayı çaldığı akşam Ngwenya nehir kenarına yürüdü. İkinizin böyle bir ortak noktası var; sen sakinleşmek için nehre gider, büyüünden derin bir nefes çeker ve zamanın ve suların akışıyla düşüncelere dalarsın, çünkü nehir budur. Ngwenya da senin gibi nehre gitti ve trafiğin en yoğun olduğu saatte köprüünün üstünde durdu. Yüzünü gökyüzüne kaldırdı ve kollarını suya doğru indirdi. Londra Köprüsü, şehrin kalbi, en eski köprü, şehrin son koruma kalkanı, şehir duvarının son parçası, turistler, yayalar, işçiler, yolcularla doluydu ve şehir etrafından akıp giderken Ngwenya öylece durdu. Sebebi her neyse, her ne tür bir zalimlikse, ellerini suya doğru uzattı ve yüzünü gökyüzüne çevirip etraftan geçen yabancılar *Şapkamı bana geri ver* diye bağırdı.

“Ve kimse onu dinlemedi.

“Tek bir adam veya kadın yüzünü ona çevirmedi.

“Köprüdeki deli kadın.

“Kendi kendine bağıırıp çağırane deli kadın.

“Ondan uzak durun.

“Şapkamı bana geri ver büyücü. İşte Ngwenya’nın laneti buydu. Şapkamı bana geri ver!

“Ve kimse onu dinlemedi.

“Bay Pinner dışında.

“Büyücüler yakıp kül etmeyi severler.

“Mavi elektrik meleklerinin büyücüleri sevmesinin sebebi de budur –aynı ışık ve öfkeyle, aynı çılgınlıkla yoğrulmuşsunuz.

“Hayatın olduğu her yerde büyüyü görürsünüz.

“Penny Ngwenya için de bu böyleydi.

“Köprüde durdu ve şehrin büyüünü gördü; haşin, zalim ve sevgiden yoksun bir büyüdü bu ve Ngwenya tek başına durmuş, yüzlerce yabancı tarafından görmezden gelinirken fark etti ki bu şehir, önceden o kadar güzel olduğunu düşündüğü bu yer, asla sahip olamayacağı bir tür elmas gibiydi. Bir başkasının paltosuna iliştilmiş parıltılı bir mücevher. Parayla satın alınan, kan ve terle oluşturulmuş, güzel ve zalim ve boyun eğmez. Ve ne yaptığının bile farkında olmadan Ngwenya, Londra Köprüsü üstünde en az ondan nefret eden şehir kadar soğuk ve zalimce bir büyü yaptı. Nefes verdi ve yabancıların zalimliğini lanetledi. Garip olan herkesin içi korkuyla dolsun, yalnız olan herkes sonsuza kadar öfkeleriyle baş başa kalsın. *Şapkamı bana geri ver* diye haykırdı. *Lanet olsun bu şehre!*”

“Yüzlerce insan onu duymuş olmalıydı.

“Ama temizlikçileri, çöpçüleri, şoförleri, yol boyacılarını ve kanalizasyon işçilerini görmezden geldiğimiz gibi, Ngwenya’nın sesi de duymazdan gelindi.

“Tek bir kişi hariç. Bay Pinner.

“Bay Pinner için, Ngwenya’nın öfkesi ağgözlü birinin gözlemini kamaştıran bir elmas gibiydi. Bu öfke onu çağırdı; sokaklardan doğmasına, rüzgârla savrulan kâğıtlardan oluşmasına, kâğıt-

tan bedeni üstüne bir takım elbise geçirmesine, ruhunu öfkeyle doldurmasına izin verdi ve varlığını tek bir amaçla yoğunlaştırdı –lanetlenen bu şehrin sonu! O Ngwenya’nın intikamının aracısı, şehrin sonunun habercisi. Ngwenya’nın büyüyle yaratıldı, o büyüden güç alıyor ve onun öfkesi yaşadığı sürece Bay Pinner da var olmaya devam edecek. Onu öldürmeyi başaramazsın Matthew Swift. Ne yazık ki bu gerçeğin farkına varmam için iki Gece Yarısı Valisi’nin ölüp gitmesi gerekti.

“Bay Pinner –şehirler katili- Ngwenya’nın intikamının et ve kemiğe bürünmüş hâli. Şehrin korumalarını yok etti ve Ngwenya’yı inciten herkesi ölüme mahkûm etti. Ngwenya’nın yüzüne tüküren adam kendi tükürüğüyle boğuldu; onu döven adamın derisi canlı canlı yüzüldü ve gözleri hâlâ görebilir haldeyken yatak odasının tavanına yapıştırıldı. Şapkasını çalan çocuk yavaş bir ölüme mahkûm edildi ve tıpkı bir yabancıya gösterdiği horgörü benzeri, bir çöp parçası gibi bir kenara atıldı. Ama Ngwenya’nın laneti, kişisel düşmanlarının ortadan kalkmasının çok ötesinde. O, yabancıların nezaketsizliğini lanetledi ve şehir de her bir bireyin en fazla birkaç yüz kişiyi tanıdığı -ki bu, sekiz milyon insanla kıyaslandığında minicik bir yüzde- ve her bireyin en fazla birkaç yüz sokağı dolaştığı -ki bu da karınca yuvasının ancak minik bir kısmı- yabancılardan oluşan bir yapı. Ngwenya lanetiyle şehri ölüme mahkûm etti. İsteddiği gerçekleşecek. Bay Pinner bunun için burada.

“Artık çok yakın.

“Ngwenya, Londra Köprüsü’ne dönecek.

“Yüzünü gökyüzüne çevirecek, ellerini nehre uzatacak.

“Şehir yanıp kül olacak Bay Swift.

“Bay Pinner, Ngwenya’nın intikamının engellenmemesi için gereken her şeyi yaptı. Kalan son korumaların da yok edilmesi

sadece an meselesi. Senin de bu korumalardan biri olman ilginç bir rastlantı. Bir başka büyücü. Artık çok geç. Yolun sonu.

“Bana gelince...

“Söyleyebileceğim fazla bir şey yok.

“Ben gerçek bir Vekilim.

“Şehre bakıyorum ve bir mucize görüyorum. Bu sokakların iki bin yıl boyunca var olması ve giderek büyümesi; kaba saba yabancılardan oluşan bir topluluğun iki bin yıl boyunca beraber yaşaması, beslenmesi, çalışması; şimdi sekiz milyon yabancının âşıklar kadar sıkı bir samimiyetle tek bir yerde yaşıyor olması –bunlar birer mucize! Suyun akışı, elektriğin yanışı, gazın süzülüşü, sokakların gürültüsü, tekerlerin döngüsü ve hepsi görkemli birer mucize! Hayatımız yabancılarla dolu ve hayatı bu şekilde dinamik kılan da aslında bu. Bu şehri, içinde bulduğumuz çağı asla tanışamayacağımız insanlara, kavrayamayacağımız mucizelere, anlamlandıramayacağımız bir tarihe borçluyuz. Derinlemesine bir çılgınlık; hayatın sadece küçücük bir parçasını tanıyor, şehir denilen bu büyük gücün ancak ufak bir kısmını anlayabiliyoruz. Bu düzen içindeki minicik konumumuzdan fazlasını anlamaya çalışmak, deliliğe adım atmak olur. Bence bu gerçeği sen de gördün büyücü. Ne demek istediğimi iyi anlıyorsun.

“Ve insanlar tüm bunları doğal düzenin bir parçası olarak görüyor.

“Terbiyesizlik.

“Lanetlenmişlik.

“Ne cesaretle, bu şehirde yaşayan herhangi biri ne cesaretle bu mucizeyi görmezden gelir? Ne cesaretle omuzlarını silker ve ‘her neyse’ deyip geçer; ne cesaretle şehrin büyüklüğünü, güzelliğini, görkemini, kapsamını, içindeki hayatı, canlılığı, mucizeyi görmezden gelir? Bir yabancı hangi cesaretler bir diğerinin yüzüne

tükürür, ne cesaretle bu yaptığının özü olmayan bir zalimlik olduğunu bile bile bir kadına el kaldırır, ne cesaretle çöpünü sokağa atar ve çöpçülerin temizlemesini bekler, ne cesaretle kuralları hiçe sayarak arabasını yasak yere park eder, ne cesaretle bir polis memuruna bağırır, ne cesaretle bir otobüs şoförüne küfreder, ne cesaretle bir trafik görevlisinin şapkasını çalar, ne cesaretler böyle bir horgörüde bulunur? Horgörü! Şımarıklık, horgörü ve lanetlenmişlik! Şehirde güçlü olmak, zorlu olmak demek, sadece kendini düşünmek demekse, burası şehir içinde bir ormanlık hâlini alır; sadece kendin sağ çıkmaya bak ve diğerleri isterse yanıp kül olsun! Ne cesaretle bir sokakta dolaşır ve içindeki harikaları göremezsin, ne cesaretle sadece ayaklarına bakar, ne cesaretle gözlerini kaçırır, ne cesaretle bir adamı ölüme terk edersin? Ne cesaretle?!

“Ben gerçek bir Vekilim.

“Büyü, garipliğin içindedir.

“Yabancıların zalimliği.

“Yabancıların nezaketi.

“Yabancıların yaptığı, inşa ettiği, bakımını sürdürdüğü şeyler.

“Şehrin güzelliği.

“Ben gerçek bir Vekilim.

“Ve bu şehir yanıp kül olacak.

Anissina konuşmasını bitirdi.

Söyledikleri üzerine düşündük.

“Eh,” dedim sonunda, “bu konuda oldukça kafa yormuş olduğun belli.”

Bir cevap vermedi.

“Gerçeği söylemem gerekirse, söylediklerinin çoğunu kendim zaten düşünmüştüm.”

Sessizlik.

“Bunun yerine bir psikoloğa da gidebilirdin?”

“Zayıflık,” dedi Anissina. “Kemsley haklıydı –Sen Gece Yarısı Valisi olmaya uygun değilsin.”

“Evet,” diye iç geçirdim. “Bu da aklıma gelenler arasındaydı. Ne var ki şehrin doğası üzerine seninle hemfikir olduğumuz tek bir nokta varsa o da şu; artık değişim zamanı. Bay Pinner’ın buraya gelmesi daha ne kadar sürer dersin?”

Anissina omuzlarını silkti. “Ölümlü yaratıklardan farklı hareket ediyor.”

“Elbette. Neden sordum ki? Hey, eğer beni vurursan, kimin bir sonraki Gece Yarısı Valisi olacağını seçme hakkına sahip miyim? Mesela son nefesimde seni Gece Yarısı Valisi yapsam diyorum. Bu tam bir yılan hikâyesine dönerdi, değil mi?”

“Bunu nasıl yapabileceğini biliyor olamazsın.”

“Göreve atanma töreninden geçtim.”

Anissina omuzlarını silkti, ama içindeki rahatsızlık, duruşuna hafifçe yansımıştı. “Yani?”

“Ejderhayı gördüm.”

“Ve?”

“O çılgınlığın boyutunu oldukça iyi biliyorum, Anissina. Bayan Smith ya da her neyse. Onunla tanışmak ister misin? Beynin burnundan damlamaya başlayana kadar gözlerinin içine bakmak ister misin?”

Sessizlik.

“Korktun mu?”

Sessizlik.

“Ateş ve öfke,” diyerek iç geçirdik. İnsanlar bunlardan sanki utanmamız gereken şeylermiş gibi bahsediyor. Sanki patlayan bir bomba aslında gizlice, utanmazca, ahlaksızca, tarif edilemez bir biçimde güzel değilmiş gibi. Hayat tarafından bu tür şey-

lerden bahsetmemek üzere koşullandırılıyor. Bahsedenler de akıl sağlığı yerinde olmayan insanlar olarak görülüyor. Ama ateş ve öfke güzel şeyler. İlk mağara adamı gözlerini ateşe dikip de kendini kaybettiğinden beri öyle. Trafik görevlisinin şapkası nerede? Onu yok mu ettin? En akıllıcası bu olurdu.”

Sessizlik.

“Ama yok ettiğini düşünmüyorum. Şapka da Gece Yarısı Valisi gibi bir şey, değil mi? Şehirle ilgili olarak sevmediğin her şeyi yansıtan bir sembol. Yabancıların zalimliği. Tanımadığı birinin şapkasını çalan bisikletli bir çocuk. Cinsel tercihlerin üstüne spekülasyon yapmak gibi olmasın, ama bence sen o şapkayı yok etmedin. Ngwenya’nın şapkası nerede, Anissina? Mo şapkayı nereye saklamış?”

“Yolun sonu,” dedi Anissina.

“O kısmı çoktan geçtik. Şapka nerede?”

“Bu kişisel bir şey değil büyücü.”

“Biliyorum, bunları zaten söyledin, açıklamalarını yaptın. Aptal, aptal kadın! Ngwenya’nın şapkası nerede?!”

“Artık elinden hiçbir şey gelmez, buradayken gücün yok...”

“Biz mavi elektrik melekleriyiz! İnsanların nefesinden kalanlarla doğduk, telefon hatlarına akıttıkları korkuları ve düşünceleri, fikirleri ve gerçekleri ve yalanlarıyla doğduk. Sizin tarafınızdan yaratıldık ve herhangi bir ölümlünün hayal bile edemeyeceği bir büyüklüğe, parlaklığa ve canlılığa eriştik! Bize ne yapıp ne yapamayacağımızı söylemeyi aklından bile geçirme! *Şapka nerede?!*”

Silahlı adamlar beni vurmak istiyordu. Bunun için duydukları isteği hissedebiliyor, gözümdeki öfkeyi seyrederken parmaklarını seğirmekten zor alıkoyduklarını görebiliyordum.

“Durma,” dedik, “ve Gece Yarısı Valisi’nin mührü senin eline

geçer. Bırak şehir seni izlesin, gölgeler eteklerini çekiştirsin, yu-
kudaki taşların rüyalarını seninle paylaşsın, Gece Yarısı Kahrolası
Valisi! Şehri koru, sokakları koru, taşları koru –ve tek bir kişi, bu
karınca yuvası içindeki minik bir karıncanın bir diğer karıncayla
kanka olduğunu, diğer karıncanın şehrin farklı yerinde yaşayan
bir başka karıncayı tanıyan bir karıncayı tanıdığını, o karıncanın
da ailesinin bir başka karıncayı tanıdığını, o karıncanın da her şe-
yin başlamasına sebep olan büyücü karıncamız olduğu gerçeğin-
den bahsetmesin bile! Bizler yabancılar değiliz Anissina! Trafik
görevlisinin şapkasını çalan bir yabancı değildi; öyle olsaydı bile
bunun bir anlamı olmazdı! O bir Londralıydı. Sokaklar ve taşlar
ve tarihle bir araya gelmiş bu büyük aileden biriydi! Şehir yanıp
kül olacaksa, sebebi bu işte: İhanet! Son nefesimizi vermeden
önce senin öldüğünden emin olacağız, Anissina. Yanıp kül ol ve
lanetlen –**ŞAPKAMI BANA GERİ VER!**”

Şehrin üstündeki laneti haykırdık ve haykırırken, sağ elimizi
havaya kaldırdık. İkiz haç mührünün alev almış mavi kanların
parmaklığıyla yandığını hissedebiliyorduk. Silahlı adamların irki-
lerek bir adım geriye çekildiğini gördük. Hissettiğimiz başka bir
şey daha vardı... tenimizde bir tür gerginlik. Gözlerimizi elimize
çevirdik ve... daha önceden orada olmayan bir tür karanlığın, sağ
avucumuzun içinden yayılan bir karanlığın üstümüzü kapladığı-
nı gördük. Ama şimdi bunun üzerine düşünmenin sırası değildi.
Ve gözlerimizde bir sorun vardı, sıcak ve gıcıklayıcı bir his...

İşte buradaydılar!

Hadi benim minik güzellerim, bu şarkıyı iyi biliyorsunuz...

Ve fareler gelmişti. Duvardaki her delikten fırlayarak, diken
diken olmuş tüyleriyle dişlerini göstererek odanın içine koştur-
dular. Borulardan ve tavandaki çatlaklardan geldiler, birbirle-
rinin üzerinden geçerek kapı eşiğinden içeri doluştular. Ve biz

öfkeli olduğumuz için olanlar da öfkeliydi. Çünkü evlerine izinsiz girilmişti. Ayaklarımızın dibinden geçtiler, silahlı adamların bacaklarına tırmandılar. Bağırmaya başlayan adamlarsa, korku içindeki silahlı her adam gibi, ateş etmeye başladı.

Bir patlama sesi yükseldi. Sesin nereden geldiğini tam olarak anlayamadım, ama patlamanın etkisi üstüne öyle ani bir darbe indirdi, ensemın yarılmasına sebep oldu ve dizlerimi jöleye çevirdi ki bedenimdeki tüm sinirlerin üzerinde koca mantarımısı bir ateş bulutunun yayıldığını hissedebiliyordum. Acı o yönden geldiği ve ben acıyla tartışacak halde olmadığım için, geriye doğru savrularak yere düştüm. Ben düşerken fareler altımdan kaçıştı, sonra kollarımda, yüzümde, göğsümde koşturmaya devam ettiler. Duvarlardan hâlâ yüzlercesi fırlıyor, artık çığlık atacak dudakları kalmamış, minik siyah bedenler arasında eriyip giden siyah figürler hâlini almış olan adamların üstüne akın etmeye devam ediyorlardı. Fener ışıkları bir bir sönüyordu. Hâlâ bağırış sesleri, çığlıklar ve farelere atılan kurşun seslerini işitebiliyor, patlayan silahların sarsıntısını hissedebiliyor ve kurşunlara yenik düşen minik şişko bedenlerin etrafa saçıldığını, minik sarı gözlerin kapandığını, minik pençelerin son bir çırpınısla seğirdiğini, minik bıyıkların havalarda uçuştüğünü, minik dişlerin yumuşak, sıcak insan etine daldığını ve onu sanki çiğ tavuk etiymişçesine kemirdiğini görebiliyordum. Ve ellerim kanlıydı, parlak mavi alevlerle yanan kan, parlak mavi kanımız ve vurulmuştum, olabilecek onca şey varken kahrolası bir kurşun yemiştım, piç herifin teki beni vurmuştu, fareler gecenin karanlığına doğru koşuyordu, onları durduramayacak kadar korku içindeydim, dostlarım, geri gelin ve şarkınızı söyleyin, nasıl bir *piç kurusu* tanımadığı birine ateş açar ki?

Benim birkaç adım ötemde bir adam yerde yatıyordu. Hâlâ hayattaydı, çığlık olarak nitelendirilemeyecek kadar alçak ve

acınası bir sesle inliyor, sadece bir çocuk gibi inleyerek yerde sürünmeye çalışıyordu. Kulağının yarısı teninden ayrılmış, aşağı doğru sarkmıştı. Bedeninin geri kalanını kaplayan kanlar, diğer ayrıntıları görmeme engel oluyordu ve bunun için minnet duyduk. Adamın silah arkadaşları da arkasında yatıyordu. Biri, “huhn...huhn...huhn...” sesleri çıkartıyordu.

Sesin sebebi nefes alışıyla boğazına yükselen kanın çıkardığı baloncuklardı.

Diğerleri kıpırtısızdı.

Başımı kaldırmaya çalıştım.

Uzaktaki duvarın dibinde bir gölge duruyordu.

Karanlığın içinde bir çift kırmızı gözün kırıldığını gördüm. Yaratığın siyah ovalden başına yerleştirilmiş mükemmel bir çift mermer toplar gibiydiler; derin ve çılgın ve sınırsız. Gözler üstüne doğru yaklaştı. Silahlı adamların birinin elinden bir fener yuvarlandı; ışığı yaratığın ayaklarını aydınlattı. Uzun siyah bir palto altında insan ayakları; ama bu ayaklar hâlâ o çılgın kırmızı gözlere aitti. Yaratık yanımda eğildi. Teni gümüşü bir metal rengindeydi, teninin altında siyah damarlar uzanıyordu. Saçları başının arkasına uzanan siyah tellerdendi, kulaklarının tepesi sivriydi, garip bir açıyla uzanan kolunun sonundaki parmakları birer pençe hâlindeydi ve nefes verdiğinde, dudaklarından ve burnundan siyah duman süzülüyordu. Eğer ejderhalar gümüşle insan karışımı yaratık-larsa, bu bir ejderha olmalıydı. Gözleri şehrin kapılarını koruyan ejderhalarinki gibi çılgınca bir parlaklığa sahipti.

“Anissina,” diye fısıldadım ve hâlâ nefes alıp verebiliyor olduğumu fark ettiğimde sevindim. Demek ki ciğerlerimden vurulmamıştım. En azından hâlâ.

Yaratık gümüşü dudaklarını geriye çekti ve sivri dişlerini açığa çıkardı. Arkasında gölgeler kıpırdaşıyor, binanın metal duvarla-

rından çatırtı sesleri yükseliyordu. Gölgelerden birinin üstünde saki benim adım yazıyordu. Ama şimdi bu konu üzerine düşünmenin sırası değildi...

“Anissina,” dedim tekrar. “Gerçek bir Vekil.” Sonra, kötü bir ruh hâlinde olduğum için ekledim, “Arkana baksan iyi olur.”

Anissina beni dinlemedi. Metalden parmaklarını boğazımıza sardı. Ve arkasındaki gölge dile geldi; “Bak şimdi... bu yaptığın gözüme pek de ideal bir ilkyardım gibi görünmedi.”

Anissina tıslayarak hızla döndü ve sesin sahibini parçalamak için pençelerini havaya kaldırdı. Ben gözlerimi kapadım. Buna rağmen, silah o kadar yakınımıydı ki patladığında gözkapaklarımın arkasından bile yıldızlar uçtu, ışığın şokuyla beynimde yankılandı. Hayvansı bir çığlık yükseldi, acınası bir inilti sesi ve gözlerimi açtığım sırada yükselen diğer bir silah sesiyle ateşle ortalık bir anlığına tekrar aydınlandı ve Anissina çığlık atarak yere düştü, tenini kaplayan metalik parıltı kayboldu, pençeleri yerini tekrar tırnaklara bıraktı, başındaki siyah tellerin yerini saçlar aldı ve Anissina çığlıklar atıyordu! Sol bacağından geriye kalan yumrudan kan fışkırıyordu ve daha kötüsü, karnından da kan akıyordu. Ellerini midesine bastırmış, yerde çığlıklar atarak yatarken, tetiği çeken gölge, Anissina'nın yanına eğildi ve bir eliyle kadının ağzını kapadı.

Fenerin ışığı o eli aydınlattı ve koyu çikolata rengini gözler önüne serdi.

“Yardım et bana,” diye inilledim.

“Benden yardım isteyebilecek onca insan arasından, en azından senin beni daha iyi tanıdığını tahmin ederdim,” dedi Oda.

Oda'nın sesi, Oda'nın eli, Oda'nın silahı, Oda'nın espri anlayışı.

“Vuruldum,” dedim. “Vuruldum.”

“Evet. Fark ettim. Kurşun girip çıkmış Swift. Karnının sol üst köşesinden, kaburgalarının hemen altından. Şikâyet etmeyi kes. Kötü haberler arasında bile bu yara en iyilerindendir. Bu -ölü-olması-gereken Vekilin seni neden boğazlamaya çalıştığını anlatmak ister misin? Yoksa yine yaramazlık mı yaptın?”

“Bay Pinner için çalışıyor,” diye inilledim, oturmaya çalıştıktan sonra vazgeçerek. “Yüce Tanrım, şimdi yolda –buradan kaçmamız gerekiyor!”

“Bir Vekil? Şehirler katili için çalışıyor? Neden?”

“Kötü bir akıl yürütme yüzünden.”

“Bildiği bir şeyler var mı?”

“Şapka,” dedim. “Trafik görevlisinin şapkası.”

Fener ışığı altında, Oda’nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Elini dikkatle Anissina’nın ağzından çekti. Anissina çığlık atmak istiyor, ama buna gücü yetmiyormuş gibi keskin ve hırıltı bir nefes aldı, bir yanda da elleriyle karnından fışkıran kanı durdurmaya çalışıyordu. Sonra Oda hâlâ elinde silahıyla benim üstüme eğildi, parmaklarını boğazıma sardı.

“Yalancı,” diye fısıldadı. “O kadın bir büyücüydü... Ngwenya...”

“Şapkasını bulabiliriz.

“Onu öldürebilir ve her şeye son verebiliriz. Zaten çoktan öyle yapmış olmalıydık!”

Oda’nın parmakları tam nefes borumun üstündeydi, uyarı niteliğinde hafif bir baskı uyguluyordu. “O masum,” diye fısıldadım. “Bilmiyordu... ne yaptığından haberi yoktu! Üstüne tükürülmüş, dövülmüş, şapkası çalınmış, canı yakılmıştı! O *masumdu*! Yabancılar ve lanetler, cehennem ve alevler! Tanrı adına, yardım et bana!”

“Tanrı adına mı?”

“Yardım et,” diye inilledim. “Lütfen. Anissina şapkanın nerede olduğunu biliyor. Şapkamı bana geri ver! Büyüyü bozabilirim! Lütfen! Hâlâ bize ihtiyacın var!”

“Büyücü kadını kendim de öldürebilirim.”

“O geliyor, Bay Pinner geliyor, yolun sonu, lanetlenmişlik, şapkamı bana geri ver, o geliyor, lütfen...”

“Gece yarısı Valisi olmayı bile beceremedin, değil mi?” dedi Oda.

“Lütfen,” diye fısıldadım. “Hayatını kurtardım. Seni ölüme terk edebilirdim. Lütfen. Yardım et. Hayatını kurtardım! Oda!”

Oda yanıt olarak homurdandı, parmaklarını boğazımdan çekti ve yerde kıvranan Anissina’ya döndü. Kadının üstüne eğildi, yüzünü Anissina’nın yüzünün bir santim ötesine kadar yaklaştırdı, sıcak nefesini kadının yanaklarına değdirdi ve bebeğinin karnını okşayan bir anne kadar özenle, silahının namlusunu Anissina’nın midesinden içeri ittirdi.

Anissina çığlığı bastı.

Başımı çevirdim, yanağımı yere yapıştırdım.

“Şapka nerede?” diye sordu Oda.

Anissina öyle yüksek sesle çığlık attı ki yerdeki titreşimlerini hissedebiliyordum.

Gözlerimizi kapadık, saymaya başladık. Matematik. Eğer ben bir şehrin sekiz milyonda biriysen, bu beni yüzde üzerinden kaçınıcı yapardı? Hesapla, böl ve...

“Ngwenya’nın şapkası nerede?”

“Bay Pinner... o... o....”

“Bay Pinner canlı canlı derini yüzecek, evet,” dedi Oda yumuşak bir sesle. “Bu doğru. Ama asıl konu şu ki midenden vurulmuş haldesin. Şu anda midendeki her şey kanına karışmakla meşgul. Yemek tortuları, gastrik sıvılar, mide asitleri, sindirim

enzimleri. Tüm bunlar damarlarına girecek ve seni içten yemeye başlayacak. Asit seni içeriden yakacak, enzimler etinden geriye bir şey kalmayana kadar seni kemirecek, yemek tortuları kanını bir kanalizasyon hâline getirecek. Eğer şanslıysan, septik şoktan dolayı en kötüsüne katlanmak zorunda kalmadan bilincini kaybedersin. Şanssızsan, çekeceğin işkencenin yanında derinin yüzülmesi merhametli bir ölüm yerini tutar. Ve ölüm sadece bir başlangıç. Seni bekleyen şey cehennem, Vekil. Orada ne tür azaplar çekeceğini bilemem. Bu sadece seninle şeytan arasında bir sır ve şeytan pazarlıklara pek sıcak bakmaz. Şapka nerede, Anissina? Trafik görevlisinin şapkası nerede?”

“H-H-Harluk ve Phelps,” diye fısıldadı Anissina. “Boom Boom ne ifade ettiğini, ne kadar güçlü olduğunu fark etmeden şapkayı aldı. Ben de onu Harlun ve Phelps’e sakladım. Vekillerin şapkayı orada asla bulamayacağını düşünm-m...”

Oda silahının namlusunu Anissina’nın çenesinde gezdirdi. “Tanrı seni seviyor,” diye fısıldadı. “Şeytan seni almaya geldiğinde, bunu hatırla. Tanrı da seninle beraber azap çekiyor, sen ağladığında ağlıyor olacak. Seni seviyor. Senin için gözyaşı döküyor. Senin doğruları öğrenmen için tek yolun bu olduğunu biliyor.”

Böyle söyleyen Oda eğildi ve Anissina’nın alnına hafif bir öpücük kondurdu. Sonra doğruldu, bana baktı ve “Sen hâlâ ölmedin mi?” diye sordu.

“Hâlâ hayattayım,” diye cevapladım. “Ta-da!”

“Sona ermesini istiyor musun?” diye sordu.

“Neyin sona ermesinden bahsettiğine bağlı.”

Ve bir an için, psikopat-kaltak Oda gülümser gibi oldu.

“Şanslı adam,” dedi ve kolumdan tuttu. “Tanrı seni de seviyor olmalı. Kendine has bir sebepten ötürü.”

Ayağa kalkmamıza yardımcı oldu.

Tenimin altında normalde olmaması gereken şeylerin kıpırdadığını hissedebiliyordum ve içimizden yükselen çığlığı bastırmak için dişlerimizi öyle bir sıktık ki bir an için acının kendisi bile yatıştırıcı bir lütuftu.

Anissina inil dedi, “Swift? Bana yardım eder misin?”

Gözlerimizi ona çevirdik.

“Vera’yı hatırlıyor musun?” diye sorduk.

Bir cevap vermedi.

Oda yürümemize yardımcı oldu.

*

Hackney Marshes.

Parmaklarımızın arasından kan akıyordu, böğrümüzden de kan akıyordu ve akıntı fazla hızlı, kan fazla sıcaktı. “Vurulduğum...” dedim.

“Biliyorum. Hadi.”

Otlar ve engebeli toprak ve yapışkan çamur ve ayak bileklerimiz kadar yükselen ufak su akıntıları ve bacaklarımıza batan sazlar ve buradayken büyüüyü göremiyordum. Şimdi ve bu akşam değil, ama büyü ilerideydi; şehrin parlak neon ışıklarındaydı ve o kadar yakındı ki birkaç adım daha ve sonrasında elektrik ateşi parlayacaktı!”

“Neredeyse... geldik...” dedik.

“Biliyorum. Hadi!”

Oda, insanlar tarafından üretilmiş en sıkıcı araba olan bir Volkswagen Passat çalmış ve onu bataklık sınırında bir yere park etmişti. Arka kapıyı açtı, beni içeri ittirdi, sürücü koltuğuna geçti, motoru çalıştırdı, el frenini çekti ve genç bir yarışçı çocuk gibi direksiyonu kavradı. Bense inil deyerek arka koltukta kıvrandım, cebimdeki feneri arandım, buldum ve ışığını karnımın üstüne doğru tuttum. Ufak ve öfkeli bir nesne etimin üstünde çarpık

bir gülümsemeyi andıran bir yara açmıştı. Kaburgalarımın hemen altındaki gülümsemeden neşeli kan damlaları sızmaya devam ediyordu. Bir küfür savurdum ve yetersiz kalmaması için ağza alınamaz birkaç şey daha mırıldandıktan sonra elimi çantama attım, içindeki ilkyardım kitini buldum, sargı rulosunu açtım ve yaramın üstüne bastırdım. Ama kısa süre içinde sargı bezi kıızıla döndü ve onu bir kenara fırlatmam gerekti.

“Oda,” diye inilledim.

“Biliyorum,” dedi Oda. “Oldukça kan kaybediyorsun ki bu da kurşunun büyük ihtimalle dalağını sıyırdığı anlamına geliyor. Kendini kaygılı hissedeceksin, kalp atışların ve nefes alışların da hızlanacak. Sonra daha fazla kan kaybedecek ve sakinleşeceksin, ama bu iyiye işaret olmayacak. Nabzın düşecek, başın dönmeye başlayacak, periferik sinir sistemin basitçe işlevsiz hale gelecek. Sonrası malum. Birkaç saatin var. Dedğim gibi; daha kötüsü de olabilirdi. Sen şanslı bir adamsın.”

“Anissina...”

“Harlun ve Phelps’e gidiyoruz. Şapkayı bulamazsan, o kadını öldürmek zorundayım. Onu öldürüm, Swift. Ve beni durdurmaya çalışırsan, seni de öldürürüm. Vekillere her şeyi anlatırım. Penny Ngwenya’yı neden... koruduğunu biliyorum. Bu... insani bir zayıflıktı. Gece Yarısı Valisi bu kadar... yumuşak kalpli olamaz. Eğer büyüğü bozamazsan, onu vururum. Açık konuşabildim mi?”

“Evet.”

“Güzel. Kıpırdamadan yat, yarana baskı yap ve hayatında ilahi bir güce ihtiyaç duyup duymadığını düşün.”

“Tövbe etmek için çok geç olduğunu sanıyordum.”

“Tövbe etmek için asla çok geç değildir. Sadece kaderini değiştirmek için çok geç.”

“Teşekkürler.”

“Her zaman.”

“Hayır, yani her şey için teşekkür ederim.”

“Ne demek istediğini anlamıştım zaten.”

Uykudaki şehrin ışıkları.

Saat kaçtı?

“Oda?”

“Evet?”

“Seni incittiysem... seni incittiğimi düşündüğün her şey için, üzerine bir şeyler söyleyebileceğim ve... söylemek istediklerimizi ifade edecek kelimeler bulamadığımız her şey için, özür dilerim.”

“Ölüm döşeğindeki biri gibi konuşuyorsun.”

“Ben ciddiylim.”

“Biliyorum.”

“Bunun için çok geç büyücü. Ama denediğin için sağ ol Matthew Swift. Özrün bana bir şey ifade etmiyor, ama senin için önemli olduğunu biliyorum.”

Uykuda yollar, uykuda sokaklar. Bethnal Green bile ışıklarını karartmış, otobüsler Mare Caddesinden uzaklaşarak Dalston, Clapton, Stamford Hill’in gizemli sokaklarına doğru ilerliyordu. Parmaklarımı kanayan yarama bastırırken, arka pencereden dışarıyı, bir görünüp bir kaybolan ışıkları izledim. Kaygı, hızla alınan nefesler ve hızla atan bir kalp. Dalağın işlevi neydi ki bu arada? Minik ölümlü et parçası damla damla ölüm akıtıyordu.

Üstümüzden geçen demir yolları, arkası siyah gökyüzüyle kaplı camdan yansıyan, bizim olabilecek bir yüz. Sokak tabelaları arasında dolaşan yüzlerce yıllık tarihe ait isimler, ıslak sokaklarda hızla yol alırken bizi izleyen gölgeler. Gece Yarısı Valisi, şehrin koruyucusu, kal ve taşları koru; gölgeleri, anıları, yabancıları, aileleri veya adını sen koy, istediğini seç, ama yeter ki onları koru;

hepsi gerekirse uğruna can verebileceğin kadar önemli. Three Colts Yolu, Dunbridge Caddesi, Shoreditch, Grimsby Caddesi, Oakly Yard, Great Eastern Caddesi, Holywell Yolu, Curtain Yolu, Willow Caddesi, Blackall Caddesi, Old Caddesi, City Yolu –ve işte oradaydı! Üstünde iç içe geçmiş iki kızıl haç sembolü işlenmiş kalkaniyla gümüş renkli ejderha; kavrayış dışındaki çılgınlıkla bakan gözler, çataldan dilini dışarı çıkarmış, gece havasının tadına bakıyor! Ejderhanın hissiyle neredeyse irkildik, büyüünün kaçak bir elektrik akımı gibi bizi çarptığını hissettik; gözlerimizi kapadık ve gölgeler hâlâ oradaydı, şehrin kızıl haçları arasındaki kırmızı çizgilere akıyorlardı. *Domine dirige nos*, Tanrı bize yol gösterebilirsin, ilahi bir güce ve her gün gerçekleşen bir mucizeye inanmak ve işte Gece Yarısı Valisi olmak buydu. Ejderhanın çılgın gözleri, City Yolu, Finsbury Yolu, Moorgate, Swan Alley, White Horse Yolu, Kings Yard, artık yaklaşmıştık, Masons Alley, Basinghall Caddesi ve işte, Aldermanbury Meydanı.

Boş. Uykuda. Ama civardaki ofislerin ışıkları hâlâ yanıyor, boş odaları, binlerce boş odayı, sandalyeler arkasına asılmış palatoları, eş ve çocukların fotoğraflarını, işten bir an uzaklaşmak için kullanılan yönetici oyuncaklarını ve ufak boş odalardaki daha pek çok kişisel detayı aydınlatıyordu. Uykudaki bir plaza-nın altıncı katında bir ufak yat maketi, masası bırakılmış kahve fincanlarıyla dolu bir konferans odası, kâğıt dosyaların mükemmel bir geometrik şekil oluşturacak şekilde dizildiği bir toplantı odası, içinde sadece sıra sıra bilgisayarların bulunduğu tam bir kat, bir köşesine ufak bir mini-golf parkuru yerleştirilmiş bir ofis. Gölgelerde olduğu gibi, gözlerimi kapadığımda ışığı yanık ofislerin pencerelerinin kulelerden bakan yüzlerce gözlü bir böcek gibi bizi izlediğini hissedebiliyorduk.

“Oda,” dedik. “Sen de görüyor musun?”

“Neyi?” diye homurdandı Oda, bizi arka koltuktan çekiştirerek dışarı çıkartırken.

“Bak!” Elimizi ışıkları yanık binalara doğru salladık.

“Ne görmem gerekiyor?”

“Büyü!” dedik. “Göremiyor musun? Büyü şehrin kendisi. Onu biz yarattık. Büyüyü taşlardan ve sokaklardan ve hayattan yarattık. Nasıl olur da göremezsin?!”

“Umarım acı yüzünden zırvalıyoursundur,” diye homurdandı Oda ve bizi Harlun ve Phelps’in neon ışıklarıyla aydınlanmış avlusundan yarı taşıdı-yarı sürükledi.

Kapılar kilitliydi, ama içeride uyuklayan güvenlik görevlisi bizi görünce kilidi açtı ve büyük döner kapı yaklaştığımızı algıladığı anda dönmeye başladı. İçeriye geçtik. Oda beni yere bıraktı, güvenlik görevlisinin yanına koşturdu, adamın omuzlarını kavradı ve sert bir sesle, “Earle’e haber ver, Vekilleri çağır, bir doktor bul ve sonra da evine git. Anlaşıldı mı?”

Adam afallamış bir halde başını salladı.

“Güzel. Anissina’nın ofisi hangi kattaydı?”

Asansörle neredeyse en üst kata kadar çıktık. Asansör yükselirken ben de cam duvarlara yaslandım, ayaklarımın altında uzanan şehrin ışıklarını içime çektim. Avucumuz parlak cam üstünde kanlı bir iz bıraktı. Bacağımızın yanından da kan sızdığını hissedebiliyorduk, çok kan kaybetmiştik ve bu şekilde uzun süre dayanamazdık.

Asansör kapısı kapalı bilgisayarlarla dolu, beyaz ışıkla aydınlanmış bir kata açıldı. Sendeledim, ellerimin ve dizlerimin üstüne düşerek asansörden uzaklaştım. Oda beni ayağa kaldırdı. “Pes etme!” dedi. “Ngwenya’yı düşün, beyninin duvarı süslediğini, kanının duvarı boyadığını düşün. Minik Ngwenya’nın

öldüğünü düşün. Çünkü şimdi ölür de o şapkayı bulamaz, laneti bozamazsan, Tanrı adına yemin ederim ki kadının sonu bu olacak. Aklına girdi mi Matthew? Ngwenya'nın ölüşünü, kafatasının patlarken çıkardığı sesi, kanının her yana sıçrayışını hayal edebiliyor musun?"

Uyuşuk bir halde başımı salladım. Oda beni koridor boyunca sürükledi. İki yanımızda soluk bej renginde kapılar, bir kalemle rahatlıkla delebileceğiniz beyaz duvarlar, değerli müşterilerin fotoğrafları ve sanat olarak nitelendirilebilecek rastgele tablolar, acayip birtakım heykel parçaları yanında bir kahve makinesi ve onun yanında bir su damacanası, saksı bitkileri yer alıyordu. Bitkilerin yaprakları o kadar parlaktı ki yerlerine plastik bitkiler almış olsalar pek çok kişiyi boşuna zahmet etmekten kurtarmış olurlardı. Kapıların üstünde isimler; yanından geçerken Kemsley'nin adına denk geldim. Kilitli kapılar, cam bölmelerin üstüne indirilmiş jaluziler.

(Gece Yarısı Valisi'nin makamını kirleten bir yüz karasısın.

Teşekkürler. Bunu derisi yüzülmüş mistik bir projeksiyondan duymaya ihtiyacım vardı.)

Bir mutfağın yanından geçtik, Oda bir anlığına durakladı, beni kapı çerçevesine yasladı, lavabo üstündeki yeşil bir ilkyardım çantasını kaptı ve sonra beni sürüklemeye devam etti. "Hadi!" diye haykırdı, beni neredeyse kucağında taşıyarak koridor boyunca ilerlerken.

Ve karşımızdaydı.

Sıkıcı bir bej kapı üstünde, sıkıcı plastikten beyaz bir plaka: Bayan Anissina, Kıdemli Yönetici. Kapı kilitliydi. Oda bir tekme savurdu ama bir yere varamadı. Sonra silahıyla ateş etti ve kapı açıldı. Kapının ardındaki ofis sessiz, sıkıcı ve yaratıcılıktan tamamen yoksundu. Bir duvarda bir şelale etrafındaki bir

ağaçlığı gösteren sıradan bir ofis fotoğrafı asılıydı. Bir köşeye gri bir dosya dolabı itilmiş, üstündeki bir raf ise sıkıcı karton dosyaların ağırlığı altında bel vermişti. Çalışma masası üstüne bir ofis bilgisayarı değil, başka herhangi bir alet bağlanamayacak kadar şaşaalı, incecik beyaz bir laptop duruyordu. Yanında bir dosya kâğıdı ve kusursuzca dizilmiş bir sıra tükenmez kalem vardı. Oda beni bulduğu ilk koltuğa bıraktı ve raflardaki dosyaları karıştırmaya başladı.

Ben de bir çekmeceyi açtım, içinde bir zimba, birkaç marker kalem, bir not defteri ve bir ataş kutusu buldum. Alttaki çekmeceyi açtım, üstü para miktarı olamayacak kadar büyük sayılarla dolu kâğıtlarla karşılaştım. Bir alt çekmeceyi açtım. İçinde bir takvimden başka bir şey yoktu. Kapağında “*Take That 2001*” yazıyordu. Eskimiş, kenarları kıvrılmış, belli ki oldukça sevgi görmüş bir takvimdi. Muhtemelen içine vakumlanma yoluyla girdikleri dar pantolonlu çeşitli adamlar, her sayfada gülümsüyor, çapkın bakışlar fırlatıyor, benimle cilveleşiyorlardı. Takvimi masanın üstüne, Anissina’nın bilgisayarının yanına koydum ve uzun bir süre gözlerimi ondan ayıramadım.

İçeriden sindirilerek ölmenin nasıl bir duygu olabileceği üzerine düşündüm.

“Oda?” diye kekeledim.

Arkamdan bir ses yükseldi, içgüdüsel olarak irkildim ve ellerimi yüzüme doğru kaldırdım. Ölüm gelmediğinde, dikkatlice arkama baktım. Oda dosya dolabının çekmecelerinden birinin içini, kâğıtları ve dosyaları yerlere saçarak arıyordu.

“Oda?” diye kekeledik tekrar.

“İlkyardım kitinin içine bak,” diye terslendi Oda.

Kiti kanlı ellerimize aldık, fermuarını açmaya çalıştık, ama ellerimiz titriyordu. Önce kaygı, sonra sakinlik ve güle güle pe-

riferik sinirler. Oda böyle söylemişti ve tam olarak ne demek istediğini anlamadığımız için mutluyduk. Sargı bezleri ve pedler, yetersiz; antiseptik, sanki ihtiyacımız olan ilk şey buymuş gibi.

“Oda?”

Arkamda sessizlik. Hafifçe geriye döndüm, tekmeleyerek koltuğu bir parça arkaya çevirdim.

Oda geniş bir cam pencerenin önünde durmuş, gözlerini ellerine çevirmiş, ellerini ise tavana doğru uzatmıştı. Avuçlarının arasında ufak ve siyah bir şey tutuyordu. Keçe ve plastik karışımından yapılmış, tepesi beyaz ışığı donukça yansıtan bir şeydi. Dibinde ise beyaz ve sarı karelerden oluşan bir bant, bandın hemen dibinde uçları hafifçe yukarı kıvrılmış çıkıntısı ve ön tarafında küçük bir çocuğun bir şerif rozeti olduğunu tahmin edeceği ufak bir gümüşü arması vardı. Kısaca, bu şey oldukça sıkkıcı ve ufak boyda, 1950’lerdeyken modern bir tarz olarak kabul edilse bile günümüzde oldukça demode ve... üzücü görünen bir şapkaydı. Zamanın unuttuğu bir üniformanın parçası.

“Eee...” diye mırıldandı Oda.

Şapkayı dikkatlice onun ellerinden aldım ve içini çevirdim.

Şapkanın içine, kafaya daha iyi oturması için lastik bir bant dikilmişti. Bant üstüne ise, solgun sarı harflerle şöyle yazılmıştı:

PENNY

Şapkayı dikkatle Anissina’nın masasına koyduk.

Ve gözlerimizi ondan ayıramadık.

Sessizlik.

“Evet?” dedi Oda. “Bu onun m...”

“Şışt!”

Oda sustu, sonra alçak sesle fısıldadı. “Sorun ne?”

“Şapkaya saygımı sunuyorum. Takdir edeceğini sanırdım.”

“Tanrı aşkına, bunun için vaktimiz yok. Bu o...”

“Evet. Bu o trafik görevlisinin şapkası. Ngwenya’nın şapkası.”

“Ve sen...”

“Evet. Laneti bozabilirim.”

Oda bir an durakladı, sonra; “Eee? Yap o zaman! Neyi bekliyorsun? Dolunayı mı?”

Elimizi temkinle uzattık, parmaklarımızı şapkanın siyah tepesinde gezdirdik, bir kenarından tuttuk ve elimizde çevirdik. “Geliyor,” diye mırıldandım. “Bay Pinner buraya geliyor.”

“Ne?”

“Az önce Londra Duvarı’nın sınırlarını geçti. Onu hissedebiliyoruz. Hemen burada, avucumun içinde bir acıya sebep oluyor. Şapkanın elimizde olduğunun farkında. Şapka onu çağıran büyü’nün kilidi. Büyü bozulur, lanet ortadan kaldırılırsa o da yok olacak. Bunun için geliyor.”

“Yap o zaman! Hemen!”

“Ngwenya’ya ihtiyacım var.”

“Eğer bu bir...”

“Trafik görevlisinden mi bahsediyorsun?” dedi kapıdan bir ses.

Başımı yavaşça çevirdim, Earle’ün takım elbisesi, siyah palto-su, ciddi yüzüyle karşılaştım. Arkasında başka Vekiller de vardı. Hiçbiri mutlu görünmüyordu. Earle yavaşça elindeki siyah eldivenleri çıkardı, onları koridordaki bir Vekile uzattı, kapıdan geçti ve elini trafik görevlisinin şapkasına uzattı. Şapkayı koruma güdüsüyle göğsümüze çekti ve bunu gören Earle gülümsedi.

“Ngwenya’nın bir büyücü olmadığını sanıyordum, Swift? Sen St Pancras’tan kaçıp gittikten sonra, Oda bizi onun... masum olduğu konusunda bilgilendirdi. Ve buna rağmen şimdi elinde bir trafik görevlisinin şapkasını tutuyor ve şehirler katilinin buraya gelmek için yolda olduğunu düşünüyor gibisin. Ve eklememe izin verirsen, aynı zamanda vurulmuşsun ve iş arka-

daşlarımızdan birinin ofisine izinsiz olarak girmiş durumdasın. Belli ki son birkaç saatin oldukça meşgul geçmiş. Bize Ngwenya konusunda... yalan mı söyledin?”

Earle’ün bakışlarına karşılık verdik. “Evet,” dedik.

Earle’ün elleri masanın kenarını kavradı. “Bize bu şehri lanetleyen, onun sonunu getiren, öfkesiyle şehirler katilini çağıran kadın hakkında yalan söyledin. O adam gücüyle şehrin üstüne mistik bir intikam yağdıracak ve sen... bize yalan söylemeye cesaret mi ettin?”

Düşündük ve sonra başımızı salladık. “Evet. Ve aynı şeyi yine yapardım. Bu arada, Anissina çatlak bir hainin teki ve evet, kahrolası bir kurşun yedim ve benim için endişelenmen gözlerimi yaşarttı ve evet, Bay Pinner buraya geliyor. Taşların üstündeki ayak seslerini duyabiliyoruz. Bunu almak için geliyor.” Şapkayı havada çevirdim. “Yani, yeni bir öfke nöbeti için vaktimiz olmadığına göre Bay Earle, neden bana son derece önemli olan şu soruyu sormuyorsun? *Neden Bay Swift, Vali Bey, neden neden neden bu şapkayı elinize geçirmek için vurulmayı göze aldınız ve şehri bu şapka ile nasıl kurtarmayı planlıyorsunuz?*”

“Bunun bir önemi yok, artık Ngwenya’yı öldürmem gerektiğini kesin olarak biliyorum...” dedi Earle, arkasını dönerek.

Uzandık, Earle’ün kolunu kavradık, onu masaya doğru geri çektik. “Bizim için önemi var. Büyüyü bozabiliriz ve Ngwenya’nın ölmesi gerekmiyor.”

“Zayıflık! Aptalca bir duygusallıktan doğan zayıflık! Sen...”

“Gece Yarısı Valisi makamının yüz karasıyım, evet biliyorum!” diye parladım, ayağa fırlayarak. “Bu şehirdeki her lanet olası yabancı, dakika başı bana aynı şeyi söyleyip duruyor ve artık burama kadar geldi! Ben bu makamın bugüne kadarki tarihinde gerçekten de bir yüz karasıyım! Resmin tamamıymış,

mantıklı çözümmüş, pragmatik olmakmış, gerekli fedakârlıklar da bulunmakmış... ve hepsi taşlar ve sokaklar için! Bu çok güzel! Ciddiyim, bu mükemmel! Bu mührü elimde taşıırken bile sana o koca şehrini alıp bir tarafına sokabilirsin diyebilmekten gurur duyuyorum! Biz kuralları değiştirmek için buradayız ve yaptığım şey de tam olarak bu! Ngwenya'nın ölmesi gerekmiyor! Şapkası elimde! Büyüyü bozabilir, Bay Pinner'ı yok edebilir, şehirler katilinin sonunu getirebilirim. Bunu yapabiliriz!"

"Peki tüm bunları," dedi Earle, sıkıdığı dişlerinin arasından, "tam olarak nasıl yapmayı planlıyorsun?"

"Ona şapkasını geri vererek."

Vekiller söylediğimi düşünürken odaya bir sessizlik çöktü.

"Ne?" dedi Oda sonunda.

"Mistik prosedürlerimi sürekli görmezden geldiğin için teşekkürler, Oda," diye iç geçirdim. Enerjim aniden tekrar kaybolmuştu, koltuğumun kenarına yaslandım. "Ona şapkasını geri vereceğim."

"Ve bu işe yarayacak mı? Lanet bozulacak mı?"

"Aklın başka bir yerde miydi? *Şapkamı bana geri ver!*"

"Ama bu... sen bunun sadece bir..."

"Bir uyarı. Bir çözüm. Kuzgunların, Londra Taşı'nın, nehrin, Duvarın, Gece Yarısı Valisi'nin şehri nasıl koruduğunu sanıyorsun? Lanet olası mistik güçleri ve onların işe yaramaz muğlak yöntemlerini çözümleyerek."

"O kadını öldürmüş olmalıydık, büyücü," diye hırladı Earle.

"Evet. Risk değerlendirme analizleri sonucunda ortaya çıkan en etkili stratejik çözüm bu olurdu. Polis asla bizden şüphelenmezdi. Cezasız kalan bir suç. Bir yabancı tarafından öldürülen bir yabancı, güle güle, iyi geceler, yolun sonu. Soğuk, etkili ve oldukça ekonomik. İnsanlığa yakışır bir zalimlik ve

soğukkanlılık. Biz sizin seviyenize inmeyeceğiz. Ona şapkasını geri vereceğiz.”

Sessizlik.

İç geçirdim, gözlerimi ovuşturdum ve ânında pişman oldum. Kanlı parmaklarımın yüzümde kaydığını hissettim, kurumuş kanın tenimde çitirdediğini işittim.

“Tamam,” dedi Earle.

“Emin misin?” diye sordum, gözlerim kapalıyken başımı tavandaki fazlasıyla parlak neon ışığına doğru kaldırarak.

“Evet.”

“Güzel. O zaman siz baylar bana izin verirsiniz, kan kaybı yüzünden ölmenden önce bu şapkayı Penny Ngwenya’ya ulaştırmam gerekiyor.”

Ayağa kalktım ve Earle’ün yanından sendeleyerek kapıya doğru ilerledim.

“Hepsi bu mu?” diye sordu Earle. “Her şey böyle mi son bulacak? Şehirler katili ölecek mi?”

“Ha-ha,” dedim.

“O zaman...”

“Bay Pinner bu şapkayı Ngwenya’ya ulaştırmamıza izin vermeyecektir! Onu çağıran, var eden ve besleyen şey Ngwenya’nın laneti. Bizi durdurmak için her şeyi yapacaktır. Ve ne yazık ki elinden çok şey gelebilir.”

“Ama eğer o...”

Elimi pencereye doğru salladım. “Dışarı bir bakın ve bana ne gördüğünüzü söyleyin.”

Pencereye en yakın duran Oda’ydı, bu yüzden dışarı ilk o baktı, ilk o gördü. Üzgünce uzun bir nefes verdi. “Eşofmanlı ve kapüşonlu gençler.”

“Yani?” diye terslendi Earle.

“Kaç tane?” diye sordum.

“Belki... elli tane. Tam olarak buraya doğru bakıyorlar, merak ediyorsanız. Yüzleri görünmüyor.”

“Öyle mi? Ne düşünüyorsunuz, Bay Earle?”

Earle’ün dişleri sıkılmış, yanında sarkan eli bir yumruk hâlini almıştı. “Tamam,” dedi. “Vali Bey. Ne yapmamızı istiyorsunuz?”

“Büyük bir söylev çekmemi mi bekliyorsun? O tembel kıcınızı kaldırmak ve savaşın! Ah, bir de *puf*.”

“Ve *puf* mu?..”

Işıklar belli belirsiz bir puf sesiyle karardı.

Ofis içinde, katta, binada, çevredeki her binada, sokaklarda, gökyüzündeki uçakların kanatlarında, yeraltı tünellerindeki tüm ışıklar bir anda söndü. Sırıttık. “Size söyledim,” dedik. “Binadan en kısa çıkış yolu ne tarafta?”

Hortlaklar.

Hortlaklardan nasıl da nefret ediyorduk.

Ve ışıkların kararması, asıl tehditle kıyaslandığında sadece dikkat dağıtma amacı taşıyan, ucuz ve en fazla hafifçe rahatsız edici bir hamleydi. Bay Pinner geliyordu, şehirler katili asla sonsuza dek uzakta tutulamazdı ve her şey gibi şehirler de er ya da geç ölümle tanışmaya mahkûmdu ve Bay Pinner şimdi buradaydı, bizim için geliyordu.

Mistik güçlerden ve onların o işe yaramaz muğlak yöntemlerinden nasıl da nefret ediyorduk. Neden kader kartı koltuğun arkasına düşmüş olamıyordu, neden kâhinler kehanetlerini faydalı dipnotlar ve referanslarla dolu bir tabloyla sunmuyorlardı?

İşte buradaydık. Harlun ve Phelps’in ofislerinde, etrafımız Vekillerle (Vekillerden nasıl da nefret ediyorduk!) çevriliydi.

Vekillerin etrafı ise kulaklıklarından bas ritmi yayılan içi boş kapüşonlarla çevriliyken, aşağıdaki sokaklarda bir yerlerde çizgili takım elbiseli bir adam karanlığa gömülmüş ofise doğru bakıyor ve gülümsemeye devam ediyordu. Çünkü biliyordu, elbette biliyordu ki sahibine teslim etmedikten sonra, o şapkayı bulmuş olmamanın hiçbir anlamı yoktu.

“Ofiste bira ve sigaranız var mı?” diye sordum.

“Keyif çatmanın zamanı mı sence?”

“Bira ve sigara,” dedim sert bir sesle. “Bunlar bizim silahlarımız.”

Earle’ün yüzü karanlıkta gri bir gölge hâlinde görünüyordu. Yüzündeki ifadeyi göremiyor olmaktan memnundum. “Yemek birimi,” dedi. “Oradaki ofis çekmecelerine bakabiliriz.”

“Güzel. Bu yer birtakım koruma büyüleriyle korunuyor olmalı, doğru mu? Sonuçta Vekiller burada çalıştığına göre...”

“Bazı korumalar var, evet. Kötülüğe, saldırganca niyetlere karşı.”

“Otomatik olarak mı işlev görüyorlar?”

“Kapı eşiğinden geçildiği anda. Ama şehirler katilini durdurabileceklerini sanmıyorum. Sigortamız o kadarını kapsamıyordu.”

“Bay Earle! Kaygısızca bir espri mi yaptınız siz?”

“Hayır.”

“Ah. Elbette hayır. Benim hatam. Burada bir dalağın ne işe yaradığını bilen biri olabilir mi bu arada?”

Karanlıkta sessizlik, sonra kıbar bir öksürük, ardından Oda’nın sesi. “Ben biliyorum. Ama Bay Pinner’a odaklanmanı sağlamak için, bildiklerimi kendime saklayacağım.”

“Harika. Bay Earle?”

“Evet, Bay Swift?”

“Siz Vekiller, kötücül güçler sizi ve... neredeyse sevdiklerini diyecektim ama anladınız işte, yok etmenin eşiğindeyken ne yapıyorsanız, onu yapmaya başlayın.”

“Siz nereye gidiyorsunuz?”

“Sigara ve birkaç şişe bira bulmaya,” diye cevapladım. “Oda?”

“Seninle geliyorum,” diye yükseldi Oda’nın sesi karanlıkta. “Her ihtimale karşı.”

“İhtimallere karşı hazırlıklı olmak iyidir. Koruma büyüler...”

Aşağılarda bir yerden bir çatırtı, çarpma sesi yükseldi. Sanki etkisi sesin kaynağıyla bizim aramızdaki soğuk kış havası yüzünden azalmış gibi uzaktan ve hafif bir sestti. Vekiller aynı anda yüzlerini pencereye doğru çevirdi ve bu hareket bir güvercinden gelmediği takdirde oldukça sıradışı olduğu için, biz de gözümüzü onlarla beraber çevirdik.

Dışarıdaki karanlıkta, Aldermanbury Meydanının diğer tarafında tek bir kırmızı ışık yandı. Sonra bir başkası, bir tane daha ve bir sıra minik kırmızı ışık bazı yerlerde duvarlara gömülü, bazı yerlerde sokak tabelalarının üstünde, bazı yerlerde yol dubalarının üstünde aydınlandı. Meydanın diğer tarafından yayılan bir kırmızılık, sokakların kırmızı park çizgileri, kırmızı uyarı tabelaları üstüne ve civardaki binaların karanlıktaki camlarına yansıyor. Işıklar kaynaklarından kurtuldu, meydana dağıldı ve kapüşonlu hortlakların ayakları altına serilerek -bu herif kaç tane hortlak çağırabiliyordu böyle!- kapüşonların altındaki hiçliği aydınlattı, gri kıyafetler arasındaki çatlaklardan sızarak yayılmaya devam etti.

Işıklar plazanın bir yanını tamamen aydınlatıyordu. Harlun ve Phelps’in pencerelerinden içeri girdi ve büyüyerek, daha da parlak hale gelerek, bir fotoğrafçının flaşının insanın canını yakacak kadar güçlendirilmiş versiyonları gibi insanın başını ağrıtan

bir kızılılıkta parlamaya başladı. Kırmızı ışık plazanın en üst katına kadar ulaştı, duvarlara, yere ve tavana yayıldı ve yansımanın mümkün olduğu her yüzeyde kırmızı kırmızı yansımaya başladı. Vekiller harekete geçtiğinde, kızıl bir iz arkalarından onları takip ediyordu. Sanki ışık elle tutulamaz bir enerji değil de zayıf bir madde veya süzülen bir sis hâlini almış gibiydi ve davetli olduğu partiye geç kalan birinin utangaçlığıyla yavaş da olsa fark ettik ki her şeyi kaplayan ışık, ejderha haçlarının kan kırmızısıyla aynı tondaydı ve doğru açıdan bakıldığında, Londra'nın sokakları üzerinde bir haç işareti çizmek isterseniz, Harlun ve Phelps ofisi bu çizim için iyi bir başlangıç noktası oluştuyordu.

Kan parlaklığındaki ışık altında, yüzümü Earle'e çevirdim. "Hakkınızı vermem gerekir..."

Ama Earle bir elini kaldırarak beni susturdu. "*Domine dirige nos*," dedi ve Vekiller de aynı kelimeleri tekrarladı. "*Domine dirige nos*."

Sonra, "İçerideler. Merdivenlerden çıkıyorlar. Hortlaklar ve... başka bir şey daha," dediler.

Earle şehirler katiliyle hiç karşılaşmamıştı.

"Kan yerine kâğıt akıtıyor. Onu öldüremezsiniz," dedim hızla. "Lanet hâlâ geçerliyken bu mümkün değil. Ama onu yavaşlatabilirsiniz. Koruyucu büyüler, efsunlar, büyük patlayıcılar onu yavaşlatır. Benim buradan çıkmam ve şapkayı Ngwenya'ya ulaştırmam gerekiyor..."

Earle başını salladı. "Yedinci kat. Atlamanız gerekecek, ama akıllılık ederseniz..."

"Oda!"

Oda yanımda belirdi. Yüzü karanlıkta her şeyi kaplayan kan rengiyle aydınlanmıştı.

"Earle..." diye başladım.

“Koşun, Vali Bey,” dedi Earle. “Onları yavaşlatacağız. Kafalarını karıştıracak, elimizden geldiğince engelleyeceğiz. Koşun. şapkayı trafik görevlisine ulaştırın. Lanet olsun sana, büyücü. Cehenneme git, ama *koş!*”

*

Koştuk.

Üstümüzden damlayan kanlar arkamızda halı üstünde elmas formunda kanlı lekeler oluşturdu. Asansörler çalışıyor olamazdı, onları denemenin bile anlamı yoktu, gri merdivenler ise betondandı. Oda’nın elinde feneri ve silahı vardı, benim fenerimse ceketimin cebindeydi. Şehirdeki lambaların birinden elime ışık çağırma riskine girmek istemiyordum. Geceyi hâlâ sağ salim atlatma ihtimalimiz varken, ölümlü bedenimizin o anda sahip olduğu azıcık gücü boşa harcamak istemiyorduk. Fenerlerimizin beyaz ışığı, her şeyi fetheden, duvar ve yerlerdeki her santimetre kareden etrafa yayılmaya devam eden yakut rengi ışık tarafından anında yutuldu. Merdivenlerde düşer kal-ka koşarken ışığın ayaklarımın hemen altından esneyerek iki yana açıldığını, ardından tekrar kapandığını görebiliyordum. Nefessiz bir halde, kalbimiz kulaklarımızdayken koşmaya devam ettik. Korku, korku, sadece kaygı, başka bir sebebi yok, öylesine bir duygu, ölümlüleri ilgilendiren bir ölümlü duygusu, sen sadece koşmaya bak!”

On sekizinci kat; binaları bu kadar çok katlı tasarlayan mimarların penis takıntısı falan mı vardı acaba? (Emlak değerlerini düşün, emlak değerlerini düşün, sadece koşmaya devam et...)

On altıncı kat. On beş. Nefes alamıyorduk. Düş ve bırak yerçekimi kalan işi halletsin. On dördüncü kat ve gözüme bir tabela çarptı. “Oda!”

“Ne?”

“Yemek bölümü.”

“Ama...”

“Hadî!”

Oda’yı on dördüncü katın yangın çıkışından içeri sürükledim ve onu önüme gelen ilk sıkıcı ahşap masaya doğru ittirdim. “Sigara, selobant! Bulabildiğin her sigarayı kap!”

Oda kaşlarını çatarak çekmeceleri karıştırmaya başladı. Ben de koridorda koşturarak ilerledim, yuvarlak camlı beyaz bir çift kapıya denk geldim, kapı kanatlarını ittirdim ve paslanmaz çelik ve içinde çoğunlukla havuçların kaynadığı dev çorba kazanlarıyla dolu bir mutfığa adım attım. Raflardaki her şeyi karıştırmaya başladım. Neredeyse öfkeyle bir çılgılık atmak üzereydik –bira zulası bulunmayan ofis mi olurmuş?!

Maden suyu, meyveli soda, vitamin katkılı su, volkan katkılı su, çoğunlukla şekerden imal edilmiş meyve suları, çoğunlukla ezilmiş zencefilden imal edilmiş meyve suları, yoğurtlu içecekler, “Enerji” içecekleri, biraz daha su, karbonlu, karbonsuz, hidratlı, hidratsız, ikisini tek bardakta karıştırın da kafanız patlıyor mu bir deneyin bakalım...

“Matthew!” Oda’nın sesi kapı aralığından içeri süzüldü.

“Ne?”

“Geliyorlar!”

“Yanıma gel!”

Oda itiraz etmeden mutfağın çift kanatlı kapısından içeri girdi. Elinde sinir bozacak kadar az miktarda sigara paketi ve selobant vardı. “Bira,” diye homurdandım, “bira bulmam gerekiyor. Neredeler?”

“Kapıda bir yüz... yüz değil... hiçlikten oluşan bir yüz gördüm.”

“Bira şişeleri!” Bir başka çelik dolabı açtım, içindeki un torbalarını, jelatin paketlerini yere savurdum. Bir dolabı daha açtım ve

işte karşımdaydı! Pahalı yeşil bardakların arkasına özenle saklanmış bir zula. Şişeleri aldım ve kapaklarını açmaya koyuldum.

“Büyücü!”

Oda’nın sesi solumdan yükseldi. Döndüm ve iki tanesini kapıda buldum. İçinde hiçlik asılı kapüşonlarını bas ritmi ile sallıyorlardı, ellerinde çakıları vardı. Kanlı avuçlarımı ileri doğru uzattım. “Oda, sigaraları yak, şişeleri boşalt, sigaralar hâlâ yanarken onları şişelerin içine at. Anladın mı?”

Oda kapağını açmaya çalışırken bıraktığım şişeleri kapı ve kapaklarını çıkarabilmek için cebindeki bıçağına uzandı. Hortlaklar duyulmayan ritimleriyle salınarak, omuzlarını sanki, “Çetin ceviz olduğunu mu düşünüyorsun?” der gibi sallayarak üstüme doğru yürüdüler. Eşofmanlar içinde kibirli hiçlikler. Ellerimi onlara doğru kaldırdım ve tenime kazınmış ikiz haçın yandığını hissederken şunları söyledim:

“Sizin on veya daha üstü yaşta bir... şey... olarak, (a) başlangıç tarihinden bu yana anti-sosyal tavırlar içerisinde olduğunuz, daha açık ifade etmek gerekirse, kendi evinizde yaşamayan bir veya daha fazla insan üzerinde tedirginlik, panik veya baskı duyguları uyandıracak şekilde davrandığınız veya davranmaya meyilli oldunuz açıkça belirlenmiştir ve (b) izleyen hüküm gerekli görülmüştür...”

Hava parmaklarımın etrafında yoğunlaştı; avucumuzdan kan sızdı, bileğimize aktı ve oradan yere damladı. Hortlaklar gelmeye devam ediyordu.

“...yerel ahalinin tarafınızdan yol açılan veya anti-sosyal tavırlarınız vasıtasıyla oluşabilecek daha fazla tedirginlik, panik veya baskı duygularından korunması için, gereğinin yapılması öngörülmüştür ve bu konuda ilgili otorite olarak– *Oda, çabuk ol!..*”

Tenimiz yoğun bir ışıkla parlamaya ve kollarımızdan yere da-

ğılmaya başladı. Hortlakların hareketleri yavaşladı; intikam dolu Tai-chi savaşçıları gibi kollarıyla havayı dövüyorlardı. Her hareketleri ağır çekimdeydi, ama hâlâ ilerlemeye devam ediyorlardı.

“...(1-a) kısmında belirtilen koşulların mevcudiyeti konusunda karar alınmasıyla ilişkili olarak, mahkeme sanığın söz konusu durumlarla ilgili olarak yapacağı savunmayı reddetme hakkına sahiptir. Yürürlüğüne karar verilebilecek yasaklar... *Oda! Acele et!*”

Hortlaklar birkaç adım ötemdeydi, artık tamamen yaptığım büyüün etkisi altında girmiş ve hareketleri son derece yavaşlamıştı. Büyünün sözlerini haykırdım, gücün kollarımdan aktığını, parmak uçlarımı yaktığını hissettim: Bu yeni ve genç bir büyüydü ve hâlâ çok güçlü sayılmazdı. Ciğerlerimi, damarlarımı onunla doldurdum ve neredeyse ayaklarımı yerden kesmesine izin vererek sahip olduğum tüm gücü büyüye yönlendirdim: “... sanık tarafından ileride gerçekleştirilebilecek diğer anti-sosyal davranışların (a) yerel idari mahalli; ve (b) hüküm dosyasında belirtilecek diğer komşu idari mahallerde yaşayan insanların korunması için gerekli görülmüştür...”

Hortlaklardan biri bıçağını kaldırdı: Ağır çekimle kalkan bıçak yıldızla aydınlanmış bir gecedeki hafif bir dalga gibi aheste bir hızla havayı yararken tıslıyor, etrafa kıvılcımlar saçıyordu –sahip olduğum tüm gücü bıçağa karşı baskı olarak yönlendirdim, bir parça daha yavaşladığını gördüm ama hâlâ üstüme doğru inmeye devam ediyordu. Ciğerlerimdeki tüm nefesi büyüün içine akıttım ve hortlağın içi boş kapüşonuna doğru haykırdım, “Anti-sosyal davranış hükmü, hüküm dosyasında belirlenen sınırlı bir zaman dilimi (iki yıldan az olmamak kaydıyla) için veya yeni bir hüküm dosyası açılana kadar geçerlidir. Alttaki kısımda (9) belirtildiği üzere, mahkemeye başvuran şahıs veya sanık,

anti-sosyal davranışın hükmünün değiştirilmesi veya geçersiz kılınması için, hükmü alan mahkemeye bir şikâyet dilekçesi sunabilir– *Oda!!!*”

Benimle hortlak arasında lapa kıvamına gelecek kadar yoğunlaşmış havaya rağmen, elime hızla bir şey tutuşturuldu. Bu yeşil bir bira şişesiydi, yanları az önce dökülen içeriğiyle yapış yapıştı. İçinde tek bir sigara donuk bir ateşle tütüyor, şişenin ucundan bir duman bulutu yükseliyordu. Neredeyse gülerek kolumuzu geriye doğru çektik, şişeyi elimizden geldiğince büyük bir güçle ağır ağır yaklaşan hortlağın yüzüne doğru fırlattık ve “Hey adamım! Saygım sonsuz!” diye haykırdık.

Yaptığım büyü bozuldu. Hortlak çılgınlık atıyor olmalıydı, ama daha şimdiden şişenin içine doğru akmaya, sisli camın arkasındaki sigara dumanına karışmaya başlamıştı. Giysileri bir bir büzüşerek yere yığıldı; bıçağı yere düştü ve kırıldı. Hortlağın kapüşonu büzüşürken ben de şişeyi tekrar yakaladım, başparmağımla ucunu kapadım, Oda’nın elindeki selobantı kaptım ve dişlerimle bir parça kopararak şişenin ucunu mühürledim.

Yaptığım büyüünün etkisinden kurtulmuş olan diğer hortlak üstüme doğru atıldı, ama Oda’nın ellerinden bir başka şişeyi kaptım ve hortlağa doğru salladım. “Hadi durma! Sonsuzluğa hapsedilen bir başka hiçlik ol!”

Diğer hortlak birkaç adım geriledi; hızla ona doğru atıldık, bıçağını kaburgalarımızın arasına saplamaya yeltendi ama yeterince hızlı davranamadı. Elimizde dumanı tüten bir şişeyi kapüşonun boşluğundan içeri soktuk, geriye içi boş giysilerden oluşan bir yığın ve içi dumanlı bir başka bira şişesi kalana kadar bekledik.

Oda yerdeki giysilere bakarak geveledi, “Hepsi bu mu?..”

“Evet. Hepsi bu.”

“Az önceki sözlerim anti-sosyal davranışla ilgiliydi...”

“Evet, biliyorum. O yüzden çok fazla işe yaramadı. Daha fazla şişe!”

Oda elime dört şişe daha tutuşturdu, paltomun cebine de bir tane koydu, kendisi de her iki eline birer şişe aldı. “Bunlar hortlakları öldürür mü?”

“Onları tutsak eder. Eğer birden fazlasıyla karşı karşıya kırırsan, anti-sosyal davranış bozukluğu hükmü onları yavaşlatır, ama gördüğün gibi, kusursuz bir büyü sayılmaz. Ve sigara, şişe hortlakla dolmadan önce sönerse, büyü yine işlevini yitirir. Ama bu şişeler yedinci kata ulaşmamız için yeterli olacaktır.”

“Ben yapamam...”

“Şişeyi suratlarından içeri sokuyorsun, eğer bu bir işe yaramazsa onlara ‘Saygım sonsuz’ de. Ve bunu söylerken samimi ol.”

“Biraz büyü yapamam—”

“Evet, yapabilirsin.”

“Yapamam! Ben lanet olası bir...”

“Bu basit bir tutsaklık efsunu, minik bir parça masum büyüden başka bir şey değil. Hayatta kalmak istiyor musun?”

“Lanetlenmeden hayatta kalmak istiyorum!”

“Eh, ikisinden birini seçmek zorundasın. *Hadi!*”

Onu sürükledim veya o beni sürükledi ya da belki de sadece birbirimizin ayağına dolandık. Ama bir şekilde mutfaktan çıktık, kan rengine veya haçların rengine, ya da ejderhanın gözlerinin rengine veya belki de sadece zevksiz bir kerhane kırmızı rengine bürünmüş sıkıcı ofis koridorlarından geçtik. Ve o sesi duyduk; merdiven boşluğundan yükselerek duvarlarda yankılanan bas ritmi: *dumdumdumdumDUH dumdumdumdumDUH dumdumdumdum. . .*

“Yine mi merdivenler?” dedim nefes nefese.

“Binayı avucumun içi gibi bildiğimi sanıyorsun herh—”

“Bu bir soru değildi!”

İçinde bulunduğumuz katın diğer tarafında, bir başka merdiven boşluğuyla karşılaşmıştık.

sshsshssCHA sshsshssCHA sshsshssCHA. . .

“Şimdi nereye?”

“Aşağı. Aşağı inmemiz gerekiyor...”

“Bu Ngwenya’nın nerede olduğu konusunda bir fikrin var mı?”

“Elbette,” diye homurdandım. “Şehirler katili Gece Yarısı Valisi’ni öldürmeye, şehrin hepimizi yanıp kül olmaktan alıko-
yan son korumasını yok etmeye çalışıyor. Elbette Ngwenya’nın
nerede olduğunu biliyorum!”

“Jedi-örümcek adam altıncı hissin sayesinde mi?”

“Muğlak mistik güçler sayesinde.”

“Hortlakla her yerde Swift! Bay Pinner da yakınlarda; merdivenlerden öylece inip kaçabileceğimizi düşünüyor musun gerçekten?”

“Peki.” Kaşlarımı çatarak Oda’yı geriye doğru çekiştirdim.
“Tamam.”

Kırmızı ışık, döner koltuklar, sıkıcı masalar, kapalı bilgisayarlar, yönetici odalarının koca camlı pencereleri, sunta kapılar, alçı duvarlar. “Burada da Amerikan macera filmlerindeki şu koca havalandırma tünellerinden var mıdır dersin?” diye sordum umutla.

Oda cevap olarak homurdandı, gözlerini merdivenlere açılan kapıdan ayırmadı. Kapının arkasından şöyle bir ses yükseliyordu:

sshsshssCHA sshsshssCHA

dumdumdumDUH dumdumdumDUH dumdumdumDUH

“Peki.” gözlerimi yere indirdim. Ellerimizin bunca zamandır

titrer halde olduğunu ancak fark ettik ve görüşümüzün yan tarafları da bulanmaya başlamıştı.

“Geliyorlar!” dedi Oda, merdivenlere açılan kapıdan geriye doğru uzaklaşarak. “Neredeyse buradalar!”

“Kaç şişemiz var?”

“Belki altı tane. Bir şişe birden fazla hortlağı tutabilir mi?”

“Sence?”

“Bence hayat asla kolay değildir.”

“Ben bundan biraz daha kabaca ifade ederdim, ama özünde doğru noktaya parmak bastın.”

Kapının arkasından gölgelerin hareket ettiğini görebiliyor, dilimde tatlarını alabiliyordum. Ve bir şey daha vardı. Parmaklarımızın tiksinti ve korkuyla seğirmesine sebep olan bir şey. “Ofise sığınaım,” dedim. “Şuradakine.”

Oda sözümü dinledi, suntadan bir kapıyı tekmeledi ve golf temalı bir ofis gözler önüne serildi; golf sopaları, fotoğraflar, ödülleri vesaire. Odanın karşı duvarı hafifçe dışarı doğru bombeli camdandı ve karanlık/kırmızı ışık altındaki şehre bakıyordu. Ellerimi soğuk camın üstünde gezdirdim, burnumu cama yapıştırdım, sonra dilimle yaladım ve toz tadını aldım. “Bu işimizi görür,” diye mırıldandım.

“Ne için?” dedi Oda.

“Çakın hâlâ yanında mı?”

Oda çıkışını uzattı; dört köşeli tornavidayı bulana kadar çakıdaki her parçayı açtım. Sonra cama doğru döndüm.

Ve kapıdan bir ses, açık bir öfkeyle, “Şapkamı bana geri ver, büyücü!” dedi.

Omzumdan geriye baktım ve işte Bay Pinner sonunda gelmişti ve bu defa gülümsemedi. Ceketi dalgalanıyordu, saçları diken diken olmuştu, yüzü solgun ve soğuktu ve arkasında

tüm ofis katı sarsılıyordu. Eşyalar rüzgârla savrulan çiçekler gibi hafifçe yerlerinden zıpladı, bilgisayar ekranlarında çatlaklar belirdi, koltuklar kendi etraflarında dönmeye başladı, dosya dolaplarının kapakları açıldı, içlerinden kâğıtlar etrafa uçmaya başladı; önce birkaç parça kâğıt, sonra düzinelerce, yüzlerce ve bir hortuma kapılmışçasına tiz bir sesle sayısız kâğıt parçası içeride uçtu, Bay Pinner'in arkasında A4 kâğıtlarından oluşan bir tipi oluşturdu.

“Şapkamı bana geri...” diye başladı Bay Pinner ve tam o sırada tornavidayı elinden geldiğince büyük bir güçle cama sapladım.

Camdan tok bir ses yükseldi. Elimi yavaşça geri çektim. Camda bir çocuğun serçe parmağından büyük olmayan beyaz bir çizik oluşmuştu. Sonra çizigin kenarları hafifçe parladı, yeni kırıklar belirdi, biraz daha genişledi, sonra tekrar kırıklar belirdi, genişledi. Bu işlem birkaç saniyeden fazla sürmemişti, ama camdaki kırıkların yayılmasını izlemek bir buzdağının kutuptan kopmasını beklemek gibiydi.

Arkamdaki Bay Pinner öfke ve hışımla haykırdı, ellerini kaldırdı ve sanki tüm varlığıyla üstümüze atıldı. Etrafındaki kâğıt hortumu aniden ileri atıldı, bir anlığına onu gözlerden gizledikten sonra odanın içini binlerce minik kâğıtla; kesen, biçen ve yaran jilet keskinliğinde binlerce kâğıt kenarıyla doldurdu. Avucumu tekrar camdaki çatlağa bastırdım ve tüm kolum, omzum, bedenimdeki tüm güçle ittirdim, zıplayarak devinim kazandım ve cam korkunç bir sesle parçalandı, binlerce parça hâlinde etrafıma dağıldı.

Ve önümdeki camın patlaması aslında hiçbir şeydi; aşağıdaki, yukarıdaki, her iki yandaki, her yerdeki ofis camlarında ilerleyen çatlaklarla kıyaslandığında bir hiçti. Camlar patladı ve

etrafa dağılarak kızıl gecenin arasına karıştı ve her ofisten bir kâğıt hortumu dışarı fırladı, soğuk gece havasında süzölmeye başladı. Cam parçaları yere düşmeye başladığı anda Oda'nın kolunu kavradım ve onu benimle birlikte yere doğru çektiştirdim. Neredeyse yere uzanmış halde, pencerenin çerçevesinden camdan kalan son parçaları tekmeleyerek dağıttım, sonra Oda'yı kenara doğru çektim ve kendimizi gecenin karanlığına bıraktık.

Düşüşöümüz uzun sürmedi, elbette şansın da yardımını oldu. Düşerken etrafımızda döndük; ben pencerenin çerçevesini kavradım ve kenardan sallanır halde durdum ve Oda -kendisini ortadan kaldırmış olması gereken şeyleri öldürme konusunda oldukça iyi olan Oda da- kenardan sallandı, ben onu arkadan ittirirken o da beni tutup çekerek alt kattaki parçalanmış pencereden içeri atılmamızı sağladı. Dışarıda cam ve kâğıt parçaları bir boradaki dolu ve kar gibi sokağa yağıyordu. Altüst olmuş dosyalar ve burulmuş plastik parçalarıyla dolu bir ofisteydik. Başımızın hemen üstündeki ofis masasının üzerindeki bilgisayar içinde bulunduğu koşullara tepki olarak kızgınca yerinde sallanır ve alevler alarak patlarken, Oda başımı aşağı doğru eğdirdi. Sonra beni tekrar pencereye doğru süröklledi ve bedeninin yarısını çoktan dışarı çıkarmışken, halının açık havayla buluştuğu, çelikten pencere çerçevesine tutunarak bacaklarını aşağı sarkıttı. Aşağı baktım; başımı uzatmamı engelleyen bir cam olmadığında bunu yapmak artık çok daha kolaydı. Gerçekten yüksekteydik. “Yapamam, Oda...” diye inildedim.”

“Ngwenya'nın beynine kurşunu sıkarım!” diye parladı Oda, çoktan indiği alttaki ofisten. “Tanrı adına yemin ederim Swift, kutsal olan her şey adına yemin ederim ki beynine kurşunu sıkarım ve bunun tek suçlusunu sen olursun. Bu senin günahın olur ve

cehennemde yanarsın, Matthew Swift! Şimdi, aşağı in!”

Başımı yukarı kaldırdım ve Bay Pinner’ı gördüm. Üstteki ofisin kenarında durmuş, doğrudan bana bakıyordu. Sanki Harlun ve Phelps koca bir bebek eviydi ve biz de içindeki minik bebeklerdik. Dudaklarımızı sıktık, elimizi havaya uzattık, dönen hortum içinden bir avuç dolusu camı kaptığımız gibi öfkeyle Bay Pinner’in üstüne fırlattık. Eğilerek kaçındı, ama dönerek uçan koca cam parçası yanağını sağ gözünün hemen altından çizdi ve anında beyazlaşan kesik içinden bir kâğıt parçasının uzandığını gördüm. Bay Pinner umursamaz bir tavırla kâğıdı çekiştirip kopardı ve bir kenara attı.

Kenardan eğildik ve bir pencereden diğerine ölü bir balık gibi sallanarak inmeye başladık, Oda her seferinde bize aşağıdan yardım ediyor ve gücünden ziyade çevikliğini kullanarak bizi düşürmeden her seferinde bir alt katın içine çekiyordu.

Bu şekilde üç kat aşağı indik ve sonunda alt katta sağlam kalan camlar yüzünden devam etmemiz imkânsız hale geldi. Dizlerimin üstüne çöktüm ve nefes nefese, “Sadece birkaç saniye, lütfen, sadece...” diye inilledik.

“Zamanımız yok!”

Oda kolumu kavradı ve bizi tüm kat boyunca en yakındaki merdivenlere doğru çekiştirdi. Merdiven boşluğundan hâlâ *duh-duh. . . de-dum! Duh-duh. . . de-dum!* sesleri yükseliyordu.

Onuncu kat. Dokuzuncu kat. Ses yükseliyor, giderek daha yakından geliyordu ve üst katlardan kapıların parçalanarak açıldığını, kâğıtların etrafa savrulduğunu işitebiliyor, merdiven boşluğunu doldurmaya başlayan ve bizi biçmek için katlar arasında bir hortum hâlinde dönüp duran kâğıtların kokusunu alabiliyordum. Sekizinci kat. Yedinci kat. Oda bir kapıyı tekmeledi ve bizi bekleyen bir hortlakla yüz yüze geldik. Hortlak bıçağını

kaldırdı ve ben o sırada hâlâ merdiven boşluğunda, hortlaktan uzaktaydım. Başı Oda çekmişti ve şimdi hortlak tarafından kesilip biçilecekti. Oda içgüdüsel bir refleksle ellerini kaldırdı ve bir elinde içi bir zamanlar birayla dolu olan bir şişeyi tutuyordu. Düşünmeden, nefes bile almadan hızla şişeyi hortlağın kapüşonundan içeri daldırdı ve hortlak ânında büzülmeye, şişenin içindeki sıcak sigara dumanına doğru çekilmeye başladı. Yaptığı şeyin farkına varmakla beraber parmakları gevşerken, Oda'nın kolunu kavradım ve şişeyi bırakmasına engel oldum. Hortlağın giysileri yerde bir yığın hâlini alana kadar şişeyi sabit tutmasını sağladım. Sonra şişenin ucunu başparmağımla kapadım, üstüne bir selobant geçirdim. Oda ise ağzı bir karış açık, gözlerinde sabit bir bakışla kıpırdamadan duruyordu. Onu omzundan kavradım ve canımız yansa da, her yerimizin acımasına sebep olsa da onu içerideki ofise doğru çektim. Masaların, bilgisayarların, su damacanelerinin ve her ofiste bulunan türden şeylerin arasından ilerledik.

Earle'ün bahsettiği şu muhteşem çıkış yoluna işaret eden herhangi bir tabela, bir işaret görebilmek için bakındık. Ve sonunda onu bulduk. Yeşil üzerine büyük beyaz harflerle yazılmış bir 'yangın hâlinde toplanma noktası' tabelası. Yazıya doğru koşturduk, kapıyı ittirdik, beton zemin üstüne unutulmuş birkaç çöp kutusu dışında tamamen boş bir koridora adım attık, koridorun sonuna koştuk, bir kapıyla karşılaştık. Bir kapı kolu, tehlike uyarı işareti ve işte karşımızdaydı. Kapının üstünde kan kırmızısı bir sembol; ikiz haç işareti. Alev almış haldeydi ve doğrudan bakılamayacak kadar parlaktı. Kolumu gözlerime siper ettim ve dirseğimle kapı koluna vurdum, tekmeleyerek ittirdim ve bulutsuz bir gecede kapkaranlık bir teras katıyla karşılaştım.

Aşağıya uzanan bir merdiven görünmüyordu. Sadece kırmızı

kiremitli, hafif eğimli, eski tarz bacalı, yeni bir TV anteni ve uydu çanağı bulunan bir çatı ve Harlun ve Phelps'ten bu çatıya açılan kapı. Çatı eski bir lonca binasına aitti ve aşağı inmenin bir yolu olmalıydı. Aşağısı her neresiyse.

Burada olmaktansa, orada olmayı yeğlerdik. Oda'yı kapıdan dışarı çektim, eğimli çatıya adım attım, ayağım kaydı, kiremitlere tutundum, parmaklarımın altında sert ve keskindiler, birkaç adım daha kaydım ve yüzüstü uzandım. Oda yanımdaydı ve bizden bile daha nefes nefeseydi. Biz... gözlerimiz... ve ellerimiz başka bir işle meşguldü. Ayağımızın kaymasının sebebiyse ayaklarımızın altının kanla kaplı olmasıydı. Bizim kanımızla. Oda ne demişti? Zaten bir dalak ne işe yarardı ki?"

Çantam hâlâ sırtımdaydı.

Şapka da çantamın içindeydi. Başımı kaldırdım, Harlun ve Phelps'in kibritle oynayan çocuklara dev bir uyarı gibi kıpırmızı parladığını gördüm ve içinde bir yerlerden, çığlık seslerinin yükseldiğini yarı işittim-yarı hayal ettim. Dövüşen Vekiller. Biz gecenin içinde kaçarken, ölüp giden Vekiller.

"Buradan uzaklaşmamız lazım," dedim Oda'ya. "Hadi! Ngwenya'yı bulmalıyız."

Oda'nın yüzü kırmızı kuleye çevrilmiş, gözleri genişçe açılmıştı. "Onlar..." dedi.

"Onu öldüremeyiz! Laneti ortadan kaldırmadığımız sürece Bay Pinner'ı durduramayız! Gitmeliyiz! Oda! Yardımına ihtiyacım var!"

Oda hafifçe döndü ve gözlerimizin içine baktı. Yüzünde öyle bir boş ifade vardı ki bir an için karşımda etten kemikten bir kadının değil de içi boş kapüşonuyla bir hortlağın durduğunu sandım. "Lanetlendik," diye fısıldadı. "*Lanetlendik.*"

"Her şeyi yoluna koyabiliriz!"

“Bunu koyamazsın.”

“Beni dinle, Oda! Yardımına ihtiyacım var. Ngwenya’ya ulaşmak zorundayız. Nerede olması gerektiğini biliyorum! Yardımına ihtiyacım var, Oda!”

Haykırışımızla Oda bir anda silkindi, zift sertliğindeki bu deneyimli psikopat-kaltak hâlâ kendindeydi. Başını çatının zirvesine doğru çevirdi ve kırmızı kiremitlerin üstünden ilerlerken beni de beraberinde sürükleyerek yukarıdaki bacaya doğru tırmanmaya başladı. Tenlerimiz arasındaki kan tabakası yüzünden avucum Oda’nın elinden kaydı; Oda bileğimi yakaladı ve beni çatının tepesine doğru çekti, sonra aşağı baktı. Diğer tarafta, çatı eğimi karanlığa doğru uzanıyor, ama birkaçış yolunun müjdesini veriyordu; hemen aşağıda daha düz bir başka çatı, bir başka bina. Çatının diğer tarafına geçtik, kiremitler altımızda rahatsızca sallanır ve çıtırdarken su oluşuna eriştik, siyah metalden oluğu gıcırdatarak aştık ve bir sonraki binaya uzanan birkaç adımlık boşluğu atlادık, üstü güvercin pislikleri, kirli su birikintileri, paslanmış havalandırma delikleri ve çatlak beton zeminden bir terasa düştük.

“Londra Köprüsü,” dedim. “Köprüye gitmemiz gerekiyor.” Arkamızda, Harlun ve Phelps kırmızı bir meşale hâlini almıştı ve çıktığımız kapıda duran biri vardı. Elleri cebinde, bize bakıyordu. Sadece izliyordu.

Oda da Bay Pinner’ı fark etti ve gözleri sabit bir bakışla adamın üstüne odaklandı. Onu sarstım ama yine de yüzünü çevirmedi. Yanağına sert bir tokat savurduk ve Oda’nın eli içgüdüsel bir refleksle bir yumruk hâlini aldı, burnumuzun bir santim ötesinde durdu.

“Dinle beni!” dedik. “Ngwenya, laneti Londra Köprüsü üstünde haykırdı, Bay Pinner’ı Londra Köprüsü üstündeyken

çağırdı. Bu işin sonlanacağı yer de orası. Köprüye ulaşmamız gerekiyor!”

Oda çatının kenarına süründü, aşağıya baktı. Altımızda beton karolardan bir kaldırım, mimarların sınırsız hayal gücüne ve sınırlı bütçeye sahip olduğu günlerden kalma, Goswell Caddesi üstündeki Barbican’ın kuzey sınırlarından Moorgate ve Londra Duvarı’nın güneyine uzanan yaya köprülerinden bir tanesi uzanıyordu. 1960’lı yıllarda, bu fikir bir tür bilimkurgu gibi gelirdi; bugünse kimse bu yaya köprülerinin varlığından bile haberdar değildi. Oda kenardan sallanarak kendini kısa boşluktan aşağı bıraktı, düzgün bir şekilde sıvanmamış köprünün üstüne indiğinde ayaklarından çıkan büyük bir ses yankılandı. Ben de onu taklit ettim, ayaklarımın ve dizlerimin üstüne düştüm, ellerimle sertçe yeri avuçlamak zorunda kaldım.

Oda koltukaltlarımdan tuttu ve beni arkamızda kalan kan kırmızısı binadan sürükleyerek uzaştırdı. Ve işte karşımdaydı; sizi asla tahmin etmeyeceğiniz yerlere götüren, yerdeki o mistik sarı çizgiler. Parmağımla çizgilere doğru işaret ettim: “İşte! Moorgate, şuradan!”

Pancarlar kadar zarif bir şekilde koşturduk. Beton kalıplar üstünde, etrafımızda nihayet ışıklar belirmeye başlar, Harlun ve Phelps’in etrafını saran karanlık geride kalırken koşturmaya devam ettik. Saksılar ve içlerindeki ölü bitkiler, yerde savrulan eski sigara paketleri, parmaklarımızın arasında kan. Yaya köprüleri arasında aşağıya uzanan merdivenler vardı. Sidik ve küf kokan, betondan, siyah renkli basamaklar; siyah camlı bir binanın arkasından kıvrılarak, bir barın duvarlarına iştirilmiş, alttaki sokağa uzanan merdivenler. Moorgate. Sarı-turuncu neon ışıkları ve çikolata, kahve ve takım elbise satılan, kapalı dükkânlar. Bir yeraltı metrosu durağı, ama trenler çalışıyor olamazdı; bir oto-

büs durağı, ama o anda sadece gece otobüsleri gelirdi ve bunlar yirmi dört saatlik seferlerdi ki ikisi de onlara ihtiyacınız olduğunda asla gelmezlerdi.

Görünürde tek bir araba, taksi, kamyon yoktu. Şehir de içindeki sokaklar kadar uykudaydı. Trafik sıkışıklıkları, gürültü ve dumanlarla dolu olması gereken yollarda tam bir sessizlik hâkimdi. Gözlerimizi hafifçe kapadığımızda, kaldırımdan ve asfalttaki çatlaklardan sızarak ayaklarımıza uzanan gölgeleri görebiliyorduk. Önemli bir şehirde, yapmaları gereken önemli işler için A noktasında B noktasına koşturdukları günleri, trafiğin kokusunu, asfaltı delen makinelerin yarattığı gürültüyü, gün ışığını hatırlıyor olmalıydı. Şehirde sessizlik dehşetli bir güzelliğe sahiptir ve insana, yine insanın yarattığı o sokaklar içinde kendini minicik hissettirir. Gölge bizi izlerken, biz de onların anılarından, iş çıkışı saatleri ve meşgul oldukları her âna dair hatıralarından beslenerek yolun ortasından koşturduk. Ayaklarımız gün içindeki trafik için fazlasıyla dar olan yolun ortasındaki beyaz çizgi üzerinde sıkıcı bir ritimle pat pat sesleri çıkarırken, Oda da gözleri hiçbir şeye odaklanmamış halde, ayakları sadece başka ne yapacaklarını bilmedikleri için ileri doğru hareket eden bir zombi gibi bizi izliyordu.

Moorgate ve Londra Duvarı arasındaki trafik ışıkları kırmızıdan yeşile döndü ve orada olmayan sürücülere devam etmeleri işaretini verdi; yolağzının bir yanında, birileri toprağa koca bir çukur açmış, sabrımız için bize teşekkür eden bir tabela eşliğinde, alttaki plastik borular ve üstü kirle kaplı siyah kabloları açığa çıkarmıştı. Harlun ve Phelps'in alevli kırmızılığı dağılmaya başlamıştı; binayı ateşe veren koruma büyülerini yitirdiği için, kızıl ışığın da solmaya başladığını görebiliyordum. Ama büyülerin etkinliğini neden yitirdiğini bilemedim ve bir

tahminde bulunmak da istemedim. Trafik ışıklarını aştığımızda yol daha da daraldı, yüksek ve ışıkları sönük kasvetli binalar yüzünden gökyüzünden ancak ufak parçalar görünebiliyordu. İsimleri farklı bir dille yazılmış bankalar; işlemlerin sıradan parayla, bizimki gibi pound ve peni üzerinden yapılmadığı bankalar. Bu bankalarda dönen para miktarlarının sahip olduğu sıfırlar, çoğu ölümünün algılama kapasitesinin oldukça ötesindeydi. Sokakların birbirine ters olarak tasarlandığı günleri hatırlatan sokak araları. Şehir planlaması buraya kadarmış. Barlar, deri koltuklar, bronz tezgâhlar, lekeli yeşil havlularla kaplı alçak masalar; bir sokak arasında bir telefon kulübesi, bir duvarda beyaz bir yazı:

NA GER VE

Üstümüzde yükselen bir bina, su oluklarına ufak melek figürleri işlenmiş. Çatısı cübbeli Yunan kızlarının elleri üstüne yükselen bir başka bina. Ve eğer dikkatli bakarsanız, kubbeli bir binanın tepesine bir rüzgâr gülü niyetine yerleştirilmiş, siyah demirden bir minik ejderha. Öfkeyle açılmış çenesi üstündeki gözleriyle şehrin güney-batısını seyrediyor. Bu binalar imparatorluğun görkemini, zenginliğin gücünü ve ihtişamı yansıtmak üzere tasarlanmış, çatıları etraftan geçenlerin başlarını kaldırıp mimarın yeteneğini takdirle seyretmeye zorlayacak süslemelerle döşenmiş, sarı taşlardan inşa edilmiş binalardı.

Lothbury, Bank of England'ın koca duvarları. Kibirli bir firavuna uygun, çıplak Britannialar ve kocaman demirden bir kapıyla korunan bir saray. Herhangi bir ölümünün arkasını göremeyeceği kadar yüksek bir başka duvar. Gün içi trafiğinin rahatça akması için yine fazlaca dar bir başka yol. Bir yanda zenginlik ve ihtişamı yüceltmek üzere inşa edilmiş bir taşan duvar, diğer yanda gerçek zenginliğin vefasız olduğunu ve çok

daha mantıklı bir şekilde idare edilebileceğini bilen insanlar tarafından inşa edilmiş siyah bir cam. Pek çok sokak ve bölgenin kesiştiği, bir ada kavşak hemen ilerideydi; Cheapside, Poultry, Moorgate, Bank, Threadneedle Caddesi, King William Caddesi, The Merchants' Exchange, Mansion House. Burası İngiltere'nin en zengin birleşme noktası olmalıydı. Eski isimler ve dengesiz, göz kamaştıran bir zenginlik. Kavşağa bağlanan sokakları izleyen, ölü adamların ciddi ifadeli heykelleri; kimsenin görmemesi için özel olarak aydınlatılmış plastik çerçevesi içinde tık tık eden bir saat. İndirimli takım elbiseler, kol düğmeleri ve en iyi viskilerini sunmak üzere hâlâ soğuk bir ışıkla açık olan mağazalar.

Kavşağın ortasına doğru koşturdum, Oda'nın arkamdan geldiğini işittim, başka bir hareketlilik daha olduğunu hissettim, soluma baktım, Bank of England'ın duvarlarında bir gölge gözüme çarptı, ellerimi kaldırdım ve bir uğultu sesi işittim. Sağıma baktım, geç de olsa metronun Bank istasyonuna inen geçit kapısının aniden açıldığını gördüm, arkasından gelen uğultu sesini işittim –sadece havanın uğultusu değil, fakat ayak sesleri ve trenler ve yürüyen merdivenler, bip sesleri, bağırış, çağırış ve emir seslerinin hepsi aynı anda yükseldi. Yeraltının büyük gürültüsü. Ellerimi kulaklarıma kapadım ve kendimi yere attım.

Metronun demir kapıları dışa ve yukarıya doğru patladı, tüm kavşağı metal parçacıklardan oluşan bir yağmura tuttu ve ardından, müzik çalarların hafif sesi, duyuru anonsları, uyarılar, üstten geçen arabalar ve alttan geçen trenler, baskı makineleri ve klavye tuşu seslerinden oluşan bir gürültü, bir yanardağdan yükselen küller gibi görünen sıcak bir hava dalgasıyla sokakların altından bulabildiği her çıkış noktasından yükseldi, turuncu ışıklarla aydınlanmış sokakları ve geceyi aniden öfkeli küllerle dolu bir karanlığa boğdu. Arkama baktım, Oda'nın el ve dizleri

üstünde sürünerek en yakındaki metro girişinden uzaklaşmaya çalıştığını gördüm. Metro girişine benden çok daha yakın olduğu için patlamadan oldukça kötü etkilenmişti; saçlarında dumanlar tütüyordu, yüzü yanmıştı, kulakları kanıyordu. El ve dizlerim üstünde sürünerek yanına gittim, kolundan tuttum ve onu metro girişlerinden yükselerek gökyüzünü bile kapatan öfkeli karanlıktan uzaklaştırdım. Metronun açık girişlerinden yükselerek giderek biriken kir ve toz, kavşak etrafında sanki bir tür arena duvarı oluşturmuştu ve karanlığın ötesinde kalan sokakları gözlerden gizlemişti. Oda'yı hafifçe sarstım ve "Sen iyi misin?" diye sordum. Ağzımı açmamla birlikte nefesimdeki sıcaklığın çekilip alındığını, dilimin ağzımın içinde kuru bir et parçası hâline geldiğini hissettim. Bu fırtına içinde konuşabilmek bile büyük bir çaba gerektiriyordu.

Oda uyuşuk bir halde başını salladı. "Boz şu büyüyü," diye fısıldadı. "Laneti kaldır!"

Elimi sırtıma attım, çantayı hissettim ve huzur bulmak istercesine, sanki bir haçı okşarcasına içindeki şapkayı okşadım. Giderek daralan çember içinde kullanabileceğim bir alet var mı diye bakındım ve... taşların sarsıldığını hissettim. Biraz ötemizdeki taşların üstüne bir şey ilerliyordu ve... onu gördüm. Sokakların altından yükselen kulak parçalayıcı ses ve ciğerleri yakan pislik arasında sanki çiçekli bir ormanda gün ışığında yürüyüş yapıyormuşçasına ilerliyordu. Üstü tamamen temizdi. Bize bakmak için durakladığında, hafifçe elindeki şemsiyesine yaslandı. Tam olarak... her zamanki hâlinde gözüküyordu, ama yine de gülümsemeyi başardı.

Fırtına etrafımızda devam ederken, "Yolun sonu," dedi Bay Pinner. Titreyen bir elimi ona doğru uzattım ve "Hı hı. *Blackwall*," diye geveledim.

Bir an için Bay Pinner'in yüzünde tereddütlü bir ifade belirdi. Elimi çevirdim, Poultly Caddesinin uzandığını tahmin ettiğim yöne doğru gelişi güzel bir şekilde işaret ettim. "Gece Yarısı Valisi," diye ekledim, Bay Pinner'in kafasının karışıklığına karşılık olarak. "*Peh.*"

Ne demek istediğimi anladı, ama biraz geç kalmıştı. Bir gürültü işittim, eski ve bakımsız bir motordan yükselen zangırtı sesleri ve karanlığı delip geçen bir çift far ışığı. Oda'yı göğsüme doğru çektim ve ikimiz de gözlerimizi başka yana çeviremedik. Bir başkası söz konusu olsa, bunu yapabilirdik. Ama Bay Pinner için değil.

Sanki fırtına yarış için tasarlanmış bir yoldaki herhangi bir faydasız trafik yavaşlatma önlemiymiş gibi, bir otobüs fırtına içinden belirerek rahatça ilerledi. Bu bir gece otobüsüydü ve karşısına ne çıkarsa çıksın, yavaşlamanın gerekliliğine inanmıyordu. İki katlıydı, kırmızıya boyalıydı, camları çizikler içindeydi, lastiklerinden dumanlar yükseliyordu, şoförü ise karanlık altında belirsiz bir gölgeden ibaretti. Otobüsün önünde numarası ve rotası yazılıydı -15 Numaralı hat, Blackwall'a gidiyordu ve hedefine ulaşmasını engellemeye teşebbüs edenin aklından şüphe ederdim. Bay Pinner da otobüsle hedefi arasında duruyordu. Gece otobüsleri kesinlikle, su götürmeksizin, kati bir şekilde ihtiyaç olmadıkça fren yapma eğiliminde olmazlar. Bu otobüs de fren yapmadı. Ne olduğunu bile söyleyemeyeceğimiz kadar büyük bir hızla Bay Pinner'a çaptı. Bir parça hayal kırıklığına uğramıştık -sinemalardaki reklamlarda izlediğimiz türden ağır çekimli bir güvenlik ve sağlık spotundaki gibi görebilmiş olmayı, kol ve bacakların doğal olmayan şekillerde bükülüşünü, omurga un ufak olurken başına yavaşça geriye doğru savruluşunu, bacak kemiklerinin un ufak oluşunu ve ardından belinden aşağısının

otobüs altında kalışı ve bedeninin geri kalanının geniş kırmızı yazılar üstüne savruluşunu izlemek isterdik. Bunların hiçbiri olmadı; bir saniye içinde, otobüs adamın üstüne doğru giderken bir sonraki saniye adamın yerinde otobüs vardı. O sırada fark ettik ki belki her şey gerçekten de o güvenlik ve sağlık spotlarındaki gibi olabilirdi, elbette Bay Pinner un ufak olabilecek bir omurgaya sahip olsaydı.

15 numaralı otobüs yoluna devam etti, siyah fırtınanın içinden geçerek gözden kayboldu. Fırtına ise durulmaya başlamış, gürültü ve kir, ölüm döşegindeki bir ciğerin son nefes alışı gibi, metronun açık kapılarından tekrar içeri çekiliyor, sokak altlarına geri dönüyordu. Yolun ortasında bir kâğıt kadar düz ve ince bir figür yatıyordu.

Figür kıpırdandı.

Oda'yı bileğinden kavradım ve pek de ölü sayılmayacak Bay Pinner kendini siyah asfalttan yavaşça ayırırken, Oda'yı da beraberimde çekiştirerek koşturdum. King William Caddesine girdim, kırmızı tuğlalar ve sivri hatlardan oluşan bir kilisenin önünden geçtim, Cannon Caddesi ve Monument'e uzanan uzun dar sokaklara daldım. Kapalı kahve dükkânları ve Bank istasyonunun acil durum çıkış kapısından geriye kalan çarpık demirler. Lombard Caddesi, St Swithin's Yolu, Abchurch Yolu; hemen ilerdeki Monument Kavşağını görebiliyordum. Bir köşedeki elektronik mağazasında kameralar bizi izliyor ve biz o tarafa doğru koştukça giderek büyüyen görüntümüzü vitrindeki ekranlara yansıtıyorlardı.

Bir şey peşimizden geliyordu. Öfkeli bir homurtuyu andıran sesini duyabiliyordum. Arkama bakma riskine girdim ve sesin kaynağını gördüm; binalardan daha yüksekte, gökyüzüne doğru genişlemeye devam ederken geceyi üstünden yansıyan sodyum

ışığına boğan bir şey. Ona bir isim verebileceğim veya bir yaratığa benzetebileceğim türden bir şekli yoktu; sadece bir tür büyük dalga, bir fırtına bulutu, fişler, faturalar, talep formları, broşürler, banka kâğıtları, zarflar, mektuplar, çekler, bildiriler, reklamlar, haritalardan oluşan, kâğıttan dev bir dalga. Ve dalga-nın tam ortasında, ellerini göğe kaldırmış, bedeninden kâğıtlar sızan Bay Pinner duruyordu. Kâğıtlar yükselerek binaların üstünden aşıyor ve bir çığ gibi bizim içinde bulunduğumuz sokağa doğru düşüyorlardı.

Bu manzarayı Oda da görmüş ve artık benim önümden koşmaya başlamıştı; Monument'e ulaşmaya çalışıyorduk, ama ikimiz de başaramayacaktık. Önce boğulacak, binlerce parçaya ayrılacak, ezilip gidecektik. Kâğıttan dalga on metre kadar arkamızdaydı, sonra yedi metre, sokak boyunca paslı bir eski tren gibi gümbürdeyerek ilerledi ve üç metre arkamıza ulaştı. Oda'yı tuttum, onu kendime doğru çektim ve sonra yanık elimi dalga-ya doğru kaldırdım.

Domine dirige nos.

(Bu şekilde ölmek ne kadar da aptalca olurdu.)

Parmak uçlarımdan kanlar damladı. Büyük bir kırmızı damlanın bileğimle dirseğim arasında süzüldüğünü, birkaç saniyelik kararsızlıktan sonra kendini boşluğa bıraktığını gördüm.

Domine dirige nos.

Ve damla düşerken değişim geçirdi. Koyu kırmızı kanım ısındı, parlamaya başladı ve ardından alev aldı. Artık yere düşen bir sıvı değil, yere düşen bir enerji damlacığı hâline gelmişti ve göz açıp kapayıncaya kadar, parlak bir elektrik mavisi rengini aldı.

Ardından karnımızın üstündeki yaradan sızan kanımız da öfkeli bir mavi renge bürünerek alev aldı ve onu damarlarımızdaki kan, göz çanaklarımız içindeki kan ve elimizdeki kızıl haç

içine işlemiş olan kan takip etti. Kanımız parlayarak görkemli elektrik öfkesinden oluşan o doğal hâline geri döndü ve biz de yanmasına, içimizi kaynatmasına, yaralarımızdan ve ağzımızdan ve gözlerimizden taşmasına izin verdik. Tüm ölüm ihtimalleri arasından, öleceksem bu şekilde ölmeyi yeğlerdim. Alev alacak, yanacak, saf mavi elektrikle bir bomba kadar güzelce patlayacak, gökyüzüne alevler saçacaktık. Güzel ve mucizevi ve isyankâr!

Ve kâğıtlar dönerek üstümüze doğru geldi; mavi alevlerimize çarparak buruştular, küle döndüler ve ayağımızın dibine dağıldılar. Biz de yanacaktık, güzelce kızaracak, gökyüzünü ateşe verecek, yanıp kül olacak...

...bir şekilde hâlâ avucumun içindeki ikiz haçlardan çıkıyor-muş gibi görünen mavi alevler dışında hiçbir şey göremez hal-deydim; kâğıtlar, sokak, gökyüzü, her şey bu mavi koza içinde kaybolmuştu. Yanacaktık, yanacaktık, tenimiz mavi alevlerle çatlayacak, gözlerimiz, ağzımız, kulaklarımız, dilimiz çığlık çığ-lığa alevlerle keyifli bir şekilde...

Alevlerin arasında bir el üstüme doğru uzandı. Kâğıt beyaz-lığında bir eldi. Eli bir de kol yeni takip etti. Çizgili bir kol yeni. Bir an bile tereddüt etmeden alevlerin arasından uzandı ve boğazından kavradığı Oda'yı hidrolik bir mengeneninkine denk bir güçle benden ayırıp bir kenara fırlattı. Oda fırtınanın içine, sokağa, taşların üstüne ve göz alıcı alevlerimizin ötesinde her ne varsa oraya doğru düşerek gözden kayboldu. Bir haykırışla ellerimizi kaldırdık ve her yanımızdan alevlerin fışkırma-sını gördük. Öfkeli elektrik ateşi sokaklara dağıldı, parçalan-an borulardaki gazları içine çekti, çimento altındaki suları kuruttu, pencerelerdeki camları, telefonlardaki sesi, radyo dalgalarında-ki gürültüyü emdi. Hepsini kendimize doğru çektik ve alevler içindeki ele doğru yönlendirdik. Ateş ve öfke, ışık ve elektrik, ses

ve yıldırım, dijital çılgınlık ve cam, taşlar ve toprak, ısı ve gölgeleri de -bir şehir kaç gölgeye ev sahipliği yapabiliirdi?- sokaklardan çektik ve öfkeli bir çılgınlıkla Bay Pinner'a doğru gönderdik. Havada uçuşan şeyler yüzünden bir şey görebilmek mümkün değildi, gözlerimizi kapadık, yere çöktük ve başımızı ellerimizin arasına alarak korunduk. Etrafımızda uçuşan her şey çok fazlaydı ve üstümüzdeki ağırlığını hissedebiliyorduk. Gözlerimi açarsam, ejderhaların neden delirmiş olduğunu anlardım; çok fazlanın çok fazlası ve artık duramazdık, çok fazlanın çok fazlası, yanıp kül ol!

Ateşe çekilen hava gibi, bir şey bizi öne doğru çekti. Sonra sömürebileceği her şeyi sömüren ateşleri bizi geriye doğru fırlattı, havada taklalar atarak sokakta gerilere düşmemize sebep oldu. Taşlar, camlar, elektrik ateşi ve kâğıtlar, fazlasıyla çok kâğıt, bir anda gökyüzüne doğru savruldu, sonra tekrar yeryüzüne doğru yağdı. Biz yol kenarındaki bir su oluşuna düştük ve düşmenin şiddeti kanımızdaki alevi söndürdü, donuk ve sıkıcı ölümlü hâlimiz, patlamanın şokuyla titreyen ölümlü bedenimiz geri döndü. Şok dalgaları sokağı yalar ve fırtınadan zarar görmemiş her camı ve tuğlayı patlatmaya devam eder, sokaktaki kâğıtları her yana ve gökyüzüne savurur, gecenin soğuğu yerini ciğerleri kurutan bir sıcaklığa bırakırken yapabildiğim tek şey başımı dizlerimin arasına sokup korunmak oldu.

Ve yavaşça, her şey sakinleşti.

Gözlerimi açtım, kanlı parmaklarımın arasından bakındım. Bay Pinner sokağın ortasında duruyor, etrafında kâğıtlar nazikçe yere süzülüyordu. Saçları dağılmıştı, ceketi yırtılmıştı, teninden minik fişler ve kâğıt parçaları sızıyordu. Yalnız değildi. Başını arkasında duran devasa karanlığa doğru kaldırmış, gözlerini kendisini seyreden iki kırmızı çılgınlık parıltısına dik-

mişti. Gülmeye başladığını işittim, ama gözlerini yine de yarıttıktan ayırmamıştı. “Bu mu yanı?” diye kıkırdadı Bay Pinner. “Şehrinizin en büyük savunması bu mu?”

Sokaktaki binalar kadar yükseklerle uzanan yaratık, binalara çarpmamaları için kanatlarını rahatsızca sırtına çekti, başını bir yana eğdi ve Bay Pinner’a baktı. Bunu bir ejderha olarak adlandırmak...

... kavrayışımızın ötesindeki bir varlığı tanımlamak için uygun bir yol olurdu.

“Ben şehirler katiliyim!” diye haykırdı Bay Pinner, kollarını iki yana doğru açarak. “Senin sonun, efsanelerin katili, gölgelerle dolu hikâyelerin yazarıyım! Şehrin kendi insanları tarafından, kendi ağızlarıyla lanetlendi! İhanet ve intikam! Beni engelleyemezsin!”

Doğrulup ayağa kalktım. Normalde ses çıkmaması gereken yerlerinden bile sesler çıkıyordu. Kalbim göğsümde sabit bir ritim ve bıkkın bir *dedeum* sesiyle atıyordu –sanki bir adım daha atacak gücüm kalmamış gibi fazla sabit, fazla bıkkınca bir ritim. “Bay Pinner?” diye seslendim.

Bay Pinner hafifçe döndü, beni gördü ve gülümsedi. “Vali Bey!” dedi neşeyle. “Evcil bir ejderhanız var sanırım?”

“Hayır,” diye cevapladık iç geçirerek. “Evcil olan benim.” Yüzümü gölgeden canavarın siyah şekline doğru çevirdim, gözlerimi onun o çılgın gözlerinin biraz altına diktim. Doğrudan bakmadım, kırmızı bir sonsuzluğun içine düşme riskini göze alıp doğrudan bakamazdım. Gözlerimi canavarın arkasındaki bir noktaya diktim ve “Fido! Yürüyüşe gidelim mi oğlum!” dedim.

Bay Pinner hızla döndü, ellerini canavara doğru kaldırdı. Canavar çenesini açarak dönen sarmal bir karanlık ve kızıl bir boşluk hâlinde Bay Pinner’ın üstüne indi.

Londra bir ejderhaydı.

New York ise büyük ihtimalle King Kong.

Bu sadece zihinlerinin kapasitesi dışındaki bir kavramı ölüm-lülerin anlayabilmesini sağlayan bir benzetme.

Diğer yandan, Bay Pinner doğru bir noktaya parmak bas-mıştı.

Bir şehir, baş düşmanına karşı ne kadar etkili olabilirdi ki?

Kâğıtlar gökyüzünden hafifçe süzülür, Monument'in üstüne doğru uçuşurken, yüzümüzü karanlıktan çevirerek King Willam Caddesine baktık. Arkamızdan bir ses... insan kulağına uygun olmayan, tanımlayamayacağımız, anlam veremediğimiz ve ta-rif etmek için uygun kelimeleri bulamadığımız sesler yükseldi. Bunlara ses dememizin tek sebebi, insan zihninin onu tarif et-mek için daha iyi bir tanım bulamamasıydı. Ejderha ve çizgili takım elbise içindeki adamın savaşını, delirmeden anlamlandı-rabilmek ve tarif etmek olanaksızdı. Biz eskisi gibi sadece telefon hatlarında var olan mavi elektrik melekleri olsaydık, o zaman yaşanan çarpışmayı tarif etmeyi başarabilirdik. Ama benim, ak-lımı kaçırmadan bu seslerden bahsedebilmem mümkün değildi, bu yüzden basitçe şu kadarını söylemem yeterli: King William Caddesinde o akşam, şehrin özünden doğan bir ejderhayla şehri yok etmek için gelen bir yaratık çarpıştı.

Ve yaratık galip gelecekti.

Ama bize zaman kazandırmıştı; *Terminatör*'ü izlemiştik, za-manın değerini iyi biliyorduk.

Kâğıtlar gökyüzünden süzülürken Monument'in yanından geçtik, yüzümüzün elektronik mağazası vitrinindeki yüzlerce ekranda yansıdığını gördük, eczane vitrini ve sushi restoranı vitrinlerinden eko yapan ayak seslerimizi işittik, aşağıda kalan

Cannon Caddesine uzanan merdivenlerin en üst basamağına vardık. Sol tarafta Monument'in kendisi duruyordu, altından alevi donuk ve durgundu, şehirler katilinin Londra'ya geldiği başka bir dönemden kalma temeli üstünde yükseliyordu. Bir başka yangın ve kayıp hikâyesi. Sağ tarafta ofis binaları, Londra'nın gizemlerini ifşa etmeyi sevdiği dönemlerden kalma, taşlara kazınmış semboller duruyordu –her şeyi gören göz, birkaç pusula, başka bir ışık altında belki gamalı haç olarak nitelendirilebilecek bir şekil.

Azalan binalar.

İki yanda neon ışıklarıyla dolu karanlık gece.

Bir köprüye açılan geniş bir yol; su üstünden geçen boş bir köprü; diğer tarafta demiryolu köprüleri, garip açılarla inşa edilmiş yansımali camlı binalar; doğuda Hay's Wharf ve Tower Köprüsü, batıda Swouthwark. Ofis binaları ve barlar üstünde yükselen Southwark Katedrali, önü suya doğru işaret edecek şekilde kaidesi üstünde sergilenen Golden Hinde yelkenlisi, London Eye'in en yüksek binanın üstünden bile çıkıntı yapan yuvarlak hatlı tepesi, Waterloo Köprüsündeki rakamsız saat, beyaz kılıcı andıran aydınlatmasıyla Millenium Köprüsü, Tate Modern'in kulesi. Lütfen Tanrım, lütfen bizi izliyor ve izlemiyor olan herhangi bir ilahi güç, şimdi desteğinizin tam zamanı, lütfen...

Londra bir ejderha.

Şehrin koruyucusu.

Işık, hayat, ateş.

Bir kış sabahında Londra Köprüsü.

Otobüs yok, taksi yok, kamyon yok, trafik yok. Sadece ortasındaki bir sıra sokak lambası ve köprü yanlarındaki kırmızı ışıklarla aydınlanan boş bir yol. Yolu yaya kaldırımından ayı-

ran tırabzanlar. Çantamı göğsüme doğru bastırarak, güç almak için tırabzanlara tutundum ve nefes nefese yolun sol tarafından ilerledim. Birileri gözlerimin yerine içi boş bal petekleri yerleştirmiş; aynı anda katı, yapışkan, sert bir hisle acıyorlardı ve bunların hiçbirisi doğal değildi. Tenimin her yanına yayılmış olması gereken acı, sadece iğneler ve şırıngalar batıyormuş gibi uzak bir hisle rahatsız ediyordu. Parmaklarımız fazla kanlıydı. Piçin teki bizi kurşunlamıştı! Çok fazla kan...

Oda neredeydi?

Earle neredeydi?

Ya Vekiller?

İçeriden sindirilmek.

Camden'deki odasında bekleyen zavallı Loren.

Ölü ve boya yığınının dönüşen Vera.

Ve çılgınlık atan Nair, tıpkı Mo gibi, hâlâ çılgılık atabilecek kadar insan hâlindeyken çılgınlık atarak et yığınının dönüşen diğerleri gibi.

Şapkamı bana geri ver.

Işık, hayat, ateş.

Şehrin koruyucusu.

Bir ejderhanın evcil insanı.

Köprüünün ortasında tek başına bir kadın duruyordu.

Doğuya, birkaç saat içinde güneşin yükseleceği noktaya doğru bakıyordu.

Elleri nehre doğru uzanmış, yüzü gökyüzüne dönüktü.

Nehir havasını içine çekiyordu. Birkaç günlük yüksek voltaj işlerinden sonra her büyücüye merhem gibi gelen o güzel, rahatlatıcı, sakinleştirici, serinletici nehir havasını kokluyordu. Zaman ve durgunluk ve hareketlilik; hepsi köprü üstündeki tek

bir nefesin içindeydi.

Kadının avuç içleri pembe, elinin dışı ise koyu kahverengi-
giydi. Saçları canını yakıyor olmasını gerektirecek kadar sıkıca
örülmüştü.

Kadına doğru sendeledik.

Bizi fark etmedi.

Gözleri kapalıydı, kalbi köprü altından akan sularla eş za-
manlı atıyordu.

On adım, beş, üç, iki.

Ondan bir adım ötede durduk, köprü demirine yaslandık ve
derin bir nefes aldık.

Penny Ngwenya hareket etmedi, gözünü bile kırpmadı.
Sadece öylece durdu ve nehri koklamaya devam etti.

“Hanımefendi?” dedim.

Sessizlik.

“Hanımefendi?!”

Sessizlik.

Çantamı kavradım, üstünü parmaklarımdan damlayan kan-
larla lekeleyerek trafik görevlisi şapkasını çıkardım. “Bayan
Ngwenya?”

Penny başını hafifçe çevirdi, gözlerini araladı. Yanımdaydı,
ama akli hâlâ uzaklardaydı. Bana doğru bakıyor olsa bile beni
görmüyordu.

Şapkayı havaya kaldırdım. “Penny Ngwenya?”

Penny’nin gözleri elimdeki şapkaya gitti. Parmakları seğirdi,
dudakları biraz aralandı ve hafifçe nefes verdi.

Titreyen bir elimle uzandım, elini tuttum ve şapkayı avucuna
koydum ve sonra bana direniş göstermeyen parmaklarını şapka-
nın üstüne kapadım. “Size şapkanızı geri getirdim,” dedim.

Duraklama ânı.

Sessizlik.

Anlam verememiş gibi göründü.

Gözleri yavaşça elindeki siyah şapkaya indi. “Benim... şapkamı mı?”

“Evet. Kaybettiğinizi duymuştum. Onu size geri getirdim.”

“Sizi tanıyor muyum?” diye sordu, şapkayı parmakları arasında çevirip, içindeki “Penny” yazısına bakarken.

“Hayır,” dedim. “Adım Matthew.”

“Siz... siz sanki tanıdık...” diye başladı, gözleri şapkaya odaklanmış, sesi milyonlarca kilometre öteden gelir bir halde.

“Sadece geçiyordum,” dedim yavaşça. “Sorun yok.”

“Biz... daha önce karşılaşmadık, değil mi?”

“Hayır,” dedim. “Sadece iki yabancıyız.” Ve sonra, yukarısı aşağıyı özlediği için veya belki de aşağısı en azından bu defa kendi istediğinin olması konusunda ısrarcı davrandığı için, köprü demirine yaslanarak aşağıya doğru kaydım, aynı numarayı denemesine engel olmak için parmaklarımı sıkıca soğuk betona bastırdım. Görüşüm bulanmaya başladı.

“Tanrı aşkına!” dedi Penny, yanıma diz çökerek. Beni kaldırmaya çalıştı. “Siz...siz...”

“Bir şeyim yok,” diye mırıldandım. “Her şey yolunda... size şapkanızı geri getirdim.»

“Vurulmuşsunuz!”

“Evet, bunu fark etmiştim.”

“Kıpırdamayın, tamam mı? Yaranızı daha kötü hale getirirsiniz. Ben....ben bir ambulans çağırayım.”

Dikkati bir an için şapkadan uzaklaşmıştı, ama cep telefonunu çıkarmak için elini cebine attığında, gözleri tekrar şapkanın üstüne düştü ve ağzı açık bir halde dondu, eski moda, çirkin şapkaya bakakaldı.

“Bunu nereden?..” diye geveledi.

“Sizin için önemli olduğunu duymuştum. Buralardan geçiyordum, onu size geri getirmek istedim.”

“Bunu neden yapasınız ki?”

“Şapka size ait. Yapabileceğimin en azı buydu.”

“Ama...”

Bir elinde şapkayı tutarken, diğer eliyle cep telefonunu açmaya çalışıyordu.

“Ondan uzak dur,” dedi bir ses.

Penny başını kaldırdı.

Ben de öyle.

Bir zamanlar Bay Pinner olarak tanımlanabilecek bir şey yolun ortasında duruyordu. Takım elbisesi bedeninden sarkan yırtık kâğıtlardan oluşmuş, boyalı bir hırpani el işini andırıyordu. Boynu bayat yılbaşı krakerleri gibi bir yana doğru kırılmış, sonra diğer yana doğru tekrar kırılmıştı. Pantolonu eski fişler ve ıslak gazete kâğıtlarıyla kaplıydı. Bedeni üstünde binlerce kesik vardı ve her kesğin içinden sızan kâğıtlar yola savruluyordu. Bir gözü yuvasından çıkmış, yanağına mavi tükenmezkalem mürekkebi damlatıyordu. Konuştuğunda, sesi boğuk ve ahenksizdi.

“Ondan uzak dur, Penny. Ona güvenemezsin,” dedi tekrar.

“Sen de kimsin? Seni tanımıyorum,” diye geveledi Penny.

“Ben Bay Pinner’ım,” dedi Bay Pinner. “Sana yardım etmeye geldim. Dostunum. O ise seni kullanmak için burada, Penny. Senin canını yakmak istiyor.”

“Ama... bana şapkamı geri verdi...”

“O şapkayı nereden bulduğunu merak etmiyor musun? Şapkamı bisikletli veledin teki kapmıştı!” Hatırladığım kadarıyla, Bay Pinner ilk defa bağırarak konuşuyordu. “Küçük piç senin şapkamı çaldı ve gülererek uzaklaştı ve sen rastgele bir yabancının

şapkayı öylesine geri getireceğine inanıyor musun? Seni düşündüğüne ve önem verdiğiğine? Sana yardım etmek için hiçbir sebebi yok. O sadece başka bir serseri, güvenmemen gereken bir başkası, zararsız görünürken bir an sonra sana vurabilecek, seni bıçaklayabilecek, sana bağırabilecek veya sadece yapabildiği için bu tür şeyler yapan tüm o serserilerin yaptığını yapabilecek biri! Çünkü onlar lanet olası yabancılar ve sen onlara güvenemezsin! Ondan uzak dur!”

Penny kararsızca bana baktı.

“Şapkayı öylesine bir yerde bulduğunu mu sanıyorsun, Penny?” dedi Bay Pinner. “Bu şehirde sekiz milyon kişi yaşıyor! Onlar için sen önemsiz birisin, gerçekten kavranamayacak kadar büyük bir düzenin minik bir parçasından başka bir şey değilsin. İnsanlar seni umursamıyor! Aynı sokaktan belki milyonlarca defa geçebilir ve asla aynı suratları göremezsin, asla tanınmaz, asla yüzüne gülümsenmez, asla takdir edilmez, sevilmezsin; çünkü sen onlar için bir hiçsin! Şehirde yaşayan, yollarına çıkan bir başka insansın. Seni neden tanısınlar ki? Seni tanıma gayretine kim, neden girsin?”

“Bu gerçeğin sen de farkındasın, Penny Ngwenya. Tepede durdun ve şehre baktın, parmak uçlarının ufak bir hareketiyle boşluğa yuvarlanacağını, sonsuza kadar düşeceğini ve kimse-nin yokluğunun farkına bile varmayacağını gördün! Ahmaklar! Sersem! Pislikler! Kapüşonlu aptal çocuklar, sokağa işeyen aptal enikler! O da bunun bir parçası! Şimdi burada olmasının sebebi de seni incitmek! O da sırtını döndüğün anda sana gülenlerden biri, bu deliliğin içinden biri!”

“Şapkayı bana ver, Penny. Onu bana uzat ve bırak her şey sona ersin. İstedğin gibi, bu akşam her şeye son verebiliriz. Sadece şapkayı bana uzat...”

Penny hafifçe doğrulup Bay Pinner'a doğru döndü. O ayağa kalkarken uzanıp elini tuttum, onu kendime doğru çektim. Sanki bizim varlığımızı unutmuş gibi, Penny dokunuşumuzla irkildi.

“Yabancı diye bir şey yok, Penny. Bu şehirdeyken yok. Hepimiz Londralıyız ve birbirimize yabancı falan değiliz.”

Penny o mükemmel ovalikteki gözleriyle bana baktı.

Gülümsedi ve parmaklarını yavaşça parmaklarımdan ayırdı, ayağa kalkarken eline bulaşan kanı pantolonuna sildi.

Doğruldu, sırtını dikleştirdi ve kollarını ona doğru uzatmış olan, her tarafındaki kâğıtların rüzgârla oynadığı Bay Pinner'a döndü.

Penny şapkayı kaldırıp gökyüzüne doğru çevirdi.

Bay Pinner gülümsedi.

Penny şapkayı Bay Pinner'a doğru kaldırdı, sonra kolunun hareketi devam etti ve bir kavis çizerek, tek kelime etmeden şapkayı başına geçirdi, eliyle ayarlayarak alıştığı ve sevdiği şekilde oturttu.

İç geçirdi, gözlerini kapadı, vücudunun her santimetre karesi rahatlamış göründü.

Bay Pinner cılız bir ses çıkardı. Bir öksürükle eski kâğıtların buruşması arasında bir sestti.

Penny gözlerini açtı, Bay Pinner'ın gözlerinin içine baktı ve gülümsedi.

“Seni psikopat herif. Kahrolası polisi aramadan önce çek git buradan. Tanrı adına,” dedi Penny.

Bay Pinner inledi. Birkaç adım gerileyip Penny'den uzaklaştı, kolları güçsüzce yanlara düştü. “Ama ben... ben...” diye geveledi.

“Ben çok ciddiylim. Ve gerçekten, onca zırva lafı nereden buluyorsun?”

“Demek istediğim... aslında... istediğim...” Bay Pinner geveledi. Kolundaki kesiklerden, kulağından, bunundan ince kâğıtlar dışarı sızdı.

“Yeter. Artık gerçekten de polisi arıyorum,” dedi Penny, cep telefonunu çıkartarak. “İstediğin kadar bağırıp çağırabilir, etrafa tükürükler saçabilirsin. Destek polisi eğitimim var ve senin gibi psikopatların ellerini kollarını sallayarak dolaşmasından bıktım usandım artık. Aynaya baktın mı sen hiç? Hapse mi girmek istiyorsun, pislik herif? Öyle mi? Çünkü sana yemin ederim ki taşakları ağzında bir adam tarafından bağırılıp çağırılmaktan bıktım usandım! Bak! Arıyorum!”

Penny 999’u çevirdi ve telefonu kulağına götürdü.

Bay Pinner ellerini yalvarırcasına kaldırdı. Başparmağı çözül-
dü, ellerinden mumya sargıları gibi uzun ince kâğıtlar çözülerek
sokağa düşmeye başladı. “Lütfen,” diye inledi, “ben sadece yar-
dım etmeye çalışıyordum, ben... ben...”

Harap haldeki pantolonunun altından kâğıtlar döküldü,
nehre doğru savruldu.

“Alo. Evet. Polis ve ambulans lütfen. Evet. Numaram bu.
Penny Ngwenya. Evet.”

Bay Pinner içinden mavi tükenmezkalem mürekkebi akan
gözlerini bana çevirdi. “Ben... ben...” diye geveledi, ama ağzının
içi kâğıtla dolmuştu ve boğuluyordu. Ceketinin önü açılmış, al-
tından sanki derisi yüzülüyormuş gibi dosya kâğıtları kurtularak
etrafa savruluyordu.

“Sen burada mısın hâlâ?” diye sordu Penny, bir eliyle telefo-
nun mikrofonunu kapatarak.

Bay Pinner konuşmaya yeltendi, başaramadı. Çenesi ince
kâğıtlar hâlinde çözülerek eriyip gitti. Omuzları sırtından aşı-
ğı döküldü, bacakları büküldü ve ince kartondan ruloları açık

edecek kadar dağıldı, rulolar göğsünde kalan kâğıtların ağırlığı altında kıvrıldı.

“Alo, evet. Londra Köprüsü. Köprünün tam ortası. Burada... yaralı gibi görünen bir adam var ve bir diğer adam da bağırıp çağırıyor, ama...” Penny’nin gözleri Bay Pinner’dan kalan iskeletimsi kalıntıya gitti. “... ama onun bir sorun çıkaracağını sanmıyorum. Evet. Ambulans yeterli. Evet.”

“Ben... ben... ah...” diyerek nefes verdi Bay Pinner ve sonra nefes alabileceği bir boğazı, içine hava çekebileceği bir bedeni kalmadı.

Kâğıtlar yanımdan uçtu.

Birkaç tanesini kanlı parmaklarımla havada yakaladım.

...hemen alın ve 25 pound kâr edin...

... evinize takabileceğiniz bu su sayacı, su masrafınızı bir hayli...

...bireysel birikimlerinizi...

-KIZLAR KIZLAR KIZLAR KIZLAR-

Bay Pinner’ın bedeninden uçan son kâğıt, bir A4’ün yarı boyutundaydı ve üstü resmi bir yazıyla kaplıydı:

Ceza Bildirim Notu

Yol Trafîği Yasası (Değiştirildiği hâliyle)

(48, 66, 75, 77. bölümler ve Çizelge 3 ile Çizelge 6)

Not No: 0215911 Tarih: 03-10-2009

Saat: 15.19

Motorlu taşıt plakası: L602 BIM

Tipi: Volvo Rengi: Yeşil

Görüldüğü yer: Dudden Hill Yolu

Park görevlisi numarası: 11092

Park görevlisi aşağıda belirtilen park yasalarının iğnendiğine karar vermiştir...

Kâğıdı bıraktım ve köprünün üstünden uçarak aşağıdaki sulara karışmasını izledim. Kaldırımın kenarında duran Penny telefonunu indirdi ve yavaşça, “O herif az önce kâğıda dönüştü,” dedi.

“Evet,” diyerek iç geçirdim. “İlginç değil mi?”

“Eee...” dedi Penny.

“Şehir bir ejderha, Penny Ngwenya. Kocaman, atlak, deli, öfkeli, vahşî, saldırgan, güzel bir ejderha. Bir dalağın ne işe yaradığını biliyor musun?”

“Hayır, ben...”

“Hayır demek,” diye iç geçirdim. “Ben de bilmiyorum.”

Ve sonra, sadece o anda yapılabilecek en mantıklı ve doğru şey gibi görüldüğü için, gözlerimi kapadım, başımı yere yasladım ve altından akan nehrin hafif gürültüsü ve havada uçuşan kâğıtların fısıltısı eşliğinde sonsuz bir karanlığa gömüldüm.

Son Bölüm: Büyücünün Çırağı

Her şeyin son bulduğu, yeni ve beklenmedik başlangıçların hikâyesi.

“Ve ışık olsun,” dedi Tanrı.

Ve Io, insanlık söz konusu ışığı yakalamaya, onu bir neon tüpü içine hapsetmeye, tüpü de her yerdeki hastanelere yerleştirmeye, Homo Sapiens’ten gelme mantıklı insanların uykuda olduğu saatlerde bile açık bırakmaya karar verdi.

Bu sebeple, aslında istemesek bile, gözlerimizi açtık.

Bir hastane.

Yine.

Hayat beklemede.

Burası en sevdiğimiz yer sayılmaz.

Özel bir oda; bu güzel. Bilekliğimde “John Doe” yazılı. Bu da güzel. Özel bir sebebi yokken ve herhangi bir açıklama yapmaksızın belirli aralıklarla “bip”leyen bir kalp monitörü. Yatağın ayak ucunda uyuya kalmış bir kadın. Bu tam da anne şefkati-ne ihtiyaç duyan bekâr adamların düşlediği türden bir manzara olsa gerek.

“Oda?” diye seslendim yavaşça.

Kadın hafifçe kıpırdandı, başını kaldırdı ve “Oda kim?” diye sordu.

Kadının hemen yanında bir trafik görevlisinin şapkası duruyordu.

Ziyarete gelen bir Vekil.

Onu tanıımıyordum, ama koca siyah platosu ve yüzündeki ciddi ifade yeterince çok şey anlatıyordu.

“Ben Bayan Dees,” dedi kadın. “Elinizi sıkmak isterdim ama belki bunu ‘bip’leyen bir alete bağlı olmadığınız bir zamana er-telesek daha iyi olur.”

“Bay Earle nerede?” diye sordum.

“Bay Earle... artık aramızda değil. Cenaze töreni yarın öğle-den sonra gerçekleştirilecek. Sizin adınıza çiçek gönderilmesini ayarladım. Ödemesini kafaya takmayın. Bu konuları kendinizi daha iyi hissettiğinizde konuşuruz.”

“Kayıplar çok mu?..”

“Vekiller öldü, Vekiller sağ kaldı. Detayların önemi yok,” diye cevapladı Bayan Dees.

“Ya Kemsley?” diye sordum. “Kemsley...”

“Bay Kemsley’nin durumu istikrarlı. Elizabeth Garrett’ten başka bir yere nakledildi. Bedeni yeterince güçlenir güçlenmez, Bay Pinner ile olan karşılaşmasından yadigâr bazı sonuçların... düzeltilmesi için büyük bir estetik ameliyata girmeyi bekliyor. Bay Kemsley hakkında da kafanızı yormayın.”

“Peki, kafamı neyle yormalıyım?” diye sordum usulca.

“Şu anda, oldukça az şeyle!” diye cevapladı Bayan Dees. “Şehir kurtuldu, Bay Pinner yok oldu, Gece Yarısı Valisi yaşı-yor. Bunların bize bir yılbaşı ikramiyesine hak kazandırdığını düşünüyorum, ne dersiniz? Geriye cevaplanmayı bekleyen tek bir soru kaldı.”

“Evet?”

“Şehir kurtuldu. Ama ne kadar süre için?”

Omzumu silktim, dikişlerin gerildiğini hissettim. “Bir süre için?” diye önerdim.

“Eğitimsiz bir büyücü sokaklarda dolaşırken mi?”

“Penny’yi mi kastediyorsunuz?”

“Eğer resmi olmayan bir dille, şehirler katilini sokaklara salan kadından bahsediyorsanız, evet, Bayan Ngwenya’dan bahsediyorum.”

“Dışarıdaki koridorda oturmuş, köri soslu sandviçini kemirerek beklediğinin farkındasınız, değil mi?”

“Evet,” dedi Bayan Dees. “Vekiller onu izliyor.”

“Bayan Dees?” dedim yavaşça. “Bir dalağın ne işe yaradığını biliyor musunuz?”

“Bağışıklık sisteminin bir parçasıdır,” diye cevapladı Bayan Dees, sakince. “Kan rezervlerini barındırır, vücuttaki bayat kanı yok eder. Neden bilmek istediniz? Bildiğim kadarıyla, dalağınız hâlâ içinizde.”

“Sadece sizi biraz daha iyi tanımak istedik,” diye cevapladık. “Hepsi bu.”

Gülümsedi ve yüzü benimkinden birkaç santim öteye gelene kadar üstüme doğru eğildi. “Vali Bey,” dedi, “her şey er ya da geç değişime uğrar. Özellikle de şehir. Siz iyileşmeye bakın Vali Bey. Bu konuları konuşmak için sonradan fazlasıyla vaktimiz olacak.”

Ve odadan çıktı.

Sonraki gün odanın bir duvarı dışında herhangi bir yere ko-yamayacağım kadar büyük bir sepet içinde dev bir çiçek buketi geldi.

Üç hafta sonra da faturası.

Yapılması gereken başka işler vardı.

Anında çamaşır suyuna bastırılmadığı sürece, giysilerdeki kan lekesini çıkarmak neredeyse imkânsızdı.

Taburcu olduğumda, yeni bir çift ayakkabı satın aldım.

Ayrıca birkaç geceyi otellerde geçirdim. Kendimi biraz şımartmaktan çekinmedim.

Uyumaya çalıştığım bazı gecelerde, elimdeki ikiz haç mührünün sızladığını hissettim.

Buna alıştık.

Yapmam gereken bir telefon görüşmesi vardı.

Salı gecesi, saat 10 civarında elime telefonu alana kadar, bu görüşme konusunda düşünmemeye çalıştım. Sonra ahizeyi kaldırdım ve numaralara bakmadan tuşladım.

Karşıdaki telefon çaldı ve çalmaya devam etti, sonra açıldı.

“Alo?”

“Loren?”

Sessizlik. Sonra, “Kimsiniz?”

“Benim. Matthew.”

Sessizlik.

“Loren?”

“Güle güle Matthew.

Telefonu kapadı.

Tekrar aramadık.

Sinclair ile akşam yemeğine gittik.

Nezaketsiz ve şaşaaıyla dolu, anlamsız bir yemektir.

Yine de gittiğimiz için kendimizi iyi hissettik.

Bedava yemeği asla reddetmezdik.

Oda'ya gelince.

Saçları yanmış, yüzünü bir yanı kavrularak kırış kırış olmuştu. Burada olmasının tek sebebinin Vekillerin ondan gelmesini rica etmesi olduğunu belirtti. Bir eli kalınca bir sargı içindeydi. Sağ gözünün üstündeki deri parçası, erik kurusu gibi gözünün

üstüne sarkmıştı. Gözümüze bakmadı, bizimle konuşmadı ve tek bir kelime dışında hiçbir şey söylemedi. Asansörün önünde onu durdurup, “Oda...” dediğimizde başını bize çevirdi ve “Lanetlisin,” dedikten sonra arkasına bakmadan asansöre bindi.

Zaman akıp gitti.

Zaman akıp gitme konusunda oldukça iyidir.

Pasif ve gayriihtiyari bir şekilde, tıpkı nehir gibi akıp gider ve dalgalarla sürüklenen ufak kâğıt parçalarına dikkat bile etmez.

Yapılması gereken tek bir şey kalmıştı. Gece Yarısı Valisi için değil, hatta bizim korku ve arzularımızla ilgili bile değil. Yapılması gereken son bir şey.

Londra Köprüsü’ne geri döndüm.

Köprünün ortasına yürüdüm, kollarımı demirlerden aşağı sarkıttım, karnımın üstündeki dikişlerin gerildiğini hissettim ama bunu umursamadım. Nehrin güzel havasını içime çektim, dokunduğu her şeyi pislikten arındıran sıvı bir elmasmış gibi bedenimde dolaşmasına izin verdim. Orada öylece ne kadar durduğumu bilmiyorum, ama uzun süre beklemem gerekmedi.

Penny Ngwenya hemen yanımda kollarını demirlerden aşağı sarkıttı ve “Selam büyücü,” dedi.

“Selam büyücü,” diye cevapladım. “Bugün nasılsın?”

Penny omzunu silkti. “İyiymi sanırım.”

Sessizce nehri izledik. Sonunda, “Bugün Bayan Dees adında bir kadınla konuştum,” dedi Penny.

“Öyle mi? Ne dedi?”

“Bana tüm masrafları karşılanan iki haftalık bir tatil ve döndüğümde garantili bir iş teklif etti. ‘Kabul edersen her şey yoluna girecek’ dedi.”

“Sen ne dedin?”

“İş İskoçya’da.”

“Yağmur yağmadığı zamanlarda İskoçya oldukça güzel bir yerdir.”

“Tam olarak taşrada bir iş ve İskoçya’da yağmursuz bir gün mü var?”

İç geçirdim. “Kabul etme,” dedim. “Bayan Dees seni İskoçya’ya gönderirse, bir daha asla geri dönemezsin. Geri dönememeni sağlar, asla bu şehre adım atmamanı sağlar. Onun işi bu.”

“Tamam.”

Bir süre sessiz kaldık. Sonra Penny oldukça alçak bir sesle, “Bana... neredeyse şehri yok ettiğimi söylediler,” dedi.

“Ne kadar da incelikli davranmışlar.”

“Vekiller.”

“Bunu anlamıştım. İncelikten ne kadar yoksun olduklarını iyi bilirim.”

“Benim bir tehdit oluşturduğumu söylediler. Tehlikeliymişim. Benim yüzümden iyi insanlar hayatını kaybetmiş.”

Bir süre düşündüm. “İnsanlar öldü, evet,” dedim sonunda. “İyi insanlar mı öldü? Kim bilir? Ama evet, insanlar hayatını kaybetti. Ve evet, sebebi sensin. Böyle söylediğim için üzgünüm, ama bu gerçekten doğru. Bu köprünün üstünde durdun ve şehri lanetledin, sana çektirdiklerine karşılık olarak onu yanıp kül olmaya mahkûm ettin. İçindeki insanları ortadan kaldırması için şehirler katilini çağırdın. O senin intikamının, lanetinin vücut bulmuş hâliydi. Ve sen tüm bunlar sırasında tamamen ve kesinlikle masumdun. Elinde değildi. Sen bir büyücüsün. Üzgünüm. Bu konuda benim de geçmişim pek parlak sayılmaz.”

Sessizlik.

Sonra, “Gitmeli miyim?” dedi.

“Gitmek mi? Nereye?”

“Mesela... Bayan Dees’in dediğini gibi, İskoçya’ya.”

“İskoçya’nın suçu ne?”

“Bunlara ben sebep olduysam, eğer bir şekilde...”

“Sebeptiğini sen de biliyorsun. Emin değilsen bile, onu içinde hissedebilir, kulaklarında gölgeler ve nehrin fısıltılarını işitebilirsin. Kemiklerinde ve kanında hissediyor olmasaydın, şu anda hâlâ hor görülüyor olmakla ilgili bağırp çağırıyor olurdun. Ne olduğunu iyi biliyorsun. Sadece o sıralarda sana bunu açıklayacak kimseyi tanıımıyordun.”

Penny hafifçe başını salladı, gözlerini şehirden ayırmadı. “Ne yapmalıyım? Ben... öyle olmasını istememiştim...”

“Başka büyücüler de var,” dedim. “Seni eğitebilir, gücünü kontrol altına almaya yardımcı olabilirler. Böylece karanlık ve ölümcül güçler çağırmaktan vazgeçersin –bu arada gözü-nü onlara karşı açık tutmada fayda var. Edinburgh’da yaşayan Fleming’e gidebilirsin, mükemmel bir öğretmendir. Veya Newcastle’da yaşayan Graham. Ya da... Fransızcan nasıl? Paris’te yaşayan son derece becerikli büyücüler var –Aod çok tatlı biridir. Bir de Paris’teki büyü’nün tadı oldukça farklıdır, daha farklı bir tarzı var sanırım, Londra’daki gibi sodyum tadında değildir. Ama Paris oldukça güzel bir şehirdir ve orada oldukça faydalı şeyler öğrenebilirsin.”

Sessizlik. Sonra, “Bu saydığın yerlere gitmek istediğimi sanmıyorum.”

“Başka yerler de var,” dedim. “Bu olaydan sonra Londra yakınlarında yaşamak istemezsen, bunu anlarım. Hong Kong’da yaşayan usta büyücüler var ve İngilizce orada da oldukça yaygın kullanılan bir dil...”

“Hayır,” dedi Penny, kendinden emin bir şekilde. “Onu de-

mek istemedim. Bu... bu şehir benim evim. Olmak istediğim yer burası.”

“Bilinçsiz bir büyüsel yıkımla onu neredeyse dünya üzerinden siliyordun ama,” diye belirttim. “Yani demek istiyorum ki, bazı insanlar bunu oldukça -bilirsin- tehlikeli bir durum olarak nitelendirebilir.”

Başını hızla kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. “Ya sen?”

“Ben mi? Eh, hayır...”

“Londra’da büyü konusunda başka iyi olan kim var?”

“Gerçekten burada kalmak mı istiyorsun?”

“Evet.”

“Ya Vekiller?..”

“Eğitilebileceğimi söyledin. Eğitilemezsem de Hong Kong’un suçu ne?”

İstediği zaman oldukça inatçı olabiliyordu.

İç geçirdim. “Bak, Londra’daki büyücüler... bir olay yüzünden... artık pek kalmadı... yani...”

“Şehirde yaşayan iyi bir büyücü tanıyor musun?”

“Hayır, tanımıyorum.”

“Senin bir çırağın var mı?”

“Hayır.”

“Öğretebilir misin?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Penny, ben sadece bir... yani açıkça belli ki... Ama benim kim olduğum konusu biraz karışık...”

“Bir katil misin?”

“Hayır.”

“Pedofili?”

“Hayır!”

“Kirli çamaşırlarını başkalarının yıkamasını mı beklersin—”

“Ne? Hayır!”

“Gizlice evlisin ve eve her gittiğinde dövdüğün iki çocuğun mu var?”

“Hayır!”

“O zaman sorun ne?”

“Eh, başlangıç olarak... ben Gece Yarısı Valisi'yim!”

“Ve bu ne anlama geliyor?”

Tereddüt ettim. “Henüz o konuda ben de net değilim,” dedim. Şehrin koruyuculuğu en iyi halde bile oldukça muğlak bir görev tanımı, ama önemli olan bu değil. Biz bunu yapmayı istemiyoruz... o riski göze alamayız, tamam mı?”

“Beni eğitme riskini mi? O kadar mı tehlikeliyim?”

“Sorun sen değilsin, benim.”

Homurdandı. “Bunu daha önce de duymuştum.”

“Penny!” diye parladık. “Beni dinle! Biz basit bir büyücü değiliz. Biz bundan fazlasıyız! Daha parlak, daha hızlı, biz benim ve ben biziz ve biz... dokunduğumuz şeyleri ateşe veririz. Alevlerin güzelliğiyle yaşarız, hayat değerli, sıradışı olduğu için. Ve biz de onu, hayatın parlaklığıyla ateş almışız gibi yaşarız. Hayat büyüdür. Biz bunun doğruluğunu kanıtlamak için yaşıyoruz. Hayat ölümlülerin kontrol altına alamayacağı bir ateştir. Bir gün ben de yanıp kül olacağım. Tenim çatlayacak ve kanım damlayacak ve damladığında mavi elektrikten kıvılcımlar saçılacak ve insana ve ölümlülüğe dair sahip olduğum her şey ateş ve hız ve öfke ve keyif içinde yok olup gidecek ve bilincimden yoksun kaldığım ve yalnız olduğum için bunu fark bile etmeyeceğim. Sana öğretemem. Seni bu kadarı paylaşmaya zorlayamam. Kapiş?”

Penny uzun bir süre dediklerimi düşündü,” Eh, kışına ananas girsin o zaman,” dedi.

“Efendim?”

“Dedim ki...”

“Ne dediğini duydum.”

“Benim anladığım şey şu,” diye parladı Penny, “eğer sen şehrin koruyucusuysan ve ben de patlamaya hazır bir bomba gibi bir tehditsem, o zaman şehrin koruyucusu olarak sokakları tehlikeden korumak senin kahrolası işin. Ve ben sokaklarda dolaşıyorum Matthew Swift. Çünkü beni ben yapan, beni tanımlayan ve inancımı, duygularımı şekillendiren şey bu sokaklar. Ve ben bunu yaparken birden patlayıverirsen, o zaman senin kışına girer Sayın Koruyucu. Beni incitmekten çekindiğin için görevinde başarısızlığa uğramış olursun. Başıma gelen... kahrolası olaylardan sonra... neredeyse bu şehri yok etmek üzereyken... bana şapkamı geri verdin. Beni öldürebilirdin, ama vurulmayı göze alıp bana şapkamı geri vermeyi tercih ettin. Ve şimdi beni eğitmekle beni inciteceğini mi söylüyorsun? Tanrı aşkına! Psikoloğa ihtiyacın var senin!”

Dehşetle Penny’ye bakakaldık. “Ama biz...”

“Duymak istemiyorum!”

“Yapamam...”

“Ciddi misin? Yüzüme bir bak! Bundan böyle istediğimi elde edene kadar oldukça zorlu bir kaltak olmaya niyetliyim ve sen Matthew Swift, benim oldukça yetkin ve güçlü bir büyücü olma planımın önünde duruyorsun. Bu yüzden ya bana yardım eder ya da önümden çekilirsin ve önümden çekilmenin tek yolu Vali Bey, bana yardım etmek. Tercih senin.”

“Bu pek bir tercih sayılmaz.”

“O zaman kolayca karar verebilirsin.”

Londra Köprüsü’nün neon ışıkları altında, Penny’yi baştan ayağa süzdüm. Gözümü gökyüzüne, şehrin ışıklarıyla oluşan

sodyum parıltısına çevirdim, sonra alttan geçen nehre indirdim. Trafiğin gürültüsünü, patates kızartmalarıyla şişmanlamış mar-tıların çığlıklarını işittim, kahve ve egzoz kokusunu duydum ve Londra Köprüsü metro istasyonundan gelen gürültüye kulak verdim. Parmaklarımızı sağ avucumun içindeki ikiz haçın üstünde gezdirdim, ense mi ovuşturdum, burnumdan parmak uçlarıma kadar esnedim ve Thames Nehri havasından bir ciğer dolusu çekip uzunca iç geçirdim. O geceki ejderhanın çılgın gözleri, telefonların söylediği şarkılar ve trafik görevlisi şapkasının şekli üzerine düşündüm.

“Eğer bunu yapacaksak...”

“Evet?”

“... bana normal işini bırakmayacağına söz verecek misin?”

Penny omzunu silkti. “Artık çok geç. İstifa ettim bile. Ne zaman başlıyoruz?”

İç geçirdim, olduğum yerde dönerek şehri izlemeye koyuldum. Gözün alabildiğine uzanan, gece ışıklarıyla aydınlanmış güzelliklere baktım; Tower Köprüsü, London Assembly (Her zaman Ken’in Taşakları olarak bilinecek binayı) Hay’s Wharf, HMS Belfast, Southwark Katedrali, Golden Hind, Southwark Köprüsü, Millennium Köprüsü, Tate Modern, Blackfriars, St Paul’s Katedrali, Old Bailey, bir dikili taş üstünde kocaman altından alevleriyle, bana şehrin neredeyse yok olduğu o geceyi hatırlatan Monument. . .

. . . neredeyse kelimesini vurguluyorum. . .

Gülümsedim.

“Hayat,” dedik, “büyüdür.”